DE LA AUTOAREA SERIEI DE SUCCES
SÂNGE ȘI CENUȘĂ
UN
TĂCIUNE
ÎNTUNECAT
PRIMUL ROMAN DIN SERIA
FOC ȘI DORINȚĂ
JENNIFER L.
ARMENTROUT
LITERA
NEW MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN TĂCIUNE ÎNTUNECAT

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

A Shadow in the Ember
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2021 Jennifer Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un tăciune întunecat
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9136-1

ISBN EPUB 978-606-33-9216-0

Dedicată ție, cititorule

PROLOG

– Nu ne vei dezamăgi astăzi, Sera, s-a auzit din colțurile umbrite ale încăperii. Nu vei dezamăgi Lasania.

– Nu. Mi-am împreunat mâinile, ca să le opresc din tremurul lor necontenit, și am tras adânc aer în piept. Mi-am ținut răsuflarea și m-am holbat la reflexia mea în oglinda proptită de perete. Nu aveam motive să fiu agitată. Am expirat lent. Nu vă voi dezamăgi.

Am mai tras o dată aer în piept, adânc, cumpătat, abia recunoscând-o pe cea care se holba la rândul ei la mine. Chiar și în lumina slabă și scânteietoare a numeroaselor sfeșnice din încăperea mică, am văzut că aveam pielea atât de rozalie, încât aproape că nu se mai vedeau pistruii ce îmi acopereau obrajii și puntea nasului. Unii ar fi numit acea îmbujorare strălucire, însă ochii verzi îmi erau prea luminoși, prea febrili.

Pentru că inima îmi bătea în continuare cu putere, mi-am ținut din nou răsuflarea, așa cum m-a învățat Sir Holland să fac când simțeam că nu puteam respira... că nu puteam controla ce se întâmpla în jurul meu sau cu mine. „Inspiră, lent și statornic. Ține-ți răsuflarea până simți cum inima își încetinește bătăile. Expiră. Ține-ți răsuflarea."

Nu a funcționat ca de obicei.

Îmi pieptănaseră părul până începuse să mă usture scalpul. Încă simțeam furnicături. Jumătate din părul blond pal îmi fusese ridicat și prins, astfel încât masa de cârlionți mi se revărsa acum peste spate. Și pielea

gâtului și a umerilor îmi era roșie, probabil de la baia aromată în care fusesem forțată să mă scald mai devreme, timp de câteva ore. Poate că de aceea îmi era atât de greu să respir. Apa fusese atât de înmiresmată cu uleiuri, încât mă temeam că miroseam de parcă m-aș fi scăldat în iasomie și anason.

Fără să mă clintesc, am tras adânc și lent aer în piept. După baie, am fost ferchezuită până în măduva oaselor. Mi-au smuls și epilat părul din tot soiul de locuri și doar balsamul cu care m-au frecat pe picioare, pe brațe și aparent prin toate locurile dintre ele au mai alinat usturimea pe care o simțeam. Mi-am ținut din nou răsuflarea, împotrivindu-mă impulsului de a privi dincolo de chipul meu. Știam deja ce aveam să văd – adică, aproape *tot*.

Rochia, dacă putea fi numită așa, fusese croită din șifon transparent și cam atât. Mânecile, de doar câțiva centimetri, îmi cădeau peste brațe, în partea de sus, iar pânza subțire de culoarea fildeșului îmi fusese atârnată și înfășurată lejer în jurul trupului, atârnând în urma mea pe podea. Uram rochia, baia și dichisirea care îi urmase, chiar dacă înțelegeam scopul lor.

Trebuia să ațâț, să seduc.

Am auzit foșnet de fuste apropiindu-se și am expirat lent. Chipul mamei și-a făcut apariția în oglindă. Nu semănam câtuși de puțin. Semănam cu tata. Știam, pentru că mă holbasem la singurul lui portret rămas de îndeajuns de multe ori încât să știu că și el avea pistrui și bărbia la fel de încăpățânată ca a mea. I-am moștenit și ochii: nu doar culoarea, ci și colțurile exterioare înclinate. Din pricina acelui portret, pitit în odăile private ale mamei, știam cum arătase tata.

În oglindă, mama m-a privit cu ochii ei de un căprui-închis, apoi mi-a dat roată, coroana de frunze aurite de pe capul ei lucind în lumina lumânărilor. M-a privit cu

atenție, căutând să vadă dacă vreun fir de păr era nelalocul lui sau unde nu ar fl trebuit să fle, căutând un defect sau un semn că nu aș fi fost o mireasă meșteșugit făurită.

Prețul făgăduit cu 200 de ani înainte să mă nasc.

Gâtlejul mi s-a uscat și mai tare, dar n-am îndrăznit să cer apă. Buzele îmi fuseseră vopsite cu rozaliu, ceea ce le făcea să pară înrourate. Mama n-ar fi fost deloc încântată dacă le stricam aspectul.

I-am privit chipul în timp ce mi-a aranjat mânecile. Ridurile fine din colțurile ochilor păreau mai adânci ca în ziua anterioară. Din pricina încordării, pielea din jurul buzelor i se albise. Ca întotdeauna, nu-i puteai citi trăsăturile, iar eu nu știam sigur ce anume căutam să văd pe chipul ei. Tristețe? Ușurare? Dragoste? Când am auzit sunetul unor lanțuri aurii minuscule lovindu-se unele de celelalte, inima a început să îmi bată mai puternic în piept.

Am întrezărit vălul alb pe care i l-a înmânat cineva și mi-am amintit de lupul alb pe care îl văzusem lângă lac, cu ani în urmă, pe când strângeam pietre din cine știe ce motiv bizar pe care nu mi-l mai aduceam aminte acum. Judecând după mărimea lui strașnică, îmi închipuisem că fusese un lup *kiyou*, care sunt foarte rari și cutreieră Pădurea Întunecată de Ulmi ce înconjoară pământul pe care se află castelul Wayfair. Privisem creatura în ochi, îngrozită că avea să mă sfâșie-n bucăți, însă, înainte să plece în pas săltat, nu făcuse decât să se uite la grămăjoara de pietre din brațele mele, de parcă aș fi fost o copilă idioată.

Mama mi-a pus vălul Alesei pe cap. Materialul subțire mi-a fluturat peste umeri, apoi s-a așezat, lăsându-mi la vedere doar buzele și maxilarul și atârnându-mi lung peste spate. Abia de puteam vedea prin materialul subțire când mi-au pus lanțurile subțiri

pe cap, ca să-l țină la locul lui. Vălul acesta nu era nici pe departe la fel de gros ca cel pe care îl purtam ori de câte ori mă aflam în preajma unei persoane care nu îmi era rudă apropiată sau nu era Sir Holland, nici nu îmi acoperea în întregime chipul.

„Poate că nu ești Aleasa, dar te-ai născut pe acest tărâm, acoperită de vălul zeilor primitivi. O Fecioară, așa cum au sorocit parcele. Și vei părăsi acest tărâm atinsă de viață și de moarte", îmi spusese cândva bătrâna mea doică, Odetta.

Însă arătam din nou ca Aleasa: acele fiice și acei fii de-ai treilea care se nășteau cu căiță și erau meniți să îi slujească zeului primitiv al vieții la curtea lui. Mi-am petrecut toată viața ascunsă în spatele acestui văl și, chiar dacă mă născusem cu căiță și fusesem tratată în multe privințe ca majoritatea Aleșilor, eram și Fecioara. Ceea ce le era menit să devină după Ascensiune era cea mai de preț onoare ce i se putea oferi unui muritor din orice împărăție. Aveau să se țină festivități în toate ținuturile în vederea pregătirii pentru noaptea Ritualului lor, unde aveau să facă Ascensiunea și să pătrundă în Câmpiile Elizee, ca să îi slujească pe zeii primitivi și pe cei obișnuiți. Ce îmi era sortit mie, în schimb, era cel mai bine păzit secret din Lasania. Nu se țineau nici festivități, nici ospețe. În seara aceasta, în care împlineam 17 ani, aveam să devin consoarta zeului primitiv al morții.

Mi s-a strâns gâtlejul. De ce eram atât de temătoare? Eram pregătită pentru asta. Eram pregătită să îndeplinesc învoiala. Eram pregătită să înfăptuiesc lucrul pe care mă născusem să îl fac. Trebuia să fiu.

O parte din mine se întreba dacă Aleșii erau neliniștiți în noaptea Ritualului. Cu siguranță erau. Cine nu ar fi fost neliniștit chiar și în prezența unui zeu mai neînsemnat, darămite a unuia dintre zeii

primitivi – ființe atât de puternice, încât deveniseră esențiali pentru însăși structura existenței noastre? Sau poate că erau pur și simplu încântați să își îndeplinească, în sfârșit, destinul. Îi văzusem zâmbind și râzând în timpul Ritualului – doar partea de jos a chipurilor le era vizibilă –, clar nerăbdători să înceapă un nou capitol din viața lor.

Eu nu zâmbeam, nici nu râdeam.

„Inspiră. Menține. Expiră. Menține."

Mama s-a aplecat spre mine.

– Ești pregătită, prințesă Seraphena.

Seraphena. Se întâmpla arareori să îmi aud rostit numele întreg și niciodată alături de titlul meu oficial. A fost de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton. Într-o clipită, bătăile asurzitoare ale inimii mi s-au oprit, iar apăsarea din piept s-a atenuat. Mâinile mi s-au potolit.

– Sunt.

Prin văl, am văzut-o pe regina Calliphe zâmbind. Sau cel puțin buzele-i au schițat un zâmbet. Nu o văzusem niciodată zâmbindu-mi *cu adevărat*, nu așa cum le zâmbea fratelui meu vitreg și surorii mele vitrege sau soțului ei. Însă, chiar dacă m-a purtat în pântec vreme de nouă luni și m-a adus pe lume, nu fusesem niciodată cu adevărat a ei. Nu fusesem niciodată „prințesa" poporului.

Îi aparținusem mereu zeului primitiv al morții.

M-a mai privit o dată, mi-a dat la o parte un cârlionț care îmi trecuse peste umăr, după care a ieșit din încăpere fără să mai spună ceva. Ușa s-a închis în urma ei, și toate simțurile pe care mi le ascuțisem de-a lungul anilor mi s-au intensificat.

Tăcerea din încăpere a durat doar preț de câteva clipe.

– Surioară, s-a auzit o voce. Ești la fel de nemișcată precum una dintre statuile zeilor din grădină.

Surioară? Buza mi s-a încrețit de la un dezgust pe care abia de-am reușit să mi-l stăpânesc. Nu îmi era frate, nici de sânge, nici de suflet, chiar dacă era fiul bărbatului cu care se căsătorise mama la scurtă vreme după moartea tatălui meu. Prin vene nu-i curgea nici măcar o picătură din neamul Mierel, dar, pentru că poporul Lasaniei nu știa despre nașterea mea, el devenise moștenitorul. Curând, avea să devină rege, iar eu eram convinsă că cei din Lasania aveau să se confrunte cu o altă criză și după ce eu voi fi îndeplinit învoiala.

Dar, întrucât avea să urce pe tron, se număra printre puținii care știau adevărul despre regele Roderick, primul rege din seminția Mierel și strămoșul meu, a cărui alegere disperată de a-și salva poporul nu numai că îmi pecetluise soarta, dar osândise și generațiile viitoare ale regatului pe care încercase să îl protejeze.

– Cred că ești emoționată, a zis Tavius. Se apropiase de mine. Știu că prințesa Kayleigh este. Se frământă din pricina nopții nunții noastre.

Mi-am descleștat degetele de pe lângă corp. L-am privit în tăcere.

– l-am făgăduit că voi fi blând, a zis Tavius, intrând în câmpul meu vizual.

Cu părul castaniu-deschis și ochii albaștri, Tavius era considerat arătos de multă lume, și pun rămășag că și prințesa regatului Irelone crezuse același lucru despre el când îl cunoscuse și se considerase cea mai norocoasă dintre fete. Mă îndoiam că mai credea același lucru acum. L-am privit pe Tavius dându-mi târcoale ca unul dintre șoimii argintii mari pe care îi zărisem adesea pe deasupra copacilor din Pădurea Întunecată de Ulmi.

– Mă îndoiesc că *el* îți va garanta același lucru.

Chiar și prin văl, i-am văzut zâmbetul superior. l-am *simțit* privirea.

– Știi ce se spune despre el: de ce nu a fost pictat niciodată, de ce trăsăturile nu i-au fost niciodată sculptate în piatră. Și-a coborât vocea și mi-a spus cu o empatie prefăcută: Se spune că e monstruos, că are pielea acoperită de solzi, ca bestiile care îl păzesc. Că are colți în loc de dinți. Cred că ești îngrozită de ce trebuie să faci.

Nu știam sigur dacă zeul primitiv al morții era sau nu acoperit de solzi, însă toți, zeii obișnuiți și cei primitivi laolaltă, aveau canini lungi și ascuțiți. Colți îndeajuns de tăioși încât să străpungă carnea.

– Crezi că un sărut al sângelui îți va stârni nespus de multă plăcere, cum pretind unii? m-a tachinat el. Sau oare îți va pricinui o durere îngrozitoare când își va înfige dinții în pielea ta neatinsă? a zis el cu voce mai groasă. Probabil că durere.

Îl disprețuiam mai mult decât disprețuiam rochia pe care o purtam.

S-a mișcat din nou, dându-mi târcoale și atingându-mă cu degetul pe bărbie. M-am înfiorat, dar am rămas nemișcată.

– Pe de altă parte, ai fost instruită să o duci la capăt, nu-i așa? Să devii slăbiciunea lui, să-l faci să se îndrăgostească și apoi să-l ucizi. S-a oprit din nou în fața mea. Știu despre vremea pe care ai petrecut-o sub îndrumarea Stăpânelor de la Jade. Așa că poate că nu ești emoționată, a continuat el. Poate că abia aștepți să îl *slujești*...

Și-a ridicat mâna.

L-am prins de încheietură, înfigându-mi degetele în tendoanele lui. A tresărit cu tot corpul, înjurând.

– Atinge-mă doar, și-ți voi frânge toate oscioarele din mână, l-am avertizat eu. Și apoi mă voi asigura că prințesa nu va avea de ce să se teamă de noaptea nunții

sau de *orice* altă noapte pe care va fi osândită s-o petreacă alături de tine.

I-am simțit brațul încordându-i-se, și m-a săgetat cu privirea.

– Ești atât de incredibil de norocoasă, a mârâit el. N-ai idee.

– Ba nu, Tavius. L-am îmbrâncit, amintindu-i că instruirea mea nu consta doar din timp petrecut cu Stăpânele.

S-a împleticit în spate, însă s-a oprit înainte să se izbească de oglindă.

– Tu ești cel norocos.

Nările i-au fremătat. Și-a frecat interiorul încheieturii, fără să spună ceva, în timp ce eu am încremenit din nou. Grăiam adevărul. I-aș fi putut frânge gâtul înainte să apuce să ridice măcar mâna împotriva mea. Din pricina destinului meu, eram mai bine instruită decât cei mai mulți dintre gardienii regali care îl protejau. Totuși, era îndeajuns de arogant și de răsfățat ca să încerce ceva.

Speram întru câtva să o facă.

Tavius a făcut un pas înainte, iar eu am început să zâmbesc...

O bătaie la ușă l-a oprit de la a-și duce la capăt cine știe ce gând incredibil de prostesc îi pătrunsese în minte. Și-a coborât mâinile și a întrebat răstit:

– Ce e?

Prin ușă s-a auzit vocea agitată a doamnei de onoare de încredere a mamei.

– Preoții se așteaptă ca zeul primitiv să sosească în curând.

Tavius m-a atins în trecere, zâmbind batjocoritor. M-am întors.

– A venit vremea să te faci și tu folositoare măcar o dată-n viață, mi-a zis el.

A deschis ușa, ieșind lent din încăpere, știind că nu aveam să reacționez în fața lui Lady Kala. Tot ce aș fi făcut și orice aș fi făcut în fața ei ar fi ajuns la urechile mamei. Iar mama, din cine știe ce afurisit de motiv, ținea la Tavius de parcă ar fi fost demn de o asemenea emoție. Am așteptat până s-a făcut nevăzut pe unul dintre numeroasele coridoare întunecate ale Templului Umbrelor, care se afla chiar lângă Districtul Grădinilor din capitală, la poalele Stâncilor Mâhnirii. Coridoarele erau la fel de numeroase ca tunelurile de dedesubt, făcând legătura între toate templele din Carsodonia, capitala, și castelul Wayfair.

M-am gândit la Sotoria cea muritoare, al cărei nume îl purta faleza abruptă. Potrivit legendei, culegea flori pe stânci, când s-a speriat de un zeu și a căzut, murind.

Poate că nu era cel mai oportun moment să mă gândesc la ea.

Mi-am ridicat fustele diafane, m-am întors și-am pornit desculță pe podeaua rece.

Pe coridor o vedeam mai mult ca prin ceață pe Lady Kala, dar mi-am dat seama că și-a întors degrabă privirea de la mine.

– Vino, mi-a zis ea și a dat să plece, dar s-a oprit brusc. Poți vedea cu vălul pus?

– Puțin, am recunoscut eu.

S-a întins spre mine și m-a luat de braț. Am tresărit din pricina contactului neașteptat și, dintr-odată, m-am simțit recunoscătoare că aveam vălul pus. Ca orice altă Aleasă, trupul meu nu ar fi trebuit să se atingă de trupul altcuiva decât pentru pregătiri. Faptul că Lady Kala mă atinsese era un lucru grăitor în sine.

M-a condus pe coridoarele întortocheate și nesfârșite pe care nu se aflau decât uși și numeroase sfeșnice cu lumânări aprinse. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu cumva se pierduse, când am zărit lângă o ușă dublă

siluetele încețoșate a două persoane tăcute învești mântate în negru.

Preoții umbrelor.

Își duseseră jurământul tăcerii pe noi culmi, cosându-și buzele. M-am întrebat mereu cum mâncau sau beau. Judecând după trupurile lor fantomatice și uscățive acoperite de robe negre, orice metodă ar fi folosit nu prea funcționa.

Mi-am înăbușit un fior când fiecare preot a deschis câte o ușă, dând la iveală o încăpere mare și circulară luminată de sute de lumânări. Un al treilea preot al umbrelor s-a ivit parcă din neant, luându-i locul lui Lady Kala. Nu m-a atins cu degetele-i ciolănoase, ci m-a apăsat în talie. Atingerea m-a deranjat oricum, m-a făcut să-mi doresc să mă retrag, însă am știut că nu pot scăpa de răceala degetelor lui ce pătrundea prin stratul subțire de material. M-am forțat să respir, holbându-mă la gravurile sculptate în piatra altminteri netedă. Un cerc străbătut de o linie. Simbolul era gravat pe fiecare dală de piatră. Întrucât nu îl mai văzusem până atunci, nu știam sigur ce însemna. Mi-am ridicat privirea spre podiumul amplu din fața mea. Preotul m-a îndrumat pe culoar, și am început să simt din nou o oarecare apăsare în piept. Nu m-am uitat la stranele goale. Dacă aș fi fost cu adevărat Aleasă, băncile cu pricina ar fi fost pline de nobili de cel mai înalt rang, iar străzile ar fi vuit de ovații. Tăcerea din încăpere mi-a dat fiori.

Mai existase un singur tron înainte, făcut din aceeași piatră ca templul. Piatra de umbre avea culoarea celui mai întunecat ceas al nopții, un material splendid care putea fi lustruit până ajungea să reflecte orice sursă de lumină și ascuțit până se obținea o lamă îndeajuns de tăioasă încât să străpungă carnea și oasele. Tronul era lucios, absorbind lumina strălucitoare a lumânărilor

într-atât încât piatra părea a conține un foc întunecat. Spătarul fusese sculptat în formă de semilună.

Întocmai forma semnului din naștere pe care îl aveam deasupra omoplatului stâng. Semnul care trăda faptul că, până și înainte să mă nasc, viața mea nu îmi aparținuse niciodată.

În seara aceasta erau două tronuri în templu.

În timp ce m-au condus spre podium și m-au ajutat să urc scările, mi-am dorit din suflet să fi cerut paharul acela cu apă. M-au îndrumat spre cel de-al doilea tron, m-au așezat pe el și apoi m-au lăsat singură.

Cu brațele sprijinite pe tron, m-am uitat la stranele de mai jos. Nu era de față nici măcar un suflet din Lasania. Nici unul dintre ei nu știa că viața lor și a copiilor lor depindea de seara aceasta și de ceea ce trebuia să fac. Dacă ar fi descoperit vreodată că Roderick Mierel, cel care a rămas în istoria Lasaniei drept Regele de Aur, nu și-a petrecut zilele și nopțile pe ogoare, împreună cu oamenii lui, săpând și înlăturând pământul distrus de război până au dat de sol curat și fertil... Că nu a semănat pământul alături de supușii lui; că nu a clădit regatul cu sângele, sudoarea și lacrimile lui... Dacă ar afla că poeziile și cântecele scrise despre el s-au bazat pe o născocire, cu siguranță că ce a mai rămas din dinastia Mierel s-ar fi prăbușit.

Cineva a închis ușile, și mi-am aruncat privirea spre partea din spate a încăperii, unde puteam distinge în lumina lumânărilor silueta umbrită a mamei și pe cea a lui Tavius. O a treia siluetă se afla lângă ei. Regele Ernald. Sora mea vitregă, prințesa Ezmeria, Ezra, se afla lângă tatăl și fratele ei, și nu era nevoie să-i văd expresia ca să știu că nu-i plăcea câtuși de puțin ce se petrecea. Sir Holland nu era de față. Mi-ar fi plăcut să-mi fi luat rămas-bun de la el, chiar dacă nu mă așteptam

să fie acolo. Prezența lui ar fi stârnit prea multe întrebări în rândul preoților umbrelor.

Ar fi dezvăluit prea mult.

Cum ar fi că nu eram un far călăuzitor de puritate regală, ci mai degrabă un lup îmbrăcat în blană de miel dus la jertfire.

Nu doar că aveam să duc la îndeplinire învoiala făcută de regele Roderick, ci aveam să-i pun capăt înainte să-mi distrugă regatul.

Am simțit cum mi se umple pieptul de căldură pe măsură ce m-am simțit tot mai hotărâtă, așa cum se întâmpla ori de câte ori îmi foloseam darul. Iată destinul meu. Scopul meu. Ce aveam să fac era mai presus de mine însămi. Era în folosul Lasaniei.

Așa că am rămas locului, cu gleznele încrucișate cu sfială sub rochie, cu mâinile relaxate pe brațele tronului, așteptând.

Și am tot așteptat.

Secundele s-au preschimbat în minute. Nu știam câte au trecut, însă noduri mici de neliniște au început să mi se formeze în abdomen. Fusese invocat în templul *lui*. Nu ar fi trebuit... Nu ar fi trebuit să fie deja aici?

Palmele mi s-au umezit și nodurile s-au mărit, ajungându-mi până în piept. Apăsarea s-a intensificat.

Dacă nu avea să vină?

De ce nu ar fi venit?

Doar el făcuse această învoială.

Când regele Roderick ajunsese îndeajuns de disperat încât fusese dispus să facă *orice* pentru a-și salva pământurile distruse de război și pentru a-i salva pe cei care flămânzeau după ce pierduseră deja atât de multe, îmi închipui că se așteptase ca la chemare să răspundă un zeu mai neînsemnat – ceea ce se și întâmplase în cazul celor îndeajuns de îndrăzneți să facă așa ceva. Însă Regelui de Aur îi răspunsese un zeu primitiv.

Iar când acceptase cererea regelui Roderick, acesta fusese prețul solicitat de zeul primitiv al morții: întâia născută din neamul Mierel drept consoartă.

Zeul primitiv trebuia să vină.

Și dacă totuși nu avea să vină? Inima a început să-mi bată cu putere, iar degetele mi s-au încolăcit pe tronul din piatră rece.

„Inspiră. Menține. Expiră. Menține."

Dacă nu avea să vină, totul urma să fie pierdut. Toate lucrurile pe care acceptase să le facă pentru regele Roderick aveau să fie desfăcute. Dacă nu avea să vină după mine și dacă nu reușeam să îndeplinesc ce aveam de făcut, voi fi osândit regatul la o moarte lentă din pricina Stricăciunii. Stricăciunea începuse la nașterea mea, mai întâi cu un petic mic de pământ într-o livadă. Mere necoapte căzuseră din pomi, care începuseră să își piardă frunzele. Pământul se făcuse gri, iar iarba și rădăcinile merilor se veștejiseră. Apoi Stricăciunea se răspândise, distrugând lent întreaga livadă. De atunci, mai pustiise câteva ferme. După ce solul era întinat de Stricăciune, nici o cultură plantată în el nu mai supraviețuia.

Și nu afecta doar pământul. Schimbase și vremea, făcând verile mai flerbinți și mai uscate, iar iernile mai friguroase și mai imprevizibile.

Oamenii din Lasania nu aveau habar că Stricăciunea era un orologiu, o numărătoare inversă. O dată de expirare pentru învoiala făcută cândva de Regele de Aur, care începuse la nașterea mea. Se prea poate ca Regele de Aur să nu își fi dat seama de faptul că învoiala avea să expire oricum. S-a aflat acest lucru în deceniile ce au urmat învoielii. Dacă dădeam greș, regatul avea să...

A început ca un huruit jos, precum un zgomot îndepărtat de căruțe și trăsuri ce trec rostogolindu-se

pe străzile pavate cu dale de piatră din Carsodonia. Dar sunetul s-a amplificat, până l-am simțit reverberând în tronul pe care stăteam... și în oase.

Huruitul a încetat, iar lumânările – toate – s-au stins, cufundând încăperea în întuneric. O briză cu iz pământos mi-a mișcat marginile vălului ce-mi acoperea chipul și tivul rochiei.

Apoi lumânările s-au aprins iar, ca un val, flăcările lor înălțându-se spre acoperișul țuguiat. Mi-am ațintit privirea spre culoarul din mijloc, unde aerul însuși se despicase și unde scăpăra o lumină albă pârâitoare.

Din spărtură s-a scurs o pâclă ce s-a prelins pe podeaua de piatră spre strane. Mi s-a făcut pielea de găină. Unii numeau pâcla magie primitivă. Era *eather*. Esența puternică care nu numai că crease tărâmul muritorilor și Câmpiile Elizee, ci le și curgea prin vene zeilor, oferindu-le chiar și celor mai neînsemnați dintre ei, celor necunoscuți, o putere de neînchipuit.

Am clipit. Atâta tot. Am *clipit*, iar spațiul din fața podiumului, care fusese gol înainte, acum nu mai era gol. Un bărbat se afla acolo, învești mântat într-o mantie cu glugă și înconjurat de filamente întunecate brăzdate de dâre argintii ce pulsau și se învolburau. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la ce spusese Tavius despre el. Nu *puteam* face una ca asta. În schimb, am încercat să văd dincolo de masa înmănuncheată de umbre fumurii. Am reușit să-mi dau seama doar că era incredibil de înalt. Chiar și de la depărtare, am știut că avea să mă domine, iar eu nu eram deloc scundă, ci aproape la fel de înaltă ca Tavius. Dar el era un zeu primitiv, iar în poveștile scrise despre ei în istorii erau uneori numiți uriași printre muritori.

Părea a fi lat în umeri – sau cel puțin asta credeam că era masa aceea de întuneric mai profund și mai dens ce

lua forma unor... *aripi*. Și-a ridicat capul acoperit de glugă.

Am uitat toate exercițiile de respirație într-o clipită. Nu-i puteam vedea chipul, dar i-am simțit intensitatea privirii. M-a străpuns cu privirea, și, preț de o clipă scurtă de panică, m-am temut că știa că nu petrecusem 17 ani pregătindu-mă să devin consoarta lui. Că fusesem învățată mult mai multe lucruri. Și că blândețea și *supunerea* de care fusesem învățată să dau dovadă erau doar un alt văl pe care îl purtam.

Preț de-o clipă, mi-a stat inima-n piept, așezată așa cum stăteam pe tronul menit consoartei din Ținuturile Umbrelor, una dintre curțile din Câmpiile Elizee. Mi-am ridicat privirea spre zeul primitiv al morții și m-am simțit cu adevărat înfricoșată pentru prima dată în viață.

Zeii primitivi nu puteau citi gândurile muritorilor. Într-un ungher îndepărtat al minții, unde mai exista o frântură de inteligență, știam asta. Nu avea de ce să bănuiască vreo clipă că eram altceva decât ceea ce păream a fi. Și dacă m-ar fi privit crescând de-a lungul anilor sau dacă și-ar fi trimis spionii în Lasania, identitatea mea, dreptul meu din naștere și obârșia mea fuseseră ținute ascunse. Poporul nici măcar nu știa că *exista* o prințesă din neamul Mierel. Toate lucrurile pe care le făceam fuseseră săvârșite cu o discreție foarte bine plănuită, de la antrenamentele cu Sir Holland la timpul petrecut cu Stăpânele de la Jade.

Nu avea de unde să știe că, în cei 200 de ani care trecuseră până să mă nasc eu, oamenii aflaseră cum putea fi ucis un zeu primitiv.

Dragostea.

Aveau o singură slăbiciune fatală care îi făcea îndeajuns de vulnerabili încât să fie uciși: dragostea.

„Fă-l să se îndrăgostească, devino slăbiciunea lui și ucide-l."

Acesta era destinul meu.

Am început să îmi controlez inima care-mi bătea cu putere și mi-am amintit de orele petrecute cu mama, în care aflasem la ce avea să se aștepte de la mine în calitate de consoartă a lui. Cum să mă mișc, cum să vorbesc și cum să mă port în prezența lui. Cum să devin orice și-ar fi dorit. Eram pregătită pentru asta: indiferent că era sau nu acoperit din cap până în picioare de solzi, ca bestiile înaripate care-i păzeau pe zeii primitivi.

Degetele mi s-au relaxat, răsuflarea mi-a încetinit și pe buze mi s-a creionat un zâmbet... un zâmbet sfios și inocent. M-am ridicat în lumina lumânărilor, deși nu-mi mai simțeam picioarele. Mi-am împreunat lejer mâinile în dreptul taliei, ca nimic să nu-i fie ascuns vederii, așa cum îmi spusese mama să fac. Am dat să îngenunchez, așa cum trebuia să faci atunci când întâmpinai un zeu primitiv.

Mișcarea aerului a fost singurul lucru care m-a avertizat că zeul primitiv se deplasase.

Șocul mi-a înăbușit icnetul de surprindere înainte să-mi ajungă pe buze. Dintr-odată, se afla chiar în fața mea. Doar câțiva centimetri între noi. Aerul din jurul meu a fost tulburat de vârtejuri de lumină. L-am simțit *rece*, asemenea iernilor din nord și est. Așa cum deveneau încet toate iernile din Lasania, odată cu trecerea anilor.

Nu eram sigură nici măcar că mai respiram când mi-am ridicat privirea spre golul unde ar fl trebuit să fle chipul lui. Zeul primitiv al morții s-a apropiat, iar un filament întunecat mi-a atins pielea goală a brațului. Am icnit când l-am simțit rece ca gheața. Și-a plecat capul, și toți mușchii mi-au încremenit. Nu știu dacă

era din pricina prezenței lui sau a instinctului înnăscut pe care îl aveam cu toții și care ne avertiza să nu o luăm la fugă. Să nu facem mișcări bruște în prezența unui prădător.

– Tu, a spus el, cu vocea făurită parcă din fum și umbre și încărcată de ce te aștepta după ce ți-ai fi dat ultima suflare. Nu am nevoie de o consoartă.

Am tresărit din tot corpul și am șoptit:

– Poftim?

Zeul primitiv s-a retras și, odată cu el, umbrele din jurul lui. A clătinat din cap. Cum adică?

Am înaintat.

– Poftim? am repetat eu.

De data aceasta, am simțit suflarea vântului din spatele meu, care a stins lumânările, cufundând încăperea în întuneric. Huruitul era mai slab ca înainte, însă nu am îndrăznit să mă mișc, neștiind unde era. Nu știam prea bine nici unde era capătul podiumului. Mirosul pământos a dispărut, iar lumânările și-au recăpătat încet flama, pâlpâind slab...

Nu mai era în fața mea.

Din spărtura din podea, acum închisă, pătrundeau filamente firave de *eather*. Plecase.

Zeul primitiv al morții plecase. Nu mă luase, și, într-un ungher îndepărtat și ascuns al ființei mele, am simțit cum înflorește și apoi se veștejește un sentiment de ușurare. Nu se ținuse de învoială.

– Ce... Ce s-a petrecut? am auzit-o pe mama rostind și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că se afla în fața mea. Ce s-a întâmplat?

– Nu... Nu știu. M-am întors spre mama, cuprinzându-mă cu brațele, și am simțit cum mă încearcă o senzație de panică. Nu pricep.

Avea ochii mari, în care se oglindea tumultul ce începea să pună stăpânire și pe mine. M-a întrebat în

șoaptă:

– Ți-a vorbit?

– A spus... Am încercat să înghit în sec, dar mi s-a strâns gâtlejul. Am început să văd alb cu vederea periferică. Oricâte exerciții de respirație aș fi făcut, tot nu m-ar fi ajutat cu starea de alarmă ce începuse să prindă rădăcini în mine. Nu pricep. Am făcut totul...

Durerea usturătoare pricinuită de palma mamei m-a șocat. Nu mă așteptasem la asta, nici măcar nu mă pregătisem pentru gândul că ar putea face așa ceva. Mi-am dus mâna tremurândă la obraz, uluită și neputând să pricep ce *se întâmplase*... Ce *se întâmpla*.

Ochii-i închiși la culoare îi erau și mai mari acum, iar pielea – înfiorător de palidă.

– Ce-ai făcut? Și-a tras mâna înapoi la piept. Ce-ai făcut, Sera?

Nu făcusem nimic. Doar ceea ce fusesem învățată să fac. Dar nu am reușit să-i spun asta. Nu am reușit să-i spun nimic. Nu am reușit să-mi găsesc cuvintele, iar ceva din mine s-a frânt în bucăți, veștejindu-se.

– *Tu*, a spus mama. Deși vocea ei nu părea făurită din fum sau umbre, era la fel de categorică. Ochii îi luceau. Ne-ai dezamăgit. Iar acum, totul – *totul* – este pierdut.

CAPITOLUL 1

Trei ani mai târziu...

Lordul insulelor Vodina a păşit ţanţoş în mijlocul sălii mari din castelul Wayfair, bufniturile uşoare şi statornice ale cizmelor lui lustruite răsunând ca un ecou al bătăilor silenţioase ale degetelor mele pe coapsa mea. Era arătos, într-un fel necizelat, cu pielea bronzată de soare şi braţele lucrate de la cât ridicase sabia-i grea de la şold. Zâmbetul afectat de pe chipul lordului Claus, felul arogant în care îşi înclina capul blond şi sacul de pânză groasă pe care îl căra mi-au dat de înţeles tot ce trebuia să ştiu despre cum aveau să decurgă lucrurile, însă nici unul dintre cei de faţă nu s-a mişcat, nici n-a scos vreun sunet.

Nici gardienii regali care stăteau într-un şir rigid în faţa podiumului, gătiţi cu toate podoabele. Arătau ridicol. Franjuri aurii atârnau la umerii umflaţi ale vestelor de culoarea prunelor ce se asortau cu pantalonii lor. Hainele cu revere şi pantalonii groşi erau mult prea groase pentru vara foarte caldă din Carsodonia şi nu prea le îngăduiau să se mişte liber, aşa cum le permiteau tunica şi pantalonii simpli pe care le purtau gardienii de rang inferior şi soldaţii. Uniforma lor era un semn clar al *privilegiului* care nu fusese dobândit cu săbiile din tecile lor făcute din os şi incrustate cu nestemate.

Nici o mișcare dinspre podium, unde regina și regele Lasaniei ședeau pe tronurile lor incrustate cu diamante și citrin, privindu-l pe lord cum se apropie. Coroanele de frunze aurii de pe creștetele lor luceau puternic în lumina lumânărilor, iar în timp ce în privirea tatălui meu vitreg lucea o speranță înflăcărată, în a mamei nu se citea absolut nimic. Stând țeapăn lângă rege, moștenitorul regatului părea pe jumătate adormit și deopotrivă enervat de această responsabilitate care îl obliga să fie de față. La cum îl știam eu pe Tavius, probabil ar fi preferat ca până în acest moment al serii să fi dat deja pe gât cel puțin trei potire de bere și să se fi aflat între picioarele vreunei femei.

Regina Calliphe a întrerupt tăcerea încordată. Vocea ei a părut proaspătă în aerul cald și apăsător cu iz puternic de trandafiri.

– Nu m-am așteptat să răspunzi tu ofertei pe care i-a făcut-o sfetnicul nostru coroanei tale.

Tonul ei părea neîndoielnic. Prezența lordului insulelor Vodina era o insultă. Nu făcea parte din familia regală, iar acțiunile lui erau clare. Nu-i păsa.

– Vorbești în numele regelui și al reginei tale?

Lordul Claus s-a oprit la câțiva pași de Garda Regală, privind fără șovăire în sus. Nu a răspuns, ci a privit spre podium, spre numeroasele alcovuri cu coloane. Lângă mine, Sir Holland, un cavaler din Garda Regală, s-a încordat și a apucat mai strâns mânerul sabiei din talie când lordul s-a uitat în trecere la mine, revenind apoi brusc cu privirea asupra mea.

L-am privit drept în ochi, cutezanță pentru care aveam cu siguranță să fiu mustrată mai târziu, însă doar o mână de oameni din întregul regat știau că eram ultima descendentă a spiței Mierel, o prințesă. Și chiar și mai puțini știau că fusesem Fecioara făgăduită zeului primitiv al morții. Lordul acesta îngâmfat nici măcar nu

știa că singurul motiv pentru care se afla aici era pentru că dezamăgisem eu Lasania.

Deși eram ascunsă de umbre, lordul Claus m-a cercetat cu atenție, ca o mângâiere asudată, și privirea i-a zăbovit pe pielea goală a brațelor mele și pe decolteul corsajului, înainte să ajungă la ochii mei. Și-a țuguiat buzele, trimițându-mi un pupic.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Și-a pierdut zâmbetul afectat.

Regina Calliphe a observat încotro privea și s-a încordat.

– Vorbești în numele coroanei tale? a repetat ea.

– Da.

Lordul Claus și-a concentrat din nou atenția asupra podiumului.

– Și ai un răspuns din partea ei? a întrebat regina, în timp ce o pată de culoarea ruginii se întindea tot mai mult pe fundul sacului de pânză groasă. Coroana ta ne acceptă loialitatea în schimbul ajutorului oferit?

Culturi cât pentru doi ani. Abia de ne ajungeau ca să compensăm pierderile suferite de fermă din pricina Stricăciunii.

– Am un răspuns pentru voi, da, a zis lordul Claus și a aruncat sacul în față.

Sacul s-a izbit de marmură cu un pleoscăit ce mi s-a părut straniu de *umed,* apoi s-a rostogolit pe podea. Ceva rotund s-a rostogolit din sac, lăsând în urma lui o dâră ce împroșca... un lichid roșu. Păr castaniu. Tenul înfiorător de palid. Bucăți crestate de piele. Oase retezate.

Capul lordului Sarros, sfetnicul reginei și al regelui Lasaniei, a ricoșat din bocancul unui gardian regal.

– Pe toți zeii, a icnit Tavius, tresărind și făcând un pas în spate.

– Iată răspunsul nostru la oferta voastră de loialitate de tot rahatul.

Lordul Claus s-a dat un pas în spate, ducându-și mâna la mânerul sabiei.

– Hmm, a murmurat Sir Holland, în timp ce câțiva gardieni regali au dat să-și tragă armele. Nu mă așteptam la asta.

Mi-am întors capul spre el, detectând ceea ce mi se părea a fi o urmă de amuzament morbid pe trăsăturile-i acoperite de piele de un maroniu-închis.

– Opriți-vă, a poruncit regele Ernald, ridicând mâna.

Garda Regală s-a oprit.

– La *asta,* în schimb, m-am așteptat, a adăugat Sir Holland pe sub mustață.

Mi-am încleștat maxilarul, ca să nu fac vreun gest incredibil de nepotrivit. M-am concentrat asupra mamei mele. Nu se zărea nici urmă de emoție pe chipul reginei, care stătea pur și simplu cu gâtul țeapăn și bărbia ridicată.

– Un simplu „nu" ar fi fost de ajuns, a zis ea.

– Dar ar fi avut, oare, același impact? a ripostat lordul Claus, zâmbind încă o dată din colțul gurii. Loialitatea unui regat aflat în declin nu merită recolte nici cât pentru o zi. A privit spre alcov și a continuat să se retragă. Dar, dacă o includeți în învoială și pe frumușica de-acolo, poate că m-ați convinge să înaintez o cerere coroanei din Vodina în numele vostru.

Regele a apucat atât de strâns brațele tronului, încât i s-au albit degetele, iar regina Calliphe a spus:

– Slujnica mea nu face parte din învoială.

La fel ca mama, nu am lăsat să se întrevadă nici o emoție pe chipul meu. Nimic. Slujnică. Servitoare. Nu fiică.

– Ce păcat! Lordul Claus a urcat cele câteva trepte ce duceau către intrarea în sala cea mare. Cu mâna pe

mânerul sabiei, plecăciunea lui minuțioasă era o insultă la fel de mare precum cuvintele ce i s-au revărsat de pe buzele-i cărnoase. Fiți binecuvântați în numele zeilor primitivi!

Tăcerea a fost singurul răspuns pe care l-a primit, așa că s-a întors, ieșind cu pași apăsați din sala cea mare. Râsul lui s-a prelins în sală, la fel de dens și de siropos precum trandafirii.

Regina Calliphe s-a aplecat în față și a privit spre alcov. Privirile ni s-au întâlnit, și m-a năpădit un amestec straniu de emoții. Dragoste. Speranță. Disperare. Furie. Nu îmi puteam aduce aminte când se uitase ultima oară drept la mine, dar o făcea acum, ceea ce mă neliniștea.

– Arată-i cât de frumușică ești! mi-a poruncit ea, iar Sir Holland a înjurat ușor. Arată-le tuturor lorzilor din insulele Vodina.

Am simțit în gâtlej o senzație aproape sufocantă de tristețe, însă am alungat gândul cu pricina, înainte să apuce să ia amploare. Mi-am înăbușit toate sentimentele, trăgând aer în piept, prelung și lent. Așa cum se întâmplase de nenumărate ori până atunci, o senzație de pustietate mi-a pătruns prin piele. Am încuviințat din cap, acceptând nimicnicia ce mi-a pătruns în mușchi și mi-a penetrat oasele. I-am îngăduit acelei nimicnicii să îmi invadeze gândurile, până n-a mai rămas nici o frântură din mine însămi. Până am ajuns ca sufletele acelea sărmane și rătăcite ce cutreierau Pădurea Întunecată de Ulmi. Un vas gol umplut din nou cu un scop. Am încuviințat din cap și m-am întors fără să scot un cuvânt. Mi s-a părut că îmbrăcasem iarăși vălul Alesei.

– Ar fi trebuit să i-o fi dat lordului, a comentat Tavius. Măcar atunci ne-ar fi fost întru câtva de folos.

Am ignorat remarcile tăioase ale prințului și am străbătut iute alcovurile, poalele rochiei lovindu-se de tocurile joase ale ghetelor mele în timp ce ieșeam din sala cea mare.

Coridorul era înfricoșător de calm. M-am întins după gluga prinsă de gulerul rochiei și, mai mult din obișnuință, mi-am tras-o peste cap. Mulți dintre cei care lucrau la castelul Wayfair mă cunoșteau pur și simplu drept ceea ce spusese regina că sunt: o slujnică. Celor mai mulți din afara castelului trăsăturile mele le erau străine, ca atunci când fusesem Aleasa și fusesem acoperită cu un văl.

Am trecut cu pași apăsați de stindardele mov mari de pe ziduri, care s-au legănat în suflarea brizei calde ce pătrundea prin ferestrele deschise. În centrul flecărui stindard, strălucea în lumina felinarelor blazonul regal.

O coroană de frunze aurii cu o sabie în mijlocul ei.

Blazonul se voia a însemna putere și conducere. Mie mi se părea că arăta de parcă cineva era înjunghiat în cap. Cu siguranță nu eram singura care credea asta.

Am trecut de gardienii regali de lângă ușile care duceau la zidul ce dădea spre Marea de Lână, unde știam că o corabie aștepta să se întoarcă spre insulele Vodina. Am trecut pe lângă grajduri, am străbătut curtea și am ieșit pe poarta mai mică și mai îngustă rareori folosită, deoarece ducea spre o cărare mai puțin circulată, printre stâncile abrupte ce se înălțau deasupra Orașului de Jos: o secțiune aglomerată de depozite și bodegi ce îi deserveau pe muncitorii de la docuri și pe marinari.

În lumina lunii, am străbătut cărarea abruptă, îndreptându-mă spre velele de un stacojiu-închis pe care le zăream deasupra corăbiilor pătrățoase și îndesate ce purtau blazonul Vodinei: un șarpe de mare cu patru capete.

Zeilor, cât uram șerpii! Fie că aveau un singur cap, fie că aveau patru.

Din spusele lordului Sarros înainte de nefericitul incident în care i se tăiase capul, lordul Claus era însoțit de un mic echipaj: alți trei lorzi.

Izul sărat al mării a umplut văzduhul și mi-a umezit pielea când am ajuns pe teren nivelat și am intrat pe una dintre străduțele dintre clădirile întunecate și tăcute. Tălpile ghetelor mele nu scoteau nici un sunet pe piatra crăpată. M-am îndreptat tiptil spre marginea unei clădiri situate de-a curmezișul corabiei din Vodina, marginile tivului rochiei fluturând tăcute în jurul meu. După ani de antrenamente intensive cu Sir Holland, pașii îmi erau ușori, iar mișcările – precise. Tocmai pentru că mă puteam mișca aproape fără nici un sunet, unii dintre servitorii mai vechi se temeau că nu eram cu adevărat făcută din carne și sânge, ci eram un soi de stafie. Uneori, mi se părea că eram... doar o urmă fadă a unui spectru, parcă nu întru totul formată.

Noaptea aceasta era o astfel de noapte.

La circa patru metri de docuri, m-am oprit și am așteptat. Prin fața aleii treceau marinari și lucrători, unii grăbiți, alții împleticindu-se. Mi-am vârât mâna prin fanta rochiei din dreptul coapsei și am apucat mânerul pumnalului. Fierul s-a încălzit la atingere, devenind parte din mine. Am simțit muchia tăișului chiar deasupra tecii. Piatră de umbre. Pumnalul din piatră de umbre era rar în tărâmul muritorilor.

O ușă s-a deschis în josul străzii. Dinăuntru s-a auzit un râs hârâit, urmat de chicoteli ascuțite. M-am holbat drept în față, rămânând nemișcată în umbre, gândindu-mă la mama mea... la *familia* mea. Probabil se mutaseră deja în sala de banchete, unde aveau să mănânce împreună și să vorbească, prefăcându-se că lordul din insulele Vodina nu le întorsese sfetnicul fără

trup. Prefăcându-se că nu era un alt semn că regatul se afla în pragul colapsului. Nu mâncasem niciodată, nici măcar o dată, împreună cu ei. Nici înainte să dau greș. Nu mă deranjase înainte. Cel puțin, nu adesea, pentru că fusesem *Aleasa*. Avusesem un scop.

„Nu am nevoie de o consoartă."

Viața fusese grea după aceea. Dar când am împlinit 18 ani? Am fost acoperită din nou cu văl, învești mântată în rochia aceea ca un linț oliu subț ire și dusă în Templul Umbrelor, unde l-au invocat din nou pe zeul primitiv al morț ii.

Nu a venit.

A fost și mai greu când am împlinit 19 ani. Și apoi cu șase luni în urmă, când am împlinit 20 de ani și m-am trezit din nou așezată pe tron în afurisitele alea de văl și de rochie pentru a treia oară? Îl invocaseră iarăși, și iar nu a venit. Totul s-a schimbat în acel moment. Până atunci, nu știusem ce însemnau *greutățile* cu adevărat.

Înainte, îmi trimiteau mereu mesele în odaie: micul dejun, un prânz frugal și apoi cina. După prima invocare, lucrurile s-au schimbat. Au mai sărit peste unele mese. Au trimis mai puțină mâncare. Însă, până la ultima invocare, deja nu îmi mai trimiteau nimic în odăi. Trebuia să prad bucătăria în intervalele scurte de timp în care găseai în ea alimente ce puteau fi consumate. Însă puteam îndura asta, așa cum puteam îndura lipsa altor necesități și a unor veșminte noi care să le înlocuiască pe cele uzate. Mulți oameni din Lasania aveau chiar mai puțin de atât. Cea mai grea parte era că mama abia de îmi vorbise în ultimii trei ani. Abia de mă privea, mai puțin în nopți ca acestea, când voia să transmită un mesaj. Treceau săptămâni întregi fără să o zăresc măcar, și, chiar dacă fusese distantă, petrecusem totuși timp cu ea. Obișnuia să urmărească din umbră cum decurgeau antrenamentele, ba chiar să

ia uneori prânzul cu mine. Apoi mai era Tavius, care se purta acum de parcă ar fi știut că nu exista aproape nici o consecință pentru acțiunile lui. Când nu mă antrenam cu Sir Holland, care încă avea convingerea că zeul primitiv avea să vină după mine, deoarece nu spusesem nimănui ce-mi zisese acesta, nici măcar surorii mele vitrege, Ezra, și eram singură, neavând cu cine să-mi petrec timpul sau de cine să mă apropii, orele erau lungi și treceau lent.

Însă în noaptea aceasta mama mă privise. Îmi vorbise. Și *asta* era ceea ce își dorea.

Am simțit un gust amar când o siluetă cunoscută și-a făcut apariția la marginea străduței. Am recunoscut croiul tunicii de un stacojiu-închis și luciul părului blond în lumina lunii.

Cu bătăile inimii statornice și lente, mi-am dat jos gluga și am ieșit din umbre la lumina felinarului.

– Lord Claus, am strigat eu.

S-a oprit, întorcându-se spre capătul străduței. Și-a lăsat capul pe spate, și nu mi-am dat seama dacă ceea ce simțeam era ușurare, durere sau absolut nimic.

– Slujnico? a zis el.

– Da.

– Fir-ar, a spus el tărăgănat, pășind pe străduță. Scorpia aia de regină s-a răzgândit cumva? Fiecare pas pe care l-a făcut spre mine era îngâmfat, negrăbit și relaxat. Sau ți-am picat cumva cu tronc? S-a aranjat și apoi a adăugat: Și te-ai hotărât singură?

Am așteptat până a ajuns la câțiva pași de mine, îndeajuns de departe de stradă. Pe de altă parte, în zona aceasta din Carsodonia, puteai și țipa și nimeni n-ar fi clipit măcar.

– Cam așa ceva.

– Cam așa ceva? A șuierat când și-a ațintit din nou privirea mai jos de chipul meu, pe sânii ce mi se zăreau

pe deasupra corsajului. Pun rămășag că știi multe despre unele lucruri, nu-i așa?

Nu prea știam la ce se referea și nici nu-mi păsa.

– Reginei nu i-a plăcut deloc răspunsul dumitale.

– Sunt convins de asta. Chicotul apăsat i-a pierit. În cele din urmă, m-a privit în ochi și s-a oprit în fața mea. Sper că n-ai coborât până aici și că nu m-ai așteptat doar ca să-mi spui asta.

– Nu. Am venit să aduc un mesaj.

– MesajuI e cumva sub rochie? m-a întrebat lordul Claus, încovoindu-și degetul în despicătura rochiei. Pun rămășag că e frumos, și cald, și... A tras de materialul subțire, dând la iveală teaca prinsă de coapsă.

– Mesajul nu e nici strâmt, nici umed, nici orice alt cuvânt necioplit aveai de gând să rostești.

Am tras pumnalul din teacă.

M-a privit brusc, făcând ochii mari preț de o clipă, șocat.

– Cred că glumești.

– Singura glumă e că ai crezut că vei rămâne în viață după noaptea asta. M-am oprit, apoi am adăugat: Și că ai picat cu atâta nerăbdare într-o capcană.

Șocul a fost înlocuit de furie, făcându-l să se împestrițeze și să se schimonosească la față. Bărbații și orgoliile lor fragile. Erau atât de ușor de manipulat.

Lordul Claus a dat să mă lovească deodată cu pumnu-i cărnos, așa cum știam că avea să facă, dar m-am strecurat pe sub brațul lui, ridicându-mă rapid în spatele lui. L-am lovit cu piciorul drept în mijlocul spatelui. S-a împleticit în față, mârâind când s-a oprit. Și-a tras sabia din teacă și a lovit cu ea, într-un arc amplu, obligându-mă să mă retrag în pași dansanți. Era unul dintre beneficiile unei arme mai mari, cum era sabia. Îl forța pe adversar să se retragă, riscându-și apoi

viața ca să se apropie. Însă era mai grea, și doar câțiva o puteau mânui cu eleganță.

Lordul Claus nu se număra printre ei. Nici eu.

– Știi ce voi face? m-a întrebat el, înaintând cu pași apăsați.

– Lasă-mă să ghicesc. Sunt convinsă că e vorba despre ceva dezgustător ce are de-a face cu scula și apoi cu sabia ta.

S-a poticnit.

– Am știut eu.

M-am aplecat pe sub sabie, țintind jos și lovindu-l cu piciorul în abdomen. Impactul l-a făcut să se dea un pas în spate, dar și-a recăpătat rapid echilibrul și a dat să mă lovească iute cu cotul. Ar fi reușit dacă nu m-aș fi ferit. S-a învârtit și a lovit cu sabia, iar eu m-am rotit spre stânga mea. Lama s-a înfipt adânc în zid. Țăndări mici de piatră au țâșnit în aer, iar eu m-am întors înapoi și l-am apucat de braț.

A tras de sabie, în timp ce m-am răsucit, lovind cu cotul în direcția feței lui. Lordul Claus a înjurat când capul i s-a dat pe spate. A smuls sabia din zid și s-a întors spre mine. Îi curgea sânge din nas. M-a atacat, dar s-a prefăcut că o ia spre dreapta, răsucind și ridicând sabia.

Am înaintat brusc, l-am apucat de păru-i dens și-am tras tare, smucindu-l în spate. Mișcarea l-a luat prin surprindere, așa că și-a pierdut echilibrul și a început să cadă. Eu îmi purtam părul împletit și sub glugă.

L-am apucat cu mâna liberă de brațul cu care mânuia sabia și l-am lovit cu cotul în încheietură. l-am secerat picioarele, și a dat drumul sabiei, icnind.

„Inspiră."

Sabia a căzut la pământ, cu o bufnitură apăsată, iar eu am lovit cu pumnalul din piatră de umbre. Avea lama ușoară, dar cu două tăișuri: ambele părți erau ascuțite.

„Menține." Nimicul din interiorul meu a început să se crape, îngăduindu-i senzației apăsătoare scurte și sufocante de mai înainte să mi se cuibărească din nou în gâtlej. Am auzit o șoaptă în minte: „Sunt un monstru".

– Fată proastă și cur...

„Expiră." Atunci, m-am forțat să mă mișc. Am lovit rapid, smucindu-i capul în sus și înfigând cuțitul în jos. Capătul lamei i-a străpuns ceafa, retezându-i șira spinării și, prin urmare, legătura cu creierul.

Lordul Claus a zvâcnit o dată, și asta a fost. Nici un alt sunet. Nici măcar un icnet. Decapitarea internă era rapidă, nici pe departe la fel de înfiorătoare și *aproape* nedureroasă.

Am răsuflat aspru, mi-am eliberat pumnalul și i-am coborât ușor capul mult prea slobod la pământ.

M-am ridicat, am șters lama de lateralul rochiei și apoi am vârât pumnalul în teacă. Când m-am întors, am văzut sabia pe care o scăpase Claus. Mi-am simțit mâinile tot mai calde, căldura emanată de darul meu împungându-mi pielea. Mi-am încleștat pumnul, dorindu-mi ca acea căldură să dispară. Am pășit peste lordul din insulele Vodina, am ridicat sabia și m-am apucat de treabă pentru a transmite mesajul care avea să o facă pe mama să se simtă mândră de mine.

*

Când am sărit de pe navă pe docuri, mă gândeam doar la lacul meu ascuns în adâncul Pădurii Întunecate de Ulmi.

Eram categoric... *lipicioasă* când am tăiat funia ce ținea corabia din Vodina ancorată la țărm. Curentul din Marea de Lână era mereu puternic. În doar câteva minute, ambarcațiunea se îndepărta deja de mal. Avea să dureze câteva zile, poate chiar săptămâni, însă lorzii din insulele Vodina aveau să se întoarcă acasă.

Doar că nu întregi.

M-am îndepărtat de apele scânteietoare și am tras adânc aer în piept. Miroseam a sânge și a fum înțepător de cal-alb: o pudră ce crea dependență obținută dintr-o floare sălbatică de culoarea onixului ce creștea pe pajiștile din insulele Vodina și era adesea adusă de negustori cu feribotul. Lorzii inhalaseră fumul cu pricina, iar mirosul lui era probabil sursa durerii surde pe care începeam să o simt în zona tâmplelor. Durerile de cap începuseră anul trecut și fuseseră ocazionale, însă deveniseră mai frecvente. Începeam să mă întreb dacă într-un final aveau să devină cumva ca cele de care suferea mama, care o făceau să se retragă în odăile ei private vreme de câteva ore și uneori chiar zile la rând. Mi s-a părut cumva potrivit faptul că unul dintre puținele lucruri pe care le aveam în comun era durerea.

Măcar materialul întunecat al rochiei îmi masca în mare parte activitățile din seara aceea, însă aveam brațele și mâinile pătate cu roșu, și sângele începea deja să se usuce. Am privit din nou spre corabia ce plutea în derivă și am compătimit-o pe persoana care s-a urcat la bordul ei.

Abia de m-am îndepărtat un pas de docuri, că am auzit un țipăt aspru ce s-a terminat cu un geamăt profund, iar un râset răgușit mi-a atras privirea spre una dintre corăbiile din apropiere. În lumina felinarelor stradale se întrezărea conturul a două siluete. Una era aplecată aproape de tot peste balustrada corabiei, iar cealaltă era lipită de spatele ei. Judecând după mișcările lor, erau pe cât de apropiați puteau fi doi oameni.

Mi-am mutat privirea spre câteva siluete care se sprijineau de fațada unei bodegi aflate de partea cealaltă a străzii. Nu eram singura care privea.

Cerule mare!

În numeroase părți din Carsodonia, oamenii ar fi fost șocați de comportamentul celor de pe punte, însă aici, în Orașul de Jos, oricine putea fi pe cât de fățiș de necuviincios voia să fie. Nu era singurul loc în care depravarea era acceptată.

Un colț al gurii mi s-a curbat într-un mic zâmbet, însă acesta mi-a pierit rapid, în timp ce o durere plină de amărăciune mi-a străpuns pieptul. Deșertăciunea din mine s-a căscat, și m-am privit, ușor dezgustată la vederea sângelui uscat de pe brațele mele. Nu eram nevoită să merg la lac. De fapt, nu eram nevoită să fac nimic, acum, că făcusem ceea ce voise mama. Eram în mare... liberă. Era una dintre micile binecuvântări de care aveam parte pentru că eșuasem. Nu mai eram izolată, nu mi se mai interzicea să ies de pe pământul castelului Wayfair sau din Pădurea Întunecată de Ulmi. O altă binecuvântare era să știu că *puritatea* mea nu mai era un bun, că nu mai făcea parte dintr-un pachet frumos făurit. O inocentă cu o atingere seducătoare. Am zâmbit din nou. Nimeni altcineva nu știa că zeul primitiv al morții nu avea să vină după mine, însă eu știam. Și nu avusesem nici un motiv ca să mai păzesc un lucru care nici măcar n-ar fi trebuit să fie prețuit.

Mi-am întors din nou privirea la cei doi de pe corabie. Un bărbat îl ținea pe celălalt țintuit de balustradă, mișcându-se cu destul de multă sălbăticie, împingându-și șoldurile cu o forță destul de... impresionantă. Și, judecând după sunetele lor, destul de plăcută.

M-am gândit imediat la Luxe.

Sir Holland se plânsese la un moment dat de lipsa de interacțiune dintre mine și părinții mei, pretinzând că aceasta mă predispusese la fapte mari de impulsivitate și nesăbuință în ultimii trei ani. Și o spusese fără să cunoască măcar jumătate dintre alegerile mele mai

necugetate din viață. Nu știam dacă avea vreo importanță lipsa atenției din partea mamei și a tatălui meu vitreg, însă nu prea aveam cum să neg ceea ce percepuse.

Eram impulsivă.

Eram și foarte curioasă.

De aceea îmi luase aproape doi ani din ultimii trei ca să îmi fac curaj să explorez lucruri care îmi erau interzise ca Fecioară. Să experimentez lucrurile despre care citisem în cărțile acelea necuviincioase de pe rafturile ateneului din oraș, aflate prea sus ca să poată fi ajunse de degete mici și minți curioase. Să găsesc o modalitate de a nu mă mai simți mereu atât de pustie.

– Pe toți zeii! s-a auzit un strigăt ascuțit de plăcere de pe puntea corabiei.

Jade avea băi în care m-aș fi putut spăla de sânge. Jade avea o ofertă bogată, chiar și pentru mine.

Odată hotărâtă, mi-am acoperit capul cu gluga și am străbătut iute strada, îndreptându-mă spre Podul de Aur. În ultimii trei ani, descoperisem numeroase scurtături, iar pe acolo puteai traversa cel mai rapid râul Nye care separa Districtul Grădinilor de alte locuri mai puțin norocoase, cum ar fi Croft's Cross, unde doar una sau două familii locuiau în vile proaspăt zugrăvite și în case de oraș grandioase, iar locuitorii lor cheltuiau bani pe materiale luxoase, mâncau și beau împreună în curți pline de trandafiri și se prefăceau că Lasania nu era pe moarte. De cealaltă parte a râului Nye, oamenii nu reușeau să uite nici măcar preț de un minut că regatul era osândit. Acolo, doar cei care treceau râul Nye, ca să lucreze în locuințele grandioase de pe celălalt țărm, știau întru câtva ce însemna să duci o viață mai ușoară.

Cu gândul la baia și la celelalte activități care mă așteptau, am străbătut grăbită străduțele și drumurile

înguste și am urcat într-un sfârșit dealul abrupt, întrezărind podul. Felinare stradale cu gaz străjuiau Podul de Aur, aruncând o strălucire de culoarea untului peste copacii jacaranda ce creșteau de-a lungul țărmului. Înainte să trec râul, am apucat-o pe una dintre numeroasele cărări întunecate ce făceau legătura între multele unghere ale districtului.

Lujeri încărcați cu flori violete și albe de indrușaim acopereau lateralele și coroanele arborilor, întinzându-se de la unul la celălalt, formând tuneluri lungi. Doar o lumină foarte slabă a lunii îmi lumina calea.

Nu m-am lăsat năpădită de gânduri. Am refuzat să mă gândesc la vreunul dintre lorzi. Dacă o făceam, ar fi trebuit să mă gândesc și la cei nouă dinaintea lor, iar asta mi-ar fi adus aminte de noaptea în care dădusem greș. Și apoi aveam să fiu nevoită să mă gândesc cum nimeni nu avea să se apropie vreodată de mine la fel de mult cum se apropiaseră cei doi de pe corabie dacă ar fi știut cine am fost cândva și ce devenisem acum. Mi-am îngăduit să mă gândesc doar la cum aveam să mă spăl de sânge și de mirosul de fum. La cum aveam, pentru o perioadă, să uit și să devin altcineva.

Un țipăt ascuțit m-a făcut să mă opresc brusc. Nu știam sigur cât de departe ajunsesem, însă nu semăna câtuși de puțin cu țipetele care se auziseră de pe puntea corabiei.

M-am întors în direcția din care se auzise sunetul și am găsit cea mai apropiată ieșire din tunelurile de lujeri, intrând iute pe o stradă straniu de tăcută. M-am uitat la clădirile întunecate, am văzut podul de piatră luminat ce unea cele două părți ale Districtului Grădinilor și am știut întocmai unde mă aflam.

În Luxe.

Strada îngustă nu își primise porecla din pricina caselor de oraș impunătoare, ci a lucrurilor ce se

ascundeau în grădinile abundente. A clădirilor cu uși negre și obloane ce făgăduiau... ei bine, tot felul de splendori și, ironic, tocmai locul spre care mă îndreptam și eu.

Nu m-aș fi așteptat ca Luxe să fie atât de liniștit la această oră din noapte. Grădinile erau aproape mereu pline de oameni. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am înaintat pe trotuarul de piatră, ținându-mă aproape de gardurile vii care nu lăsau să se vadă așa bine grădinile.

Un bărbat a țâșnit brusc pe cărare, la câțiva pași în fața mea. Am tresărit și m-am dat un pas în spate. În lumina felinarului stradal am reușit să văd doar că purta pantaloni deschiși la culoare și că avea cămașa albă scoasă din pantaloni. A trecut în fugă pe lângă mine, aparent fără să își dea seama de prezența mea. M-am răsucit, privindu-l cum dispare în noapte.

Sunetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai scurt și mai aspru. M-am întors lent și am înaintat tiptil, trecând pe lângă o casă cu perdele care fluturau la ferestre înspre afară, împinse de briza caldă. Mi-am vârât mâna prin despicătura rochiei, apucând pumnalul.

– Fă-o, a rupt o voce aspră tăcerea. Niciodată nu voi...

O străfulgerare de lumină argintie și strălucitoare s-a revărsat pe trotuar și apoi pe strada pustie chiar când am ajuns în dreptul colțului casei. Ce drăcie?

Deși mi-am spus în sinea mea că trebuia să-mi văd de treabă, am făcut întocmai opusul și am aruncat o privire pe după clădire.

Buzele mi s-au depărtat, însă n-am scos un sunet. Doar pentru că știam că așa trebuia să fac. Însă mi-am dorit să îmi fi văzut de treaba mea.

În curtea casei întunecate de alături, un bărbat stătea îngenuncheat, cu brațele întinse și cu trupul înclinat pe

spate într-un unghi nefiresc. Tendoanele gâtului îi erau ieșite în relief, iar pielea... îi părea luminată dinăuntru. O lumină albicioasă îi umplea venele feței, gâtlejul și i se scurgea în piept și în stomac.

În fața lui se afla... se afla o *zeiță*. În lumina lunii, rochia ei de un albastru-deschis era aproape la fel de străvezie ca rochia mea de mireasă. Era decoltată și strâmtă în talie și pe șolduri, căzându-i apoi lucioasă în jurul picioarelor. O broșă cu safire strălucitoare îi ținea materialul diafan prins peste un umăr. Avea pielea netedă și de culoarea flldeșului. Părul lucios și negru ca smoala.

Nu era tocmai șocant să vezi un zeu sau o zeiță în capitală. Veneau adesea pe tărâmul muritorilor, de obicei, îmi închipuiam eu, dintr-o plictiseală extremă sau din nevoia de a face ceva pentru zeul primitiv pe care îl slujeau, care, de altfel, trecea rareori sau niciodată în tărâmul muritorilor.

Din ce învățasem despre Câmpiile Elizee, ierarhia lor semăna cu cea a muritorilor. În loc de regate, fiecare zeu primitiv domnea peste o curte și, în loc de titluri nobiliare, aveau zei care răspundeau în fața curților lor. Zece zei primitivi aveau curți în Câmpiile Elizee. Zece care domneau peste tot ce se întindea între ceruri și mări, de la dragoste la naștere, război și pace, viață și... da, chiar și moarte.

M-a șocat în schimb că această zeiță își ținea mâna pe fruntea bărbatului. Ea era sursa luminii albe din venele lui.

Bărbatul avea gura larg căscată, însă nu i se desprindea nici un sunet din gâtlej. Doar o lumină albă-argintie. l se revărsa din gură și din ochi, pârâind și împroșcând, ridicându-se în văzduh mai sus de înălțimea casei.

Pe toți zeii, era *eather*-ul, însăși esența zeilor obișnuiți și a celor primitivi. Nu văzusem niciodată un zeu folosindu-l așa, nici nu aș fi crezut că era necesar să ucizi un muritor astfel. Pur și simplu, nu era nevoie de asta.

Zeița și-a luat mâna de pe bărbat, și *eather*-ul s-a făcut nevăzut, azvârlind din nou curtea în întuneric, luminată doar de lumina întreruptă a lunii. Bărbatul... s-a prăbușit în față fără nici un sunet. Zeița s-a dat la o parte din calea lui, lăsându-l să cadă în iarbă cu fața în jos, și și-a privit mâna, făcând o grimasă de dispreț.

Am știut că bărbatul era mort. Am știut că *eather*-ul îl ucisese, chiar dacă nu știusem că puteai folosi *eather*-ul astfel. Am început să simt căldură formându-se sub piele și a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să îmi înăbuș imboldul.

Zeița și-a întors capul spre ușa deschisă a casei. Un zeu a ieșit din ea, cu pielea de aceeași nuanță sidefată, deși avea părul aproape la fel de lung ca al ei și îi atârna pe spate ca o noapte lichidă. A coborât cele câteva trepte cu ceva în mână, ceva mic și palid, fără viață și...

Mi-a înghețat pielea de groază, chiar și în căldura verii din Carsodonia. Zeul ținea de picioare... un bebeluș înfășat. Mi s-a făcut greață atât de brusc, încât mi s-a strâns gâtlejul.

Trebuia să mă întorc și să încep cu adevărat să îmi văd de treaba mea. Nu era cazul ca zeița sau zeul să nu mă observe. Nu aveam nimic de-a face cu coșmarul ce se petrecea aici. Nu trebuia să văd mai mult decât văzusem deja.

Zeul *l-a azvârlit* pe bebeluș, care a picat în dreapta bărbatului muritor, lângă rochia scânteietoare a zeiței.

Nimic din toate acestea nu mă privea. Nimic din ceea ce alegeau zeii să facă nu îl privea pe *vreun* muritor. Știam cu toții că, deși zeii puteau fi binevoitori și

generoși, mulți dintre ei puteau fi cruzi și răi când erau jigniți. Era un lucru pe care toți muritorii îl învățau de la naștere. Poate că bărbatul făcuse ceva care îi înfuriase, dar acela era un *bebeluș*... un suflet nevinovat, pe care zeul îl aruncase ca pe un gunoi.

Totuși, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac era să apuc mânerul pumnalului meu din piatră de umbre, un tăiș care ar fi putut ucide un zeu. Însă groaza îmi fusese înlocuită de o furie arzătoare. Nu mai eram goală și pustiită. Eram plină, dădeam pe dinafară de o furie întunecată. Mă îndoiam că aș fi putut să îi răpun pe amândoi, însă eram încrezătoare că aș fi reușit să îl ucid *pe el* înainte să ajung din nou, în sfârșit, față în față cu zeul primitiv al morții. Nici o părticică din mine nu se îndoia că viața mea avea să se sfârșească în noaptea aceasta.

Iar unei alte părți minuscule și ascunse din mine, care se născuse în clipa în care mama mă pălmuise usturător, încetase *să-i mai pese* dacă trăiam sau muream.

Am ieșit de după clădire...

Singurul avertisment a fost aerul care s-a mișcat în jurul meu: o briză cu un iz curat de citrice.

Am simțit o mână pe gură și un fior straniu în clipa în care un braț s-a strâns în jurul meu, țintuindu-mi brațele pe lângă corp. Șocul iscat de acel contact, florul resimțit când am fost atinsă, când cineva mi-a *atins* pielea cu pielea sa, m-a costat fracțiunea de secundă pe care o aveam la dispoziție ca să scap din strânsoare. Necunoscutul m-a tras în spate, lipindu-mă de pieptu-i tare ca un zid.

– În locul tău, n-aș scoate un sunet.

CAPITOLUL 2

Avertismentul a fost rostit de o voce bărbătească, mai degrabă ca o șoaptă, direct la urechea mea, în timp ce individul m-a luat pe sus. M-a străfulgerat o undă de șoc. Bărbatul m-a scos din curte cu o ușurință uluitoare, de parcă aș fi fost doar un copil. Și nu eram deloc mică, nici în înălțime, nici ca greutate, însă bărbatul era și extraordinar de rapid. Într-o clipită, reușise să mă ducă într-un tunel de lujeri din apropiere.

– Nu știu sigur ce aveai de gând să faci, mi-a spus el, iar în mine au răsunat clopote de alarmă, la fel de limpede și de tare ca acelea care băteau în fiecare dimineață în Templul Soarelui, însă te asigur că s-ar fi sfârșit dezastruos pentru tine.

În clipa în care avea să-mi dea drumul, lucrurile aveau să se sfârșească *dezastruos* pentru el.

Inima îmi bătea cu putere, și am încercat să mă zvârcolesc, ca să scap din strânsoarea lui. Însă el doar m-a strâns mai tare de mijloc, înaintând și mai mult prin tunel, spre locuri în care doar câteva dâre subțiri de lumină a lunii se furișau printre plantele agățătoare dense și florile stufoase cu miros dulce. Mi-am întins degetele, încercând să apuc mânerul pumnalului, întorcându-mi în același timp capul într-o parte, în încercarea de a-i muta mâna. Am eșuat în ambele demersuri.

M-a cuprins un sentiment arzător de panică amestecată cu frustrare. Nu eram obișnuită să fiu atinsă

astfel când nu mă antrenam sau luptam. Nici măcar în timpul petrecut la Jade. Senzațiile stârnite de mâna lui peste gura mea, de degetele lui pe obrazul meu și de faptul că mă ținea atât de strâns – de *simplul* fapt că eram ținută în brațe – erau aproape la fel de copleșitoare precum conștientizarea faptului că eram *prinsă în capcană.*

Mi-am încovoiat picioarele și am lovit cu ele, însă în gol. Am repetat mișcarea de nenumărate ori, legănându-mi picioarele în spate și în față, până când mușchii abdomenului au început să protesteze.

– Și orice ai de gând să faci acum..., a continuat el, fără să se miște. Încercările mele nu-l clintiseră nici măcar un centimetru. Părea aproape *plictisit.* Nici asta nu se va sfârși cu bine pentru tine.

Respirând greoi, cu gura acoperită de mâna lui, mi-am lăsat trupul să devină moale, ca să pot *gândi.* Bărbatul era puternic, în stare să mă țină cu ușurință și când mă lăsam moale. Nu aveam să scap de el zvârcolindu-mă ca un animal sălbatic.

„Fii isteață, Sera! Gândește!" Am încercat să-mi dau seama de trăsăturile lui, de înălțimea sa. Îi simțeam pieptul lat, puternic... și rece. La fel și mâna care îmi acoperea gura. Îmi amintea de cum se simțea pielea mea după ce intram în lac. M-am foit și mi-am tras piciorul în sus, plimbându-mi piciorul încălțat pe piciorul lui, ca să aflu unde îi venea genunchiul.

– Acum, că mă gândesc mai bine..., a spus el, cu voce îmbietoare, decadentă și tărăgănată, în timp ce mi-am plimbat piciorul în sus pe piciorul lui. Vocea lui mi s-a părut ușor stranie. Avea un ritm întunecat care mi s-a părut familiar... Sunt foarte interesat să aflu întocmai ce încerci să faci.

Am mijit ochii, furia alungând panica. I-am găsit curbura genunchiului și apoi mi-am ridicat piciorul ca

să am suficient loc pentru a-l lovi cu brutalitate...

A chicotit sinistru, trăgându-se la o parte și evitând lovitura.

– Nu, mulțumesc!

Sunetul înăbușit de palma lui s-a născut dintr-o furie pură și dezlănțuită.

Am auzit iar râsul acela întunecat ca miezul nopții, mai încet de data aceasta, însă l-am simțit de-a lungul fiecărui centimetru din spate și șolduri.

– Ești un lucru mic și arțăgos, nu-i așa?

Arțăgos? Mic? *Lucru?*

Nu eram nici mică, nici *un lucru*, dar *mă simțeam* într-adevăr arțăgoasă.

– Și puțin cam nerecunoscătoare, a adăugat el.

I-am simțit răsuflarea rece pe obraz. *Pe obrazul meu.* Aerul mi s-a blocat în gâtlej. Gluga îmi alunecase în timpul zvârcolelilor, acoperindu-mi mult mai puțin din chip decât de obicei.

– Te-ar fi ucis înainte să apuci să pui în practică cine știe ce idee proastă îți venise în minte. Ți-am salvat viața, iar tu încerci *să mă lovești?*

Mi-am strâns mâinile pumni și mi-am întors din nou capul. L-am simțit încremenind brusc și trupul încordându-i-se.

– Asta a fost, Madis? am auzit o voce din afara tunelului, îndepărtată și feminină.

– Da, Cressa, i-a răspuns cineva cu voce profundă, încărcată de putere.

Erau zeul și zeița. Am încremenit, lipită de cel care mă ținea prizonieră.

– Deocamdată, a rostit cel numit Cressa, cu vocea plină de iritare.

– Pesemne suntem aproape, i-a răspuns Madis.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Cressa a spus:

– Taric, tu știi ce să le faci.

– Desigur, a răspuns cel de-al doilea bărbat.

– Dacă tot suntem aici, am putea să ne distrăm, a zis Madis.

Să se distreze? După ce tocmai măcelărise un bebeluș?

– Cum vreți, a bombănit zeița, apoi s-a făcut din nou liniște.

Trei la număr. *Taric. Madis. Cressa.* Am repetat acele nume în minte, în timp ce în jurul nostru s-a așternut tăcerea. Nu îi știam și nu aveam idee cărei curți îi aparțineau, dar nu aveam să le uit numele.

Bărbatul care mă ținea s-a foit, apoi i-am simțit din nou răsuflarea pe obraz.

– Dacă îmi iau mâna de pe gura ta, promiți că nu vei face nimic prostesc, cum ar fi să țipi?

Am încuviințat din cap. Țipatul nu se afla niciodată pe lista mea de priorități. Am simțit cum a șovăit.

– Am senzația că voi regreta, a zis el oftând, lucru care m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Dar presupun că voi adăuga și asta pe lista tot mai lungă de lucruri pe care ajung să le regret.

Și-a luat mâna de pe gura mea, însă nu prea departe, ci mi-a cuprins bărbia cu degetele. Am tras adânc aer în piept, încercând să ignor senzația pe care mi-o stârnea pielea lui rece pe a mea. Am așteptat să îmi dea drumul.

Nu a făcut-o.

– Aveai de gând să îi ataci pe zei, mi-a zis el o clipă mai târziu. Ce-a fost în capul tău?

Era o întrebare bună, ținând cont de faptul că muritorilor le era interzis să intervină în faptele zeilor. Dacă făceau așa ceva, era considerată o insultă la adresa zeului primitiv pe care îl slujeau. Însă aveam un răspuns.

– Au măcelărit un bebeluș.

Bărbatul nu a spus nimic preț de o clipă.

– Nu te privește.

M-am încordat când l-am auzit.

– Măcelărirea unui copil inocent ar trebui să privească pe toată lumea.

– Așa ai zice, a răspuns el, iar eu m-am încordat. Dar nu e așa. Știai ce sunt când i-ai văzut. Știi ce ar fi trebuit să fi făcut.

Știam și nu îmi păsa.

– Crezi și că ar trebui să lăsăm cadavrele acolo?

– Mă îndoiesc că le-au lăsat, a răspuns el.

Ori de câte ori zeii ucideau un muritor, lăsau cadavrele în urmă, de obicei pentru a servi drept avertisment. Dacă nu o făcuseră, unde le duseseră? Și de ce? De ce făcuseră una ca asta? Oare mai fusese și altcineva în casă?

Mi-am ridicat capul. Bărbatul m-a urmat cu mâna.

– Ai de gând să-mi dai drumul? am întrebat eu încet.

– Nu știu, a răspuns el. Nu sunt convins că sunt pregătit pentru orice ai de gând să faci.

M-am holbat la masa de lujeri întunecați de deasupra mea.

– Dă-mi drumul.

– Ca să dai fuga înapoi la ei și să fii ucisă? a ripostat el.

– Nu *te* privește.

– Ai dreptate. A urmat o pauză. Și te înșeli deopotrivă. Dar, întrucât faptul că ți-am salvat viața îmi afectează *în continuare* planurile pe care le făcusem pentru seara aceasta, vreau să mă asigur că faptele mele generoase și binevoitoare merită ce-am pierdut când ți-am sărit în ajutor.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

– Nu ți-am cerut ajutorul.

– Dar l-ai primit oricum.

– Dă-mi drumul și te poți întoarce la planurile tale atât de importante pentru seara asta, care se pare că nu

implică să ai măcar bunul-simț de a-ți păsa de niște crime nesăbuite, am ripostat eu.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le înțelegi, a zis el tărăgănat, plimbându-și degetul mare peste maxilarul meu, mângâierea lui neașteptată și necunoscută făcându-mă să mă încordez. Nu ai idee ce planuri *aveam* pentru seara aceasta, însă, da, *erau* foarte importante. Nici nu știi de ce anume îmi pasă și de ce nu.

Am făcut o grimasă.

– Mersi că mi-ai spus?

– Însă ai dreptate într-o privință, a continuat el de parcă n-aș fi zis nimic. N-am nici un strop de bună-cuviință în tot corpul. Așa că, nu, nu am ceea ce tu numești *bun-simț*.

– Ce să zic? Iată un lucru de care poți fi mândru.

– Chiar sunt, a încuviințat el. Însă mă voi preface că acum sunt cumsecade și îți voi da drumul. Totuși, dacă încerci să dai fuga după ei, te voi prinde. Nu mă vei întrece, și toată treaba asta mă va irita.

Faptul că ținea morțiș să mă oprească, pe mine, care eram o străină pentru el, de la a mă lăsa ucisă părea, de fapt, un lucru destul de cumsecade. Dar n-aveam de gând să-i spun asta.

– Ți-am dat cumva de înțeles că îmi pasă dacă te enervez? am ripostat eu.

– Tind să cred că nu îți pasă, dar sper că ai descoperit un strop de judecată sănătoasă în tine și te-ai hotărât să te folosești de ea.

Am simțit furnicături de furie în tot corpul.

– Ce nepoliticos!

– Chiar și așa, înțelegi? a întrebat el.

– Și dacă spun că nu? Ai să mă ții toată noaptea? m-am răstit eu.

– Întrucât planurile mi-au fost distruse, am ceva timp liber la dispoziție.

– Zi-mi că glumești, am mârâit eu.

– De fapt, nu.

Fiecare părticică din ființa mea tânjea să-l lovească. Tare.

– Înțeleg.

– Bine. Sincer să fiu, începuseră să îmi obosească brațele.

„Stai așa." Oare insinua că eram...?

Mi-a dat drumul, și, pe toți zeii, chiar că era *înalt*. Judecând după forța cu care am aterizat, trebuie să fi fost cel puțin treizeci de centimetri de la sol până la picioarele mele. M-am împleticit în față, iar el m-a prins de brațe, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. O altă faptă *cumsecade* pentru care nu eram câtuși de puțin recunoscătoare.

M-am smuls din strânsoarea lui, m-am întors spre el și-am dat să-mi apuc pumnalul.

– Acum, cred că tu glumești, a zis el, oftând și înaintând brusc.

S-a mișcat ca fulgerul de rapid, apucându-mă de încheietură înainte să apuc să trag pumnalul. Am icnit. Învești mântat tot în negru, părea doar o umbră densă. M-a tras spre pieptul lui, și ne-am întors, forțându-mă să mă dau în spate. În câteva clipite care trecuseră mult prea repede, mă prinsese din nou în capcană, de data aceasta între zidul acoperit de lujeri și trupul lui.

– Fir-ar!

M-am lăsat pe spate, mi-am ridicat piciorul drept...

– Am putea să nu facem asta?

S-a mișcat, vârându-și în același timp coapsa între ale mele și prinzându-mi și cealaltă încheietură, apropiindu-mi apoi mâinile.

M-am luptat, folosindu-mă de orice strop de putere pe care îl aveam, în timp ce mi-a ridicat mâinile, întinzându-mi brațele deasupra capului și țintuindu-mi apoi încheieturile de zid. S-au rupt flori, căzând ca o ploaie peste noi. Mi-am ridicat celălalt picior. Îmi trebuia doar loc...

– Să înțeleg că nu.

S-a aplecat, apăsându-se în mine.

Am încremenit. Aerul mi s-a blocat în gâtlej. Nu părea să mai existe vreo parte din mine care să nu fie în contact cu el. Picioarele. Șoldurile. Abdomenul. Sânii. Îi simțeam șoldurile pe abdomenul meu, abdomenul și partea inferioară a pieptului pe sânii mei... și pielea prin veșminte, rece ca prima atingere a toamnei. Simțurile mi s-au amestecat haotic, și m-am forțat să trag aer în piept: o răsuflare proaspătă cu iz de citrice. Nu reușeam să simt nici măcar florile de indrușaim de mirosul lui. Nimeni, nici măcar Sir Holland sau orice altă persoană cu care mă luptasem și care știa ce eram, nu se apropiase atât de tare de mine.

Nu îl văzusem mișcându-și cealaltă mână, însă am simțit-o în spatele capului meu, rămânând fermă între mine și zid.

– Trebuie să înțelegi un lucru, mi-a șoptit el, iar vocea i s-a umplut iarăși de filamente întunecate. Deși nu îți sugerez să *nu* încerci să te lupți cu mine – tu fă orice simți nevoia să faci –, ar trebui să știi că nu vei câștiga. Niciodată.

Cuvintele lui mi s-au părut atât de categorice, încât mâinile pe care mi le ținea captive mi-au tremurat. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am ridicat privirea... tot mai mult. Era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt ca mine, poate chiar la fel de înalt ca zeul primitiv al morții. Am simțit un fior de neliniște pe ceafă. Chipul îi era umbrit aproape în întregime, și-i puteam vedea

doar maxilarul dur. Când și-a înclinat capul spre o dâră de lumină a lunii, l-am văzut.

Bărbatul din fața mea era... Era categoric, fără îndoială, cel mai *uluitor* bărbat pe care îl văzusem vreodată. Și văzusem bărbați splendizi la viața mea. Unii chiar din Lasania și alții din regate care se întindeau la est. Unii cu trăsături mai elegante, mai simetrice ca ale individului care mă ținea țintuită la perete, însă nicicare alăturate într-un mod atât de perfect, de... senzual ca la acest bărbat. Chiar și în lumina lunii, avea pielea maronie-aurie lucioasă ce îmi aducea aminte de nuanța spicelor de grâu. Avea pomeții înalți și lați, nasul drept ca o lamă, iar gura... îi era plină și mare. Avea soiul acela de față pe care unui artist i-ar fi plăcut nespus de mult să o modeleze în lut sau să o surprindă în cărbune. Însă trăsăturile lui aveau și o anumită răceală. De parcă zeii primitivi înșiși i-ar fi făurit liniile și unghiurile și uitaseră să le adauge căldura umanității.

L-am privit în ochi.

Argintii.

Ochi de o nuanță argintie luminoasă incredibilă, strălucitori ca luna. Frumoși. La început, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte, și apoi... am văzut lumina din spatele pupilelor, filamentele subțiri de *eather.*

– Ești un *zeu,* am șoptit eu.

Nu a zis nimic, în timp ce instinctele mi s-au stârnit, îndemnându-mă fie să mă supun, fie să o iau la fugă... Și, orice aș fi ales, să o fac rapid. Era un avertisment, o voce ce îmi urla în minte că mă aflam la nici câțiva *centimetri* de unul dintre cei mai periculoși prădători din orice tărâm.

Însă... Nu reușeam nicicum să trec peste faptul că arăta cu doar câțiva ani mai în vârstă decât mine,

undeva între vârsta lui Ezra și cea a lui Tavius. Cel mai probabil lucrurile nu stăteau deloc așa. Putea să aibă câteva secole. Însă, în afară de seara în care urmase să mă căsătoresc, nu mai fusesem nicicând atât de aproape de o ființă din Câmpiile Elizee. Mă tulbura faptul că părea atât de tânăr.

Atunci, mi-am dat seama că încercasem să-l lovesc pe un zeu... de mai multe ori. Încercasem *să-l înjunghii* pe un zeu.

Iar el... nu mă nimicise.

Nici măcar nu mă rănise. Doar mă oprise, ca să nu-mi fac rău singură. Și, ei bine, acum mă ținea captivă. Totuși, ar fi putut face lucruri mult mai rele de-atât.

Oare asta însemna că era de la curtea din Ținuturile Umbrelor și răspundea în fața zeului primitiv al morții? Mi s-a pus un gol în stomac. Nu aveam habar dacă vreunul dintre zeii care îl slujeau pe zeul primitiv al morții știa despre mine, din moment ce orice învoială dintre un muritor și un zeu era știută doar de cei doi, însă învoiala aceasta fusese diferită. Se prea putea ca toți zeii din Ținuturile Umbrelor să știe că zeul primitiv avea o consoartă pe care nu o revendicase, deși el o ceruse la schimb.

Zeul din fața mea și-a plecat capul, și obrajii i s-au acoperit de păr dens și ondulat. Privirea lui m-a captivat, și nu mi-am putut lua ochii de la el... Nu aș fi putut nici dacă zeul primitiv al morții însuși și-ar fi făcut apariția lângă noi. Nu cât timp filamentele de *eather* se învolburau în ochii lui argintii.

Mi s-a strâns gâtlejul, însă mi se părea ireal să mă privească cineva atât de atent. După 17 ani în care purtasem vălul Alesei, nu eram obișnuită cu așa ceva. Faptul că puteam fi văzută atât de bine mă făcea să mă simt... vulnerabilă, motiv pentru care alegeam să îmi ascund chipul cu o glugă ori de câte ori nu mă aflam în

preajma mamei, care acum prefera să îmi arăt chipul, de parcă ar fi fost un memento al eșecului meu. Oricât de prostesc și de absurd era, m-a cuprins un sentiment de mirare.

– Fir-ar, a murmurat el.

Am simțit un gol în piept. Oare știa cine eram? Dacă da, cum de știa? Mă ascunseseră foarte bine. Nici măcar preoții umbrelor nu îmi văzuseră vreodată chipul pe când știuseră cine eram.

– Ce e?

Și-a trecut privirea peste trăsăturile mele cu o asemenea intensitate, încât am început să simt furnicături în fiecare pistrui de pe nas și de pe obraz. Și-a închis scurt ochii, și, la cât stăteam de aproape unul de celălalt, am văzut ce gene dese avea când a deschis iar ochii.

– Orice muritor știe că nu trebuie să se amestece în treaba unui zeu.

Am înghițit în sec, simțind cum s-a prăbușit toată uimirea care începuse să crească în mine.

– Și eu știu. Dar...

– Au ucis un suflet inocent, m-a întrerupt el și și-a ridicat privirea spre intrarea în tunelul de lujeri. Totuși, ar fi trebuit să știi că nu se face așa ceva.

Mi-am încovoiat neajutorată degetele în strânsoarea lui. Știam că nu ar fi trebuit să ripostez. Ar fi trebuit să-i mulțumesc pentru ajutorul acordat, ajutor pe care nu-l cerusem, și-apoi să mă îndepărtez cât mai mult posibil de el. Dar n-am făcut așa. Era ca și cum nu-mi puteam controla deloc gura. Și poate că în asta consta nechibzuința de care se plângea Sir Holland cu orice ocazie. Poate că era din pricina acelei părți mici din mine căreia nu-i mai păsa.

– N-ar trebui să te preocupe mai degrabă faptul că au ucis un copil inocent decât ce aveam eu de gând să fac?

am întrebat. Sau nu-ți pasă pentru că ești zeu?

Ochii i s-au făcut și mai strălucitori. Am simțit un gol în stomac și m-a cuprins o senzație de groază, iar un șiroi de teamă mi-a pătruns în sânge. Muritorii nu le întorceau vorba zeilor. Știam și asta.

– Cei trei vor plăti pentru ce au făcut. Poți fi sigură de asta.

M-am înfiorat, chiar dacă nu mi-a recunoscut comportamentul nesăbuit. A vorbit de parcă ar fi dispus de puterea și autoritatea necesare pentru a înfăptui cele spuse. De parcă *voia* să se ocupe el însuși de asta.

S-a concentrat din nou asupra străzii și apoi m-a privit în ochi.

– Vin, m-a avertizat el.

Înainte să apuc să spun ceva, mi-a coborât brațele pe lângă corp și mi le-a slobozit. N-am avut timp să mă folosesc de libertatea dobândită. Zeul m-a apucat de șolduri și m-a luat pe sus, trecându-și mâna peste coapsa mea stângă *goală*. Mi-a prins piciorul stâng în jurul taliei lui. M-a străbătut o undă de șoc. Ce drăcie...?

– Încolăcește-ți celălalt picior pe după mine, mi-a poruncit el încet, cu gura lângă tâmpla mea. Nu vrei să te vadă.

Nu știu dacă am făcut-o din pricina tonului lui prevestitor de rău sau pentru că strânsoarea și atingerea lui mă tulburaseră atât de mult, dar l-am ascultat. Mi-am încolăcit piciorul drept pe după talia lui și l-am prins de partea din față a cămășii, bănuind că nici *el* nu voia să fie văzut de ei.

– Dacă încerci ceva..., l-am avertizat eu.

Și-a plecat capul, și am icnit, surprinsă, simțindu-l cum zâmbește cu buzele lipite de obrazul meu. Erau reci, ca restul trupului lui.

– Ce vei face? a șoptit el. Vei încerca să apuci iar arma de la coapsă?

– Da.

– Chiar dacă știi că nu ai fi îndeajuns de rapidă ca să mă lovești.

L-am apucat mai strâns de cămașă.

– *Da.*

A chicotit ușor, chicot pe care l-am simțit de la șolduri până la sâni.

– Șșșttt!

Oare chiar îmi spusese *să tac?* Trupul mi s-a încordat ca o coardă de arc. I-am simțit puntea nasului trecând peste curbura obrazului meu și m-am încordat dintr-un cu totul alt motiv. l-am simțit buzele aproape de ale mele, atingându-mi ușor colțul gurii. M-a zguduit un tumult de senzații, un amestec sălbatic de necredință, furie și ceva ce aducea a *anticipația* pe care o simțeam când intram în Jade. Nu pricepeam de ce. Nu era același lucru. Nu îl cunoșteam pe acest bărbat. Nu avea importanță că mulți muritori ar fi schimbat nerăbdători locul cu mine, căci deseori eram atrași de zei așa cum trandaflrii care înfloreau noaptea erau atrași de lună. Dar un astfel de ins era periculos. Era un prădător, oricât de frumos sau de binevoitor ar fl fost.

Însă se întâmpla atât de rar ca o persoană să se apropie atât de mult de mine, piele pe piele. Să mă atingă. Și cei care o făcuseră fuseseră străini. Doar că, atunci când mă atingeau, nu eram cu adevărat eu însămi. Eram la fel de anonimă precum erau și ei adesea când îi lăsam să mă tragă în alcovuri întunecate sau în spatele ușilor închise și în odăi în care lucrurile nu erau menite să dureze. Unde purtam un văl chiar dacă aveam chipul descoperit.

Însă în clipa aceasta simțeam că sunt *eu.* De ani întregi nu mai simțisem așa.

– Sărută-mă, mi-a poruncit el.

Mi-a sărit țandăra. Uram să mi se spună ce să fac. Și, sinceră să fiu, era așa de multă vreme. Poate că era unul dintre motivele pentru care fusesem respinsă. Însă *porunca* lui avea sens. Ar fi părut destul de straniu să stăm pur și simplu aici, doar holbându-ne unul la celălalt.

Așa că l-am sărutat.

Pe un zeu.

Când gurile ni s-au atins, am simțit un gol în stomac, ca atunci când m-am apropiat prea tare de marginile Stâncilor Mâhnirii. Buzele lui *erau* reci, și, totuși, le-am simțit moi și deopotrivă ferme, o juxtapunere straniu de ispititoare. Era singurul lucru pe care și-l mișca. Gura. Mâna de pe coapsa mea stângă și cea de pe șoldul meu i s-au oprit. Stătea nemișcat, și nu am știut de ce am făcut ce-am făcut apoi. Se poate să fi fost din pricina acelei *impulsivități*. Se poate să fi fost pentru că eram iritată să mă aflu într-o asemenea situație. Se poate să fi fost pentru că stătea atât de *nemișcat*. Și, dacă aș fi întru totul sinceră cu mine însămi, se poate să fi fost și din pricina posibilității să fi provenit din Ținuturile Umbrelor și să îi fi slujit zeului primitiv care mă privase de orice șansă de a-mi salva regatul. Probabil toate acele motive erau greșite, dar nu-mi păsa.

I-am prins buza de jos cu dinții și l-am mușcat. Nu îndeajuns de tare încât să-i dea sângele, însă a tresărit cu totul și apoi nu a mai rămas nemișcat.

Zeul s-a împins în mine și și-a înclinat capul, sărutându-mă mai apăsat. De data aceasta, gura lui nu a mai fost deloc blândă. Mi-a depărtat buzele cu o mișcare feroce a limbii, și m-am cutremurat când am simțit cum îmi zgârie buza de jos. Cu dinții. Cu *colții*. O, zeilor mari, uitasem cumva de ei. O senzație de frică mi s-a aprins în vene, deoarece știam cât de ascuțiți erau. Știam ce putea face un zeu cu ei. Însă mi-a pătruns și

altceva în sânge: un fior amețitor, păcătos și decadent, când mi-am trecut limba peste a lui. Avea un gust lemnos și afumat... ca de whisky. A scos un sunet gutural care mi-a făcut inima să-mi bată cu putere.

Și-a încovoiat mâna pe coapsa mea, apăsându-și degetele în pielea mea, ca o banderolă de gheață ce reușea cumva să-mi pârjolească totuși carnea. M-am înfiorat puternic când și-a luat mâna de pe șoldul meu și și-a strecurat-o între zid și ceafa mea. Și-a încolăcit degetele în părul meu, slăbind cu siguranță agrafele care-mi țineau cosița la locul ei. Nici că mi-a păsat când mi-a tras capul în spate, când... m-a sărutat de parcă n-avea de gând să lase nici o părticică din gura mea neexplorată. De parcă ar fi așteptat de un car de ani să o facă. Știam că era un gând prostesc și fantezist, dar i-am răspuns la sărut, uitând cu desăvârșire de ce o făceam și fiind doar vag conștientă de sunetul de pași și de râsul gutural al unui intrus... al unui zeu.

Oare toate săruturile pe care ți le dădea un zeu erau la fel de periculos de îmbătătoare ca acesta? *Frântura* aceea mult prea slabă de judecată sănătoasă îmi spunea că ar fi trebuit să îmi fac griji. Dacă zeul primitiv chiar avea să vină după mine? Dacă se răzgândea, iar eu îl sărutasem pe unul dintre zeii lui? Ar fi trebuit să-mi pese; în schimb, l-am sărutat și mai apăsat, deoarece refuzam să mă gândesc la afurisitul ăla de zeu primitiv. Mi-am îngăduit să trăiesc clipa.

Mi s-a părut haotic, ca atunci când mă scufundam în lac și rămâneam acolo până mă ardeau plămânii și până inima îmi bătea năvalnic, doar ca să văd cât de mult mă puteam forța.

Așa mă simțeam și acum: trebuia să văd cât de mult puteam forța lucrurile. Mi-am plimbat mâinile în sus peste cămașa lui, peste pieptul lui. I-am simțit vârfurile firelor de păr frecându-se de încheieturile degetelor.

Mi-am înfipt degetele în firele acelea mătăsoase și l-am tras mai aproape. Mi-am înclinat șoldurile spre partea inferioară a abdomenului lui. Și-a mutat mâna de pe coapsa mea în sus și la spate, peste dosul meu. Lenjeria subțire nu-i putea îngrădi atingerea.

M-a strâns de fese, făcându-mă să icnesc și trecându-și limba peste a mea. Mi-a prins buza de jos cu dinții și m-a mușcat ușor. Am țipat, străbătută de un șoc de plăcere și de durere. Și-a trecut limba peste buza mea, alinând usturimea.

Apoi și-a luat gura de pe a mea. Și-a plecat fruntea pe a mea, și, preț de câteva secunde, între noi nu a fost decât tăcere. Se auzeau doar bătăile puternice ale inimii mele și răsuflările lui superflciale în timp ce și-a pus mâna înapoi pe șoldul meu. A mai trecut o clipă, și apoi m-a lăsat încet jos. M-am forțat să-mi desfac degetele din părul lui. Mâinile mi-au alunecat din nou peste pieptul lui.

Am simțit sub palmă că inima îi bătea la fel de iute ca mie.

Am deschis ochii în timp ce secundele au continuat să se scurgă. A rămas locului, cu fruntea lipită de a mea, cu o mână protejându-mi în continuare capul de zid.

– Ai..., a murmurat el, cu vocea arzătoare și răgușită. Ai fost chiar convingătoare.

– Și tu la fel, am zis eu, cu răsuflarea ușor întretăiată.

– Știu. Mă pricep foarte bine să mă prefac.

Să se prefacă? Să se *prefacă,* oare, că ce? Că se simte bine? Că mă sărută? Am mijit ochii și l-am îmbrâncit.

S-a dat în spate, râzând ușor și trecându-și o mână prin păr, dându-l la o parte de pe față.

M-am îndepărtat de zid, concentrându-mă asupra cărării întunecate, dar nu am văzut nimic în lumina lunii ce se strecura până la ea. Mi-am dus degetul la buze, care încă-mi zvâcneau, apoi mi l-am tras înapoi

și, când mi-am plecat privirea spre el, am văzut o pată întunecată pe vârful degetului. Mă...

Mă făcuse să sângerez.

Mi-am ridicat deodată capul.

– Tu...

Zeul a venit spre mine și m-a prins de încheietura mâinii. Mi-a ridicat brațul și, înainte să apuc măcar să mă întreb ce avea de gând să facă, mi-a prins degetul cu gura și l-a supt. L-am simțit sugând tare, într-un fel cât se poate de rușinos; l-am simțit până în miezul ființei, într-un șuvoi de căldură fierbinte și umedă.

Zeilor mari...

Și-a desprins încet gura de pe degetul meu și m-a privit drept în ochi.

– Îmi cer iertare. Ar fi trebuit să detaliez. Mă pricep de minune să mă prefac că îmi plac lucruri când, de fapt, nu e așa, însă nu m-am prefăcut când limba mea era în gura ta.

Am rămas locului când mi-a dat drumul la încheietură și am amuțit preț de câteva secunde.

– E... E foarte necuviincios să mă faci să sângerez, m-am auzit spunând, când nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Ăsta a fost singurul lucru necuviincios care s-a întâmplat?

– Păi, nu... Au fost o mulțime de lucruri necuviincioase.

A chicotit din nou, un râs plin, precum ciocolata amăruie. L-am privit cu atenție. Poate că mă înșelam în privința celui pe care-l slujea sau poate că, în cel mai rău caz, nu știa cine eram de fapt. Dacă ar fi știut, mă îndoiesc că m-ar fi sărutat. Am dat să-l întreb dacă știa cine eram, dar m-am oprit, dându-mi seama că trebuia să fiu precaută, în caz că nu știa.

– De ce nu m-ai lăsat să-i atac pe zei? am întrebat eu, încovoindu-mi mâna... și degetul care fusese în gura lui.

S-a uitat încruntat la mine.

– Am nevoie și de un alt motiv în afară de a împiedica pe cineva să se lase ucis?

– În mod obișnuit, aș spune că nu. Însă ești zeu, și ai spus că n-ai nici un dram de bună-cuviință în tine.

M-a privit.

– Doar pentru că nu sunt muritor nu înseamnă că mă perind prin lume ucigând oameni sau îngăduindu-le să se lase uciși.

M-am uitat urât în direcția intrării în tunel.

Și-a plecat capul, iar trăsăturile i s-au accentuat în lumina argintie.

– Nu sunt ca ei, mi-a zis el, pe un ton jos și letal de încet.

Am simțit cum mi se ridică părul la ceafă și m-am împotrivit imboldului de a mă da un pas în spate.

– Presupun că sunt norocoasă?

M-a privit din cap până-n picioare.

– Nu știu cât de norocoasă ești.

M-am crispat. Ce drăcie mai însemna și asta?

– Și poate că am totuși un dram de bună-cuviință în mine, a adăugat el, ridicând din umeri.

M-am holbat la el și mi-a luat o clipă ca să mă concentrez din nou asupra lucrurilor importante, adică nu cât era el de cuviincios.

– Zeul care a trecut pe lângă noi... Nu te-a putut simți?

A clătinat din cap.

– Nu.

Probabil era un zeu foarte puternic. Citisem că doar cei mai puternici își puteau ascunde prezența de ceilalți... Cum făceau zeii primitivi. Aveam impresia că

bănuielile mele de mai devreme erau corecte. Nu încercase doar să mă ascundă pe mine, ci și pe el însuși.

A dat să se întoarcă apoi cu spatele la mine.

– Ar trebui să te duci acasă.

– Tu acolo ai de gând să te duci? am ripostat eu, iritată de cât de rapid și de ușor mă alungase.

M-a privit sceptic. Muritorii nu le puneau întrebări zeilor... Cu atât mai puțin pe un ton nepoliticos. M-am încordat, pregătindu-mă să fie furios sau să mă acuze.

În schimb, mi-a zâmbit agale. În lumina frânturilor de raze ale lunii, am văzut că, atunci când zâmbea, trăsăturile i se îndulceau, aproape căpătând o oarecare căldură.

– Nu.

Nu și-a detaliat răspunsul, ceea ce era în regulă. Nu era musai să știu. Era cazul să plec de lângă zeul acesta, înainte să mă enervez și mai tare.

Ba, mai rău de-atât, înainte să fac ceva impulsiv.

În plus, aveam planuri... altele decât cele de mai devreme.

– Păi, a fost... interesant. Am trecut pe lângă el și m-am îndreptat spre intrare. L-am simțit de-a dreptul sfredelindu-mă cu privirea. Noapte bună!

– Te duci acasă?

– Nu.

– Unde te duci?

N-am răspuns. Zeu sau nu, nu era treaba lui, iar eu n-avem de gând să zăbovesc, ca să-i dau ocazia să încerce să mă trimită din nou acasă. Și totuși, mi s-a părut... straniu să plec de lângă el. Era ciudat cât de *greșit* mi se părea și nu avea nici o logică. Era zeu. Eu eram o Fecioară care eșuase. Mă oprise de la un gest pripit. Ne sărutaserăm de nevoie, și fusese *plăcut*. Fie, fusese mai mult decât plăcut, iar eu mă temeam că aveam să-mi petrec inevitabil toată viața comparând toate săruturile

viitoare cu al lui, dar nimic din toate acestea nu explica sentimentul bizar pe care îl aveam cum că nu ar fi trebuit să mă îndepărtez de el.

Dar am făcut-o.

Am plecat de lângă zeu, lăsându-l în tunelul întunecat, fără să privesc în urmă. Nici măcar o dată.

CAPITOLUL 3

După ce am ieșit din tunel la lumina felinarului stradal, mi-am ridicat gluga și m-am forțat să îmi văd de drum, deși mă încerca în continuare senzația aceea stranie că ce făceam era greșit. Chiar nu puteam nici măcar să încep să înțeleg de ce mă simțeam așa. În timp ce am cotit spre dreapta, mi-am spus că mă puteam gândi la asta mai târziu, pe când aveam să încerc să adorm.

Am tras adânc aer în piept. În vreme ce mă apropiam de marginea casei, mi-am dat seama că nu mai miroseam a cal-alb sau sânge, ci a flori de indrușaim și a mireasma proaspătă de citrice a zeului.

Mi-am înăbușit un geamăt chiar pe când am întrezărit curtea casei înșiruite și m-am pregătit mintal pentru posibilitatea ca zeii să nu fi luat cadavrele de acolo. M-am lăsat din nou acoperită de vălul pustietății, ca să pot ajunge într-un loc în care nimic nu mă putea speria, în care nimic nu mă putea răni.

Însă, în strălucirea pală a lunii, am văzut că acum curtea era goală.

Înfiorată, am intrat pe poarta deschisă și am străbătut poteca de piatră, un petic de pământ captându-mi privirea. M-am oprit. Zona în care îngenunchease muritorul era pârjolită, de parcă ar fi fost făcut un foc acolo. Nici urmă de sânge. Sau de veșminte. Doar iarbă arsă.

– Ai de gând să intri?

M-am întors când am auzit vocea zeului, oprindu-mă cu mâna deasupra mânerului pumnalului.

– Pe toți zeii, m-am răstit eu, inima bătându-mi cu iuțime când l-am văzut, cu gluga tunicii negre fără mâneci trasă, umbrindu-i chipul.

Nici măcar nu-l auzisem urmărindu-mă.

– Îmi cer iertare, mi-a spus el, plecându-și ușor capul. Atunci am văzut că purta o banderolă de argint în jurul bicepsului drept. Pentru că te-am făcut să tresari.

Am mijit ochii la el. Nu părea să-i pară câtuși de puțin rău. Sinceră să fiu, părea chiar *amuzat*, lucru care m-a enervat, însă și mai mult m-a iritat faptul că inima mi-a săltat ușor în piept și m-a cuprins un freamăt de căldură și senzația că totul era așa cum *trebuia* să fie.

Poate că senzația se datora, de fapt, stomacului meu aproape gol. Era mai logic să fie așa.

A înaintat, și-am rămas din nou uimită de înălțimea lui. Mă făcea să mă simt *gingașă*, și nu-mi plăcea deloc asta. Și-a întors capul acoperit de glugă înspre zona la care mă holbasem eu.

– Când Cressa a folosit *eather*-ul și a atins pământul, iată ce s-a întâmplat, a spus el, aplecându-se și trecându-și palma peste iarbă. Mâna i s-a mânjit de cenușă negricioasă, și și-a ridicat privirea spre ușa deschisă a casei înșiruite. Aveai de gând să intri.

– Da.

– De ce?

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Voiam să văd dacă reușeam să găsesc un motiv pentru faptele lor.

– Și eu la fel.

Zeul s-a ridicat, ștergându-și mâna de pantalonii închiși la culoare.

– Nu știi de ce au făcut-o? L-am privit cu atenție, pricepând dintr-odată. Zeul nu se întâmplase să treacă

pur și simplu pe acolo. Cel mai probabil se aflase deja în pasaj înainte să trec eu pe acolo sau fusese măcar prin apropiere. Îi urmăreai, nu-i așa?

– Îi *urmăream,* într-adevăr, mi-a răspuns el tărăgănat. Înainte să mă hotărăsc că nu aveam să te las să fii ucisă, lucru pentru care încă nu mi-ai mulțumit.

Am ignorat ultima parte.

– De ce îi urmăreai?

– I-am văzut perindându-se prin tărâmul muritorilor și am vrut să văd ce pun la cale.

Nu eram convinsă că era sincer. Mi se părea o coincidență cam mare să fi ales să-i urmărească chiar în noaptea în care uciseseră un muritor și un bebeluș.

Și-a întors capul spre mine.

– Îmi închipui că, dacă te sfătuiesc să te duci acasă, vei face din nou exact contrariul.

– Îmi închipui că nu-ți va plăcea reacția mea dacă mă vei sfătui din nou una ca asta, am ripostat eu.

Un chicot ușor s-a auzit dinspre gluga întunecată.

– Nu știu ce să zic. De fapt, s-ar putea să-mi placă, a spus el. A înaintat, iar eu m-am încruntat. Am putea atunci să investigăm împreună.

„Împreună."

Un cuvânt atât de obișnuit, dar mi s-a părut prea straniu.

Zeul se afla deja lângă treptele casei. La cât de înalt și de mare era, cu siguranță folosea o magie a zeilor ca să se miște atât de silențios. Evitând peticul de iarbă pârjolit, m-am alăturat rapid lui.

Nici unul din noi nu a vorbit când am intrat în casa tăcută. De fiecare parte a intrării mici se aflau câte o ușă și un set de scări ce duceau spre etaj. Zeul a apucat-o la stânga, intrând în ceea ce părea a fi o cameră de zi, iar eu m-am dus tot înainte și am urcat scările. Tăcerea stranie din casă era întreruptă doar de scârțâitul pașilor

mei. O lampă cu gaz ardea slab în capul scărilor, pe o masă îngustă. Erau două dormitoare, unul prevăzut cu un pat de o persoană, un birou și un dulap. La o inspecție mai îndeaproape, am găsit pantaloni împachetați și cămăși atârnate, cu o dimensiune care i s-ar fi potrivit cuiva de statura bărbatului muritor. În odaia mică pentru îmbăiat nu se afla nimic important. Am ieșit cu spatele din încăpere și m-am îndreptat spre odaia pentru dormit de la capătul coridorului. Am împins ușa. O altă lampă ardea lângă un pat făcut. Mi s-a făcut greață când am văzut pătuțul de la piciorul patului.

Vălul acela pe care îmi închipuisem că îl purtam nu era chiar atât de bine fixat precum crezusem.

Am intrat încet în odaie. În pătuț era o păturică. Am întins mâna spre ea, pipăind materialul moale. Nu mă gândisem niciodată la a avea copii. Fiind Fecioara, nu a fost nici măcar o *dorință* care să se fi conturat pe măsură ce am crescut și am înaintat în vârstă. Nu făcuse niciodată parte din plan, deoarece, și dacă aș fi reușit să-l fac pe zeul primitiv al morții să se îndrăgostească de mine, un muritor și un zeu primitiv nu puteau zămisli un copil.

Însă un bebeluș era cu adevărat inocent și se bizuia pe toți cei din jurul lui, inclusiv pe zei, pentru a fi în siguranță. Era impardonabil să ucizi un bebeluș. Mă usturau ochii. Dacă aș fi avut un copil sau dacă vreun descendent de-al mei ar fi fost rănit, aș fi incendiat ambele tărâmuri, doar ca să îl jupoi pe cel care l-a rănit.

„Inspiră." Mi-am ținut răsuflarea până mi s-a potolit freamătul din stomac. Până nu am mai simțit nimic. Apoi am răsufiat prelung și lent și m-am întors cu spatele la pătuț și la păturica din el.

M-am uitat spre un divan verde-închis. Cineva atârnase pe spătarul lui un capot de mătase de culoarea

fildeșului. M-am dus spre dulapul de haine și am deschis ușile. Lângă tunicile viu colorate erau atârnate și rochii. Articole de lenjerie erau împăturite și așezate pe rafturi printre alte veșminte, însă era mai mult decât suficient spațiu pentru veșmintele din dulapul din odaia de alături.

Oare să mai fi fost cineva în casă? Poate mama copilului? Sau nu fusese acasă?

– Unde e...?

– La parter.

– Zeilor mari! am icnit eu, aproape ieșindu-mi din fire, întorcându-mă spre locul în care se afla zeul, sprijinit de cadrul ușii, cu brațele încrucișate peste pieptu-i lat, cu gluga încă ridicată. Cum de ești atât de silențios?

Ba, mai mult de-atât, oare de când se afla acolo?

– Îndemânare, a zis el.

– Poate ar trebui să-ți anunți sosirea, m-am răstit eu.

– Poate că da.

M-am uitat urât la el, chiar dacă nu îmi putea vedea chipul.

– Dacă o cauți pe stăpâna rochiilor, îmi închipui că pe ea am găsit-o jos, lângă intrarea în bucătărie, mi-a zis el. Sau, mai bine zis, am găsit o secțiune de podea carbonizată și un singur condur.

M-am întors din nou spre dulap.

– Nu cred că bărbatul pe care l-am văzut și femeia împărțeau aceeași odaie, am zis eu, făcând semn spre dulap. Un gând mi s-a creionat în minte. Este cumva un birou în casă?

– Parcă era unul, în dreapta foaierului.

– Ai găsit ceva? am întrebat eu, trecând pe lângă el, pe deplin conștientă de felul în care și-a desfăcut brațele, s-a întors și m-a urmat în felul lui silențios.

– l-am aruncat doar o privire în trecere, a zis el când am ajuns în capătul scărilor. Am vrut să mă asigur mai întâi că nu mai era nimeni în casă. S-a oprit, apoi a adăugat: Spre deosebire de alții, iar, când spun *alții,* mă refer, de fapt, la tine.

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce treptele gemeau sub picioarele mele. Zeul m-a urmat, îndeajuns de aproape în urma mea încât să simt furnicături pe spate și totuși fără să scoată vreun sunet, în timp ce eu zici că eram o cireadă ce cobora pe scări.

– Ce-ai fi făcut dacă ai fi descoperit că locuința nu era goală? a întrebat el când am ajuns la parter.

– Aș fi sărbătorit, știind că măcar cineva a reușit să supraviețuiască, i-am spus eu, pășind în birou. Lumina lunii pătrundea prin oglindă, iluminând odaia mică.

– Așa ai fi făcut?

Am privit peste umăr în timp ce am ocolit biroul. Zeul se dusese într-o parte, cercetând etajerele încastrate mai mult goale.

– Tu nu ai fi făcut așa?

M-am uitat la birou. Fusese golit, cu excepția unei lămpi mici.

– Aș fi zis că ar fi fost greu să te bucuri de viață știind că ai supraviețuit, în timp ce copilul tău și o persoană cu care locuiai au fost uciși, a zis el, deschizând sertarul din mijloc.

Doar pene și călimări închise.

L-am închis și m-am dus spre cel din dreapta, mai adânc.

– Presupun că ai dreptate. Pesemne se află în Vâlcea, am spus eu, referindu-mă la teritoriul din Ținuturile Umbrelor unde cei care dobândiseră pacea după moarte își petreceau veșnicia în paradis.

– Dacă acolo au ajuns, a murmurat el, oprindu-se și apucând o cutie de lemn veche de pe un raft.

Mi-a stat inima-n piept. Oare credea că ar fi putut ajunge în Abis, unde toate ființele care aveau suflet plăteau pentru faptele rele săvârșite în timpul vieții? Zei și muritori deopotrivă? Nici o șansă ca bebelușul să fi ajuns acolo. Însă adulții? Ei bine, ei se poate să fi făcut în timpul vieții o mulțime de lucruri care să le fi adus câteva vieți de groază.

M-am gândit la lorzii din insulele Vodina. O groază pe care probabil aveam să o descopăr când avea să mi se împlinească sorocul.

Am clătinat din cap, închizând sertarul și trecând la partea de jos, unde am găsit un registru gros cu coperte de piele. L-am scos și l-am așezat pe birou. Am desfăcut repede sfoara, l-am deschis și am găsit câteva pagini și bucăți de pergament separate, împăturite, cu însemnări pe ele. A doua bucată de hârtie pe care am desfăcut-o era ceea ce căutam.

Am aprins veioza și m-am uitat rapid peste document. Era actul de succesiune pentru casă, încheiat între coroană și o anume domnișoară Galen Kazin, fiica lui Hermes și a Juniei Kazin, și domnul Magus Kazin, fiul lui Hermes și al Juniei Kazin.

– Ai găsit ceva?

În mod deloc surprinzător, zeul se apropiase de mine fără să-l aud.

– E un act de succesiune pentru proprietate. Erau frate și soră. Desigur, dacă ei erau într-adevăr cei care locuiau aici.

Ceea ce însemna și că, dacă Galen Kazin era mama copilului, era necăsătorită. În rândul claselor muncitoare, nu era un lucru prea rar, nici nu era considerat rușinos. Însă pentru a-ți permite o casă în Districtul Grădinilor trebuia să te tragi dintr-o familie nobilă sau să fi făcut avere prin comerț. Era mai puțin obișnuit să dai de mame necăsătorite aici.

– Mă întreb unde e tatăl.

– Cine zice că bărbatul de afară nu era tatăl? Poate nu era fratele ei. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Sau ar fi putut fi ambele.

Am făcut o grimasă. Și dacă lucrurile ar fi stat așa, probabil nu era motivul pentru care zeii îi uciseseră, și pe ei, și pe bebeluș. Judecând după poveștile pe care le citisem despre zeii obișnuiți și despre cei primitivi, mă îndoiam că ar fi tresărit măcar să afle așa ceva.

Nu am mai găsit în birou nimic altceva care să ne indice motivul pentru care zeii îi uciseseră. Chit că nu prea știam ce aș fi putut găsi care să-mi răspundă la această întrebare. Un jurnal cu fărădelegile lor?

– Ești frustrată.

Mi-am ridicat privirea spre zeu, care stătea lângă fereastra ce dădea spre curte, cu spatele la mine.

– E chiar atât de evident?

– Nu e ca și cum nu am descoperit nimic. Știm că probabil erau frate și soră și că femeia era mamă necăsătorită. Știm numele părinților.

– Așa este. Dar ce ne spunea asta? Am închis registrul și am legat sfoara la loc. Am o întrebare.

– Zău?

Am încuviințat din cap.

– S-ar putea să ți se pară jignitoare.

Zeul înaintase, alunecând ușor. Așa se mișca, de parcă picioarele-i încălțate în bocanci nici măcar nu atingeau podeaua. S-a oprit de cealaltă parte a biroului.

– Am impresia că asta nu te va opri.

Aproape că am rânjit din nou.

– De ce ești curios de zei care ucid muritori? Și nu vreau să insinuez că nu ți-ar păsa. Chit că ai spus că nu ai nici un dram de bună-cuviință în tine...

– Cu excepția acelui singur strop, a intervenit el, lăsându-mi impresia că zâmbise.

– Da, cu excepția lui.

A tăcut preț de o clipă îndelungată, și îl simțeam cum se holbează, chit că nu-i vedeam privirea.

– Permite-mi să te întreb același lucru. De ce îți pasă? Îi cunoșteai?

Mi-am încrucișat din nou brațele peste piept.

– De ce îmi pasă? În afară de faptul că au ucis un bebeluș?

A încuviințat din cap.

– Nu îi cunoșteam. Am răsuflat, privind prin birou la cărțile care probabil nu aveau să mai fie citite vreodată și la bibelourile a căror valoare nu avea să mai fie apreciată. Când un zeu ucide un muritor, o face din pricina unei ofense, am spus eu. Asta era partea delicată la zei. Ei hotărau ce anume aducea consecințe, ce anume era o ofensă, ce anume trebuia pedepsit și care avea să fie pedeapsa. Și tuturor vă place... să pedepsiți în mod exemplar în astfel de situații, am adăugat eu.

Zeul și-a înclinat capul.

– Unora le place.

– Ideea este de a transmite un mesaj celorlalți. Se știe clar care a fost ofensa, am continuat eu. Zeii nu ucid în toiul nopții, luând cadavrul și nelăsând nimic în urmă. Aproape că îți lasă impresia că nu voiau să se afle despre asta. Iar *asta* nu este, ei bine, firesc.

– Ai avea dreptate. Și-a trecut din mers degetul de-a lungul marginii biroului, iar felul silențios în care i-a alunecat vârful degetului mi-a captat atenția. De aceea mă interesează și pe mine. Nu e prima oară când au ucis astfel.

Mi-am mutat privirea de la mâna lui.

– Nu e?

A clătinat din cap.

– În ultima lună, au mai ucis cel puțin alte patru persoane la fel. Unele cadavre le-au luat cu ei, iar pe

altele, rareori, le-au lăsat în urmă. Însă nici un indiciu privind motivul lor.

M-am străduit din răsputeri să-mi amintesc dacă auzisem ceva despre dispariții misterioase sau despre decese stranii, însă nu auzisem nimic.

– Numărătoarea a ajuns la șapte muritori. Și-a ridicat degetul de pe globul de sticlă al lămpii. Cei mai mulți dintre ei se aflau în al doilea și al treilea deceniu de viață. Două femei. Patru bărbați. Și bebelușul. Din câte știu eu, nu au mai ucis până acum un muritor atât de tânăr precum copilul din noaptea asta. Singurul lucru pe care l-au avut în comun era că toți erau din Lasania, a zis el, încovoindu-și degetul în jurul lanțului de mărgele. Cu un clichet, a stins veioza; încăperea era acum luminată doar de lumina lunii. Unul dintre ei era o persoană pe care cei mai mulți ar considera-o... un prieten.

Nu mă așteptasem la asta. Nu era ca și cum zeii nu s-ar fi putut împrieteni cu muritorii. Ba unii chiar se îndrăgostiseră de muritori. Nu mulți însă. Cei mai mulți fuseseră mânați doar de poftă, însă *se puteau* clădi prietenii.

– Ești surprinsă, a observat el.

M-am încruntat, întrebându-mă ce anume mă dăduse de gol.

– Presupun că mă surprinde faptul că zeii pot fi deranjați de moartea unui muritor, ținând cont de faptul că vor trăi oricum mai mult decât noi. Știu că e o gândire greșită, am adăugat eu rapid. Un prieten ucis care se întâmplă să fie muritor rămâne totuși un... prieten.

– Așa este.

Și cu siguranță era greu să pierzi un prieten. Eu nu aveam prea mulți. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, dacă nu-i puneam la socoteală pe Ezra și pe Sir Holland,

atunci nu aveam *nici un* prieten. Cu toate acestea, îmi închipuiam că a pierde un prieten era ca și cum ai fi pierdut o parte din tine însuți. Am simțit o durere înțepătoare în piept, și senzația de pustietate a început să mă părăsească. Nu am încercat să o redobândesc. Nu aveam de ce în momentul de față.

– Îmi pare rău pentru prietenul tău!

Ocolise biroul într-o clipită și se afla acum la doar câteva zeci de centimetri de mine. Imboldul de-a mă trage în spate m-a cuprins în același moment cu dorința de a înainta. Am rămas pe loc, refuzând să aleg între ele.

– Și mie, a spus el o clipă mai târziu.

M-am uitat cu atenție la chipu-i umbrit de glugă, nereușind să-i disting nici măcar o trăsătură.

– Dar tu... știai întocmai ce făceau. De-aceea i-ai urmărit. De ce nu i-ai oprit?

– Au ajuns aici înaintea mea. Își plimba din nou degetul pe birou, de-a lungul colțului. Până să-i găsesc eu, era deja prea târziu. Plănuisem să-l prind măcar pe unul din ei. Știi tu, *ca să discutăm*. Dar, din păcate, planurile mi s-au schimbat.

Mi-a tresăltat inima-n piept când mi-am ridicat privirea spre el.

– Cum am mai spus, nu ți-am cerut să intervii. M-am uitat la mâna lui, la degetul lung ce aluneca pe suprafața netedă a biroului. Tu *ai ales* să îți schimbi planurile.

– Presupun că așa este.

Și-a plecat capul, și m-am întrebat cât din trăsături reușea să-mi vadă în clipa aceea. M-am înfiorat, conștientă de acest lucru. M-am întrebat dacă avea să...

– Sincer să fiu, a continuat el, sunt destul de iritat din pricina deciziei luate. Dacă te-aș fi lăsat să-ți vezi de ale

tale, cu siguranță ai fi fost ucisă, dar măcar eu aș fi făcut ceea ce îmi propusesem.

Nu prea știam cum să răspund la asta.

– Cum ziceam, presupun că sunt norocoasă.

– Și, cum ziceam eu..., mi-a răspuns el, strângând tare de birou, în loc să-l atingă ușor, până i s-au albit încheieturile degetelor.

Mi-am desfăcut brațele, cu toate simțurile în alertă, în timp ce pulsul mi s-a întețit.

– Oare chiar așa să fie? a continuat el.

Am reacționat la fel. M-am crispat, senzația de vigilență dispărând. A urmat o pauză lungă, timp în care și-a ridicat mâna și și-a tras gluga mai jos. Când chipul îi fusese ascuns, simțisem intensitatea privirii lui. Acum, o vedeam.

– Știu că ești curioasă de ce zeii aceia au făcut ce au făcut, dar, când vei ieși din casa aceasta, trebuie să nu te amesteci. Nu te privește.

Porunca lui mi-a atins toate corzile greșite posibile. Eu *dețineam* puținul control pe care-l aveam asupra propriei vieți. Mi-am simțit gâtul încordându-se în timp ce l-am privit drept în ochi.

– Doar eu hotărăsc ce mă privește și ce nu. Nu e treaba nimănui ce fac sau nu fac. Nici măcar a unui zeu.

– Chiar crezi asta? a întrebat el cu aceeași voce mult prea lină, genul de voce care mă călca pe nervi.

– Da. Mi-am dus încet mâna spre pumnal. Nu îmi arătase ostilitate, dar nu aveam de gând să risc.

– Te-ai înșela.

Mi-am trecut degetele peste mânerul pumnalului.

– Poate că așa este, însă asta nu schimbă faptul că nu ai nimic de spus în ce privește faptele mele.

– Te-ai înșela și în privința asta, mi-a răspuns el.

Mă înșelam întru totul. De fapt, nimeni nu era mai presus de un zeu. Nici măcar cei de viță regală.

Autoritatea curților muritoare era mai degrabă de fațadă. Adevărata putere o dețineau zeii primitivi și zeii lor obișnuiți. Și toți zeii primitivi și zeii obișnuiți erau răspunzători în fața Regelui Zeilor: zeul primitiv al vieții.

Dar nu însemna că trebuia și să-mi placă modul cum stăteau lucrurile sau privirea lui ca de prădător.

– Dacă încerci să mă intimidezi sau să mă sperii ca să te ascult, poți să te oprești. Nu funcționează. Nu mă sperii de obicei.

– Ar trebui să te temi de multe lucruri.

– Nu mă tem de nimic, nici măcar de tine.

Într-o clipită, a ajuns la doar câteva zeci de centimetri de mine. În clipa următoare, trona deja asupra mea, cu degetele încovoiate pe bărbia mea. Șocul pricinuit de rapiditatea cu care se mișcase pălea în comparație cu unda de energie statică ce i-a urmat și mi-a străbătut pielea când m-a atins cu mâna. Era mai puternică. Mai tăioasă.

I-am simțit pielea foarte rece când mi-a lăsat capul pe spate. Nu și-a înfipt degetele în carnea mea, nici nu mă strângea tare. Era pur și simplu... *acolo,* o atingere rece și totuși arzătoare, ca o înfierare de gheață.

– Dar acum? a întrebat el. Te temi?

Deși nu mă strângea tare, mi-era greu să înghit, iar inima îmi bătea repede și tare, ca o pasăre prinsă în capcană.

– Nu, m-am forțat eu să rostesc. În mare, sunt doar iritată.

A urmat o clipă de tăcere, apoi mi-a spus:

– Minți.

Așa era. Oarecum. Mă atingea un zeu. Cum să nu mă tem? Însă, în chip straniu și inexplicabil, nu eram *îngrozită.* Poate că era din cauza mâniei. Poate din pricina șocului resimțit în urma lucrurilor pe care le

văzusem în seara aceasta, poate din cauză că atingerea lui mă tulbura sau pentru că, dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi făcut-o deja de o duzină de ori. Poate că era acea parte din mine căreia nu-i păsa de consecințe.

– Puțin, am recunoscut eu și apoi m-am mișcat. Iute. Am tras pumnalul din teacă și i l-am pus în dreptul gâtlejului. Tu te temi?

Și-a mișcat doar ochii, privind spre mânerul pumnalului.

– Piatră de umbre? O armă unică pentru un muritor. Cum de-ai ajuns în posesia unei astfel de arme?

Doar nu-i puteam spune adevărul: că fusese găsită de un strămoș care aflase ce efect putea avea piatra de umbre asupra unui zeu, ba chiar și asupra unui zeu primitiv slăbit. Așa că am mințit.

– I-a aparținut fratelui meu vitreg.

Zeul a ridicat din sprânceana-i închisă la culoare.

– L-am împrumutat, oarecum.

– L-ai împrumutat?

– De vreo doi ani, am adăugat eu.

– S-ar zice că l-ai furat.

Nu am spus nimic.

S-a holbat la mine.

– Știi de ce un astfel de pumnal este un lucru rar în tărâmul celor muritori?

– Da, știu, am recunoscut eu, deși știam că ar fi fost mai înțelept din partea mea să mă prefac că nu știam.

Însă nevoia de a-i demonstra că nu eram o muritoare neajutorată pe care o putea intimida era mai puternică decât înțelepciunea.

– Deci știi că piatra e foarte toxică pentru muritori? a zis el.

Sigur că știam. Dacă intra în contact cu sângele unui muritor, avea să-l ucidă lent, chiar dacă respectivul ar fi supraviețuit rănii în sine.

– Și știi ce se va întâmpla dacă încerci să îl folosești împotriva mea?

– Dar tu știi? am zis eu, cu inima bătându-mi năvalnic.

Strălucirea albă incandescentă i-a pulsat în spatele pupilelor și s-a prelins în irisurile-i argintii sub forma unor filamente subțiri și luminoase. Mi-a adus aminte de felul în care *eather*-ul se revărsase și scăpărase în văzduh în jurul zeului primitiv al morții.

– Da, știu. Pun rămășag că știi și tu. Dar vei încerca oricum. Și-a coborât scurt privirea spre pumnalul pe care îl apăsam de pielea lui. Oare e ciudat că asta mă face să mă gândesc la cum a fost să-ți simt limba în gura mea?

Deși m-am încruntat, m-a străbătut un val de căldură.

– Da, puțin...

Zeul s-a mișcat atât de repede, că nici n-am apucat să-i urmăresc mișcările. M-a apucat de încheietura mâinii și s-a răsucit, învârtindu-mă. Într-o clipită, mi-a țintuit pumnalul în dreptul abdomenului. Nici măcar nu-și luase cealaltă mână de pe gâtlejul meu.

– Nu a fost drept, am icnit eu.

– Iar tu, *liessa,* ești foarte îndrăzneață. Și-a mișcat degetul mare, trecându-l peste curbura maxilarului meu. Însă, uneori, se poate ca un om să fie cam prea îndrăzneț. Cuvintele lui m-au învăluit, ca o mătase întunecată. Până într-atât încât să dea în nesăbuință. Și știi ce-am descoperit despre cei nesăbuit de îndrăzneți? Că de obicei există un motiv pentru care se năpustesc spre moarte în loc să aibă înțelepciunea de a fugi de ea. Care e motivul tău? a întrebat el. Ce îți înăbușă frica și te împinge cu atâta nerăbdare spre moarte?

Întrebarea lui m-a debusolat. Mi-a pus sângele în mișcare. Oare asta făceam? Mă năpusteam cu

nerăbdare spre moarte? Aproape că-mi venea să râd, însă m-am gândit la acea parte nu foarte ascunsă a mea căreia... pur și simplu nu îi păsa. Care îmi anula înfrânarea și judecata sănătoasă.

– Nu... Nu știu.

– Nu? a susurat el.

– Când mă emoționez, trăncănesc. Iar când mă simt amenințată sau mi se spune ce să fac, mă înfurii, am șoptit eu. Mi s-a spus de mai multe ori că gura mea îmi va aduce necazuri într-o zi și că ar trebui să fiu atentă.

– Văd că ai ascultat sfatul, nu glumă, mi-a răspuns el. Să răspunzi mereu cu furie la amenințări nu e cea mai înțeleaptă dintre alegeri.

– Cum ar fi acum?

Zeul n-a spus nimic, ci a continuat să mă țină la pieptul lui, mișcându-și lent degetul mare. La cât de puternic era, nici măcar nu ar fi fost nevoit să se folosească de *eather*. Ar fi fost de ajuns să își răsucească brusc încheietura mâinii.

Atunci, mi-am dat seama că se putea ca orice bunăvoință de care dăduse dovadă față de mine să se fi isprăvit.

Mi s-a uscat gura și pieptul mi s-a umplut de o groază la gândul a ceea ce avea cu siguranță să se întâmple. Mă aflam la un pas de moarte.

– Ai putea s-o faci odată.

– Să fac ce anume, mai exact?

– Să mă ucizi, am spus eu, cuvintele simțindu-se precum lâna pe limba mea.

Zeul și-a plecat ușor capul. Când a vorbit din nou, i-am simțit răsuflarea pe obraz.

– Să te ucid?

– Da.

Îmi simțeam pielea inexplicabil de întinsă.

Și-a tras capul îndeajuns încât să văd că ridicase dintr-o sprânceană.

– Nici prin gând nu mi-a trecut să te ucid.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr.

Am rămas surprinsă.

– De ce nu?

A tăcut preț de o clipă.

– Chiar mă întrebi de ce nu mi-a trecut prin gând să te ucid?

– Ești zeu, am zis eu, neștiind sigur dacă era sincer sau doar se juca acum cu mine.

– Și e un motiv suficient?

– Nu e? Te-am amenințat. Am scos pumnalul împotriva ta.

– De mai multe ori, a subliniat el.

– Și am fost nepoliticoasă.

– Foarte.

– Nimeni nu vorbește și nu se poartă așa cu un zeu.

– De obicei, nu, a consimțit el. În orice caz, să zicem că nu am chef să ucid pe nimeni în noaptea asta.

M-am holbat la fereastră, încercând să-mi dau seama dacă mă amăgea cumva.

– Dacă nu ai de gând să mă ucizi, atunci probabil că ar trebui să-mi dai drumul.

– Vei încerca să mă înjunghii?

– Sper... că nu.

– *Speri?*

– Dacă încerci să-mi spui ce să fac sau mă apuci iar, probabil îmi voi pierde speranța, i-am spus eu.

A râs încet, jos... Un râset ce a reverberat prin mine.

– Măcar ești sinceră.

– Măcar, am murmurat eu, încercând să nu simt presiunea rece pe care o exercita asupra spatelui meu.

Să nu îl simt. Nu mă speria. Nici măcar nu mă deranja, ceea ce mă făcea să mă întreb ce nu era în regulă cu mine. Pentru că mă împotriveam impulsului resimțit de mușchii spatelui și ai gâtului de a se relaxa în strânsoarea lui.

Și-a luat mâna de pe bărbia mea, și m-am întors imediat. S-a dat în spate și, într-o clipită, a ajuns de cealaltă parte a mesei.

– Ai grijă, mi-a zis el, ridicându-și gluga și ascunzându-și trăsăturile. Voi veghea.

CAPITOLUL 4

Am tras aer în piept, lent și calm, în întuneric. Mușchii mi s-au încordat.

– Acum! s-a auzit porunca.

M-am învârtit, am aruncat pumnalul, și o clipă mai târziu, s-a auzit o bufnitură surdă. Nerăbdătoare să văd unde aterizase pumnalul, m-am întins după legătura de la ochi, dar am simțit atingerea rece a oțelului sub gâtlej. Am încremenit.

– Acum, ce faci? m-a întrebat o voce joasă.

– Plâng și implor să-mi cruțe viața? am sugerat eu.

A râs încet.

– Ar funcționa doar dacă cineva n-ar ține morțiș să te ucidă.

– Ce păcat! am murmurat eu.

Apoi m-am mișcat.

Am apucat încheietura mâinii care îmi ținea tăișul la gâtlej, am răsucit brațul departe de mine și m-am apropiat. Am zâmbit feroce când am auzit un icnet brusc. Am apăsat cu degetele pe tendoane, *chiar* în locul cu pricina. Am simțit spasmele și degetele deschizându-de din reflex, iar mânerul sabiei scurte mi-a căzut în palmă. M-am aplecat și am lovit cu bocancul într-un picior. Un trup greu s-a izbit de podea mârâind.

Am coborât sabia spre trupul întins, trăgându-mi în același timp legătura de pe ochi.

– Am reacționat suficient de bine?

Sir Braylon Holland era întins pe podeaua de piatră a turnului vestic.

– Da.

Am zâmbit cu superioritate, azvârlindu-mi cosița groasă peste umăr.

Gemând pe sub mustață, Sir Holland s-a ridicat. Născut cu cel puțin două decenii înaintea mea, părea mult mai tânăr, pentru că nu avea nici măcar o cută pe pielea-i de un maroniu-închis. Îl auzisem cândva spunându-i unui gardian care îl întrebase dacă îl invocase cumva pe vreun zeu în schimbul tinereții veșnice că secretul lui consta în a bea o sticlă de whisky în fiecare noapte.

Sunt destul de convinsă că, dacă ar fi băut într-adevăr atât de mult, ar fi fost mort deja.

– Dar ținta ta lasă de dorit, mi-a zis el, scuturându-și pantalonii negri de praf. Fără uniforma grețoasă în nuanțe aurii și movulii a Gărzii Regale, arăta ca oricare alt gardian. Nu îl văzusem niciodată gătit. Și trebuie serios îmbunătățită.

M-am întors încruntată spre manechinul proptit de zid. Sărmanul de el avusese și zile mai bune. Bumbac și paie ieșeau din numeroase plăgi înjunghiate. Cămașa de pânză îi fusese înlocuită de multe ori de-a lungul anilor. Pe cea de-acum o furasem din odaia lui Tavius și atârna zdrențuită pe umerii-i de lemn. Capul din pânză groasă, umplut cu paie și cârpe, îi atârna trist într-o parte.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastra îngustă, scânteind din mânerul pumnalului de fier ce ieșea din pieptul manechinului.

– Cum adică ținta mea lasă de dorit? am întrebat eu, ștergându-mi fruntea asudată cu mâna.

Vara... devenea tot mai insuportabilă. Săptămâna trecută, doi bătrâni fuseseră găsiți în apartamentul lor

minuscul din Croft's Cross, morți de insolație. Nu erau primii, și mă temeam că nu aveau să fie nici ultimii.

– Ai spus să țintesc pieptul. L-am nimerit în piept.

– Ți-am spus să ții inima. Inima se află de obicei în partea dreaptă a corpului, Sera?

Mi-am țuguiat buzele.

– Oare chiar credem că cineva ar supraviețui unei lovituri de tăiș în oricare parte a pieptului? Pentru că pot să-ți spun că nu, nu ar face-o.

Mi-a aruncat o privire pe care aș putea s-o descriu doar ca deloc impresionată în timp ce mi-a luat sabia din mână și s-a îndreptat spre manechin. Din păcate, era o privire pe care o știam destul de bine.

A apucat pumnalul și l-a scos din manechin.

– Nu și-ar reveni dintr-o astfel de rană, însă nu ar fi o moarte rapidă, nici onorabilă și ți-ar aduce ocară.

– De ce ar trebui să-mi pese dacă cineva care tocmai a încercat să mă ucidă are sau nu parte de o moarte onorabilă? am întrebat eu, gândindu-mă că era o întrebare perfect justificată.

– Din mai multe motive, Sera. Trebuie să ți le enumăr?

– Nu.

– Păcat. Îmi place să mă ascult enumerând lucruri, mi-a răspuns el, iar eu am gemut. Draga mea, duci o viață periculoasă.

– Nu voit, am bombănit eu.

A ridicat sardonic dintr-o sprânceană.

– Nu ești protejată, precum prințesa Ezmeria, a spus, îndreptându-se spre zidul aflat de cealaltă parte a ferestrei mici, unde erau depozitate numeroase arme. A așezat sabia lângă altele mai grele și mai lungi. Nu au fost numiți gardieni regali ca să îți păzească odăile sau care să te supravegheze când îți faci de cap prin capitală.

– Ba nu *îmi fac de cap* prin capitală.

De data aceasta, m-a privit într-un fel care îmi dădea de înțeles că știa cum stăteau de fapt lucrurile.

– S-ar putea ca mulți oameni să nu știe cine ești, a continuat de parcă n-aș fi zis nimic. Însă asta nu înseamnă că nu sunt și dintr-aceia care au auzit zvonuri despre existența ta și care și-au dat seama că nu ești slujnică, ci porți în tine sângele neamului Mierel. E de ajuns ca unul dintre ei să-i spună cuiva care crede că te poate folosi ca să obțină ce-și dorește.

Mi s-a încleștat maxilarul. În ultimii trei ani, fuseseră într-adevăr doi inși care aflaseră cumva că eram, de fapt, prințesă și încercaseră să mă răpească. Lucrurile nu se sfârșiseră cu bine pentru ei, însă nu mâinile mele erau pătate de sângele lor.

Ci ale lui Tavius, de la care credeam cu tărie că pornise zvonul.

– În plus, e doar o chestiune de timp până când coroana din insulele Vodina are să afle despre lorzii ei. Va încerca să ne asedieze. S-a întors cu fața spre mine. Vei fi doar un alt trup pe care-l vor spinteca pentru a ajunge la coroană.

Oricum eram deja doar un alt trup pe aici. Unul în mare ignorat. Dar mă rog...

– Și mai e și moștenitorul, a zis Sir Holland pe un ton sec. Care încă e nespus de furios din pricina celor întâmplate săptămâna trecută la grajduri.

– Da, păi, și eu încă sunt supărată pe el că și-a biciuit calul din pricina nesăbuinței și a nepriceperii lui, am ripostat eu. Îmi vine să-l pocnesc din nou ori de câte ori îl văd.

– Deși s-a purtat îngrozitor cu animalul acela, nu a fost cea mai înțeleaptă decizie din partea ta să-i învinețești ochiul moștenitorului Lasaniei, după care să-l amenințI că vei folosi biciul așa cum a făcut-o el.

– Dar *a fost* cât se poate de satisfăcător, am zis eu, rânjind.

M-a ignorat.

– Prințul ar fi trebuit să urce pe tron până acum. Dacă prințesa Kayleigh nu *s-ar fi îmbolnăvit* și nu ar fi fost nevoită să se întoarcă în Irelone, probabil ar fi făcut-o. M-a privit peste umăr, sfredelindu-mă cu ochii de culoarea nucilor de hicori, iar eu m-am oprit rapid din zâmbit. Lucru cu care sunt convins că n-ai avut de-a face, a adăugat el.

– Prințesa Kayleigh chiar *este* foarte bolnavă și a trebuit să se întoarcă pentru a i se acorda îngrijiri. Tavius și-ar fi putut alege o altă mireasă. Totuși, e prea leneș ca să urce pe tron și, știi tu, să aibă și alte *responsabilități* în afară de a fi un porc bețiv și libidinos. Așa că va amâna căsătoria cât va putea de mult.

– Și presupun că boala prințesei Kayleigh nu a avut nimic de-a face cu poțiunea de care ai făcut rost, care i-a făcut pielea foarte palidă și a deranjat-o la stomac?

Nu am schițat nici o expresie.

– Nu am idee despre ce vorbești.

– Nu te pricepi deloc să minți.

„Minciuni", mi-a răsunat în minte o voce întunecată. Am ignorat-o cu disperare. Așa cum făcusem în ultimele două săptămâni, din noaptea în care mă aflasem în biroul din casa aceea.

– Cum de știi despre asta?

– Știu mai multe decât crezi, Sera.

Am simțit un gol în stomac. Oare se referea la momentele în care chiar *îmi făceam* oarecum de cap prin capitală? Adică la Luxe? Zeilor mari, speram că nu. Sir Holland nu era tocmai o figură paternă pentru mine, dar, totuși, gândul că ar fi știut despre timpul petrecut acolo cam făcea să mă ia greața.

Nici măcar nu puteam lua în calcul această posibilitate, așa că am alungat-o din mintea mea.

– Mă descurc eu cu Tavius.

– Cu greu, a răspuns el, iar eu m-am crispat. Și doar pentru că ești mai rapidă decât el. Cândva, va avea noroc. Nu vei fi îndeajuns de rapidă. Trăsăturile i s-au îndulcit, și a adăugat: Nu o spun ca să fiu crud, dar, până nu pleci de aici, rămâne o amenințare.

Știam că nu era crud. Sir Holland nu era niciodată crud. Pur și simplu, rostea un adevăr. Însă aveam să plec din Lasania doar când mueam. Am oftat apăsat.

– Ce au toate astea de-a face cu o moarte onorabilă sau rapidă?

– Ei bine, în afară de faptul că un muritor aflat pe moarte poate mânui în continuare o armă, rareori un dușman ne e dușman voit, mi-a spus el. De obicei, devin dușmani din pricina alegerilor altora sau din pricina unor situații pe care nu le-au putut controla. Aș fi zis că tu, dintre toți oamenii, ai fi mai empatică în astfel de situații.

Știam că nu se referea la lorzii de pe insulele Vodina, ci la cei care ajungeau disperați din pricina unor situații care scăpau atât de tare de sub control, încât erau nevoiți să facă lucruri pe care nici nu le-ar fi luat în calcul altminteri. Muritori care deveneau coșmarul altcuiva deoarece era singurul mod de a supraviețui.

Mi-am simțit ceafa caldă, de rușine, și m-am foit stingherită.

Sir Holland mi-a privit chipul.

– Ce se petrece cu tine, Sera? În ultimele două zile, te-ai purtat straniu. Ce e în neregulă?

– Ce e în neregulă...? am zis eu, dar m-am oprit.

Multe erau în neregulă, începând cu motivul pentru care Sir Holland încă mă antrena zilnic. Nu o făcea doar ca să fiu pregătită în caz că eram nevoită să mă apăr sau

în caz că regina hotăra că se putea folosi de îndemânarea mea pentru o lovitură personală.

Sir Holland se purta de parcă încă aș fi fost importantă pentru supraviețuirea Lasaniei. De parcă zeul primitiv al morții avea să vină după mine. Încă nu mă lăsa inima să-i spun ce îmi zisese acesta. Mă gândeam... Mă gândeam că trebuia să creadă că exista speranță, deoarece nimic nu oprise răspândirea Stricăciunii. Singurul mod în care știam să o oprim era să îl ucidem pe zeul primitiv.

Iar Stricăciunea se înrăutățea. Plouase de câteva ori în ultima lună, dar nu semnificativ. Înainte de asta, furtunile aduseseră bucăți de gheață care zdrobiseră și seceraseră vegetația când se izbiseră de sol. Oamenii erau îngrijorați că lanurile de porumb aveau să dea doar jumătate din recolta trecută.

Oare cât o mai putea duce Lasania așa?

Avea de-a face cu frații Kazin care fuseseră uciși. Cu bebelușul și lipsa de răspunsuri privind motivul pentru care fuseseră omorâți.

Mă întorsesem în cartierul lor în ziua următoare, ca să întreb despre familia Kazin. Aflasem că părinții lor muriseră cu un an înainte. Nimeni nu avusese nimic rău de spus despre ei sau despre cei doi frați. Galen fusese descris drept atrăgătoare și timidă; fusese văzută deseori plimbându-se prin grădinile din împrejurimi, dimineața, cu bebelușul ei. Și nimeni nu știuse cu siguranță cine era tatăl copilului, dar se credea că era un om de nimic care o părăsise după ce aflase că era însărcinată. Despre Magus ziseseră că îi plăcea să flirteze, dar că era loial și prietenos. De fapt, chiar fusese gardian în Carsodonia. Nu avusese un rang înalt, de gardian regal sau de cavaler regal, ci de apărător al orașului. M-am întrebat dacă-l mai văzusem înainte. Dacă trecusem cumva pe lângă el pe coridoarele

castelului Wayfair. Era unul dintre miile de oameni, un nume fără chip. Avea de-a face și cu faptul că știam că alți patru muritori fuseseră uciși.

„Voi veghea."

Am simțit un fior rece pe ceafă. Avea de-a face și cu *el*. Cu zeul al cărui nume nu îl știam. Îmi luase o săptămână întreagă ca să accept pe deplin că amenințasem într-adevăr un zeu. *Și* sărutasem un zeu. *Îmi plăcuse* să fiu sărutată de el. Nu puteam însă pricepe de ce mi se părea în continuare că fusese *potrivit* să fiu în preajma lui. Un sentiment care încă nu avea sens, dar nu puteam să nu mă întreb dacă mă privea străbătând străzile din Carsodonia. Iar o parte incredibil de idioată, de nesăbuită și de tulburată a mea... aștepta cu nerăbdare momentul în care aveam să ne întâlnim din nou. Voiam să știu de ce mă sărutase. Am fi putut găsi alte moduri de a ne ascunde și de a ne deghiza, cum ar fi să ne îndepărtăm de ceilalți zei, de exemplu.

Am privit spre ușa închisă.

– Nu știu. Sunt pur și simplu într-o stare stranie.

Sir Holland s-a apropiat de mine și mi-a înmânat pumnalul.

– Atâta tot, ești sigură?

Am încuviințat din cap.

– Nu te cred.

– Sir Holland...

– Chiar nu te cred, a insistat el. Știi de ce încă exersăm zilnic?

Am apucat mai strâns pumnalul, în timp ce toate lucrurile pe care voiam să le spun au început să clocotească în mine.

– Sincer? Nu știu de ce o facem.

A ridicat din sprâncene, mirat.

– Era o întrebare retorică, Sera.

– Ei bine, nu ar trebui să fie, am ripostat eu. Ce sens are?

Părea șocat.

– Ce sens? Viața...

– Tuturor celor din Lasania depinde de mine; trebuie să pun capăt Stricăciunii, l-am întrerupt eu. Știu asta. Trăiesc asta de când m-am născut. Și doar la asta mă gândesc de fiecare dată când văd cum Stricăciunea cuprinde fermă după fermă. În fiecare zi în care nu plouă și soarele continuă să pârjolească culturile și de fiecare dată când mă gândesc la ce ar putea aduce iarna, când mă gândesc la toate acele vieți. Am tras brusc aer în piept, însă nu mi-am ținut răsuflarea cum m-a învățat el. Nu era loc pentru aer. Mă gândesc la asta de fiecare dată când cineva ne cucerește una dintre corăbii sau se zvonește că vom fi asediați. Când încerc să dorm sau să mănânc ori când fac *orice* lucru, mă gândesc doar la faptul că eram Fecioara, și zeul primitiv al morții m-a considerat nevrednică.

– Nu ești nevrednică. Nu ești un blestem sau ceva de genul. Porți în tine un tăciune de viață. Porți în tine *speranță*. Porți în tine posibilitatea unui *viitor*, a spus el. Nu știi ce gândește zeul primitiv al morții.

– Cum ar fi putut să nu o gândească? am ripostat eu.

Sir Holland a clătinat din cap.

– Ce se petrece cu Stricăciunea nu e din vina ta.

Aproape că am râs de cât de absurdă era ideea. Unii credeau că zeii primitivi erau furioși și că Stricăciunea era un semn al mâniei lor. Din pricina asta, templele s-au umplut de închinători, iar vina le-a fost atribuită tuturor lucrurilor, de la căsniciile eșuate la icoanele false. Erau aproape de adevăr fără să își dea seama că alții credeau că vina ar fi trebuit să i se atribuie coroanei. Că nu se făcuse nici un plan în caz de înrăutățire a vremii și a solului. Și ei aveau dreptate.

Coroana jucase totul pe o singură carte, iar cartea aceea fusesem eu. Și acum, coroana începuse să strângă bunuri care puteau fi uscate sau conservate și promulgase un decret ca să se planteze culturi mai rezistente. Încercaseră să formeze alianțe și, deși nici una dintre ele nu se sfârșise atât de prost ca aceea cu insulele Vodina, nici un alt regat nu voia să fie împovărat cu unul care nu își putea hrăni locuitorii.

Puteam număra pe degetele de la o mână câți oameni știau că Lasania era osândită. Învoiala pe care o făcuse regele Roderick avusese un termen-limită. Nu doar că îi fusesem făgăduită unui zeu primitiv, ci nașterea mea fusese un semn că învoiala își urmase cursul. Și dacă zeul primitiv al morții m-ar fi luat, Lasania tot ar fi continuat să se îndrepte spre distrugere.

Mi-am plimbat degetul peste lamă. Un zeu putea fi ucis dacă îi distrugeai creierul sau inima cu piatră de umbre și putea paraliza dacă lama îi rămânea în trup. Însă un zeu primitiv era diferit. Dacă îi distrugeai inima și/sau creierul, reușeai doar să-l rănești, nu și să-l ucizi. Asta l-ar fi slăbit, însă nu îndeajuns încât să îl facă vulnerabil la piatra de umbre.

Însă *puteau* fi uciși.

De dragoste.

„Fă-l să se îndrăgostească de tine, devino slăbiciunea lui și apoi ucide-l."

Iată ce mă pregătisem toată viața să fac. Mă pricepeam să mânuiesc pumnalul, sabia și arcul și mă puteam proteja dacă se ajungea la luptă corp la corp. Fusesem învățată cum să mă port într-un fel despre care se credea că l-ar fi atras pe zeul primitiv după ce avea să mă revendice, iar Stăpânele de la Jade mă învățaseră că cea mai periculoasă armă nu era una marcată de violență. Fusesem instruită să-l fac să se

îndrăgostească de mine. Să devin slăbiciunea lui și apoi să-l ucid.

Era singura modalitate de a salva Lasania.

Orice învoială încheiată între un zeu obișnuit sau unul primitiv și un muritor se sfârșea în favoarea aceluia care avea de câștigat de pe urma morții zeului obișnuit sau primitiv ce răspunsese invocării. În cazul nostru, însemna că toate lucrurile care se petrecuseră pentru a reface Lasania cu 200 de ani în urmă aveau să revină și să se mențină până la sfârșitul timpului. Iată informația pe care o descoperise familia mea în decursul anilor care trecuseră până la nașterea mea.

Însă nu mă revendicase, așa că până acum se dovediseră a fi doar cunoștințe inutile. Cumva... reușisem să dau greș. Mă privise și poate că văzuse ce se afla înăuntrul meu. Ce încercam să ascund.

M-am gândit la ce-mi spusese bătrâna mea doică, Odetta, când o întrebasem dacă ea credea că mama era mândră să aibă o Fecioară drept fiică.

Mă prinsese de bărbie cu degetele-i noduroase și reci și îmi zisese: „Copilă, parcele știu că ai fost atinsă de viață și de moarte, iar asta a creat ceva ce n-ar trebui să existe. Cum ar putea simți orice altceva în afară de teamă?"

Nici măcar n-ar fi trebuit să întreb așa ceva, însă eram doar o copilă și... voiseм numai să știu dacă mama era mândră.

Nu ar fi trebuit să o întreb pe Odetta. Pe toți zeii, era la fel de necioplită precum dosul unui cuțit... și irascibilă. Așa fusese mereu. Dar nu mă tratase niciodată altfel decât îi tratase pe toți ceilalți.

Pe atunci, nu prea avusese sens ce-mi zisese, dar m-am întrebat uneori dacă se referise cumva la *darul* meu. Oare zeul primitiv al morții îl simțise cumva? Și mai avea vreo importanță acum?

Eșuasem.

– Cum să nu fie vina mea? am întrebat eu și apoi m-am răsucit spre manechin și am azvârlit pumnalul.

Tăișul i s-a înfipt în piept, chiar în dreptul inimii.

Sir Holland s-a holbat la manechin.

– Vezi? Știi totuși unde se află inima. De ce nu ai țintit așa și înainte?

M-am răsucit spre el.

– Înainte, eram legată la ochi.

– Și ce?

– Și ce? am repetat. Nici măcar nu înțeleg de ce exersez legată la ochi! Se așteaptă cineva să orbesc în curând?

– Sper să nu, mi-a răspuns el sec. Exercițiul te ajută să îți ascuți celelalte simțuri. Știi asta și mai știi ce altceva ar trebui să știi?

– Sunt convină că îmi vei spune oricum.

Mi-am aruncat furioasă cosița peste umăr.

– Nu e vina ta, a repetat el.

Mi s-a pus un nod în gât când am auzit tonul pe care o rostise. O spusese cu aceeași blândețe pe care o arătase pe când avusesem șapte ani și plânsesem până mă duruse capul pentru că fusesem forțată să rămân în urmă în timp ce toți ceilalți plecaseră spre moșia de la țară. Aceeași compasiune de care dăduse dovadă pe când avusesem 11 ani și îmi luxasem glezna după ce aterizasem greșit pe ea; și pe când avusesem 15 ani și fusesem dezamăgită că nu reușisem să-i parez atacul la timp. Îmi arătase bunătate și când fusesem trimisă pentru prima oară la Stăpânele de la Jade, în lunile dinainte de a 17 mea aniversare, iar eu nu voisem să merg. Sir Holland și sora mea vitregă, Ezra, erau singurii oameni care mă tratau ca pe o persoană, nu ca pe un leac... sau ca pe o soluție care nu funcționa.

M-am forțat să înghit aerul.

– Da, păi, cineva ar trebui să-i spună și reginei.

– Mama ta e... Sir Holland și-a trecut o mână peste părul tuns scurt. E o femeie dură. Nu suntem de acord în privința multor lucruri în ce te privește. Cred că știi asta. Însă istoria se repetă, și își vede poporul cum suferă.

– Atunci, poate că ar trebui să invoce un zeu și să-i ceară să pună capăt suferinței, am sugerat eu.

– Doar nu vorbești serios.

Am dat să spun ceva, apoi am oftat. Sigur că nu vorbeam serios. Rareori se întâmpla ca un om să fie îndeajuns de disperat sau de nesăbuit încât să-și croiască drum spre unul dintre temple, dar se întâmpla, într-adevăr. Auzisem povești.

Orlano, unul dintre bucătarii castelului, ne spusese la un moment dat despre un vecin de-al lui din copilărie care îl invocase pe un zeu, dorindu-și să câștige mâna fiicei unui latifundiar care refuzase să-i accepte oferta de căsătorie.

Zeul îi dăduse întocmai ce-i ceruse.

Mâna fetei respective.

Mi s-a strâns stomacul în drum spre manechin. Ce zeu ar face așa ceva? Ce zeu ar ucide un bebeluș?

– Crezi că ești nevrednică? m-a întrebat Sir Holland încet.

Tulburată de întrebare, m-am holbat în față, însă fără să văd sacul de pânză.

– Zeul primitiv al morții a cerut o consoartă în schimbul împlinirii cererii pe care i-a făcut-o Roderick. A venit și a plecat fără mine... Fără lucrul pe care el l-a cerut. Și de atunci nu s-a mai întors. M-am uitat la el și am adăugat: Deci tu ce crezi?

– Poate nu te-a considerat pregătită.

– Pregătită pentru ce anume? Cum ar putea hotărî dacă o consoartă e pregătită?

A clătinat din cap.

– Poate voia să fii mai în vârstă. Nu toată lumea crede că o persoană e îndeajuns de matură sau de *pregătită* să se căsătorească la 17 sau 18...

– Sau 19 ani? 20? Până la 19 ani, mai toată lumea e căsătorită sau pe punctul de-a se căsători, am zis eu.

– Tavius nu e căsătorit. Nici prințesa Ezmeria. Nici eu, a subliniat el.

– Tavius nu e căsătorit pentru că prințesa Kayleigh s-a îmbolnăvit, iar el e prea leneș ca să urce pe tron. Iar Ezra are alte planuri. Și tu... M-am încruntat. Chiar, tu de ce *nu* ești căsătorit?

Sir Holland a ridicat din umeri.

– Pur și simplu, n-am simțit imboldul de-a mă căsători. M-a privit preț de o clipă, apoi a adăugat: Cred că va veni după tine, mi-a zis el. De aceea te antrenez în continuare. Nu mi-am pierdut speranța, prințeso.

Am râs apăsat.

– Nu-mi spune așa!

– Cum anume?

– Prințesă, am bombănit eu. Nu sunt o prințesă.

– Într-adevăr? Și-a încrucișat brațele la piept, revenind la postura pe care o avea de obicei atunci când nu încerca să mă trântească la pământ sau să mă atace cu tot soiul de arme ascuțite cu care mă putea înjunghia. Atunci, ce ești?

„Ce sunt?“

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele. Era o întrebare bună. Poate că eram de viță regală, însă fusesem recunoscută ca atare doar de trei ori în viața mea. Cu siguranță, lumea nu mă trata ca pe o prințesă. Toată viața mea se urmărise ca eu să devin...

– O asasină?

– O războinică, m-a corectat el.

– Momeală?

Expresia îi era la fel de șters precum gustul fad al resturilor de pâine pe care reușisem să le înșfac în dimineața aceea din bucătărie.

– Nu ești momeală. Ești o capcană.

Și poate că într-adevăr devenisem o simplă armă în carne și oase.

Ce altceva aș fi putut fi? *Ce straturi existau dedesubt*? M-am întrebat toate acestea în timp ce mă jucam agitată cu legătura care îmi atârna în jurul gâtului. Nu aveam timp de hobby-uri sau de distracții. Nu mă pricepeam la altceva în afară de a mânui pumnalul sau arcul și de a trăi cu eleganță. Nu consideram pe nimeni îndeajuns de apropiat încât să-mi fie confident, nici măcar pe Ezra sau pe Sir Holland. În copilărie, mi se permisese să am doar o doică, nici măcar o slujitoare, de teamă să nu aibă cumva o influență proastă asupra mea. Nu că aș fi avut nevoie de o însoțitoare constantă, dar ar fi fost drăguț să am parte de tovărășie. Singurul lucru pe care îl aveam și care nu avea de-a face cu toate *astea* era lacul, și nu eram prea convinsă că se punea la socoteală din moment ce era... ei bine... un lac.

Am răsuflat exasperată. Nu-mi plăcea să mă gândesc la astfel de lucruri; la nici un astfel de lucru. Sinceră să fiu, nu-mi plăcea să gândesc deloc, pentru că, atunci când o făceam, mă simțeam ca o persoană reală. Iar când nu reușeam să opresc șuvoiul de gânduri, zăboveam asupra sâmburelui de ușurare pe care o simțisem când zeul primitiv mă respinsese. Apoi mă înecam în rușinea și egoismul meu. În astfel de momente, foloseam poțiunile de dormit pe care tămăduitorii le fierseseră pentru mama. La un moment dat, când Sir Holland se ocupase de ceva treburi legate de Garda Regală, iar Ezra fusese la țară, în vizită la o prietenă, dormisem aproape două zile. Nimeni nu venise să vadă dacă eram bine. Iar când mă trezisem,

mă holbasem la fiolă, gândindu-mă că ar fi fost foarte ușor să o beau pe toată. Palmele mi s-au răcit și umezit, așa cum se întâmpla de fiecare dată când mă gândeam la asta, și mi le-am șters de coapse. Nici nu îmi plăcea să mă gândesc la ziua cu pricina, la felul în care fiola devenise un alt soi de stafie decât cele care bântuiau Pădurea Întunecată de Ulmi, refuzând să păsească în Ținuturile Umbrelor.

– Haide, mi-a zis Sir Holland, întrerupându-mi șirul gândurilor. Leagă-te din nou la ochi și continuă până nimerești ținta.

Am oftat și mi-am tras pânza peste ochi. Sir Holland a legat-o din nou, ca să nu se miște. Am îngăduit ca lumea mea să se cufunde în întuneric. Ce altceva aveam de făcut? Unde altundeva trebuia să fiu?

M-a întors spre manechin, apoi l-am simțit cum se dă în spate. Am apucat mai strâns pumnalul și m-am gândit la ce-mi spusese. *O războinică.* Poate că avea dreptate, însă mai eram ceva.

O martiră.

Pentru că, și dacă zeul primitiv ar fi venit după mine, indiferent că aș fi reușit sau nu să îmi îndeplinesc misiunea, rezultatul final avea să fie același.

Nu aveam să supraviețuiesc.

După ce am încheiat antrenamentul cu Sir Holland, simțind o durere de cap mocnită, am intrat în casa scării înguste. Lumina soarelui se străduia să pătrundă în întuneric pe măsură ce am coborât treptele pe alocuri alunecoase ce duceau spre palierul inferior. Când am pătruns în aripa estică a castelului Wayfair, am dat de un coridor și mai slab luminat. M-am îndreptat spre ultima odăiță de la capătul coridorului tăcut. Ușa era întredeschisă, așa că am împins-o.

Pe o masă de lângă patul îngust pâlpâia o lumânare, luminând slab silueta pipernicită de pe saltea. Am intrat tiptil în odaie și m-am îndreptat spre taburetul de lângă pat. Am tresărit când lemnul a scârțâit sub greutatea mea, însă silueta de pe pat nu s-a mișcat.

Odetta dormea mult în ultima vreme, de fiecare dată parcă tot mai adânc. Fusese deja în vârstă când venisem eu pe lume, iar acum... acum, timpul ei se apropia de sfârșit. Cât de curând, avea să părăsească acest tărâm și să pășească în Ținuturile Umbrelor, unde avea să își petreacă veșnicia în Vâlcea.

M-a cuprins un soi diferit de apăsare când am privit spre șuvițele argintii de păr ce era încă incredibil de des, apoi m-am uitat spre mâinile pătate și îndoite de deasupra păturii, care, pentru oricine altcineva, ar fi fost prea groasă, ținând cont de briza caldă ce pătrundea pe fereastră, mișcând lamelele ventilatorului. Am aranjat marginea păturii din dreptul ei.

Când Odetta aflase că zeul primitiv nu mă luase, se uitase la mine cu ochii ei cu urdori și îmi spusese: „Moartea nu vrea să aibă de-a face cu viața. N-aveți de ce să fiți surprinși".

Pe atunci, nu prea pricepusem la ce se referise. Rareori se întâmpla să pricep, însă răspunsul ei nu mă șocase. Odetta nu mă cocoloșise niciodată. Nici nu fusese îndeosebi de iubitoare, însă mi-a fost mai mamă decât aceea pe care o aveam. Și avea să piară în curând. Chiar și în clipa aceasta, era nemișcată.

Prea nemișcată.

Mi s-a tăiat răsufiarea când m-am holbat la pieptul ei fragil. Nu se vedea nici o mișcare. Inima a început să-mi bată năvalnic în piept. Avea pielea palidă, dar nu mi se părea că ar fi căpătat aspectul acela lucios și cerat al morții.

– Odetta? am zis eu, cu o voce care mi s-a părut aspră.

Nici un răspuns. M-am ridicat și i-am rostit din nou numele, în timp ce pieptul mi s-a umplut de o senzație de panică. Oare... trecuse în neființă?

„Nu sunt pregătită."

Am dat s-o iau de mână, dar m-am oprit înainte să o ating. Am tras aer în piept, tremurat. Nu eram pregătită să moară. Nu în seara aceasta. Nici mâine. Un val de căldură mi-a năpădit mâna, în timp ce am zăbovit cu degetele la doar câțiva centimetri de ale ei...

– *Nu o face,* mi-a zis Odetta cu voce răgușită. Să nu cumva!

I-am privit chipul. Deschisese ochii, doar cât două despicături subțiri, însă îndeajuns încât să văd că albastrul lor cândva vibrant se estompase.

– Nu făceam nimic.

– Oi fi eu c-un picior în Vâlcea deja, însă nu mi-am pierdut mințile. Răsufla slab și superficial. Nici vederea.

Mi-am plecat privirea spre mâna-mi care se afla atât de aproape de pielea ei. Mi-am dus-o la piept, inima bătându-mi în continuare cu putere.

– Cred că îți închipui lucruri, Odetta.

A râs, sec și întretăiat.

– *Seraphena,* mi-a zis ea, făcându-mă să tresar. Era singura care îmi folosea numele întreg. Uită-te la mine!

Mi-am vârât mâinile între genunchi și m-am uitat la ea, fără să-mi pot aminti vreun moment în care să nu fi avut chipul brăzdat de riduri adânci.

– Ce e?

– Nu face pe sfioasa cu mine, fetițo. Știu ce vrei să faci, mi-a zis ea cu voce hârșâită.

Am dat să neg, dar nici vorbă să accepte așa ceva.

– Ce ți-am spus? Atâția ani la rând? Ai uitat? Ce ți-am spus? a repetat ea.

Simțindu-mă ca o copilă cocoțată pe un taburet, m-am foit, stingherită.

– Să nu o mai fac niciodată.

– Și ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi făcut-o? Ai avut noroc pe când erai doar o copilă, doar o fetiță. Nu vei mai fi la fel de norocoasă. Ți-ai atrage mânia zeului primitiv.

Am încuviințat din cap, deși fusesem norocoasă de mai multe ori de când fusesem doar o copilă și îl luasem în brațe pe Butters. Nici măcar o dată... darul meu nu îi captase atenția zeului primitiv al morții. Iar eu...

Nu îmi dădeam prea bine seama de ceea ce fusesem pe punctul de-a face.

Tulburată, mi-am scos mâinile dintre genunchi și le-am privit. Acum, arătau normal. Totul la mine arăta normal. Am răsuflat hârșâit.

– Am crezut că ai murit...

– Și chiar voi muri, Seraphena. Curând, a prezis Odetta, atrăgându-mi din nou privirea spre a ei.

Oare era doar o închipuire a mea sau chiar părea mai mică sub pătură? Mai slabă.

– Am trăit îndeajuns. Sunt pregătită.

M-am mușcat de buză când a început să îmi tremure și am încuviințat din cap.

Poate că privirea îi era ștearsă, dar încă mă putea captiva.

– Știu, am zis eu, împreunându-mi mâinile și ținându-le strâns în poală.

M-a privit cu pleoapele pe jumătate închise.

– Ai venit cu un motiv anume? Sau doar ca să mă deranjezi?

– Am vrut să văd cum ești. Și așa era, dar mai aveam un motiv. O întrebare. Care-mi dădea ghes de ceva vreme. Și am vrut să te întreb ceva, dacă te simți în stare să răspunzi.

– Nu fac decât să stau întinsă-n pat, așteptând să pleci, a bombănit ea.

Am zâmbit larg, dar zâmbetul mi-a pierit rapid, și am simțit un gol în stomac.

– Ai spus ceva cu mult timp în urmă, și voiam să știu ce-ai vrut să zici... Ce însemna. Am tras ușor aer în piept. Ai spus că am fost atinsă de moarte și de viață. Ce înseamnă asta? Să fii atins de ambele.

Odetta a râs, tușind hârșâit.

– După atâția ani, *acum* mă întrebi?

Am încuviințat din cap.

– E vreun motiv pentru care mă întrebi acum?

– Nu neapărat, am spus eu, ridicând din umeri. Doar că mereu m-am întrebat despre asta.

– Și te-ai gândit să mă întrebi înainte să-mi lepăd potcoavele?

M-am încruntat.

– Nu...

A ridicat din sprâncenele-i albe și stufoase. Am oftat.

– Fie. Poate.

A râs, sec și hârșâit, însă ochii i s-au luminat de perspicacitate.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, copilă, însă nu e o întrebare la care să pot răspunde. Așa au zis parcele când te-ai născut. Numai ele îți pot spune ce înseamnă.

CAPITOLUL 5

Înăbușindu-mi un căscat în dimineața următoare, am intrat în încăperea silențioasă luminată de lumânări pe ușa pe care o foloseau adesea servitorii. Am străbătut camera de zi tăcută a reginei cu o oarecare lentoare. Din pricina durerii de cap iritante care îmi dispăruse abia în dimineața aceea și a faptului că încercasem să îmi dau seama ce însemna răspunsul vag pe care mi-l dăduse Odetta la întrebare, care nici măcar nu era un răspuns propriu-zis, nu dormisem bine în noaptea dinainte.

Nici măcar nu știam de ce încercam să înțeleg ce voise Odetta să spună. Nu era prima oară când vorbea de parcă mi-ar fi spus o ghicitoare. Și, sinceră să fiu, în jumătate din timp chiar credeam că pur și simplu înfrumusețea ce zicea. Cum ar fi faptul că parcele – Arae – ar fi pretins la nașterea mea că fusesem atinsă atât de viață, cât și de moarte. De unde ar fi știut Odetta așa ceva? Nu avea cum să știe.

Clătinând din cap, am trecut pe lângă divanele somptuoase de culoarea fildeșului, covorul gros amortizând zgomotul pașilor. M-am îndreptat spre partea din spate a încăperii lungi și înguste de la etaj, unde ardeau două sfeșnice. Nu îmi aminteam să le fi văzut vreodată stinse.

În încăperea tăcută cu iz de trandafiri mi-am ridicat privirea spre portretul regelui Lamont Mierel și m-am uitat la el pe îndelete, știind că mama își lua gustarea la ora aceea. Îl puteam privi liniștită.

Tatăl meu.

Am simțit cum mi se strânge pieptul, o apăsare, care ar fi putut fi mâhnire, deși nu știam cum aș fi putut jeli o persoană pe care nu o cunoscusem.

Murise la scurt timp după nașterea mea, aruncându-se din turnul estic al castelului Wayfair. Nimeni nu îmi spusese vreodată de ce. Nimeni nu vorbea despre asta. Dar mă întrebam adesea dacă nu cumva nașterea mea – mementoul a ce făcuse strămoșul lui – îl mânase să se arunce.

Am înghițit în sec, privind cu atenție portretul atât de minuțios realizat, încât mi se părea că se afla chiar în fața mea, în veșminte albe și violete, cu coroana de frunze aurie pe păru-i în nuanța unui vin roșu intens.

Părul îi cădea ușor ondulat până la umeri, în timp ce părul meu era, ei bine, un amestec de cârlionți strâmți și lejeri... și mănunchiuri încâlcite ce-mi ajungeau până la șolduri. Aveam fruntea la fel, arcuită într-un fel ce mă făcea să arăt de parcă aș fi pus mereu la îndoială sau aș fi judecat ceva. Aveam aceeași curbură a gurii, dar, cumva, a lui fusese surprinsă cu colțurile în sus, surâzând ușor, în timp ce eu, așa cum îmi spusese regina de mai multe ori, păream *ursuză*. Și el avea câțiva pistrui pe puntea nasului, în timp ce eu arătam de parcă cineva ar fi înmuiat o pensulă în vopsea maronie și mă stropise peste tot pe față cu stropi maronii. Avea ochii de un verde crud, ca ai mei, însă felul în care fuseseră pictați mă afecta mereu.

Nu se vedea deloc lumină în privirea lui, nici o strălucire de viață sau o voioșie ascunsă care să se potrivească modului în care i se curba gura. Avea ochii *bântuiți*, și nu prea știam cum ar fi reușit un artist să surprindă o astfel de emoție cu culori în ulei, însă era limpede că acesta reușise să o facă.

Mi-era greu să-l privesc în ochi.

Mi-era greu să-l privesc în general. Avea trăsături mai masculine, mult mai rafinate decât ale mele, dar aveam atât de multe în comun, încât mă întrebasem cu mult înainte să eșuez dacă era cumva unul dintre motivele pentru care mamei mele îi era greu să mă privească. Deoarece știam că îl iubise. Că o mare parte din ea încă îl iubea, chiar dacă găsise loc în sufletul ei și pentru afecțiunea pe care o avea față de regele Ernald. De aceea lumânările acelea nu se stingeau niciodată. De aceea regele Ernald nu intra niciodată în această cameră de zi și de aceea, atunci când suferea de dureri de cap îngrozitoare, mama se retrăgea aici, nu în odăile pe care le împărțea cu soțul ei. De aceea petrecea adesea ore întregi aici, singură cu portretul lui Lamont.

M-am întrebat adesea dacă fuseseră suflete pereche – dacă acest lucru despre care se scria în poezii și în cântece exista cu adevărat. Două jumătăți ale aceluiași întreg. Se spunea că atingerea dintre ele era încărcată de energie și că sufletele lor aveau să se recunoască reciproc. Se spunea chiar că își puteau pătrunde reciproc în vise și că pierderea unuia din ei nu putea fi vindecată.

Dacă sufletele pereche nu erau o simplă legendă, atunci credeam că asta fuseseră mama și tatăl meu.

Am simțit o apăsare în piept, rece și dureroasă. Uneori, mă întrebam dacă mama mă învinuia pentru moartea lui. Poate că, dacă ar fi avut un fiu în schimb... Dacă lucrurile ar fi stat astfel, oare ar mai fi fost în viață? În schimb, murise, iar mie nu îmi păsa de ce credeau sau pretindeau preoții zeului primitiv al vieții. Cu siguranță se afla în Vâlcea acum; cu siguranță găsise pacea pe care nu reușise să o dobândească în viață.

În mijlocul răcelii dureroase lucea o scânteie de căldură... de furie. Era un alt motiv pentru care mi-era atât de greu să-l privesc. Nu voiam să fiu furioasă,

deoarece mi se părea greșit să mă simt așa, însă mă părăsise înainte să apuc să-l cunosc.

Ușile de la camera de zi au scârțâit brusc, și mi s-a pus un nod în stomac. M-am întors, știind că nu aveam cum să ajung la ușa servitorilor în timp util. Când am auzit vocea mamei, mi-am pierdut orice speranță că ar fi putut fi una dintre doamnele de onoare ale ei. M-a năpădit un tumult de emoții. Groază gândindu-mă la cum avea să reacționeze când avea să mă găsească aici. Speranță că nu avea să o deranjeze prezența mea. Amărăciune pentru că eram îndeajuns de nesăbuită încât să mă agăț de o astfel de speranță. Mi-am ridicat privirea în timp ce regina Lasaniei a intrat în încăpere, o forță învesmântată în fuste lila ce pluteau în jurul ei și nestemate scânteietoare. În spatele ei se aflau Lady Kala și o croitoreasă, cea din urmă cu o rochie în mâini.

N-am putut să nu mă holbez la mama mea. Nu o mai văzusem din seara în care lorzii de pe insulele Vodina respinseseră oferta de loialitate. Oare arăta diferit? Ridurile din colțurile ochilor păreau mai adânci. Părea mai slabă, și m-am întrebat dacă era din pricina rochiei sau dacă nu avea poftă de mâncare. Dacă cumva se simțea rău...

– Mulțumesc că ai terminat rochia...

Mama s-a oprit brusc, iar pieptenele cu nestemate galbene ce-i ținea cârlionții fixați a scânteiat în lumina lămpii. M-a văzut și a căscat ușor ochii, apoi i-a mijit.

Mi-am îndreptat umerii, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze.

– Ce cauți aici? m-a întrebat ea pe un ton poruncitor.

Am dat să spun ceva, dar n-am mai reușit să formez nici un cuvânt când a înaintat cu pași apăsați, lăsându-le pe Lady Kala și pe croitoreasă lângă ușă.

S-a oprit la câțiva pași de mine, iar pieptul i s-a umflat brusc. Buzele i s-au încordat, și s-a întors cu

spatele la mine.

– Îmi pare rău, Andreia, a spus ea, adresându-i-se croitoresei.

Andreia. Mi se păruse mie că o recunoscusem. Numele ei de familie era Joanis. Deținea un magazin de îmbrăcăminte în Stonehill, frecventat de mulți nobili, bărbați și femei deopotrivă.

– Știu că timpul tău este foarte prețios. Nu am știut că slujnica mea avea să fie aici.

„Slujnica."

Lady Kala și-a plecat privirea în pământ, în timp ce croitoreasa a clătinat din cap.

– E în regulă, Excelență. Voi aranja atunci lucrurile.

Privirea mi s-a mutat de la mama la croitoreasă. Andreia avea cearcăne, și fire de păr castanii îi ieșeau din cocul îngrijit. Puteam să pun rămășag că petrecuse multe nopți terminând mănunchiul de mătase de culoarea fildeșului ornat cu perle pe care îl ținea în brațe. Mi-a zvâcnit un mușchi în colțul gurii când m-am gândit cât trebuia să fi costat rochia cu pricina. Serviciile Andreiei nu erau deloc ieftine. Între timp, mii de oameni – poate chiar mai mult de-atât – mureau de foame.

Însă mama avea nevoie de o rochie nouă care ar fi putut hrăni zeci de familii sau întregul orfelinat timp de câteva luni sau poate chiar mai mult de-atât.

– Nu sunt întru totul sigură de ce ești aici, mi-a zis regina șoptit, după ce se apropiase de mine în felul acela deseori straniu și silențios al ei, în timp ce eu am privit-o pe croitoreasă agățând rochia de un cârlig din perete. Însă, sinceră să fiu, în momentul de față, nici că-mi pasă, a adăugat ea.

Am privit-o, fără să mă deranjez măcar să caut vreo licărire de căldură pe trăsăturile ei. Fărâma aceea de speranță pierise de mult.

– Nu m-am așteptat să fii aici.

– Din cine știe ce motiv, am impresia că e o minciună și că ai venit doar ca să deranjezi. Ridurile de la colțurile ochilor erau mult mai vizibile acum, în timp ce o privea la rândul ei pe Andreia scotocind prin geanta pe care o adusese cu ea. La urma urmei, a adăugat ea, sunt convinsă că acum croitoreasa se întreabă de ce o slujnică ar fi îmbrăcată ca un grăjdar și de ce s-ar afla într-una dintre odăile mele private. Această posibilă catastrofă poartă amprenta ta; ți-ai dorit să se întâmple așa.

M-am holbat la ea, blocată între scepticism și amuzament.

– Dacă aș fi putut face lucrurile să se întâmple după voia mea, nu asta mi-aș fi dorit.

– Nu, presupun că nu, a remarcat ea pe un ton sec și rece ca gheața, pe care nu o auzisem niciodată să-l folosească cu altcineva. Ți-ai folosi acel dar pentru lucruri mult mai vătămătoare.

Mi-am simțit pielea arzând când insinuarea ei a atins un punct sensibil. Nu mă îndoiam câtuși de puțin că era îngrozită de ceea ce devenisem. Nu puteam s-o învinuiesc. Cu siguranță o bântuia faptul că întâia ei născută ucidea oameni cu regularitate. Doar că de prea multe ori se întâmpla la cererea ei.

Mi-am zis în gând să nu ripostez. Nu avea sens. Însă rareori ascultam de acea voce a rațiunii.

– Sunt capabilă să fac doar lucrurile pe care ceilalți se așteaptă să le fac.

– Și totuși, iată-te lângă mine, după ce ai eșuat să faci lucrurile la care ne așteptam de la tine, mi-a răspuns ea încet. În timp ce oamenii noștri continuă să flămânzească și să moară.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă, și m-am forțat să spun încet:

– Îți pasă de oameni?

Regina a privit-o în tăcere pe Andreia preț de câteva secunde.

– Doar la ei mă gândesc.

Am râs fără să vreau, încet și aspru, și s-a uitat la mine, dar nu credeam că mă vedea efectiv.

– Ce e atât de amuzant? a întrebat ea.

– Tu, i-am răspuns eu în șoaptă și am văzut cum pielea de sub ochiul drept îi zvâcnește. Dacă îți pasă de oamenii care flămânzesc, atunci de ce nu le-ai dat banii cheltuiți pe o altă rochie celor care au nevoie de ei?

Umerii i s-au încordat.

– N-ar fi fost nevoie să mențin aparențele și să cheltuiesc bani pe *încă* o rochie dacă ți-ai fi îndeplinit datoria, nu-i așa? N-ar mai fi existat Stricăciunea. N-ar mai fi flămânzit nimeni.

Cuvintele ei au căzut asupra mea de parcă ar fi fost făcute din numeroasele ace ascuțite ce ieșeau din rotocolul de material pe care Andreia îl așezase pe o masă din apropiere.

– În schimb, regate care se rugau cândva pentru o alianță cu Lasania mă numesc acum Regina Cerșetoare. Mama m-a privit și a adăugat: Așa că, te rog, găsește-ți alt loc de pe această proprietate vastă pe care să îl bântui.

– Presupun că mă voi duce să cutreier pădurile și să mă alătur spiritelor din ele, am bombănit eu.

Regina Calliphe a strâns din buzele până i s-au albit.

– Dacă așa preferi.

Tonul ei apatic – faptul că mă alungase fără drept de apel – era mai rău decât dacă m-ar fi plesnit peste față. Mă usturau ochii de furie, o furie care prinsese rădăcini în adâncul meu, dezlegându-mi limba așa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Nu eram mereu așa. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții făcând întocmai

cum mi se spunea, rareori refuzând o cerere sau o poruncă. Fusesem tăcută, șoptind prin încăperile castelului Wayfair, atât de concentrată pe a capta atenția – și poate și afecțiunea – reginei. Însă acest lucru încetase cu trei ani în urmă. Nu-mi mai puneam lacăt la gură. Nu mă mai străduiam. Nu îmi mai păsa.

Poate că acesta era răspunsul la întrebarea afurisitului ăluia de zeu. De ce mă năpusteam cu atâta nerăbdare spre moarte.

– Știi ce? Dacă să-i implori pe alții să se alieze cu tine e atât de umilitor pentru tine, ai putea face oricând ce-a făcut Regele de Aur, am zis eu, mai mult în șoaptă. După care vei putea privi cum toți ceilalți fac curat după neorânduiala care se va isca.

M-a privit brusc.

– Cândva, gura aia a ta te va băga într-un bucluc din care nu vei mai putea ieși.

– Nu-i așa că ai fi foarte fericită să se întâmple una ca asta? am zis eu, conștientă de felul în care Lady Kala și croitoreasa încercau să ne ignore.

Privirea i-a devenit ca de gheață.

– Pleacă! a poruncit ea. Acum.

Clocotind de furie și o emoție apăsătoare și sufocantă pe care refuzam să o recunosc, am făcut o reverență exagerat de minuțioasă. Mama s-a holbat la mine, cu nările fremătându-i.

– Dorința voastră e poruncă pentru mine, Excelență, am spus eu, ridicându-mă și străbătând încăperea.

– Închide ușa după tine, să nu mai avem parte de întreruperi neînsemnate, a zis regina Calliphe.

Cu ochii strânși, am închis ușa după mine fără să o trântesc, lucru care a necesitat și ultimul strop de voință de care dispuneam, aducându-mi aminte că vorbele ei nu mă mai puteau atinge. Pe coridor, am tras aer în piept, prelung și adânc, și mi-am ținut răsuflarea. Mi-

am ținut-o până când m-au usturat plămânii și am început să lăcrimez. Până când am început să văd mici străfulgerări albe în spatele pleoapelor. Abia atunci am răsuflat. A fost singurul lucru care m-a împiedicat să apuc mânerul ușii și să o trântesc de nenumărate ori.

Am deschis ochii doar după ce am avut încredere că îmi puteam controla acțiunile. Doi gardieni regali se aflau de cealaltă parte a odăilor mamei.

Zeilor mari, arătau... absurd în uniformele lor, ca niște păuni înfoiați.

Cei doi bărbați se holbau drept în față, fără să schițeze vreo expresie, deși tocmai stătusem în fața lor preț de câteva momente, cu ochii închiși, ținându-mi răsuflarea. Am presupus că nici măcar n-ar fl observat un lucru atât de mărunt în comparație cu toate ciudățeniile pe care mă văzuseră făcându-le.

M-am urnit din loc, cu ochii și gâtlejul încă usturându-mă, frecându-mi partea din spate a umărului drept, unde mă furnica semnul din naștere în formă de semilună. Trebuie să fi fost de la numeroasele sfeșnice de perete ce luminau coridorul. Nu avea nimic de-a face cu mama mea. Nici vorbă ca ea să fi avut vreun efect asupra mea. Nu când i se citea pe chip cât de dezamăgită era de mine.

Aerul îmbălsămat al nopții îmi trăgea de tivul vindiacului, făcându-l să mă lovească peste genunchi în timp ce îmi croiam drum prin Grădinile Primitive preapline ce se întindeau pe o suprafață de câțiva acri în jurul zidului exterior. Am traversat apoi podul castelului, trecând pe lângă câteva trăsuri incrustate cu nestemate, ce intrau și ieșeau din castelul Wayfair în timp ce apa curgea năvalnic pe dedesubtul lor. Mi-am ridicat gluga hainei și am străbătut periferia districtului îngust cunoscut sub numele de Eastfall, unde se aflau

una din cele două citadele regale, precum și dormitoarele în care se antrenau și locuiau gardienii. Cealaltă citadelă regală, cea mai mare din cele două, se afla la periferia Carsodoniei, cu fața spre Câmpiile cu Sălcii, și era locul în care se antrenau cele mai multe dintre armatele Lasaniei.

Nu aveam o anumită destinație în minte, ci am străbătut pur și simplu numeroasele tuneluri de lujeri din Luxe, ridicându-mi privirea spre dreapta, nevrând să văd ceea ce aveam să văd, dar neputând nici să mă opresc.

Templul Umbrelor se afla la poalele Stâncilor Mâhnirii, în spatele unui zid de piatră gros ce înconjura întreaga clădire. Nu avea importanță de câte ori ajunsesem în apropierea templului: nu mă puteam obișnui nicicum cu frumusețea impunătoare a turlelor răsucite ce se înălțau aproape la fel de sus ca stâncile, cu turnurile înguste și cu zidurile netede negre ca smoala construite din piatră de umbre lustruită. Părea să ademenească stelele de pe cerul nocturn și să le capteze în piatra de obsidian. Templul scânteia de parcă o sută de lumânări ar fl fost aprinse și așezate de-a lungul lui.

M-am înfiorat fără să vreau când mi-am întors privirea de la el și m-am forțat să-mi văd de drum. Încercam să nu mă apropii de Templul Umbrelor. În ultimii trei ani, fusesem acolo de patru ori, mai mult decât suficient. În noaptea asta nu trebuia să mă gândesc la ce anume l-ar fi făcut pe zeul primitiv al morții să se răzgândească.

O energie plină de nervozitate și de neliniște pusese stăpânire peste mine după ce trecusem pe la Odetta, care încă dormea, mult prea nemișcată. Gândul că aveam să petrec o noapte lungă privind umbrele strecurându-se pe tavan mă făcuse să plec din castelul Wayfair.

Nu voiam să fiu singură, dar nici nu voiam să mă aflu prin preajma cuiva.

Așa că m-am plimbat, cum făceam de obicei în nopțile în care îmi era imposibil să dorm din pricina energiei ce fremăta în mine, nopți care în ultimele câteva luni deveniseră tot mai obișnuite. Mirosul ploii atârna greu în aer. Era încă îndeajuns de devreme pentru ca zumzetul conversațiilor și clinchetul paharelor elegante să răsune în curțile luminate de lumânări. Trotuarele erau o mare de rochii și cămăși mult prea dense pentru căldura de afară. Mi-am văzut de drum, fără să mă integrez în rândul lor. Mă mișcam nevăzută, o stafie printre cei vii. Sau cel puțin așa mi s-a părut în timp ce am trecut un al doilea pod, mai puțin grandios decât cel dintâi, care făcea legătura între cele două maluri ale râului Nye. Se lăsase o pâclă fină ce îmi umezea pielea. Am intrat în cartierul deluros cunoscut sub numele de Stonehill. Pâcla a mai atenuat căldura, dar speram ca norii grei ce se rostogoleau dinspre apă să vestească ploi mai puternice, de care aveam mare nevoie.

Templul lui Phanos, zeul primitiv al cerului, mării, pământului și vântului, se afla în vârful cartierului Stonehill, coloanele lui groase creionându-se neclar prin burniță. Mi-am dat seama că într-acolo mă îndreptam.

Îmi plăcea acolo sus. Nu era câtuși de puțin la fel de sus ca Stâncile Mâhnirii, însă de pe treptele templului puteam vedea întreaga capitală.

Încă erau oameni prin preajmă, aglomerând străzile înguste și dealurile abrupte, deși cele mai multe prăvălii se închiseseră deja. M-am holbat la numerele de casă luminate de torțe, case înguste pe un singur nivel cu pavilioane acoperite pe acoperiș...

Am simțit fără să vreau o revărsare de căldură în piept, ce mi se împingea în piele. M-am împleticit pe dealul enervant de abrupt. Furnicături calde mi-au străbătut brațele. Am tras scurt aer în piept, iar inima a început să-mi bată năvalnic în piept.

Senzația aceea...

Știam ce însemna... Știam la ce reacționasem.

Moarte.

O moarte foarte recentă.

M-am forțat să inspir și să expir lent, uniform, m-am întors în cerc și apoi am pornit-o din nou în sus pe deal. Am alungat senzația de căldură, potolind-o, înaintând cu pași apăsați. Mi se părea că nu dețin deloc controlul. Darul din mine mă împingea în față, deși știam că nu aveam să fac nimic după ce voi fi găsit sursa. Și totuși, am continuat să înaintez.

La nici un cvartal distanță, *l-am văzut.*

Pe zeul cu părul lung de culoarea cerului nocturn. Cobora pe cealaltă parte a străzii, cu brațele dezvelite și incolore în lumina lunii.

Madis.

Așa se numea.

M-am dat în spate pe o alee îngustă, lipindu-mă de tencuiala de stuc caldă încă de la soare a unei case. Mi-am vârât mâna în pliurile vindiacului și am apucat mânerul pumnalului. Și m-am mușcat de falcă, privindu-l pe zeu și închipuindu-mi-l pe bebelușul pe care îl aruncase ca pe un gunoi.

Madis a trecut pe sub un felinar stradal, oprindu-se la auzul unui câine ce a lătrat în apropiere, după care s-a întors pe jumătate, uitându-se spre cealaltă parte a străzii. Și-a înclinat ușor capul. Câinele nu mai lătra, dar era de parcă... auzise altceva. Am dat să-mi scot pumnalul din teacă.

„Ce faci?“

Vocea care mi-a răsunat în minte era un amestec între vocea mea și cea a zeului cu ochi argintii. L-aș fi putut lovi pe Madis. Eram convinsă de asta. Dar apoi? Cu siguranță s-ar fi observat dacă un muritor ucidea un zeu. Furia care mă încerca din pricina a ceea ce-i făcuse copilului mă făcea să nu-mi pese de ce avea *să urmeze*.

„Ce îți înăbușă frica și te împinge cu atâta nerăbdare spre moarte?"

Am rămas locului, bântuită de cuvintele zeului cu ochi argintii, iar asta m-a costat. Madis pornise deja spre cărările întunecate dintre case, mișcându-se cu repeziciune. Am înjurat în barbă și m-am dezlipit de lângă zid. Am simțit mânerul pumnalului apăsându-mi în palmă și l-am urmărit. M-am oprit când am ajuns pe trotuar, aruncând o privire în direcția din care venise, gândindu-mă la furnicăturile calde, ce se estompaseră acum.

Aveam groaznica bănuială că senzația avea de-a face cu el.

– Fir-ar, am bombănit eu, uitându-mă la culoarul întunecat și înapoi.

M-am urnit iar, oprindu-mă aproape de capătul străzii. M-a încercat din nou o senzație vagă de căldură când m-am întors spre o clădire. Fără curte. Ușa de la intrare dădea chiar în trotuar. Mai multe lumânări pâlpâiau calde la ferestrele cu zăbrele situate de-a lungul casei de stuc. Acoperămintele albe de pe acoperiș erau trase, oferindu-i pavilionului o oarecare intimitate.

Un sfeșnic cu lămpi de gaz se afla sub numărul de casă, iar pe un indicator scria: *Joanis Designs*.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Doar nu putea fi croitoreasa care îi adusese mamei rochia de mătase cu perle. Părea o coincidență mult prea mare să mă fi aflat acolo fără motiv și ca zeul Madis să-i fi făcut rău.

M-am mișcat fără să vreau și am răsucit mânerul ușii de la intrare. Era descuiată. M-am împotrivit imboldului de-a o lovi cu piciorul, chiar dacă m-ar fi făcut să mă simt mai bine. În schimb, am deschis-o cu *calm*.

Mirosul de *carne arsă* m-a izbit de cum am intrat în foaierul mic, și am simțit cum îmi urcă în gât mâncarea pe care o consumasem mai devreme. Am trecut pe lângă câteva ghivece cu plante cu frunze mari. Am văzut în întuneric role mari de materiale și manechine. Am apucat strâns pumnalul și m-am furișat înainte, intrând pe un coridor îngust și întunecat, unde am văzut o altă ușă deschisă. Cunoșteam felul în care erau dispuse încăperile în astfel de căsuțe. Camerele veneau una după cealaltă, bucătăria aflându-se de obicei în spatele casei, cel mai departe de zonele locuite. Dormitoarele ar fi trebuit să fie la mijloc, iar camerele de zi în față, unde văzusem lumină la ferestrele situate de-a lungul casei.

Am deschis în tăcere ușa care separa încăperea folosită pentru afacere de restul casei. Mi-am trecut privirea peste scaunele și divanele deschise la culoare și goale și peste lampa de gaz aprinsă pe care nu o văzusem de pe stradă și care se afla pe o măsuță de ceai. Un pahar fusese răsturnat, și din el se scurgea un lichid roșu pe masa de stejar și peste o carte pe jumătate închisă. Pe podea, în fața divanului, se zărea un picior alb și slab. Am înaintat și mai mult, trăgând scurt aer în piept. Se mai simțea un miros în jur. Unul mai proaspăt. Mi se părea cunoscut. Am ocolit însă divanul fără să reușesc să-l identific.

Pe toți zeii!

Întins pe jos era ce mai rămăsese din domnișoara Andreia Joanis. Avea brațele încrucișate peste corsajul unui chiton lila, de parcă cineva i le-ar fi aranjat așa.

Unul din picioare îi era îndoit, genunchiul apăsându-i în piciorul măsuței de ceai. Pe brațe, gât și obraji i se puteau zări vene închise la culoare. Avea gura deschisă, de parcă ar fi țipat, iar carnea... îi era pârjolită și carbonizată. La fel și locul din jurul ei...

Nu avea ochi.

Îi fuseseră arși de tot, iar pielea din jurul lor – pârjolită într-un tipar straniu ce aducea a... aripi.

Singurul avertisment de care am avut parte a fost mișcarea aerului din spatele meu. Instinctele au preluat controlul: nu era de bun augur dacă se mai afla cineva în casă și se apropiase de mine atât de silențios. M-am întors, lovind cu brațul...

Am simțit o mână rece prinzându-mă de încheietură în timp ce m-am învârtit și-am lovit brusc cu mâna dreaptă, cea în care țineam pumnalul. Ceva s-a împotrivit tăișului, după care piatra de umbre, atât de ascuțită și de letală, a străpuns pielea și s-a afundat... S-a afundat adânc în pieptul *lui*, iar în clipa aceea o undă de energie mi-a străfulgerat pielea, și am înțeles cine mă apucase de mână.

Pe cine tocmai înjunghiasem în piept. În inimă.

Zeilor mari!

Mi-am ridicat privirea dinspre mâna și mânerul pumnalului, care erau lipite de un piept învești mântat în negru, spre ochi...

Ochi mari brăzdați de filamente învolburate de *eather*.

Ochii argintii ai zeului.

CAPITOLUL 6

Mi-a stat inima-n loc, după care a început să-mi bată cu repeziciune. Aerul mi s-a blocat în gâtlej în timp ce l-am privit coborându-și lent privirea spre pieptul lui – spre pumnalul pe care îl implântasem în el. Am încremenit, șocată. Nici măcar nu-i mai simțeam mâna cu care mă ținea de încheietura stângă. Tot ce simțeam era necredință și o groază pură ce pulsa în mine.

Piatra de umbre putea ucide un zeu dacă îl înjunghiai în inimă, iar eu greșisem ținta cu doar câțiva milimetri... Poate nici atât. Într-un ungher dosnic al minții, știam că avea să supraviețuiască, dar cu siguranță *îl durea*.

M-a privit din nou cu ochii-i ca argintul-viu. Filamente subțiri de *eather* i se zbăteau în irisuri, și am știut că avea să mă ucidă. Nici vorbă să nu o facă. Mi s-a strâns pieptul când mi-a dat drumul la încheietură și s-a tras încet un pas în spate, eliberându-se. Tăișul era acoperit de sânge alunecos, închis la culoare și *lucios* în lumina lămpii – nu aducea câtuși de puțin a sânge de muritor. M-am holbat la pumnal și-am făcut câțiva pași în spate, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze.

– Ai intrat din nou într-o casă fără să îți aloci o clipă ca să verifici dacă erai într-adevăr singură, mi-a zis zeul, iar eu mi-am ridicat brusc privirea spre a lui. *Eather*-ul i se învolbura cu și mai multă sălbăticie în ochi. A fost incredibil de nesăbuit din partea ta. Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Am răsuflat apăsat.

– Tocmai... te-am înjunghiat în piept, și *asta* ai de zis?

– Nu. Ajungeam și la asta. Și-a lăsat capul într-o parte, și un smoc de păr închis la culoare i-a alunecat peste obraz. M-ai înjunghiat.

– Așa e.

Am mai făcut un pas în spate, cu gâtlejul prea uscat ca să pot înghiți.

– În piept, a continuat el. Partea din față a tunicii îi era sfâșiată, însă nu se vedea nici o pată de sânge. Nimic. De n-ar fi fost tăișul pumnalului mânjit, nici n-aș fi crezut că-l înjunghiasem. *Aproape* în inimă.

Mi-au tremurat mâinile.

– Păi, se pare că nu te-a prea afectat.

Un lucru care mă îngrozea de-a dreptul.

– M-a usturat, a mormăit el, îndreptându-și capul. Tare.

– Îmi pare rău?

Și-a plecat bărbia.

– Ba nu-ți pare rău.

De fapt, chiar îmi părea. Oarecum.

– Tu m-ai înșfăcat primul.

– Înjunghii pe oricine pune mâna pe tine?

– Da! am exclamat eu. Îndeosebi când mă aflu într-o casă cu un cadavru și cineva mă înșfacă de la spate, fără nici o avertizare!

– Nu sunt pregătit să vorbim despre motivul pentru care te afli în această casă, alături de un cadavru, mi-a zis el, iar eu m-am încruntat. În primul rând, nu s-ar zice că îți pare rău.

– Ba mi-a părut rău, adică *îmi pare rău*, dar nu te-aș fi înjunghiat dacă nu m-ai fi înșfăcat.

– Chiar dai vina *pe mine?* m-a întrebat el sceptic.

– Tu m-ai înșfăcat, am repetat eu. Fără vreun avertisment...

– Poate ar trebui să te uiți înainte să înjunghii pe cineva? a ripostat zeul. Sau nu te-ai gândit la asta?

– Tu te-ai gândit vreodată să-ți anunți prezența, ca să nu fii înjunghiat? i-am răspuns eu apăsat.

Zeul s-a mișcat rapid. N-am apucat să fac nimic. Brusc, era chiar în fața mea, apucând pumnalul de *tăiș*. Mi l-a smuls din mână. O clipă mai târziu, o energie albă-argintie i-a pârâit peste încheieturile degetelor. Lumina s-a aprins și a pulsat, învăluind tăișul și mânerul. Piatra de umbre și mânerul de fier s-au fărâmițat sub strânsoarea lui.

Am rămas cu gura căscată.

Și-a desfăcut palma și, în lumina lămpii, am văzut cenușa ce rămăsese din pumnalul meu căzând pe podea.

– Mi-ai distrus pumnalul! am exclamat eu.

– Întocmai, a admis el.

Uluită, am încremenit preț de câteva clipe. Nici măcar nu puteam să mă gândesc la faptul că familia mea îl păstrase în siguranță ani la rând, așteptând să mă nasc eu.

– Cum îndrăznești?!

– Cum îndrăznesc? Te-ai gândit că poate nu îmi doresc să fiu înjunghiat din nou cu el?

– N-ar fi trebuit să-ți faci griji în privința asta dacă ai fi salutat pur și simplu! am urlat eu.

– Și dacă te-aș fi luat prin surprindere? m-a întrebat el. Probabil m-ai fi înjunghiat și atunci.

Mi-am strâns mâinile pumni.

– Acum, chiar că îmi doresc să te înjunghii din nou.

– Cu ce? Și-a plecat din nou bărbia, cu privirea învolburată ca o furtună. Cu mâinile goale? Aproape că mă tentează să te las să încerci.

Am tras aer în piept când i-am auzit tonul aproape tachinator. Îl amuza situația. Însă îmi distrusese

pumnalul preferat. Mi-am pierdut și ultima brumă de autocontrol.

– Poate că voi face rost de alt pumnal din piatră de umbre. Și, în loc de inimă, voi ținti gâtlejul? Oare zeii supraviețuiesc dacă sunt decapitați? Sunt nerăbdătoare să aflu.

Zeul a ridicat dintr-o sprânceană.

– Am impresia că vorbești serios.

Atunci am zâmbit larg, așa cum făcusem mai devreme în prezența mamei.

– Poate că da.

O undă de șoc i-a străbătut scurt chipul, făcându-l să caște ochii.

– Îndrăznești să mă amenințI? Chiar și acum?

– Nu e o amenințare, am spus eu. E o promisiune.

S-a tras în spate. Mi-am dat numaidecât seama că se prea putea să mă fi pierdut cu firea, uitând *ce* era el de fapt.

Un freamăt de energie a cuprins încăperea, atingându-mi pielea. Mi s-a părut deopotrivă fierbinte și rece ca gheața, și mi s-a făcut pielea de găină când a zguduit tablourile de pe pereți.

Abia de-am reușit să trag aer în piept, însă am rămas tare pe poziție, în loc să cedez în fața instinctului de a fugi, de a o lua la sănătoasa din casă și din fața acestei ființe cu o putere de neînțeles, fără să privesc în urmă. Mi-am ridicat bărbia, tremurând.

– Ar trebui să fiu impresionată?

Zeul a încremenit, în timp ce lumina pulsa intens. Mi s-au blocat toți mușchii corpului. Poate că, în mod straniu, mama chiar profețise ce avea să se întâmple din pricina gurii mele?

A râs, un râset jos și gutural. Nu l-am văzut ridicând mâna, însă am simțit atingerea rece a unui deget pe obraz. Mi-a stat în inima-n piept când am încercat să

mă pregătesc pentru durerea pe care urma să o resimt când *eather*-ul avea să-mi pârjolească măruntaiele, așa cum făcuse cu frații Kazin și cu biata femeie întinsă acum pe podea.

Însă n-am simțit nici o durere.

I-am simțit doar buricele aspre ale degetelor mișcându-se pe obrazul meu, oprindu-se chiar în colțul buzelor.

– Ce te înspăimântă cu adevărat, *liessa?* a întrebat el, și mi s-a părut... mi s-a părut că aud aprobare în vocea lui. Dacă eu nu te sperii?

Liessa. Era a doua oară când îmi spunea așa, și voiam să știu ce însemna cuvântul. Nu părea cel mai oportun moment ca să-l întreb.

– Mi-e... Mi-e teamă, am recunoscut eu – și... cui nu i-ar fi fost?

Lumina argintie intensă din ochi i-a pălit.

– Doar la un nivel superficial. Nu e genul acela de teamă care-l modelează pe un muritor, care-l schimbă și-i ghidează alegerile, a zis el, trecându-și degetul mare peste bărbia mea, pe sub buza mea.

Avea o atingere plină, ca un fier de însemnat de gheață ce a stârnit în mine un val de neliniște... și de ceva mai puternic. Ceva care mă făcea să îmi spun „În sfârșit", același sentiment cum că *totul era așa cum trebuia să fie* care mă încercase și înainte. Era limpede că ceva nu era în regulă cu mine. Pentru că toate astea nu aveau nici o logică.

– Poate că simți groază, dar nu ești îngrozită. Și e o diferență ca de la cer la pământ între cele două.

– De unde... De unde știi tu? am întrebat eu, iar inima a început să-mi bată cu putere când și-a răsfirat degetele peste maxilarul și obrazul meu. Nu știam dacă inima îmi bătea atât de repede pentru că mă atingea sau pentru că mă atingea cu atâta blândețe. Și-a trecut

mâna peste curbura gâtului meu, și m-am întrebat dacă simțea cât de repede îmi zvâcnea pulsul. Ești un zeu al gândurilor și al emoțiilor?

A râs din nou, aspru și răgușit, și și-a vârât degetele sub glugă, sub cosița care-mi atârna peste ceafă.

– Tu, mi-a zis el, mișcându-și lent degetul mare, în cercuri, peste partea laterală a gâtului. O rostise pe un ton straniu. Tu aduci necazuri.

M-am mușcat de falcă în timp ce m-am înfiorat din nou, și furnicăturile s-au așezat în locuri foarte indecente, făcându-mă să mă întreb cât de neînțeleaptă eram de fapt.

Aveam impresia că foarte neînțeleaptă.

Pentru că furnicăturile intense pe care le simțeam pe piele erau de-a dreptul nesăbuite. Nici măcar nu părea muritor în clipa asta.

– Nu chiar, am șoptit eu.

– Minciuni.

I-am cercetat trăsăturile dure, brutal de izbitoare.

– Nu... nu ești furios pe mine?

– Sunt clar tulburat, a răspuns el, iar mie mi-au venit în minte zeci de adjective mai bune pentru a descrie cât de furioasă aș fi fost dacă cineva *aproape* că m-ar fi înjunghiat în inimă. După cum am zis, m-a usturat. O clipă.

Doar o clipă?

– Am impresia că mă vei întreba dacă sunt convins că nu te voi ucide, a continuat el, și aș fi mințit dacă aș fi zis că nu mă gândisem la asta. Nu voi zice că nu mi-a trecut prin minte când am simțit pumnalul străpungându-mi pielea.

Și-a trecut din nou degetul mare peste locul în care îmi putea simți pulsul.

– Ce te-a oprit?

– Mai multe lucruri. Și-a înclinat ușor capul, iar eu am simțit o suflare rece pe curbura obrazului. Deși acum stau să mă gândesc dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, ținând cont de faptul că m-ai amenințat din nou imediat după aceea.

Nu am spus nimic, de data asta ascultându-mi instinctele.

– Sunt surprins, a spus el, zâmbind. M-am așteptat să ripostezi într-un fel sau altul.

– Încerc să dau dovadă de bună judecată și să tac cât pot.

– Și îți iese?

– Nu prea, sinceră să fiu.

Zeul a râs încet, apoi și-a tras mâna.

– Ce cauți aici?

Am ametit preț de o clipă din pricina schimbării survenite în el și în subiectul discutat și aproape că m-am prăbușit spre perete când s-a întors spre cadavru. De ce eram acolo? Mi-am întors privirea spre femeie. Ah, da, crimă. Zei.

– Mă plimbam... Mi-am încrucișat brațele în dreptul mijlocului, știind că nu aveam cum să-i spun tot adevărul. L-am văzut pe zeul acela de data trecută ieșind din casă și m-am gândit să cercetez.

– L-ai văzut pe el ieșind, dar pe mine nu m-ai văzut intrând? m-a întrebat el.

Fir-ar.

– Nu.

M-a privit peste umăr.

– De ce ai crezut că ar trebui să cercetezi?

M-am crispat.

– De ce nu? Oare oamenii n-ar trebui să fie preocupați când văd zei ucigași ieșind din locuințele muritorilor?

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Oare muritorii n-ar trebui să fie mai preocupați de propria lor siguranță?

Am tăcut.

Zeul s-a întors, și, acum, că nu mă mai sfredelea cu privirea, m-am uitat preț de o clipă la el, cu atenție. Purta aceleași veșminte ca data trecută: pantaloni închiși la culoare, tunică cu glugă, fără mâneci, neagră. Pe toți zeii, era și mai înalt decât îmi aminteam. De asemenea, avea niște bretele de piele peste piept și peste partea de sus a spatelui, care îi țineau un soi de sabie pe spate. Mânerul era aplecat într-o parte, pentru a putea ajunge mai ușor la ea. Nu îmi aminteam să fi avut una ultima dată când îl întâlnisem.

De ce ar fi avut un zeu nevoie de sabie când putea mânui *eather*-ul oricând voia?

M-am foit.

– A fost ucisă la fel ca frații Kazin, nu-i așa? De aceea ești aici.

– Am fost anunțat că unul dintre ei a pătruns pe tărâmul muritorilor, a zis el, ocolind cadavrul domnișoarei Joanis.

Deci cineva știa că îi urmărea pe zeii responsabili de aceste fapte.

– Am venit cât am putut de repede. Madis a fost leneș de data asta. A lăsat-o aici. Căutam indicii despre identitatea ei când ai ajuns tu, ai intrat fără voie și ai uitat să verifici restul casei.

Am mijit ochii la el.

– Vrei să spui când ai uitat să-ți anunți prezența?

M-a privit peste umăr.

– Pe bune acum, crezi că cineva care ți-ar fi vrut răul și-ar fi anunțat prezența?

– Nu. Cred că cineva care nu îmi vrea răul și-ar anunța prezența, am răspuns eu. Toți ceilalți s-ar alege

cu un pumnal în piept. Colțurile buzelor mi s-au curbat în jos. Desigur, dacă aș avea un pumnal.

– Poate ai mai fi avut pumnal dacă nu ai fi înjunghiat pe toată lumea.

De fapt, chiar mai aveam unul. Ascuns în gheată. Nu cu tăiș din piatră de umbre, ci unul mai subțire, de fier. Oricum, era irelevant.

– Nu înjunghii pe toată lumea. „De obicei", am adăugat în gând. Și îmi datorezi un pumnal din piatră de umbre.

– Nu zău?

Am încuviințat din cap.

– Chiar da.

– Apropo, cum de s-a ales fratele tău vitreg cu o astfel de armă?

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc minciuna pe care i-o îndrugasem.

– L-a primit de ziua lui. Nu știu de la cine sau de ce. Fratele meu vitreg nu s-a arătat niciodată prea interesat de arme.

– Știi că muritorilor le e interzis să aibă pumnale din piatră de umbre?

Știam, dar am ridicat dintr-un umăr.

A zâmbit din colțul gurii, după care și-a întors privirea.

– Ai renunțat să cercetezi ce-ai văzut în casa fraților Kazin, cum te-am rugat?

M-am crispat.

– Nu-mi amintesc să mă fi rugat. Mai degrabă, mi-ai poruncit. Însă, nu, n-am renunțat.

– Știu.

– M-ai urmărit?

Ochii lui ca argintul topit s-au întâlnit cu ai mei.

– Poate că da.

– E... sinistru.

A ridicat dintr-un umăr lat.

– Ți-am spus că o voi face. M-am gândit să stau cu ochii pe tine. Să mă asigur că nu aveai să dai și de *alte* necazuri.

– N-am nevoie să faci asta.

– Nici n-am spus că ai avea nevoie.

Și-a înclinat capul, privindu-mă cu atenție.

– Atunci, ce vrei să spui, de fapt?

– Că am vrut să o fac, mi-a zis el, părând surprins să recunoască asta.

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit. Cum... să reacționez la așa ceva?

– Ce-ai descoperit? a întrebat el o clipă mai târziu.

A trebuit să mă forțez puțin ca să-mi adun gândurile.

– Dacă m-ai urmărit, ar trebui să știi.

A zâmbit din nou, ușor.

– Îmi închipui că ai aflat că nimeni nu avea nimic rău de spus despre muritorii cu pricina.

– Cu alte cuvinte, știi deja că n-am aflat prea multe, am recunoscut eu. Au mai fost... și alte decese? În afară de acesta?

A clătinat din cap.

– O știi?

– Știu... *despre* ea. E croitoreasă. Andreia Joanis. Am înaintat puțin. E foarte talentată. Foarte căutată. Sau era. M-am înfiorat puțin. De fapt, chiar am văzut-o mai devreme.

M-a privit cu atenție.

– Într-adevăr?

Am încuviințat din cap, privind spre cadavru.

– Da. Doar preț de câteva minute. I-a adus o rochie mamei, am zis eu, gândindu-mă că nu era o informație importantă. Ce coincidență stranie, nu-i așa?

– Așa-i, a murmurat el.

Când mi-am ridicat privirea spre el, l-am văzut uitându-se la mine în felul acela intens care-mi dădea senzația că putea vedea tot ce nu-i spuneam.

– Ai găsit vreun indiciu care să îți spună de ce a ucis-o Madis?

Zeul a clătinat din cap.

– Nimic.

– Însă crezi că a murit din același motiv ca restul?

– Da.

Și-a trecut o mână peste cap, dându-și părul la o parte de pe față. Am dat să spun ceva, dar m-am oprit.

– De ce am impresia că vrei să mă întrebi ceva?

M-am încruntat din nou.

– Ești zeu. Cum de nu știi ce pun la cale ceilalți zei?

– Doar pentru că cineva e zeu nu înseamnă că știe în mod inerent tot ce fac ceilalți zei sau motivele din spatele faptelor lor, mi-a răspuns el. Nici un zeu primitiv nu ar ști.

– Nu era chiar ce sugeram, am zis eu. Mă referam că, din moment ce pari strașnic...

– Mulțumesc!

I-am aruncat o privire plictisită.

– Din moment ce pari strașnic de puternic, nu ai putea cere să-ți spună ce fac?

– Nu așa merg lucrurile. S-a aplecat în față și a adăugat: Sunt lucruri pe care zeii și zeii primitivi le pot face și lucruri pe care nu le pot face.

Brusc, am devenit curioasă.

– Vrei să spui că nici măcar zeii primitivi nu pot face orice vor?

– Nu am spus asta. Și-a plecat capul. Un zeu primitiv poate face orice vrea.

Mi-am azvârlit mâinile în aer.

– Jur că e cea mai contradictorie afirmație pe care am auzit-o în viața mea.

– Spun că un zeu primitiv sau un zeu obișnuit poate face orice vrea, mi-a zis el. Însă flecare cauză are un efect. Orice faptă are consecințe, chiar dacă nu mă afectează în mod direct.

Ei bine, era o explicație incredibil de vagă care avea întru câtva sens. M-am uitat la croitoreasă. Mi-a venit în minte un gând. Când un muritor trecea în neființă, se credea că trupul trebuia ars, pentru ca sufletul să fie eliberat și să pătrundă în Ținuturile Umbrelor. Nu eram convinsă că ceea ce pățiseră frații Kazin se socotea drept o înmormântare prin ardere.

– Cei care mor cum au murit frații Kazins... Sufietele lor ajung în Ținuturile Umbrelor?

Zeul n-a spus nimic preț de o clipă îndelungată.

– Nu. Pur și simplu... încetează să mai existe.

– Pe toți zeii!

Mi-am dus mâna la gură.

Și-a ridicat privirea spre mine.

– E o soartă crudă, chiar mai îngrozitoare decât să fii osândit să ajungi în Abis. Măcar acolo ești *ceva*.

– Nici... măcar nu pot pricepe cum ar fi să încetezi pur și simplu să exiști. M-am înfiorat, sperând că nu observase. E un lucru...

– De care ar trebui să aibă parte doar cei mai ticăloși, a terminat el în locul meu.

Am încuviințat din cap, privind la camera de zi, la pernele decorative în nuanțe de albastru-deschis și roz pal, la statuetele de piatră mici în formă de creaturi marine despre care se zice că trăiseră lângă Câmpiile Elizee și la toate mărunțișurile care formau frânturi din viața Andreiei Joanis. Frânturi din cine fusese și din cine nu avea să mai fie vreodată.

Mi-am dres glasul, căutând cu disperare un alt subiect la care să mă gândesc.

– De care curte aparții?

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Vreau să spun, ești din Ținutul Umbrelor?

Zeul m-a cercetat preț de o clipă, apoi a încuviințat din cap. M-am crispat, deși nu eram surprinsă. A continuat să mă privească.

– Vrei să mă mai întrebi ceva.

Așa era. Voiam să știu dacă știa cine eram. Dacă acela era motivul pentru care drumurile ni se intersectaseră deja de două ori, într-un mod atât de straniu. Poate că nu știa despre învoială, dar ar fi putut ști că eram așa-zisa consoartă a zeului primitiv căruia îi slujea. Însă, dacă nu știa, ar fi fost riscant să îl întreb. I-ar fi putut spune zeului primitiv că avusesem un pumnal din piatră de umbre și că nu mă temusem să-l folosesc.

Așa că am ales un alt lucru de care fusesem mereu curioasă, un lucru pe care l-aș fi întrebat chiar pe zeul primitiv dacă aș fi avut ocazia. Întrucât era din Ținuturile Umbrelor, erau șanse mari să știe.

– Toate sufletele sunt judecate după moarte?

– Nu e timp suficient pentru asta, a spus el. Când cineva moare și pătrunde în Ținuturile Umbrelor, capătă din nou o formă fizică. Cei mai mulți dintre ei vor trece printre pilaștrii de asfodele, care îi vor îndruma încotro trebuie să o apuce sufletul lor. Paznicii de acolo se vor asigura că așa se va întâmpla.

– Ai spus *cei mai mulți*. Cum rămâne cu ceilalți?

– Unele cazuri speciale trebuie judecate în persoană. M-a sfredelit cu privirea. Cei care trebuie văzuți pentru a li se hotărî soarta.

– Cum anume? am întrebat eu, apropiindu-mă de el.

– După moarte, sufletul este dezvăluit. Brut. Fără un trup care să-i mascheze faptele, mi-a explicat el. Valoarea lui poate fi citită după moarte.

– Și... cum rămâne cu un suflet acum? Mă refer când o persoană e în viață.

A clătinat din cap.

– Unii ar putea ști anumite lucruri doar privind la un muritor sau la un alt zeu, însă miezul sufletului lor nu se numără printre ele.

M-am oprit când i-am simțit mirosul slab de citrice.

– Ce fel de lucruri?

A zâmbit ușor.

– Ești atât de curioasă, a murmurat el, trecându-și privirea peste chipul meu, părând să zăbovească asupra gurii mele.

Un val de căldură mi-a curs prin vene, lucru care mi s-a părut întru totul nepotrivit, din moment ce știam acum sigur cărei curți îi slujea. Însă m-a privit de parcă ar fi fost fascinat de forma gurii mele.

De parcă ar fi vrut să guste din nou din buzele mele.

M-a străbătut un tremur de anticipație, și știam că nu l-aș fi oprit dacă ar fi făcut-o. Ar fi fost o alegere proastă din partea mea. Poate chiar și din partea lui. Însă luam adesea decizii proaste.

Zeul și-a întors privirea de la mine, și nu mi-am dat seama dacă m-am simțit dezamăgită sau ușurată. Și-a trecut dinții peste buza de jos. I-am zărit colții. Eram clar dezamăgită.

Fără nici un avertisment, am simțit o apăsare stranie în piept, unde se aduna adesea căldura pe care o resimțeam în urma unei morți. Senzația de apăsare m-a cuprins întru totul, ca o pătură aspră și sufocantă. Am tras aer în piept, superficial, și m-am încruntat când am simțit brusc o mireasmă de flori de liliac. De flori de liliac râncede. Mi-a adus aminte de un lucru pe care nu reușeam să-l identific în clipa aceea și am simțit cum mă întorc fără să vreau spre cadavru.

Stai așa.

M-am apropiat de el.

– I-ai mișcat cumva picioarele?

– De ce aș face una ca asta?

M-a cuprins un sentiment de neliniște.

– Când am intrat, avea un picior îndoit în dreptul genunchiului, lipit de masă. Acum, sunt drepte amândouă.

– N-am mișcat-o, mi-a răspuns el, iar eu mi-am ridicat privirea spre chipul ei.

Pielea pârjolită în formă de aripi de pe obrajii și fruntea ei părea să se fi estompat puțin.

– Poate că tu...

A tăcut când am auzit pe cineva trăgând aer în piept, horcăit, și plămânii umflându-se, pârâind. M-am uitat brusc spre pieptul ei chiar pe când corsajul rochiei i s-a umflat. Am încremenit, nevenindu-mi a crede.

– Ce...? a bombănit zeul.

Andreia Joanis s-a ridicat în șezut, căscând și mai larg, trăgându-și în spate buzele pârjolite, lăsând să se vadă patru canini lungi: doi în partea de sus a gurii și doi în partea de jos. Colți.

– Ce *drăcie?* a zis zeul.

– Nu e... normal, așa-i? am întrebat eu în șoaptă.

– Care parte? Colții sau faptul că e moartă și încă e în picioare?

Andreia și-a înclinat capul spre zeu, părând să-l privească cu ochii-i lipsă.

– Nu cred că e moartă, am zis eu. Sau nu *mai* e.

– Ba nu, a mârâit zeul, făcându-mă să mă înfior. E încă moartă.

– Ești convins? Mi-am înăbușit un icnet când croitoreasa și-a întors capul în direcția mea. Cred că se holbează la mine. Nu-mi dau seama sigur. Nu are ochi.

Am întins din instinct mâna spre coapsă, dar mi-am dat seama că nu mai aveam nimic acolo. M-am întors ușor spre zeu.

– Mi-ar plăcea nespus de mult să am pumnalul...

Andreia a șuierat, felul acela de zgomot pe care nici un muritor n-ar trebui să-l poată scoate. A devenit tot mai puternic, tot mai adânc, preschimbându-se într-un mârâit ascuțit care m-a făcut să mă înfior.

Andreia s-a ridicat brusc în picioare, atât de inexplicabil de rapid, încât am tresărit și m-am tras în spate din reflex. Cu degetele încovoiate, s-a năpustit în față...

Zeul s-a mișcat la fel de inexplicabil de rapid, punându-se în fața mea și trăgând din teacă o sabie scurtă. Lama a scânteiat în lumina lumânării, asemenea onixului lustruit. Piatră de umbre. Zeul a înaintat și a lovit-o cu piciorul în mijloc. Croitoreasa a zburat în spate peste măsuța de ceai.

A căzut pe podea și s-a rostogolit iute în poziție ghemuită. S-a ridicat și s-a năpustit din nou asupra noastră. Am dat să apuc pumnalul din gheată, dar zeul i-a parat atacul, implântându-i adânc în piept sabia din piatră de umbre.

Croitoreasa s-a zvârcolit și a întins mâinile, încercând să-l apuce pe zeu. Fisuri mici, ca pânza de păianjen, i-au apărut de-a lungul mâinilor, urcându-i apoi pe brațe, răspândindu-i-se peste gât și apoi peste obraji.

Zeul și-a eliberat sabia din piatră de umbre și s-a dat într-o parte, privind-o cu atenție pe croitoreasă. Fisurile s-au adâncit, preschimbându-se în crăpături, și picioarele i-au cedat. S-a prăbușit cu tărie, ghemuită.

Am încremenit, cu gura căscată. Bucăți din trupul ei păruseră să se strângă, de parcă ar fi fost doar bucăți de scoarță uscată.

– Ce... Ce-am văzut?

– Nu am idee. Zeul a înaintat șovăielnic, lovind-o pe Andreia în picior.

Pielea și osul s-au făcut cenușă, urmate iute de restul trupului.

În câteva clipite, nu mai rămăsese nimic din croitoreasă în afară de rochia ei și de o mână de cenușă.

Am clipit, uluită.

– A fost... diferit.

Zeul s-a uitat la mine.

– Da, așa e.

– Iar tu... nu ai idee ce s-a întâmplat? În sensul că nu s-a mai întâmplat până acum?

M-a privit cu ochii-i de culoarea oțelului.

– N-am auzit să se mai fi întâmplat vreodată așa ceva.

Întrucât era un zeu din Ținuturile Umbrelor, îmi închipuiam că ar fi știut dacă unii muritori ar fi înviat din morți.

– Ce crezi că era în neregulă cu ea? Adică, de ce s-a purtat așa?

– Nu știu. Și-a vârât sabia în teacă. Însă nu cred că Madis a ucis-o pur și simplu. A făcut... ceva. Nu am idee ce anume. Un mușchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. În locul tău, n-aș spune altora ce-am văzut aici.

Am încuviințat din cap. De parcă m-ar fi crezut cineva.

– Trebuie să plec, mi-a zis el, aruncând o privire la rochia acoperită de cenușă și apoi la mine. Și tu ar trebui să pleci, *liessa*.

Nu voiam să mai petrec nici măcar o secundă în casa asta, însă o sută de întrebări mi-au răbufnit în minte. Am rostit-o pe cea mai puțin importantă dintre ele.

– Ce înseamnă *liessa?*

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până să-mi răspundă.

– Semnifică lucruri diferite pentru flecare. *Eather*-ul din ochi i-a pulsat, învolburându-se încă o dată în

pupilele-i argintii. Însă toate înseamnă ceva frumos și puternic.

CAPITOLUL 7

În ziua următoare, eram din nou ascunsă în turnul estic, legată la ochi.

Mi-am trecut pumnalul de fier printre degete, trăgând aer în piept, prelung, cumpătat, și încercând să nu mă gândesc la cum îmi distrusese zeul pumnalul în noaptea dinainte. Din fericire, nu-l foloseam niciodată la antrenamente. Nici măcar nu voiam să aflu cum avea să reacționeze Sir Holland când urma să afle că pierdusem o astfel de armă.

Sau că înjunghiasem un zeu în piept cu pumnalul.

Nu credeam că Sir Holland avea să reacționeze cu prea mult calm.

Privind în urmă, puteam înțelege de ce zeul îmi distrusese pumnalul. Doar îl *înjunghiasem.* Însă tot eram furioasă. Avea peste 100 de ani, și, dacă speram să-mi îndeplinesc datoria – de mi s-ar oferit vreodată ocazia –, aveam nevoie de o armă cu tăiș din piatră de umbre.

Am încercat, de asemenea, să nu mă gândesc la ce văzusem, la ce se întâmplase cu Andreia. Mă bântuise toată noaptea imaginea cu ea ridicându-se în șezut, apoi în picioare, ca un soi de animal sălbatic. Nu aveam idee ce anume i se făcuse, dar speram ca zeul să-și dea seama.

„Ceva frumos și puternic."

Cuvintele lui m-au luat și acum prin surprindere. Dar, în apărarea mea, mă strigase pe un nume care însemna

ceva frumos și puternic chiar și după ce-l înjunghiasem. Mi se părea și mai inexplicabil decât ceea ce pățise croitoreasa.

Liessa. Nu-mi venea să cred că asta îl întrebasem, în loc de alte o sută de întrebări mai importante. Începând cu numele lui.

– Acum, mi-a poruncit Sir Holland.

M-am învârtit și am aruncat pumnalul, expirând când am auzit bufnitura pe care a scos-o când s-a înfipt în pieptul manechinului. Am continuat așa pentru cine știe cât timp, până când nu am mai putut să *nu* vorbesc despre ce văzusem cu o zi înainte.

După ce am azvârlit pumnalul, mi-am tras în jos legătura de la ochi.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur, mi-a răspuns el, pornind înspre manechin.

– Ai auzit vreodată ca... Mi-a luat o clipă ca să formulez întrebarea fără să mă dau prea tare de gol. Ca un mort să revină la viață?

Sir Holland s-a oprit și s-a întors spre mine.

– Nu... Nu era genul de întrebare pe care mă așteptam să mi-o pui.

– Știu.

M-am jucat cu tivul cămășii de bumbac subțiri pe care o purtam.

S-a încruntat.

– De ce ai întreba așa ceva?

M-am forțat să ridic din umeri.

– Am auzit pe cineva vorbind despre asta în oraș. A zis că ar fi văzut pe cineva întorcându-se din morți, cu colți, ca un zeu, dar... totuși diferit. Avea colți sus și jos.

A ridicat din sprâncene.

– N-am auzit niciodată despre așa ceva. Dacă cel care a zis asta grăia adevărul, atunci pare a fi... o monstruozitate.

– Da, am murmurat eu.

M-a cercetat cu atenție.

– Unde ai auzit asta?

Înainte să apuc să născocesc o minciună credibilă, s-a auzit o bătaie în ușa turnului. Sir Holland a scos pumnalul din manechin. M-a privit peste umăr și s-a dus spre ușă. Am ridicat din umeri.

– Cine e? a strigat el, ascunzând pumnalul la spate.

– Eu sunt, s-a auzit în șoaptă. Ezra. O caut pe Sera.

A urmat o pauză, în care Sir Holland și-a lipit fruntea de ușă.

– Știu că e acolo. Și știu că știi că știu că e acolo.

Am zâmbit ușor, însă zâmbetul mi-a pierit rapid. Îmi venea în minte un singur motiv pentru care Ezra ar fi venit să mă caute în turn. Privirea mi-a alunecat spre numeroasele urme de înjunghiere din pieptul manechinului, și m-am gândit la toate lucrurile *vătămătoare* pe care le făcusem în ultimii trei ani.

Sir Holland s-a încruntat la mine.

– N-ar fi trebuit să-i spui unde te antrenezi. A spintecat văzduhul cu pumnalul. Se poate să o fi urmărit cineva.

– Nu am făcut-o intenționat, am zis eu, întrebându-mă cine din castel nu bănuia deja cine eram și ar fi putut să o urmărească.

– Zău? întrebă Sir Holland.

– Ca să știți și voi, vă pot auzi, spuse Ezra cu voce înăbușită de după ușă. Iar Sera spune adevărul. Într-o dimineață, am urmărit-o pur și simplu prin castel. Și, întrucât nu sunt deloc neatentă, mi-am dat seama că aici își petrece o mare parte din zile.

– De parcă n-ai știut că erai urmărită, a bombănit el spre mine.

Am ridicat dintr-un umăr. Sigur că știusem că mă urmărea, dar, întrucât Ezra se purtase în continuare cu

bunăvoință față de mine și după ce dădusem greș, nu prea încercasem să scap de ea. Și nu era ca și cum n-ar fi știut că mă antrenam. Sir Holland doar se purta dramatic.

– Nu am fost urmărită, ne-a anunțat Ezra de cealaltă parte a ușii. Însă pot doar să-mi închipui că, dacă voi sta la ușă, vorbind de una singură, voi atrage atenția.

– Las-o să intre, te rog, am zis eu. Nu ar fi venit aici dacă nu ar fi fost nevoită să o facă.

– De parcă aș avea de ales.

A tras zăvorul și a deschis ușa.

Prințesa Ezmeria se afla în capul scărilor înguste, cu părul castaniu-deschis prins la spate într-un coc, în dreptul cefei. Deși era înăbușitor de cald în turn și cel mai probabil afară nu era cu mult mai bine, purta o vestă neagră scurtă, cu dungi fine, peste o rochie crem de culoarea fildeșului croită din același bumbac subțire. Ezra părea mereu imună la căldură și umiditate.

– Mulțumesc!

A încuviințat zâmbitoare din cap spre Sir Holland, care părea exasperat. Semăna cu Tavius, însă ochii-i căprui erau mai ageri, iar maxilarul îi conferea un aer dur și încăpățânat care lui Tavius îi lipsea.

– Mă bucur să te văd, Sir Holland.

Sir Holland a țintuit-o cu o privire impasibilă.

– Și eu mă bucur să vă văd, Alteță.

– De ce ai nevoie? am întrebat eu, luând pumnalul de fier de la Sir Holland și vârându-l în teacă.

– De multe lucruri, a răspuns ea. O turtă cu ciocolată cum face Orlano când e în toane bune ar fi nemaipomenită. Și ceai rece. O carte bună care să nu fie un roman despre suferință, ceea ce mă face să mă întreb de ce îngrijitorii ateneului din oraș cred că am vrea să citim lucruri care nu fac decât să ne deprime, a zis ea, legănându-se în spate pe călcâie, în timp ce Sir Holland

și-a frecat fruntea. Mai am nevoie și ca seceta asta să înceteze... Ah, și pace între regate. Ezra a zâmbit larg, privindu-l amuzată pe Sir Holland. Însă, în clipa de față, eu și Doamnele Milostive avem nevoie de ajutorul tău, Sera.

Sir Holland și-a coborât mâna, uitându-se încruntat la mine.

– De ce ar avea nevoie doamnele de la orfelinat de tine?

–Datorită abilității ei de *a împrumuta* alimente existente în surplus în bucătărie fără ca lumea să-și dea seama, a răspuns Ezra numaidecât. Din pricina numărului crescut de copii rămași recent fără părinți, au dulapurile aproape goale.

M-am încordat preț de o clipă. Pe chipul lui Sir Holland se citea bănuiala. Abilitatea mea de-a face ce spunea Ezra îmi fusese de folos destul de des. Duceam deseori resturile pe care reușeam să le șterpelesc din bucătărie la Stâncile Mâhnirii, unde vechea fortăreață fusese preschimbată în cel mai mare orfelinat din Carsodonia. Totuși, pe cât de mare era, orfelinatul dădea pe dinafară de copii rămași orfani după moartea părinților lor sau părăsiți de părinți care nu mai puteau sau nu mai doreau să le poarte de grijă. Însă Ezra nu-mi ceruse niciodată ajutorul. M-am întors spre el.

– Ne vedem mâine-dimineață?

A mijit ochii, însă a încuviințat din cap. N-am zăbovit, ca să nu apuce să înceapă să pună întrebări.

– O zi bună, Sir Holland! a spus Ezra și a ieșit din încăpere, îngăduindu-mi să ies din turn.

Particule de praf dănțuiau în dârele de lumină ce pătrundeau prin fantele pentru săgeți din zidurile turnului în timp ce am coborât spre al doilea etaj, unde se afla dormitorul meu, printre celelalte odăi goale. Am vorbit doar după ce am ajuns în coridorul îngust. Ezra

s-a întors spre mine și mi-a spus încet, deși erau șanse mici să se fi aflat cineva prin preajmă care să ne audă:

– Probabil ar trebui să te schimbi. A aruncat o privire spre tunica lejeră pe care o purtam. În ceva mai... potrivit pentru locul în care trebuie să mergem.

Mi-am înclinat capul.

– Cu ce te voi ajuta, mai precis?

– Ei bine... Ezra și-a aplecat bărbia spre a mea, destul de aproape, dar fără să mă atingă. M-am prefăcut că nu observ cum s-a asigurat că pielea ei nu a intrat în contact cu a mea. Am primit o scrisoare de la Lady Sunders despre o copilă, o fetiță pe nume Ellie, care tocmai a devenit pupila ei, mulțumită uneia dintre Stăpânele de la Jade.

M-am încruntat, surprinsă.

– Ce căuta o fată tânără în preajma Stăpânelor?

Stăpâna localului Jade fusese dispusă să vorbească cu mine despre ce presupunea actul seducției doar pentru că fusese convinsă că aveam mult mai mult de 16 ani. Chiar și atunci, cu chipul ascuns de văl, îmi dădusem seama că fusese bănuitoare, chiar dacă era o vârstă la care alții se căsătoreau.

– Nu le stă în fire...

– Așa e. Una dintre femeile care lucrează pentru ele a găsit-o pe sărmana fată pe o alee. Avea ochiul vânăt, printre multe alte răni, și era subnutrită. Ellie se vindecă, a adăugat repede Ezra. Lady Sunders spune că mama copilei a murit cu mulți ani în urmă, iar tatăl ei și-a pierdut sursa de venit. Crede că tatăl copilei a muncit cândva la una dintre fermele nimicite de Stricăciune.

– Îmi pare rău să aud asta, am murmurat eu, pentru că mi s-a părut că trebuia să spun ceva, chiar dacă nu era nimic de spus, de fapt.

– Nu mi-ar părea prea rău de tată. Se pare că îi plăcea să-și cheltuiască banii mai degrabă pe băutură decât pe mâncare cu mult timp înainte să-și piardă postul de culegător. Ezra a strâns din buze. Lady Sunders a rămas cu impresia că mama fetiței nu a murit din cauze naturale, ci ajutată de pumnii grei ai tatălui.

– Minunat, am bombănit eu.

– E chiar mai rău de-atât, a spus ea, și nu îmi închipuiam cum ar fi putut fi mai rău de-atât. La un moment dat, tatăl a început să vândă momente intime...

– Comerț sexual? am clarificat eu.

– Da, îi poți spune așa când o persoană e *dispusă* să dea la schimb timp petrecut cu părțile ei intime pentru bani, protecție, adăpost... sau orice altceva. Dar el era soiul de om care *îi obliga* pe alții să fie dispuși, m-a corectat ea.

Și, da, avea dreptate. Chiar era mai rău decât îmi închipuisem.

– Motiv pentru care și Stăpânele de la Jade sunt foarte nemulțumite de el. După cum știi, nu prea le plac astfel de vânzători.

Așa era, curtezanelor nu le plăcea când o persoană era forțată să facă meseria pe care ele o îmbrățișaseră de bunăvoie.

– Fata care i-a fost încredințată lui Lady Sunders are un frate mai mic, care încă e cu tatăl lui. Băiatul e într-o situație foarte precară, fiind forțat să săvârșească tot felul de furturi, pentru ca tatăl lui să aibă ce bea. Se teme că e forțat să fie de acord cu alte lucruri cumplite în schimbul mâncării și al adăpostului – la fel ca fiica lui.

Am tras scurt aer în piept, tulburată, însă, din păcate, deloc surprinsă. Nu era prima dată când eu sau Ezra vedeam astfel de lucruri. Vitregia sorții putea scoate la

iveală cele mai urâte lucruri în oameni, în timp ce se străduiau să supraviețuiască, forțându-i să facă lucruri pe care nu le luaseră niciodată în calcul. Însă erau și oameni dintr-aceia care avuseseră mereu întunericul în ei, cei care fuseseră prădători cu mult înainte să dea de greutăți.

– Lady Sunders m-a întrebat dacă *prietena* mea cu anumite *talente,* mi-a zis ea, aruncând în treacăt o privire spre teaca în care îmi țineam pumnalul, ne-ar putea ajuta să îl scoatem pe copil de acolo.

Cu alte cuvinte, genul de aptitudini pe care Sir Holland mi le dezvoltase ani la rând pentru cu totul alt motiv.

– Și de ce ar trebui să port ceva mai *ispititor?*

– Tatăl copiilor? Numele lui e Nor. Lady Sunders crede că e prescurtarea de la Norbert.

– *Norbert?* am repetat eu, surprinsă. În regulă.

– În orice caz, Nor face afaceri în Croft's Cross, mi-a explicat ea.

Croft's Cross era unul dintre cartierele despărțite de Districtul Grădinilor de râul Nye. În apropiere de apă, cartierul acela al Carsodoniei era plin de case așezate una peste alta, cu foarte puțin spațiu între ele. Depozitele, tavernele, tripourile și alte stabilimente de acolo nu erau câtuși de puțin la fel de pline de splendoare ca acelea din Districtul Grădinilor. Cei mai mulți localnici din Croft's Cross erau oameni buni care încercau doar să trăiască. Însă mai erau și oameni ca Nor, care puteau infecta Croft's Cross la fel de ușor precum infecta Stricăciunea pământul.

– Și-a ținut fiul pe-aproape, din moment ce nu poate pune mâna pe fiica lui, a continuat ea. Vei putea intra în clădire doar dacă va crede că încerci să te angajezi pe un anumit post.

– Nemaipomenit, am bombănit eu.

– Aș face-o chiar eu, dar...

– Ba nu, nu o vei face tu, am spus eu. Ezra avea o minte strălucită, însă nu știa să se apere. În plus, era prințesă, chiar dacă se implica adesea în lucruri pe care o prințesă nu le-ar face în mod obișnuit. Am nevoie de câteva momente.

Ezra a încuviințat din cap, iar eu m-am întors și am pornit-o spre dormitorul meu.

– Ah, îmbracă-te cu veșminte de care să nu-ți pese dacă le pătezi... cu sânge.

M-am oprit și am privit-o peste umăr.

– Nu am de ce să-mi pătez veșmintele cu sânge. Intru după un copil. Atâta tot.

A zâmbit ușor, ridicând din sprâncene.

– Desigur. Nu se va întâmpla nimic altceva.

CAPITOLUL 8

Trăsura neagră simplă înainta săltat pe dalele neuniforme. Așa am știut că intrasem în Croft's Cross.

În fața mea, Ezra se încrunta peste umăr spre locul vizitiului, pe care se afla *Lady* Marisol Faber, învești mântată cu o mantie și de nerecunoscut. Mi-am închipuit că mai avea un pic și se sufoca în căldura afurisită de afară.

Mi-am făcut aer cu mâna; eu, una, aveam impresia că mă sufoc. Am vrut să-mi desfac pelerina subțire cu glugă și s-o azvârl într-o parte. Șuvițe de păr mi se lipiseră de ceafă.

Nu aveam idee de când o asista Marisol pe Ezra în eforturile ei de a-i ajuta pe locuitorii Carsodoniei care erau în pericol. Erau prietene de când tatăl Ezrei se căsătorise cu mama mea și se mutase aici. Dar abia cu trei ani în urmă începusem și eu să mă implic în treburile lor. Descoperisem ce făcea Ezra doar când o văzusem la vechea fortăreață, în timp ce lăsam acolo niște cartofi pe care Orlano mi-i dăduse să fac ce voiam cu el. Când ne-am văzut reciproc, ne-am prefăcut că nu știam cine eram. Mai târziu în noaptea aceea, am așteptat-o pe Ezra să se întoarcă din plimbarea ei prin grădină. Atunci, am aflat de ce petrecea atât de mult timp în afara castelului Wayfair.

Mi-am privit sora vitregă, cercetând-o cu atenție. Nu era deloc asudată. Ireal.

– Cum de nu ți-e cald? am întrebat eu.

Și-a întors privirea dinspre geam.

– Mi se pare confortabil, a spus ea, încruntându-se și plecându-și privirea. Rochia ta e... Ei bine, ar trebui să-și facă treaba.

Nu trebuia să-mi plec privirea ca să știu că se holba la corsajul decoltat cu dantelă albă delicată și *foarte* strâmt al rochiei de culoarea salviei. Ar fi fost de-a dreptul un miracol dacă reușeam să-mi țin sânii în rochie pe tot parcursul aventurii.

– Cred că i-a aparținut lui Lady Kala. Așa se explica și de ce mi se vedeau ghetele, întrucât tivul îmi ajungea doar până la gambe. Nu am avut prea multe opțiuni.

– Ah, da. Presupun că nu. Și-a întors privirea spre geam, iar pielea dintre sprâncene i s-a încrețit. După un moment de pauză, a continuat: Ai nevoie de rochii? m-a întrebat ea, privindu-mă din nou. Am câteva care ar fi cu siguranță mai comod de purtat.

M-am crispat și-am simțit cum încep să mă înroșesc.

– Nu, nu va fi nevoie.

– Ești sigură? a insistat, aplecându-se spre mine. Cu rochiile mele nu vei sta cu grija că ar putea pocni la piept.

– Am și alte rochii, mai frumoase decât asta, i-am spus eu, și nu era tocmai o minciună. A fost singura care mi s-a părut ispititoare.

Ezra s-a lăsat pe spate.

– Cred că ispititor este cât de puțin timp mai ai până o să ți se reverse sânii.

Am pufnit.

A zâmbit scurt. Mina ei m-a stingherit mai mult decât oferta de a-mi da din rochiile ei. Nu era o expresie de compătimire, ci de tristețe, și părea pe punctul de-a spune ceva, dar nu își putea găsi cuvintele. Ezra avea mereu cuvintele potrivite la ea, ba chiar în exces, însă nu vorbea niciodată despre blestem. Întrebarea îmi

stătea pe vârful limbii. Voiam să o întreb dacă încă avea convingerea că zeul primitiv al morții urma să vină după mine, însă m-am oprit. Răspunsul ei nu m-ar fi mângâiat, ținând cont de faptul că știam adevărul.

Am întrebat-o în schimb:

– Cum ai reușit să te furișezi fără să fii urmărită de vreun gardian regal?

A zâmbit pieziș.

– Am metodele mele.

Am dat s-o întreb despre metodele cu pricina, dar chiar atunci trăsura a încetinit. Am privit pe geam. O masă de oameni se mișcau grăbiți pe strada aglomerată, îndreptându-se spre prăvăliile mici de pe aleile întunecate și întortocheate de sub scări metalice șubrede atașate de clădiri înguste cu câteva etaje. Multe dintre ele, de un galben ponosit sau de un maro-gălbui, erau lipite unele de altele. Proprietarii reușeau cumva să înghesuie douăzeci sau chiar mai multe încăperi în clădirile cu pricina, fără electricitate și, în unele cazuri, fără canalizare. Era iresponsabil să lași pe cineva să locuiască în aceste așa-numite apartamente, însă fără ele oamenii și familiile lor ar fi sfârșit pe stradă. Totuși, nu era ca și cum n-ar fi avut și alte opțiuni.

– Pământul distrus de Stricăciune... Încă se poate construi pe el, nu-i așa? am întrebat eu.

Ezra a încuviințat din cap.

– Nu înțeleg de ce nu se construiesc locuințe noi pe fermele cu pricina. Unele mici, dar în care măcar nu ți-ai risca viața cocoțându-te pe scări care ar putea ceda în orice clipă.

– Dar cum rămâne atunci cu fermierii, după ce se va găsi o soluție pentru Stricăciune? a ripostat ea.

Ei bine, îmi obținusem și răspunsul la întrebarea-mi nerostită, nu-i așa? Faptul că ea credea că Stricăciunea avea să dispară însemna că încă avea un sâmbure de

credință în ea cum că aveam să reușesc să îmi îndeplinesc datoria.

– Și dacă nu se va găsi o soluție pentru ea? am întrebat eu.

Ezra știa la ce mă refeream.

– Tatăl lui Mari este hotărât să afle cauza. Știm amândouă că nu va reuși, însă are o minte strălucită. Dacă poate găsi cineva o modalitate firească de a-i pune capăt, acela va fi lordul Faber.

Speram să aibă dreptate, și nu doar pentru a mai reduce sentimentul de vină care mă încerca.

– Fermierii n-ar putea deveni proprietari? Să câștige venituri din închirierea locuințelor?

– Ar putea, a zis ea. Apoi a strâmbat din nas. Dar se pune problema de unde vor avea materialele necesare pentru a construi locuințele.

Iată eroarea din judecata mea. Depozitele de piatră din munții Elysium folosite la construcția multora dintre clădiri erau exploatate și plătite de către afaceriști sau latifundiari. Piatra avea un preț, la fel și manopera de care era nevoie pentru a construi locuințele. Coroana ar fi trebuit să plătească pentru asta, însă vistieria coroanei nu mai era la fel de plină ca altădată, deoarece plătea pentru tot mai multe alimente și bunuri din alte regate.

Și totuși, mai erau cumva suficienți bani pentru o rochie nouă pentru regină.

– Locuința în care se află Nor are obloane roșii la ferestre. Cred că e în dreapta noastră, a spus Ezra când trăsura s-a oprit cu o hurducătură. E la parter – tot parterul e al lui. Are *birourile* imediat cum intri.

Am încuviințat din cap și am dat să deschid ușa trăsurii.

– Știi cum îl cheamă pe fiul lui?

Ezra și-a plecat privirea și a scos scrisoarea rulată din mâneca hainei, apoi a desfăcut-o.

– Îl cheamă... Nate. M-a privit în ochi. Mai puțin derutant decât Nor.

– De acord. Mi-am ridicat gluga pelerinei. Deși era puțin probabil să fie implicat prea mult în acest incident, paloarea părului meu era ușor de observat, și preferam să nu risc să fiu recunoscută de cineva în cazul în care lucrurile s-ar fi încheiat, ei bine, prost. Rămâi aici.

– Desigur. După o pauză scurtă, a adăugat: Ai grijă.

– Întotdeauna, am murmurat eu, deschizând ușa trăsurii îndeajuns încât zgomotul străzii să pătrundă în vehicul, iar eu să cobor pe furiș din ea. Refuzând să mă gândesc la lichidul în care tocmai călcasem, întrucât nu avea cum să provină din cer, m-am dus în partea din față a trăsurii.

– Marisol? am șoptit eu.

Persoana de pe locul vizitiului și-a întors capul ascuns sub glugă spre mine.

Doamna știa întocmai cine eram, însă, asemenea Ezrei, ori de câte ori mă vedea, mă trata la fel ca înainte de blestem. Nu eram deloc apropiate, însă nu era crudă cu mine și nu se purta de parcă s-ar fi temut de mine.

– Asigură-te că rămâne în trăsură.

Și-a ridicat privirea spre străzile deja pline.

– Voi conduce prin zonă, ca să nu facă vreo idioțenie.

– Perfect.

M-am întors și am călcat pe trotuarul din piatră crăpat, pătrunzând în mulțimea de oameni.

Știind că trebuia să nu respir prea adânc și să nu zăbovesc prea mult într-un loc, am așteptat doar până când trăsura s-a îndepărtat de bordură, după care am apucat-o spre dreapta, ocolindu-i larg pe porumbeii ce se distrau în mizerie. Am înaintat printre bărbați și

femei care se întorceau de la muncă sau se îndreptau într-acolo. Unii dintre ei purtau pelerine ca ale mele, ca să-și apere chipurile de soare sau ca să nu fie recunoscuți. Pe ei îi supravegheam mai cu atenție. Alții ieșeau împleticindu-se din taverne, cu bluzele sau tunicile pătate de bere și de cine știe ce altceva. Din aproape fiecare clădire striga câte un vânzător care vindea stridii îndoielnice, brioșe plate și cireșe pe băț. Mi-am ținut brațele pe lângă corp, ignorând privirile care zăboveau asupra mea și comentariile desfrânate rostite de bărbați beți care se sprijineau de clădiri.

Croft's Cross se număra printre puținele locuri din Carsodonia din care nu se zăreau nici Templul Soarelui, numit uneori Templul Vieții, nici Templul Umbrelor. Era ca și cum districtul se afla în afara autorității lor, într-un loc în care viața și moartea nu puteau fi gestionate de nici un zeu primitiv.

– Coroanei nu-i pasă că ne pierdem slujbele, locuințele, familiile și viitorul! a strigat o femeie, vocea ei ridicându-se mai presus de zgomotul mulțimii. Se duc toți la culcare cu burțile pline, în timp ce noi flămânzim! Murim, iar ei nu fac nimic în privința Stricăciunii!

M-am uitat dincotro se auzeau cuvintele. În față, în locul în care trăsura Ezrei se făcuse nevăzută în marea de vehicule și căruțe asemănătoare, drumul se bifurca. În mijlocul lui se afla unul dintre lăcașurile de închinare mai mici din Carsodonia. Templul Keellei, zeița renașterii, era o clădire rotundă și înghesuită de calcar alb și granit. Copiii alergau desculți în jurul colonadei, țâșnind printre coloane. M-am apropiat și am văzut că femeia era îmbrăcată în alb, stătea în mijlocul treptelor late ale templului și striga spre grupul mic de oameni ce se strânsese în fața ei.

– Epoca Regelui de Aur a trecut, iar sfârșitul renașterii se apropie, a strigat ea.

Drept răspuns, oamenii au încuviințat din cap și au strigat a încuviințare.

– Știm asta. Și coroana știe asta! A privit spre mulțime, apoi și-a ridicat capul, privind dincolo de oameni – privind dincolo de stradă, spre mine.

Am încremenit și mi s-a tăiat răsuflarea.

– Pe tron nu șade un Mierel, a zis ea.

Am privit spre femeia cu păr închis la culoare și m-am înfiorat toată.

– Nu șade nici acum, nici nu va mai ședea vreodată.

Cineva s-a lovit de umărul meu, făcându-mă să tresar. Mi-am întors privirea dinspre femeie, în timp ce persoana care s-a izbit de mine a bombănit ceva pe sub mustață. Surprinsă, m-am forțat să mă urnesc. M-am uitat spre templu. Femeia era concentrată asupra grupului din fața ei, vorbind acum despre zei și despre cum nu aveau să mai ignore greutățile prin care treceau oamenii. Nici vorbă să mă fi văzut pe trotuar sau să fi știut cine eram; nici măcar fără glugă.

Și totuși, un sentiment de neliniște a pus tiptil stăpânire peste mine, și îmi era greu să nu mă mai gândesc la ea în timp ce am străbătut o alee pe care mai multe femei agățau veșminte pe sfori întinse între două clădiri. La un cvartal depărtare de Templul Keellei, am văzut o clădire înaltă care avusese cândva nuanța fildeșului, însă acum era de un gri prăfuit. Ferestrele erau acoperite de obloane roșii. Atunci am reușit să nu mă mai gândesc la femeia de pe treptele templului.

Am iuțit pasul, ocolind un bărbat mai în vârstă al cărui mers șontâc nu era deloc îmbunătățit de bastonul de lemn pe care se sprijinea din greu. Apoi am încetinit. În pridvorul arcuit al apartamentelor stătea un bărbat. Am știut instinctiv că era Nor. Se poate să fi fost din

pricina felului în care se sprijinea de piatra pătată, zâmbind afectat din colțul gurii în timp ce-i privea cu atenție pe cei de pe trotuar. Se poate să fi fost din pricina cănii pe care o ținea în mâna-i mare acoperită de răni de un stacojiu aprins la încheieturile degetelor. Se poate să fi fost cămașa scoasă din pantaloni, de un albastru aprins, pe care o lăsase desfăcută la gât, prin a cărei despicătură i se ițea părul de pe piept.

Sau se poate să fi fost femeia cu păr bălai de lângă el. Nu din pricina rochiei decoltate sau a corsetului negru strâns imposibil de tare sub sânii ei, nici din pricina despicăturilor din poalele rochiei care lăsau să se vadă jartiera ce-i înconjura coapsa ca un cerc sângeriu, ci din pricina buzei de jos umflate și a ochiului vânăt prost ascuns de vopsea.

Femeia m-a privit scurt. Avea o privire goală, dar s-a crispat când m-am apropiat.

– Mă scuzați! am strigat eu.

Nor și-a întors lent capul în direcția mea, ducându-și cana la gură. Avea părul închis la culoare dat pe spate, lăsând să i se vadă chipul care se poate să fi fost cândva arătos. Acum, era roșu la față, cu trăsături prea tăioase. M-a privit din cap până-n picioare cu ochi injectați, chiar dacă nu putea vedea prea multe pe sub pelerină și glugă.

– Mda?

– Îl caut pe un bărbat pe nume Nor, am spus eu cu voce joasă, încet și nesigur, dându-mă drept altcineva.

A mai luat o gură din cană. Lichidul îi lucea pe buze și pe barba scurtă de câteva zile.

– Ce treabă ai cu el? a întrebat el chicotind cu îngâmfare, de parcă ar fi spus ceva isteț.

Am aruncat o privire spre femeie. A tresărit neliniștită lângă el, holbându-se la stradă.

– Mi... Mi s-a spus că m-ar putea ajuta să-mi găsesc de lucru.

– Nu, zău? Nor și-a coborât cana, mijind ochii. Cin' ți-a spus asta, fătuco?

– Bărbatul de la tavernă, din josul străzii. M-am uitat peste umăr și apoi am intrat în pridvor. Mi-am ridicat gluga. Când l-am întrebat dacă face angajări sau dacă știe pe cineva care face, mi-a zis că poate faci tu.

Nor a fluierat încet când mi-a văzut chipul.

– Io fac mereu angajări, fătuco, dar nu caut fete frumușele, așa ca tine, ca să mături pe jos și să servească băuturi. Nu-i așa, Molly?

Femeia de lângă el a clătinat din cap.

– Nu.

Și-a întors brusc capul spre ea.

– Nu *și mai ce?*

Pielea deja palidă a lui Molly s-a albit și mai tare.

– Nu, domnule.

– Da, așa, ce fătucă bună!

Nor s-a întins spre ea și a pișcat-o. A râs când Molly a scheunat, iar furia a început să-mi zumzăie în vene.

– Știu, am spus eu, jucându-mă cu nasturele pelerinei, ceea ce a făcut ca pliurile să se separe, dând la iveală partea de sus a rochiei. Știu ce fel de muncă. Mi-am dus mâna la șnururi. Speram să putem vorbi în privat și să ajungem la o înțelegere.

– La o înțelegere? Nor părea din nou interesat de mine, iar ochii închiși la culoare i s-au luminat. Zeii să fie buni cu tine, fătuco. Mi-a urmărit cu privirea degetele pe care le țineam pe sâni, deasupra dantelei, de parcă l-ar fi dus spre următoarea cană plină. Cum ziceam, fac mereu angajări, dar nu angajez chiar pe oricine.

Mă îndoiam serios de asta.

S-a desprins de perete, mai întâi cu șoldurile, și și-a trecut o mână prin păru-i uleios.

– Tre' să mă asigur că meriți să te angajez.

– Desigur, am zis eu, zâmbindu-i.

– Atunci, zeii să fie buni cu mine, a murmurat el, lingându-și buza de jos. Când s-a întors, am auzit zăngănit de monede în săculețul pe care-l purta la șold. Atunci, poftim în biroul meu privat, ca să ajungem la o învoială.

Molly s-a întors și și-a deschis gura deformată de parcă ar fi vrut să spună ceva. M-a privit cu ochii-i șterși și a clătinat ușor din cap. Am reușit doar să-i zâmbesc când am intrat în alcov. Și-a închis gura, tresărind, apoi s-a concentrat din nou asupra străzii, în timp ce Nor a deschis ușa împingând-o cu mâna-i cărnoasă.

Mână care mai mult ca sigur o învinețise pe Molly.

Nor mi-a ținut ușa deschisă, făcând o plecăciune și întinzând brațul. Lichidul s-a revărsat peste buza cănii pe podelele de lemn deja lipicioase. Am intrat. În aerul încăperii luminate de lumânări se simțeau miros de sudoare și mireasma dulce și apăsătoare de cal-alb. Am privit rapid în jur la divanele acoperite de pânze închise la culoare. Pe o măsuță de cafea plină de căni goale se aflau câteva pipe. Întreaga suprafață era acoperită de un praf alb. Surprinzător, chiar era un birou în încăpere. Flăcări au pâlpâit slab în lampa de gaz de pe colțul biroului, o scânteiere sau două de la bucăți de pergament... și alte căni.

Ușa s-a închis în spatele meu. L-am auzit cum o încuie cu un clic ușor. Mi-am ridicat privirea dinspre birou.

– Băiete, a urlat Nor. Știu că ești aici.

Copilul s-a ridicat din spatele biroului, asemenea spiritelor din Pădurea Întunecată de Ulmi, tăcut și palid. Chiar că *era* mic. Nu putea să aibă mai mult de

cinci sau șase ani. Părul închis la culoare îi cădea peste obrajii supți. Singura pată de culoare era vânătaia movă-albăstruie de pe maxilaru-i îngust. Avea ochii mari și rotunzi, aproape la fel de pustii ca ai lui Molly.

Am apucat tare de dantelă, rupând-o.

– Acolo erai. Nor s-a bălăbănit pe lângă mine și și-a așezat cana pe pergament. Fă-ți de lucru pe-altundeva, i-a poruncit el. Am afaceri de încheiat.

Băiețelul a ocolit repede biroul, îndreptându-se spre ușă fără să privească măcar o dată spre mine. Dacă reușea să iasă...

– Nu pe-acolo, băiete. Doar știi cum stă treaba. Nor a pocnit din degete și a arătat spre un coridor îngust și întunecat. Treci în pat cât mai e vreunul gol, și să nu carecumva să fugi ca data trecută.

Copilul s-a întors cu o viteză surprinzătoare, făcându-se nevăzut pe coridor. Am auzit o ușă închizându-se. Speram din inimă că avea să rămână acolo, dar nu l-aș fi învinuit dacă nu ar fi făcut-o. Ceea ce însemna că nu aveam prea mult timp la dispoziție ca să ajung la el.

– Ai naibii copii, a bombănit Nor. Ai vreunul?

– Nu.

– Nici nu credeam. Io am doi. Sau aveam doi. A râs, târând ceea ce mi s-a părut a fi un scaun pe podea.

– Aveai? am întrebat eu.

– Mda, fătuca mea a dat de bucluc, îmi închipui. Probabil din pricina afurisitei ăleia de guri pe care o are. N-a învățat niciodat' cum s-o folosească așa cum trebuie. Nici mama ei nu știa. A râs din nou, gros și umed. Câți ani ai?

M-am întors spre Nor, trecându-mi degetele peste pelerină, astfel încât cele două jumătăți ale ei îmi atârnau peste umeri.

– Are vreo importanță?

Și-a ațintit privirea asupra singurei părți *ispititoare* a rochiei.

– Neh, fătuco. N-are. Nor s-a așezat pe scaun, depărtându-și picioarele. Pari proaspătă. Pun rămășag c-ai fost jucărioara vreunui lord. S-a săturat de tine?

– Am fost. Mi-am plecat bărbia și am zâmbit sfioasă. Dar soția lui...

A râs pe înfundate.

– Nu tre' să-ți faci griji de soții pe-aici. M-a privit și și-a dus mâna sub mijloc. Da' chiar că ești frumușică.

Am rămas locului; nu mai interpretam un rol, ci deveneam *nimic*. Nimeni. Nu ceva frumos și puternic. Era ca și cum mi-aș fi pus vălul, în timp ce el împroșca în jur cu vulgaritate și putrefacție. Nu eram eu. Am devenit un lucru ce fusese menit să devină o creatură supusă și maleabilă. Una care putea fi modelată în orice își dorea zeul primitiv al morții, în orice lucru de care s-ar fi putut îndrăgosti. O servitoare. O soție. Un trup cald și moale. O ucigașă. Iar bruma asta dezgustătoare de bărbat mă privea de parcă m-ar fi putut modela într-una dintre *fătucile* lui.

– Nu fi emoționată, a zis Nor și s-a bătut ușor pe picior. Fac cele mai bune învoieli când am o fătucă frumușică în poală.

– Nu sunt emoționată.

Nu eram. Simțeam doar dezgust și furie și nici măcar astea îndeajuns de profund încât să-mi iuțească bătăile inimii sau pulsul. Cred că le simțeam doar pentru că aveam convingerea că ar fi trebuit să simt ceva, știind cum aveau să se sfârșească lucrurile.

M-am dus spre el, amintindu-mi în gând să îmi frec tălpile ghetelor, și m-am urcat în poala lui, lăsându-mă încet în jos.

– Fir-ar.

M-a apucat cu mâna de șold și m-a strâns tare.

Am tresărit, nu din pricina disconfortului, ci a contactului. Nu semăna câtuși de puțin cu nopțile acelea lungi în care încercasem să îmi alung singurătatea. Nu semăna câtuși de puțin cu senzația pe care o avusesem când mă atinsese zeul.

– Nu ești emoționată.

– Nu.

– Cred c-o să-mi placi, fătuco.

Nor și-a ridicat cealaltă mână, lăsându-și capul pe spate pe scaun. Mi-a atins obrazul cu degetele-i rănite, după care m-a prins de cosița pe care o răsucisem într-un coc. M-a usturat tot scalpul când mi-a tras capul pe spate. Am închis ochii, fără să mă împotrivesc strânsorii lui.

– Și-acum, fătuco...

Dacă-mi mai spunea o dată așa...

– Tre' să-mi arăți de ce te-aș lăsa să-mi faci hatârul, a zis el, și i-am simțit răsuflarea fierbinte de-a lungul gâtului. În loc să-mi fac voile cu tine și să te țin' numa' pentru mine pân' am să mă satur de tin'. Atunci, am să te las să faci un ban cu chipu' ăsta frumușel. Sau poate c-o s-o fac oricum, așa că ai face bin' să mă impresionezi.

Am deschis ochii când mi-am pus mâna pe umărul lui. Luptându-mă cu usturimea pe care o simțeam pentru că mă trăgea prea tare de păr, mi-am plecat bărbia până l-am privit în ochii-i închiși la culoare și plini cu urdori. Era și mai roșu la față, de poftă sau poate de furie. Nu credeam că ar fi știut să facă diferența între ele.

– Te voi impresiona.

– Încrezătoare, așa-i? Și-a lins din nou buzele. Îmi place asta, fătuco!

Am zâmbit.

M-am întins astfel încât să nu-și poată lua ochii de la zona aceea *ispititoare* și mi-am împins șoldurile în față, ridicându-mi piciorul drept. Nu m-am gândit la sunetul pe care-l scotea, la ce simțeam sub mine sau la felul în care mirosea, ci mi-am vârât mâna liberă în gheată. Trebuia doar să-l las fără simțire, lucru care nu avea să fie deloc dificil. Îmi dădeam seama că permisesem ca lucrurile să ajungă până în acest punct. L-aș fi putut doborî în clipa în care aflasem unde era copilul, însă nu o făcusem, și presupuneam că asta era un lucru foarte grăitor în sine. Am presupus și că ar fi trebuit să-mi fac griji în această privință în timp ce am apucat mânerul pumnalului de fier subțire, simțindu-l în palma-mi fără semn. Însă bărbatul acesta se folosea de oameni și îi abuza. Eram gata să pun rămășag că era chiar mai rău de-atât și că Lady Sunders avusese dreptate în privința soției lui. Am știut că bărbatul acesta care dădea să-și desfacă prohabul era asemenea zeilor care-i uciseseră pe acei muritori. Mi-am scos pumnalul din gheată.

– Ai de gând să treci la treabă? a întrebat Nor, și i-am simțit limba umedă pe gât – lucru la care nu aveam de gând să mă mai gândesc vreodată. Sau tre' să-ți arăt cum se face?

Dacă mă gândeam mai bine, mă îndoiam că aveam să-mi fac griji din pricina faptelor mele.

M-am lăsat pe spate, și el mi-a desfăcut părul.

– Sunt gata să trec la treabă.

Încă își ținea privirea holbată ațintită asupra sânilor mei.

– Atunci, fă-o!

Am făcut-o.

Mi-am mișcat brațul într-un arc larg, privindu-l cum face ochii mari, șocat. Marginea ascuțită a pumnalului i-a spintecat gâtul, iar eu am sărit din fața jetului de

sânge fierbinte. M-am mișcat rapid, dar tot l-am simțit împroșcându-mă ușor pe piept.

Fir-ar!

Nor a sărit în picioare, împleticindu-se și apucându-se cu mâna de gâtleju-i distrus. Sânge roșu i s-a prelins peste mâini și printre degete. A deschis gura, dar s-a auzit doar un gâlgâit. M-a țintuit cu privirea-i rece și panicată, împleticindu-se în față și întinzându-și mâna pătată de sânge spre mine. M-am dat cu grijă într-o parte. O clipă mai târziu, a picat pe podeaua murdară cu o bufnitură înfundată și un zdrăngănit.

Având grijă la băltoaca de sânge ce se întindea pe podea, mi-am adunat fustele și m-am ghemuit lângă el. Trupul i se zvârcolea. Mi-am șters pumnalul de cămașa lui, după care l-am vârât înapoi în gheată.

– Fie ca zeul primitiv al morții să nu aibă milă de sufletul tău. Am dat să mă ridic, însă m-am oprit. Am întins mâna spre șoldul lui stâng și am apucat săculețul cu monede. Apoi l-am smuls. Mulțumesc pentru asta!

M-am ridicat și m-am holbat preț de câteva secunde la el, dorindu-mi să nu mai simt căldura ce începuse să mi se adune în mâini. Era o reacție instinctivă la moarte. M-am holbat la trupul lui nemișcat, ignorând faptul nedorit că aș fi putut anula ce s-a întâmplat.

Nu aveam să o fac.

Nu aveam să o fac nici de mi-aș fi putut îngădui așa ceva.

M-am întors cu spatele la el, am ocolit biroul și am ieșit pe coridor. Erau doar două încăperi. Una din uși fusese lăsată întredeschisă. Încăperea plină din zid în zid de paturi de copii acoperite cu așternuturi murdare. M-am întors spre cealaltă încăpere.

– Nate? am strigat eu încet. Ești înăuntru?

Nu mi-a răspuns nimeni, însă am auzit pași ușori.

– Am venit să te duc la sora ta. Mi-am încheiat pelerina. Ellie e cu o doamnă minunată, care are grijă de ea.

A urmat o clipă de tăcere, apoi am auzit o voce rostind încet:

– Ellie nu e numele ei întreg. Vine de la numele ei de botez. Care e numele ei de botez?

Drăcie.

Am clătinat din cap, oarecum ușurată că puștiul nu era chiar atât de încrezător în alții. Ellie. De la ce ar fi putut veni Ellie? Elizabeth? Ethel? Elena?

– Eleanor? am ghicit eu, închizând ochii.

A urmat un moment prelung de tăcere, apoi l-am auzit spunând:

– Ellie chiar e bine?

Am deschis un ochi. Poate că zeii chiar erau buni cu mine.

– Da. E bine. Și vreau să te duc la ea, dar trebuie să plecăm acum.

– Cum... Cum rămâne cu tăticul?

Mi-am mușcat buza și-am privit peste umăr la încăperea în care *tăticul* lui sângera de moarte chiar în clipa aceea. M-am întors din nou spre ușă.

– Tăticul tău a trebuit... să tragă un pui de somn.

„Un pui de somn?“ M-am înfiorat.

– Se va înfuria când se va trezi și nu mă va găsi, mi-a șoptit Nate prin ușă. Iar o să-mi învinețească un ochi sau poate chiar mai rău de-atât.

Mda, de fapt, nu avea să mai învinețească vreodată ochii nimănui.

– Nu va veni după tine. Îți promit. Doamnele Milostive te vor păzi de el. Așa cum o păzesc și pe sora ta.

Nu am mai auzit nimic de cealaltă parte a ușii, și erau șanse mari să fiu nevoită s-o dărâm cu piciorul. Nu

voiam să-l traumatizez și mai mult pe copil, însă... M-am tras în spate.

Ușa s-a deschis, și și-a făcut apariția un chip neglijat.

– Vreau să-mi văd sora.

M-am simțit ușurată. I-am zâmbit copilului – cu sinceritate, nu așa cum fusesem învățată. I-am întins mâna.

– Atunci, hai s-o vedem pe sora ta!

Mușcându-și buza, a privit când la mâna mea, când la chipul meu. S-a hotărât într-un final și și-a pus mâna în a mea. M-am cutremurat când i-am simțit pielea caldă, însă m-am forțat să trec peste și l-am prins de mână.

L-am scos de pe coridor și am trecut pe lângă încăperea din față, nelăsându-l să se uite spre birou. Am descuiat ușa și l-am condus în pridvor.

Molly era tot acolo, jucându-se neliniștită cu șnururile corsetului. S-a întors și a ridicat din sprâncene, privind când la băiețel, când la mine. Și-a ridicat ochii-i adânciți în orbite spre mine.

I-am împins săculețul cu monede în mână.

– N-aș mai zăbovi prea mult lângă ușa asta, i-am șoptit eu, în timp ce Nate mă trăgea de braț. Pricepi?

Molly s-a uitat repede spre ușa închisă din spatele meu.

– Pricep..., mi-a răspuns ea bâlbâit.

Și-a încolăcit degetele-i slabe în jurul săculețului.

– Bine.

Am ieșit de sub alcov în lumina prea strălucitoare a soarelui și n-am mai privit în urmă. Nici măcar o dată cât l-am dus pe băiat departe de locul acela.

– Văd că aveam dreptate, a zis Ezra în clipa în care m-am așezat în fața ei în trăsură, după ce l-am așezat pe băiat lângă Marisol.

– În legătură cu ce?

Ezra a arătat cu degetul spre pieptul meu. Mi-am plecat privirea și am văzut pete închise la culoare peste pistruii de acolo. Am oftat.

– L-ai ucis?

Mi-am netezit fustele rochiei și mi-am încrucișat gleznele.

– Cred că a alunecat și a căzut pe tăișul pumnalului meu.

– A căzut cumva cu gâtul în pumnalul tău?

– Ce straniu, nu-i așa?

– Ce straniu, într-adevăr. Ezra și-a înclinat capul într-o parte, holbându-se la mine. Se întâmplă destul de des în preajma ta.

– Din nefericire. Am ridicat dintr-o sprânceană spre sora mea vitregă. Bărbații cu pumni nepăsători ar trebui să aibă mai multă grijă pe unde calcă.

Ezra a zâmbit ușor.

– Știi ce? Mă sperii puțin.

M-am întors spre geamul trăsurii în timp ce înaintam pe strada însorită.

– Știu.

CAPITOLUL 9

Lumina soarelui pătrundea întreruptă printre ulmii cu ramuri dese în timp ce străbăteam pădurea înspre lac. Ce-i făcusem lui Nor amenința să-mi bântuie fiecare pas. Nu simțeam nimic în afară de un strop de... *ceva.*

Ceva ce nu-mi plăcea.

Ceva la care nu voiam să mă gândesc.

Mi-am închipuit zâmbetul ușurat de pe chipul lui Nate, cât de larg și de contagios fusese când văzuse că sora lui îl aștepta la orfelinatul de pe Stâncile Mâhnirii. Am încercat să înlocuiesc cu asta imaginea privirii șocate și bulbucate a tatălui lui. M-am gândit cum a dat fuga bucuros spre sora lui. l-am privit prin geamul trăsurii, în loc să mă gândesc că nu simțeam nici o remușcare pentru faptul că îi luasem viața unui om.

Sau cel puțin am încercat. Mi s-a strâns din nou stomacul când am trecut pe lângă florile sălbatice cu miros moscat ce creșteau în arbuștii denși de la baza ulmilor. „Ce e în neregulă cu mine?" m-am întrebat în gând, de nenumărate ori. Cu siguranță ceva nu era în regulă cu mine, nu-i așa? Palmele mi s-au umezit, și am trecut cu grijă peste ramurile picate și printre pietrele ascuțite ce se ascundeau pe sub frunze – ascunse precum dâra de moarte ce o lăsam în urma mea.

„Ceva frumos și puternic..."

Nu mă simțeam nici frumoasă, nici puternică.

Doi muritori veniseră după mine din noaptea în care dădusem greș, după ce-mi descoperiseră identitatea și se gândiseră să se folosească de asta pentru a obține ce-și doreau. Alți trei, inclusiv Nor, își aflaseră sfârșitul cu ajutorul tăișului pumnalului meu. Nici unul dintre ei nu fusese un om bun. Cu toții erau la fel de nedemni de încredere ca mine. Abuzatori. Ucigași. Violatori. Moartea i-ar fi găsit în cele din urmă. Cinci muriseră de mâna mea la porunca mamei mele, fără să-i pun la socoteală pe lorzii din insulele Vodina. Paisprezece. Ucisesem paisprezece persoane.

„Ce e în neregulă cu mine?"

Stomacul mi s-a întors din nou pe dos, și am expirat, șuierător. Lumina soarelui abia de mai pătrundea atât de adânc în pădure, și era o idee mai răcoare aici, însă aveam pielea lipicioasă, ca podelele de lemn din încăperea aceea. Cleioasă de la sudoare și sânge. Aproape că eram tentată să-mi dau deja jos pelerina și rochia. Aș fi putut s-o fac. Știam că nu avea să intre nimeni în pădure. Toată lumea se temea de Pădurea Întunecată de Ulmi – până și Sir Holland. Însă mi-am păstrat veșmintele pe mine, deoarece până și mie mi se părea straniu să mă perind prin pădure într-un furou sau goală...

M-am oprit din mers când am auzit foșnetul brusc al ramurilor. Sunetul... se auzise din spatele meu. M-am întors și m-am uitat la copaci. Nu erau doar spirite în Pădurea Întunecată de Ulmi. Și urși și pisici sălbatice mari își aveau bârlogul în această pădure. La fel și guzganii, care se făceau scandalos de mari, mistreții și...

O străfulgerare de maro și roșcat a răbufnit din frunzișul din față, făcându-mă să tresar. M-am împleticit, după care m-am tras în spate, lipindu-mă de trunchiul celui mai apropiat ulm, și mi s-a făcut inima

cât un purice când am văzut animalul cu blană roșcat-cafenie ieșind dintre copaci. Preț de o clipă, nu mi-a venit să cred ce vedeam.

Era un lup *kiyou.*

Era cea mai mare rasă de lupi din toate ținuturile. Le auzisem adesea urletele în pădure și uneori chiar și din castel, însă văzusem unul singur de aproape, pe când fusesem de două ori mai mică decât eram acum. Lupul cel alb.

Mi-au încremenit toți mușchii din corp. N-am îndrăznit să scot vreun sunet sau să trag aer în piept prea adânc. Se știa bine că lupii *kiyou* erau feroce, pe cât de frumoși, pe atât de sălbatici și nu prea prietenoși. Dacă o persoană se apropia prea mult de ei, plătea de obicei scump pentru asta, iar eu m-am rugat să nu mă vadă. Să nu fie flămând. Pentru că nici măcar nu îmi apucasem pumnalul. N-aveam cum să ucid un lup. Un șobolan cât un mistreț? Da. L-aș fi putut înjunghia zi și noapte.

Lupul a trecut în grabă peste un bolovan acoperit de mușchi, împroșcând cu labele-i vânjoase pământ și pietre mici. A trecut din câteva salturi șocante de locul în care mă aflam, aparent fără să-și dea seama că eram acolo. Am rămas nemișcată când a dat să sară din nou. Mi s-a tăiat răsuflarea când s-a împleticit. Picioarele i-au cedat pur și simplu, și s-a prăbușit pe o parte, cu o bufnitură înfundată.

Apoi am văzut de ce se prăbușise.

Mi s-a strâns inima-n piept. Avea înfiptă o săgeată în pieptu-i care i se umfia și dezumfla în timp ce răsufla prea întretăiat, prea superficial. Nu avea blana roșcată-cafenie, ci era mânjită de sânge. Mult sânge.

Lupul a încercat să-și redobândească echilibrul, dar nu reușea să se ridice. Am privit în direcția din care venise. Castelul Wayfair. Probabil se apropiase prea

mult de marginea pădurii și fusese văzut de unul dintre arcașii poziționați de-a lungul zidului interior. Sentimentul de furie s-a amestecat cu nodul de tristețe ce-mi apăsa din greu pe piept. De ce ar fi tras într-o astfel de creatură când ei erau cocoțați în siguranță? Și dacă lupul ar fi urmărit pe cineva, tot nu vedeam de ce ar fi trebuit să tragă în el. Ar fi putut face zgomote sau ar fi putut lovi pământul de lângă el. Nu era nevoie să tragă în el.

Mi-am întors privirea spre lup. „Te rog, fii bine. Te rog, fii bine", mi-am zis în minte de nenumărate ori, deși știam că bietul animal nu era bine. Totuși, speranța aceea copilărească era puternică.

Lupul nu a mai încercat să se ridice, răsuflând tot mai greu și mai neuniform. M-am desprins de copac. Am tresărit când o rămurică s-a rupt sub greutatea mea, însă lupul abia de s-a mișcat sau de-a observat. Abia de mai respira.

Am continuat să înaintez spre el; era limpede că îmi pierdusem temporar mințile. Animalul era rănit, dar până și o creatură aflată pe moarte putea răbufni și răni. Iar el era categoric pe moarte. Albul ochilor îi era prea intens. Ochii-i căprui nu îmi urmăreau mișcările. Pieptul nu i se mișca. Lupul *kiyou* era nemișcat.

Prea nemișcat.

Așa cum fusese pieptul acelui om îngrozitor înainte să-i smulg săculețul cu monede. Așa cum era pieptul Odettei ori de câte ori mă duceam să văd cum se simte.

M-am aplecat și m-am holbat la animal. Îi curgea sânge din gura deschisă, iar mie mi-au dat lacrimile. Nu plângeam din fire. Nu mai plânsesem din noaptea în care dădusem greș. Însă aveam o slăbiciune pentru animale – ei bine, cu excepția guzganilor. Animalele nu judecau. Nu le păsa dacă cineva era vrednic. Nu *alegeau* să se rănească reciproc. Pur și simplu, *trăiau* și se

așteptau ori să fie lăsate în pace, ori să fie iubite. Atâta tot.

Fără să-mi dau seama că mă mișcasem, îngenuncheasem deja lângă lup și mă întindeam spre el. M-am oprit înainte să-i ating blana și am tras aer în piept, cutremurându-mă. Mi-au revenit în minte vorbele de demult ale mamei. „Să nu mai faci asta niciodată. Ai priceput? Să n-o mai faci niciodată." Am privit în jur, dar n-am văzut nimic în pădurea întunecată. Știam că eram singură. Eram mereu singură în pădurea aceasta.

Inima îmi bătea cu putere în piept, și am alungat din minte vocea mamei, apucând săgeata. Nimeni nu avea să știe. Mâinile mi s-au încălzit din nou, așa cum se întâmplase când inima lui Nor bătuse pentru ultima oară, însă de data asta nu am ignorat acest lucru, nici nu mi-am dorit ca senzația să dispară. Ci am acceptat-o. Am invocat-o.

– Îmi pare rău, am șoptit și am scos săgeata.

Mi s-a întors stomacul pe dos când am auzit sunetul pe care l-a făcut; la fel și mirosul de fier din aer.

Lupul nu a reacționat deloc, iar sângele a început să se scurgă lent, semn că inima încetase să-i mai bată. Nu am mai șovăit nici măcar o clipă.

Am făcut ce făcusem în hambar, pe când avusesem șase ani și îmi dădusem seama că Butters, pisica noastră bătrână, murise. Am făcut același lucru pe care îl mai făcusem doar de câteva ori de când descoperisem ce puteam face.

Mi-am împins mâna în blana îmbibată de sânge. Am simțit un freamăt în piept, iar iureșul amețitor mi-a năvălit în vene, răspândindu-se apoi peste toată pielea mea. Am simțit cum îmi curge căldură prin brațe, amintindu-mi de senzația pe care o ai când stai prea

aproape de o flacără deschisă, trecându-mi apoi peste și printre degete.

Mi-am *dorit* pur și simplu ca lupul să trăiască.

Așa făcusem și cu Butters, în timp ce o ținusem în brațe. Așa mai făcusem de câteva ori. Rana care le curmase viața, de orice fel ar fi fost, dispărea pur și simplu. Părea de necrezut, însă era *darul* meu. Mă lăsa să simt când avea loc o moarte recentă, așa cum se întâmplase cu Andreia.

De asemenea, îi aducea pe cei morți la viață, însă nu așa cum se întâmplase cu croitoreasa.

Slavă tuturor zeilor pentru asta!

Inima mi-a bătut o dată, de două ori și apoi de trei ori. Am simțit sub mână pieptul lupului *kiyou* ridicându-se brusc. M-am tras în spate și-am căzut în fund.

Am simțit căldura zvâcnindu-mi în palme și apoi estompându-se, în timp ce lupul *kiyou* s-a ridicat pe picioare, privind cu sălbăticie în jur până m-a zărit. Am încremenit din nou, cu mâinile în aer, în timp ce lupul s-a holbat la mine, cu urechile lăsate pe spate. A făcut un pas clătinat spre mine.

„Te rog, nu-mi înfuleca mâna. Te rog, nu-mi înfuleca mâna." Chiar aveam nevoie de mâna mea pentru multe lucruri, cum ar fi ca să mănânc, să mă îmbrac, să mânuiesc arme...

Lupul a ciulit urechile, adulmecându-mi mâna care nu era mânjită de sângele lui. M-a năpădit un sentiment de frică. Zeilor mari, avea să-mi înfulece mâna, și nu aveam pe cine să dau vina în afară de...

Lupul m-a lins pe palmă, după care s-a întors și a luat-o la goană cu pași statornici, făcându-se repede nevăzut în umbrele ce începeau să se adune între ulmi. Nu m-am mișcat vreme de un minut întreg.

– Cu plăcere, am șoptit eu, aproape prăbușindu-mă la pământ, ușurată.

Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, mi-am privit mâinile. Palma îmi era pătată de sânge închis la culoare. Am șters cât am putut din el pe iarba rece de lângă mine.

Nu îmi folosisem niciodată darul pe un animal pe care nu îl văzusem murind și nu îl folosisem niciodată pe un muritor, deși fusesem pe-aproape în cazul Odettei. Dacă nu ar mai fi fost în viață...

Mi-aș fi încălcat regula.

Credeam că toate flințele vii aveau suflet. Animalele erau una, și muritorii – cu totul altceva. Mi se părea de neînchipuit să readuc un muritor la viață. Era... Mi se părea a fi o limită pe care, dacă o depășeai, nu te mai puteai întoarce, și mi se părea că exista prea multă plăcere în acest lucru: în alegerea de a interveni sau nu. Erau un fel de putere și de alegere pe care nu mi le doream.

Nimeni nu știa cum de mă alesesem cu un asemenea dar sau de ce fusesem însemnată pentru moarte încă dinainte să mă nasc. Nu avea sens să dispun de o abilitate care făcea legătura între mine și zeul primitiv al vieții, Kolis. Oare auzise cumva despre învoială și îmi oferise acest dar? Oare la asta se referise Odetta când pretinsese că Arae spuseseră că eram atinsă și de viață și de moarte? La urma urmei, era Regele Zeilor. Îmi închipui că erau foarte puține lucrurile pe care *nu* le știa.

Mi-am ridicat din nou palmele. Când intrasem în hambar împreună cu Ezra, nu știusem că Tavius ne urmărise. Când văzuse ce făcusem, se dusese drept la regină, care se temuse că zeul primitiv al morții avea să se înfurie dacă îmi foloseam darul cu pricina.

Poate că avea dreptate.

Poate că de aceea hotărâse zeul primitiv al morții că nu mai avea nevoie de o consoartă. La urma urmei,

aveam abilitatea de a-i fura suflete.

Se părea că erau o mulțime de motive...

M-am gândit cum Sir Holland vorbise cu mine după incidentul cu Butters și îmi explicase că nu greșisem prin faptul că îl adusesem pe Butters înapoi la viață. Că nu era un lucru de care să mă tem. Mă ajutase, pe când aveam doar șase ani, să înțeleg de ce trebuia să fiu precaută.

„Lucrul pe care îl poți face tu este un dar, un dar minunat care face parte din tine", îmi spusese el atunci, îngenunchind, astfel încât privirile noastre să fie la același nivel. „Însă ar putea deveni periculos pentru tine dacă alții ar afla că i-ai putea aduce la viață pe cei dragi lor. S-ar putea ca zeii și zeii primitivi să se înfurie dacă începi să hotărăști cine ar trebui să învie și cine nu. Este un dar din partea Regelui Zeilor, pe care ar trebui să-l ții aproape de inima ta și să-l folosești doar când ești pregătită să devii cine ai fost sortită să fii. Până una, alta, nu ești o zeiță primitivă. Dacă te prefaci a fi, s-ar putea ca zeii primitivi să creadă că ești una."

Sir Holland fusese singurul care îl numise dar.

Și îmi spusese lucruri logice. Ei bine, cel puțin partea cum că ar fi putut deveni un pericol. Oamenii ar fi dispuși să facă tot felul de lucruri pentru a-i aduce din nou la viață pe cei dragi lor. Cine știa câți dintre ei mergeau la Templele Soarelui, cerând tocmai asta? Însă cererea nu le era niciodată îndeplinită.

În schimb, partea despre cum ar trebui să-mi folosesc darul doar când eram pregătită să devin ceea ce fusesem menită să devin nu prea avea sens. Mi-am închipuit că se referea la ce ar urma după ce îmi îndeplineam datoria. Nu aveam idee.

Am închis ochii și mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală, în timp ce pieptul mi s-a umplut de o căldură amețitoare. Nu era prima oară când o simțeam după ce-mi foloseam darul. Nu o făcusem deseori. Doar de

câteva ori, pe vreun câine fără stăpân lovit de o trăsură sau pe vreun iepure rănit. Niciodată pe un animal atât de mare ca un lup *kiyou*.

Căldura care îmi năvălea în trup era mai puternică de data aceasta, și m-am gândit că avea de-a face cu mărimea lupului. Senzația îmi amintea de felul în care o gură de whisky părea să înflorească în piept și apoi să se răspândească până în stomac. Încordarea pe care o simțeam în umeri și în gât s-a diminuat.

Era o senzație stranie să știu că în doar câteva ore luasem o viață și dăruisem alta înapoi.

M-am gândit la bebelușul acela. Dacă aș fi avut ocazia, aș fi încercat să-mi folosesc darul și atunci? Mi-aș fi încălcat, oare, regula?

„Da."

Aș fi făcut-o.

Nu știam cât am rămas acolo, în timp ce noaptea s-a așternut în jurul meu, însă plânsetul trist îndepărtat al unui spirit mi-a întrerupt șirul gândurilor. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am mijit ochii la umbrele adânci dintre copaci. Recunoscătoare că bocetul nu se auzise din direcția lacului, m-am ridicat. Câtă vreme spiritele mă lăsau în pace, nu mă deranjau. M-am urnit, sperând ca lupul să nu se fi apropiat din nou de zid. Șansele ca data următoare să mă aflu prin preajmă erau destul de mici.

Am pătruns mai adânc în pădure, mi-am scos agrafele din păr și mi-am desfăcut cosița, lăsându-mi părul lung și greu să-mi cadă peste umeri și pe spate. În cele din urmă, prin crângul de ulmi subțiri din fața mea, am văzut suprafața scânteietoare a lacului meu. Noaptea, apa limpede părea să prindă stelele și să reflecte lumina.

Înaintând cu grijă printre bolovanii acoperiți de mușchi, m-am strecurat prin crângul de copaci și am

oftat ușor când iarba de sub picioarele mele s-a preschimbat în sol argilos și am văzut lacul.

Era un lac mare, alimentat de izvoarele de apă dulce născute în munții Elysium. În stânga mea, la circa patru metri distanță, apa se revărsa puternic din stânci. Însă mai departe, unde era prea adâncă pentru mine, apa părea nefiresc de nemișcată. Frumusețea întunecată a acestei păduri și a acestui lac mi se păruseră mereu vrăjite. Liniștite. Aici, unde se auzeau doar șuieratul vântului printre copaci și iureșul cascadei, mă simțeam *acasă*.

Nu puteam explica de ce. Știam că părea ridicol să te simți acasă pe malul unui lac, însă mă simțeam mai în largul meu aici decât mă simțisem vreodată între zidurile castelului Wayfair sau pe străzile din Carsodonia.

Lumina strălucitoare a lunii s-a revărsat peste lac și peste bucățile mari de calcar presărate de-a lungul țărmului. Mi-am pus agrafele de păr pe una dintre stânci, apoi mi-am scos pumnalul din gheată și l-am așezat lângă agrafe. M-am dezbrăcat rapid de rochia pătată de sânge și am lăsat-o să cadă la pământ. Mi-am dat jos furoul și lenjeria, apoi ghetele, și m-am întrebat dacă aș putea cumva ajunge în odaia mea doar în furou fără să fiu văzută. Am strâmbat din nas la gândul de a îmbrăca rochia lipicioasă ce mirosea a fum de cal-alb. Era puțin probabil ca gardienii regali care stăteau de veghe la intrări să nu mă observe, îndeosebi după ce se întâmplase în seara aceasta. Fără îndoială că regele și regina aveau să afle despre sosirea mea scandaloasă. Am zâmbit mai larg când m-am gândit la groaza care avea să i se citească mamei pe chip.

Doar asta și aproape că merita să risc să fiu descoperită.

Părul meu prea lung mi-a ajuns până în talie și mi-a acoperit sânii când am așezat furoul lângă agrafe și pumnal. Era musai să mă tund. Începea să devină o adevărată pacoste când trebuia să descâlcesc numeroasele noduri care se formau la prima pală de aer.

Mi-am dat cârlionții la o parte de pe față și am înaintat. Știam locul precis de pe țărmul stâncos în care se formaseră trepte în pământ. Senzația de anticipație era amețitoare.

Am găsit treapta în lumina lunii. Prima atingere a apei reci era mereu șocantă, făcându-mă să tresar din toți rărunchii. Ca o idioată ce eram adesea, într-o zi nespus de fierbinte, am sărit în lac și aproape că m-am înecat când plămânii și trupul nu mi-au mai funcționat.

Nu aveam să mai fac niciodată *una ca asta.*

Am înaintat lent pe fundul plat al lacului scânteietor și m-am mușcat de buză. Apa se unduia spre coapsele mele, apoi ricoșa din mine în valuri mici, care erau luate de curentul ușor. Mi s-a tăiat răsuflarea când apa mi-a ajuns până la coapse și încă o dată când mi-a sărutat porțiuni de piele mult mai delicată. Am înaintat, expirând ușor, pe măsură ce, cu fiecare pas, trupul mi s-a adaptat la temperatura lacului. Pe când îmi tachina sfârcurile, încordarea începuse deja să se scurgă din mușchii mei.

Am tras adânc aer în piept și m-am lăsat în jos în apă. Când m-am cufundat, apa rece mi-a acoperit pielea încă încălzită a feței și mi-a ridicat șuvițele de păr. Am rămas acolo, cu ochii închiși, frecându-mi mâinile și apoi fața, înainte să ies la suprafață. Apoi am stat și mai mult sub apă, îngăduindu-i să spele mai mult decât duhoarea stătută și sudoarea. M-am ridicat la suprafață doar când au început să mă doară plămânii. Mi-am

netezit părul care mi se lipise de obraji și am înaintat cu grijă.

În locul în care mă aflam, apa îmi venea puțin deasupra taliei, însă erau și adâncituri neașteptate ce păreau fără fund, așa că eram atentă. Nu mă temeam de apă, dar nu știam să înot și nu aveam idee cât de adânc era lacul în mijloc sau în apropiere de cascadă. Îmi doream nespus de mult să explorez cascada, dar nu mă puteam apropia la mai mult de trei metri de ea, căci apa îmi venea deja peste cap.

Oftând, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. Se poate ca de vină să fi fost sunetul iureșului de apă sau faptul că lacul era izolat, însă aici mintea mi se golea mereu, din fericire. Aici, nu mă gândeam la tot ce făcusem sau la mama mea. Nu mă gândeam la Stricăciune și la numărul celor care aveau să flămânzească din pricina ei. Nu mă gândeam la faptul că avusesem ocazia să o opresc și dădusem greș. Nu mă gândeam la bărbatul pe care îl ucisesem astăzi, la cei dinaintea lui sau la ce pățiseră frații Kazin ori Andreia Joanis. Nu mă întrebam ce avea să se întâmple după urcarea lui Tavius pe tron. Nu mă gândeam la afurisitul ăla de zeu cu ochi argintii, a cărui piele era rece, dar care îmi încălzea pieptul.

Pur și simplu, existam în apa rece, nici aici, nici acolo, nicăieri, și aveam senzația de... eliberare. Libertate. Întrucât mă simțeam alinată și poate chiar ușor vrăjită, m-a șocat senzația stranie și înțepătoare de vigilență.

Cu picături de apă pe gene, am deschis brusc ochii. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce m-am cufundat mai adânc în apă, până când aceasta mi-a ajuns până la umeri. Am întins mâna după pumnal, însă am simțit doar pielea goală.

Fir-ar.

Îmi lăsasem pumnalul de fier pe stâncă, ceea ce nu era de bine, căci știam ce senzație mă încerca. O recunoșteam întru totul, chiar dacă era greu de explicat, și pulsul mi s-a iuțit.

Nu eram singură.

Eram *privită*.

CAPITOLUL 10

Nu înțelegeam simțul acela inerent care mă anunțase că nu eram singură, însă știam că trebuia să am încredere în el.

Am rămas ghemuită în apă și am privit cu atenție malurile întunecate din jurul meu, după care am aruncat o privire rapidă peste umăr. Nu am văzut nimic, dar asta nu însemna că nu era nimeni acolo. Lumina lunii nu pătrundea în umbrele mai adânci ce se agățau de peticele mari de iarbă de pe mal, nici mai departe, printre copacii ce duceau spre stânci.

Nimeni nu venea vreodată aici, dar senzația a continuat, apăsându-mi pe umerii goi. Știam că nu era doar o închipuire a mea. Cineva era aici, privindu-mă, însă de câtă vreme? În ultimele câteva minute? Sau de când mă dezbrăcasem și intrasem *lent* în lac, goală ca în ziua în care m-am născut? M-am înfuriat atât de tare, încât m-a surprins că apa nu a început să fiarbă în jurul meu.

Probabil cineva reușise să-și înfrângă teama de pădure și mă urmărise. Același instinct m-a avertizat că nu era un semn bun.

Mușchii mi s-au încordat când am strigat:

– Știu că ești acolo. Arată-te!

Singurul răspuns a fost iureșul apei. Nu se auzeau cântecele păsărilor nocturne, nici zumzetul jos și constant al insectelor. Nu le mai auzisem de când

intrasem în pădure. M-am înfiorat, și mi s-a strâns gâtlejul.

– Arată-te acum!

Tăcere.

Mi-am trecut privirea peste cascadă și apoi înapoi spre perdeaua de apă ce părea albă în lumina lunii. În spatele cascadei se zărea o umbră mai adâncă, un soi de densitate ce nu părea să se potrivească.

Iar *silueta* aceea înaltă a înaintat, pășind prin cortina de apă. Mi s-a strâns stomacul, așa cum se întâmpla când îmi îndemnam calul să alerge prea repede.

O clipă mai târziu, o voce joasă și calmă s-a auzit din cascadă.

– Dacă mi-ai cerut-o așa frumos.

Vocea aceea...

Silueta a devenit mult prea limpede în lumina lunii. Umeri lați au agitat apa, și atunci l-am văzut, când a ieșit în lumina lunii.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se prea poate să mi se fi oprit și inima-n piept.

Era zeul.

Nu părea câtuși de puțin real. Stătea nemișcat, cu apa ricoșând din stânci în spatele lui. Mi s-a făcut din nou pielea de găină în timp ce m-am holbat la el, șocată.

– Iată-mă, a spus el. Ce urmează?

Întrebarea lui m-a smuls din starea de tăcere uluită.

– Ce faci aici?

Apa s-a mișcat în jurul lui când a ieșit la suprafață, dându-și părul pe spate, iar stropii de apă i-au împroșcat pieptul bine definit. Mi-am întors privirea spre chipul lui. Părea să mă cerceteze cu atenție.

– Ce ți se pare că fac?

Răspunsul lui blazat mi-a stârnit acea parte nesăbuită. Nu avea importanță că sărutul prefăcut din tunelurile de lujeri devenise real, sau că nu mă lovise

când îl înjunghiasem în piept – lucru care i-ar fi înfuriat pe cei mai mulți –, sau că nu mă ucisese din pricina asta. Nu avea importanță că era un zeu puternic care îmi pătrunsese necontenit în gânduri de când îl văzusem ultima oară. Mă *privise* într-un moment în care fusesem extrem de vulnerabilă.

– Mi se pare că nu ar trebui să fii aici.

Și-a înclinat ușor capul, și o șuviță de păr închisă la culoare i-a alunecat peste linia dură a maxilarului.

– Și de ce nu mi s-ar permite să fiu aici?

– Pentru că este o proprietate privată. Oare de ce aveam impresia că stabilisem deja asta?

– Într-adevăr? a întrebat el pe un ton amuzat. Nu știam că unui zeu îi este interzis să pună piciorul pe un anumit pământ.

– Îmi închipui că sunt multe locuri care ar fi interzise oricui, inclusiv unui zeu.

– Și dacă ți-aș spune că nu sunt?

Mi s-a pus un gol în stomac.

– Aș fi foarte iritată să aflu așa ceva.

A scos un chicot jos.

– Atât de neînfricată.

Rațiunea îmi spunea că ar fi trebuit să mă simt întru câtva înfricoșată, însă tot ce simțeam era furie.

– Nimic din ce mi-ai spus nu explică totuși ce cauți aici.

– Presupun că așa e. Și-a ridicat din nou brațul, cel cu banderola de argint, și și-a dat la o parte o altă șuviță de păr care îi alunecase peste maxilar. Eram prin preajmă și, întrucât era foarte cald, m-am gândit să înot puțin, să mă răcoresc.

Furia mi-a alungat orice fărâmă de teamă și poate și de înțelepciune.

– Și să dai târcoale unor tinere femei?

– Să dau târcoale unor tinere femei? a repetat el, pe un ton oarecum sceptic. Căror tinere femei le-am dat târcoale în seara asta?

– Celei din fața ta.

– Celei care stă goală în fața mea?

– Mulțumesc că mi-ai adus aminte, deși nu era nevoie. Dar, da, celei pe care ai urmărit-o până la lac.

– Am urmărit-o?

– Se aude cumva un ecou pe-aici? am întrebat eu.

– Îmi pare rău...

– Nu pare să-ți pară rău, m-am răstit eu.

A urmat un chicot ușor, aproape inaudibil.

– Permite-mi să reformulez. Nu știu cum de aș fi putut să te urmăresc până la lac, ca să-ți dau târcoale, când eu am ajuns, de fapt, primul aici. Crede-mă...

– Nici gând. Un nor a acoperit luna, iar zeul și-a plecat din nou bărbia, și chipul i s-a umbrit. *Crede-mă* când îți spun că nu mă așteptam să fii aici.

Într-un ungher dosnic al minții, în care încă judecam cum trebuie, știam că spunea adevărul. Nu stătusem sub apă îndeajuns încât cineva – fie el și zeu – să apuce să se dezbrace, apoi să intre în lac și în cascadă fără ca eu să observ. Cu siguranță fusese aici înaintea mea. Dar, sinceră să fiu, nu-mi păsa.

Era lacul *meu*.

– Îmi vedeam de treburile mele, a zis el. Mă bucuram și eu de noaptea aceasta frumoasă.

– Într-un lac în care nu ai ce căuta, am bombănit eu, fără să-mi pese că zeii puteau merge, de fapt, oriunde voiau.

– Am înotat pe sub apă și-am ajuns după cascadă. E chiar frumos acolo, apropo, a continuat el deloc spășit. Îți poți închipui, preț de o clipă, cât de surprins am fost când, câteva clipe mai târziu, o muritoare tânără și

foarte captivantă a apărut din întuneric și a început să se dezbrace? Ce-ar fi trebuit să fac?

Am simțit cum îmi ia foc fața.

– Să nu mă privești?

– Nu te priveam. După o pauză scurtă, a adăugat: Cel puțin, nu intenționat.

– Nu intenționat? am repetat eu, nevenindu-mi să cred. De parcă asta ar face gestul mai puțin neadecvat.

A zâmbit iar cu jumătate de gură.

– Ai într-adevăr dreptate, dar, întrucât *a fost* neintenționat, aș pune rămășag că e mult mai puțin neadecvat decât dacă *ar fi fost* intenționat.

– Ba nu, am zis și am clătinat din cap. Ba nu, nu este.

– Oricum, a spus el apăsat, pe un ton atât de pretențios, încât ar fi impresionat-o până și pe mama, am fost destul de șocat, întrucât nu mă așteptasem la așa ceva.

– Șocat sau nu, ai fi putut să dai de știre că erai aici. Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic asta. Nu știu la ce se așteaptă lumea în Câmpiile Elizee, dar aici, așa ar fi fost politicos și mai puțin nepotrivit.

– Ce-i drept, dar totul s-a întâmplat atât de repede! De la sosirea ta și de la, din păcate, scurta dezvăluire a *multor* locuri care nu pot fi pomenite până când te-ai hotărât să te bucuri de apa lacului. Totul a durat doar câteva secunde, a spus el. Însă mă bucur că acum am convenit că acțiunile mele nu au fost chiar atât de neadecvate. Voi dormi mai bine la noapte.

– Poftim? Nu am convenit nimic. Eu...

Stai așa. „Din păcate, scurta dezvăluire a multor locuri care nu pot fi pomenite?“

Am mijit ochii la el.

– Ai fi putut spune totuși ceva, ca să nu stau acolo ca o...

– Ca o zeiță țesută din argint și raze de lună, ce se ridică din adâncimile celui mai întunecat lac? a încheiat el în locul meu.

Mi-am închis gura. Ca o... zeiță? Țesută din argint și raze de lună? Mi se părea incredibil de... Nici măcar nu-mi dădeam seama cum suna sau de ce simțeam iar goluri în stomac. Vorbele lui erau ridicole, pentru că el chiar cunoștea zeițe reale.

– M-am gândit să îmi anunț prezența, ca să știi, îndeosebi după noaptea trecută. Parcele știu că nu vreau să fiu înjunghiat din nou.

Îmi doream atât de mult să-l înjunghii din nou.

– Dar apoi m-am gândit că toți cei implicați s-ar fi simțit stingheriți, a continuat el, făcându-mă să-mi revin din stupoarea de moment. M-am gândit că vei pleca, fără să știi, și că întâlnirea aceasta stânjenitoare, chiar dacă interesantă, nu urma să aibă loc. Nu m-am gândit că-ți vei da seama că sunt aici.

– Indiferent de intențiile tale, ar fi trebuit să spui ceva. Am dat să mă ridic în picioare, după care mi-am adus aminte că nu ar fi fost o idee prea înțeleaptă. Nu vreau să te jignesc prin ceea ce voi spune...

– Sunt convins că nu vrei să mă jignești, a zis el, pe un ton mieros. Așa cum nu ai vrut să mă jignești când m-ai înjunghiat.

I-am ignorat vocea huruită *și* faptul că îmi amintise de ce făcusem.

– Dar ar trebui să pleci.

– Ia te uită la tine: atât de poruncitoare. Între timp, ignori ce ți-am cerut eu să faci. Și-a lăsat capul pe spate, și o rază de lună l-a sărutat pe obraz. E foarte diferit, a adăugat el.

Pulsul mi-a luat-o la sănătoasa.

– Ce anume? Un muritor care nu se face mic de frică în fața ta sau care nu te imploră să îi faci o favoare?

– Unii mă imploră să le fac mult mai mult decât o favoare, mi-a spus el cu voce ispititoare, ca o mângâiere întunecată. Și vocea aceea... mi-a stârnit aceeași senzație stranie de căldură și familiaritate. Însă tu nu ești soiul de om care să se facă mic de teamă. Și mă îndoiesc că implori.

– Nu sunt, i-am spus eu.

– Ce păcat!

– Poate pentru tine.

– Poate, a consimțit el, după care a înaintat.

– Ce faci? am întrebat eu, încordându-mă.

S-a oprit, îndeajuns de aproape încât să văd că a ridicat dintr-o sprânceană.

– Dacă e să plec, cum mi-ai *cerut* pe un ton atât de amabil, va trebui să mă deplasez înainte.

Începea să mă doară maxilarul de la cât de încleștat îmi era.

– Nu poți pleca de pe un alt mal?

– Mă tem că lacul e prea adânc în zonele acelea. Iar într-o parte e străjuit de stânci.

M-am holbat la el.

– Ești zeu. Nu poți face ceva... zeiesc? m-am răstit eu. Cum ar fi să îți dorești să nu mai fii în lac?

– Să îmi doresc să nu mai fiu într-un lac? a repetat el lent, zâmbind din nou cu jumătate de gură. Lucrurile nu funcționează așa.

Luna s-a ivit dintre nori, scăldându-l încă o dată într-o lumină sidefată.

– Să rămân sau să plec?

M-am încruntat la el.

– Pleacă!

– Precum dorești, milady.

A făcut o plecăciune scurtă din cap, după care și-a văzut de drum.

L-am privit îndeaproape. Apa îi ajungea acum sub piept, dându-i la iveală mușchii abdomenului. Știam că ar fi trebuit să-mi întorc privirea. Dacă mă holbam în continuare *într-acolo,* mă purtam la fel de neadecvat ca el. Însă avea un trup... foarte interesant, iar eu eram curioasă, pentru că, ei bine...

Nu aveam un motiv bun și cuvenit ca să-l privesc.

Știam cât de puternic era, așa că nu m-a surprins că trupul îi oglindea puterea. În pofida apei reci, pielea mi s-a încălzit când... liniile groase din zona șoldurilor i-au devenit vizibile, o nuanță de negru închis care urma adânciturile de-acolo, coborând spre și peste...

– Pe toți zeii! am țipat eu. Oprește-te!

S-a oprit chiar înainte ca apa să dezvăluie *mult* prea mult din trupul lui.

– Da? m-a întrebat el.

– Ești gol, l-am informat eu.

A urmat o clipă de tăcere.

– Abia acum îți dai seama?

– Nu!

– Atunci, sigur înțelegi că voi continua să fiu gol până îmi voi lua veșmintele pe care se pare că nu le-ai observat în graba *ta* de a te dezbrăca.

Am tras aer în piept, dar am simțit că-mi pârjolește plămânii.

– Dacă te simți stânjenită, îți sugerez să închizi ochii sau să nu te uiți la părțile *mele* nedemne de a fi pomenite. S-a oprit. Asta dacă nu cumva vrei să rămân?

– Nu vreau să rămâi.

– De ce am impresia că e o minciună?

– Ba nu e.

– Încă o minciună.

Am tresărit când i-am auzit tonul tărăgănat aproape decadent și am reușit să îmi țin privirea ațintită asupra feței lui în timp ce și-a reluat înaintarea. Oarecum. Mi-

am coborât din nou privirea, însă spre acele linii negre stranii. Era îndeajuns de aproape de mine încât să văd că i se prelingeau pe lateralul corpului. Însă nu erau solide. În schimb, se vedeau urme sau forme mai mici care urmau tiparul unei linii. Oare continuau pe spatele lui? Ardeam de curiozitate. Ce erau acele forme?

„Nu întreba. Ține-ți gura. Nu întreba. Nu..."

– Aia e cerneală, cumva? am rostit eu fără să vreau, urându-mă pentru că îl întrebasem și pentru că nu m-am oprit acolo. Genul acela de cerneală care e înțepat în piele?

S-a oprit.

– E... ceva de genul ăla.

Nu știam dacă zeii și zeii primitivi treceau printr-un proces diferit când venea vorba despre tatuaje.

– A durut?

– Doar până când n-a mai durut, mi-a răspuns el, iar eu mi-am ridicat privirea. Buzele îi erau ușor curbate într-un zâmbet slab. Însă, la fel ca înainte, a avut un efect neașteptat, făcându-i trăsăturile reci să pară mai calde. Știi despre tatuaje?

Am încuviințat din cap.

– Le-am văzut pe unii marinari. De cele mai multe ori, pe spate și pe brațe.

O altă șuviță de păr i-a alunecat în față, de data aceasta peste obraz.

– Ai văzut mulți marinari cu spatele gol?

Nu chiar atât de mulți, dar nu era treaba lui.

– Și ce-i dacă am văzut?

– Într-adevăr, și ce-i dacă ai văzut? A continuat să zâmbească ușor. Pur și simplu, în cazul ăsta, lucrurile devin mai... interesante.

M-am încordat atât de tare, încât aproape că mă durea.

– Nu văd cum.

– Ți-aș putea explica, s-a oferit el.

– Nu e nevoie.

– Ești sigură?

– Da.

– Am timp.

– Eu nu. Doar pleacă, am repetat, frustrată din pricina lui, a ceea ce se întâmplase în ziua aceea și a faptului că se afla aici, în lacul meu, și pentru că locul acesta nu avea să mai fie *vreodată* la fel. Însă nu te apropia mai mult de-atât de mine, că nu îți va plăcea ce se va întâmpla dacă o vei face.

Atunci, zeul a devenit atât de nemișcat, încât nici măcar nu eram convinsă că mai respira. Iar apa... Puteam să jur că apa din jurul lui s-a oprit din unduirea-i lenevă. Mi s-a poticnit inima în piept.

– Nu îmi va plăcea? m-a întrebat el încet.

Mi s-a zbârlit părul pe mine.

– Nu.

– Ce vei face, milady? Și-a înclinat din nou capul, și lumina lunii l-a sărutat pe obraz. Nu mai ai nici un pumnal din piatră de umbre cu care să mă amenințI.

– N-am nevoie de un pumnal, am spus eu, cu voce subțire. Și nu sunt o lady.

Și-a îndreptat capul.

– Nu, îmi închipui că nu ești, ținând cont că ești goală într-un lac cu un bărbat necunoscut, pe care l-ai mușcat de buză când l-ai întâlnit prima oară, și că ai văzut mulți marinari cu spatele gol. Doar eram politicos.

Am făcut o grimasă când i-am auzit așa-zisa insultă. Știam că ar fi trebuit să o las baltă. Să-mi țin gura, dar n-am făcut-o. Nu îmi mai ținusem gura de trei ani, iar incapacitatea de a o face se accentuase și puroiase, devenind o boală incurabilă. Felul acela de boală care ducea la o nesăbuință și mai mare, periculoasă.

– De fapt, sunt o *prințesă* care e goală într-un lac cu un bărbat necunoscut și care a văzut bărbați cu spatele gol, i-am spus eu, rostind cuvântul care îmi era interzis. Iar tu, cu fiecare clipă care trece, te apropii tot mai mult de a rămâne fără capacitatea de a mai vedea vreodată locurile nedemne de a fi pomenite ale cuiva.

Preț de o clipă îndelungată, s-a holbat la mine, cu o mină imposibil de citit. Inima a început să-mi bată cu putere de îngrijorare...

Zeul a râs. Și-a lăsat capul pe spate și efectiv *a râs*, prelung și gutural. Iar râsul lui era... ei bine, era un sunet plăcut. Jos și răgușit.

Și foarte enervant.

– Nu-mi dau seama ce ți se pare atât de amuzant, m-am răstit eu.

– Tu, a răspuns el printre râsete.

– Eu?

– Da. Și-a plecat capul, străpungându-mă cu privirea, chiar dacă nu-i puteam vedea ochii. Mă amuzi.

Dacă exista un fel de comutator în mine care-mi controla furia și impulsurile, atunci el îl găsise de nenumărate ori cu o acuratețe infailibilă.

Și îl acționa de fiecare dată când drumurile ni se intersectau.

Eram eu multe lucruri, însă *nu* și sursa de amuzament a cuiva. Nici măcar a unui zeu.

Cu sângele zvâcnindu-mi de furie, m-am ridicat în picioare.

– Mă îndoiesc că mă vei mai considera atât de amuzantă când te vei căzni să-ți tragi ultima suflare.

A devenit din nou nemișcat, și... Cerule mare, apa ce-i curgea pe piept *a încremenit*. Picăturile s-au oprit.

– Deja răsuflu greu, a șoptit el, cu vocea mai răgușită, mai joasă.

Nu eram doar furioasă, ci și nedumerită. Avea probleme cu respirația? Oare zeii puteau avea probleme de sănătate? Dacă așa stăteau lucrurile, mă îndoiam că apa rece îi făcea bine la plămâni. Nu că mi-ar fi păsat câtuși de puțin de starea plămânilor lui. Nici nu știam de ce mă întrebam dacă îi erau sănătoși.

O briză caldă mi-a ridicat șuvițele de păr ude și mi-a alunecat peste pielea rece a umerilor goi și a...

„Ah!"

Aici, apa îmi ajungea doar până în talie.

– În caz că te întrebai, mi-a zis el, și i-am simțit vocea ca pe un sărut pe piele, acum mă holbez *intenționat.*

Am dat să mă las în jos, căutând adăpostul pe care mi-l oferea apa, însă m-am oprit. Nu aveam să mă ghemuiesc sau să mă ascund de nimeni și nimic.

– Perversule!

– Vinovat.

– N-ai decât să te holbezi, am bombănit eu. Și-ți voi scoate ochii cu degetele, dacă trebuie.

A râs din nou, scurt și apăsat, de data aceasta ușor surprins.

– Nu te temi nici acum, *Alteță?*

M-am zbârlit când am auzit felul în care mi-a folosit titlul regal, de parcă ar fi fost prostesc și irelevant. Și mai frustrant era faptul că se putea să fie prima persoană care mi se adresase așa.

– Încă nu mă tem de tine, am răspuns eu, plecându-mi scurt privirea.

M-am simțit doar o idee ușurată când am văzut câteva șuvițe de păr deschise la culoare lipite de pieptul meu. Nu mă ascundeau îndeajuns, dar era mai bine decât nimic.

– Ei bine, eu mă tem puțin de tine, a zis el și a ajuns cumva mai aproape de mine, deși nu mi s-a părut să se fi mișcat.

Se afla la nici treizeci de centimetri de mine acum, emanând o căldură de gheață ce-mi atingea trupul. Din pricina apropierii lui, fiecare centimetru din piele îmi era mai sensibil.

– Vrei să-mi scoți ochii.

Acum, că o auzeam din gura lui, amenințarea pe care o făcusem mi se părea ridicolă.

– Știm amândoi că mi-ar fi imposibil să-ți scot ochii.

– Și totuși, din puținele interacțiuni pe care le-am avut, știu că ai încerca, chiar dacă știi că vei da greș.

Nu prea puteam nega.

– Ei bine, dacă te preocupă atât de mult posibilitatea că voi încerca să o fac, ar trebui să ai grijă pe unde-ți fuge privirea.

– Încerc să am mai multă grijă ca de obicei, oricât de incredibil de greu mi-ar fi, ținând cont de... cât de ademenitor e să am mai puțină grijă.

– Sunt convinsă că le spui asta tuturor doamnelor pe care le abordezi.

– Doar celor pe care aș fi tentat să le las să încerce să-mi scoată ochii.

– Ce-ai zis nu... nu are nici un sens. Am tras aer în piept, prea puțin, și m-am dat în spate în apă, acoperindu-mi pieptul cu un braț.

M-a privit, însă într-un fel cu totul diferit de cum mă privise Nor. Se vedea că era curios.

– E uimitor să privesc.

– Ce anume?

– Clipele în care îți amintești brusc ce sunt. E o altă încercare de a da dovadă de o judecată sănătoasă?

Mi-am ridicat ușor bărbia.

– Din păcate.

– Iar nu merge prea bine?

– Nu tocmai.

A chicotit, iar sunetul... ei bine, era la fel de plăcut ca râsul lui. Mi-aș fi dorit să nu fi fost, pentru că m-a făcut să îmi doresc să îl aud din nou, o nevoie care mi s-a părut cam prostească.

– De ce crezi că ar trebui să taci acum?

Am aruncat o privire spre mal.

– Cel mai probabil, pentru că voi spune ceva care te va face să uiți de dramul acela de bună-cuviință pe care-l ai în tine.

Și-a mușcat buza de jos, și, din cine știe ce motiv, mișcarea aceea mi-a captat toată atenția.

– Cred că ar trebui să-ți faci griji că mi-ai stârni o cu totul altă stare.

– Ce fel de... M-am oprit când am conștientizat ce spusese de fapt. Am simțit o strângere ascuțită în vintre, lucru care nu mi-a plăcut câtuși de puțin – dintr-o multitudine de motive.

– Știu. A fost... nepotrivit din partea mea.

– Foarte, am bombănit, gândindu-mă că și eu reacționasem într-o manieră la fel de nepotrivită, ținând cont de situație.

– Ești neașteptat de directă.

– Nu știu cum de te-ai putea aștepta la ceva din partea mea, ținând cont că nu ne cunoaștem.

– Cred că știu destule, mi-a răspuns el.

– Nici măcar nu-ți știu numele, am zis eu.

– Unii îmi spun Ash.

– Ash? am repetat eu, iar el a încuviințat din cap. Mi se părea oarecum familiar. Vine de la ceva?

– Vine de la multe lucruri. Și-a întors brusc capul spre mal. A trecut o clipă, apoi a adăugat: Apropo, aș fi zis că ai aflat deja, după ultima noastră interacțiune, că nu am obiceiul să-i pedepsesc pe muritori pentru că spun ce gândesc. Mi-a aruncat o privire, apoi a continuat: De obicei.

Faptul că îl amenințasem că am să-i scot ochii și că îl înjunghiasem în piept nu erau exemple de muritor care spunea ce gândea, însă, înțeleaptă fiind, nu i-am spus și lui părerea mea.

– Și nu te-am abordat. Poate că sunt multe lucruri, m-a avertizat el, înaintând, dar nu sunt *așa*.

Am dat să spun ceva, dar am rămas fără cuvinte când s-a apropiat de capătul mai puțin adânc al lacului. M-am holbat la el. Cerule mare, nu mi-am putut lua privirea de la el în timp ce a urcat treptele de pământ spre mal. Nu dosul lui mi-a atras atenția. Deși i-am văzut și dosul. N-ar fi trebuit să-l văd și-ar fi trebuit să mă întorc pe loc, pentru că așa tocmai deveneam o mare ipocrită – ambii ne puteam purta nepotrivit. Însă n-am făcut-o. Și, judecând după cât am reușit să văd din dosul lui, era... ei bine, era la fel de bine definit ca toate celelalte părți ale corpului lui pe care n-ar fi trebuit să le văd.

De fapt, nu mi-am putut întoarce privirea de la cerneala ce i se întindea pe tot spatele, din partea de sus a posteriorului până la linia părului. În centrul spatelui avea o spirală circulară ce devenea tot mai mare, care se răsfira și forma lujerii groși pe care îi văzusem în jurul taliei și apoi de-a lungul șoldurilor. Nu era suficientă lumină ca să-mi dau seama din ce era făcută spirala, dar nu văzusem niciodată un marinar cu un astfel de tatuaj. Ceea ce mi-a stârnit din nou curiozitatea.

– Ce fel de tatuaj e ăla?

– Unul însemnat pe piele. A dat să se întoarcă spre mine, și mi-am ferit iute privirea. Ar trebui să te îmbraci. Nu mă voi uita. Promit!

M-am uitat la el și am văzut că se întorsese cu spatele la lac și ținea în mână ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni negri pe care într-adevăr nu îi văzusem la

sosire. M-am uitat spre grămăjoara mea de veșminte. Nu puteam rămâne acolo o veșnicie, interogându-l.

Am înaintat apăsat prin apă, cu privirea ațintită asupra umerilor lui în timp ce s-a aplecat. Când am ajuns pe mal, mi-am apucat furoul și mi l-am tras peste cap. Îmi trecea cu doar câțiva centimetri de coapse, dar era cea mai rapidă opțiune, și chiar nu voiam să mă chinuiesc să-mi vâr sânii în corsajul afurisitei ăleia de rochii în fața lui.

Am apucat teaca în care se afla pumnalul...

– Sper că nu ai de gând să faci un gest nesăbuit cu pumnalul.

M-am întors spre el și m-am enervat la culme când am văzut că stătea tot cu spatele la mine. Era limpede că nu era câtuși de puțin îngrijorat de ce aș fi putut face cu pumnalul.

– Nu eu am făcut amenințări, așa că sper că nu.

Atunci s-a întors spre mine, zâmbind afectat cu buzele-i bine definite. Stătea pur și simplu locului, cu prohabul desfăcut, tot fără cămașă. Eram convinsă că ar fi putut să se îmbrace până acum. Și-a închis iute prohabul.

– Ar trebui să scoți pumnalul din teacă.

Am ridicat din sprâncene când i-am auzit cererea neașteptată.

– Vrei să te înjunghii și cu ăsta?

A râs din nou.

– Mereu ești atât de violentă?

– Nu.

– Nu sunt convins că te cred. Dar, nu, nu vreau să mă înjunghii, mi-a răspuns el. Nu suntem singuri.

Am simțit brusc un vânt puternic suflând spre noi, făcând ramurile încărcate de frunze să foșnească. Am apucat pumnalul mai strâns și mi-am ridicat privirea.

Ramurile se liniștiseră, însă dinspre pădure se auzea un sunet, un geamăt jos.

Ash s-a aplecat din nou și a ridicat o teacă. A apucat mânerul de argint și a scos sabia scurtă pe care îl mai văzusem folosind-o.

Când am văzut-o, mi-am amintit ce-am gândit când a folosit-o prima dată.

– De ce ai sabie?

S-a uitat spre mine.

– De ce nu aș avea?

– Ești zeu. Chiar ai nevoie de sabie?

Ash m-a privit din nou.

– Sunt tot felul de lucruri pe care le pot face și încerca, a spus el.

Pielea mi s-a încălzit și mai tare când i-am auzit tonul și i-am simțit intensitatea privirii.

– Lucruri care sunt convins că ți s-ar părea la fel de interesante precum mi se pare mie curajul tău.

Am tras aer în piept, iritată, căci cuvintele lui mi-au amintit de cărțile alea afurisite din ateneu. Cele *ilustrate*.

– Dar doar pentru că pot face un lucru nu înseamnă că ar trebui să-l fac, a încheiat el, întrerupându-mi șirul rătăcitor al gândurilor.

Mi-am întors privirea spre linia întunecată a copacilor și apoi din nou spre el. Un zeu cu limitări? Interesant.

– Vom avea companie, mi-a spus el, iar eu nu am zis nimic. Nu cred că vor fi nici pe departe la fel de antrenanți precum sunt convins că mă consideri pe mine.

– Nu te consider antrenant, am bombănit eu, o minciună nesăbuită pe care zeul nici măcar nu s-a sinchisit să o conteste. Cine nu l-ar considera pe un zeu sau pe un zeu primitiv antrenant, chiar și pe unul atât

de enervant precum era el? Pădurile sunt bântuite. S-ar putea ca sunetele să fi fost făcute de spirite.

– Ești convinsă?

– Da. Le place să geamă și să scoată tot soiul de sunete neplăcute. M-am încruntat. N-ar trebui să știi asta, ținând cont că ești din Ținuturile Umbrelor?

Ash s-a holbat spre pădure.

– Nu sunt spirite.

– Nu intră nimeni în pădurile astea, am zis eu. Trebuie să fie un spirit.

– Eu am intrat în pădurile astea, a subliniat el.

– Dar tu ești zeu.

– Și ce te face să crezi că ce va veni e de pe tărâmul tău muritor?

M-am oprit, simțind deodată un gol în stomac.

– Am o întrebare pentru tine. Spiritele tale sunt făcute din carne și oase? Cele care bântuie pădurea?

Mi-am ridicat privirea. Vedeam doar întunericul dintre ulmi.

– Nu. M-am întors spre el. Sigur că nu.

Ash a ridicat sabia, îndreptând lama spre copaci.

– Atunci, ce-ai zice că sunt arătările alea?

– Ce arătări?

M-am aplecat în față, mijind ochii. Vedeam doar umbre, dar apoi ceva a ieșit din întunericul dintre ulmi, o siluetă învești mântată în negru. Un coșmar.

CAPITOLUL II

Aproape că păreau muritori, însă, dacă fuseseră cândva muritori, cu siguranță nu mai erau acum.

Pielea lor avea acea paloare ceruită a morții, nu mai aveau păr pe cap, ochii le erau ca niște puțuri negre fără fund, iar gurile... le erau întru totul greșite. Aveau gurile prea întinse, de parcă cineva le-ar fi sculptat un zâmbet mai larg. Și păreau a fi *cusute*, ca ale preoților umbrelor.

Am scos pumnalul din teacă.

– Ce sunt? am șoptit eu, numărând rapid șase arătări.

– Cu siguranță nu sunt spirite rătăcitoare.

Mi-am întors lent privirea spre el.

– Nu, zău?

A zâmbit cu jumătate de gură.

– Sunt cunoscuți ca Stârvuri, mi-a răspuns el. Soiul acesta în particular? Se numesc Vânători.

Soiul acesta? Erau mai multe? Nu auzisem niciodată despre o astfel de creatură.

– De ce ar fi aici?

– Probabil caută ceva.

– Cum ar fi? am întrebat eu.

Ash s-a uitat la mine.

– E o întrebare foarte bună.

Inima îmi bătea cu putere și neregulat în piept, în timp ce Vânătorii stăteau pur și simplu pe loc, holbându-se la noi... Sau cel puțin asta credeam că fac. Nu aveam cum să fiu sigură, ținând cont că aveau găuri

în locul ochilor. Mi s-a făcut greață și am simțit imboldul de-a o lua la sănătoasa.

Însă nu fugisem de *nimic,* nici măcar în copilărie, și nu aveam de gând să încep acum.

Văzduhul s-a umplut din nou de un geamăt nepământesc, iar copacii s-au cutremurat. Vânătorii s-au mișcat la unison, înaintând în formație de V.

Ash a atacat înainte să apuc să reacționez, înfigându-și sabia în spatele unuia dintre ei și în pieptul altuia, nimerind doi dintr-o lovitură. Creaturile nu au scos nici un sunet, ci doar s-au zvârcolit.

– Pe toți zeii, am scrâșnit eu.

M-a privit peste umăr, eliberându-și sabia.

– Impresionată?

– Nu, am mințit eu, făcând un pas în spate când cele două creaturi recent trase-n țeapă s-au dezintegrat. Era ca și cum ar fi fost secătuite de orice umezeală la un simplu plesnit din degete. S-au zbârcit în doar câteva secunde, după care s-au fărâmițat până tot ce a rămas din ele a fost o cenușă fină ce a dispărut înainte să atingă pământul.

– Ar trebui să te duci acasă, a zis Ash, înaintând, cu sabia într-o parte. Nu te privește.

Creaturile rămase au continuat să înainteze, cu mâinile întinse în spate. Și-au scos din teci săbii cu lame din piatră de umbre.

Ash s-a mișcat cu eleganța fluidă a unui războinic, cu o pricepere pe care mă îndoiam că cei mai mulți muritori ar fi reușit să o dobândească vreodată, chiar și după ani de antrenamente. S-a învârtit, lovind cu sabia dintr-o mișcare arcuită amplă, spintecându-i gâtul uneia dintre creaturi.

Nu a țâșnit sânge roșu din rană, iar văzduhul nu s-a umplut de mirosul apăsător cu aromă de fier. Se simțea

doar mirosul de... flori de liliac râncede. Mirosul îmi aducea aminte de ceva. Nu de sărmana croitoreasă, ci...

Una dintre creaturi a lovit cu sabia, iar Ash s-a răsucit, parând lovitura. Lamele s-au izbit cu o forță care probabil îi cutremurase pe amândoi.

Ash a râs și s-a holbat la Vânător.

– Frumos. Dar ar fi trebuit să știi că ar fi nevoie să te străduiești mai tare.

A împins-o pe creatură în spate, însă arătarea și-a redobândit rapid echilibrul și l-a atacat chiar în clipa în care o alta s-a năpustit asupra lui.

De data asta, chiar ar fi trebuit să îl ascult, dar nu puteam sta pur și simplu aiurea, fără să fac nimic, nici nu-l puteam lăsa să fie înjunghiat în spate. Vânătorii aveau lame din piatră de umbre. Dacă țintea un pic mai bine decât o făcusem eu, îl puteau ucide.

Am țâșnit în față, alunecând în picioarele goale pe iarba umedă, mutând fără să-mi dau seama pumnalul în mână. Vânătorul a țintit, pregătindu-se să-și înfigă sabia adânc în spatele lui Ash. Fără să știu dacă armele de fier puteau răpune astfel de creaturi, l-am lovit cu mânerul în ceafă. Mi s-a făcut greață când am auzit pârâitul osului, iar creatura s-a împleticit în spate, coborându-și sabia.

Însă nu s-a prăbușit, așa cum mă așteptam. Și am lovit-o îndeajuns de tare încât să rămână fără simțire toată noaptea... sau chiar o săptămână. Uluită, am privit-o cum se întoarce spre mine. Și-a înclinat capul într-o parte, și am auzit un geamăt jos ce venea din gâtlejul și din gura pecetluită a arătării.

Venea cu pași apăsați spre mine.

– Fir-ar, am șoptit eu, sărind în spate când a lovit cu sabia.

– Nu ți-am spus să te duci acasă? s-a răstit Ash la mine. Că nu te privește?

– Ba da, mi-ai spus.

M-am vârât pe sub brațul creaturii.

– Mă ocup eu, mi-a strigat Ash, spintecând un alt Vânător în două. Evident.

– Atunci, poate că ar fi trebuit să-l las să te înjunghie în spate? Am apucat-o pe creatură de brațul cu care ținea sabia și i l-am răsucit, îndepărtând-o de mine. Ar fi fost suficient să-mi mulțumești.

– Ți-aș fi mulțumit, a zis Ash, învârtindu-se și implântându-și sabia în pieptul unei creaturi. Mirosul de flori de liliac râncede m-a izbit drept în față. Dacă aș fi avut pentru ce.

– Pari nerecunoscător.

– Ei bine, tu știi cum e să fii nerecunoscător, a ripostat Ash. Nu-i așa?

Un alt Vânător s-a năpustit asupra mea, cu arma coborâtă. L-am lovit cu piciorul în abdomen, cu ochii pe sabia lui.

– Dacă mă gândesc mai bine, mulțumesc că ai făcut-o, a zis el, iar eu m-am uitat scurt spre el. Mi s-a tăiat răsuflarea de cum mi s-a strâns în mod inexplicabil și întru câtva prostesc stomacul și apoi din cauza senzației resimțite undeva mai jos de abdomen când am văzut cu ce fierbințeală și intensitate mă privea.

Era *limpede* că era ceva *nespus de* în neregulă cu mine.

– Te rog să lupți de-acum înainte îmbrăcată doar cu... ei bine, oricum s-ar numi materialul acela subțire pe care-l porți, mi-a zis el. Îmi distrage atenția? Da. Însă în cel mai bun mod posibil.

– Perversule, am mârâit eu, țâșnind înainte când creatura a ridicat sabia.

Ash s-a întors spre mine.

– Ce naiba...

Am înfipt pumnalul în încheietura Vânătorului. Mâna i-a zvâcnit numaidecât, iar creatura a dat drumul sabiei. Aceasta a căzut la pământ, iar eu m-am aplecat rapid să o iau. M-am ridicat și am privit spre el, ținând într-o mână sabia și în cealaltă pumnalul. l-am zâmbit larg.

A râs scurt.

– În cazul acesta, continuă. S-a întors spre cealaltă creatură. Taie-le capetele sau distruge-le inimile. Doar așa le poți doborî.

– Bine de știut.

M-am pornit spre creatură. Rana larg deschisă de la încheietura Vânătorului începuse deja să se închidă, în timp ce creatura... zâmbea. Sau măcar încerca să zâmbească. Și-a ridicat gura spintecată și cusută de parcă ar fi fost pe punctul de-a rânji...

Cusăturile s-au rupt, și gura i s-a sfâșiat. Lujeri groși, ca niște sfori, s-au revărsat din despicătura mare...

Șerpi.

Pe toți zeii. Am încremenit de groază, și inima a început să-mi bată cu putere. Șerpii erau singurul lucru care mă îngrozea cu adevărat, până într-acolo încât aproape că-mi pierdeam capacitatea de a judeca limpede. Nu aveam ce face. lar șerpi care se aflau în *gura* cuiva? Era un coșmar cu totul nou.

Șerpii s-au unduit, sâsâind, ieșind din gura Vânătorului, în timp ce acesta s-a năpustit în față. Nu aveam timp să mă dau la o parte, ca să evit cine știe ce rană înfiorătoare avea să-mi provoace creatura sau, chiar mai rău de atât, ca să evit să mă atingă vreunul dintre șerpi. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, cu siguranță că aș fi murit. Mi-ar fi cedat inima pe loc.

Am ridicat sabia și am implântat-o adânc în pieptul Vânătorului. Creatura s-a smucit în spate, iar șerpii au rămas fără vlagă înainte ca ea să înceapă să se

zbârcească, să se micșoreze și apoi să se dezintegreze până nu a mai rămas nimic din ea.

– Ești bine? m-a întrebat Ash, venind cu pași apăsați spre mine. Te-a mușcat vreun șarpe?

Sabia pe care o țineam în mână s-a preschimbat în cenușă, făcându-mă să tresar.

– Nu. Nu m-a mușcat nici unul.

– Ești bine? a repetat el, oprindu-se.

Am încuviințat din cap.

– Ești convinsă? a întrebat Ash, iar eu mi-am mutat privirea dinspre pământ spre el. Trăsăturile i se îmblânziseră întru câtva. Nu pari să fii prea bine.

– Eu... Ceva neted și uscat mi-a atins piciorul. Mi-am coborât privirea, și am observat trupul lung și îngust ce *șerpuia* prin iarbă. Șarpe! am țipat eu, arătând spre pământ, și mi-a înghețat sângele-n vine. Șarpe!

– Îl văd! Ash și-a ridicat sabia. Îndepărtează-te de el! Mușcătura va fi toxică!

N-am știut cum să scap mai repede de el.

M-am aruncat în spate și am călcat pe o bucată de stâncă, alunecând. Am căzut rapid, prea uluită ca să-mi opresc căderea...

Am auzit un pârâit, o durere orbitoare ce mi-a reverberat în ceafă și apoi pur și simplu nimic.

Am tras ușor aer în piept, apoi mai adânc. Mă tachina un miros proaspăt și ispititor de citrice.

Ash.

Am clipit des, apoi am deschis ochii.

Trăsăturile i-au fost ușor neclare la început, însă, încet, planurile și unghiurile izbitoare ale chipului lui au devenit mai clare. Stătea deasupra mea, șuvițe groase de păr atârnându-i în față, pe obraji. M-am concentrat pe adâncitura din bărbia lui; acum, mi-era limpede că nu era naturală. Oare ce anume îi putea lăsa

cicatrici unui zeu? Mi-am mutat privirea spre gura lui, spre buzele lui foarte bine definite. Era...

– Ești frumos, am șoptit eu.

A căscat ușor ochii, după care și-a coborât lent pleoapele și m-a privit printre genele-i dese.

– Mulțumesc!

O mulțime de cuvinte care detaliau întocmai cât de frumos mi se părea mi s-au format pe vârful limbii în timp ce gândurile mi s-au limpezit...

Oare chiar îi spusesem că mi se părea frumos? Da, așa făcusem.

„Pe toți zeii."

Stăpânele de la Jade îmi spuseseră că bărbaților le plăcea să fie flatați, dar nu cred că se referiseră la vorbele mele naive. Nu că aș fi fost nevoită să-l seduc. Trebuia să mă prefac că nu se întâmplase. Am privit peste umărul lui, la cerul înstelat. Eram tot lângă lac, iar eu stăteam întinsă în iarbă. Oarecum. Aveam capul ridicat, pe *coapsa* lui. Tot trupul mi-a încremenit, mai puțin inima, care a început să îmi bată năvalnic în piept, ca un cal sălbatic la galop.

– Însă trebuie să recunosc, a zis el, atrăgându-mi din nou privirea, că mi-e teamă că te-ai lovit la cap mai tare decât am crezut. A fost primul lucru drăguț pe care mi l-ai spus.

– Poate că într-adevăr m-am rănit cam tare. Aproape că așa mă și simțeam, pentru că unei părți din mine încă nu-i venea să creadă că el era într-adevăr acolo. Unde mi-e pumnalul?

– Chiar lângă tine, în dreapta și la îndemână.

Mi-am întors capul. Puteam distinge în iarbă forma tăișului de un gri-închis. Am dat să mă ridic în șezut.

Și-a pus o mână pe umărul meu, lângă breteaua subțire a furoului, și un vârtej ușor de energie mi-a străbătut brațul.

– Ar trebui să mai rămâi nemișcată câteva momente, mi-a zis el. Nu ți-ai pierdut cunoștința pentru mult timp, dar, dacă chiar te-ai rănit grav, atunci te vei prăbuși din nou dacă te miști prea repede.

Era un sfat logic. La un moment dat, în timpul unui antrenament, mă lovisem urât de tot la cap și îmi pierdusem cunoștința. Tămăduitorul Dirks îmi recomandase același lucru. Așa că nu m-am mișcat.

Nu avea absolut nimic de-a face cu faptul că fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra greutății pe care o exercita mâna lui și asupra răcelii pe care o emana pielea lui. Îmi atingea pielea goală a umărului doar cu degetele, dar mi s-a părut... *mai mult* de atât. Era un gând prostesc. Însă uneori mă întrebam dacă eram cu adevărat vrednică să fiu atinsă.

M-am încruntat.

– De ce mai ești aici?

– Erai rănită.

– Și?

Expresia feței i s-a schimbat: privirea i-a devenit mai tăioasă și buzele i s-au subțiat.

– Chiar ai o părere foarte proastă despre mine dacă îți imaginezi că te-aș fi lăsat pur și simplu aici.

Nu avea de-a face doar cu faptul că era zeu – ce-i drept, partea asta m-a surprins puțin –, ci cu faptul că puteam număra pe degetele de la o mână persoanele care ar fi rămas lângă mine. M-am foit puțin, stânjenită de acest adevăr.

– Cum te simți? m-a întrebat el o clipă mai târziu. Te doare capul sau ți-e greață câtuși de puțin?

– Nu. Doar mă doare ușor, atâta tot. Mi-am întors privirea de la el. Nu pot să cred că... m-am lăsat singură fără simțire.

– Ei bine, nu cred că ai făcut-o de una singură. Șarpele a jucat și el un rol.

M-am înfiorat, închizând ochii.

– Urăsc șerpii.

– N-aș fi ghicit vreodată, a spus el pe un ton sec. Ți-au făcut ceva îngrozitor în trecut? În afară de faptul că țin dăunătoarele la distanță?

Am deschis brusc ochii când l-am auzit tachinându-mă.

– *Șerpuiesc.*

– Atâta tot?

– Nu. Șerpuiesc și sunt rapizi, chiar dacă n-au membre. Nu știi niciodată că sunt acolo până nu ești pe punctul de-a călca pe ei. Eram pe val, ce mai! Și ochii lor... sunt mărgelați și reci. Nu poți avea încredere în șerpi.

A zâmbit cu jumătate de gură.

– Sunt convins că și ei sunt de aceeași părere ca tine.

– Foarte bine. Atunci, ar trebui să stea departe de mine.

Zâmbea în continuare.

– Deși șerpii de soiul ăsta nu erau deloc obișnuiți.

Mi-am amintit atunci de Vânător, și mi s-a făcut greață.

– N-am... văzut niciodată așa ceva.

– Cei mai mulți n-au văzut.

M-am gândit la mirosul de flori de liliac râncede.

– Asta a pățit și Andreia? S-a preschimbat în... *Stârv?*

– Nu, a răspuns el. Încă nu știu ce-a pățit ea.

– Dar au fost cândva muritori, nu-i așa? Aveam atât de multe întrebări. Cum au ajuns așa? De ce șerpi? De ce aveau gurile cusute, ca ale preoților?

– Există două tipuri de Stârvuri. Aceștia au fost muritori care l-au invocat pe un zeu. În schimbul nevoii sau dorinței lor, s-au oferit să-i slujească veșnic. Asta au devenit după moarte.

Am înghițit în sec, și mi s-a făcut greață. Oare dacă un muritor ar fi știut care avea să fie rezultatul final, s-ar mai fi oferit pe sine? Presupuneam că depindea doar de cât de disperat era să i se împlinească nevoia.

– De ce au gurile cusute? Și ochii așa?

– Se presupune că pentru a-i fi loiali doar zeului sau zeului primitiv căruia îi servesc.

– Atunci, și preoții sunt Stârvuri? am întrebat eu. Dacă nu mai erau de fapt vii, așa se explica faptul că reușeau să supraviețuiască cu gurile cusute. Explica și de ce erau atât de înfiorători.

Ash a încuviințat din cap.

– Zeii primitivi le cos buzele preoților?

Gura i s-a încordat.

– Ce li se întâmplă după moarte a fost stabilit cu extrem de mult timp în urmă. A devenit un act așteptat.

Așteptat sau nu, mi se părea nefiresc de crud să faci așa ceva.

– Iar șerpii..., a spus el din nou, întrerupându-mi șirul gândurilor, le-au înlocuit măruntaiele.

Efectiv n-am putut vorbi preț de câteva momente.

– Nici măcar nu știu cum să răspund la asta.

– Nu e nimic de spus.

Ash s-a sprijinit relaxat de stâncă și s-a holbat dincolo de mine, spre lac.

Am făcut ochii mari.

– Nici măcar nu sunt convinsă că vreau să știu asta, dar preoții din temple sunt cumva plini de șerpi?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă s-ar fi străduit să nu zâmbească larg.

– Trebuie să fiu de acord cu tine: probabil nu vrei să afli răspunsul.

– Pe toți zeii! Am gemut și m-am cutremurat. Ai spus că sunt două feluri de Stârvuri?

– Cei care s-au oferit să-i slujească veșnic unui zeu sunt cunoscuți, de obicei, ca Vânători și Căutători. Scopul lor este să găsească și să aducă anumite lucruri. Există și alte categorii de Stârvuri, zeci chiar, dar acestea sunt cele principale. Ash și-a plimbat degetele peste claviculă, într-o mișcare circulară lentă și leneșă care m-a speriat. Apoi sunt cei care aleg să slujească ca să-și ispășească păcatele, în loc să fie osândiți să ajungă în Abis.

– Deci în cazul lor, nu e pe veci? am întrebat eu, concentrându-mi atenția asupra atingerii lui. Avea buricul degetului mare aspru, și îmi închipuiam că îi era bătătorit de la ani de mânuit sabia, așa cum începeau să devină și ale mele. Deși, zeu fiind, m-am întrebat cât de des era nevoit să mânuiască o sabie. S-ar fi putut folosi de *eather* ca să sfârșească rapid cu creatura în care se preschimbase Andreia, însă optase pentru sabie.

– Nu. În cazul lor e pentru o anumită perioadă de timp. Sunt cunoscuți, de obicei, drept Santinele, care sunt, într-un fel, soldați. Preoții fac parte din acest grup. Sunt mai... muritori decât cei din primul grup, în sensul că au gânduri proprii.

– Ce se întâmplă dacă se preschimbă în cenușă, ca Vânătorii?

– În cazul celor care își ispășesc păcatele, depinde de cât de mult au slujit. Se poate să se întoarcă la zeul primitiv sau la zeul obișnuit pe care îl servesc ori pot alege să ajungă în Abis. Vânătorii? Se întorc în Abis.

Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Încă se holba la lac. Oare își dădea seama de ceea ce făcea? Că mă atingea cu atâta nonșalanță?

Nici măcar nu-mi aminteam când fusesem atinsă așa ultima dată. Cei cu care îmi petreceam timpul la Luxe nu mă atingeau așa, și ei mă doreau. Poate că el nu-și dădea seama de ceea ce făcea, dar eu da și, dacă mai

aveam chiar și un strop de speranță că aveam să îmi îndeplinesc datoria, trebuia să mă distanțez de el.

Însă nu m-am mișcat.

Am rămas cu capul pe coapsa lui, lăsându-l să traseze agale cercuri cu degetul mare. Atingerea lui m-a țintuit cu totul. Îmi plăcea.

Și de ce nu aș fi făcut-o? Nu mai eram Fecioara. Hotărâsem deja în ultimii trei ani că mi se îngăduia să mă bucur de tot ce mi se interzisese.

Mi-am dres glasul.

– Ai... Ai spus că cel mai probabil Vânătorii căutau ceva?

– E singurul motiv pentru care s-ar afla pe tărâmul muritorilor. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Se poate să mă fi căutat pe mine.

M-am gândit la vorbele lui.

– De ce te-ar căuta pe tine?

M-a privit în ochi.

– Am numeroși dușmani.

Pulsul mi s-a iuțit.

– Ce-ai făcut?

– De ce trebuie să fi făcut ceva? a ripostat el. Poate că le-am atras mânia celorlalți pentru că am refuzat să le fac pe plac sau pentru că m-am băgat în treburile lor. E puțin acuzator din partea ta să presupui că am greșit eu cu ceva.

M-am încruntat și m-am gândit la faptele zeilor pe care îi urmărise.

– Nu îmi place să recunosc, însă ai dreptate.

– Te-a durut foarte tare s-o recunoști?

– Da, am mărturisit eu.

Și-a întors privirea de la mine, însă a continuat să-și miște degetul mare. Cum de nu își dădea seama de ceea ce făcea? Cu siguranță știa, nu-i așa? Doar degetul îi era atașat de corp. Am dat să spun ceva...

– Ești pe punctul de-a mă întreba dacă are de-a face cu zeii pe care îi urmăream, a spus el pe un ton ironic.

M-am încruntat.

– Ba nu.

Și-a plecat privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

Am oftat și mi-am dat ochii peste cap.

– În regulă. Așa e. Să fie pentru că încerci să afli de ce ucid muritori?

A râs ușor.

– Se poate, însă nu se întâmplă adesea să stau mult timp pe tărâmul muritorilor, *liessa,* mi-a spus el, și mi-a zvâcnit inima-n piept când am auzit cum m-a alintat. Asta le-ar stârni interesul celorlalți, iar interesul lor mă irită la culme. Însă am refuzat și nu am permis numeroase lucruri. Nu sunt convins că aș putea alege doar unul dintre ele. Când Vânătorii nu se vor întoarce imediat la ei, vor ști că m-au găsit într-adevăr.

– Mi se pare cam nesăbuit ca zeii să-și petreacă timpul încercând să se provoace unii pe alții.

– Ai fi surprinsă, a bombănit el.

Chiar eram.

Și-a întors privirea spre mine.

– Îți dai seama că tu nu ești zeu și totuși ai riscat să faci mai mult decât să mă iriți.

Mi-am țuguiat buzele și am privit spre lac.

– Ei bine, am spus eu tărăgănat, am prostul obicei de a lua decizii nechibzuite.

Ash a râs, adânc, ispitindu-mă să zâmbesc la rândul meu. L-am ignorat.

– Te deranjează? m-a întrebat el.

– Ce anume? am replicat eu, neștiind sigur la ce se referea.

M-a privit în ochi.

– Că te ating.

Ei bine, așa am aflat răspunsul la întrebarea-mi nerostită. Știa prea bine ce făcea cu degetele.

– Eu...

Nu mă deranja câtuși de puțin. Era o atingere care mă ancora într-o manieră minunată, de parcă aș fi făcut parte din ceva sau din cineva. Mi-am dat seama că zâmbeam doar după ce am observat că buzele lui Ash se depărtaseră și că el se holba din nou la mine în felul acela apăsător pe care îl simțeam în vintre.

– Nu mă deranjează. E o... senzație necunoscută.

– O senzație necunoscută? m-a întrebat el, zâmbind iar. O astfel de atingere? Apoi și-a mișcat degetele, nu doar pe cel mare. Și le-a plimbat peste brațul meu, ținându-le ușor încovoiate, iar eu m-am înfiorat ușor. E diferită pentru tine?

– Da.

Felul în care mă privea i s-a schimbat, și s-a încruntat, ușor perplex. Mi-am dat atunci seama că pentru cei mai mulți probabil nu era o senzație aparte să fie atinși pe brat.

M-am simțit și mai stânjenită și am ridicat privirea spre cer.

– Adică, e în regulă. Nu mă deranjează.

Ash nu mi-a răspuns, însă a continuat să își miște degetul mare, de data aceasta plimbându-l ușor în sus și în jos. Senzația pe care mi-o lăsa pielea lui pe a mea era diferită și nu avea nimic de-a face cu faptul că era zeu.

Întinsă acolo, încercând să uit de stânjeneală, m-am întrebat fără să vreau cât de bătrân era. Din câte înțelegeam, zeii primitivi și zeii obișnuiți îmbătrâneau asemenea muritorilor până ajungeau la o vârstă cuprinsă între 18 și 20 de ani, după care procesul de îmbătrânire încetinea aproape de tot. Ash nu părea să fie mai în vârstă decât Ezra sau Tavius, iar cel din urmă

abia împlinise 22 de ani. Zeii erau oarecum mai tineri prin comparație cu zeii primitivi.

– Câți ani ai?

Își întorsese din nou privirea spre lac.

– Sunt mai bătrân decât par și probabil mai tânăr decât crezi tu.

M-am încruntat.

– Nu e un răspuns prea clar.

– Știu.

– Și?

– Are importanță? a ripostat Ash. Dacă am 100 sau 1 000 de ani? Am trăit oricum mai mult decât orice persoană pe care o cunoști. Durata mea de viață ar fi oricum de neînțeles pentru tine sau pentru orice alt muritor.

Ei bine, presupuneam că, într-un fel, avea din nou dreptate. Nu prea avea importanță câți ani trăise, ținând cont de faptul că peste 100 de ani, sau chiar mai mult de atât, avea să pară în continuare doar puțin mai în vârstă decât mine.

Nu știam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi devenit consoarta zeului primitiv. Oare nu aș mai fi îmbătrânit, cu ajutorul unui soi de magie primitivă? Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta, pentru că nu avusese importanță când aș fi murit. Singurul lucru care conta era dacă aveam să-mi îndeplinesc sau nu datoria.

M-am gândit la altceva, căci nu doream să mă gândesc la nimic din toate acestea. Nu acum.

Și-a plecat privirea: avea ochii argintii învolburați. Și-a coborât bărbia spre mine.

– Dacă ți-aș spune un secret?

– Un secret?

A încuviințat din cap.

– Genul de secret pe care nu l-ai putea spune niciodată altcuiva.

– Genul de secret pe care, dacă l-aș spune cuiva, ar trebui să mă ucizi?

A zâmbit pieziș.

– Genul de secret pe care aș fi foarte dezamăgit dacă l-ai spune cuiva.

Am rămas cu privirea ațintită asupra filamentelor de *eather* ce se învolburau încet în ochii lui.

– Deși rațiunea îmi spune că cel mai bine ar fi să nu aflu în ce constă acest secret, acum sunt mult prea curioasă.

A chicotit jos, huruit, în timp ce și-a trecut degetul mare peste curbura umărului meu.

– Ce scrie în istoriile voastre despre zei, despre zeii primitivi și despre Câmpiile Elizee nu e întotdeauna corect. S-ar putea să rămâi șocată de vârsta unora dintre zeii primitivi.

– Pentru că sunt atât de bătrâni?

– Pentru că sunt atât de tineri prin comparație, m-a corectat el. Zeii primitivi despre care știți acum nu s-au aflat dintotdeauna în acele poziții de putere.

– Nu? am șoptit eu.

Ash a clătinat din cap.

– Ba chiar unii zei au locuit în ambele tărâmuri mai mult timp decât zeii primitivi.

De n-aș fi fost deja întinsă pe jos, aș fi picat pe spate. Mi se părea incredibil. Și avea dreptate. Nu aveam idee ce vârstă avea zeul primitiv al morții. Asemenea lui Kolis, zeul primitiv al vieții, nici el nu fusese ilustrat în picturi.

– Am atât de multe întrebări, am recunoscut eu.

– Îmi închipui. M-a privit scurt. Dar sunt sigur că întrebările pe care le ai nu pot primi răspuns acum.

Nu *acum?* Adică, avea să existe un „mai târziu"? M-a năpădit fără să vreau un val de anticipație.

Nu așteptam niciodată ceva cu nerăbdare.

Căldura plăcută pe care mi-o stârnea atingerea lui s-a răcit, și, brusc, am simțit nevoia de spațiu. M-am ridicat în șezut, și, de data aceasta, nu m-a oprit. Și-a luat mâna de pe brațul meu, lăsând în urmă o senzație de sensibilitate. Mi-am dus mâna la spate, apăsându-mă ușor pe ceafă. Nu am simțit tăieturi, ceea ce era bine, și nici nu mă durea prea tare.

Mi-am plecat privirea spre trupul meu și aproape că m-am înecat. În locurile în care furoul de culoarea fildeșului se lipise de pielea-mi umedă, materialul și-așa aproape transparent devenise și mai străveziu. Îmi puteam vedea areolele, care erau mai rozalii, și apa rece îmi întărise...

– Sigur te simți bine?

– Da.

Mi-am ridicat privirea spre el, sperând că nu putea vedea că mă îmbujorasem toată. Se sprijinea de stânca unde căzusem eu fără simțire, cu picioarele întinse în fața lui, încrucișate lejer în dreptul gleznelor. Tot fără cămașă. Oare nu avea o cămașă la el?

Ash m-a privit cu ochi umbriți.

– Te-a deranjat când ai ucis creatura?

– Nu.

Nu știam cum de discutam despre asta. De ce s-a gândit că mă deranjase?

– În cazul în care *te-a deranjat,* a spus el, să știi că nu era muritoare.

– Știu asta. Mi-am tras de furou – îmi alunecase în sus pe coapsă când m-am mișcat. Însă doar pentru că un lucru nu este muritor nu înseamnă că e în regulă să fie ucis, am adăugat eu, dându-mi seama de cât de ipocrit era din partea mea să spun așa ceva.

– Oricât de admirabilă ar fi declarația ta, ai înțeles greșit. Și-a sprijinit brațul de bolovan, iar felul în care i s-au încordat și întins mușchii era... ei bine, mă distrăgea. Sau ai uitat ce am spus. Vânătorii nu mai erau în viață.

– Îmi amintesc ce ai spus, însă erau *ceva*. Mergeau și respirau...

– Ba nu respiră, m-a întrerupt el, privindu-mă brusc. Ochii îi păreau două iazuri de lumină a lunii. Nu mănâncă și nu beau. Nu dorm și nu visează. Sunt morți care capătă o formă pentru a îndeplini nevoile zeului.

M-am cutremurat puțin când am auzit descrierea.

– Poate că pur și simplu nu pui prea mult preț pe ce înseamnă să ucizi, am zis eu, recunoscând în sinea mea ipocrizia vorbelor mele, ținând cont de câți oameni ucisesem în ultimii trei ani.

– Ucisul nu e un lucru pe care să nu pui preț, a răspuns el. Ar trebui să te afecteze mereu, indiferent de câte ori ucizi. Ar trebui să lase mereu un semn. Iar dacă nu o face, atunci mi-aș face griji în privința individului cu pricina.

Am vrut să mă simt ușurată că spunea asta. O persoană, fie ea muritoare, zeu sau zeu primitiv, care ucidea fără să se gândească la asta era înspăimântătoare.

De aceea Ezra se temea puțin de mine.

Însă eu mă gândeam la asta... după ce o făceam. Uneori.

– Deci ai ucis de multe ori? am întrebat eu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Sunt o presupunere și o întrebare incredibil de personale și oarecum nepotrivite.

– Păi, și să te uiți pe furiș la părțile mele *nedemne de a fi menționate* este o faptă incredibil de personală și de

nepotrivită, așa că întrebarea sau presupunerea mea n-are cum să fie mai jignitoare de-atât.

Buzele i s-au relaxat puțin.

– Nu te priveam pe furiș și sunt gata să pun rămășag că te-ai lămurit și tu în privința asta. Totuși, tu te-ai holbat la mine. Destul de fățiș, aș putea adăuga, când am ieșit din lac.

Pielea de pe gât parcă mi-a luat foc.

– Ba nu.

– Minți așa frumos, a murmurat el, și, Cerule mare, chiar era o minciună.

M-am lăsat pe spate, cu brațele încrucișate.

– De ce ești, de fapt, aici? Ai fi putut pleca după ce-ai văzut că sunt bine.

– Aș fi putut pleca, însă, așa cum am mai spus, ar fi incredibil de nepoliticos să las pe cineva întins la pământ și inconștient, mi-a răspuns el.

– Ce norocoasă sunt că ești un pervers politicos!

Ash a râs, un râset jos și ispititor.

– *Tu* de ce nu ai plecat, *liessa?*

făcând un lucru incredibil de impulsiv și de nesăbuit încât să se întoarcă împotriva mea.

M-am uitat la Ash. Mă privea, mușcându-și ușor buza de jos. Inima a început să-mi bată cu putere, și nu mă puteam gândi decât la faptul că ziua aceasta fusese nespus de... stranie.

– De ce ești îndeajuns de interesat încât să rămâi? am întrebat eu.

A ridicat din sprâncenele-i închise la culoare.

– De ce nu aș fi?

– De ce o persoană din Câmpiile Elizee ar fi interesată de un muritor?

Și-a înclinat capul într-o parte.

– Încep să cred că nu știi prea multe despre noi.

Am ridicat din umeri.

O briză i-a sufiat o șuviță de păr peste față.

– Muritorii ni se par foarte interesanți: felul în care alegeți să trăiți, regulile pe care le creați pentru a vă guverna și uneori limita. Cu câtă înverșunare trăiți... și iubiți și urâți. Muritorii ni se par interesanți și unici, a zis el ridicând din umăr. Iar tu? Mă interesezi pentru că se pare că trece foarte puțin timp între ce are loc în mintea ta și ce-ți iese pe gură. Și nu prea pare să-ți pese de consecințe.

M-am încruntat.

– Nu sunt convinsă că e un compliment.

A chicotit.

– Ba este.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

A zâmbit din nou ușor și, preț de o vreme, nu a mai spus nimic.

– M-ai întrebat mai devreme dacă ucid mult, a spus el, surprinzându-mă. Doar când sunt nevoit să o fac. Dacă am făcut-o de multe ori? Sunt convins că unora așa li se pare. Altora? Probabil nici măcar n-ar clipi, dar

CAPITOLUL 12

Ei bine...

Fir-ar!

Am răsuflat apăsat.

– Bună întrebare.

– Sau lipsită de noimă.

– Cum adică?

S-a aplecat spre mine, iar mirosul lui proaspăt de citrice m-a învăluit.

– Pentru că știm amândoi de ce-am rămas unde suntem. Tu ești interesată de mine. Eu sunt interesat de tine. Așa că rămânem.

Am dat să neg, dar până și eu știam că negările mele aveau să pară slabe de-aș fi încercat să le rostesc.

De ce *eram* aici? Cu el?

Am simțit un gol în stomac când mi-am coborât privirea spre gura lui, așa că m-am uitat iute în altă parte. Pentru numele zeilor, faptul că rămăsesem aici nu avea nimic de-a face cu gura lui. Mi-a săltat inima-n piept oricum. Eram aici deoarece când altcândva aș fi avut ocazia să vorbesc atât de deschis cu un zeu care era destul de temperat? Când aveam ocazia să vorbesc atât de deschis cu oricine? Orice altă conversație era mereu umbrită de faptul că dezamăgisem regatul.

Însă el era *zeu*. Și, chiar dacă nu ar fi fost, n-aș fi putut spune că-l știam prea bine. Abia de ai fi putut spune că eram îmbrăcată, iar Ash mă făcea să fiu precaută, pentru că în clipa aceasta mi-era ușor să mă închipui

Știam că nu ar fi trebuit să spun nimic, cu atât mai puțin unui zeu care slujea unui zeu primitiv, însă nu vorbeam niciodată despre ceea ce făcusem. Nici măcar cu Sir Holland. Și nu conștientizasem până atunci cât de mult mă apăsau cuvintele acelea nerostite.

Însă nu le puteam rosti. Dezvăluiau prea mult. Erau o povară prea mare.

Holbându-mă la lac, am încercat să schimb subiectul.

– Ai mai aflat ceva despre motivul pentru care zeii aceia ucid muritori?

– Din păcate, nu. Mi-a fost greu să îi urmăresc. A oftat. Și îmi pot vârî nasul fără să atrag atenție nedorită asupra mea doar până la un punct. Dacă voi atrage atenția, nu voi mai descoperi de ce fac asta.

– Prietenul tău, cel pe care l-au ucis Cressa și ceilalți, am zis eu, cum îl chema?

– Lathan, a răspuns el. Cred că ți-ar fi plăcut de el. Nici el nu asculta de mine.

Am zâmbit ușor, însă zâmbetul mi-a pierit iute.

– Trupul lui a fost lăsat în urmă sau s-a...

– I-au lăsat trupul în urmă, cu sufletul intact. Nu s-a preschimbat în orice a devenit femeia aia noaptea trecută.

– Ah, am șoptit eu, privind lumina lunii unduindu-se peste apele negre. Sunt convinsă că nu face ca moartea să fie mai ușor de asimilat, dar măcar nu a fost distrus.

Ash a tăcut preț de o clipă îndelungată.

– Știi de ce-mi aduci aminte?

M-am uitat spre el, și m-a captivat privirea lui. Pielea mi s-a încălzit din nou, iar căldura mi s-a strecurat în vene. Nu mă simțeam deloc stânjenită. Era alt soi de căldură, mai languroasă și mai sufocantă.

– Aproape că mă tem să întreb.

A tăcut preț de o clipă.

– Creștea cândva o floare în Ținuturile Umbrelor.

– Dacă nu l-aș fi ucis, ar fi murit zeci de persoane sau poate chiar mai multe.

– Ah, am zis eu în șoaptă, și mi s-a făcut ușor greață.

Oare prietenul lui le făcuse rău oamenilor, forțându-l astfel să intervină? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci puteam înțelege. „Fă-o!" Oare prietenul lui știuse că trebuia să fie oprit? Nu am întrebat dacă așa se întâmplase. Am vrut să întreb. Întrebarea îmi pârjolea practic limba, dar nu mi s-a părut în regulă. Și nu mi s-a părut în regulă știind că fusese forțat să facă una ca asta și că, în plus, cei trei zei îi mai uciseseră un prieten.

– Atunci, îmi pare rău că a trebuit să o faci!

Ash și-a întors brusc capul spre mine, privindu-mă cu atenție.

– Eu... N-a mai spus nimic preț de câteva clipe. Mulțumesc!

– Cu plăcere! Mi-am adunat părul umed și am început să-l răsucesc, dorindu-mi să-i fi putut împărtăși ceva atât de intim, dar nu știam cum să o fac. Cum să mă simt îndeajuns de în largul meu încât să o fac. Singurul lucru care mi-a venit în minte și care, din nefericire, mi-a ieșit pe gură a fost de-a dreptul ridîcol. Urăsc rochiile!

A urmat o clipă de tăcere.

– Poftim?

Poate că ar fi trebuit să mi se coasă și *mie* buzele.

– Pur și simplu, rochiile mi se par... împovărătoare.

Nu-mi plăcea nici când coapsele mi se frecau una de cealaltă, dar *nu* aveam de gând să discut despre asta cu el.

M-a privit cu atenție. Mă tulbura să fiu elementul asupra căruia își concentra privirea ca de oțel.

– Îmi închipui.

Am încuviințat din cap și m-am holbat la apele ușor unduitoare ale lacului, simțindu-mi fața înfierbântată.

nu mi-a plăcut să o fac, mi-a spus cu voce apăsată. Nici măcar o dată.

Deși răspunsul lui m-a luat pe nepregătite, era limpede că nu-i plăcea să vorbească despre asta. M-am foit, lipindu-mi genunchii unul de celălalt.

– Îmi pare rău!

– O scuză?

– Nu ar fi... Nu ar fi trebuit să te întreb de la bun început. Nu e treaba mea.

Ash s-a holbat la mine.

– Ce e?

– Ești de-a dreptul contradictorie, mi-a spus el. M-a privit în ochi, apoi și-a întors privirea. Au trecut câteva clipe îndelungate. Nu era o tăcere stânjenitoare. Poate pentru că eram obișnuită cu liniștea. Îmi amintesc când a trebuit să ucid prima oară. Îmi amintesc cum se simțea sabia în mâna mea, de parcă ar fi fost de două ori mai grea. Încă îi văd expresia întipărită pe chip. Nu voi uita niciodată ce mi-a spus. „Fă-o!" Așa mi-a zis. „Fă-o!"

Mi-am lipit genunchii și mai tare.

– Nici una dintre morți nu a fost ușoară, însă aceea? Și-a strâns și și-a desfăcut mâna, de parcă ar fi încercat să își simtă din nou degetele. Aceea va lăsa mereu cea mai adâncă urmă. Mi-era prieten.

Mi-am dus palma la piept.

– Ți-ai... Ți-ai ucis prietenul?

– Nu am avut de ales. S-a holbat spre lac. Nu e o scuză sau o justificare. Era pur și simplu un lucru care trebuia făcut.

Nu înțelegeam cum de putuse face așa ceva și aveam nevoie să înțeleg.

– De ce trebuia făcut? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi făcut-o?

Un mușchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului.

Fiecare părticică din ființa mea s-a concentrat asupra lui. Acolo locuia... Se referea la Câmpiile Elizee. Unul dintre lucrurile pe care așteptam cu nerăbdare să le fac în calitate de consoartă era să văd acel tărâm. Nici să vreau n-aș fi putut asculta cu mai multă atenție de-atât.

– Avea petalele de culoarea sângelui în lumina lunii și se desfăcea doar când se apropia cineva de ea. Când se desfăcea, părea incredibil de delicată, de parcă s-ar fi destrămat la cea mai ușoară pală de vânt, însă creștea sălbatică și neînfricată în orice loc în care se găsea un petic oricât de mic de pământ. Ba creștea chiar și în crăpăturile de piatră și era incredibil de imprevizibilă.

Chiar îi aduceam aminte de o floare delicată și frumoasă? Nu prea îmi dădeam seama care parte din mine putea fi considerată delicată. O unghie, poate?

– Cum pot fi florile imprevizibile?

– Cele despre care vorbesc eu erau destul de temperamentale.

Am pufnit în râs. Filamente albe i-au pulsat din nou în spatele pupilei, învolburându-se lent. Și-a întors privirea spre lac.

– Asta te face să te gândești la ele?

– Posibil.

– Sunt curioasă să aflu cum poate fi o floare temperamentală, mai ales una atât de delicată.

– De fapt, doar păreau delicate. Își luase brațul de pe stâncă și se apropiase de mine. În realitate, erau foarte rezistente și mortale.

– Mortale?

A încuviințat din cap.

– Când se desfăceau, își dezvăluiau centrul. Iar în centru aveau ace ascuțite pline cu o toxină destul de otrăvitoare. În funcție de starea lor, împroșcau cu ace. Un singur ac îl putea doborî pe un zeu o săptămână întreagă.

Și-a întors privirea spre mine, zâmbind în continuare.

– Ah, dar, vezi tu, de fapt mă placi. De-aia ești încă aici și nu mă mai amenințăi că ai să-mi scoți ochii.

Am închis gura. Ash mi-a făcut cu ochiul.

– S-ar putea totuși să-ți scot ochii, l-am avertizat eu.

– Nu prea cred. Și-a mușcat din nou buza de jos, atrăgându-mi iar privirea spre ea. În afară de faptul că știi că nu vei reuși, ai spus că sunt frumos, și, dacă mi-ai scoate ochii, n-aș mai fi, nu-i așa?

M-am îmbujorat, dar nu știam sigur dacă din pricină că mi-a amintit ce spusesem mai devreme sau pentru că buza de jos îi lucea.

– Nu uita că m-am lovit la cap chiar înainte s-o spun.

A râs ușor, aproape în șoaptă.

Mi-am răsucit din nou părul și m-am concentrat asupra unduirilor de pe suprafața lacului. Cu siguranță era târziu, și știam că ar fi trebuit să mă întorc, însă nu prea voiam să revin la viața mea departe de lac.

– Cum sunt Ținuturile Umbrelor?

– Seamănă mult cu pădurea asta, mi-a zis el.

L-am privit și am văzut că se uita la copacii scăldați în lumina lunii.

– Într-adevăr?

– Ești surprinsă, mi-a zis el, și așa era.

– Pur și simplu, nu m-am gândit că Ținuturile Umbrelor ar fi frumoase.

– Ținuturile Umbrelor sunt formate din trei locuri diferite, mi-a răspuns el, iar eu am tresărit ușor când i-am simțit degetele atingându-le pe ale mele.

Acel fior de energie statică mi-a dănțuit peste degete, și mi-am smucit capul spre el. Mi-a scos cu blândețe degetele din păr.

– Îmi permiți?

– Dar, din câte îi știu eu pe bărbații muritori, mulți dintre ei și-ar învinge o groază de temeri dacă cred că ar putea surprinde cu ușurință o femeie frumoasă într-o postură compromițătoare. Mai ales o prințesă.

– Frumoasă?

Am râs din nou, clătinând din cap.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

– Te rog, nu te aștepta să cred că nu știi că ești frumoasă. Nu-mi pari genul sfios, și până acum m-ai impresionat destul de mult.

– Nu asta vreau să spun. Dar, mersi, voi putea dormi tun, acum că știu că te-am impresionat, am ripostat eu.

– Ei bine, nu am fost tocmai impresionat când ți-am spus să pleci acasă, iar tu ai rămas.

M-am holbat la el.

– Apoi l-ai lovit pe Vânător, iar eu am fost... Ei bine, cu siguranță am simțit ceva.

Am mijit ochii la el.

– N-aș putea spune că am fost impresionat când mi s-a părut că ai de gând să-l îmbrățișezi pe Vânător, a continuat el. Dar apoi l-ai dezarmat. Aia a fost impresionant...

– Te poți opri.

– Ești sigură? m-a întrebat el, zâmbind din nou într-o manieră tachinatoare.

– Da, am zis eu. Nu știu de ce sunt încă aici, vorbind cu tine.

– Poate că simți că îmi ești datoare pentru că am vegheat asupra ta cât timp ai fost inconștientă.

– Am fost inconștientă doar preț de câteva clipe. Nu e ca și cum m-ai fi păzit ore în șir.

– Sunt o persoană destul de importantă. Clipele acelea mi s-au părut ore în șir.

– Nu-mi place deloc de tine, am zis eu.

– Îmi pare a fi o floare uimitoare. „Și ușor înspăimântătoare", mi-am spus în gând. Nu știu dacă e un compliment să știu că îți aduc aminte de o plantă ucigașă.

– Dacă le-ai fi văzut vreodată, ai ști că e un compliment.

Am zâmbit, simțindu-mă oricum flatată, și mi-am închipuit că eram ușor de lingușit.

– Acum, am eu o întrebare pentru tine, mi-a zis el.

– Întreabă-mă!

– Ce cauți aici, lângă lac? Îmi închipui că o prințesă are acces la o cadă mare plină cu apă aburindă.

M-am crispat, întrucât uitasem că, în furia mea, îi dezvăluisem că eram prințesă.

– Îmi place aici. E...

– Liniștitor? a încheiat el în locul meu, iar eu am încuviințat din cap. Cu excepția Vânătorilor, a adăugat el. Cât de des vii aici?

– Cât de des pot, am recunoscut eu, privindu-i chipul.

Era atât de straniu. El. Eu. Noi. Conversația pe care o purtam. Cât de în largul meu mă simțeam în preajma lui. Totul.

– Nu-ți faci griji că s-ar putea să dea cineva peste tine?

Am clătinat din cap.

– Ești prima persoană pe care am văzut-o în pădure... Fie, primul zeu. Și fără să pun la socoteală spiritele, dar ele nu se apropie niciodată de lac.

– Și nimeni nu știe ce faci aici?

– Îmi închipui că unii dintre gardieni știu când am mers la lac, pentru că văd că am părul ud la întoarcere.

S-a încruntat.

– Mi-e greu să cred că nu te-a urmărit nici unul dintre ei niciodată.

– Ți-am spus, oamenii se tem de pădurea aceasta.

– Multe dintre ele trec de nori, a răspuns el, și, preț de o clipă, am încercat să-mi închipui cum arătau.

În zadar.

N-am mai spus nimic, privindu-l cum se joacă cu șuvița mea de păr, oarecum uluită că un zeu stătea lângă mine, jucându-se cu părul meu și tachinându-mă.

– N-ar fi trebuit să fii deja acasă, în siguranță și întinsă frumușel în patul tău? m-a întrebat el.

– Probabil că da.

Și-a trecut privirea peste chipul meu.

– Atunci, s-ar putea să te caute careva.

Am râs, întorcându-mi privirea dinspre el.

– Nu mă caută nimeni.

– Sincer? m-a întrebat el, cu o urmă de îndoială în voce. Deoarece oamenii cred că ești deja acolo unde ar trebui să fii?

Am încuviințat din cap.

– Mă pricep să mă perind fără să fiu văzută.

– De ce nu mă surprinde?

Am zâmbit larg.

– Ai zâmbit cumva?

S-a aplecat spre mine, privindu-mă mult prea atent ca să îl iau în serios.

– Chiar zâmbești. Până acum, mi-ai făcut onoarea de a-mi zâmbi de trei ori. Oh, ce-mi mai bate inima!

Am clătinat din cap și mi-am dat ochii peste cap.

– Probabil nu e nevoie de mare lucru ca să-ți bată inima cu putere.

– Se pare că e nevoie de o prințesă muritoare, a zis el. Una care rătăcește prin păduri bântuite în toiul nopții și înoată splendid de goală în lacuri.

Am ales să ignor partea cu „splendid de goală".

– E un lucru obișnuit ca zeii să stea la taclale cu muritori după ce îi privesc pe furiș?

Aparent incapabilă să mai vorbesc, am încuviințat pur și simplu din cap, deși nu eram întru totul convinsă pentru ce anume îmi cerea permisiunea. Am tăcut când a tras de o șuviță ondulată din părul meu până s-a îndreptat.

– Ai Abisul, la care se gândește toată lumea când își închipuie cum arată Ținuturile Umbrelor: gropi cu foc și tortură nesfârșită, mi-a zis el, holbându-se la șuvița mea de păr. Dar mai e și Vâlceaua, un paradis pentru cei vrednici.

– Cum e în Vâlcea?

Și-a ridicat privirea spre a mea, cercetându-mă cu atenție. După o clipă de tăcere, mi-a zis:

– Nu îți pot spune.

– Ah. Dezamăgită, mi-am plecat privirea spre degetele lungi care mă țineau de mână.

– Nimeni nu poate afla ce ne așteaptă în Vâlcea, nici muritori, nici zei. Nici măcar zeii primitivi nu pot pătrunde în Vâlcea, a adăugat el. Însă restul Ținuturilor Umbrelor e ca un soi de sat dinaintea unui oraș. Sunt frumoase în felul lor, însă au fost cândva cea mai splendidă regiune din Câmpiile Elizee.

Au fost cândva?

– Ce-au pățit?

– Moartea, a spus el calm.

M-am înfiorat.

– Cum este în rest?

– Cerul este de un albastru cum nu ai vedea niciodată în acest tărâm, apele limpezi, iar iarba deasă și cu nuanțe intense, mi-a zis el. Mai puțin noaptea; ceasurile de întuneric sunt scurte în Dalos.

Mi s-a tăiat răsuflarea. *Dalos.*

Orașul Zeilor, unde locuiau zeul primitiv al vieții, Kolis, și curtenii lui.

– Este adevărat că acolo clădirile ajung până la nori?

L-am auzit chicotind din nou, adânc și întunecat, trecându-și degetul mare peste părul meu. Jur că i-am simțit atingerea de-a lungul șirei spinării.

– Zeii primitivi și cei obișnuiți fac tot felul de lucruri cu muritorii după ce drumurile li se intersectează fără să vrea.

Mintea mea a luat experiența pe care o aveam cu „tot felul de lucruri" și s-a tăvălit bucuroasă în mocirlă cu ea.

Ash și-a ridicat privirea de la părul meu; avea ochii ca argintul topit.

– Mai ales cu cei cărora am avut plăcerea de-a le zări toate acele locuri *nedemne de a fi menționate.*

– Ne-am putea preface că nu s-a întâmplat?

A zâmbit mai larg.

– Chiar te prefaci că nu s-a întâmplat?

„Nu."

– Da.

l-am văzut umerii ridicându-se, semn că râdea în sinea lui.

– Mai sunt și alții atât de...

M-am oprit.

– Cum?

Mi-era greu să mă gândesc la cuvântul potrivit.

– Mai sunt și alții la fel de binevoitori ca tine?

– Binevoitor? a întrebat el, înclinându-și capul. Nu sunt binevoitor, *liessa.*

Felul în care rostise *liessa...* era *indecent.*

– Ai reacționat mult mai binevoitor la lucruri la care cei mai mulți ar fi reacționat cu cruzime și fără șovăială.

– Vrei să spui când m-ai înjunghiat? a specificat Ash. În piept?

Am oftat.

– Da. Printre altele. Ai de gând să-mi spui că ai doar un dram de bunăvoință alături de acel dram de bună-

cuviință?

– Aș spune că am un dram de bună-cuviință și de bunăvoință când vine vorba despre tine, *liessa*.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– De ce?

M-a privit din nou cu ochii-i argintii; filamentele de *eather* erau nemișcate.

– Nu știu. A râs scurt, surprins, încruntându-se. Nici nu trebuie să știu. Nu s-ar schimba nimic din acest moment, fie că aș fi plecat când te-ai trezit, fie că aș fi zăbovit. Nu știu. Iar asta este o experiență... interesantă.

Nu m-am simțit jignită de ce îmi spusese, pentru că nu l-aș fi crezut dacă ar fi avut o listă întreagă cu motive pentru care se purta atât de straniu cu mine. Era zeu. Fie că avea să trăiască sute de ani sau chiar mai mult de-atât, putea cuprinde în palmă tot ce știam eu. Era forță pură care primise formă fizică, și cu siguranță erau nenumărate ființe în Câmpiile Elizee care erau, ei bine, mult mai... *oricum* altcumva decât mine. Erau și muritori mult mai captivanți și mai vrednici de dramul acela de bunăvoință și bună-cuviință pe care-l avea. Și nu o spuneam ca o insultă la adresa mea. Era pur și simplu adevărul. Eram unică prin prisma a ceea ce făcuse înaintașul meu și pentru că mă născusem cu căiță și mi se oferise cumva și din cine știe ce motiv un dar. Nu datorită faptelor mele. Singurul lucru de înțeles era că nu pricepea de ce stăteam aici.

– Însă știu un lucru.

Mi-a stârnit curiozitatea.

– Ce anume?

– Vreau să te sărut, deși nu există nici un motiv să o fac în afară de faptul că mi-o doresc. M-a țintuit cu privirea-i intensă și fierbinte. Aș spune chiar că *am nevoie* de asta.

Am simțit o vibrație sălbatică în piept, care s-a întins rapid, asemenea florii mortale de care îi aduceam aminte.

Voiam să mă sărute?

M-am gândit la sărutul nostru din noaptea în care-i întâlnisem prima dată pe cei trei zei, și stomacul mi s-a strâns brusc, dându-mi de înțeles că, da, voiam să mă sărute. Mă atrăgea într-un fel visceral ce nu fusese eclipsat de cât de enervant putea fi de la o clipă la alta sau de faptul că era zeu – care îl slujea pe zeul primitiv al morții. Ambele lucruri ar fi trebuit să potolească orice atracție pe care o simțeam, îndeosebi cel din urmă, dar nu puteam nega că el îmi provoca răbufnirile de căldură pe care le simțeam și care nu aveau nimic de-a face cu stânjeneala.

În momentul de față, nimic nu mi se părea real. Nimic de când îl vindecasem pe lupul *kiyou* până în clipa de față. Mi se părea că pătrunsesem într-o altă lume, în care nu trebuia să devin altcineva. În care eram *dorită*, nu disprețuită, *râvnită* în loc de respinsă. O lume în care eram pur și simplu eu însămi, nu Fecioara care dăduse greș sau așa-zisa consoartă.

Știam că nu ar fi trebuit să o fac. Așa cum probabil nu ar fi trebuit să îmi fac curaj să intru în Jade și să simt plăcere fizică în condițiile impuse de mine și doar pentru mine. Nu aveam idee ce ar fi zis zeul primitiv dacă ar fi venit vreodată după mine și și-ar fi dat seama că într-adevăr nu mai eram Fecioara. Asta dacă și-ar fi dat măcar seama. Știam și că riscul era mai mare în cazul lui Ash, pentru că era nu un zeu de la o altă curte.

Însă voiam *să simt*. Voiam să fiu *cineva*. Voiam să fiu sărutată din nou. De el.

Și nu aveam de gând să las ca ceea ce ar fi trebuit să fiu, ceea ce aveam să devin sau orice gând despre zeul

primitiv al morții să mă oprească din a-mi îngădui *să vreau.*

Pulsul îmi bătea amețitor de repede.

– Atunci, sărută-mă.

CAPITOLUL 13

Zâmbetul care i-a apărut pe chip nu era mic, nici slab. Era larg și încărcat de o senzualitate fierbinte. I-am zărit scurt dinții, doi... *colți* ușor mai lungi, ascuțiți.

Acum, că-i vedeam cu adevărat, am știut că nu erau de mărimea unui deget, așa cum pretinsese cândva Tavius, însă știam că ar fi putut oricum să îmi sfâșie pielea cu o ușurință șocantă. Când i-am văzut, mi-am amintit din nou ce era Ash. M-au făcut să mă înfior și să mă simt deopotrivă temătoare și nerușinat de entuziasmată.

S-a mișcat, anulând distanța dintre noi. Fiecare părticică a corpului mi s-a încordat într-un soi de așteptare ce m-a lăsat cu sufletul la gură când m-a învăluit mirosul lui lemnos, de citrice.

– Nu cred că mi-am dorit vreodată să aud cuvântul *da* mai mult ca acum, mi-a zis el, frecându-și puntea nasului de a mea.

M-am înfiorat toată, și nu avea nimic de-a face cu atingerea rece a pielii lui.

Apoi buzele ni s-au întâlnit, iar prima atingere a fost întocmai asta: o *atingere*. Și totuși, corpul meu a resimțit-o ca pe un șoc, la fel ca momentul în care am intrat în apă. I-am simțit buzele reci pe ale mele, apăsându-le ușor, ca oțelul învelit în satin. Și-a înclinat ușor capul, și nu m-am mai gândit la buzele lui.

Nu m-am mai gândit la nimic.

M-a sărutat mai apăsat și m-a tras de buza de jos cu colții-i ascuțiți. Am icnit și m-am cutremurat.

I-am simțit râsul murmurat pe buze.

– Îmi place sunetul acela. Mult.

– Mi-a plăcut, am șoptit eu. Mult.

– Dar, *liessa,* abia de se poate spune că te-am sărutat.

Mi-am simțit sângele vibrând când m-a cuprins cu mâna de ceafă. „Liessa. Ceva frumos și puternic..." Așa mă simțeam acum.

Gurile ni s-au atins din nou, iar sărutul de data aceasta... nu semăna deloc cu atingerea blândă de mai înainte. Era mai apăsat, și inima a început să-mi bată cu putere când i-am simțit vârful limbii pe buze. M-am deschis în fața lui, iar sărutul nu a fost doar adânc. Și-a trecut limba peste a mea într-o explorare cu gust de miere și de gheață și m-a sărutat de parcă ar fi fost mânat de aceeași curiozitate, aproape frenetică, ce mă motiva și pe mine. Să știu cum era să fiu dorită, râvnită, prețuită. *Să simt* pur și simplu. Știam că era ridicol. Nu credeam că zeii erau la fel de curioși, însă intensitatea sărutului depășea acea nevoie de a cunoaște când și-a înfipt mâna în părul meu, iar cu cealaltă mi-a cuprins obrazul. Sărutul *a devenit* toate acele lucruri. Nu știusem că un sărut putea fi așa.

Tânjind să simt mai mult, mi-am mișcat mâinile spre umerii lui. S-a cutremurat când l-am atins. Avea pielea rece, și nu înțelegeam cum de putea fi rece, când eu eram înflăcărată. L-am tras spre mine, dorindu-mi să-l simt mai aproape, doar puțin îngrijorată de faptul că dorința cu pricina nu mă neliniștea câtuși de puțin. O parte îndepărtată a minții mele, care încă funcționa, știa că ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult faptul că mă simțeam minunat de impulsivă și splendid de nesăbuită.

Însă acum era mai aproape de mine și era singurul lucru la care voiam să mă gândesc. M-a îmboldit în jos cu trupu-i mare, și m-am lăsat fără pic de șovăială pe spate în iarbă. Greutatea trunchiului lui și răceala pielii pe care o simțeam prin furoul subțire în timp ce-și apăsa pieptul de al meu mi-au șocat simțurile într-un fel decadent și amețitor.

A scos un sunet huruit ce mi-a dănțuit pe piele, pe sâni și apoi și mai jos. Părea la fel de afectat ca mine, lucru care m-a făcut să amețesc: să știu că el, un *zeu,* putea reacționa atât de puternic.

Cu mâinile ușor tremurătoare, mi-am trecut degetele prin părul lui, apoi peste pielea lui, în locul în care tatuajul îi ajungea până pe ceafă. Și-a tras mâna din părul meu, în timp ce eu mi-am plimbat-o peste mușchii încordați ai spatelui lui. M-a mângâiat pe braț, din partea de sus a mâinii până la umăr și înapoi. Și-a trecut palma peste partea laterală a sânului meu și apoi spre mijlocul meu. Am gemut ușor, și spatele mi s-a arcuit; era un sunet pe care îl auzisem doar în locurile întunecate din grădină sau în odăile cu draperii groase din Jade.

Mâna i s-a oprit pe șoldul meu; i-am simțit atingerea mai grea când și-a dezlipit gura de a mea.

– A fost un sărut satisfăcător?

Am deschis ochii, fluturând din gene, și l-am privit în ochi.

– Acceptabil.

A scos un râset jos și gutural.

– Ești greu de impresionat, nu-i așa?

– Nu chiar, am zis eu, deși eram întru totul impresionată.

– Au! M-a apucat mai strâns de șold. Atunci, presupun că va trebui să schimb asta.

Felul acesta... Felul în care ne tachinam îmi era necunoscut și mi se părea incitant. Ca atunci când descoperisem un pasaj nou în Districtul Grădinilor, dar mult, mult mai bine ca atunci. Îmi plăcea. Mult. Atingea o coardă din ființa mea, o coardă lejeră și liberă.

– Presupun că da.

Însă am făcut-o eu în locul lui.

I-am revendicat gura cu a mea, iar buzele ni s-au întâlnit într-un fel feroce și poruncitor, stârnind în mine un vârtej de senzații sălbatice ce m-au lăsat fără suflare și cărora m-am dedat cu nerăbdare. M-am pierdut în chip minunat în ele – în el. Senzația stârnită de buzele-i reci. Atingerea limbilor noastre și mușcătura aceea ușoară a colților lui. Gustul lui ca de miere și mirosul lui îmbătător. Și știam că erau genul de săruturi despre care citisem în cărțile acelea. Cele de care nu avusesem niciodată parte la Jade, când încercasem să domolesc energia plină de neastâmpăr ce mă încerca. Pentru că aș fi putut face asta ore în șir fără să mă satur. Știam pentru că voiam *mai mult*. M-a strâns cu mâna de șold și apoi și-a coborât-o. Am simțit în adâncul meu o senzație păcătoasă de nerăbdare.

Ash și-a mutat mâna spre marginea furoului, apoi i-am simțit palma-i aspră pe piciorul gol. Cred că nu m-am bucurat niciodată mai tare ca în clipa aceea că nu purtam pantaloni.

A continuat să mă sărute, plimbându-și în același timp mâna în sus pe piciorul meu, sub furou. Am reacționat fără să mă gândesc prea mult, încolăcindu-mi piciorul, ca o rugăminte tăcută să nu se oprească din explorat. Mi s-a încordat tot corpul când i-am simțit palma pe coapsă. Am simțit o năzuință într-un loc foarte *nedemn de a fi menționat*, cel aflat la doar câțiva centimetri de mâna lui.

Dar s-a oprit.

Ash a pus capăt sărutului, răsuflând la fel de neregulat ca mine, lucru care m-a cutremurat. Un zeu era la fel de afectat ca mine.

– Asta va... A înghițit în sec, coborându-și privirea spre noi. Pe toți zeii...

Fiecare părticică a mea s-a concentrat asupra locului în care își ținea vârfurile degetelor pe posteriorul meu. Mi-am plecat la rândul meu privirea spre locul la care privea el. Corsajul lejer al furoului se trăsese în jos, dezvăluindu-mi sfârcurile întărite. Și-a coborât privirea spre locul în care tivul furoului i se strânsese în jurul antebrațului și îmi venea deasupra șoldurilor. Contrastul dintre pielea noastră, chiar și în lumina lunii, era o priveliște surprinzător de intimă. La fel și zonele umbrite expuse acum aerului înmiresmat al nopții – și vederii lui.

Tremurând, mi-am ridicat privirea spre el. Trăsăturile i se ascuțiseră, devenind nespus de clare. Iar pe buzele-i depărtate i se citeau nevoia și *dorința*. I-am zărit colții și m-am cutremurat din nou. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă feresc de privirea lui; dacă se aștepta să fac asta. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să fie dezamăgit. Voiam să mă privească de parcă ar fi vrut să mă devoreze.

Și m-am gândit că se prea putea să îmi doresc să fiu devorată.

Și-a ridicat privirea, și i-am simțit intensitatea și înflăcărarea. Și-a plecat capul și mi-a revendicat gura cu a lui. Sărutul îi era poruncitor; mi-a tras de buza de jos cu colții-i ascuțiți. Am cedat, deschizându-mă în fața lui. M-a sărutat mai adânc și și-a trecut limba peste a mea, captându-mi geamătul neînsuflețit. Gustul lui, mirosul lui... El m-a invadat cu totul, mi-a invadat simțurile, arzându-mă. Am simțit în miezul meu o nevoie pulsatilă încărcată de dorință, atât de aproape de

locul în care își ținea în continuare mâna pe piciorul meu. Și-a desprins gura de a mea și m-a sărutat pe partea laterală a gâtului, plimbându-și în același timp degetul mare peste coapsa mea, făcându-mă să zvâcnesc din tot corpul. A zăbovit cu gura peste pulsul meu și m-a lins cu limba-i fierbinte și umedă. Și-a înclinat capul, și am simțit zgârietura ascuțită și neașteptată a colților.

Tot corpul mi s-a arcuit, și i-am șoptit numele:

– *Ash.*

Cu mintea încețoșată de dorință, mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că se oprise. Am deschis ochii.

– S-a... întâmplat ceva?

A clătinat ușor din cap.

– Nu. Doar că... M-a sărutat în locul în care mă mușcase. Nu mi-am auzit niciodată numele rostit așa. E o senzație stranie.

Mi-am trecut degetele peste brațele lui, întrebându-mă cum de se putea una ca asta.

– E o senzație neplăcută?

– Nu. Nu este, a spus el, părând surprins să recunoască acest lucru.

Nu știam ce să cred despre asta.

Apoi m-am pierdut iarăși când a început din nou să îmi presare sărutări mici și fierbinți pe gât și pe claviculă. A coborât tot mai mult, până mi-a atins un sân cu bărbia. Mi-am înfipt degetele în pielea întinsă a brațelor lui, în timp ce i-am simțit răsuflarea rece peste mugurul de piele umflat.

– Știi ce? m-a întrebat el.

– Ce?

M-am holbat la creștetu-i întunecat, cu inima bătându-mi cu putere.

– Mă poți striga cum vrei tu.

Am râs ușor.

– Nu sunt convinsă că vorbești serios.

– Ba da. Și-a mișcat capul și a deschis ochii. M-a privit drept în ochi cu ochii-i argintii învolburați. *Oricum.*

Nu mi-am putut întoarce privirea de la el. M-a privit în ochi în timp ce mi-a apucat sânul cu gura, sugându-mi pielea sensibilă. Am icnit când am simțit unda de răceală pe pielea-mi fierbinte. M-a străbătut din nou o pulsație când părul i-a venit peste față, atingându-mi pielea.

S-a ridicat ușor de pe mine, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată. M-a sărutat între sâni.

– N-am vrea ca perechea lui să se simtă singur.

Am zâmbit larg și mi-am lăsat capul pe spate în iarba umedă.

– Oare se ițește dramul de bunăvoință din tine?

– Poate. Și-a trecut limba peste sfârcul celuilalt sân, cu mișcări circulare. Apoi mi-a supt mugurul, care mă furnica, și și-a trecut marginea colțului peste el. Am țipat din nou. Însă, mi-a zis el, trecându-și limba peste carnea care mă ustura, cred că, de fapt, răutatea și necuviința din mine mă fac atât de grijuliu.

Mi-am mușcat buza când și-a pus din nou gura pe sfârcul meu. Senzația pe care mi-o stârnea... era destul de păcătoasă, apoi a început să-și miște din nou degetul mare pe interiorul coapsei, cu mișcări circulare înnebunitoare, apropiindu-se foarte tare de locul care zvâcnea de dorință. Am așteptat și-am tot așteptat, întrebându-mă dacă avea *să mă atingă.* Sperând că avea să o facă. Aveam nevoie să mă atingă, însă își ducea tot mai aproape degetul mare, apoi toate degetele, după care și le trăgea înapoi, se apropia, se îndepărta, în timp ce îmi tachina sânii cu gura, buzele și dinții.

Dorința, mirarea și focul intens pe care le-a aprins în mine m-au inundat întru totul cu o căldură lichidă.

Răbdarea, care nu a fost niciodată punctul meu forte, mi s-a terminat.

Mi-am coborât mâna peste mușchii încordați ai brațului lui spre locul în care își ținea mâna pe coapsa mea. Degetul mare rătăcitor i s-a oprit, și și-a răsfirat degetele, atingând umezeala ce mi se aduna între picioare. Mi-am trecut degetele peste ale lui.

Și-a ridicat capul, și am deschis ochii: se holba la mine fățiș și înfometat – și m-am înfiorat.

– Ce vrei de la mine, *liessa?*

Ceva frumos și puternic... Asta voiam.

Buzele i s-au depărtat, dându-i la iveală vârfurile colților.

– Arată-mi!

Privindu-l drept în ochi și cu inima bătându-mi cu putere în piept, i-am coborât mâna de pe coapsă spre locul în care zvâcneam. Șoldurile mi-au tresăltat când i-am simțit atingerea rece pe pielea fierbinte și umedă.

Filamente strălucitoare de *eather* i-au împânzit irisurile argintii.

– *Arată-mi,* a repetat el, cu voce răgușită, trecându-și un deget prin centrul meu. Arată-mi ce îți place, și o voi face.

Abia de puteam respira când mi-am pus mâna peste a lui. Nu făcusem în viața mea așa ceva. Însă mi s-a părut... atât de firesc. Atât de potrivit. Și totuși, atât de ademenitor de scandalos. l-am mișcat degetul mare cu al meu, trasând cercuri în jurul mănunchiului de nervi. Am rămas și fără puținul aer pe care reușisem să-l inspir.

– Atâta tot? a întrebat el tărăgănat, cu voce întunecată și păcătoasă. Și-a mișcat degetul mare sub al meu. Sau ai nevoie de mai mult de-atât, *liessa?* Îți place mai mult de-atât? Arată-mi!

Mi se părea că vocea lui avea puterea să constrângă, că trebuia să ascult de ea. Însă dețineam întru totul controlul când i-am împins degetul lung spre moliciunea-mi fierbinte și umedă. Am icnit când i-am simțit degetul rece depărtându-mi pliurile de carne și apoi pătrunzându-mă lent.

Ash și-a coborât privirea spre locul în care mâinile noastre erau împreunate. Pieptul i s-a umflat brusc când m-a privit – când *ne-a* privit mișcându-i degetul, tot mai adânc. Și totuși, m-a privit ridicându-mi șoldurile și împingându-mă în degetele și mâna lui. Nu și-a întors privirea. Nici măcar n-a clipit când i-am împins încă un deget în mine. Cred că nici măcar nu respira. Am avut impresia că nu mai respiram nicicare în timp ce degetele lui m-au umplut, întinzându-mi carnea până am simțit un ușor disconfort, urmat de o undă de plăcere intensă.

– Ești... A tras brusc aer în piept, scoțându-și degetele din mine și privindu-mi șoldurile cum se ridică, cu ochii învolburați. Atât de caldă. Atât de moale și de fierbinte. Udă. S-a cutremurat, și vocea i s-a îngroșat în timp ce m-a pătruns cu degetele, în timp ce ale mele atârnau pur și simplu pe încheietura mâinii lui. Ești ca mătasea și razele de soare. Frumoasă.

Și-a trecut dinții peste buza de jos, și, în timp ce spatele mi s-a arcuit în iarbă și mă frecam de mâna lui, m-am gândit... m-am gândit că acum colții îi păreau mai lungi, mai ascuțiți. Să îl privesc – să ne privesc – era întru câtva șocant. Am simțit un gol în stomac, apoi o strângere. Mi-a întins nervii până am avut impresia că aveau să se rupă.

– Așa, *liessa,* fă-o cu mâna mea.

Vorbele lui mi-au pârjolit pielea, arzându-mi fiecare părticică. Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. Sângele îmi curgea năvalnic în vene, în timp ce mă

frecam de el, mișcându-mi și răsucindu-mi șoldurile. Senzația de încordare s-a intensificat, adunându-se într-o spirală tot mai tensionată.

S-a aplecat peste mine, piept la piept, și m-a sărutat din nou pe gură. Sărutarea lui era la fel de sălbatică precum senzațiile ce luau naștere în mine. Mi-am înfipt cealaltă mână în părul lui și-am făcut întocmai cum mi-a cerut, abandonând orice urmă de control. Auzeam doar cum ne sărutam și cum mă pătrundea cu degetele-i umede. Îi simțeam doar pe el și senzația de încordare din miezul ființei mele, tot mai intensă. M-am încordat ca o coardă de arc, și apoi totul s-a deșirat.

M-a sărutat, înăbușindu-mi strigătul de extaz când plăcerea s-a răsfirat în spasme nimicitoare, răbufnind și revărsând plăcere în fiecare nerv, venă și membru. M-au șocat undele nesfârșite de senzație pură.

Doar după ce mi-am luat mâna de pe încheietura lui și-a retras încet degetele din mine și și-a desprins gura de pe a mea.

– Frumoasă, a șoptit el, cu gura lipită de buzele mele umflate, iar eu am deschis încet ochii.

– Eu...

Am rămas fără cuvinte când a ridicat cele două degete lucioase și păcătoase. M-a privit cu ochii-i luminoși și le-a vârât în gură. Trupul mi s-a arcuit de parcă m-ar fi supt pe mine, nu pe sine.

Nu mai văzusem în viața mea un gest atât de nerușinat.

A zâmbit larg, cu degetele în gură, apoi le-a scos lent.

– Ai gust de soare.

Mi s-a poticnit inima-n piept.

– Ce... Ce gust are soarele?

A zâmbit păcătos.

– Ca tine.

M-a sărutat din nou. Se poate să fi fost de la vorbele lui, de la faptul că mi-am simțit propria aromă pe buzele lui sau de la faptul că încă îi simțeam degetele în mine. Se poate să fi fost de la toate acele lucruri. Cert este că mi-a stârnit nevoia de a-i oferi ce îmi oferise el mie. De a împărți plăcerea cu el. Mi-am strecurat mâna între noi și i-am găsit mădularul lung, gros și tare ce se împingea în materialul moale al pantalonilor. M-a străbătut o nouă undă de plăcere intensă când l-am pipăit. A tresărit din tot corpul, cam așa cum făcusem eu când mă atinsese prima dată.

Ash a gemut din nou, decadent și delicios, și și-a pus mâna peste a mea. Mi-a apăsat palma, cutremurându-se.

– Se va... Se va ajunge la mai mult decât sărutări și atingeri.

– Întocmai? Nu m-am mai auzit niciodată vorbind cu voce atât de catifelată. Nu mi-am simțit niciodată inima bătându-mi în tot trupul, așa cum făcea acum, și m-a năpădit un nou vârtej de anticipație. Vreau să fac ce ai făcut tu pentru mine.

Maxilarul i s-a încleștat când l-am cuprins cu mâna prin pantaloni.

– Nu ai idee cât de mult îmi doresc să faci asta.

– Și eu îmi doresc să fac asta, am șoptit, cu gura aproape lipită de a lui.

– Doar că nu-mi doresc să îmi cuprinzi mădularul cu mâna, ci să mă afund în *tine*. Strâmtă și udă, mi-a șoptit el, și m-am înfiorat, strângându-l mai tare. A gemut. Iar dacă vei continua să mă atingi așa, așa se va și întâmpla. Te voi pătrunde – și nu cu degetele. Și-a plecat din nou capul, trecându-și buzele peste ale mele. Cred că știi asta.

Știam.

Pe toți zeii, o știam foarte bine.

Am înghițit în sec, plimbându-mi mâna tremurătoare peste pieptul lui tare. M-au năpădit o sută de gânduri, o luptă între impulsivitate și precauție, între nesăbuință și înțelepciune. Deja merseserăm prea departe. O parte a lui fusese *în* mine. Știa ce gust aveam. Erau nenumărate motive pentru care ar fi trebuit să țin seama de precauție și doar câteva în favoarea impulsivității, însă acestea erau mai zgomotoase, mai stăruitoare.

Nu-mi doream ca asta, orice ar fi fost, să se termine. Nu voiam să mă întorc la realitate, unde știam că nu aveam să mă mai simt vreodată *așa*. Atât de sălbatică. Atât de conectată cu trupul meu. Cu al lui. Atât de veridică. Fără speranța muribundă că aveam să îmi îndeplinesc vreodată datoria; că aveam să profit de un astfel de lucru, frumos și puternic, și să mă folosesc de el ca să ucid. Nu eram nevoită să fiu altcineva decât eu însămi.

Așa că mi-am înăbușit precauția și înțelepciunea.

– Știu ce se va întâmpla.

L-am simțit zâmbind cu buzele lipite de ale mine.

– Ești prințesă.

– Și? Tu ești zeu.

Atunci, a râs, iar râsul lui mi-a pătruns în vene precum un fum dens și apăsător.

– Și n-ar trebui să fii sedusă pe jos, într-o pădure.

– Și dacă n-aș fi prințesă? am ripostat eu, trăgându-mi mâna înapoi. Atunci, ar fi acceptabil să mă seduci?

A râs din nou, încet, tachinându-mi buzele, trecându-și mâna peste coapsa mea.

– Nimeni n-ar trebui să fie sedus pe jos, într-o pădure. Mai ales când va simți, cu siguranță, un regret usturător mai târziu.

– De unde știi că voi regreta?

– Vei regreta, a spus el și mi-a sărutat un colț al gurii.

M-am gândit că probabil se referea la consecința care apărea adesea în urma unei seduceri care era făcută așa cum trebuia. Un copil. M-am relaxat, ușurată că fusese îndeajuns de precaut ca să ia în calcul astfel de lucruri, când mie nici prin gând nu îmi trecuse. Un copil născut dintr-un muritor și un zeu era nespus de rar; într-atât de rar, încât eu nu cunoscusem vreodată unul.

– Putem preveni astfel de lucruri, am spus eu în șoaptă, spunându-i despre o plantă pe care știam că o consumau femeile, fie înainte, fie după, și care împiedica astfel de lucruri. E o...

– Știu ce este, m-a întrerupt el. În mod surprinzător, nu la asta mă refeream.

M-am încruntat.

– Atunci, ce anume crezi că voi regreta, mai exact? Sau crezi că nu-mi știu dorințele și nevoile?

– Îmi pari o persoană care știe *întocmai* ce vrea și de ce are nevoie, a ripostat el. Însă nu e înțelept.

– Atunci, ce faci? am întrebat eu, împingându-l ușor în piept.

– Mă străduiesc să nu încep seducția despre care vorbeam.

Și-a mutat mâna pe posteriorul meu și m-a strâns.

M-a străbătut o undă de conștientizare.

– În... caz că nu ți-ai dat seama, ai un mod foarte straniu de a nu seduce.

– Știu, a răspuns el. Probabil pentru că nu am prea multă experiență cu tot ce presupune o seducție.

Am rămas surprinsă. Am dat să-l întreb dacă se referea la ce credeam eu că se referea – deoarece eram convinsă că, zeu fiind, nu avea cum –, însă mi-a găsit din nou buzele. Iar săruturile... săruturile *lui* mă distrăgeau foarte tare. M-a sărutat lent, îmbătător, de parcă ar fi sorbit de pe buzele mele. Mi s-a părut că trecuseră ore întregi, chiar dacă știam că trecuseră doar

câteva minute. Nici pe departe îndeajuns de mult, iar apoi săruturile lui au devenit și mai lente, mai blânde. Nu m-a mai înțepat pe neașteptate cu colții, și am știut din fiecare atingere a buzelor și din fiecare mișcare a limbii că nu aveam să mergem mai departe de atât.

Și, deși îl pusesem la încercare – pe el și înfrânarea oarecum enervantă și surprinzătoare de care dădea dovadă –, faptul că lucrurile... aveau să se încheie chiar *era* în regulă. Așa era înțelept, deoarece oricum avea să fie destul de greu să uit felul în care săruta, plăcerea pe care mi-o dăruise și cum mă simțeam în momentul acela. Orice mai mult de-atât ar fi fost imposibil.

M-a sărutat ușor, apoi și-a ridicat capul, lăsându-mă plăcut ametită. Am deschis ochii și l-am văzut privind spre ulmi.

Mi-a luat o clipă până să încep să mă îngrijorez.

– Auzi ceva?

– Nu ca înainte. M-a privit, plimbându-și mâna peste piciorul meu, apoi retrăgându-și-o. Dacă aș rămâne, cred că aș deveni obsedat de a încerca să număr câți pistrui ai.

Vorbele lui... m-au emoționat. Am tras brusc aer în piept. *Nu* trebuia să mă simt așa.

– Însă trebuie să plec.

Am încuviințat, forțându-mă să îmi slăbesc strânsoarea mâinilor pe umerii lui și neștiind prea bine cum de îmi ajunseseră mâinile acolo în primul rând.

– Ar fi trebuit să fi plecat deja, a adăugat el. Nu m-am așteptat să zăbovesc în seara asta.

Am ignorat dezamăgirea usturătoare pe care o simțeam în stomac.

– Cred că seara asta a fost... întru totul neașteptată.

– Pot fi de acord cu asta, a răspuns el și m-a atins pe obraz.

Gestul lui m-a surprins. A apucat un cârlionț, l-a îndreptat, după care și l-a înfășurat lent în jurul degetului. S-a holbat la șuvița de păr, trecându-și degetul mare peste ea.

– Te vei duce acasă acum? La un pat mult mai confortabil decât solul dintr-o pădure?

Am încuviințat din cap.

Însă nu se dăduse la o parte de pe mine; încă îi simțeam greutatea într-un fel plăcut, îmbătător. Deși părea fascinat de părul meu, m-am folosit de acel prilej. De fapt, am profitat de el. Mi-am trecut privirea peste fruntea lui și peste nasul lui cu linii mândre, peste pomeții-i unghiulari și înalți și peste buzele-i șocant de moi. l-am admirat forma maxilarului și cicatricea de pe bărbie. Am memorat acele detalii, așa cum făcusem și cu senzația pe care mi-o lăsa pielea lui pe a mea și cu modul în care buzele încă mă furnicau de la atingerea lui.

Am răsuflat ușor.

– Dacă e să pleci, va trebui să-mi dai drumul la păr.

– Așa e, a murmurat el, desfășurându-și șuvița de pe deget. Nu i-a dat însă drumul, ci mi-a dat-o după ureche cu o blândețe pe care am hotărât că *nu* mi-o puteam aminti.

Atunci, și-a plecat capul și m-a sărutat în centrul frunții, un alt *lucru* pe care aveam să mă asigur că urma să îl uit. După aceea, s-a ridicat cu aceeași eleganță cu care se luptase cu creaturile acelea.

M-am săltat repede, asigurându-mă că furoul îmi acoperea pe cât de bine se putea toate părțile nedemne de a fi menționate. M-am tot uitat la el pe furiș, privirea rătăcindu-mi în jos spre locul în care puteam să jur că încă i se vedea mădularul atât și tare. Nu a spus nimic, ci doar și-a îmbrăcat cămașa. Lumina lunii a ricoșat din chinga de argint din jurul bicepsului lui, în timp ce s-a

apucat să își tragă cizmele în picioare. Ultimele lucruri pe care le-a ridicat au fost teaca și sabia.

Apoi s-a întors spre mine, iar privirea lungă pe care mi-a aruncat-o... am simțit-o de parcă m-ar fi atins fizic pe obraz, pe sâni și apoi în jos pe un picior gol. M-am înfierbântat de la privirea lui, și m-a încercat o bănuială îngrozitoare cum că acea căldură resimțită avea să mă necăjească în timpul nopții, în somn.

A privit din nou spre pădure.

– Nu aștepta prea mult ca să te întorci acasă, m-a sfătuit el.

Am ridicat din sprâncene, înăbușind orice remarcă potrivnică și tăioasă ce-mi stătea pe limbă. Nu știam dacă îmi ceruse asta de pe o poziție de autoritate sau din îngrijorare și nici nu era un lucru cu care să fiu obișnuită. Nu se întâmpla prea des să-mi spună cineva ce să fac, în afară de momentele când eram alungată de undeva, îndeosebi în ultimii trei ani.

A pășit spre mine, apoi s-a oprit, și părul i-a căzut pe obraz și maxilar, atingându-i ușor umărul.

– Eu...

Părea să-i fie greu să-și găsească cuvintele.

– Mi-a părut bine că am vorbit, am spus eu, și chiar era adevărat.

Ash a rămas tăcut și a încremenit, iar eu mi-am simțit obrajii înflăcărându-se.

– Chiar dacă m-ai spionat, am adăugat eu repede. Într-un mod cât se poate de nepotrivit.

A zâmbit ușor. Fără să-și arate câtuși de puțin dinții, însă trăsăturile i s-au încălzit.

– Mi-a părut bine să vorbim. Sincer, a spus el, iar inima-mi nătângă a început să-mi bată cu putere în piept. Ai grijă!

– Și tu, am reușit să îngân.

Ash a rămas o clipă pe loc, după care s-a întors, îndepărtându-se aproape silențios. Zâmbetul mi s-a șters în timp ce l-am privit plecând, până când nu l-am mai zărit în umbrele dense. Simțeam o durere stranie în piept. O senzație de pierdere care nu avea nimic de-a face cu lucrurile spre care duseseră sau nu săruturile, nici măcar cu absența contactului. Era ca și cum aș fi întâlnit un prieten și apoi l-aș fi pierdut imediat. Așa mă simțeam de fapt. Mi se părea că lucrurile despre care vorbiserăm noi le împărtășești doar cu prietenii. Celelalte lucruri... ei bine, nu credeam că prietenii împărtășeau *astfel* de lucruri.

Însă era un soi de pierdere, pentru că nu credeam că aveam să-l revăd. Mă încerca sentimentul că, dacă avea să mai vegheze asupra mea, eu nu aveam să-mi dau seama de asta, ca înainte; că poate înțelesese că lucrurile merseseră deja prea departe. Gândeam așa pentru că nu mă întrebase niciodată cum mă numesc.

Eram în continuare o străină pentru el.

Am clătinat din cap și m-am ridicat. În lumina lunii, mi-am găsit rochia. Când am îmbrăcat-o, am auzit un sunet care, în mod straniu, lipsise până atunci.

Păsările.

Se strigau reciproc, ciripind, pe măsură ce pădurea a prins din nou viață.

CAPITOLUL 14

– A avut loc o răscoală noaptea trecută în Croft's Cross. A început ca un protest împotriva coroanei și a faptului că se fac prea puține lucruri pentru a opri Stricăciunea, însă, din pricina reacției gardienilor, s-a preschimbat într-o răscoală. Stând la piciorul patului meu, Ezra și-a trecut o mână peste față. Venise la scurt timp după servirea micului dejun, arătând de parcă ar fi dormit și mai puțin decât mine. Avea cearcăne adânci. Șase morți. Mult mai puțini decât se anticipase – oricât de îngrozitor ar suna. Însă mulți au fost răniți. Câteva case și prăvălii au ars. Unii susțin că gardienii au pornit focul.

– Nu am auzit despre asta.

Răsucindu-mi absentă părul într-o cosiță groasă, m-am afundat mai tare în pernele spălăcite de culoarea smaraldului de pe scaunul din fața ferestrei. Geamul dădea spre Pădurea Întunecată de Ulmi, un loc ce mi se părea o lume cu totul diferită acum.

– Lasă-mă să ghicesc: gardienii au îndeplinit ordinele coroanei?

– Da, a zis ea și a tăcut, privind în jur prin dormitorul meu. Și-a trecut privirea peste șifonierul îngust, singura piesă de mobilier din odaie pe lângă scaunul pe care ședeam, patul și cufărul de la piciorul patului. Cărțile erau așezate lângă perete, în stive înalte și înclinate, din moment ce nu erau rafturi pe care să le așez. Nu aveam bibelouri sau cărucioare pentru servit,

nici picturi cu Maia, zeița primitivă a dragostei, frumuseții și fertilității. Nici cu Keella. Nici divane luxoase pe care să poată ședea mai mulți oameni. Nu semăna deloc cu odaia ei sau a lui Tavius. Înainte, mă deranjau diferențele, chiar și pe când eram Fecioara. Acum, eram deja obișnuită.

– Puțin probabil să nu aibă însă deloc autonomie sau control asupra acțiunilor lor, a continuat Ezra. Ar fi putut gestiona altfel problema.

Nu era primul protest care devenea violent. De obicei, felul în care se reacționa la el amplifica problema. Uneori, era vina poporului, dar nu îi puteam învinui pe oameni, ținând cont că era limpede că aveau impresia că demonstrațiile pașnice nu îi captau atenția coroanei și că multe dintre rudele și prietenii lor nu mai aveau de lucru și flămânzeau.

– Gardienii ar fi putut gestiona lucrurile diferit. Am privit coroanele ulmilor legănându-se. Undeva dincolo de acei copaci mă aștepta lacul. Mi s-a strâns stomacul. Până și gândul la el mi s-a părut diferit acum, și nu știam dacă asta prevestea un lucru bun sau rău sau absolut nimic. Însă nu cred că le pasă îndeajuns încât să încerce să aplaneze situația, și probabil au pornit într-adevăr focul drept pedeapsă sau ca să facă să pară că protestatarii greșeau, am adăugat.

– Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu tine. S-a oprit, apoi a adăugat: Mă surprinde că nu știai ce s-a întâmplat și că nu ai fost în toiul luptei.

Am tras din nou aer în piept, cu greutate, și mi-am răsucit și mai tare părul. În minte mi s-a creionat imaginea a doi ochi argintii. Am simțit o altă senzație de răsucire, de data aceasta mai jos, în vintre. Cum i-aș fi putut explica Ezrei ce făcusem noaptea trecută? Sau cum aș putea vorbi măcar despre asta, când mintea îmi fugea imediat la senzația pe care mi-o lăsase pielea lui

Ash pe a mea. La senzațiile stârnite de buzele și degetele lui...

„Arată-mi!"

Mi-am dres glasul.

– Am fost la lac și am pierdut noțiunea timpului, i-am spus eu o jumătate de adevăr. Dacă i-aș fi spus orice despre noaptea trecută, chiar și detaliile cele mai puțin intime, era de înțeles că avea să mă asalteze întrebări. Eu așa aș fi făcut, însă... pur și simplu nu voiam să vorbesc despre Ash sau despre orice îmi spusese el. Totul mi se părea ireal. De parcă, dacă aș fi început să vorbesc despre asta, aveau să se formeze găuri mici ce aveau să-mi sfărâme amintirea.

Mi-am dat drumul la păr.

– Coroana sau moștenitorul tronului a ieșit azi-noapte să-și verifice oamenii? Să încerce să-i potolească? Să le asculte îngrijorările?

Ezra a râs sec.

– Mă întrebi pe bune? A clătinat din cap, jucându-se cu dantela de la gulerul rochiei ei de un albastru-deschis. Tavius s-a baricadat în odaia lui. Încă e acolo, de fapt, pentru că a servit micul dejun în odaie. Iar regele are de gând să se adreseze la un moment dat poporului, ca să-i asigure pe oameni că se face tot ce se poate.

– Ce oportun din partea lui.

Ezra a pufnit disprețuitor.

Mi-am pus obrazul pe spătarul scaunului și mi-am privit cu atenție sora vitregă, concentrându-mă asupra cearcănelor de sub ochii ei. Fără să-mi spună, am știut că fusese azi-noapte în rândul oamenilor, ajutându-i oricum putuse. Așa cum ieșea în fiecare zi.

– Tu ar trebui să fii moștenitorul tronului, i-am spus eu. Ai fi un domnitor mult mai bun decât Tavius.

A ridicat din sprâncene.

– Doar pentru că oricine ar fi un domnitor mai bun decât Tavius.

– Ce-i drept, am spus eu încet. Însă tu ai fi un domnitor mai bun pentru că îți pasă de oameni.

Ezra a zâmbit ușor.

– Și ție îți pasă.

Cum să nu-mi pese, ținând cont că fusese menirea mea să opresc lucrurile care li se întâmplau? Mi-am înăbușit un oftat.

– Știi ce se va întâmpla pe măsură ce Stricăciunea va continua să se răspândească. Cum crezi că va gestiona Tavius situația?

Zâmbetul i s-a atenuat.

– Putem doar să sperăm că ziua aceea nu va sosi prea curând sau că se va căsători cu cineva mult mai...

S-a încruntat, căutând cuvântul potrivit.

Un cuvânt mai binevoitor decât cele care mi-au ieșit mie pe gură:

– Mult mai inteligent? Milos? Empatic? Curajos? Grijuliu...

– Da, toate acele lucruri. A râs și m-a măsurat cu privirea. Ești bine?

– Da? M-am încruntat. De ce întrebi?

– Nu știu. A continuat să se holbeze. Pur și simplu, pari... diferită. Poate că e doar intuiție familială.

Familială? Uneori, uitam că eram rude. M-am împotrivit imboldului de-a mă foi pe scaun.

– Cred că intuiția ta familială e cam ruginită.

– Poate. S-a lăsat pe spate și-a zâmbit din nou, însă fără ca zâmbetul să i se oglindească și în privire. Aveam de gând să merg în Croft's Cross, să văd cum se desfășoară reparațiile la prăvăliile și casele distruse, după care să-i întreb pe tămăduitori dacă au nevoie de asistență cu răniții. Vrei să mi te alături?

M-a mișcat faptul că m-a întrebat.

– Mulțumesc, am spus eu, ridicându-mă de pe scaun. Dar aveam de gând să văd dacă găsesc ceva resturi prin bucătărie și apoi să merg la familia Couper. Știu că și Penn, și Amarys au încercat să-și găsească de lucru, acum că pământurile lor sunt complet nimicite.

Ezra a încuviințat lent din cap.

– Știi ce cred eu? m-a întrebat ea. Tu ești regina de care are nevoie poporul din Lasania.

Am râs, jos și tare, chiar dacă o rostise pe un ton la fel de solemn ca întotdeauna. Era un lucru care nu putea și nu avea să se adeverească vreodată. Încă chicoteam pe seama asta după ce Ezra a plecat și m-am îmbrăcat cu o fustă maro simplă și o bluză albă din bumbac subțire. Mi-am dat seama că avea să fie o căldură de neîndurat peste zi și nici măcar eu nu voiam să port pantaloni. Mi-am împletit rapid părul, mi-am vârât un cuțit mic cu o lamă zimțată și ascuțită în gheată și mi-am prins pumnalul de fier la coapsă, după care m-am îndreptat spre turnul de vest. Soarele de dimineață se străduia să pătrundă în turn în timp ce am coborât treptele pe alocuri alunecoase spre etajele de mai jos. Am ieșit într-unul dintre coridoarele mai puțin circulate. Îmi intrase în obicei să folosesc coridoarele goale. Scădea astfel riscul de a deveni centrul atenției servitorilor noi curioși care încă nu știau prea bine cine eram, și era mai ușor să-i evit pe servitorii mult mai vechi care se purtau așa cum fuseseră învățați: de parcă nici măcar nu mă vedeau. De parcă aș fi fost într-adevăr doar un spirit rătăcit.

Când am intrat în bucătărie, în aer plutea miros de carne prăjită. Servitorii se perindau pe acolo, fie spălând, fie făcând pregătiri pentru mai târziu. Am cotit spre dreapta, spre muntele de om care hăcuia o halcă de vită de parcă animalul l-ar fi insultat – pe el și pe toată spița lui.

Ceea ce însemna că abia de mă tolera.

– Ai ceva pentru mine? am întrebat eu.

– Nimic potrivit nici pentru cei mai flămânzi oameni din lume, a răspuns Orlano ţâfnos, fără să se oprească din lovituri.

Am privit în jur, mijind ochii la coşurile cu cartofi şi legume verzi de lângă grămada de mere.

– Eşti sigur?

– Toate lucrurile la care ştiu că te-ai holbat sunt pentru diseară. Aşteptăm ceva oaspeţi dichisiţi. A lovit cu satârul, şi s-a auzit o izbitură udă. Deci să nu te prind că fugi cu ele. Gurile alea nevoiaşe vor trebui să-şi poarte singure de grijă.

– Chiar îşi poartă singure de grijă, am mormăit eu, întrebându-mă ce oaspeţi aveau să vină. Mi-a luat o clipă până să-mi dau seama că urma un Ritual. Şi tot sunt nevoiaşe, am adăugat eu.

– Nu-i problema mea. Şi-a şters mâna de şorţ. Nu-i nici problema ta.

– Eşti convins? Am tresărit când bucăţile de carne de vită pe care le-a aruncat într-un castron au aterizat în el cu o bufnitură. Poate că e problema regelui şi a reginei.

A încremenit cu satârul în aer şi şi-a întors capul spre mine. A mijit ochii închişi la culoare de sub sprâncenele-i tot mai cărunte.

– Să nu spui aşa ceva în preajma mea, când până şi afurisitele astea de oale şi tigăi au ochi şi urechi. Nu e ca şi cum aş fi indispensabil.

Nu îmi dădeam niciodată seama dacă Orlano bănuia cine eram, însă, uneori, în momente precum acesta, mă gândeam că se putea să ştie că eram Aleasa care dăduse greş *şi* prinţesa.

– Regelui Ernald îi plac la nebunie prăjiturile tale şi felul în care găteşti friptura, i-am spus eu. Eşti probabil

persoana cea mai puțin dispensabilă din tot castelul, și asta punând-o la socoteală și pe regină.

Ochii i s-au umplut de mândrie, chiar dacă a pufnit.

– Hai, valea de-aici! Fătucile alea din spate tre' să curețe mere în loc să se holbeze la tin' și să se roage.

M-am întristat când m-am uitat spre grămezile de mere. Două servitoare mai tinere în bluze albe atât de apretate, încât ar fi putut sta singure drepte, ne priveau neliniștite pe mine și pe bucătar. Cuțitele din mâinile lor erau nemișcate, spre deosebire de buzele lor. Ha! Chiar că lăsau impresia că se rugau. Numai zeii știau ce zvon or fi auzit.

– Fie.

M-am dezlipit de tejghea.

– Lângă cuptor sunt câteva mere și cartofi loviți, pe punctu' de-a se strica, a zis Orlano, după care s-a întors la halca lui. Le poți lua.

– Ești cel mai bun, știi? am spus eu. Mulțumesc!

S-a făcut roșu ca para focului la față.

– Pleacă de-aici!

Râzând pe sub mustață, am zbughit-o pe lângă el. Am mutat repede mâncarea într-un sac de pânză groasă, după care m-am îndreptat spre ușile mari, boltite. M-am grăbit cât am putut pe lângă grămezile de mere și cele două servitoare.

Am încetinit și m-am uitat spre ele.

– Aveți grijă cât de tare vă rugați. S-ar putea ca un zeu sau un zeu primitiv să răspundă.

Una din ele a scăpat cuțitul.

– Fătuco! a urlat Orlano.

Făcându-le cu ochiul celor două, am ieșit din bucătărie înainte ca Orlano să mă dea afară. Buna dispoziție nu a durat însă multă vreme după ce am ieșit în soarele timpuriu de dimineață și am văzut agitația de la grajduri.

Fir-ar.

Nobili din districtele din afara Carsodoniei *începuseră* deja să sosească pentru Ritual, trăsurile lor – o mare de blazoane cunoscute. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă acum coroana era să hrănească familii din tot regatul care se puteau hrăni fără probleme singure.

Poporului nu avea să-i pice bine.

Toată mâncarea ce avea să fie pregătită în următoarele câteva zile ar fi putut ajunge la cei care aveau cu adevărat nevoie de ea. Însă atunci coroana nu ar mai putea menține aparența stabilității – care deja se crăpa și dădea semne că avea să se frângă. Nu o putea ascunde nici cu toate rochiile elegante și ospețele minuțioase din lume.

Am urcat dealul acoperit de praf, cărând în brațe povara nefiresc de grea a sacului cu mere și cartofi, chiar dacă mai rămăseseră doar jumătate dintre ele. Din cauza lipsei de somn, fiecare pas mi se părea cât douăzeci, și totuși, în pofida *tuturor* lucrurilor, am zâmbit ușor în timp ce stejarii mari ce străjuiau drumul de pământ blocau strălucirea soarelui de dimineață.

Noaptea trecută mi se părea ireală, ca un vis febril, lucru care mi se părea mai plauzibil, de altfel, decât faptul că petrecusem câteva ore lângă lac, vorbind cu un zeu din Ținuturile Umbrelor – fiind *atinsă* de el. Satisfăcută de el.

Aveam broboane de sudoare pe frunte când mi-am tras gluga bluzei mai jos, ca să-mi apăr fața de soare. *Ash.* O senzație de căldură mi s-a adunat în vintre. Gândurile la săruturile și la atingerea lui nu-mi răcoreau câtuși de puțin pielea deja prea încinsă, dar era mult mai bine decât să mă gândesc la starea regatului sau la oricare dintre celelalte numeroase

lucruri pe care nu le puteam schimba nicicum. Dacă mă gândeam la ele, mă simțeam inutilă și vinovată. Dar săruturile lui, felul în care mă atinsese și lucrurile pe care le spusese? Ele mă făceau să mă simt exaltată, desfrânată și în zece alte feluri diferite și înnebunitoare. Și nu simțeam nici urmă de regret. Mă simțisem bine – *nespus de bine* – și creasem pe neașteptate o mulțime de amintiri care aveau să mă însoțească cine știe cât timp.

Eram totuși ușor tristă pentru că se terminase. Iar cu fiecare zi ce urma, știam că amintirile cu pricina nu aveau să mai fie la fel de intense și de clare. Aveau să devină un vis șters. Nu i-am permis însă tristeții să pună stăpânire peste mine, pentru că atunci ar fi întinat amintirile, și refuzam să îngădui să se întâmple una ca asta. Și-așa aveam prea puține amintiri bune.

M-am gândit din nou, obsesiv, la ce spusese Ash, cum că nu avea prea multă experiență când venea vorba despre seducție, chiar dacă mă gândisem deja destul de mult la asta. Oare chiar insinuase că nu avea prea multă experiență sau chiar deloc când venea vorba despre intimitate? Mi se părea imposibil. Era un zeu care avea probabil cel puțin câteva sute de ani. Și mi s-a părut îngrozitor de priceput la sărutat și mângâiat pentru cineva care nu făcea astfel de lucruri. Însă...

Într-adevăr, *îmi ceruse* să-i arăt ce voiam să facă... Ce-mi plăcea. Iar eu îi arătasem.

Avea, oare, importanță dacă mă culcasem cu mai multe persoane decât el? Sau dacă el nu mai fusese cu nimeni? Nu. Doar mă făcea curioasă în privința lui – a trecutului lui și a lucrurilor pe care le făcea când nu vâna zei sau când nu mă veghea. Oare nu găsise niciodată pe cineva de care să fie atras? Sau măcar atras îndeajuns încât să fie cu persoana aceea? Nu râvnise la nimeni și nu se îndrăgostise de nimeni? Iar dacă așa

stăteau lucrurile, cum să fiu eu prima? Cu siguranță erau altele mai... ei bine, mai *oricum* decât mine. Începând cu oricare dintre zeițe.

Mai puțin Cressa.

Gândurile la Ash au trecut iute în plan secund când soarele m-a scăldat în lumina lui și am văzut ce mă aștepta.

Stricăciunea se răspândise.

Am încetinit și am privit spre copacii din dreapta mea și am simțit deodată un gol în stomac. Crăcile copacilor de jacaranda fuseseră cândva încărcate cu flori violete cu formă de trompetă. Acum, se așternuseră pe pământ, cu florile maro și marginile încrețite. Cu crăcile goale, nu avea cum să-ți scape culoarea gri stranie a Stricăciunii ce se agăța acum ca un mușchi de ramurile și trunchiul copacului.

Fermierii încercaseră metodele pe care credeau că le aplicase regele Roderick. Petrecuseră zi și noapte, săptămâni și luni la rând, săpând și răzuind, însă Stricăciunea era adâncă, iar sub ea se afla un sol dur și pietros, lipsit de nutrienții necesari pentru a crește culturi.

M-am holbat la Stricăciune și am simțit cum mi se umple pieptul de răceală. Era limpede că se răspândea mai rapid. Și dacă zeul primitor al morții ar fi venit după mine acum, nici măcar nu eram convinsă că l-aș fi putut face să se îndrăgostească de mine în timp util.

Lasania nu avea ani întregi la dispoziție.

M-am dus într-acolo, împingând cu piciorul o inflorescență veștejită, până am văzut ceea ce știam deja că urma să văd. Pământul în sine se stricase, devenind gri.

– Zeilor mari, am șoptit eu, holbându-mă la pământul distrus. „Inspiră." Am tras aer în piept, dar mi

s-a tăiat răsuflarea când am simțit mirosul Stricăciunii. Nu era tocmai un miros neplăcut. Îmi amintea de...

De flori de liliac râncede.

Așa cum mirosiseră și Vânătorii. Același miros care umpluse aerul înainte ca Andreia Joanis să se ridice, moartă și totuși capabilă să se miște.

Nu era doar o plăsmuire a mea. Stricăciunea mirosea la fel.

Mi-am întors privirea spre oraș. Printre copacii rămași, Templul Umbrelor strălucea întunecat în lumina soarelui. Spre centru, Templul Soarelui strălucea puternic. Aproape că era dureros să le privești. Și, mai în spate, castelul Wayfair se înălța pe deal, iar dincolo de turnurile de fildeș se zăreau licăririle de un albastru-închis ale Mării de Lână. Oare cât avea să mai dureze până ca Stricăciunea să ajungă la fermele pe lângă care trecusem și la orașul de dincolo de ele? Ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge la Pădurea Întunecată de Ulmi și apoi la mare?

Când am ajuns la ferma familiei Massey, am văzut că mai rămăsese doar un acru de pământ nemânjit în spatele casei de piatră și al grajdurilor acum goale. Și mai rău era că cenușiul Stricăciunii se afla periculos de aproape de căpățânile de varză care nu erau încă gata să fie culese.

Cu sacul la piept, m-am împotrivit imboldului de a fugi pe lângă casa familiei Massey, de a mă îndepărta de catastrofa ce urma să aibă loc. Însă ar fi fost în zadar. Destinația mea era mult mai rea de-atât.

Scârțâitul balamalelor mi-a atras atenția spre casă. Am văzut-o pe doamna Massey, cu un coș împletit în mână. Mi-a făcut cu mâna de cum m-a zărit.

Mi-am mutat încărcătura pe un braț și i-am făcut și eu cu mâna, simțindu-mă vinovată. Doamna Massey nu

avea idee că aș fi putut opri distrugerea fermei ei. De-ar fi știut, mă îndoiesc că mi-ar fi ieșit în întâmpinare. Probabil ar fi încercat să mă pocnească peste cap cu coșul.

– Bună dimineața, am strigat eu.

– 'Neața!

A pășit ușor pe poteca de piatră crăpată. Judecând după urmele de pământ de pe genunchii pantalonilor ei, mi-am dat seama că muncise deja în bucata de fermă rămasă, întrucât domnul Massey probabil se dusese în oraș. Oamenii ca ei se trezeau adesea înaintea tuturor și se culcau după toți ceilalți.

Tavius îi numea adesea „clasa de jos". Numai cineva nepotrivit pentru a domni ar gândi așa despre temelia regatului, însă moștenitorul tronului era... ei bine... un măgar. Tavius nu-i respecta mai deloc pe cei care-i puneau mâncarea în farfurie, și nu m-ar fi surprins ca sentimentele să fie reciproce. lar dacă nu se întâmplase deja, era doar o chestiune de timp până ca și ei să aibă aceeași opinie despre el.

– Ce te-aduce pe aici? a întrebat doamna Massey. Te-a trimis coroana?

Presupunea că lucram în castel și credea că reprezentanții coroanei le ofereau mâncarea pe care o aduceam. Nu i-am dat niciodată de înțeles că nu ar fi fost așa.

– Am vrut să văd ce face familia Couper. Nu știam dacă au aflat despre ce s-a întâmplat azi-noapte în Croft's Cross. Cum au fost deteriorate unele clădiri, sunt convinsă că va fi nevoie de oameni în plus pentru reparații.

Doamna Massey a încuviințat din cap.

– Ce lucru îngrozitor! Și-a sprijinit coșul pe șoldu-i rotunjit și a privit spre oraș. Dar presupun că Ritualul care urmează va aduce... o oarecare bucurie.

Am încuviințat din cap.

– Sunt convinsă că așa va fi.

– Știi, n-am fost niciodată la un Ritual. Tu ai fost?

– Nu am avut ocazia, i-am spus eu. Ar fi fost riscant să-mi fac apariția la un Ritual, mai ales când participa coroana, însă eram curioasă să știu ce se întâmpla. Sunt convinsă că e plictisitor, am adăugat.

Doamna Massey a râs, și pielea bronzată a feței i s-a încrețit.

– N-ar trebui să spui așa ceva.

Am zâmbit larg, însă amuzamentul mi-a pierit când mi-am trecut privirea peste câmpurile gri.

– S-a răspândit de când am fost ultima oară pe-aici.

– Așa e. Și-a dat la o parte un cârlionț rătăcit ce-i ieșise de sub boneta albă dantelată pe care o purta. Se pare că se întinde mai repede. Probabil va trebui să recoltăm înainte să se facă. E singura noastră opțiune în momentul de față, pentru că baricada din lemn pe care a construit-o Williamson nu a oprit-o, așa cum am sperat. A clătinat ușor din cap, după care a zâmbit slab. Mă bucur că fiul nostru a găsit de muncă pe corăbii. Îl supără pe Williamson, știi? Că fiul lui nu-i va călca pe urme, așa cum Williamson i-a călcat pe urme tatălui lui, însă nu e nici un viitor aici.

Am apucat mai bine sacul și am simțit cum mi se strânge pieptul. Mi-am dorit să fi știut ce să-i spun... Mi-am dorit *să fie* ceva ce i-aș fi putut spune.

Mi-am dorit ca eu să fi fost găsită vrednică.

– Îmi pare rău, a zis doamna Massey și a râs agitat, după care și-a dres vocea. Nimic din toate astea nu te privește.

– Ba nu, e în regulă, i-am spus eu. Nu aveți de ce să vă cereți scuze.

A răsuflat apăsat, holbându-se la ferma ei distrusă.

– Ziceai că-i vizitezi pe soții Couper?

Am încuviințat din cap, privind spre sacul cu mâncare ce mi se părea acum jalnic. Mă oprisem deja la alte trei case înainte să vin aici.

– Aveți nevoie de ceva? Am mere și cartofi. Nu e mult, dar...

– Mulțumesc! E o ofertă binevoitoare și foarte apreciată, a zis ea, dar și-a îndreptat spatele și a strâns din buze.

M-am foit și mi-am dat seama că se putea să o fi jignit cu o astfel de ofertă. Mulți din clasa muncitoare erau oameni mândri, care nu erau obișnuiți și nici nu își doreau să primească lucruri pe care le considerau pomană.

– Nu am vrut să insinuez că ați fi nevoiași.

– Știu. Buzele i s-au mai relaxat puțin. Și nu voi fi prea mândră să accept o astfel de generozitate când va veni ziua aceea. Din fericire, nu am ajuns încă în punctul acela. Familiei Couper i-ar fi mult mai de ajutor decât nouă. N-au reușit să crească nimic de prea multă vreme, nici cartofi, nici fasole.

Am privit înainte spre dealul mic și vălurit ce nu lăsa să se vadă casa familiei Couper.

– Credeți că Penn a găsit o altă sursă de venit?

– Amarys îmi spunea zilele trecute că au încercat amândoi, mi-a zis ea, privind în aceeași direcție. Dar, întrucât culegătorii au dat fuga spre alte ferme și spre prăvăliile din oraș, nu se găsește nimic de lucru. Cred că au hotărât să aștepte. Să sperăm că nu e prea târziu ca Penn să vadă dacă e nevoie de ajutor la vreuna dintre prăvălii.

Exista o șansă ca Penn să găsească de lucru temporar, să iasă totuși ceva bun din ce se întâmplase azi-noapte în Croft's Cross. Am vrut să întreb ce aveau să facă ei după ce proprietatea lor avea să devină ca aceea a familiei Couper. Oare aveau să rămână pe pământurile

lor, crezând că aveau să redevină fertile? Sau aveau să își părăsească căminul și bucata de pământ pe care familiile lor o cultivaseră timp de secole? Soții Massey erau mai în vârstă decât soții Couper, însă nu vârsta era problema. Nu existau prea multe alte surse de venit.

Trebuia făcut ceva acum, cu sau fără blestem. Nu era prima oară când mă gândeam la asta. Nici măcar a o suta oară.

M-am întors din nou spre doamna Massey, mi-am luat rămas-bun de la ea și-am pornit-o spre soții Couper. Cartofii și merele nu aveau să le ajungă multă vreme, dar măcar era ceva, și eram convinsă că în ziua următoare avea să fie mai multă mâncare decât aș fi putut duce. Oaspeții nu aveau să se atingă de o mare parte din mâncarea ce era pregătită chiar acum.

Copacii morți căzuseră de mult și fuseseră îndepărtați, însă era în continuare un șoc să ajungi la deal și să vezi doar ceea ce părea a fi un strat fin de cenușă.

Când am văzut casa soților Couper, mă așteptam deja să aud râsul copilăresc al fiicei lor și strigătele de fericire ale fiului lor, amândoi prea tineri ca să înțeleagă pe deplin ce se întâmpla în jurul lor. Singurul sunet care se auzea era iarba veștejită scârțâind sub ghetele mele. Când m-am apropiat de casă, am văzut că ușa din față era întredeschisă.

Am pășit în pridvor.

– Penn? am strigat și am împins ușa cu șoldul. Amarys?

Nici un răspuns.

Poate erau în spate, în hambar. Mai aveau o mână de găini – sau cel puțin mai avuseseră cu câteva săptămâni în urmă, când trecusem ultima dată pe aici. Se putea și să fie în oraș. Poate că Penn se gândise deja să meargă la

companiile de transport. Cu gândul că le puteam lăsa merele și cartofii în bucătărie, am împins de tot ușa.

Mirosul m-a izbit imediat.

Nu mirosul Stricăciunii mi-a făcut inima să-mi bată cu putere. Era o miasmă mai densă, care mi-a întors stomacul pe dos, amintindu-mi de mirosul de carne stricată.

Am aruncat o privire prin bucătărie. Pe masa altminteri goală se aflau lumânări, care arseseră de tot. Lămpile cu gaz de pe polița vetrei se stinseseră de mult. Spațiul de zi, câteva scaune și divane uzate, era de asemenea gol. Mingi mici și păpuși făcute din cârpe erau adunate frumos într-un coș aflat lângă coridorul scurt ce ducea spre dormitoare.

M-am holbat spre cadrul ușii, înfigându-mi degetele în sacul de pânză groasă și aspră.

„Nu o face. Nu o face. Nu o face."

Am pășit lent, de parcă aș fi răzbit prin apă, dar am înaintat oricum, chiar dacă vocea din mintea mea mi-a șoptit și apoi mi-a urlat să mă opresc. Mi s-a făcut pielea de găină când am pășit pe coridor, iar mirosul... m-a sufocat.

„Nu o face. Nu o face. Nu o face."

Ușa din dreapta mea era închisă, însă cea din stânga – nu. Se auzea un bâzâit, un zumzăit pe care ar fi trebuit să-l recunosc, dar pe care n-am reușit să-l identific în clipa aceea. M-am uitat în odaie.

Degetele mi-au amorțit brusc, și ce-a mai rămas din sacul cu mere și cartofi mi-a alunecat din mână. Nici măcar nu l-am auzit când s-a izbit de podea.

Bâzâitul provenea de la *sute* de muște. Mirosul era de la...

Soții Couper erau întinși pe pat amândoi. Penn și soția lui, Amarys. Între ei se aflau copiii lor. Donovan și... micuța Mattie. Lângă Penn se afla o fiolă goală, de

genul celor folosite de tămăduitori pentru prepararea medicamentelor. Mi-am închipuit că în trecut stătuseră de multe ori în pat așa, citindu-le povești copiilor sau doar bucurându-se de timpul petrecut împreună.

Însă nu dormeau. Știam asta. Știam că singurele care erau în viață în odaie erau afurisitele alea de muște. Știam că, în afară de insectele alea, nu mai fusese altcineva în viață în casă de ceva vreme. Și de aceea darul meu nu mă avertizase în privința a ceea ce aveam să descopăr acolo. Nici eu, nici oricine altcineva, muritor sau zeu, nu mai putea face nimic în momentul acela. Era mult prea târziu.

Erau morți.

CAPITOLUL 15

Am străbătut cu pași apăsați sala cea mare a castelului Wayfair, tremurând, trecând pe lângă stindardele regale și sfeșnicele poleite cu aur care ardeau chiar dacă pătrundea lumină prin numeroasele ferestre. Era un du-te-vino continuu de servitori ce se perindau între bucătărie și sala cea mare. Cărau vaze cu trandafiri ce înfloreau noaptea, care acum erau închiși, fețe de masă călcate și pahare ce luceau de cât erau de curate. Nu-mi *venea* să cred că tot palierul mirosea a carne friptă și a deserturi coapte, în timp ce membrii familiei Couper erau morți în patul lor, iar lângă ei se afla fiola goală pe care Penn și Amarys o consideraseră singura opțiune ce le mai rămăsese. Aleseseră să moară mai repede, în loc să tărăgăneze lucrurile. Între timp, aici se pregătea o cantitate de mâncare ce le-ar fi ajuns o lună întreagă.

Mi-a venit să dau jos stindardele și sfeșnicele, să sfâșii pânzele și să sparg paharele. Mi-am înfipt pumnii în fustele prăfuite și am urcat scările late și lustruite din calcar ce duceau spre etaj, unde știam că aveam să-l găsesc pe tatăl meu vitreg. Încăperile de la parter înșiruite de-a lungul sălii de banchete erau folosite doar pentru a-i întâmpina pe oaspeți. Le verificasem deja, și ambele fuseseră goale.

Am ajuns pe podest și m-am îndreptat spre aripa de vest a castelului. De cum am zărit coridorul, am văzut mai mulți bărbați lângă odăile private ale tatălui meu

vitreg. Gardienii regali stăteau în picioare, în uniformele lor ridicole, holbându-se drept în față, cu mâinile pe mânerele săbiilor pe care mă îndoiam că le trăseseră vreodată în luptă.

Nici unul dintre ei nu s-a uitat spre mine când m-am apropiat.

– Trebuie să-l văd pe rege.

Gardianul regal din fața ușii nici măcar n-a clipit, ci a continuat să se holbeze în față. Nu s-a clintit.

Răbdarea mi se terminase în clipa în care văzusem ce se alesese de familia Couper. M-am apropiat de gardian, îndeajuns de mult încât să văd că i s-a încleștat maxilarul.

– Dă-te la o parte sau te dau eu.

Asta i-a atras atenția bărbatului mai vârstnic. Și-a întors privirea spre mine, iar ridurile din colțurile ochilor i s-au adâncit.

– Și chiar te rog să te îndoiești că îmi voi duce la îndeplinire amenințarea. Pentru că mi-ar plăcea nespus de tare să-ți demonstrez cât de amarnic te înșeli, i-am făgăduit eu.

Bărbatul s-a înroșit la față, în timp ce degetele i s-au albit de la cât de strâns ținea sabia.

Mi-am lăsat capul într-o parte și-am ridicat dintr-o sprânceană. De îndrăznea să ridice pumnul chiar și un centimetru, aveam să-i rup fiecare oscior din mână sau să mor încercând.

– Dă-te la o parte, Pike, i-a poruncit un alt gardian regal.

Pike arăta de parcă ar fi preferat să-și vâre fața în apă clocotindă, dar s-a dat la o parte. Nu mi-a deschis ușa, așa cum ar fi făcut pentru oricine altcineva. Nu m-a surprins deloc lipsa de respect, dar nici că mi-a păsat când am apucat mânerul de aur greu și am împins cu forță ușa.

Mirosul puternic de tutun pentru pipă m-a învăluit de cum am intrat în odaia cufundată în lumina soarelui. Raze de lumină se reflectau din figurinele de sticlă suflată de pe rafturi. Unele dintre ele erau reprezentații ale zeilor obișnuiți și primitivi. Altele întruchipau animale, clădiri, trăsuri și copaci. Regele le aduna de când lumea și pământul. L-am găsit așezat în spatele biroului de fier greu dintr-un capăt al încăperii circulare.

Regele Ernald stătea cu spatele la ferestre și la balconul pe care se afiase în seara dinainte. Mi se păruse mereu impunător, cu pieptul lat și înalt, iute la râs și la zâmbit. Spre deosebire de mama, care părea să nu îmbătrânească, el începuse să încărunțească la tâmple, iar ridurile de la colțurile ochilor și de pe frunte i se adânceau.

În clipa de față nu mi se părea deloc mare.

Am citit pe chipul regelui Lasaniei surprindere când s-a uitat spre ușă. Preț de o clipă. Apoi a afișat din nou acea mască a indiferenței pe care o purta mereu când eram de față. Râsetele și zâmbetele îi piereau mereu când știa că mă aflam prin apropiere.

În adâncul meu, credeam că-i era teamă de mine, chiar dinainte să fi fost găsită nevrednică.

Tatăl meu vitreg nu era singur. Mi-am dat seama de cum am intrat în birou și i-am văzut ceafa fratelui meu vitreg. Stătea pe divanul din centrul încăperii, ciugulind agale curmale dintr-un castron.

Nu mai era nimeni în afară de ei în încăpere.

– Sera, a zis regele pe un ton indiferent. Ce cauți aici?

Fără căldură sau afecțiune. Întrebarea lui era o poruncă, nu o rugăminte. În trecut, mă duruse acest lucru. După ce am fost găsită nevrednică, nu am mai simțit nimic. Astăzi, însă, m-a înfuriat la culme. Dacă nu știa de ce mă aflam aici însemna că nu avea idee că

îmi petrecusem ultimele câteva ore privindu-i pe primii gardieni peste care dădusem îngropându-i pe soții Couper.

– Soții Couper au murit, am anunțat eu.

– Cine? a întrebat fratele meu vitreg.

M-am crispat.

– Fermieri ai căror pământuri au fost infectate de Stricăciune.

– Adică, Stricăciunea pe care n-ai reușit să o oprești, m-a corectat Tavius, ridicând o curmală.

L-am ignorat.

– Tu măcar știi cine sunt?

– Știu cine sunt, mi-a spus tatăl meu vitreg, așezându-și pipa pe o tavă de cristal. Am fost anunțat de trecerea lor în neființă cu nici o oră în urmă. Ce regretabil!

– E mai mult decât regretabil.

– Ai dreptate, a încuviințat el, iar eu am mijit ochii, deoarece aveam suficientă minte ca să pricep ce se întâmpla. Ce au hotărât să facă este tragic. Copiii aceia...

– Vrei să spui ce au simțit că *erau nevoiți* să facă. Mi-am încrucișat brațele peste piept, ca să nu apuc una dintre prețioasele lui figurine și să o azvârl cât colo. Tragic este că au simțit că nu mai aveau altă opțiune.

Tatăl meu vitreg s-a încruntat și s-a aplecat în față pe scaun.

– Mereu avem de ales.

– Ar trebui să avem, dar când îți privești copiii... Mi s-a tăiat răsuflarea și mi s-au aprins plămânii când am auzit în mintea mea chicotelile micuței Mattie. Nici eu nu sunt de acord cu ce au făcut, însă au fost împinși până dincolo de limită.

– Dacă situația lor era atât de rea, de ce nu au căutat pur și simplu să se angajeze undeva? a întrebat Tavius

de parcă ar fi fost primul care se gândise la asta. Ar fi fost o opțiune mult mai bună.

– Ce ar fi putut găsi de lucru? am întrebat eu. Crezi că o persoană poate intra pur și simplu în orice prăvălie ori companie sau poate merge pe o corabie și să găsească de lucru? Mai ales că toată viața s-au perfecționat într-o singură meserie?

– Atunci, poate că ar fi trebuit să învețe o altă meserie în clipa în care eșecul *tău le*-a distrus pământul, a sugerat el.

– *Tu* câte meserii ai hotărât să înveți și ai ajuns să stăpânești într-atât încât să poți cere să fii angajat pe un anumit post? l-am provocat eu.

Tavius nu mi-a răspuns.

Întocmai. Singurul lucru la care se pricepea era să fie expert în ticăloșie.

– Cred că fratele tău vitreg încearcă să spună același lucru pe care l-am zis eu, a spus regele, așezându-și palmele pe birou. Avem mereu de ales. Ei au ales greșit.

– O zici de parcă n-ar fi avut nici un motiv să o facă. Deja erau pe moarte. Mureau de foame!

– Și au ales să își curme viața – și pe cea a copiilor lor – în loc să facă tot posibilul ca să-i hrănească! Regele s-a ridicat de pe scaun într-un iureș de mătase neagră cu podoabe mov. Ce-ai fi vrut să fac și crezi că ar fi schimbat ceva? Nu pot controla Stricăciunea. Nu pot vindeca pământul. Știi asta.

Nu-mi venea să cred că mă întreba.

– l-ai fi putut hrăni. Te-ai fi putut asigura că aveau ce mânca până ar fi putut cultiva din nou pământul sau până ar fi găsit de lucru.

– Și ar trebui să facă asta pentru toate familiile care nu își mai pot lucra pământul? a întrebat Tavius.

Cu mâinile strânse pumn, m-am întors spre el. Nu avea nici măcar o particulă de praf pe cizma de piele pe

care o ținea sprijinită de suprafața dură a canapelei. Și-a plecat capul în direcția mea, fără ca un singur cârlionț să-i cadă peste frunte. Vânătaia de la ochi cu care se alesese de la mine se estompase mult prea rapid. Trăsăturile i se îmbinau cu desăvârșire. Și, cu toate acestea, toate acele atribute frumoase nu se potriveau pe chipul lui Tavius.

– Da, am răspuns eu. Și nu doar pentru fermieri. Ar trebui să știi asta, ca moștenitor al tronului.

A strâns din buzele-i subțiri.

– Și pentru culegătorii care se bizuie pe ogoarele lor ca să-și hrănească copiii. Și pentru prăvăliașii care se chinuie în fiecare săptămână să cumpere alimente, fiindcă prețurile au crescut. M-am holbat la el. Știi măcar de ce au crescut prețurile?

Chipul i s-a mai relaxat.

– Știu de ce. Din pricina ta.

A zâmbit și și-a vârât o curmală în gură. Mă îndoiam că știa.

– Ia spune-mi, *soră*. Cum crezi că le-am putea purta de grijă tuturor familiilor?

Mi s-a strâns stomacul de dezgust.

– Am putea distribui rații. Le-am putea da o parte din mâncarea de aici, începând cu curmalele din castronul ăla.

Tavius a zâmbit afectat, apoi a mușcat dintr-o altă curmală.

M-am întors din nou spre rege.

– Avem aici, între aceste ziduri, mai mult decât suficientă mâncare ca să hrănim o sută de familii timp de o lună.

– Și apoi ce? m-a întrebat tatăl meu vitreg, ridicându-și mâinile cu palmele în sus. Ce facem după o lună, Sera?

– Nu e ca și cum am rămâne fără mâncare. Sunt și alte ferme...

– Care sunt deja exploatate la maximum ca să compenseze pentru pământurile ce nu mai pot produce, m-a întrerupt el. Unde ai trage linie? Cum ai hotărî pe cine hrănim și pe cine nu? Cum ai spus și tu, nu e vorba doar despre fermieri, ci și despre culegători și despre mulți alții. Dar sunt și oameni care nu pot sau nu vor să-și câștige singuri existența. Cei care vor veni la noi cu mâinile întinse și gurile deschise. Dacă am încerca să-i hrănim, am flămânzi cu toții.

Am tras adânc aer în piept, însă asta nu m-a liniștit deloc.

– Mă îndoiesc sincer că ar alege cineva să nu își câștige singur existența și să moară de foame.

Regele a pufnit în râs și s-a așezat.

– Ai fi surprinsă, a zis el, apucând un potir incrustat cu rubine.

– Trebuie să putem face ceva, am încercat eu din nou.

– Ei bine, am eu o idee, a anunțat Tavius, iar eu nici măcar nu m-am sinchisit să mă uit la el. Rațiile despre care vorbeai? Am putea începe prin a le duce mâncarea pe care le-o alocăm celor mai inutili dintre aceste ziduri.

– O, lasă-mă să ghicesc... Te referi la mine, am zis eu, privindu-l peste umăr.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Măcar eu conștientizez cât de inutilă sunt. Am zâmbit, în timp ce lui i-a pierit zâmbetul. Spre deosebire de alții din încăpere.

Expresia îngâmfată i-a dispărut complet de pe chip, ștearsă de o furie înflăcărată.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Nu e nimic îndrăzneț în a spune adevărul, am ripostat eu.

Tavius s-a ridicat brusc, iar eu m-am întors cu fața spre el.

– Știi care e problema ta?

– Tu? am răspuns eu, fără să-mi pese de cât de copilăresc suna.

A mijit ochii la mine.

– Eu? Ironia ar fi amuzantă, dacă n-ar fi atât de jalnică. Tu ești problema. Tu ai fost mereu problema.

– Tavius, l-a avertizat tatăl lui.

Fratele meu vitreg a făcut un pas spre mine.

– Tu ai dezamăgit acea familie. Ei au murit din pricina ta. Nu a mea.

M-am crispat, simțindu-mă spintecată de cuvintele lui, însă n-am lăsat să se vadă, ci l-am privit drept în ochi.

– Atunci, și mai mulți vor pieri din pricina eșecului meu, dacă în continuare coroana nu ia măsuri. Ce vei face după ce vei urca pe tron? Îți vei lăsa *poporul* să moară, în timp ce tu vei sta în castel și vei băga în tine curmale?

– Ah. A scos un râset aspru și hârșâit. Abia aștept să urc pe tron.

Am pufnit disprețuitor.

– Zău? Să urci pe tron ar presupune să faci și altceva decât să tai frunză la câini toată ziua și să bei toată noaptea.

Nările i-au fremătat.

– Cât de curând, Sera. Îți jur.

Mi-am simțit pieptul plin de ceva întunecat și uleios, cam în locul din care izvora căldura stârnită de darul meu. Doar că senzația ce șerpuia acum prin mine, în timp ce-mi priveam fratele vitreg, era netedă și rece.

– Ce? Vrei să zici că vei face ceva? Tu? Ai uitat că ți-am învinețit ochiul? Am zâmbit când a mijit ochii la mine. În caz c-ai uitat, îți pot aduce cu ușurință aminte.

A făcut un pas în față.

– Ești o cățea...

– Ajunge, Tavius! a spus tatăl meu vitreg cu voce tunătoare, făcându-mă să tresar. *Ajunge,* a mârâit el când fratele meu vitreg a dat să mai spună ceva. Lasă-ne singuri, Tavius. Acum.

Uluită de faptul că tatăl meu vitreg nu mă alunga pe mine din încăpere, nu am fost atentă când Tavius s-a întors spre masă.

– Poftim, draga mea *soră,* a zis el, apucând castronul cu curmale. Le poți împărți celor nevoiași.

A azvârlit cu castronul în mine.

Curmalele au zburat prin aer. Castronul dur de ceramică s-a izbit de brațul meu, pe care îl ridicasem, în loc de fața mea. Durerea mi-a reverberat în os. Am icnit când castronul a căzut, spărgându-se de podeaua din marmură.

Am simțit o durere arzătoare în braț când am pornit spre el.

– Ticălosule...

– Ajunge! Amândoi! a urlat regele, lovind cu palmele în birou, iar, o clipă mai târziu, ușile s-au deschis larg.

Cei doi gardieni regali au intrat în încăpere, cu mâinile pe săbii.

– Sera, oprește-te! Nu mai face un singur pas spre fratele tău vitreg. E un ordin. Dacă nu-l vei asculta, îți vei petrece restul săptămânii în odăile tale. Îți făgăduiesc.

M-a străbătut cu iuțeala fulgerului o furie înflăcărată, de-au început să mă usture ochii. M-am forțat să mă opresc, deși îmi venea să iau castronul spart și să-l izbesc pe Tavius în cap cu el. Însă regele avea să-și ducă la îndeplinire amenințarea. Mă mai încuiase în odăile mele, iar eu... aveam să mă pierd dacă avea să o facă.

– Iar tu, fiule, a continuat tatăl meu vitreg.

Tavius s-a oprit, făcând ochii mari când a auzit vocea tunătoare a regelui.

– Nu vreau să te mai văd azi. Dacă se întâmplă, nu te vei trezi doar cu un castron peste față. Ai înțeles?

Tavius a încuviințat scurt, după care s-a întors fără să mai spună ceva, trecând pe lângă gardienii regali. Regele le-a făcut semn, și au ieșit din odaie, închizând în tăcere ușa în urma lor.

S-a așternut tăcerea peste noi.

Apoi m-a întrebat:

– Ești bine?

M-a surprins tonul blând pe care m-a întrebat, și mi-am plecat privirea. Brațul care îmi zvâcnea de durere era deja de un roșu aprins. Avea să se învinețească.

– Sunt bine. Am privit spre castronul spart. M-aș fi simțit și mai bine dacă nu m-ai fi oprit.

– Sunt convins de asta, dar, dacă nu te-aș fi oprit, probabil l-ai fi rănit grav.

M-am întors lent spre el.

Regele a ridicat potirul și l-a golit dintr-o sorbitură.

– I-ai veni de hac repede fratelui tău vitreg.

Nu ar fi trebuit ca vorbele lui să mi se pară un compliment, însă m-au înfășurat, oricum, asemenea unei pături calde.

– Nu va mai face așa ceva, a adăugat el, ducându-și mâna peste cap și apucându-se de ceafă. Nu-i stă în fire să se poarte așa. E iute la mânie, da, însă n-ar face așa ceva în mod normal. E îngrijorat.

Nu eram așa convinsă de asta. Tavius avusese mereu o latură crudă, iar mama și tatăl meu fie nu observau, fie alegeau să nu vadă.

– Ce l-ar putea îngrijora pe el?

– Același lucru care te chinuiește și pe tine, a răspuns el. Doar că nu se exprimă la fel de vocal ca tine.

Nu credeam nici în ruptul capului că Tavius își făcea griji pentru cei care nu se puteau hrăni singuri. În cel mai bun caz, își făcea griji în legătură cu felul în care asta avea să-l afecteze pe el cândva.

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi lucrurile de azi-dimineață, a continuat el.

Am rămas din nou mută de uimire.

– Știu că tu i-ai găsit. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-și mâna de brațul scaunului. Nimeni nu ar trebui să vadă așa ceva.

Am clipit doar, și mi-a luat un moment ca să-mi revin după alte vorbe la care nu mă așteptasem.

– Poate că nu, am zis eu, după care mi-am dres glasul. Dar... cred că unii *trebuie* să vadă, pentru a înțelege cu adevărat cât de gravă e situația.

– Știu cât de gravă e situația, Sera. Și fără să văd.

M-a privit drept în ochi. M-am îndreptat spre biroul lui, cu mâinile împreunate.

– Trebuie să se facă ceva.

– Se va face.

– Ce anume? am întrebat eu, bănuind că încă era de părere că eu jucam un rol în oprirea stricăciunii.

Și-a întors privirea spre unul dintre numeroasele rafturi și la bibelourile de pe el.

– Doar avem nevoie de timp, a spus regele pe un ton istovit, lăsându-se în spate pe scaun. Părea împovărat. Trebuie doar să așteptăm, și vom rezolva Stricăciunea. Se va rezolva totul în timp.

Am plecat din biroul tatălui meu vitreg cu aceeași senzație pe care mi-o lăsa un coșmar ce îmi zăbovea în minte ore întregi după trezire, și a trebuit să îmi aduc în mod voit aminte că groaza ce mă găsise în timpul somnului nu era reală.

Era un soi de senzație de neliniște. În vreme ce am coborât scările și mi-am croit drum spre sala de banchete, mi-am ținut capul plecat, ignorându-i pe numeroșii servitori și felul în care ei mă ignorau la rândul lor. Nu știam ce avea regele impresia că urma să se schimbe. Trebuia să facem ceva. Nu să așteptăm răbdători. Nu să sperăm cu nesăbuință.

Am intrat în sala de banchete, frecându-mi brațul care mă durea. Trebuia să mă schimb și apoi să-l găsesc pe Sir Holland. Cu siguranță, aveam să întârzii la antrenament. Nu știam dacă...

– *Vă rog.*

M-am oprit din mers și m-am întors, uitându-mă în jur. Încăperea lungă și lată era goală, iar alcovurile ce duceau spre încăperile de întrunire păreau de asemenea goale. Mi-am ridicat privirea spre mezanin. Nu se vedea nimeni lângă balustrada de piatră.

– Vă rog, s-a auzit din nou șoapta, din stânga mea.

M-am întors spre alcovul luminat de lumânări și spre ușa închisă din interiorul lui.

– Vă rog. Cineva...

Am pătruns în zona întunecoasă, am apăsat mânerul ușii și mi-am ținut răsuflarea, de parcă așa aș fi reușit să aud mai bine. Preț de o clipă mult prea îndelungată, nu am auzit nimic.

– Vă rog, s-a auzit din nou strigătul slab. Ajutați-mă!

Cineva avea necazuri. M-au năpădit gânduri dintre cele mai întunecate. Când nu erau folosite, nimeni nu verifica aceste încăperi. Se puteau întâmpla tot felul de grozăvii în ele. M-am gândit la unii dintre gardienii regali și la servitoarele mai tinere și frumușele. Mi s-a încins sângele de furie când am răsucit mânerul. M-am gândit în sinea mea că era straniu că ușa se deschisese cu atâta ușurință. Ticăloșiile erau săvârșite, de obicei, în spatele ușilor încuiate. Totuși, se putea să fi căzut cineva

în timp ce curăța candelabrele enervante ce atârnau în fiecare încăpere. Cu câțiva ani în urmă, unul dintre servitori murise așa, chinuitor de lent.

Când am intrat în odaia luminată doar de câteva sfeșnice împrăștiate, am văzut-o pe fata cu păr închis la culoare îngenuncheată lângă masa joasă aflată între două divane lungi.

– Te simți bine? am întrebat eu, înaintând grăbită spre ea.

Fata și-a ridicat privirea spre mine, și atunci am recunoscut-o. Era una dintre tinerele din bucătărie care se rugau. Nu mi-a răspuns.

– Ești bine? am întrebat din nou și am dat să îngenunchez, când am observat că bluza-i albă și apretată nu avea nici măcar o încrețitură. Era palidă, cu ochii albaștri bulbucați, însă nici o șuviță de păr nu-i ieșise din cocul jos, nici nu avea boneta dantelată într-o parte.

Servitoarea a privit peste umărul meu, în spatele meu.

Mi s-au încordat toți mușchii din corp când am auzit pași de cizme estompați de covorul gros. Ușa s-a închis...

Apoi am auzit cum era încuiată.

Fata m-a privit din nou, iar buzele au început să-i tremure.

– Îmi pare rău, a șoptit ea.

Fir-ar să fie, era o capcană.

CAPITOLUL 16

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Mi-am întors ușor capul spre stânga și am văzut două perechi de picioare lângă ușă, îmbrăcate în pantaloni închiși la culoare. Ar fi trebuit să nu dau buzna orbește în orice încăpere, chiar dacă se afla în castelul Wayfair.

Oare nu învățasem această lecție de nenumărate ori în ultimii trei ani?

– N-am avut de ales, mi-a șoptit servitoarea. Sincer, eu...

– Ajunge! s-a răstit o voce bărbătească, iar servitoarea a tăcut imediat.

Vocea se auzise din dreapta mea. Fie se mișcase cel de lângă ușă, fie erau doi în încăpere. Sângele îmi fremăta de iritare când mi-am vârât mâna dreaptă în gheată. Nu aveam o zi prea bună, ceea ce era nasol de tot, după cele câteva ore minunate petrecute pe malul lacului. Toți membrii sărmanei familii Couper erau morți. Brațul încă îmi zvâcnea. Sir Holland avea să se enerveze, pentru că acum chiar aveam să lipsesc de la antrenament și, în plus, aveam să-mi distrug singura fustă drăguță pe care o aveam și pe care nu-mi venea să o sfâșii în bucăți.

La urma urmei, știam cum aveau să se termine lucrurile: cu mine însângerată.

Și cineva mort.

– Știu la ce vă gândiți, am zis eu, ridicându-mă lent și scoțându-mi din teacă cuțitul din gheată. Era îndeajuns

de mic, încât, atunci când mi-l lipeam de palmă cu degetul mare și îmi țineam mâna desfăcută, să pară că nu aveam nimic în mână. M-am uitat din nou ușor în stânga mea: cele două picioare erau tot acolo. Ați auzit un zvon, am continuat eu. Cum că aș fi blestemată. Că, dacă mă uciderți, veți pune capăt Stricăciunii. Nu e așa. Sau ați auzit ceva despre cine sunt și credeți că mă puteți folosi ca să obțineți lucrurile de care aveți nevoie. Nici asta nu se va întâmpla.

– Nu ne gândim la nimic, a răspuns bărbatul din stânga mea. În afară de monedele cu care ne vom umple buzunarele. Destule cât să nu punem întrebări.

Asta era... diferit.

Am mișcat ușor cuțitul, răsucindu-i lama subțire între degete. „Ucisul nu e un lucru pe care să nu pui preț." Ash avea dreptate. M-am forțat să trag aer în piept, lent, apoi mi-am ținut răsuflarea, privind din nou peste umăr în dreapta mea când l-am auzit pe bărbatul de acolo scoțând ușor o armă din teacă. Am văzut ceva negru și am simțit un nod în stomac. Pantaloni negri. Brațe musculoase. Am zărit o fâșie de pânză mov peste un piept lat.

Erau *gardieni*.

Inima mi s-a poticnit, însă nu puteam îngădui ca emoția să pună stăpânire pe mine. Mi-am înăbușit gândurile și sentimentele și am devenit creatura care se aflase și în *biroul* lui Nor. Creatura aceea pustiită și maleabilă. O pânză goală pregătită să devină orice își dorea zeul primitiv al morții sau să fie folosită oricum considera mama mea de cuviință. M-am întrebat uneori cum m-ar fi pictat zeul primitiv, însă am rămas neclintită când mânerul pumnalului mic mi-a alunecat printre degete. Am răsuflat prelung și lent și m-am întors spre dreapta, însă nu am țintit spre el. Mi-am tras brațul în spate și am azvârlit cuțitul.

Am știut că și-a atins ținta când am auzit icnetul întretăiat, iar servitoarea a țipat înspăimântată. Nu am avut timp să mă uit dacă faptul că Sir Holland mă antrenase să arunc cuțite legată la ochi dăduse rezultate, căci celălalt gardian m-a atacat, cu sabia trasă.

Era tânăr. Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât mine, și m-am gândit la *semnele* pe care îmi zisese Ash că le lăsa în urmă fiecare moarte.

Am lovit cu piciorul, nimerindu-l chiar în capul pieptului. Fusta mi-a alunecat pe picior în timp ce el s-a împleticit în spate. Am întins mâna și am aruncat iute o privire prin încăpere, în timp ce mi-am tras pumnalul de fier din teacă. Mă înșelasem în privința numărului lor. Erau trei, de fapt, și toți tineri.

Ei bine, probabil doar doi, peste câteva secunde.

Sir Holland avea să fie dezamăgit.

Nu nimerisem chiar atât de bine. Cuțitul îl nimerise pe gardian în gât. Sânge stacojiu îi șiroia pe brațe și îi păta tunica. S-a împleticit în față și s-a prăbușit pe divan. Servitoarea s-a dat grăbită în spate, în timp ce celălalt gardian s-a năpustit asupra mea.

A lovit cu sabia, iar eu m-am strecurat pe sub brațul lui, ieșind direct în calea celui de-al treilea gardian, care m-a atacat cu o sabie mai scurtă. Am înjurat în barbă și l-am apucat pe gardian de brațul cu care mânuia sabia. M-am învârtit, luându-l cu mine. I-am dat drumul și l-am lovit cu cotul în spate. Am simțit un junghi de durere în osul și carnea care mă dureau deja, ceea ce m-a făcut să icnesc când am împins tare. Strigătul gardianului s-a încheiat abrupt cu o răsuflare întretăiată.

M-am întors și am văzut că partenerul lui îl înjunghiase.

– Fir-ar! a mârâit gardianul, împingându-l pe celălalt într-o parte.

Bărbatul s-a prăbușit într-un genunchi, apoi a căzut în față, izbindu-se de masa mică. Vaza cu crini s-a răsturnat. Apa s-a scurs din ea, iar petale albe delicate au căzut pe podea.

– N-am fost eu de vină, am zis, dându-mă în spate.

Fata se retrăsese lângă perete și... părea să se roage din nou.

– Ești întru totul răspunzător.

Gardianul și-a mutat arma în cealaltă mână.

– Bănuiesc că așa rămân mai multe monede pentru buzunarul meu.

Gardianul rămas s-a năpustit în față. S-a mișcat cu repeziciune, parându-mi lovitura. S-a învârtit înainte să apuc să lovesc din nou. Am privit spre ușa încuiată. Nici o șansă să ajung la ea și să o descui în timp util.

– Cine v-a plătit? am întrebat eu.

Mi-a dat încet târcoale, mijind ochii.

– N-are importanță.

Poate că n-avea. Bănuiam deja cine era de vină. M-am învârtit, lovind cu pumnalul. Gardianul m-a lovit cu pumnul în braț, drept în vânătaie. Am țipat. M-a străbătut o undă de șoc dureroasă. Mi-am desfăcut mâna din reflex. Pumnalul mi-a căzut pe covor fără să scoată vreun sunet.

Gardianul a râs pe sub mustață.

– Preț de-o clipă, chiar mi-am făcut griji.

– Ei bine, nu te opri încă.

M-am răsucit din talie și am apucat primul lucru pe care am pus mâna.

S-a dovedit a fi o pernă brodată.

– Ce-ai să faci cu aia? a întrebat el. Ai să mă sufoci?

– Probabil.

I-am aruncat perna surprinzător de grea drept în față. S-a tras în spate.

– Ce drăcie...

M-am învârtit, lovind cu piciorul în sus, nimerind în pernă și fața lui. A mârâit și s-a împleticit câțiva pași în spate. Mi-am apucat pumnalul de unde căzuse și m-am ridicat brusc. L-am prins de mâna în care ținea pumnalul și am împins în jos, înfigând pumnalul prin pernă. Bărbatul a urlat, și pene pătate cu roșu au țâșnit în aer. A dat drumul la sabie și s-a întins după mine. Mi-am scos pumnalul, ignorând cu disperare sunetul ușor și umed de aspirare și țipetele-i ascuțite.

I-am înfipt din nou pumnalul în piept, în inimă. A străpuns brocartul dens și oasele, pătrunzându-i în trup de parcă ar fi fost făcut din vată de zahăr.

Strigătele i s-au oprit brusc.

Mi-am scos pumnalul și m-am dat la o parte când i-au cedat picioarele. A căzut într-o parte, zvâcnind. O băltoacă sângerie s-a întins pe covorul de culoarea fildeșului, alăturându-i-se celeilalte pete stacojii.

– Zeilor mari, am îngânat eu, ridicându-mi privirea spre servitoarea lipită de perete. Chiar că veți avea de curățat la covorul ăsta, nu crezi?

A clătinat încet din cap, cu ochii mari. Preț de câteva clipe, și-a mișcat buzele, fără însă a scoate vreun sunet.

– Nu am vrut s-o fac. M-au prins afară. Mi-au zis că au nevoie de ajutor. Cuvintele i s-au revărsat șuvoi din gură printre suspine de plâns. N-am știut cu ce anume până nu m-au adus aici. Am crezut că vor să...

– Știi cine ar fl trebuit să-i plătească? am întrerupt-o eu.

– Nu, mi-a răspuns ea bâlbâit, clătinând din cap. Îți jur. N-am idee. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nici măcar nu știu cine ești. Am crezut că ești o slujnică.

Mi-am înăbușit un oftat când mi-am plecat privirea spre cei trei gardieni și m-am forțat să nu le privesc chipurile – ca să nu văd dacă îl recunoșteam pe vreunul dintre ei și ca să nu le îngădui să lase un *semn* în urma lor. Cine ar fi putut ajunge la ei și ar fi avut banii necesari pentru a convinge pe cineva să ucidă o persoană care se afla în slujba coroanei sau sub protecția ei?

Un singur om ar fi făcut-o, știind că nu aveau să existe repercusiuni pentru el.

Tavius.

Am simțit deodată un gol în stomac. Oare el să fi fost răspunzător? Am strâns din buze. Mă întrebam pe bune? Sigur că ar fi făcut-o, dar oare ar fi putut să pună totul la cale în timpul scurt care trecuse de când plecase din biroul tatălui lui? Sau plănuise mai demult? Mi-am amintit cum mă tachinase și am apucat mai strâns pumnalul. Oare chiar avea banii de care ar fi avut nevoie și chiar ar fi fost dispus să-i plătească?

S-a auzit o bufnitură puternică lângă ușă. M-am întors chiar pe când o voce bărbătească a răsunat de cealaltă parte:

– Lasă-mă pe mine!

Înainte să apuc să înaintez și să descui ușa, am văzut mânerul răsucindu-se și *tot* răsucindu-se. S-a auzit un scârțâit, și apoi mecanismul a cedat cu un pârâit.

Pe toți zeii...

Am făcut un pas în spate când ușa s-a deschis cu putere și mai mulți gardieni regali au năvălit în încăpere. S-au oprit brusc, însă atenția mi-a captat-o bărbatul din cadrul ușii.

Nu-l mai văzusem până atunci.

Nu mai văzusem pe *nimeni* ca el până atunci.

Era înalt și... în întregime auriu. Avea o coamă de păr auriu. Pielea aurie. Un model elaborat vopsit pe... față.

Un desen auriu îi urca peste sprâncene și îi cobora pe obraji, aducând a aripi. Însă ochii lui... aveau o nuanță atât de pală de albastru, încât aproape că se îmbinau cu aura slabă de *eather* din spatele pupilelor lui.

Am știut atunci că era un zeu, dar nu asta m-a tulburat. Desenul de pe fața lui îmi amintea de pielea arsă de pe fața croitoresei.

A privit cu ochii-i pali spre mine, care încă gâfâiam, apoi spre cadavrele din spatele meu, după care spre servitoarea care încă era lipită de perete, de parcă ar fi încercat să devină una cu el. Mi-am dus mâna în care țineam pumnalul la spate.

Zeul a rânjit.

Mama și-a făcut apariția în spatele lui și a pălit, chipul devenindu-i de aceeași culoare crem ca fildeșul rochiei ei. Mi-am dorit brusc să fi putut deveni și *eu* una cu peretele.

– Așa i-am găsit, am mințit eu, aruncându-i o privire servitoarei. Nu-i așa?

Fata a încuviințat cu putere din cap, iar eu m-am întors spre ei. Zeul m-a sfredelit cu privirea-i pală; filamentele de *eather* din ochii lui erau mult mai șterse ca ale lui Ash. Ce căuta un zeu în castel, în primul rând? Am înghițit în sec, dorindu-mi să pot face un pas în spate în timp ce a continuat să se holbeze la mine.

Zeul a zâmbit și mai larg.

– Ce lucru îngrozitor să descoperi.

M-am uitat la mama. Nu mi-am imaginat nici o clipă că mă credea, dar nu avea să spună nimic. Nu de față cu un zeu.

Regina și-a controlat expresia.

– Da, a spus ea, trăgând brusc aer în piept. Ce lucru îngrozitor, într-adevăr.

*

– Chiar crezi că Tavius a avut de-a face cu atacul? m-a întrebat încet Ezra în după-amiaza următoare, în timp ce agățam rufe proaspăt spălate pe sfori de nailon în curtea tămăduitorului Dirks.

Acceptasem oferta pe care mi-o făcuse Ezra mai devreme de a-i ajuta pe cei răniți în timpul protestelor. De fapt, o auzisem dându-i instrucțiuni vizitiului și o urmărisem până la marginea Districtului Grădinilor, unde erau tratați cei răniți cel mai grav în timpul protestelor. Însă era limpede că Dirks avea nevoie de cât mai mult ajutor posibil. Aproape o duzină de paturi și saltele de paie se aflau în încăperea din față a locuinței lui, pline cu răniți. Rănile trebuiau curățate. Așternuturile – spălate înainte să favorizeze infectarea. Cei răniți – convinși să mănânce sau să bea. Tămăduitorul Dirks nu mi-a adresat nici un cuvânt, doar mi-a arătat coșurile cu așternuturi ce trebuiau întinse la uscat. Nu îmi dădeam seama dacă știa cine eram. Nu pusese întrebări de-a lungul anilor, când Sir Holland mă aducea la el ca să-mi trateze rănile suferite în timpul antrenamentelor. Dacă bănuia ceva, nu a spus niciodată nimic. Ezra mi se alăturase în cele din urmă. Era prima ocazie pe care o aveam ca să vorbim despre cele petrecute în ziua anterioară.

– Da, chiar cred că el e responsabil. M-am uitat spre cei câțiva gardieni regali poziționați lângă poarta de fier a curții și am apucat un cearșaf umed din coș. Cine altcineva ar avea atâția bani? Am întins cearșaful pe funie și l-am îndreptat. Sau curajul să riște recrutarea gardienilor?

– Nu că aș încerca să-i iau apărarea fratelui meu, dar nici măcar eu nu cred că e îndeajuns de tâmpit încât să o ucidă pe singura care poate opri Stricăciunea, a zis Ezra.

– Atunci, ai mult mai multă încredere în el decât am eu. Mi-am tras mai în jos gluga, mai mult ca să mă protejez de strălucirea soarelui decât ca să-mi ascund identitatea.

– Și fata? a întrebat Ezra, aplecându-se după ultimul cearșaf. L-a scuturat, iar mirosul astringent m-a gâdilat în nas. Chiar crezi că n-a avut nimic de-a face cu asta?

– Nu știu. Am prins de celălalt capăt al cearșafului și am ajutat-o să îl întindă peste funie. Era speriată, dar nu știu dacă din pricină că eram eu acolo sau pentru că fusese forțată să facă ce a făcut.

Ezra a dat una dintre funii la o parte și mi s-a alăturat.

– Oricum, cineva ar trebui să o scoată din castelul Wayfair, pentru orice eventualitate.

– Unde ar trebui să se ducă? am întrebat eu. Dacă spui ceva despre ea, cel mai probabil își va pierde slujba.

– Iar dacă a avut un rol în atac, ar trebui să lucreze în continuare în aceeași gospodărie în care locuiești și tu? m-a întrebat ea pe un ton provocator, îndreptându-și funda albă mică de pe corsajul rochiei de culoarea oului de măcăleandru.

– Dar, dacă nu a avut, rămâne fără slujbă. Am apucat coșul. Nu doar că am pedepsi o victimă, dar probabil va da vina pe mine și pe blestem, iar ăsta e ultimul lucru de care am nevoie.

Ezra a oftat.

– Ai dreptate, dar ar trebui măcar să-i spui ceva lui Sir Holland. Probabil i-ar putea cerceta trecutul, ca să-și dea seama dacă va continua să fie o amenințare. S-a încruntat, privind când la gardienii regali, când la mine. Pur și simplu, nu sunt convinsă că Tavius a avut ceva de-a face cu asta. Și știi că nu o zic pentru că nu l-aș crede capabil de așa ceva, ci pentru că Tavius nu prea are niciodată bani, mi-a explicat Ezra. Știu asta fiindcă

încearcă mereu să ia cu împrumut de la mine. Cheltuiește tot ce are pe domnișoara Anneka.

– Domnișoara Anneka?

M-am încruntat, ridicând coșul de nuiele la piept și întorcându-mă spre Templul Umbrelor, care se înălța la baza Stâncilor Mâhnirii. Turlele din piatră de umbre reflectau lumina soarelui de parcă ar fi respins însăși viața.

– Este soția unui negustor rămasă de curând văduvă, mi-a explicat ea, ridicând din sprâncene. Au o aventură amoroasă destul de sordidă. Sunt surprinsă că nu știai despre asta.

– Chiar încerc să nu mă gândesc la Tavius și cam blochez orice lucru ce are de-a face cu el, i-am spus eu, întrebându-mă dacă se putea ca văduva aceasta să-i fi dat banii lui Tavius. Am oftat. Nu pot să cred că toate astea s-au întâmplat chiar pe când regina se întorcea din grădină. Nu a fost prea încântată.

– Aseară, la cină, s-a plâns aproape tot timpul de covorul distrus, a spus Ezra, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Se pare că fusese adus de undeva din est și, după spusele ei, era „de neînlocuit".

Se părea că viața mea, în schimb, nu era.

Mama nu îmi spusese nimic după ce plecaserăm din încăpere. Nu venise să verifice dacă eram sau nu rănită, cum făcuse Sir Holland. Nici regele.

– Ce-ai pățit la braț? m-a întrebat Ezra, mijind ochii. S-a întâmplat în timpul luptei cu gardienii?

– Nu întru totul, deși sunt convinsă că nici lupta n-a ajutat. Trebuie să-i mulțumesc *prințului* Tavius pentru asta, am răspuns eu, după care i-am povestit ce s-a întâmplat.

S-a holbat la brațul meu, strângând din dinți.

– Știi, mi-a fost mereu greu să cred că oamenii sunt inerent răi, a spus ea, privindu-mă în ochi. Chiar și

după tot ce am văzut când i-am ajutat pe cei din oraș. Fărădelegile sunt făcute fie intenționat, fie din pricina circumstanțelor. Niciodată nu pentru că așa ar fi firea oamenilor. Însă uneori mă uit la fratele meu și mă gândesc că poate e rău. Poate că pur și simplu așa s-a născut.

– Păi, am murmurat eu, nu pot spune că nu sunt de acord cu tine. Aș vrea doar ca mai mulți oameni să-și dea seama de asta.

– Și eu la fel. Ezra s-a apropiat îndeajuns de tare, încât, dacă vreuna din noi s-ar fi mișcat, brațele ni s-ar fi atins. Apropo, zeul pe care l-ai văzut cu regina ieri? a zis ea, iar eu m-am gândit numaidecât la zeul cu masca aurie pictată. Am auzit-o vorbind cu tata după cină despre el. Numele lui e Callum. Și-a plecat capul. Face parte din curtea din Dalos.

Am simțit brusc un nod în stomac.

– Face partea din curtea zeului primitiv al vieții?

A încuviințat din cap.

– Îmi închipui că are de-a face cu Ritualul ce urmează.

Era logic, însă nu îmi aminteam să mai fi venit vreodată la castel un zeu de la curtea din Dalos.

Am pornit-o pe cărarea șerpuitoare dintre numeroasele cutii în care creșteau ierburi medicinale.

– Să vedem cu ce îl mai putem ajuta pe tămăduitorul Dirks, mi-a spus Ezra, iar eu am încuviințat din cap. După care trebuie să mă duc acasă. Tata a cerut să discute cu lordul Faber. Nu știu de ce, însă Mari a fost forțată să i se alăture tatălui ei, iar eu am fost inclusă cumva în conversație.

Întrebându-mă despre ce ar fi vrut regele să vorbească cu lordul Faber, am urmat-o pe Ezra spre ușile cu perdele.

– Hei!

Am privit peste umăr în direcția din care se auzise vocea, chiar pe când Ezra s-a oprit în fața mea. Am privit dincolo de gardienii regali și dincolo de curte, spre locul în care... un bărbat cu păr bălai stătea lângă trăsura Ezrei, frecându-l pe unul din cai pe bot. Era înalt și zvelt, cu trăsături ascuțite: ochii, pomeții și maxilarul. Era îmbrăcat cu o tunică neagră fără mâneci, decorată cu brocart argintiu, și cizme închise la culoare și lustruite ce-i ajungeau până la genunchi. Era ceva... ciudat la felul în care stătea pur și simplu acolo. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că lumina soarelui nu părea să-l atingă: că el, numai el, părea ascuns de umbre.

Inima a început să-mi bată cu putere când m-am întors spre Ezra și am văzut-o încercând să se uite pe lângă mine.

– Mă întorc imediat.

– Cine e? a întrebat ea, în timp ce gardienii regali l-au privit, bănuiam eu, cu aceeași neliniște care mă încerca pe mine.

– Nu știu sigur. Îți povestesc mai târziu, dacă aflu. Mi-am înăbușit un zâmbet când m-a privit nerăbdătoare. Promit.

– Ai face bine, a bombănit ea, după care s-a întors atât de repede, încât fusta i-a plesnit.

Cu simțurile în alertă, mi-am ținut mâna dreaptă aproape de pumnalul prins de coapsă. Am trecut pe lângă gardienii regali, apoi am încetinit când am ajuns aproape de străinul care îl mângâia din nou pe cal.

– Cine ești? am întrebat eu.

Și-a întors capul spre mine, și i-am văzut ochii. Erau de un chihlimbariu-închis, și mă aflam îndeajuns de aproape de el ca să văd strălucirea *eather*-ului din spatele pupilelor.

Străinul era un zeu.

Din reflex, mi-am dus mâna la inimă și-am dat să îngenunchez, într-un gest de respect menit doar pentru un zeu sau un zeu primitiv. În clipa aceea, mi-am dat seama că nu făcusem niciodată asta în fața lui Ash.

– Alteță.

– Te rog să nu faci asta, mi-a cerut el, iar eu am încremenit preț de-o clipă, după care m-am ridicat. Numele meu e Ector.

Am dat să spun...

– Nu-mi pasă cum te cheamă, m-a întrerupt el, iar eu am închis gura. De fapt, *avusesem* de gând să îl salut. Probabil te întrebi ce caut aici.

Chiar mă întrebam.

– Dacă da, atunci, avem un lucru în comun, a continuat el, înclinându-și capul. Mai multe șuvițe de păr blond i-au alunecat pe frunte. Și eu mă întreb asta, însă știu că nu trebuie să pun întrebări, ci să fac ce mi se spune.

Am ridicat din sprâncene, confuză.

Ector l-a mai scărpinat o dată pe cal, după care s-a întors cu totul spre mine. Atunci am văzut că avea ceva în cealaltă mână. O cutie de lemn îngustă, din mesteacăn deschis la culoare.

– Mi s-a poruncit să îți dau asta.

M-am holbat la cutie.

– Cine ți-a poruncit?

– Cred că ți-a scăpat partea despre faptul că nu ar trebui să pui întrebări. *Ar trebui* să fii mai prudentă. Mi-a întins cutia. Ia-o!

Am luat cutia doar pentru că... ce altceva aș fi putut face? Mi-am plecat privirea spre ea, am întors-o lent pe toate părțile, apoi mi-am ridicat privirea. Zeul pe nume Ector pornise deja înspre stradă.

În regulă, atunci.

Curioasă și puțin precaută, m-am adăpostit la umbra clădirii de alături. Aș minți dacă aș spune că nu îmi era puțin teamă de ce-ar fi putut conține o cutie pe care mi-o dăruise un zeu la întâmplare. Am găsit marginea capacului și l-am ridicat.

Am icnit și m-am cutremurat, șocată. Cutia mi-a tremurat în mână. M-am liniștit, nevenindu-mi să cred la ce mă uitam.

Cuibărit pe un pat de catifea crem era un pumnal. Însă nu orice pumnal.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat, și am zâmbit larg când am scos pumnalul din cuibul lui moale. Era... o creație splendidă. O lucrare de artă. Mânerul era făcut dintr-un soi de material neted, alb și surprinzător de ușor. Poate un fel de piatră? Măciulia mânerului era sculptată în formă de semilună. Am apucat mânerul și am scos pumnalul. Pe toți zeii... Era delicat, dar dur.

Frumos și puternic.

Lama în sine avea circa douăzeci de centimetri și forma unei clepsidre subțiri – letal de ascuțit pe ambele părți. Cineva îl gravase cu un model complex: o coadă cu țepi pe lamă și corpul musculos și acoperit de solzi și capul unui dragon pe mâner, cu fălcile-i puternice deschise și scuipând foc.

Pumnalul era făcut din piatră de umbre.

Lama neagră lustruită s-a încețoșat. Am alungat lacrimile care mi-au umplut brusc ochii și am înghițit în sec, însă încă aveam un nod în gât. Emoția nu avea de-a face cu piatra de umbre. Nici măcar cu cel de la care știam că trebuia să provină. Doar că...

Nu mai primisem niciodată un dar.

Nici la Ritualuri, când familia și prietenii făceau deseori schimb de daruri. Nici de ziua mea.

Însă acum primisem un cadou: frumos, util și întru totul neașteptat. Și mi-l dăruise *un zeu*.

„Ash."

CAPITOLUL 17

Odetta a pășit în Vâlcea în orele timpurii ale dimineții următoare.

Aflasem doar pentru că, atunci când m-am dus să văd ce mai face, înainte de antrenamentul cu Sir Holland, am descoperit o servitoare în odaia ei luând așternuturile de pe pat.

Și am știut ce se întâmplase înainte să apuc să vorbesc măcar – înainte să întreb unde era. Pieptul mi s-a strâns brusc și mi s-a pus un nod în gâtlej, semn că momentul despre care Odetta mă avertizase că se apropia sosise și trecuse.

Nu m-am mai dus în turn, ci am călătorit în schimb spre Stonehill, unde știam că avea rude încă în viață, ajungând acolo chiar pe când începuse slujba. M-am întrebat dacă de aceea mă aflam adesea prin acest district și petreceam timp în Templul lui Phanos – dacă mă gândeam cumva la familia Odettei, iar asta mă atrăgea aici.

Am rămas în spatele grupului mic de persoane îndoliate, surprinsă să simt prezența altora care mi s-au alăturat: Sir Holland și Ezra. Nici unul din ei nu a spus nimic în timp ce rugul pe care fusese întinsă Odetta a fost ridicat, scoțând la iveală trupul slab înfășurat în pânză. Au stat tăcuți lângă mine, prezența lor atenuând întru câtva apăsarea pe care o simțeam în piept.

Nu am plâns când oamenii au înaintat cu torțe și le-au așezat pe lemnul îmbibat în untdelemn. Nu pentru că n-aș fi putut, ci pentru că știam că Odetta n-ar fi vrut să o fac. Îmi spusese că trebuia să fiu pregătită. Așa că eram pe cât de pregătită puteam fi când flăcările s-au prelins încet pe lemn, aţâţate de briza sărată dinspre mare, până n-am mai putut vedea pânza deschisă la culoare din spatele focului.

Atunci, m-am întors și am plecat, știind că nu a mai rămas nimic în acest tărâm din femeia aceea țâfnoasă. Pătrunsese în Ținuturile Umbrelor, trecând printre pilaștrii de asfodele despre care îmi vorbise Ash. Am străbătut coasta, încrezătoare că Odetta fusese primită în Vâlcea și cel mai probabil se plângea deja de ceva.

În dimineața dinaintea Ritualului, m-am trezit cu o durere de cap pulsatilă ce nu voia deloc să treacă, oricât de multă apă m-am forțat să beau toată dimineața.

Antrenamentul a fost de-a dreptul un chin, întrucât durerea de cap reușise să îmi cuprindă maxilarul și să-mi creeze senzația de greață. Nu mă ajuta nici faptul că era o căldură înăbușitoare în încăperea din turn.

Sir Holland mi-a dat târcoale, pielea întunecată a frunții lucindu-i de sudoare. L-am urmărit istovită. S-a năpustit asupra mea, și ar fi trebuit să-i parez cu ușurință lovitura, însă mă mișcam cu lentoare. M-a lovit cu piciorul gol. Am răsuflat dureros și am țopăit în spate într-un picior.

– Ești bine? m-a întrebat Sir Holland.

– Da.

M-am aplecat, frecându-mi fluierul piciorului.

– Ești sigură? A venit lângă mine, trecându-și dosul palmei peste frunte. Ai fost neglijentă toată după-amiaza.

– Mă simt neglijentă, am bombănit eu, îndreptându-mă de spate.

Sir Holland s-a încruntat îngrijorat și m-a privit din cap până-n picioare.

– Pari puțin palidă. Și-a pus mâinile în talie, apoi a adăugat: Ce se întâmplă? E din pricina Odettei?

Am clătinat din cap, străbătută de un val de tristețe. Se scurseseră două zile de la trecerea în neființă a Odettei, și mă trezisem îndreptându-mă spre palierul pe care stătuse ea, ca să văd ce mai face, de cel puțin o duzină de ori, înainte să-mi dau seama că nu mai aveam de ce să o fac.

– Doar am o durere de cap foarte aiurea și s-ar părea că m-am deranjat la stomac.

– Te doare maxilarul?

M-am încruntat.

– De unde știi?

– Pentru că te freci pe față, a spus el.

Ah, chiar așa făceam. M-am oprit.

– Mă doare puțin maxilarul, am recunoscut. Poate că am luat ceva sau mi s-a stricat un dinte.

– Poate, a murmurat el, iar eu m-am încruntat și mai tare. Ia-ți liber restul zilei. Odihnește-te puțin.

În mod obișnuit, aș fi protestat și aș fi continuat să mă antrenez, trecând peste disconfortul resimțit, însă îmi doream doar să mă așez. Sau să mă întind.

– Cred că așa voi face.

Sir Holland a încuviințat din cap, și, după ce i-am făcut stânjenită cu mâna, în semn de rămas-bun, m-am întors spre ușă.

– Îți voi aduce ceva ce cred că te va ajuta, mi-a spus el.

– Nu vreau o poțiune pentru dormit, i-am zis eu când am ajuns la ușă.

– Nu asta va fi.

Până m-am întors în odăile mele, durerea de stomac pulsatilă și sâcâitoare se intensificase. Abia de-am reușit să mă dezbrac și să mă schimb într-o cămașă bărbătească veche ce rămăsese în spălătorie. Întrucât îmi era mult prea mare, tivul îmi ajungea până la genunchi. Nu era la fel de ușoară precum cămașa mea de noapte, dar nu aveam forța necesară pentru altceva.

Ceva mai târziu, am auzit o bătaie în ușa dormitorului. Era Sir Holland și, așa cum promisese, avea în mână o cană și un săculeț.

– Ce e asta? am întrebat când mi-a înmânat lucrurile și m-am uitat la lichidul închis la culoare și aburind.

– Un amestec de mielărea, mușețel, fenicul, trestie și mentă, a zis el, zăbovind în ușă. Te va ajuta.

Așezată la piciorul patului, am mirosit lichidul, ridicând din sprâncene. Avea un miros dulce, mentolat și pământos.

– Miroase... unic.

– Așa este. Însă trebuie să-l bei pe tot și rapid. Bine? Nu vrei ca poțiunea să se răcească și mai tare de-atât.

Am încuviințat din cap și am sorbit prelung din ea. Nu avea gust rău, însă nu era nici îndeosebi de ușor de înghițit.

Sir Holland stătea pe marginea patului, privind spre lumina soarelui ce pătrundea prin fereastra mică.

– Știi la ce mă gândeam? La conversația pe care am purtat-o mai demult, când te-am întrebat ce erai.

– Da, am răspuns eu, încruntată. Ai spus că eram o războinică.

A zâmbit ușor, încuviințând din cap.

– Așa am zis. M-am gândit la asta. La persoana de care îmi aduci minte.

Mai că îmi era teamă să aud ce voia să spună.

– De cine?

– Sotoria.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc cine era.

– Fata care s-a înspăimântat atât de tare de un zeu, încât a căzut de pe Stâncile Mâhnirii și a murit? Nu știam dacă Sotoria era mit sau realitate, dar mă simțeam întru câtva jignită. Ce te face să crezi că aș pica de pe o stâncă?

– Sotoria nu a fost slabă, Sera. Faptul că a fost înspăimântată de un zeu a fost doar o parte a poveștii ei.

– Cealaltă parte nu era că a murit?

A zâmbit forțat.

– Povestea tinerei fecioare nu s-a încheiat la moartea ei. Vezi tu, cel care i-a provocat în cele din urmă moartea credea că era îndrăgostit de ea.

– Spune-mi dacă greșesc, am zis eu, ușurată să simt că deja mă lăsase puțin durerea de cap, dar a văzut-o doar pe când culegea flori. Nici măcar n-a vorbit cu ea sau ceva asemănător. Deci cum de credea că era îndrăgostit de ea?

Sir Holland a ridicat din umeri.

– A văzut-o și s-a îndrăgostit de ea.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Asta a crezut el, dar cel mai probabil a făcut o obsesie.

– Adică, după ce... a vorbit cu ea?

A clătinat din cap.

Am pufnit într-un râs strangulat.

– Scuze! Nici măcar nu știu cum poți deveni obsedat de cineva doar văzându-l cum *culege flori*. Adică, dragoste la prima vedere? Poate că aș fi reușit să cred în asta, dar doar dacă chiar au vorbit. M-am încruntat, gândindu-mă mai bine. Și, chiar și atunci, aș spune că a fost probabil vorba despre dorință. Nu despre dragoste.

A zâmbit larg, întinzând un picior.

– Ei bine, era obsedat de ideea de a o aduce înapoi și de a fi cu ea.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu auzisem niciodată această parte a legendei.

– Și a făcut-o?

– A fost avertizat că nu ar fi fost drept. Că sufletul ei trecuse în Vâlcea și că era împăcată. Însă... a găsit o cale.

– Zeilor!

Am închis ochii, deopotrivă întristată și îngrozită. Dacă legenda era reală însemna că rămăsese deja fără viață. Mi s-a făcut greață să aflu că fusese privată și de pace. Era o abatere scandaloasă.

– Sotoria a înviat și nu a fost recunoscătoare pentru fapta săvârșită. Era înspăimântată și nefericită. Cel răspunzător pentru asta nu înțelegea de ce era atât de îmbufnată. Nimic din ce a făcut el nu a determinat-o să se simtă mai bine sau să-l iubească. Au urmat câteva momente de tăcere, apoi a continuat: Nimeni nu știe întocmai cât a trăit Sotoria a doua oară, însă a murit în cele din urmă. Unii spun că s-a înfometat voit până a murit, însă alții susțin că a început *să trăiască* din nou, să se lupte cu cel care o ținea prizonieră, oricât de puternic ar fi fost el. Era puternică, Sera. Era genul acela de războinică ce riposta în pofida mâhnirii suferite pentru că își pierduse viața la o vârstă atât de fragedă. În pofida faptului că își pierduse pacea și controlul, oricât de potrivnici i-ar fi fost sorții. De aceea îmi amintești de ea.

– Ah, am șoptit eu, terminând cana de ceai. Ce drăguț, am zis eu, sperând că povestea Sotoriei era doar o legendă veche.

– Ai terminat?

– Da.

– Bine. S-ar putea să te amețească puțin, însă nu se compară cu o poțiune pentru dormit, mi-a explicat el,

ridicându-se. Mai ai amestec în săculeț, în caz că ai nevoie de mai mult. Doar asigură-te că lași ierburile la opărit în apă clocotindă timp de circa douăzeci de minute.

– Mulțumesc, am spus eu, deși mi s-a părut straniu să rostesc cuvântul cu pricina.

– Nici o problemă. A dat s-o pornească spre ușă, după care s-a oprit. Totul va fi bine, Sera. Odihnește-te puțin.

De cum a plecat, am făcut ceea ce îmi spusese să fac. Am închis ochii. Durerea de cap pulsatilă și durerea de stomac dispăruseră aproape complet, și, așa cum mă avertizase Sir Holland, poțiunea m-a făcut să mă simt obosită – sau măcar îndeajuns de relaxată încât să adorm.

Nu îmi aminteam cu precizie când adormisem, dar ceva timp mai târziu nu mai simțeam deloc durere, nici în tâmple, nici în maxilar, iar stomacul părea îndeajuns de pregătit ca să-mi trag o pereche de pantaloni pe mine și să caut ceva de mâncare.

Nu știam cum de găsise Sir Holland o astfel de poțiune, dar era miraculoasă, și se prea putea să-l îmbrățișez când aveam să-l văd din nou.

Cu mâncare în burtă, m-am simțit, în mare, normal. Am intrat în odaia pentru îmbăiat ca să mă spăl pe dinți și m-am aplecat peste lavoarul mic, ca să-mi clătesc gura. Am așezat urciorul pe raftul îngust de deasupra lavoarului și am privit în jos.

– Ce drăcie...? am șoptit eu, holbându-mă la dungile roșii din pastă spumoasă.

Sânge.

*

Știam foarte puține despre Ales. Nici măcar nu știam dacă era bărbat sau femeie, însă curiozitatea sau neastâmpărul mă atrăsese spre Templul Soarelui în după-amiaza Ritualului.

Templul Soarelui era deja plin de nobili, negustori înstăriți și latifundiari, însă, fiind îmbrăcată în rochia de un albastru-deschis pe care o purtam în ocaziile rare în care mama voia să mă vadă, am fost recunoscută ca fiind una dintre slujnicele reginei. Mi-am croit ușor drum prin mulțime, în timp ce oamenii urcau treptele largi. La fel ca întreaga curte, templul fusese construit din calcar și diamante zdrobite. Lumina soarelui se revărsa peste zidurile și turlele clădirilor, reflectându-se din frânturile de diamant. Două torțe uriașe ieșeau din pilonii din capătul scărilor. Flăcări albe-argintii ardeau ușor în briza fierbinte. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă în timp ce am înaintat, strecurându-mă printre masele de oameni pentru a intra în sala cea mare a Templului Soarelui. Coridorul era lung și îngust, plin de uși închise, și îmi închipuiam foșnetul robelor din spatele lor. M-am cutremurat, gândindu-mă la ce-mi spusese Ash despre ce aveau preoții în loc de măruntaie.

Zeilor mari, era ultimul lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc. Când am ajuns la intrarea în naos, încăperea principală a templului, lumina soarelui pătrundea prin tavanul de sticlă, brăzdând podelele din fildeș și aur. Când am intrat în naos, mi s-a zbârlit iar părul pe ceafă, sub gluga delicată a rochiei. Fuseseră aprinse doar câteva duzini din cele câteva sute de sfeșnice situate de-a lungul pereților. Nu intram adesea în Templul Soarelui sau în orice alt templu, de altfel, însă naosul avea o energie aparte ce îmbiba însuși aerul pe care îl respiram și pe care o simțeam adesea pârâindu-mi pe piele, aducându-mi aminte de străfulgerarea de energie pe care o simțisem când pielea mea o atinsese pe a lui Ash.

Stranele și băncile erau deja pline ochi, și, în vreme ce m-am îndreptat spre unul dintre alcovurile cu piloni,

mi-am dat jos gluga. Să o țin ridicată în Templul Semnului nu numai că ar fi fost considerată o faptă grav lipsită de respect, însă avea și să atragă mult prea mult atenția asupra mea.

M-am oprit lângă o coloană aurie lucioasă, privind spre platformă. Bujori albi fuseseră împrăștiați pe podea și la piciorul unui tron făcut din același amestec de diamante zdrobite și calcar din care fusese construit templul. Spătarul tronului fusese sculptat în formă de soare, absorbind razele puternice ce pătrundeau prin tavan. Câte un preot al soarelui stătea de fiecare parte a tronului, învești mântați în robe albe imaculate. Priveau spre mulțime și păreau la fel de sfrijiți precum preoții umbrelor.

Mi-am luat ochii de la ei și m-am uitat la stranele din față, căutând cu privirea coroanele sclipitoare. I-am găsit rapid pe regină și rege. Stăteau în față și spre dreapta podiumului. Am făcut o grimasă când am văzut numeroasele perle minuscule de pe rochia mamei sclipind în lumina soarelui.

Am presupus că avusese noroc că rochia fusese terminată când fusese terminată.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am îndreptat atenția spre locul în care Ezra stătea țeapănă lângă fratele ei. Părea să-și țină răsuflarea. Mi-am închipuit că se forța din răsputeri să rămână acolo. Tavius stătea tolănit, așa cum doar un bărbat ar fi putut, cu picioarele larg desfăcute, ocupând cel puțin două locuri.

Ticălosul.

L-am căutat pe Sir Holland printre gardienii regali ce așteptau în alcovul aflat cel mai aproape de familie, însă nu l-am văzut.

Mi-am simțit pielea incomod de caldă când am aruncat o privire spre mulțime, întrebându-mă dacă vreunul dintre cei prezenți știa ce se întâmplase cu

familia Couper – lucru care sigur se întâmplase și cu alte familii și care se întâmpla și acum, în timp ce ei stăteau în strane, gândindu-se cel mai probabil la ospețele și vinul bun cu care aveau să sărbătorească mai târziu. Le păsa măcar?

Mi-am încleștat maxilarul. Poate că nu eram dreaptă. Multora dintre ei chiar le păsa. Avuția și noblețea nu însemnau automat că o persoană era indiferentă față de nevoile altora. Știam sigur că Lady Rosalynn, care se holba acum în sus la podium, trimitea deseori mâncare copiilor aflați în grija Doamnelor Milostive. Lordul Malvon Faber, tatăl lui Marisol, îi adăpostise de mai multe ori pe cei ale căror case fuseseră distruse de incendii sau ploi. Lordul Caryl Gavlen, care se afla în spatele regelui și al reginei, împreună cu fiica lui, încă îi plătea pe culegători, chiar dacă nu mai putuseră să muncească la fel de mult pământ.

Multora dintre cei prezenți le păsa, probabil chiar mai mult decât știam, însă era de ajuns ca altor câțiva să nu le pese. Era de ajuns un viitor rege mai preocupat să vâneze de plăcere și să alerge după femei decât să-și hrănească poporul, pentru ca toate celelalte fapte bune să fie anulate.

Perlele strălucitoare din coafura Ezrei mi-au captat atenția. M-am holbat la nestematele mici și rotunde. Erau drăguțe, însă eu nu purtam bijuterii, în afară de lanțurile de aur ce-mi ținuseră cândva vălul la locul lui. Nimeni nu îmi oferise vreodată o bijuterie: nici inel, nici colier, nici agrafă de păr sau vreun alt fleac. Nici nu mi-am cumpărat vreodată bijuterii cu monedele găsite în călătoriile mele prin oraș. Nu mă interesa să am bijuterii, pentru că nu mi se părea că mi se potriveau. Suna prostește, dar, când Ezra sau mama purtau bijuterii frumoase și strălucitoare, mi se părea că li se potriveau. Așa cum mi se părea că li se potriveau

aproape tuturor femeilor și multora dintre bărbații prezenți în seara aceasta aici.

Ezra a spus ceva, iar mama și-a întors capul spre ea. Regina a zâmbit, iar mie aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Era un zâmbet frumos, și nu îmi aminteam ca mie să îmi fi zâmbit *vreodată* așa.

Îi zâmbea Ezrei așa, dar nu și mie. Nu propriei fiice.

Am înghițit în sec, sperând să alung nodul care mi se pusese în gât, dar mai că m-am înecat. Mama a râs, iar eu i-am simțit râsul în fiecare oscior. Eu nu am făcut-o niciodată să râdă. De ce aș fi făcut-o? Eu eram Fecioara, iar Ezra era prințesă.

Zeilor mari, eram... geloasă. După atâția ani. Cum de era posibil? Mi-a venit să râd, dar, preț de o clipă foarte scurtă, mi-am dorit să fiu Ezra.

Mi-am dorit să stau eu acolo, vrednică de familia care mă înconjura. Ei bine, în afară de Tavius, însă Ezra *era importantă*. Și mi-am dorit asta pentru mine.

Mi-a venit în minte un gând straniu, o întrebare pe care nu mi-o mai pusesem de ani întregi. Cât de diferită ar fi fost viața mea dacă strămoșul meu nu ar fi fost de acord cu un preț atât de scandalos? Dacă nu m-aș fi născut cu căiță, o Fecioară făgăduită zeului primitiv al morții. Oare am fi sărbătorit de ziua mea cu torturi și lumânări? Oare primul meu dar ar fi fost o păpușă sau vreun fleac încântător? Oare aș fi avut parte de îmbrățișări calde și de seri petrecute bârfind în salonul de ceai? Oare aș fi stat lângă mama în timpul ritualurilor? Poate chiar și lângă tata?

Oare atunci mama ar fi fost mândră de mine, nu dezamăgită? În loc să fie tulburată de ceea ce devenisem?

Am alungat din minte acele întrebări când draperiile albe și groase ce purtau simbolurile aurii ale soarelui din spatele tronului s-au mișcat și apoi s-au dat la o

parte. Mi-am redobândit și mai mult controlul de sine când un preot al soarelui l-a condus pe Ales. Era un bărbat înveșmântat în pantaloni albi, lejeri și vestă. Vălul Alesului îi ascundea chipul, mai puțin maxilarul și gura. Pielea îi fusese pictată cu auriu, ceea ce mi-a adus aminte de Callum.

Conversația a devenit o șoaptă când Alesul a fost așezat pe tron. O coroană de bujori și o altă floare delicată a fost așezată peste văl. Preotul soarelui s-a dus în spatele tronului și alți trei preoți au îngenuncheat.

S-au aprins și celelalte lumânări din templu, și m-a încercat o senzație apăsătoare. Am recunoscut-o. Semăna cu ce simțisem lângă lac. Eram privită.

M-am încordat și m-am uitat spre stranele din față. Mi s-a strâns stomacul când privirea mea a întâlnit-o pe a lui Tavius. Mi-a zâmbit afectat, iar eu m-am împotrivit dorinței de a-i arăta degetul mijlociu, deoarece mi-am închipuit că ar fi fost considerat un gest foarte nepotrivit în Templul Vieții.

L-am privit pe Tavius aplecându-și capul spre al mamei. Umerii palizi și înveșmântați în mătase i s-au încordat. „Ticălosul." M-am crispat când regina și-a întors capul. Am vrut să mă dau în spate, în umbre, însă nu aveam unde. Maxilarul mi s-a încleștat când i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

Avea să-mi facă capul calendar.

Știam că nu ar fi trebuit să vin, și, dacă zăboveam pe-aici, regina avea să fie și mai furioasă. Am dat să mă întorc, dar chiar atunci o pală de aer cald a străbătut încăperea, aţâțând flăcările. Mulțimea a tăcut, iar eu m-am oprit. Se simțea o mireasmă în aer...

Aerul s-a încărcat de energie, pârâindu-mi pe piele și pe pielea celor din jurul meu. Mi-am întors brusc privirea spre culoarul din mijloc, căci spațiul de acolo părea să se distorsioneze și să vibreze. Știind ce urma să

se întâmple, mi-am ridicat privirea spre podiumul înălțat, spre bărbatul care stătea acolo, cu mâinile împreunate și gleznele încrucișate. Avea un zâmbet imens pe față. Nu era neliniștit în privința Ascensiunii. Radia de-a dreptul și aștepta cu nerăbdare, în timp ce energia primitivă s-a intensificat. O bubuitură de tunet a răsunat în naosul auriu, iar afară s-au auzit ovații. Flăcările a sute de lumânări s-au învăpăiat, întinzându-se spre tavanul de sticlă, în timp ce tărâmul s-a scindat, cu un huruit. Filamente de *eather* s-au revărsat pe podeaua din diamante zdrobite și calcar. O masă de lumină argintie pulsatilă a apărut pe culoar, învolburându-se și zvâcnind în jurul siluetei unui bărbat înalt.

În jurul meu, oamenii au început să îngenuncheze pe un picior și să-și ducă mâna la piept. Pe când filamentele de lumină argintie ce șerpuiau și se învârteau s-au estompat, m-am pus în mișcare, lăsându-mă pe un genunchi și ducându-mi mâna la piept.

M-am holbat spre centrul culoarului, ca toți ceilalți. Era prima dată când îl vedeam pe Kolis, zeul primitiv al vieții. Avea părul și pielea aurii, asemănătoare zeului Callum. Era înalt și lat în umeri. Era înveșmântat în straie albe presărate cu bucăți de aur. Mi-a captat atenția banderola aurie ce îi înconjura bicepsul puternic.

Alesul s-a ridicat de pe tronul ceremonial și s-a lăsat pe un genunchi, plecându-și capul acoperit de văl. Kolis a urcat pe platformă într-un nor de nuanțe albe și aurii și filamente de *eather* ce scăpărau. Vălul Alesului s-a mișcat de la forța pe care o emana. Din pricina trupului lui mare nu l-am văzut pe Ales când i-a ridicat vălul, el fiind singurul care l-a văzut.

Nu știam dacă i-a vorbit Alesului. Nu știam dacă îi mai bătea cuiva inima la fel de repede ca mie sau dacă energia primitivă îi apăsa la fel de tare ca pe mine pe gât, fiindu-mi aproape imposibil să îmi țin capul sus. Nu știam dacă și lor li s-a făcut greață când Kolis s-a îndreptat din nou și a rostit ce o voce ce m-a făcut să mă înfior:

– Tu, Alesule, ești vrednic.

Peste tot în jurul meu oamenii au lovit cu palmele podeaua templului. Bubuitul ca de tunet a răsunat și în rândul mulțimilor adunate pe străzile din afara Templului Soarelui și în toată Carsodonia. Însă eu am tresărit, incapabilă să-mi mișc mâna. *Vrednic.* Mi s-a strâns stomacul când am auzit cuvântul acela. Zeul primitiv s-a întors spre public. Pieptul mi s-a strâns, iar templul a părut să se cutremure sub forța a sute de palme care băteau. Chipul zeului primitiv...

Era prea strălucitor și prea dureros ca să-l privești îndeajuns încât să-i descifrezi trăsăturile. S-a uitat lent printre strane și dincolo de ele, în alcovuri. Privirea i s-a oprit, la fel și inima mea, iar ochii au început să îmi curgă și să mă usture. Mi s-a făcut pielea de găină, iar aerul pe care l-am inspirat mi s-a blocat în gâtlej.

Zeul primitiv al vieții privea drept spre alcovul în care stăteam îngenuncheată, și nu mi-am mai putut ține ochii deschiși. Mi s-au adunat lacrimi pe gene, și am închis ochii, dar tot i-am simțit privirea, la fel de fierbinte ca soarele însuși – la fel de caldă precum darul ce îmi zvâcnea în piept.

Până la lăsarea nopții în ziua Ritualului, a început din nou să mă doară ușor maxilarul. Nu ca înainte, însă tot am devenit neliniștită. M-am plimbat la întâmplare prin grădinile primitive, deoarece nu mă simțeam în stare să ies din Wayfair, chiar dacă sala cea mare era

plină până la refuz cu nobili și alte persoane care celebrau Ritualul. Reușisem să o evit pe mama, fapt care avea să fie mai dificil după plecarea oaspeților. Cu siguranță, atunci avea să mă cheme la ea.

Am oftat, gândul alunecându-mi din nou la Templul Soarelui și la zeul primitiv al vieții. M-am înfiorat și m-am oprit în fața trandafirilor care înfloresc noaptea de lângă intrarea în grădină. Creșteau pe pământ și pe bazinul mare al fântânii arteziene. Cu siguranță fusese doar o închipuire a mea că Kolis mă privise cu atenție. Alcovul în care îngenuncheasem fusese plin de oameni, însă m-am gândit la darul meu și la sursa lui. Probabil provenea de la el.

Am auzit un șuierat ascuțit și mi-am ridicat capul, privind în jur, spre port. O revărsare de scântei albe a răbufnit pe cer deasupra golfului Mării de Lână. S-a auzit un alt rând de șuierături ascuțite de la artificii, de data aceasta explodând într-o ploaie de scântei roșii orbitoare.

Atrasă de artificii, am plecat din grădinile primitive și am intrat în pasajul de legătură. Faleza ar fi fost locul perfect din care să le urmărești. Poate că după aceea aveam să merg la lac. Nu mai fusesem acolo din noaptea în care Ash apăruse acolo. Nu știam dacă din pricină că mă temeam că lacul nu avea să mi se mai pară...

– *Sera,* s-a auzit în șoaptă.

M-am oprit și m-am întors spre stânga.

– Ezra? Ce cauți aici în loc să...

M-am oprit când am văzut-o mai bine pe sora mea vitregă în lumina slabă din pasaj. Era palidă și trasă la față și...

Mi s-a strâns stomacul când mi-am trecut privirea peste petele de un roșu-închis de pe corsajul rochiei. Ba avea și pete roșietice-maronii pe rochia-i verde.

– Ești rănită? Te-a rănit cineva?

M-am simțit împietrită și pustie. Aveam să-i fac lucruri înfiorătoare, îngrozitoare, oricui îndrăznise să o atingă. Pe cine trebuie să rănesc?

Ezra nici măcar n-a clipit.

– Sunt bine. Nu sunt rănită. Nu e sângele meu, dar... am nevoie de ajutorul tău.

M-am holbat la ea, simțindu-mă întru câtva mai ușurată.

– Al cui sânge e? am întrebat eu, privind-o în ochi în strălucirea pală a felinarelor cu gaz. Am mijit ochii. Ai nevoie de ajutor ca să îngropi un cadavru?

– Pe toți zeii, sper că glumești.

Nu glumeam.

– Deși la tine aș apela dacă aș avea nevoie să îngrop un cadavru, s-a corectat ea. Am impresia că te-ai pricepe la asta și știu că ai duce secretul cu tine în mormânt.

Ei bine, nu mi se părea neapărat un atribut minunat de care să fiu mândră, însă așa era.

– Dar nu despre asta e vorba acum. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Sera. Cu disperare. Și-a împreunat mâinile. S-a întâmplat un lucru îngrozitor, și ești singura care mă poate ajuta.

Dintr-un cu totul alt motiv, m-a cuprins din nou acea senzație de neliniște, și m-am uitat scurt la pasaj. Era gol. Momentan.

– Ezra...

– E vorba despre Mari. Ți-o amintești, nu-i așa? E...

– Da, îmi amintesc de prietena ta *din copilărie* cu care *încă* ești prietenă și pe care tocmai ce-am văzut-o mai devreme în templu, am întrerupt-o eu, întrebându-mă dacă nu cumva Ezra mințise și, de fapt, chiar se lovise la cap. Ce-a pățit?

– Un alt copil a avut nevoie de ajutorul nostru. Nu ar fi trebuit să fie o sarcină periculoasă. Fata locuia pe străzi,

lângă Trei Pietre – știi de care zic?

– Da. Am privit-o cu atenție. Taverna se afla în Orașul de Jos. Ce s-a întâmplat acolo?

– E foarte neclar. Trebuia să o luăm, și, cum toată lumea sărbătorea Ritualul, astăzi era cea mai bună ocazie. Atâta tot, a spus Ezra încet, în șoaptă, și s-a pus în mișcare, nelăsându-mi de ales decât să o urmez.

Am ieșit din pasaj și am intrat în curtea îngrijită, îndreptându-ne spre grajduri. Un nou val de artificii au explodat peste mare, aruncând o umbră albastră peste trăsăturile ei.

– Și am găsit-o imediat. Era cam zdrențuită, murdară și neîngrijită, a turuit ea – lucru pe care îl facem amândouă când suntem neliniștite, deși nu avem același sânge în vene. Și foarte înspăimântată, Sera.

– Ce s-a întâmplat? am repetat eu.

– Nu prea știu. Totul pare să se fi petrecut în câteva secunde, a zis ea, luând-o pe după colț.

Am văzut grajdurile, luminate de nenumărate felinare cu untdelemn. M-am uitat imediat la trăsura fără însemne pe care Ezra o folosea în astfel de scopuri. Era parcată mai departe de intrarea în grajduri, la umbra zidului interior. Mi s-a făcut pielea de găină, chiar dacă aerul era cald.

Am încetinit, însă Ezra a iuțit pasul.

– A izbucnit un soi de ceartă între câțiva bărbați din cârciumă și a continuat afară. Cineva a aruncat o halbă, iar fetița s-a speriat. A fugit spre bârlogul ei, spre... un soi de alee pe care locuia și...

Ezra a tras scurt aer în piept când ne-am apropiat de trăsura tăcută. A întins mâna spre ușile ei, în timp ce scântei albe au iluminat cerul dincolo de zid.

Mi-a pierit orice gând la evadare și corabie. O lumină slabă emanată de un felinar cu untdelemn s-a revărsat din trăsură când Ezra a deschis ușa.

– Bărbații au început să se încaiere afară, iar Mari a fost prinsă în încăierare când a fugit după fetiță. Cred că au luat-o drept bărbat. Avea pelerina închisă, știi? Ezra a urcat în trăsură, ținând ușa deschisă pentru mine. A fost trântită la pământ, și s-a lovit cu capul de vreo clădire sau de drum. Nu știu, dar...

Primul lucru pe care l-am văzut au fost două picioare zvelte în pantaloni negri, cu genunchii îndoiți și mâini nemișcate în poală. Apoi o bluză bej scoasă din pantaloni și șifonată sub o tunică fără mâneci, pătată cu sânge la umeri și guler. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui Mari. Fruntea-i maronie era pătată cu sânge. Ochii ei, despre care îmi aminteam că erau negri și intenși, erau pe jumătate închiși. Avea buzele depărtate, de parcă ar fi tras aer în piept.

Însă în plămânii femeii întinse pe banchetă, proptite de peretele trăsurii, nu pătrundea deloc aer.

Am privit-o pe Ezra ghemuindu-se și ridicând o cârpă îmbibată de sânge.

– E moartă, i-am spus eu.

– Știu, a zis ea uitându-se la mine. Cred că... A tras din nou aer în piept, cu răsuflarea întretăiată. O aduceam aici ca să o vadă tămăduitorul, dar... a trecut în neființă chiar înainte să te găsesc. Nu e moartă de mult timp.

Am încremenit.

– Ezra...

M-a privit drept în ochi.

– Nu trebuie să rămână moartă, Sera.

CAPITOLUL 18

– N-am uitat ce ai făcut când eram copii, mi-a spus Ezra, răsuflând repede. Când pisoiul ăla urât al tău...

– Îl chema Butters, am întrerupt-o eu. Și nu era urât.

A ridicat din sprâncene.

– Arăta de parcă s-ar fi târât din adâncurile Ținuturilor Umbrelor.

– Nu ai de ce să-l vorbești de rău pe Butters. Era doar... Mi-am amintit de motanul tigrat, căruia îi lipsise jumătate de ureche și pe alocuri smocuri de blană. Era doar diferit.

– Diferit sau nu, l-ai adus pe *Butters* înapoi la viață după ce a înghițit otrava aia. L-ai atins, și a prins viață.

– După care a murit nici o oră mai târziu.

– Dar nu din pricina ta, mi-a amintit Ezra. A doua lui moarte n-a avut nimic de-a face cu asta.

Oare?

Am încercat să nu mă gândesc la noaptea aceea, la ce se întâmplase când Tavius se dusese la mama și îi povestise ce mă văzuse făcând. Regina nu mai fusese deloc iubitoare. Ce-i drept, eram convinsă că era foarte tulburător să afli că fiica ta adusese la viață o pisică moartă, însă îndeajuns încât să poruncești ca pisica să fie capturată și...

Am închis ochii și i-am deschis din nou când am auzit-o pe Ezra spunând:

– O poți ajuta.

Am clătinat lent din cap. Marisol fusese mereu amabilă cu mine. Era o persoană bună.

– Butters era o pisică...

– Ai mai făcut-o de atunci? m-a provocat Ezra. Ai mai adus la viață vreo biată creatură? Sunt convinsă că ai făcut-o, așa că nu mă minți. Mereu ai avut o slăbiciune pentru animale. Nici vorbă să nu o mai fi făcut de-atunci.

M-am gândit la lupul *kiyou.*

– Ai încercat vreodată cu o persoană? m-a întrebat Ezra.

Imaginea Odettei a înlocuit-o numaidecât pe cea a lupului. Asta fusesem pe punctul de-a face când ea deschisese ochii, însă atunci intrasem în panică. Nu gândisem limpede. Acum, gândeam.

– Ezra...

Disprețuiam și doar ideea de a o refuza. Făcea parte din familia mea. Familia aceea reală care presupunea mai mult decât a avea aceiași părinți sau același sânge. Mă apărase de mai multe ori de remarcile usturătoare ale lui Tavius când fusesem Fecioara și nu putusem riposta. Ezra se așeza mereu lângă mine în momentele acelea rare când ne strângeam cu toții la un loc, cum se întâmplase noaptea trecută, ca să nu arăt pe cât de stânjenită mă simțeam. Mă considera o persoană, nu *un lucru.* Dar să aduc la viață o persoană moartă?

– N-am încercat-o niciodată pe un muritor, am spus eu.

– Dar poți măcar să încerci acum, Sera. Te rog? Nu strică să încerci, a zis ea. Dacă nu va funcționa, atunci voi ști... voi ști măcar că am încercat totul. Și dacă va funcționa? Îți vei fi folosit darul pe care îl ai ca să ajuți pe cineva care merită. A șters cu grijă sângele de pe gâtul lui Marisol. Și, dacă va funcționa, mă voi asigura

că nu își va da seama de cât de grav rănită era. Vom fi singurele care vor ști adevărul.

Mi s-a strâns pieptul când m-am holbat la Marisol. Pielea încă nu-i era pământie și cerată, cum se întâmpla la morți. Animalele pe care le adusesem înapoi la viață fuseseră toate normale după aceea și muriseră accidental sau de bătrânețe. Însă cu siguranță lucrurile stăteau diferit în cazul oamenilor.

– Te rog, m-a implorat Ezra, și mi s-a strâns inima. Te rog să o ajuți pe Mari. Nu pot... Nu înțelegi, a zis ea, și vocea i s-a frânt când s-a uitat la Mari. Pur și simplu nu pot s-o pierd.

Am tras aer în piept și l-am simțit cum mi se blochează în gâtlej când m-am uitat la ele. Lucrurile au început să devină clare. Cele două fuseseră apropiate, din copilărie până la maturitate. Marisol nu se căsătorise, iar Ezra nu păruse deloc interesată de numeroșii pețitori care o căutaseră, deși fusese politicoasă cu ei. Eram de părere că tocmai aflasem de ce.

– O iubești, Ezra? am șoptit eu.

Sora mea vitregă și-a ridicat privirea spre mine și a spus fără șovăială:

– Da. O iubesc nespus.

O iubea.

M-am întrebat cum era să ții atât de mult și de desăvârșit la o persoană, încât să fii dispus să faci orice pentru ea. Eu abia de simțisem o curiozitate și o poftă efemere, și zeii știau că încercasem să simt mai mult de-atât, să îmi doresc și să obțin mai mult, însă nu simțisem niciodată nimic asemănător pentru cei pe care-i întâlnisem în Districtul Grădinilor.

Nu aveam idee cum era să porți o astfel de dragoste în tine. Oare era la fel de palpitant precum credeam eu că era sau era înspăimântător? Ori ambele? Știam că

trebuia să fie miraculos. Și știam că nu o puteam lăsa pe Ezra să piardă așa ceva.

Am înjurat în barbă și m-am aplecat în față.

– Nu știu dacă va funcționa.

– Știu. M-a privit în ochi. Nu ți-aș cere așa ceva, dar...

– O iubești și ai face orice pentru ea. Am îngenuncheat în fața picioarelor lui Marisol, nevenindu-mi să cred că o făceam.

– Da, a răspuns ea cu voce răgușită.

Mi-am pus mâna pe mâna lui Marisol. Pielea i se simțea deja diferit, pentru că sângele nu îi mai pompa prin vene. Am ignorat senzația, am strâns-o de mână și am făcut ce mai făcusem și înainte. Nu trebuia să mă concentrez prea tare, nici să folosesc o tehnică anume. Mâinile mi s-au încălzit și m-au furnicat. Am privit spre chipul lui Mari și pur și simplu *mi-am dorit* să fie în viață.

Însă Marisol nu a dat nici un semn de viață.

M-am întins și mi-am pus cealaltă mână pe obrazul ei. „Trăiește." Ar trebui să trăiască. La fel ca Ezra, și ea îi ajuta pe oamenii din Lasania. Era o persoană bună. „Trăiește."

Apoi pe când un alt rând de artificii a explodat în depărtare, s-a întâmplat ceva. Cu atingerea mea.

Am icnit. Sau poate Ezra. Ori poate amândouă când am văzut strălucirea albicioasă slabă ce mi se scurgea de *sub* piele și printre degete.

– Nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta la Butters, a șoptit Ezra.

– Nu... s-a întâmplat. Am privit cu ochii mari cum strălucirea argintie a zvâcnit, prelingându-se peste pielea lui Marisol. Lumina... era *eather*. Probabil asta îmi alimenta darul. Doar că nu-l mai văzusem izvorând din mine până atunci.

Și totuși, nu s-a întâmplat nimic.

Am început să mă întristez din pricina Ezrei și a lui Marisol, iar căldura din mâinile mele s-a redus, împreună cu strălucirea slabă.

– Îmi pare rău, Ezra, dar...

Am simțit cum degetele lui Marisol îmi zvâcnesc în palmă. Apoi i-a tresărit mâna. După aceea, i s-a mișcat tot brațul.

– A funcționat, a zis Ezra cu voce răgușită. Apoi a întrebat mai tare: A funcționat?

Mi-am întors din nou privirea spre chipul lui Marisol. Puteam să jur că pielea își recăpătase deja nuanțele calde, dar mi-era greu să-mi dau seama în lumina felinarului. Nu am îndrăznit să vorbesc, dar, într-un ungher dosnic al minții mele, m-am gândit la croitoreasă. Dacă învia ca ea?

Probabil ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte.

Marisol și-a mișcat pleoapele și a tras adânc aer în piept, după care a tușit cutremurându-se din tot corpul. Atunci, i-am văzut dinții. Nu avea colți, slavă zeilor.

Funcționase.

Pe toți zeii, chiar funcționase.

I-am dat drumul la degete și m-am lăsat pe spate, plecându-mi privirea spre mâinile mele. Mi-am pierdut echilibrul și-am picat în fund, în timp ce Ezra a apucat-o pe Marisol de umăr.

Funcționase.

Am simțit dintr-odată o pală de aer rece pe pielea umedă a gâtului și-am ridicat capul. Mi-am înfiorat toată. Mi-am vârât mâna sub păr și mi-am atins ceafa, dar n-am simțit decât pielea mea.

– Respiră adânc de câteva ori. Ezra s-a uitat la mine, cu ochi lucioși, după care s-a concentrat asupra lui Marisol. Cum te simți?

– Puțin ametită. Mă doare capul de zici că am fost călcată în picioare de cai. Marisol s-a încruntat, apoi s-a

întors spre Ezra. Dar, altfel, mă simt bine. Puțin confuză, însă... am reușit să o luăm pe fată? E bine?

Ezra a apucat-o pe Marisol de obraji și a sărutat-o, întrerupând-o din orice era pe punctul de a spune. Și nu a fost doar un pupic inocent, ca între prietene.

Presupun că asta mi-a alungat orice îndoieli aș mai fi avut în legătură cu relația lor, pentru că era genul de sărut despre care citisem în cărți – genul de sărut de care avusesem parte cu Ash.

Când s-au despărțit, Marisol zâmbea ușor nedumerită.

– Am... impresia stranie că se poate să fi făcut ceva foarte neînțelept.

Ezra a râs apăsat.

– Tu? Să faci ceva neînțelept? Nu de data asta. Și-a trecut degetele mari peste obrajii lui Marisol. Ai fost trântită la pământ. Te-ai lovit la cap.

– Da? Și-a dus palma la tâmplă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi căzut. Și-a coborât mâna la loc. Sera? a întrebat ea, încruntându-se ușor. Ce cauți aici?

– Ezra a crezut că ai murit, am spus eu. Așa că te-a adus aici ca să o ajut să te îngroape.

– Poftim? a mormăit ea, uitându-se la Ezra.

Sora mea vitregă a râs, frecându-i palma lui Marisol între ale ei.

– Se prostește. Te aduceam la tămăduitorul familiei și m-am întâlnit cu ea. Nu-i așa, Sera?

– Așa-i. Cum mâinile îmi tremurau, le-am ascuns sub picioare. Dar ești bine, așa că ar trebui să plec.

– În regulă. Marisol mi-a zâmbit ușor. Mulțumesc că nu m-ai îngropat de vie!

M-am ridicat iute.

– Cu plăcere!

– Apropo, arăți bine, mi-a spus Marisol, ridicându-și privirea spre mine. Chiar frumoasă. Vindiacul. Ți se

potrivește culoarea.

– Mulțumesc, am șoptit eu, uitând că îmi schimbasem veșmintele mai devreme.

M-am întors și am ieșit pe ușa trăsurii chiar pe când a explodat un rând de artificii albe.

Ezra m-a urmat.

– Mă întorc imediat.

– N-am de gând să plec nicăieri. Marisol s-a lăsat pe spate și și-a plecat privirea. Zeilor mari, sunt plină de mizerie. Unde m-am lovit la cap? Într-o grămadă de noroi?

Am sărit din trăsură și am făcut câțiva pași, după care m-am oprit, tivul vindiacului încolăcindu-mi-se pe după genunchi. M-a umplut un soi de energie caldă și plină de neastâmpăr când Ezra a coborât din trăsură și a închis ușa în urma ei.

– Chiar n-am crezut că va funcționa, am spus eu.

Ezra s-a apropiat de mine și-a dat să mă atingă, dar s-a oprit.

– Vreau să te îmbrățișez, dar sângele... îți va distruge vindiacul. Iată o propoziție pe care nu m-am așteptat să o aud vreodată de la Ezra. Și chiar îți vine foarte bine. A tras adânc aer în piept. Mulțumesc! Pe toți zeii, Sera, mulțumesc! Nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată.

– Nu trebuie să mă răsplătești. De fapt, ai putea să o faci asigurându-te că nu va descoperi niciodată adevărul. Nu știam ce ar fi crezut Marisol dacă ar fi știut. Oare ar fi fost recunoscătoare? Sau confuză? Poate chiar speriată? Furioasă?

– Mă voi asigura că nu va afla niciodată, mi-a jurat Ezra, după care a urmat o clipă de tăcere. Nu ai idee, nu-i așa?

– Despre ce anume?

– Că ce ai făcut e o binecuvântare. Părea a vrea să mă scuture bine. *Tu* ești o binecuvântare, Sera. Orice ți-ar

spune sau orice ar crede altcineva, ești o binecuvântare. Ai fost mereu. Trebuie să știi asta.

Am simțit cum mă îmbujorez și am început să mă joc agitată cu nasturii vindiacului.

– Doar mâinile mele sunt speciale uneori. Atâta tot.

– Nu e vorba despre mâinile tale. Nici măcar despre darul tău – și, da, asta este: un dar. Nu un eșec. Nu ai dat greș.

Am tras aer în piept, tremurător, dar nu a reușit să-mi potolească usturimea din gât. M-am jucat în continuare cu nasturele. Ce spusese...

Nu credeam că înțelegea cât de mult însemnau cuvintele acelea pentru mine. Și nu credeam nici că eu aș fi putut să o recunosc, pentru că asta ar fi însemnat să admit cât de tare *mă răneau* toate celelalte cuvinte.

– Sera, a spus Ezra în șoaptă.

Mi-am dres glasul.

– Probabil ar trebui să o duci la tămăduitor să vadă cum se simte. Poate nu în noaptea asta, am spus eu, schimbând repede subiectul, în caz că încă se vede cât de grav a fost rănită. Dar ar trebui să o vadă cineva.

– Mă voi asigura de asta.

Am încuviințat din cap, după care mi-am ridicat privirea spre ea.

– Tatăl tău sau regina știu despre ea? Despre voi două?

Ezra a izbucnit într-un râs înecăcios.

– Categoric nu. Dacă ar ști, ar plănui nunta înainte să apucăm să ne logodim măcar.

Mi-am simțit buzele zvâcnindu-mi și mi-am depărtat brațele.

– Și asta ar fi chiar atât de rău? O iubești.

– Și cred... că și ea mă iubește. Și-a plecat capul, zâmbind discret. Dar e o relație nouă. Adică, ne știm de-o viață, dar nu e ca și cum am fi știut în tot acest timp ce

însemnam una pentru cealaltă. Sau că ne-am fi dat seama. Nu vreau să se implice coroana în asta.

– E de înțeles. M-am masat pe ceafă. Ar trebui să te întorci.

– Așa voi face. A ezitat, apoi mi-a spus: De ce nu vii cu noi? Cât ne curățăm, pot cere să ni se trimită mâncare în odăi.

– Mersi, dar cred că mă voi duce la culcare curând.

Am văzut-o înghițind în sec.

– Ar trebui să te întorci la Marisol.

A încuviințat din cap și-a dat să se întoarcă, dar s-a oprit. S-a apropiat de mine și m-a cuprins cu brațele.

La început, am încremenit, șocată. Mă atingea. *Mă îmbrățișa*, și, preț de câteva secunde, nu am știut cum să reacționez. Aveam simțurile supraîncărcate când mi-am ridicat brațele și am cuprins-o, îmbrățișând-o cu mișcări bățoase. Mi s-a părut stânjenitor și straniu... după care mi s-a părut *minunat*.

Ezra m-a îmbrățișat – m-a strâns tare – și apoi mi-a dat drumul.

– Te iubesc, Sera!

Copleșită, am privit-o dându-se în spate și zâmbind șovăitor. Am rămas locului, în timp ce s-a întors și s-a dus la trăsură. N-am respirat până n-a urcat în ea.

Am înghițit în sec, cu greu, închizând scurt ochii.

– Și eu te iubesc, am șoptit.

M-am întors lent și am străbătut grăbită curtea, îndepărtându-mă de sora mea vitregă și de trăsură – de prima mea *îmbrățișare*. Și de sărutarea rece pe care o simțeam pe ceafă, de groaza ce înlocuia tot mai mult căldura, cuibărindu-mi-se în piept, ca o piatră, și avertizându-mă că trecusem o linie.

Făcusem ce mă avertizase Odetta că aveam să fac.

Mă jucasem de-a zeița primitivă.

CAPITOLUL 19

Funcționase.

Nici măcar... nu puteam începe să pricep ce făcusem. Adusesem un muritor înapoi la *viață*. Nu știam dacă pur și simplu nu crezusem că darul meu avea să funcționeze în cazul muritorilor sau dacă nu crezusem vreodată că aveam să fac așa ceva. Și strălucirea argintie? Era ceva cu totul nou. Oare se întâmplase pentru că îmi folosisem darul pe un muritor? Nu știam sigur. Am stat întinsă în pat ore întregi, nereușind să-mi potolesc gândurile îndeajuns încât să pot adormi, chiar dacă nu mai simțeam de mult apăsarea aceea rece pe ceafă.

Nimeni în afară de Ezra nu avea să afle vreodată. Marisol nu avea să afle niciodată adevărul, iar avertismentul Odettei nu avea să se adeverească.

Totul era în regulă.

Nimic nu se schimbase. Sufletul lui Marisol nu intrase încă în Ținuturile Umbrelor, așa că nu era ca și cum *el* – zeul primitiv al morții – avea să afle vreodată. O făcusem doar acum și nu aveam să o mai fac vreodată, așa că trebuia să nu mă mai gândesc la asta.

Până când am reușit în sfârșit să adorm, cerul nopții începuse deja să se lumineze în nuanțe de gri. M-am învârtit pe toate părțile în patul îngust, și, în aerul cald și stătut din odaie, mă mânca pielea de la cămașa de noapte subțire, iar perna mi s-a părut prea plată, apoi prea umflată. Am visat că eram urmărită de lupi și de

șerpi. Am visat că fugăream un bărbat brunet care nu voia nicicum să se întoarcă spre mine, indiferent de câte ori l-aș fi strigat. Și, de fiecare dată când m-am trezit, puteam să jur că am auzit vocea Odettei.

Nu știam sigur ce anume m-a trezit din somnul meu agitat, dar, când am deschis ochii, nici măcar nu aveam capul pe pernă, iar soarele târziu de dimineață strălucea puternic. Am clipit rapid, surprinsă că reușisem să dorm până atât de târziu. Nu plănuisem să o fac, însă, când m-am rostogolit pe spate, am fost ușurată să descopăr că nu mă mai dureau tâmplele.

Tavius se sprijinea de ușa închisă a odăii mele, cu brațele încrucișate peste piept.

M-am holbat la el preț de-o veșnicie, sau cel puțin așa mi s-a părut, nefiind prea convinsă că era aievea. Nu exista nici un motiv logic ca să se afle aici. Absolut nici unul. Cu siguranță că era un coșmar.

– Ce drăguț din partea ta că te-ai trezit în sfârșit, mi-a spus Tavius.

Mi-am revenit din stupoare și m-am ridicat brusc.

– Ce naiba cauți în odaia mea?

– Am nevoie de un motiv? Sunt prințul. Pot merge unde vreau, a răspuns el și apoi a râs, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

L-am privit cu atenție și mi-am coborât un picior gol pe podeaua de piatră. Avea părul nepieptănat și fața roșie pe sub barba scurtă ce-i acoperea maxilarul. Cămașa albă cu care era îmbrăcat îi era scoasă din pantaloni și șifonată. La fel și pantalonii albi lejeri. Arăta de parcă încă nu se culcase. Mi-am întors privirea spre chipul lui. Ochii îi *străluceau.*

– Ești beat? l-am întrebat. De-aia te-ai rătăcit în drum spre odăile tale?

– Știu întocmai unde sunt. Tavius și-a desfăcut brațele și s-a împins de lângă ușă. Trebuie să discutăm.

Orice urmă de somnolență mi-a dispărut într-o clipită. L-am privit din nou, din cap până-n picioare, căutând să văd dacă era înarmat. N-am zărit nici o armă.

– Noi doi nu avem despre ce să vorbim, am spus eu și am întins încet mâna peste salteaua subțire spre perna mea, sub care, în ultimii trei ani, începusem să-mi țin pumnalul când dormeam. Dacă nu cumva vrei să-mi zici că-ți pare rău că din cauza ta au murit trei gardieni.

S-a încruntat la mine.

– Nu am idee despre ce vorbești.

– Chiar ai de gând să te prefaci că n-ai avut nimic de-a face cu gardienii care m-au atacat?

Mi-am coborât și celălalt picior pe podea și m-am mișcat spre patul capului.

– Ah, despre ei vorbești.

– Da, despre gardienii pe care i-ai angajat ca să-și rișteviața pentru bani pe care nu-i ai de fapt.

A rânjit.

– Ai o părere mult prea bună despre tine însăți dacă ai impresia că aș irosi o singură monedă pe orice ar avea de-a face cu tine.

– Dacă vrei să mă insulți, va trebui să te descurci mai bine de-atât, am ripostat eu, vârându-mi degetele sub pernă.

– E purul adevăr, surioară.

– Nu mă numi *sora* ta, am scrâșnit eu. *Asta* chiar e o insultă.

I s-a tăiat răsuflarea, și nările i-au fremătat când și-a lăsat capul pe spate.

– Îmi vei vorbi cu respect.

Am râs cu asprime.

– Ba nu. Nu o voi face. Îți *voi da* în schimb ocazia să pleci din odaia mea cu trupul și orgoliul intacte.

Mi-a zvâcnit un mușchi de la tâmplă, și m-am pregătit să răbufnească de furie. În schimb, a râs ușor, iar eu am început să mă neliniștesc.

– Ce guralivă ești, *soră*. Trebuie să recunosc sincer că te preferam blândă și supusă.

– Nu mai spune!

Mi-am răsfirat degetele sub pernă și... nu am găsit *nimic*. M-am uitat la pernă și mi s-a pus un gol în stomac.

– Ce s-a întâmplat, soră? m-a întrebat Tavius, și mi-am întors brusc privirea spre el. Și-a dus mâna la spate. Îți lipsește ceva?

Nu mi-a venit să cred când l-am văzut scoțând pumnalul din piatră de umbre de la spate. Neliniștea a început să prindă rădăcini în pieptul meu.

– Cum l-ai luat?

– Dormeai. Nici măcar nu ai simțit când l-am scos de sub pernă, mi-a răspuns el. Ce loc neinspirat în care să ții o astfel de armă. A rânjit. Ar fi fost mai în siguranță sub saltea.

De... când se afla în odaia mea? Mi s-a făcut greață când mi-am scos mâna de sub pernă și am apucat marginea saltelei. Nici vorbă ca Tavius să fi fost îndeajuns de silențios sau de discret încât să facă una ca asta. Probabil dormisem mai adânc decât îmi dădusem seama. M-am forțat să trag aer în piept, prelung și lent. Poate că avea pumnalul meu, dar asta era tot ce avea.

– Despre ce vrei să vorbim, Tavius? am întrebat eu, estimând că distanța dintre noi era de circa doi metri.

– Atât de sfidătoare, a șoptit el, îmbujorându-se și mai tare.

A înfipt din senin pumnalul în șifonier, făcându-mă să tresar. Mânerul alb s-a cutremurat de la impact. Uram faptul că mă luase prin surprindere. Și l-am urât din toată ființa când a zâmbit și mai batjocoritor.

Puneam rămășag că era foarte mândru de ce făcuse cu pumnalul. Și eram pregătită să pun rămășag și că era prea arogant ca să-și dea seama că tocmai renunțase la singura lui șansă de a se proteja, oricât de neînsemnată ar fi fost ea.

– Ai face bine să pleci din odaia mea, l-am avertizat, proptindu-mă bine în picioare.

– Iar tu ai face bine să-ți schimbi atitudinea, mai ales după cele întâmplate.

„Cele întâmplate?"

– Are legătură cu faptul că am participat la Ritual? Mușchii de la picioare mi s-au încordat când m-am ridicat. Chiar voi fi pedepsită pentru o abatere atât de îngrozitoare?

– A fost o ispravă pe cinste să îndrăznești să-ți arăți fața. Dar...

Și-a plecat privirea și a înghițit în sec. Cămașa de noapte abia de-mi ajungea până la genunchi. S-a lăsat distras de perversitatea lui.

Și avea să-l coste.

M-am năpustit înainte, nu spre el, ci spre pumnal. Mi s-a părut a fi alegerea inteligentă, chiar dacă nu și cea pentru care aș fi optat din impuls. Instinctul îmi cerea să mă năpustesc asupra lui și să-l dobor la pământ, dar știam și că orice rană i-aș fi provocat avea să-mi fie întoarsă înzecit. De aceea am ales să iau pumnalul, gândindu-mă că îl puteam amenința ca să plece.

Iar alegerea asta m-a costat.

Tavius s-a mișcat mai repede decât anticipasem. Într-o frântură de clipită, mi-am dat seama că îl subestimasem. S-a izbit în mine, țintuindu-mi brațele pe lângă corp.

– Nu prea cred, a zis el.

Ne-a învârtit atât de repede, încât m-am împiedicat. S-a împins cu putere, forțându-ne să înaintăm. Am

lovit cu piciorul, însă am nimerit doar aer. S-a întors din nou, iar odaia sărăcăcioasă s-a învârtit cu sălbăticie. Am zărit patul înainte ca el să-mi dea drumul pe saltea, pe burtă.

Salteaua nu era deloc moale. La impact, mi s-a tăiat răsuflarea și am simțit un junghi de durere în mijloc. Am dat să mă întorc, dar s-a aruncat peste mine, țintuindu-mi picioarele și trunchiul sub corpul lui și brațele sub amândoi.

Eram prinsă în capcană.

– Poate că te-ai antrenat, însă la urma urmei ești doar o femeie slabă. M-a împins în saltea. Care în sfârșit mă va asculta, fir-ar să fie!

„Eram prinsă în capcană."

– Dă-te jos de pe mine! am țipat eu, cu gura lipită de saltea.

M-a apăsat cu cotul pe ceafă, afundându-mi capul în așternuturi. Când am tras aer în piept, am inspirat cearșaful de pe pat. Am simțit cum explodează în mine o senzație de panică, precum o fiară sălbatică, și m-am zbătut, dar n-am reușit să mă mișc nici măcar doi centimetri. Am țipat cu gura lipită de saltea, iar strigătul a ieșit înăbușit. Inima îmi bătea cu putere. Nu puteam trage suficient aer în piept. Nici măcar când am reușit să îmi întorc ușor capul într-o parte, cât să nu mai inspir cearșaful. Tot nu puteam să-mi umplu plămânii cu aer.

– Acum, vei începe să mă respecți. Știi de ce? l-am simțit răsuflarea-i împuțită pe obraz, cu iz de bere stătută și lichior. Întreabă-mă, *soră*. Întreabă-mă de ce!

– De ce? m-am răstit eu, icnind când m-a apăsat cu cotul sub gât și am simțit o explozie de durere pe șira spinării.

M-a cuprins o furie învolburată ce s-a amestecat cu senzația crescândă de panică. Nu reușeam să trag aer în

piept și nu puteam îndura să-i simt greutatea, să-l simt pe el. Am țipat din nou, și m-a izbit cu antebrațul în ceafă, apăsându-mi fața înapoi în saltea. Mai să-mi sară inima din piept! Pe toți zeii, aveam să-l ucid. Aveam să-i scot ochii cu mâinile goale și apoi aveam să-i tai mâinile și...

Și-a lipit gura de urechea mea.

– Pentru că acum sunt rege.

Inima a început să-mi bată năvalnic. Nu l-am crezut.

– Da, mi-a zis el în șoaptă, apucându-mă de păr. Mi-a ridicat capul și am luat cu greu câteva guri de aer. M-ai auzit bine. Sunt rege.

– Cum? Tatăl tău...

– A murit în toiul nopții. În somn.

Mi-a tras capul pe spate, cu putere. Am simțit o durere aprigă pe tot scalpul și presiune pe șira spinării, căci îmi ținea capul și gâtul într-un unghi nefiresc.

– Tămăduitorii spun că suferea de o boală a inimii.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Nu avea nici un sens. Dar dacă spunea adevărul? Cum se simțea Ezra? Dar mama mea?

– Așa că am urcat pe tron, chiar dacă beau și fugăresc fuste. Ce zici de asta?

Ce ziceam de asta?

– Se pare că soarta are simțul umorului, m-am căznit eu să rostesc.

– Curvă proastă!

M-a împroșcat cu salivă pe obraz și a continuat să mă tragă de păr. Pe toți zeii, avea să-mi frângă gâtul.

– Nu cred că înțelegi ce înseamnă asta pentru tine. Tata te-a lăsat să faci ce voiai, chiar dacă ne-ai dezamăgit. Te-a lăsat să le vorbești cum voiai tu oamenilor. Să îmi vorbești mie așa cum o faci. Gata cu asta!

– Ai un orgoliu chiar atât de fragil? m-am răstit eu.

Tavius mi-a împins fața în saltea. Puțina ușurare care m-a încercat când nu am mai simțit presiune pe gât și pe șira spinării a fost înlocuită de o panică sufocantă. M-am zbătut din nou când am reușit să trag puțin aer în piept.

– Însă lucrurile se vor schimba acum. Nu vei mai fi protejată. Nici ajutată de cavalerul tău.

Am încremenit. Nu m-am mai zbătut când vorbele lui au pătruns prin senzația de panică.

M-a apucat mai strâns de păr.

– Sir Holland a fost realocat azi-dimineață. Se afla pe corabia care a plecat spre insulele Vodina. Va supraveghea personal un tratat de pace între regatele noastre.

Mi s-a strâns gâtlejul. Sir... Sir Holland fusese trimis în Vodina? După ce pățiseră lorzii lor... După ce le făcusem *eu?* Era ca o sentință la moarte. Dacă Tavius spunea adevărul. Nu-mi puteam închipui că Sir Holland ar fi plecat fără să își ia rămas-bun. Și-ar fi făcut timp pentru asta. Dacă nu cumva fusese privat de această ocazie. Mi s-a pus un nod în piept.

– E în viață? am scrâșnit eu.

– Momentan, ar trebui să fie, a răspuns Tavius, și nu eram convinsă că îl puteam crede. Însă îmi puteam, oare, îngădui să mă îndoiesc de adevărul lui?

– Dar tu? a continuat el. Cred că îți vei dori să te fi aflat în drum spre Vodina cu el.

Au început să mă usture ochii în timp ce încercam cu disperare să-mi înfrânez emoțiile. Regele Ernald murise. Nu fusesem prea apropiată de el, însă îl știam de-o viață. Și Ezra? Mama mea? Sir Holland? Cum rămânea cu poporul Lasaniei? Nu se putea întâmpla una ca asta.

– Nu sunt ca tatăl meu, a spus el. Nici ca mama ta. Nu cred câtuși de puțin că zeul primitiv va veni după tine. A

văzut că nu ești bună de nimic. Te-a respins. Nu vei salva regatul.

I-am simțit cuvintele ca pe niște tăieturi pe piele.

– Și tu o vei face?

– Da.

Mai că n-am pufnit în râs.

– Cum?

– Vei vedea cât de curând, mi-a promis el. Dar mai întâi trebuie să înțelegi un lucru. Pot să-ți fac ce vreau acum. Nici un om nu s-ar băga să mă oprească, și, hai să fim sinceri, nu i-ar păsa nimănui îndeajuns încât să o facă. Mi-a înclinat din nou capul într-o parte. Nu mai ești așa guralivă acum, nu-i așa? Da, ar fi cazul să-ți revizuiești atitudinea.

– De ce? De ce mă urăști atât de tare? l-am întrebat eu, deși mi-am spus în sinea mea că nu-mi păsa. Te-ai purtat așa din prima zi.

– De ce? Tavius a râs. Ești chiar atât de mărginită?

Eram surprinsă că știa semnificația cuvântului.

– Așa se pare.

– Erai Aleasa, sortită să-i aparții zeului primitiv al morții, a spus el. Ai dat greș în privința asta, dar asta nu schimbă cine ești cu adevărat, *prințesa* Seraphena, cel din urmă vlăstar din spița lui Mierel.

Mi-a stat inima-n loc când am înțeles, însă îmi venea greu să cred așa ceva.

– Îți... faci griji că voi încerca să revendic tronul.

– Ai putea s-o faci, a șoptit el. Mulți nu te-ar crede. Cred că nici măcar mama ta nu te-ar sprijini, însă vor fi destui dispuși să te creadă – să creadă pe oricine ar pretinde că e un Mierel.

În toți acești ani, presupusesem că Tavius nu își dorea să preia coroana. Nici măcar o dată nu mă gândisem că mă ura din pricina dreptului meu de a revendica tronul. Mă înșelasem... amarnic.

– Am o întrebare, soră. Ce vrei să fac în clipa asta?

Să mori.

Să mori încet și dureros.

– Vrei să mă ridic de pe tine? m-a tachinat el. Atunci, spune-o.

N-am spus nimic.

Și-a înfipt degetele în părul meu și mi-a tras capul pe spate atât de brusc, încât m-a străbătut un junghi de durere pe șira spinării.

– Spune-o cu respect, Sera.

Fiecare părticică din mine s-a revoltat, însă m-am forțat să-mi mișc maxilarul. M-am forțat să împing cuvintele pe vârful limbii.

– Dă-te jos de pe mine, Tavius.

– Nu. Nu așa. Știi tu.

Îl uram. Pe toți zeii, îl *uram*.

– Te rog.

A țâțâit nemulțumit; era limpede că-i plăcea situația.

– Trebuie să spui: „Vrei, te rog, să te dai de pe mine, *rege* Tavius?“

Am deschis ochii și m-am concentrat asupra razelor de lumină ce pătrundeau prin fereastra mică.

– Nu ești regele meu, nici nu vei fi vreodată.

Tavius a încremenit deasupra mea, după care mi-a dat drumul și s-a ridicat brusc de pe mine. M-am întors repede pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

Tavius s-a dat în spate, zâmbind.

– Pe toți zeii, speram că vei răspunde așa. Știi ce-ai făcut?

M-am holbat la el, cu durere în maxilar.

– Ai făcut o afirmație trădătoare.

Ochii i-au strălucit din nou, febrili. Tavius a apucat mânerul pumnalului meu și l-a scos din șifonier. O bucată de lemn a zburat prin aer. Și-a vârât pumnalul la centură și a urlat un singur cuvânt:

– *Gardieni.*

Am sărit în picioare când s-a deschis ușa și doi gardieni regali au intrat cu pași apăsați în odaie. Însă fiorul rece de groază ce mi-a străbătut șira spinării nu era din cauza lor, ci a celui care a rămas pe coridor. Era Pike, gardianul regal care fusese în fața ușii... de la biroul tatălui meu vitreg în ziua în care îi găsisem pe cei din familia Couper. Din pricina a ceea ce ținea în mână.

Un arc.

Îndreptat spre pieptul meu.

Toată ființa mi-a încetinit în timp ce m-am holbat la muchia ascuțită a săgeții, pe care Pike o ținea cu mâini statornice.

– Împotrivește-te, și cred că știi întocmai ce se va întâmpla, a spus Tavius.

Nu mi-am putut lua privirea de la vârful ascuțit.

Eram rapidă, însă nu mai rapidă decât o săgeată. Mi-am dat seama din mina nerăbdătoare a lui Pike că spera că aveam să mă împotrivesc. Zâmbetul de pe chipul lui Tavius mi-a dat de înțeles același lucru.

Și în clipa aceea am înțeles că, oricare ar fi fost planul lui Tavius, pentru acum sau pentru mai târziu, cel mai probabil nu se aștepta să supraviețuiesc. Și erau șanse mari și să vrea să mă rog de el, să plâng sau să implor.

Nu aveam să-i ofer această satisfacție. Nu aveam să mă împotrivesc. Nu aveau să vadă așa ceva de la mine.

Mi-am îndreptat spatele și am tras aer în piept, lent și adânc. Nu aveam să le dau *nimic*.

În adâncul meu, lucrurile încetiniseră, dar în afara mea păreau să fi prins viteză. Cei doi gardieni m-au apucat de brațe cu mâini înmănușate și m-au scos din odaie. Tavius i-a spus ceva gardianului regal care aștepta la capătul coridorului, prea încet ca să-l aud. Gardianul s-a întors și-a trecut pe lângă noi în pas

alert, în timp ce ceilalți doi m-au forțat să cobor la parter și m-au dus pe coridorul folosit de servitori.

Am văzut ca prin ceață chipurile celor pe lângă care am trecut. Nu știam dacă s-au uitat spre noi, cât au văzut sau ce părere aveau când gardienii m-au condus prin sala cea mare, trecând printre coloanele împodobite cu elemente aurii traforate și intrând în cea mai grandioasă încăpere din Wayfair. Stindarde mai înalte ca multe dintre casele din Carsodonia atârnau de la tavanul de sticlă în formă de dom până la podea, blazonul regal auriu strălucind în lumina numeroaselor lămpi cu gaz și sfeșnice cu lumânări. Un al doilea rând de piloni înconjura parterul, creând un alcov oarecum privat. Și aceștia erau împodobiți cu modele aurii, iar elementele traforate continuau și pe podeaua de gresie și calcar, în jos pe treptele late ale alcovului și apoi în față, asemenea unor nervuri de aur, ajungând până la podiumul înălțat pe care se aflau tronul din diamante și citrin al regelui și cel al reginei.

Acum, erau goale, însă unul din ele era acoperit cu pânză albă. Petale negre fuseseră presărate pe ea – gest ceremonial ce simboliza trecerea în neființă a regelui.

Încăperea circulară masivă era încă în dezordine după celebrările de noaptea trecută. Servitorii au încremenit când am intrat – erau cu zecile.

– Toată lumea afară! a urlat Tavius. Acum!

Nimeni n-a șovăit. Au ieșit degrabă din sala cea mare, într-o învolburare de tunici și bluze albe apretate. I-am întâlnit privirea unuia dintre ei. Era fata tânără care se aflase în încăperea în care mă așteptaseră gardienii. Avea ochii albaștri mari, însă și-a întors iute privirea, plecând-o spre podea.

Tavius a coborât cu pași apăsați treptele late, iar privirea mi-a alunecat spre obiectul spre care se îndrepta. Statuia zeului primitiv al vieții. Zeul primitiv

Kolis fusese surprins cu o minuțiozitate ce-ți tăia răsuflarea. Sandalele de luptă cu talpă dură și apărătorile metalice din jurul picioarelor păreau reale, la fel și tunica până la genunchi și zalele ce-i acopereau pieptul și trunchiul, toate sculptate din marmura cea mai deschisă la culoare. Într-o mână ținea o suliță, iar în cealaltă – un scut. Războinicul. Protectorul. Regele zeilor primitivi, al zeilor și al muritorilor. Până și oasele de la mâini și părul ondulat fuseseră surprinse uimitor de în detaliu. Însă chipul îi era neted.

Lipsa trăsăturilor mă tulbura mereu, așa cum se întâmpla și când vedeam reprezentările rare ale zeului primitiv al morții.

Tavius și-a ridicat privirea spre statuie.

– E bine aici. S-a întors spre mine, zâmbind superior. Un loc potrivit pentru tine, zic eu.

„Inspiră." În timp ce gardienii regali m-au forțat să cobor scările, nu știam ce avea de gând sau care urma să-mi fie pedeapsa. Picioarele mi s-au udat de la lichidul vărsat pe jos. „Menține." Am călcat pe petale albe. Mi-am ridicat privirea spre chipul de piatră și fără trăsături al lui Kolis, împotrivindu-mă tremurului pe care începeam să-l simt în picioare. Mi-am forțat mușchii să se încordeze când am auzit pași în spatele meu. „Expiră."

– Ah, exact la timp, a zis Tavius, împreunându-și mâinile. Legați-o și așezați-o în genunchi.

„Inspiră." Am simțit vârful săgeții împingându-mă în spate. M-am lăsat în genunchi cu mișcări bățoase, la picioarele zeului primitiv. Gardienii regali mi-au împreunat mâinile, iar gardianul care așteptase în afara odăii, la capătul coridorului, a venit brusc lângă mine și mi le-a legat cu o funie. Nu am schițat nici o reacție când a legat funia pe după brațul statuii, trăgându-mă tare și forțându-mă să ridic mâinile deasupra capului.

„Menține." Mă dureau plămânii când gardienii s-au dat în spate. Nu trăsesem aer în piept suficient de adânc. Am expirat o cantitate mică de aer. *Ce se întâmpla? Ce se...* Tavius a dispărut din câmpul meu vizual. Mi-am întors capul într-o parte, ca să văd ce făcea...

S-a auzit un șuierat subțire care mi-a înghețat pielea. Nu. Nu, nu ar face așa ceva. Inima a început să-mi bată cu putere, și am tras de legături, iar stomacul mi s-a strâns. Cunoșteam sunetul. Îl auzisem când intrasem în hambar în noaptea aceea în care își biciuise calul pentru că-l aruncase din șa. Nu se putea să...

– Mi s-a părut mereu că ești ca un cal sălbatic. Prea încăpățânată. Prea nărăvașă. Prea mândră, în pofida numeroaselor tale defecte, a zis Tavius tărăgănat, apropiindu-se.

L-am auzit trecându-și biciul de piele peste palmă.

– Există o singură cale de-a face un armăsar să-și respecte stăpânul. Trebuie să-l îmblânzești. Tavius a îngenuncheat lângă mine. Nu avea strop de căldură în ochi. Strop de umanitate. Așa cum ar fi trebuit să fi fost și tu îmblânzită când ai dezamăgit întregul regat. Însă îți vei învăța lecția astăzi.

M-am holbat la el, iar inima mi-a încetinit. Nu eram acolo. Nu simțeam gresia rece de sub genunchi sau frânghia prea strâmtă și aspră din jurul încheieturilor. Mi-am pus vălul. M-am retras în mine însămi, însă nu m-am pierdut de tot. Nu eram un vas gol. Pânza nu era albă. Ceva întunecat și îngrozitor a scânteiat în mine, ca o cremene scăpărată cu violență. Un foc ca de gheață s-a aprins în pieptul meu. Mi s-a revărsat în corp, umplând toate locurile goale. Sângele a început să îmi clocotească și pieptul să îmi zvâcnească. Am simțit pe gâtlej gust de umbre și de moarte, în timp ce focul de gheață ardea în mine. L-am privit pe Tavius în ochi și am zâmbit.

M-am auzit rostind cuvinte, propoziții întunecate.

– Te voi ucide. Abia de mi-am recunoscut propria voce. Îți voi reteza mâinile și-ți voi smulge inima din piept, după care îi voi da foc. Te voi privi cum arzi.

Pupilele i s-au dilatat.

– Curvă proastă ce ești!

Am râs. Nici măcar nu mi-am dat seama de unde a venit râsul acela, însă mi s-a părut străvechi și nesfârșit. Și nu îmi aparținea. Mi s-a părut că și Tavius și-a dat seama. Preț de o clipă, aș fi jurat că am văzut teamă în ochii lui. Îndoială. Preț de o clipă doar, după care a rânjit.

– Ba nu vei face nimic, soră. Mă îndoiesc că vei fi în stare să-ți rostești propriul nume după ce voi termina cu tine. Îți voi frânge spiritul, ți-o jur. Mă vei respecta.

– Niciodată, am șoptit eu și apoi mi-am întors privirea, concentrându-mă asupra mâinii de piatră ce ținea mânerul suliței.

Tavius a rămas îngenuncheat lângă mine preț de câteva secunde, respirând rapid. Am rămas în locul acela îndepărtat în care eram plină doar de focul de gheață ce nu lăsa loc pentru groază, teamă sau orice altceva. Când Tavius s-a ridicat, am simțit doar sărutarea pedepsei făgăduite. Când s-a dus în spatele meu, mi-am ținut bărbia sus. Când mi-a azvârlit cosița peste umăr, dezvelindu-mi spatele, nu m-am clintit. Când aerul a pârâit din nou, nu am tresărit.

Am simțit o durere mușcătoare pe spate, de la umeri până în talie, bruscă și intensă. Am expirat șuierat. A fost singurul sunet care s-a auzit în sala cea mare. Gardienii regali au rămas tăcuți. Tavius nici măcar n-a vorbit. M-am forțat să respir, în pofida durerii.

Șuieratul biciului a fost singurul avertisment de care am avut parte. M-am încordat, însă n-aveam cum să mă pregătesc pentru ce urma. Nici un exercițiu de respirație nu putea să ușureze ce urma. O durere

învăpăiată a erupt, și trupul mi s-a smucit în față, apoi în spate, atât cât îi îngăduiau frânghiile. M-am cutremurat și mi-am spus în sinea mea că puteam îndura. Tavius nu era îndeajuns de puternic ca să-mi sfâșie pielea.

El era cel slab.

Cămașa de noapte mi-a alunecat în jos pe brațe, desfăcându-se în față când m-am ridicat lent. Aveam să-mi țin făgăduința cât de curând posibil. Aveam să-i retez mâinile și aveam să-i vâr biciul pe gât, până se sufoca. Aveam să-i smulg inima din piept și apoi aveam să-l privesc cum arde.

– Ia te uită, a spus el cu voce groasă.

A apucat biciul de pe gresie, și am tresărit cu tot corpul. A râs.

– Încă atât de sfidătoare, dar e doar o prefăcătorie. Ești înspăimântată. Slabă. Ai vrea să mă opresc? Știi ce trebuie să spui.

Mi-am întors capul într-o parte, privindu-l printre șuvițele de păr care mi se desprinseseră din cosiță. Stătea în spatele meu.

– Tavius, am zis eu, scrâșnind din dinți. *Te rog* frumos... *să te duci naibii!*

Cineva a icnit – unul dintre gardienii regali. Am auzit oameni foindu-se, însă Tavius a râs din nou, înjurându-mă. Mi-am dat seama că a ridicat din nou biciul și am închis ochii.

– Pentru numele zeilor, ce faci, Tavius? a răsunat brusc vocea mamei în sala cea mare.

Am deschis dintr-odată ochii și le-am văzut pe amândouă învești mântate în alb, de doliu. Mama a icnit.

– Pe toți zeii...

– Ți-ai pierdut mințile?

Ezra. Ea era. Durerea usturătoare de pe spate s-a estompat când am văzut-o stând lângă mama mea.

– Pe toți zeii, ce e în neregulă cu tine?

– În primul rând, nici una din voi nu mi s-a adresat așa cum ar trebui, însă voi trece cu vederea, ținând cont de șocul îndurat în ultimele câteva ore, a spus Tavius calm, nederanjat de reacția lor. Cât despre ceea ce fac... Fac ceea ce ar fi trebuit făcut... S-a împleticit într-o parte, privind cu ochi mari la podea. Ce drăcie...

Ezra se oprise pe trepte. Gardienii regali au pătruns pe ușile sălii celei mari, o învălmășeală de nuanțe movulii și aurii, iar petalele de sub mine s-au mișcat când podeaua *s-a cutremurat.* Fisuri subțiri au apărut în gresie și de-a lungul sandalelor de luptă din picioarele lui Kolis. Am privit crăpăturile minuscule urcând pe picioarele de piatră. Confuză, mi-am ridicat capul. Ce drăcie...

O bubuitură de tunet a zguduit sala cea mare. Cineva a țipat. Cupe lungi delicate rămase pe tăvi și mese au explodat. Scaune s-au răsturnat. Mese s-au rupt. Tencuiala a căzut de pe coloane și ziduri, în timp ce crăpăturile s-au întins în sus pe piloni și pe domul de sticlă al tavanului.

O rafală de vânt rece ca gheața a străbătut sala cea mare, iar aerul... a fremătat de putere. Mi s-a zbârlit tot părul pe mine când o ceață ușoară s-a prelins prin crăpăturile din podea.

Eather.

Tavius s-a dat un pas în spate când spațiul dintre noi a început *să vibreze.* Aerul a pârâit și a sfârâit, emanând scântei albe-argintii ce s-au învolburat și au împroșcat prin văzduh, întocmai ca un bici. Și apoi tărâmul *s-a deschis.*

Iar prin spărtură s-a revărsat un întuneric argintiu, prelingându-se pe podea și înălțându-se într-o pâclă densă, întunecată și învolburată. În masa ce pulsa se putea zări o siluetă înaltă, în timp ce lujeri groși se

încolăceau prin aer, răsfirându-se pe podea, formând un pilon întunecat și apoi altul, ascunzându-i vederii pe toți ceilalți din sală. În fiecare coloană de umbre învolburate s-a conturat câte o siluetă, în timp ce umbrele – toate umbrele din sală – s-au retras parcă atrase spre *el.*

Am știut cine se afla în centru fără să-i văd măcar chipul sau vreo trăsătură în masa de beznă ce pulsa și se întindea în sus și în afară, luând forma unor aripi uriașe ce blocau lumina soarelui.

Moartea se întorsese în sfârșit.

CAPITOLUL 20

Doar zece ființe din cele două tărâmuri erau îndeajuns de puternice încât să spintece tărâmurile.

Un zeu primitiv.

Însă când umbrele s-au oprit din rotirea lor înnebunitoare, iar din aripi a rămas doar un contur neclar, am văzut cine se afla în centru și nu avea nici o logică.

Pentru că era el. Zeul Ținuturilor Umbrelor.

Ash.

M-a privit peste umăr, trăsăturile-i izbitoare fiind o aliniere brutală de linii dure. M-am holbat la el, cu inima bătându-mi cu putere. Pielea... i se subțiase și căpătase o strălucire albă-argintie. Am respirat, dar aerul mi s-a blocat în gâtlej.

Zeilor mari...

Argintiul din irisuri i s-a prelins în ochi până au devenit iridescenți. Pârâiau de putere – genul de putere care ar fi putut deșira tărâmuri întregi dintr-o simplă mișcare din deget. O pânză de nervuri i-a apărut în obraji, întinzându-i-se pe gât și în jos pe brațe, sub banderola de argint de pe bicepsul drept, continuând apoi de-a lungul umbrelor învolburate ce i se adunaseră sub piele. Era... Era ca o întrupare a celei mai luminoase stele și a celui mai întunecat cer nocturn. Și era pe deplin frumos în această formă, întru totul înspăimântător.

M-a cuprins un freamăt de neîncredere, și am negat în sinea mea totul, pentru că nu avea cum să fie aievea. Nu se putea să fi fost *el* în tot acest timp.

– Cine... Cine ești? a întrebat Tavius cu voce scârțâită.

Și-a întors încet *capul* spre fratele meu vitreg.

– Mi se spune Făuritorul de Țărână, a spus el, iar eu m-am cutremurat.

„Vine de la ceva?“ Așa-l întrebasem când îmi spusese numele lui. „Vine de la multe lucruri.“

– Cel binecuvântat. Sunt Păzitorul de Suflete și *zeul primitiv* al omului de rând și al sfârșitului.

Vocea i-a răsunat în sala cea mare, lăsând în urma ei o tăcere desăvârșită. Abia de-am reușit să respir.

– Sunt Nyktos, conducătorul Ținuturilor Umbrelor, zeul primitiv al *morții*.

Biciul i-a alunecat din mână lui Tavius, căzând pe podeaua de marmură crăpată.

Ezra și mama au fost primele care au reacționat, îngenunchind și ducându-și mâinile la piept. Gardienii regali care intraseră după ele le-au urmat exemplul. Tavius și ceilalți gardieni încremeniseră. Și eu la fel.

Nyktos s-a uitat în dreapta lui, spre un zeu care, am observat eu, era cel care îmi dăduse pumnalul din piatră de umbre. Ector a încuviințat scurt din cap, după care s-a întors spre mine.

În timp ce zeul primitiv și-a îndreptat atenția spre cei din fața lui, Ector a îngenuncheat lângă mine. Ochii chihlimbarii adânci i s-au umplut de dezgust.

– Niște animale, a bombănit el.

– E o insultă la adresa animalelor, s-a auzit o altă voce, și mi-am ridicat privirea spre zeul care se aflase la stânga zeului primitiv. S-a uitat la spatele meu, cu maxilarul negru încleștat. Nu ai sângerat.

– Nu mi-a sfâșiat pielea, am șoptit eu. Nu e îndeajuns de priceput cu biciul pentru asta.

M-a privit cu ochii-i de culoarea onixului șlefuit. *Eather*-ul i-a strălucit în spatele pupilelor abia vizibile, și a zâmbit tot mai larg.

– Se pare că nu.

– Saion? a zis Ector, atingându-mă cu grijă pe umeri. Scapi tu de funii?

– Cu drag.

Zeul și-a încolăcit degetele în jurul legăturilor. Marginile funiilor s-au destrămat numaidecât sub atingerea lui Saion. Am simțit o încărcătură electrică slabă în jurul încheieturilor, după care frânghia s-a rupt, căzând la podea sub formă de cenușă. Am început să mă înclin în față, însă Ector m-a sprijinit.

Am simțit înțepături în brațe când mi-au căzut pe lângă corp, în timp ce sângele a început să-mi circule din nou prin ele.

– E... real ce se întâmplă?

– Din păcate, a bombănit Ector.

Saion a pufnit disprețuitor și i-a luat locul celuilalt zeu.

– Din păcate? M-a lăsat ușor în jos, până am ajuns în șezut, însă nu și-a luat mâinile de pe mine, motiv pentru care am simțit pe piele o altă străfulgerare de energie. Sunt pe punctul de a-mi lua doza zilnică de divertisment.

Ector s-a ridicat oftând.

– E ceva în neregulă cu tine.

– E ceva în neregulă cu noi toți.

– Nu se va sfârși cu bine.

– Se sfârșește vreodată cu bine? a întrebat Saion.

– Cine? a mârâit zeul primitiv, atrăgându-mi atenția spre el. Emana furie de-a dreptul, iar vocea nu-i sunase... niciodată așa. Cine a fost părtaș la asta?

– Ei, a răspuns o voce slabă, tremurătoare – aceeași voce înfricoșată care mă atrăsese în încăperea în care

fusesem atacată. Am găsit-o lângă uși, într-un genunchi, cu capul plecat aproape de tot. l-am văzut cu ea în sală, Alteță. Trei dintre ei erau cu prințul, iar al patrulea li s-a alăturat aducând... S-a cutremurat. M-am dus să o chem pe Maiestatea Sa.

Zeul primitiv și-a ridicat bărbia spre cei trei gardieni regali care stăteau alături de Pike, care încă ținea în mână arcul. Un gardian a spus cu voce tremurătoare:

– Am crezut că voia doar s-o sperie. N-am știut...

Zeul primitiv și-a întors capul spre bărbat, și asta a fost tot. Doar *s-a uitat* la el. Orice ar fi avut de gând gardianul regal să spună în apărarea lui s-a sfârșit într-un icnet sugrumat. Bărbatul s-a împleticit în față, și sângele i s-a scurs rapid de pe chip. Capul i s-a dat pe spate și buzele i-au acoperit dinții, într-un strigăt ce nu a mai prins viață. Am tresărit când fisuri minuscule au apărut în carnea palidă și cerată a bărbatului – despicături adânci și fără sânge ce i s-au căscat pe obraji, pe gât și pe mâini.

Gardianul regal s-a fărâmițat, s-a spart ca un obiect de sticlă fragil, într-o pulbere fină de cenușă, și apoi... nimic. N-a mai rămas nimic din el, nici măcar straiele cu care fusese înveșmântat sau armele pe care le purtase.

Am făcut ochii mari și l-am privit brusc pe zeul primitiv. O astfel de putere... era de neînchipuit. Înspăimântătoare și impresionantă.

– Și acum, începem, a murmurat Ector.

Pe toți zeii, de *astfel de lucruri* era capabil, iar eu îl înjunghiasem? Ba chiar îl amenințasem. De mai multe ori. Un gând foarte straniu mi-a venit în minte când unul dintre ceilalți gardieni regali a dat s-o ia la fugă și a reușit să facă un singur pas, înainte să încremenească în mers, rotindu-și brusc brațele care i-au înțepenit pe lângă corp. De ce naiba folosea zeul primitiv o sabie

dacă putea face *așa ceva?* Un râs grotesc de nepotrivit mi s-a format în gâtlej când gardianul a deschis gura într-un țipăt silențios. I-au apărut fisuri pe obraji în timp ce s-a ridicat de pe podea. S-a... *fărâmițat* lent, din creștetul capului până la cizme, prăbușindu-se într-un șuvoi de țărână.

Ector și-a coborât privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

– Scuze, am bombănit eu.

Trebuia să fie de la durerea de spate, care se retrăgea și apoi se intensifica. De la șoc. De la *tot.*

Al treilea gardian a căzut în genunchi, implorând. Și el s-a fărâmițat până n-a mai rămas nimic din el.

– Pare furios, a zis Ector deasupra mea.

– Tu... Ei bine, a fost cam irascibil în ultima vreme, a răspuns Saion, iar eu am simțit cum îmi venea din nou să râd. Lasă-l să se distreze.

– N-am de gând să mor ca ei.

Pike, un idiot cu desăvârșire, a ridicat arcul și a tras.

Zeul primitiv s-a răsucit, mișcându-se iute, ca prin ceață. A prins săgeata chiar înainte să-i atingă pieptul.

– Asta da, mișcare îndrăzneață, a comentat Saion. Foarte proastă, dar îndrăzneață.

– Ai tras cu o săgeată în mine? Zău? Zeul primitiv a aruncat săgeata într-o parte. Nu, nu trebuie să mori ca ei.

– Of, frate, a adăugat Ector, oftând din nou.

Zeul primitiv a ajuns brusc în fața lui Pike. Nici măcar nu-l văzusem mișcându-se. L-a apucat pe Pike de braț și a răsucit cu putere. S-a auzit pârâitul oaselor. Arcul a căzut, ricoșând zgomotos din gresie, în timp ce zeul primitiv l-a apucat pe bărbat de gât.

– Sunt numeroase moduri în care poți fi nimicit. Mii la număr. Și îl cunosc foarte bine pe fiecare în parte, a zis el. Există nenumărate posibilități. Unele

nedureroase. Altele rapide. Felul în care te voi ucide nu va fi însă nici nedureros, nici rapid.

Zeul primitiv și-a plecat brusc capul. l-am zărit scurt colții și am simțit un gol în stomac. l-a sfâșiat gâtul lui Pike, curmându-i țipătul îngrozit scurt și abrupt. Zeul primitiv i-a dat capul pe spate, forțându-l să-și deschidă gura, și i-a scuipat în gură propriu-i sânge. Mi s-a strâns stomacul de greață, și mi-am pus mâna pe gresie. Zeul primitiv l-a îmbrâncit pe Pike la o parte. Muritorul a căzut la podea, zvâcnind și ținându-se de gâtu-i sfâșiat. Nu-mi puteam întoarce privirea de la el. Nici măcar când nu s-a mai mișcat și mâinile-i pline de sânge i-au alunecat de pe gât.

Ector și-a plecat capul într-o parte.

– *Asta* numești tu irascibil?

– Ei bine..., a zis Saion, dar apoi s-a oprit.

Zeul primitiv s-a întors spre Tavius.

– Tu, a rostit el pe un ton glacial.

Și-a plecat privirea spre el și a zâmbit compătimitor, cu buzele mânjite de sânge. Pantalonii lui Tavius s-au întunecat pe interiorul piciorului.

– Atât de înspăimântat, încât te-ai pișat pe tine. Îți regreți acțiunile?

Tavius nu a spus nimic. Nu credeam că putea rosti ceva. A reușit doar să încuviințeze din cap, spasmodic.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să pui mâna pe bici, a mârâit zeul primitiv. Și să atingi ce îmi aparține.

„Ce îmi aparține?"

M-a gâdilat ceva în gât: iar îmi venea să râd. *Acum,* mă revendica?

Aerul s-a mișcat brusc în jurul meu. Am clipit. Atât a durat. Locul în care se aflase Tavius era acum gol. M-am încruntat. O clipă mai târziu, mama a țipat. M-am

întors, abia simțind smucitura pe pielea sensibilă a spatelui.

Zeul primitiv îl țintuise pe Tavius de statuia lui Kolis, la câteva zeci de centimetri în aer, și-i înfășurase biciul în jurul gâtului. Pielea zeului primitiv era mai mult argintie decât întunecată acum, mai subțire, iar umbrele au devenit și mai vizibile.

– Te-aș întreba ce fel de muritor ești, dar e limpede că ești o grămadă jalnică de rahat cu formă de bărbat.

Fața lui Tavius s-a marmorat, devenind roșie și violet, și el bolborosea ceva, încercând să apuce biciul din jurul gâtului.

Zeul primitiv și-a plecat bărbia și și-a înclinat capul. Și-a întins cealaltă mână spre mijlocul lui Tavius și apoi și-a smucit-o înapoi. Ținea în ea pumnalul pe care mi-l dăruise.

– *Ăsta,* a mârâit Nyktos, agățând pumnalul într-una dintre centurile de piele petrecute peste pieptul lui, nu îți aparține.

– Nu! Te rog! E fiul meu vitreg, a strigat mama, năpustindu-se în față, împleticindu-se de tivul rochiei. Nu știu ce l-a apucat. N-ar face niciodată așa ceva. Te rog. Te implor...

– Poți să mă rogi și să implori cât vrei tu. Nu are importanță pentru mine, a spus zeul primitiv cu voce guturală, dând din aripile-i din umbre, mișcând din nou aerul. A dovedit că nu e important, nici valoros pentru acest tărâm.

– Nu o face, a strigat mama, cu mâinile întinse spre el.

Am închis ochii. Nu voiam să o aud implorând pentru el...

– Te rog!

– E un monstru. A fost mereu un monstru, a răsunat în încăpere vocea statornică a Ezrei, iar eu am deschis ochii. Nu se ridicase din locul în care îngenunchease.

Tatăl... nostru a știut asta. Toată lumea știe. Este, așa cum ai spus, lipsit de importanță.

– Dar e viitorul rege, a spus mama, în timp ce ochii lui Tavius s-au bulbucat și venele de pe tâmplă i-au ieșit în relief. Nu va mai face niciodată așa ceva. Îți făgăduiesc.

M-am holbat la mama și am răsuflat repede când a continuat să stăruie pentru viața lui. Focul acela de gheață s-a întors, alungând șocul și scepticismul. Mi-a amorțit durerea din umeri și din partea de sus a spatelui. Mi-a amorțit *totul.* M-am desprins de lângă Saion și m-am ridicat în picioare. Eram surprinzător de statornică, și nu mi-am întors privirea de la mama, deși ea nu se uitase încă la mine.

– Dă-i drumul, am spus eu. Te rog!

– Ai implora ca să-l las în viață? a întrebat zeul primitiv, cu o voce de nerecunoscut. Statuia de calcar din spatele lui Tavius s-a crăpat. Te-a rănit. Te-a forțat să îngenunchezi și te-a biciuit.

– Nu te implor ca să-l lași în viață, am zis eu, întorcându-mă spre el și simțind cum îmi zvâcnește din nou în piept acea incandescență rece ca gheața.

A trecut o clipă îndelungată, după care zeul primitiv și-a coborât privirea spre mine. Ochii lui... Argintiul din ei strălucea, aproape orbitor, filamentele de *eather* ascunzându-i aproape cu desăvârșire pupilele. Strălucirea aceea i s-a scurs din ochi, pârâind și împroșcând. Aerul s-a încărcat cu energie, iar în spatele lui – în jurul lui – continua să se adune un întuneric ce se desprindea din toate ungherele și zonele umbroase ale sălii. Umbre i se mișcau și *sub* piele.

– Cum dorești, *liessa,* a zis zeul primitiv și i-a dat drumul fratelui meu vitreg.

Tavius a căzut într-un genunchi, după care s-a întors pe o parte și și-a smuls biciul din jurul gâtului, aruncându-l la o parte și respirând șuierat. Biciul a

alunecat pe petale și pe podeaua crăpată, oprindu-se în fața mea.

Mi-am plecat privirea spre el.

– Mulțumesc!

– Nu-mi mulțumi pentru asta! s-a răstit el.

Umbrele s-au prăbușit din nou spre pielea lui, după care s-au întors în ungherele ascunse ale încăperii. Strălucirea luminoasă a fost ultimul lucru care s-a estompat. M-a privit drept în ochi.

– Nu-i permite să lase semn. S-a întors apoi spre Tavius, îngenunchind lângă el. Nu vei muri de mâinile mele, însă voi avea o veșnicie în care să fac ce vreau cu sufletul tău. Și am o mulțime de idei. l-a făcut cu ochiul și l-a bătut ușor pe obraz. Un lucru pe care să-l așteptăm cu nerăbdare. Amândoi.

Saion a râs pe sub mustață.

– Așa e el, generos de felul lui.

– Mulțumesc, a șoptit mama. Îți mulțumesc pentru...

– Taci naibii din gură, a mârâit Nyktos, trecând peste Tavius, care tremura din toți rărunchii.

Mama l-a ascultat, iar eu m-am întors spre ea. În sfârșit, *în sfârșit* s-a uitat spre mine. Avea ochii mari, roșii și umfiați, iar eu nu am simțit *nimic* când m-am întors spre zeul primitiv. Și-a dat mâna într-o parte, dând la iveală mânerul unei săbii pe care o avea prinsă la spate, în talie. Tavius s-a îndreptat, sprijinindu-se de statuia lui Kolis. Și-a lăsat capul pe spate, și am văzut că nu mai era așa de roșu la față. Semnul pe care i-l lăsase biciul pe gât era foarte vizibil.

Am apucat mânerul sabiei zeului primitiv și-am scos-o din teacă. Ector s-a dat într-o parte. Piatra de umbre era mai grea decât eram obișnuită, însă m-am bucurat să-i simt greutatea în mâini când m-am întors spre fratele meu vitreg. Tavius și-a ridicat privirea spre mine.

– Ce ți-am promis? am întrebat eu.

A făcut ochii mari când și-a dat seama. Și-a ridicat un braț, de parcă ar fi putut scăpa cumva de ceea ce avea să se întâmple.

L-am lovit cu sabia din piatră de umbre în antebrațul drept. Tăișul nu a întâmpinat deloc rezistență, spintecând țesut și oase. Tavius a urlat cum n-am mai auzit vreodată un muritor urlând și s-a agățat de statuie, împroșcând peste tot cu sânge. Cineva a țipat – probabil mama – când l-am lovit cu sabia în brațul stâng, chiar sub umăr. Țipetele lui ascuțite au ricoșat din tavanul de sticlă.

I-am înfipt sabia în partea dreaptă a pieptului, într-o manieră cât se poate de neonorabilă, țintuindu-l de statuia zeului primitiv al vieții. A zvâcnit cu tot corpul, dându-și ochii bulbucați peste cap, împroșcându-mi cămașa de noapte cu sânge. M-am dus spre el.

– Cred că e de ajuns, a spus zeul primitiv.

– Ba nu e.

Am ridicat biciul și am înaintat rapid, apucându-l pe Tavius de păru-i îmbibat de sânge și sudoare. I-am tras capul pe spate. M-a privit cu ochi bulbucați, panicați, când i-am vârât mânerul biciului în gură, apăsându-l cu toată puterea.

– În regulă..., a zis Saion și și-a dres vocea. Trebuie să recunosc că nu m-am așteptat la asta.

Sclipirea din ochii lui Tavius s-a stins repede. Căldura de gheață din piept a început să zvâcnească, însă i-am dat drumul capului, înainte ca darul meu să îmi anuleze strădania. M-am dat în spate, ștergându-i sângele de cămașa de noapte. Sângele i se prelingea acum din răni.

Nu i-am smuls inima din piept și nici nu i-am dat foc, însă ceea ce făcusem... avea să fie de ajuns și nu avea să lase semne.

Am mai făcut un pas în spate și-am privit în jur prin încăpere. Mama se oprise din țipat. Toate chipurile erau încețoșate. M-am uitat la Ezra.

– Urcă pe tron, am zis eu, răgușită, iar ea a încremenit. Tu urmezi.

Ezra a clătinat din cap.

– Tronul îți...

– Tronul îți aparține ție, am întrerupt-o eu.

S-a uitat spre făptura din spatele meu și apoi spre mama, care se prăbușise într-o învălmășeală de fuste albe, cu o mână la piept, privindu-mă – văzându-mă așa cum eram de fapt, așa cum mă modelase.

Un monstru ca Tavius, doar de un alt soi.

M-am întors spre zeul primitiv, celălalt care contribuise la modelarea mea, și mi-am ridicat încet privirea spre chipul lui. S-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă, în timp ce sângele lui Tavius s-a prelins rece pe podea, peste picioarele mele.

Am rămas locului, holbându-mă în sus la el, iar neantul din mine a fost înlocuit de un răcnet.

Zeul primitiv al morții.

Așa-zisul meu soț.

Nyktos.

Soluția pentru a opri distrugerea lentă și dureroasă a regatului meu.

Brusc, senzația aceea de familiaritate avea sens. Îi mai auzisem vocea.

„Nu am nevoie de o consoartă."

Zeul primitiv a tras brusc aer în piept, în timp ce m-au năvălit valuri de emoții, izbindu-se de o maree formată din atâtea sentimente, încât am simțit că mă înec cu ele – neîncredere, speranță, groază și furie. Atât de multă *furie*.

– *Tu,* am croncănit eu.

– Scoateți-i pe toți de aici, a poruncit zeul primitiv. Scoateți-i pe toți de aici și ieșiți și voi.

Zeii au șovăit.

– Ești sigur? a întrebat Ector.

– *Plecați!* le-a poruncit zeul primitiv fără să își ia ochii de la mine.

I-am auzit pe zei îndepărtându-se, i-am auzit adunându-i pe cei care mai erau în viață. L-am auzit pe Saion întrebând:

– Aveți whisky? Am poftă de whisky!

M-am cutremurat când zeul primitiv a continuat să se holbeze la mine. Oare abia acum... înțelegea cine eram? Trecuseră trei ani de când mă văzuse ultima oară. Multe se schimbaseră de atunci. Orice moliciune tinerească aș fi avut pe atunci în trăsături acum se estompase. Eram puțin mai înaltă și mai împlinită, puțin mai dură, însă nu de nerecunoscut. Se părea că eram doar *ușor de uitat,* în timp ce toată viața mea se învârtise în jurul lui. Și, din pricina lui, ultimii trei ani din viața mea fuseseră... ei bine, fuseseră *plini* de durere, dezamăgire și de o datorie neîndeplinită.

Fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra lui, în timp ce am continuat să respir repede.

Și-a înclinat din nou capul, încruntându-se. Șuvițe de păr castaniu-roșcat îi alunecaseră pe obraz, iar ceva... ceva din adâncul meu a început să huruie și să se crape. Am simțit furie, o *furie* incandescentă și acidă atât de puternică și de mistuitoare, încât îmi ardea gâtlejul.

Mi-am pierdut orice brumă de control pe care o aveam de obicei. M-am năpustit asupra lui și-am dat să-l lovesc cu pumnul în față.

A făcut ochii mari, surprins, iar secunda aceea *aproape* că l-a costat. L-am atins ușor cu monturile pumnului în maxilar când s-a dat la o parte. S-a răsucit din talie și și-a întins mâna. M-a apucat de încheietură

și m-a învârtit. Coloanele din sala cea mare s-au învârtit când am alunecat în sânge. Într-o frântură de clipită, am ajuns cu spatele lipit de pieptul lui, și m-a prins cu brațul pe după mijloc, țintuindu-mă.

– Nu a fost reacția la care mă așteptam, mi-a zis el din spatele meu. Evident.

Un sunet inuman mi-a ieșit din gâtlej, un mârâit de furie, și mi-am dus mâna liberă în spate, încercând să-l apuc de păr. Era o mișcare foarte rușinoasă, însă nu-mi păsa.

– Nici gând. M-a apucat și de cealaltă încheietură, ducându-mi brațele spre mijloc, încrucișându-și-le pe ale lui peste pieptul meu.

Ignorând protestul pielii sensibile de pe umeri, mi-am ridicat piciorul și apoi l-am coborât cu putere. S-a dat la o parte și m-a ridicat îndeajuns de mult încât să nu mai ajung cu picioarele la podea.

S-a întors, așa că stăteam acum amândoi cu spatele la statuie și la Tavius.

– Pari furioasă pe mine.

– Nu, zău?

M-am lăsat cu toată greutatea pe el, sperând să-l dezechilibrez.

Nu s-a clintit.

– Văd că am avut dreptate când am zis că pari genul de persoană care se luptă și dacă știe că nu va reuși. Îi simțeam bărbia pe creștet. E epuizant să ai mereu dreptate.

Am țipat și mi-am lăsat capul pe spate, cu putere. M-a durut craniul când l-am lovit în cine știe ce parte a feței.

– *Pe toți sorții,* a mârâit el, iar eu am zâmbit cu sălbăticie. Strânsoarea i-a slăbit, și și-a plecat bărbia, apăsându-și obrazul rece de al meu. Dintr-o răsuflare mult prea scurtă, mi-a țintuit capul între capul și pieptul lui. Ai terminat?

– Nu, am spus eu furioasă, răsfirându-mi inutil degetele. Frustrarea îmi pârjolea pielea, atâtând căldura de gheață pe care o simțeam în piept, la fel și faptul că știam că, și după ani de antrenament, tot reușise să mă facă cu totul inofensivă.

– Eu cred că da.

I-am simțit răsuflarea rece pe obraz.

– Nu-mi pasă de ce crezi tu, m-am răstit eu, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, însă era în zadar și începea *să mă doară.* Nu m-am clintit nici măcar un centimetru. Mi-am ridicat picioarele, însă n-am rezolvat nimic așa. Nici nu s-a clintit.

A oftat.

– Sau presupun că pot continua așa până te obosești singură.

Mi-am proptit picioarele în podea și m-am împins cât am putut de tare în el. Zeul primitiv nu s-a mișcat nici acum, dar s-a încordat.

– Aș sugera să te oprești, m-a sfătuit el, cu voce mai groasă, mai aspră. Nu doar că îți vei zgândări rănile de pe spate, dar nu cred că acțiunile tale stârnesc tipul de reacție dorit.

A durat câteva clipe ca furtuna de foc din sângele meu să se potolească îndeajuns încât să pricep ce voise să spună... și pentru ca o fărâmă de judecată să-mi pătrundă în gânduri. „Inspiră." M-am holbat la crăpăturile din coloanele în nuanțe de alb și auriu și am tras cu greu aer în piept. Pieptul mi s-a umflat, apăsându-i în brațe. „Menține." Mi-a venit încet mintea la cap. Mă gâdila obrazul de la contactul cu al lui. Cămașa de noapte era un obstacol aproape inexistent. Spatele și șoldurile mă furnicau de la senzația pe care mi-o stârnea pielea lui. Firele de păr aspre de pe brațele lui mă gâdilau pe pielea sensibilă a pieptului prin corsajul lăsat în jos. M-am holbat în față, cu pulsul

neregulat, neputând înțelege răscoala de senzații. Contactul piele pe piele era mult de îndurat.

Am închis ochii. „Expiră." Chiar încercasem să-l atac pe zeul primitiv al morții?

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu mă puteam gândi la ceea ce mă aștepta cu siguranță după ce-i făcusem așa-zisului rege al Lasaniei. Mă puteam concentra doar asupra faptului că mă aflam aici, cu el, motivul pentru care fusesem antrenată și pregătită vreme de mai bine de un deceniu. Un râs straniu mi s-a format în gâtlej și-a dat să iasă la suprafață, însă nu mi s-a desprins de pe buzele-mi pecetluite, fiindcă orice se întâmplase în sala cea mare, oricine ar fi urcat acum pe tron, aveam în continuare o datorie față de Lasania.

Trebuia să-l seduc pe Nyktos, nu să dezmembrez oameni în fața lui și nici să încerc să-l ucid. Nu până nu aveam să-l fac să se îndrăgostească de mine. În furia și necredința mea, se părea că pierdusem din vedere un pas foarte important.

M-a învăluit din nou realitatea situației, în timp ce furia și-a revenit încet la starea ei mocnită din ultimii trei ani... și poate chiar mai mult de-atât.

Nyktos.

Un nume cunoscut, însă niciodată rostit, de teamă să nu-i atragi atenția sau să nu-i stârnești mânia. Un nume la care nici măcar nu-mi îngăduisem să mă gândesc.

Însă în sfârșit sosise. De câte ori în ultimii trei ani nu îmi dorisem o astfel de șansă, pentru a-mi duce la îndeplinire datoria? De nenumărate ori. În sfârșit, venise. Aceasta putea fi șansa mea.

Ar fi putut fi șansa mea.

Nu prea știam cum puteai face pe cineva să se îndrăgostească de tine după ce l-ai înjunghiat în piept.

Însă am știut la ce se referise când spusese că acțiunile mele stârneau o reacție pe care nu o

intenționasem. Avusesem de-a face suficient de mult cu bărbați de-a lungul vieții ca să înțeleg la ce se referea... și ca să simt acum ceea ce fusesem prea furioasă să observ mai devreme, când mă împinsesem în el. Îi simțisem mădularul lung și tare în talie. Fusese ațâțat.

Încă era.

Mintea mea a ignorat rapid toate celelalte lucruri, concentrându-se asupra faptului că era *ceva* cu care puteam lucra. Poate că încă exista o șansă – cât de mică. Intimitatea fizică era doar o parte a seducției. Toate celelalte aspecte ar fi fost aproape imposibil de obținut acum: să clădim o prietenie, să aflu ce îi plăcea și ce nu, ca să pot deveni ceea ce își dorea, câștigându-i încrederea și apoi inima.

Mi s-a strâns stomacul. *Să devin ceea ce își dorea.* Când eram mai tânără, fusese o perioadă în care nu mă îndoisem câtuși de puțin de datoria mea sau de ce presupunea aceasta. Pe atunci, eram tânără și îmi doream doar să-mi salvez regatul.

Acum, fiecare parte din mine era iritată de ideea de a deveni altcineva doar ca să câștig dragostea cuiva. Dacă asta trebuia să fac pentru a determina pe cineva să se îndrăgostească de mine, atunci nu credeam că voiam să am de-a face cu așa ceva.

Însă nu avea de-a face cu mine. Nu avusese niciodată de-a face cu mine. Avea de-a face cu toți cei precum Nate și Ellie și cu toți ceilalți care aveau să sufere în continuare. Trebuia să-mi amintesc asta.

– Ai uitat să respiri? m-a întrebat zeul primitiv încet.

Posibil.

Am expirat apăsat și am deschis ochii; plămânii mă ardeau, și vedeam pete albe. Trebuia să gândesc. Venise după mine. Asta trebuia să însemne ceva.

S-a foit în spatele meu, și m-am înfiorat când i-am simțit mișcarea ușoară.

Nici vorbă să pot gândi când mă ținea atât de strâns.

– Dă-mi drumul!

– Nu prea cred.

M-am abținut de la a rosti o replică ce cu siguranță nu m-ar fi ajutat.

– Te rog?

A chicotit jos, râsul lui reverberând prin mine. Am făcut ochii mari din pricina senzației care m-a încercat.

– Când mă rogi, nu prea am încredere să-ți dau drumul.

Mi-am desfăcut pumnii și apoi i-am strâns la loc.

– Ești zeu primitiv. Nu te pot răni.

– Crezi că dacă sunt zeu primitiv nu simt durere? Și-a frecat obrazul de al meu, făcându-mă să mă-nfior. Dacă așa crezi, atunci presupunerea ta e eronată.

Mi-am plecat privirea spre podea.

– Nu te-aș putea răni grav.

– Așa e. Nu și-a relaxat strânsoarea. Dar nu cred câtuși de puțin că faptul că știi asta te-ar opri să încerci din nou.

Nu m-ar fi oprit. Doar că să încerc din nou să-l rănesc nu m-ar fi ajutat deloc să îmi îndeplinesc datoria.

– Nu voi face nimic. Promit.

– Aș zice că probabilitatea ca tu să faci asta e cam aceeași cu probabilitatea ca o pisică sălbatică să nu sfârtece cu ghearele mâna care încearcă să o mângâie.

Am tras brusc aer în piept și am tresărit când i-am simțit firele de păr aspre pe sâni.

– Să înțeleg că te temi de mine?

– Puțin.

Am râs, aspru și sarcastic.

– Nyktos? Zeul primitiv al morții se teme de o muritoare?

I-am simțit răsuflarea tachinându-mi maxilarul.

– Nu sunt îndeajuns de nesăbuit ca să subestimez un muritor, femeie sau nu. Mai ales după ce te-am văzut făcând ce ai făcut, a spus el. Și nu-mi spune așa.

M-am încruntat.

– Nyktos? Așa te cheamă.

– Nu sunt asta pentru tine.

Nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt jignită sau nu, dar nu avea importanță. Mi-era mult mai ușor să-i spun Ash decât să-i folosesc numele care însemna moarte.

Mi-am plecat privirea spre locul în care își ținea brațele încrucișate peste pieptul meu. În lumina soarelui, avea pielea câteva nuanțe mai închise ca mine și netedă pe sub firele de păr.

– Nu ai solzi în loc de piele.

– Poftim?

Tachinările lui Tavius încă îmi răsunau în minte când am închis ochii și am simțit cum îmi pierd iarăși controlul, lăsând să iasă la suprafață și altceva în afară de furie. Un iureș de durere.

– M-ai respins.

Și-a slăbit strânsoarea.

– Ba, mai rău de-atât, nici măcar nu ți-ai dat seama cine eram, nu-i așa? am zis eu cu voce cu adevărat răgușită, deși îmi doream doar să mă fi prefăcut.

Am simțit furnicături când Nyktos mi-a dat drumul. Am simțit aer cald suflându-mi peste spate și umeri.

– Am știut mereu cine erai.

Am deschis larg ochii și m-am întors spre el.

– Ai știut?

Doi ochi ca mercurul m-au privit neclintiți.

– Am știut cine erai când nu te-am lăsat să te sinucizi în noaptea în care ai vrut să-i ataci pe zeii aceia.

Știuse... și nu spusese nimic? Știa, și totuși părea surprins de faptul că eram furioasă?

– Ai știut încă de pe *atunci* cine eram și nu ai spus nimic? Ai știut în noaptea în care am găsit cadavrul și n-ai spus nimic? Și în noaptea de lângă lac? Am început să tremur. Ai știut *atunci* și nu mi-ai spus de la ce vine Ash?

Și-a mușcat buza de jos, privind la cadavrul încă tras în țeapă.

– Am impresia că, dacă-ți voi răspunde sincer la întrebare, vei tinde să-ți încalci promisiunea.

– Deja sunt pe cale să o fac, m-am răstit eu, neputând să mă controlez. Am înaintat și-am spus mai încet: *Tu* ai făcut o învoială. *Tu* nu ți-ai respectat-o, *Ash*.

Și-a întors privirea spre mine, și maxilarul i s-a încleștat.

– De ce crezi că am venit?

CAPITOLUL 21

„De ce crezi că am venit?“

Am dat să spun ceva, însă nu am reușit. Mi s-a părut că podeaua se cutremură din nou sub picioarele mele. Mi-a luat câteva clipe ca să pricep ce a zis. Ce semnificație ar fi putut avea.

– Ai... venit ca să îndeplinești învoiala?

– Am de ales? a replicat Ash. Nu te pot lăsa aici, nu după ce s-a întâmplat. Și-a întins brațul spre trupul inert al lui Tavius. Prințesă sau consoartă, l-ai ucis pe moștenitorul tronului.

L-am privit nedumerită.

– Și tu erai pe punctul de a-l ucide.

– Așa e. Și-a întors privirea spre mine. Însă eu sunt un zeu primitiv. Legile voastre muritoare despre uciderea bărbaților de rahat nu mă vizează. Ai vrut să-l ucizi. Ochii argintii i s-au luminat. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că ți-ai câștigat dreptul de a o face.

Chiar îmi câștigasem acest drept. De nenumărate ori. Însă...

– Îndeplinești învoiala doar ca să nu ajung în fața călăului?

– Abia acum îți dai seama de asta? m-a întrebat el, încruntat și sceptic. Stai așa. Am dreptate. Nu îți prețuiești chiar deloc viața?

Nici nu m-am sinchisit să-i răspund.

O furie cu greu înăbușită i-a clocotit sub piele.

– L-ai ucis crezând că te voi lăsa să înfrunți consecințele?

– Scuze, dar de ce aș crede altceva? Ai refuzat să-ți ții partea ta de învoială.

– Nu ai idee despre ce vorbești.

Am pufnit într-un râs aspru.

– Ba știu întocmai despre ce vorbesc. Eu eram pregătită să împlinesc târgul făcut de strămoșul meu. Tu nu te-ai ținut de el. Dar este... M-am oprit înainte să-i dezvălui că știam că înțelegerea avea un soroc. Dacă și-ar fi dat seama că știam asta, ar fi putut descoperi că știam mult mai mult de-atât. M-am forțat să rostesc în schimb: Eu sunt cea care a plătit pentru asta.

I-a zvâcnit un mușchi de la maxilar.

– Cum ai plătit, mai exact, *prințeso?* m-a provocat el, iar eu m-am crispat. Ți-ai primit viața înapoi, nu-i așa? Libertatea de a alege ce să faci cu ea și ce nu. Lucru pe care știu deja că îl prețuiești foarte tare.

M-am holbat la el, și mi-a stat inima-n piept, după care a început să-mi bată cu putere.

– Chiar trebuie să mă întrebi asta?

Și-a smucit brusc capul spre cadavrul lui Tavius și apoi înapoi spre mine, lent. *Eather*-ul din ochii lui s-a învolburat.

– Cum anume ai plătit?

Pentru nimic din tot regatul nu i-aș fi vorbit despre cum fusese viața mea. Nu mi-aș fi jupuit pielea, expunându-mi toți nervii dureroși în fața lui. Poate că o făcusem deja, dacă era să mă iau după felul în care mă privea, de parcă ar fi încercat să-mi pătrundă cu forța în gânduri.

– Cum s-a ajuns la *asta?* m-a întrebat și a făcut un pas măsurat în față. Ce ți-au făcut?

Întrebarea lui a pătruns prin furtuna haotică de emoții. M-a cuprins acea stânjeneală lipicioasă care îmi însoțea mereu gândurile despre familia mea, iar *ea* era o binecuvântare. Îmi era cunoscută. Mă ancora. M-am agățat de ea, amintindu-mi de instrucțiunile primite de la Sir Holland. Am parcurs pașii învățați până nu m-am mai simțit învăluită în rușine, până nu m-am mai simțit de parcă m-aș fi sufocat.

– Impresionantă, a murmurat Ash.

M-am holbat la el.

– Ce anume?

– Tu.

Am făcut o grimasă. Chiar n-aveam nevoie de lingușeli deșarte.

– Nu... aveai de gând să vii după mine. Știam deja, dar era cu totul altceva să mi-o confirme el. Nu-i așa?

– Ce-am spus cu trei ani în urmă nu s-a schimbat, a răspuns el calm. S-a schimbat însă situația. Voi îndeplini înțelegerea acum și te voi lua drept consoartă a mea.

Am ridicat din sprâncene.

– Nici dacă te-ai fi căznit n-ai fi reușit să pari mai puțin entuziasmat de-atât.

Ash nu a spus nimic.

Nu ar fi trebuit să conteze. Conta doar că mă accepta drept consoartă a lui. Mi se oferea o ocazie reală. O șansă. Regatului i se oferea o șansă reală, însă gura mea... pe toți zeii, nu o puteam controla câtuși de puțin, iar toată situația era *jignitoare*.

– Și dacă nu vreau să fiu consoarta ta?

– Nu mai are importanță ce vrem noi, *liessa*. Astea sunt cărțile care ne-au fost împărțite, a spus el. Și trebuie să le jucăm. Nu te voi lăsa aici, ca să fii executată.

M-am tras în spate, nevenindu-mi a crede ce auzeam.

– Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta?

Ash mi-a zâmbit afectat.

– N-aș îndrăzni să-ți cer recunoștință. Nu ținând cont de faptul că ce s-a întâmplat era inevitabil. Era menit să se întâmple, într-un fel sau altul.

– Din cauza ta! mai că am țipat eu. Tu ai făcut învoiala...

– Și am venit să o onorez! a urlat Ash, făcându-mă să tresar. Avea ochii ca două bucăți de gheață. Nu avem de ales. Nu ai de ales. Nu acum. Și dacă ai reușit să scapi de pedeapsă pentru ce s-a întâmplat aici, te-am revendicat în fața celorlalți. Se va duce vestea, ajungând în cele din urmă la zeii obișnuiți și la cei primitivi. Vor deveni curioși în privința ta. S-ar putea chiar să creadă că ai ceva putere asupra mea. Se vor folosi de tine, iar felurile în care ai plătit în ultimii trei ani vor păli prin comparație cu ce vor face ei.

„Am numeroși dușmani."

Îmi aminteam limpede ce spusese. M-au năpădit o mulțime de întrebări. Voiam să știu mai mult despre acești dușmani, de ce îi erau adversari. Voiam să știu de ce ar fi vrut să-l influențeze; ce sperau să obțină de la zeul primitiv al morții. Chiar voiam să știu cine era îndeajuns de îndrăzneț cât să încerce să-i stârnească mânia. Aveam o mulțime de întrebări, dar nu aveau importanță.

Nici motivele pentru care hotărâse să respecte în sfârșit învoiala făcută. Rănisem orgoliul fragil al lui Tavius, dar nici al meu nu era mai bun.

Putea să fie din milă sau din empatie, din poftă trupească sau din pricina unei situații scăpate de sub control. Nu avea importanță *de ce*. Singurul lucru care avea importanță era Lasania. Mi-am întors privirea de la el și m-am uitat scurt la Tavius. Am închis ochii. De ce

mă certam cu el? Cu siguranță asta nu avea să mă ajute să-l fac să țină la mine și să salvez Lasania.

Mi s-a strâns brusc pieptul. „Ucide-l!" Nu l-am putut opri. Mi-am amintit cum m-am simțit stând lângă el pe malul lacului. Felul în care mă făcea să zâmbesc – să râd. Cât de ușor fusese să vorbesc cu el. Pieptul mi s-a strâns și mai tare, apoi gâtlejul. Am alungat toate acele gânduri și m-am forțat să mi-i închipui pe membrii familiei Couper, pe toți, întinși unul lângă altul în pat. M-am agățat de acea imagine și am răsufiat apăsat, deschizând ochii.

Ash mă privea. Preț de o clipă îndelungată, n-am spus nicicare nimic, după care mi-a zis:

– Alegerea se sfârșește astăzi. Îmi pare rău pentru asta!

M-am cuprins cu brațele pe după mijloc, tulburată dintr-o mulțime de motive. Chiar părea să-i pară rău, și nu înțelegeam de ce. Ne aflam în această situație din pricina învoielii pe care o făcuse chiar el.

Tot ce a trebuit să fac și tot ce aveam să fiu nevoită să fac era din pricina alegerii lui.

L-am privit întinzându-mi mâna și m-a izbit imboldul de-a o lua la sănătoasa.

– Vreau... să îmi iau rămas-bun de la familia mea.

– Nu, a refuzat el. Plecăm chiar acum.

M-am încăpățânat.

– De ce nu-mi pot lua rămas-bun?

M-a privit rece.

– Pentru că, dacă o văd pe femeia care ți-ar putea fi din nou mamă, cel mai probabil o voi ucide pentru că m-a implorat să-l las pe omul ăla de rahat în viață.

Am icnit, surprinsă. Nu aveai cum să te îndoiești că spunea adevărul. Chiar *avea* să o ucidă, iar o parte întunecată și sălbatică din mine își dorea să îl vadă făcând-o.

mă certam cu el? Cu siguranță asta nu avea să mă ajute să-l fac să țină la mine și să salvez Lasania.

Mi s-a strâns brusc pieptul. „Ucide-l!" Nu l-am putut opri. Mi-am amintit cum m-am simțit stând lângă el pe malul lacului. Felul în care mă făcea să zâmbesc – să râd. Cât de ușor fusese să vorbesc cu el. Pieptul mi s-a strâns și mai tare, apoi gâtlejul. Am alungat toate acele gânduri și m-am forțat să mi-i închipui pe membrii familiei Couper, pe toți, întinși unul lângă altul în pat. M-am agățat de acea imagine și am răsufiat apăsat, deschizând ochii.

Ash mă privea. Preț de o clipă îndelungată, n-am spus nicicare nimic, după care mi-a zis:

– Alegerea se sfârșește astăzi. Îmi pare rău pentru asta!

M-am cuprins cu brațele pe după mijloc, tulburată dintr-o mulțime de motive. Chiar părea să-i pară rău, și nu înțelegeam de ce. Ne aflam în această situație din pricina învoielii pe care o făcuse chiar el.

Tot ce a trebuit să fac și tot ce aveam să fiu nevoită să fac era din pricina alegerii lui.

L-am privit întinzându-mi mâna și m-a izbit imboldul de-a o lua la sănătoasa.

– Vreau... să îmi iau rămas-bun de la familia mea.

– Nu, a refuzat el. Plecăm chiar acum.

M-am încăpățânat.

– De ce nu-mi pot lua rămas-bun?

M-a privit rece.

– Pentru că, dacă o văd pe femeia care ți-ar putea fi din nou mamă, cel mai probabil o voi ucide pentru că m-a implorat să-l las pe omul ăla de rahat în viață.

Am icnit, surprinsă. Nu aveai cum să te îndoiești că spunea adevărul. Chiar *avea* să o ucidă, iar o parte întunecată și sălbatică din mine își dorea să îl vadă făcând-o.

Era ceva cu totul în neregulă la mine.

– Familia mea va ști că sunt cu tine? am întrebat eu.

Ash a încuviințat din cap.

– Li se va spune.

Mi-am desfăcut brațele și mi-am pus mâna tremurândă în a lui. O încărcătură statică a dănțuit între palmele noastre când m-a prins cu fermitate de mână.

Aerul mi s-a blocat în gâtlej, în timp ce o pâclă albă s-a prelins peste podea, îndeajuns de densă încât să ascundă crăpăturile din gresie. Pâcla s-a învolburat în dreptul tivului cămășii mele de noapte. Ash s-a apropiat de mine, iar lujerii de pâclă s-au îngroșat. Coapsele i s-au frecat de ale mele, și am simțit miros de citrice.

M-a privit prelung în ochi, atingându-mă pe obraz cu vârfurile degetelor. Pâcla s-a întețit, alunecându-mi peste picioare, peste șolduri. Oricât aș fi încercat să mă împotrivesc, m-a străbătut o senzație de panică în clipa când ne-a trecut peste mâini, rece și mătăsoasă.

– S-ar putea să usture puțin, a spus el, iar argintiul din ochii lui a început să se învolbure, să se amestece cu pâcla – cu puterea. Îmi pare rău!

N-am apucat să întreb despre ce vorbea sau să mă zbat. Pâcla ne-a învăluit, și am simțit o usturime ascuțită și intensă din vârfurile picioarelor până în cârlionții elastici care îmi scăpaseră din cosiță. Am văzut o străfulgerare de lumină albă-argintie, apoi mi-am dat seama că picam.

Mi-am revenit și toate simțurile mi s-au aprins deodată. Eram călare pe un cal, așezată cu picioarele în lateral, cuibărită la pieptul dur și rece al lui Ash. Stăteam cu obrazul pe umărul lui, și fiecare răsuflare avea gust de citrice și de aer de munte proaspăt. Preț de

o clipă, aproape că m-am putut preface că era o îmbrățișare obișnuită; că mă ținea atât de strâns și cu atâta grijă cu brațu-i puternic pe după mijloc pentru că eram dorită. Prețuită.

Însă nu mă pricepusem niciodată la prefăcătorie.

Am dat să mă îndrept.

– Ai grijă, mi-a spus Ash cu voce îmbietoare, cuprinzându-mă mai tare cu brațul pe după mijloc. E o cădere lungă de pe Odin.

Mi-am plecat privirea și am simțit cum mi se pune un nod în stomac. Armăsarul negru era cu câteva zeci de centimetri mai înalt decât orice cal pe care îl văzusem vreodată. Cu siguranță, dacă aș fi căzut, mi-aș fi frânt câteva oase sau chiar mai rău de-atât. M-am foit și m-am încruntat când am simțit ceva moale alunecându-mi peste brațele cândva goale. Cineva mă acoperise cu o mantie neagră.

– Saion a găsit mantia, mi-a răspuns Ash la întrebarea-mi nerostită. Nu știu sigur de unde a făcut rost de ea și am hotărât că cel mai probabil nici nu vrem să știm. Dar s-a gândit că te vei simți mai confortabil cu ea.

Am apucat marginile pelerinei moi cu degetele-mi amorțite și mi-am ridicat privirea spre coronamentul greu de ramuri pe care l-aș fi recunoscut oriunde.

– Suntem în Pădurea Întunecată de Ulmi, am spus eu, simțindu-mi gâtlejul și gura de parcă ar fi fost pline cu smocuri de lână.

– Așa e. l-am simțit răsuflarea pe creștet. M-am așteptat să dormi mult mai mult. N-ar fi trebuit să te trezești până în Ținuturile Umbrelor.

Atunci l-am privit: trăsăturile îi erau umbrite de coronamentul de ramuri.

– Ce-ai făcut?

– Pâcla? E *eather*. Practic, o extensie a ființei și voinței noastre. Poate avea un anumit efect asupra muritorilor dacă îi îngăduim. În cazul tău, te-a adormit, mi-a explicat el. Nu am vrut să atrag atenție mai mult decât era nevoie.

– Ce efect are pâcla asupra altora?

– Îi poate ucide în câteva secunde, dacă așa voim.

Am înghițit în sec și mi-am dat seama că stăteam țeapănă și dreaptă ca o scândură. M-am gândit la Ezra, Marisol și Sir Holland – oriunde ar fi fost.

– Ai spus că ceilalți zei ar putea afla că ai venit după mine. Familia mea va fi bine?

– Ar trebui să fie, da, mi-a răspuns el. După ce vei fi prezentată drept consoarta mea, doar cei mai nesăbuiți dintre zei ți-ar ataca familia, întrucât ar deveni o prelungire a familiei mele.

Nu era un gând prea liniștitor. „Inspiră." Ezra era inteligentă. La fel și mama.

– Însă Saion sau Ector le va avertiza oricum, dacă nu au făcut-o deja, a adăugat el. Și vor fi luate... anumite măsuri, pentru orice eventualitate. Vom lăsa câteva protecții pentru ele.

– Protecții?

– Vrăji alimentate de magia primitivă care îi va împiedica pe zei să pătrundă în casele lor. S-a foit ușor, și a urmat o clipă de liniște. Mă voi asigura că sunt în siguranță, chiar dacă nu simt că merită.

L-am privit în ochi, simțind cum mă cuprinde un sentiment de recunoștință. Nu voiam să mă simt așa.

– Ezra... Sora mea vitregă. E bună. Ea merită.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

În tăcerea care s-a așternut între noi, m-au năpădit din nou multitudinea de întrebări pe care le aveam, în timp ce mă holbam la Pădurea Întunecată de Ulmi.

– Cum de-ai știut ce se întâmpla? am întrebat eu, simțind cum mă îmbujorez. Cum de-ai știut să vii?

„De ce ai venit, în sfârșit?" Nu am rostit cu voce tare ultima întrebare, pentru că nu era nevoie să știu.

Preț de-o clipă îndelungată, nu a răspuns.

– Am știut că ai fost rănită.

M-am uitat din nou la el, încruntată.

– Cum? Apoi mi-am dat seama. Învoiala?

– În parte.

Nu mi-a dat alte detalii, ceea ce m-a făcut să simt furnicături în tot corpul.

– În parte?

– Învoiala ne-a legat la nivel elementar. Am știut când te-ai născut. Dacă ai fi fost vreodată rănită grav sau pe moarte, aș fi știut.

– E... cam sinistru.

– Atunci, partea următoare ți se va părea și mai sinistră, mi-a spus el.

– Abia aștept să aud, am bombănit eu.

Și-a coborât privirea spre mine, zâmbind ușor.

– Sângele tău.

– Sângele meu?

A încuviințat din cap.

– Ți-am gustat sângele, *liessa*. Nu am făcut-o cu intenție, dar s-a dovedit util.

Mi-a luat o clipă să-mi aduc aminte de noaptea din tunelul de lujeri, când mă mușcase ușor de buză.

– Sângele meu îți permite să îmi simți emoțiile când nu sunt în preajma ta?

Chipul i s-a încordat ușor.

– Doar dacă sunt extreme. Și ce-ai simțit tu a fost extrem.

M-am întors, tulburată. Să fi fost durerea? Sau panica pe care o simțisem când Tavius mă țintuise pe pat? Sau să fi fost lucrul acela antic și incandescent ca gheața din

mine? Nu-mi plăcea să știu că o simțise pe oricare dintre ele. Nu-mi plăcea nici poziția asta idioată cu picioarele în lateral. M-am lăsat pe spate, mi-am ridicat piciorul drept și l-am trecut de cealaltă parte a lui Odin. Mișcarea mi-a stârnit o senzație de durere în umeri și în partea de sus a spatelui, amintindu-mi că pielea din locurile acelea era foarte sensibilă. Ash m-a cuprins mai tare cu brațul în timp ce m-am foit până am reușit să stau călare cu picioarele de-o parte și de cealaltă.

– Stai comod? a întrebat el, cu voce groasă și apăsată.

– Da, m-am răstit eu.

A chicotit.

M-am prins de oblâncul șeii, ca să nu mă întorc în spate și să fac ceva nesăbuit – cum ar fi, să zicem, să-l pocnesc pe zeul primitiv care preschimbase un muritor în *țărână* dintr-o singură privire.

– De ce suntem în pădure?

– Nu poți ajunge unde mergem printr-o deschizătură între tărâmuri, mi-a răspuns el, iar eu am devenit conștientă de locul în care își ținea mâna pe șoldul meu. Își mișca degetul mare... ca în noaptea aceea de la lac, cu mișcări circulare lente, agale. O astfel de călătorie l-ar spulbera pe un muritor, a continuat el, reușind să-mi mute atenția de la degetul lui mare. Va trebui să pătrundem în alt fel.

Când zeul primitiv nu a mai spus nimic, singurul sunet care s-a auzit erau copitele lui Odin lovind pământul. Fără cântece de păsări. Ca în noaptea aceea de la lac, când nu existase nici un semn de viață. De parcă animalele ar fi simțit ceea ce eu nu îmi dădusem seama: că moartea se afla în mijlocul lor.

După cele văzute, nu credeam că aveam să mai uit vreodată asta. Însă afurisitul ăla de deget mare al lui încă trasa cercuri mici, la nesfârșit. I-am simțit răceala pielii chiar și prin mantie și cămașa de noapte. Nu

înțelegeam de ce avea pielea atât de rece sau cum de atingerea lui o putea încălzi totuși pe *a mea*. Ba chiar înfierbânta.

– De ce ai pielea atât de rece?

– Cum crezi că se simte moartea, *liessa?*

Mi-a tresăltat inima-n piept, și am continuat să mă holbez înainte. Nu era zeul Ash care mă tachinase și mă atinsese lângă lac. Era zeul primitiv al morții, care pusese toate aceste lucruri în mișcare, odată cu Regele de Aur. Nu puteam uita asta.

– Ești surprinzător de... prietenoasă în clipa de față, a remarcat Ash.

M-am uitat spre el.

– Probabil nu va dura.

A zâmbit din nou ușor.

– Nici nu credeam că avea să dureze. A mânat calul pe lângă un pâlc de bolovani. Încă ești furioasă pe mine.

Ar fi fost înțelept să mint. Să-i spun că îi iertasem totul. Așa fusesem învățată să fac. Să fiu supusă. Să nu îl provoc niciodată. Să devin ceea ce își dorea. Nu avea să mă ajute dacă îmi verbalizam furia, însă gândurile mele erau prea răzlețe ca să încropesc un plan, darămite ca să mă port de parcă nu aș fi fost furioasă din pricină că nu îmi spusese cine era de fapt și că nu avea de gând să respecte învoiala. Că nu eram confuză în privința motivului pentru care intervenise astăzi.

– De ce? am întrebat eu. De ce nu mi-ai spus la lac cine erai cu adevărat? De ce m-ai mințit?

– Nu am mințit, mi-a zis el, întorcându-și brusc privirea spre mine. Unii îmi spun Ash. Nu am zis niciodată că aș fi fost zeu sau zeu primitiv. Tu ai presupus asta.

– O minciună prin omitere e tot minciună, am zis eu, întru totul conștientă de faptul că furia mea era complet

ipocrită, întrucât și eu omiteam să-i spun al naibii de multe lucruri.

Cum ar fi fost, de exemplu, ce aveam de gând să fac.

Ash nu a zis nimic.

Iar asta nu m-a ajutat.

– Am vorbit. Ne-am *împărtășit* reciproc lucruri despre noi înșine, am spus eu și am început să mă îmbujorez ușor. A fost timp. Ar fi trebuit să-mi spui înainte să...

– Să-mi fi cerut să te sărut?

I-am simțit răsuflarea pe obraz și am tresărit.

– Nu asta aveam de gând să spun.

Ba era întocmai ce avusesem de gând să spun.

Apoi l-am auzit râzând încet.

– Dacă ai fi știut cine eram, ai mai fi fost la fel de... interesată?

Mi-am întors brusc capul spre el și am tras aer în piept când i-am simțit răsuflarea rece dănțuindu-mi pe buze. Fețele ne erau atât de apropiate, încât gurile ne erau aliniate astfel încât, dacă vreunul din noi s-ar fi mișcat un centimetru, ni s-ar fi întâlnit.

Aș fi fost și mai interesată, însă din motive greșite. Sau poate din motivele corecte. Cum o fi. Mi-am întors privirea spre gura lui. M-a străbătut o senzație acută și fierbinte de nervozitate. Și-a mutat degetul mare pe șoldul meu, și am simțit căldură în locul cu pricina. Căldura și nervozitatea aceea electrică mi se păruseră *potrivite* înainte – binevenite și încărcate de anticipație. De o făgăduință fierbinte și senzuală. Și încă mi se păreau așa, dar nu credeam că ar fi trebuit, știind ce aș fi putut face și ce aveam să fac eu cu ele – cum plănuiam să mă folosesc de ele.

Mi-am întors capul, iar pieptul și stomacul mi s-au strâns. Din cine știe ce motiv, m-am gândit la prima noapte în care fusesem dusă în Templul Umbrelor. Când

mă îmbăiasem cu orele în apa aceea înmiresmată, după care fusesem curățată de păr în locuri la care nici măcar nu mă gândisem până atunci. Era aproape ca și cum lucrurile pe care se așteptaseră ceilalți să le fac deveniseră realitate abia în momentul acela. Nici măcar timpul petrecut cu Stăpânele de la Jade nu mă pregătise cu adevărat pentru faptul că slăbirea zeului primitiv necesita un anumit nivel de seducție. Și abia după ce mă scăpaseră de păr și mă dăduseră cu balsam, ca să aline usturimea, îmi dădusem seama că aveam să fiu goală cu zeul primitiv al morții. Fără acea rochie de mireasă înfiorătoare. Fără tunică sau colanți. Nici măcar un pumnal. Nu avea să existe nici un scut, iar asta... mă înspăimântase. De atunci, ori de câte ori îmi îngăduisem să fiu cineva, cu oricine altcineva din Luxe, nu fusesem niciodată întru totul goală. Și poate că încă mă înfricoșa să fiu atât de expusă. Însă fusesem goală cu el în lac. Și lângă lac? Era ca și cum aș fi fost.

În tot timpul petrecut pregătindu-mă pentru acest moment, pentru când avea să mă revendice, nu mă gândisem nici măcar o dată că s-ar putea să îmi placă să fiu sedusă. Nu le crezusem pe Stăpâne când îmi spuseseră că putea să îmi placă. Nu pentru că nu aș fi crezut că aveam să găsesc plăcere într-o astfel de intimitate, ci pentru că nu credeam că puteam găsi plăcere în a-l seduce pe zeul primitiv pe care trebuia să îl ucid.

Fierbințeala pe care o simțeam în vene acum îmi dădea de înțeles că cel mai probabil avea să-mi placă. Iar asta cu siguranță era greșit. Ba chiar pervers. Monstruos. Însă în parte era din vina lui. El făcuse această învoială. Știa că avea o dată de expirare. Nu arătase nici un semn de compasiune față de muritorii care sufereau acum din pricina ei. Am simțit din nou presiune, chiar pe când am întrezărit printre copaci

suprafața scânteietoare a lacului și am fost întâmpinați de sunetul iureșului de apă.

M-am îndreptat în șa.

– De ce mă duci la lacul meu?

– Lacul tău? A râs din nou, tot încet, însă de data asta mai prelung. E interesant că simți că lacul acesta... îți aparține. Să fie, oare, din cauza felului în care te făcea să te simți?

Odin ne-a trecut dincolo de ultimul șir de copaci.

– Cum l-ai descris? Liniștitor? A urmat o pauză. Poate ca pe un cămin?

Am strâns din gură și n-am spus nimic pe când ne-am apropiat de mal.

El a apucat mai strâns frâiele lui Odin.

– Știi ce se află pe fundul lacului, nu-i așa?

– Piatră de umbre, am șoptit eu și am simțit un gol în stomac.

– Este singurul loc din tărâmul muritorilor unde se găsește piatră de umbre. Există un motiv pentru asta. M-a atins cu pieptul pe umăr și pe braț, și m-am încordat. Există un motiv pentru care muritorii se tem de această pădure. Un motiv pentru care e bântuită de spirite.

Mi-am trecut privirea peste apa care curgea din stânci și la unduirile de pe întinderea lacului.

– Poate că există și un motiv pentru care nu te-ai temut niciodată de ele.

I-am simțit din nou răsuflarea pe obraz, iar inima mi-a săltat în piept, după care a început să-mi bată năvalnic.

– Pentru care te-ai simțit atât de *calmă* aici.

– Ce încerci să spui? am întrebat în șoaptă.

– Există mai multe căi spre Câmpiile Elizee. O variantă este să călătorești spre est – mult spre est –, până treci nu doar de munții Skotos, ci chiar mai

departe de atât, spre locul în care muritorii cred că lumea se sfârșește pur și simplu. Mi-a pus frâiele lui Odin în mâinile-mi amorțite. Drumul ăsta ar dura mult prea mult. Sunt moduri mai rapide, folosind așa-numitele porți. Doar cei din Câmpiile Elizee știu cum să le găsească și cum să le dezvăluie. Cum să le folosească. Fiecare poartă te poate duce spre o anumită zonă din Câmpiile Elizee. Lacul tău este poarta spre Ținuturile Umbrelor.

„Spre el."

M-am înfiorat, privind spre apele întunecate.

Ash și-a ridicat mâna, și totul s-a oprit. A încremenit. Revărsarea apei peste stânci s-a oprit, suspendată în văzduh. Unduirile au încetat și se prea poate ca și inima mea să o fi făcut.

Mâinile mi-au alunecat de pe oblânc, în timp ce lacul... s-a despicat în două, apele dându-se la o parte și dezvăluindu-i fundul plat și lucios din piatră de umbre. În lumina lunii, o fisură și-a făcut apariția în piatră. Filamente de pâclă albă-argintie s-au prelins prin crăpătură, și, fără a scoate vreun sunet, a apărut o despicătură lată și adâncă.

Mă scăldasem în lac de sute de ori de-a lungul vieții, împroșcând cu apă și jucându-mă, asemenea unui copil, ascunzându-mă și uitând. Lacul acesta, apa și pământul din jurul lui *mi se păruseră* într-adevăr a fi căminul meu. Și, în tot acest timp, *iată* ce se aflase sub suprafața lui. Iată ce era lacul *meu*.

Ash și-a trecut degetele peste ale mele, îmboldindu-l pe Odin înainte. Calul l-a ascultat, nechezând ușor.

– Ai dreptate, știi? Am avut la lac timp suficient ca să mă asigur că aflai cine eram de fapt. Ar fi trebuit să-ți fi spus.

M-a cuprins cu brațul pe după mijloc și m-a tras în spate. Nu m-am împotrivit. M-am lăsat pe el, iar inima

mi s-a poticnit.

O negură albă s-a învolburat în jurul picioarelor lui Odin când ne-a dus în crăpătura învăluită în pâclă. M-am cutremurat din nou. Nu știam dacă din pricina coborârii sau a cuvintelor rostite de zeul primitiv.

– Însă mi-ai vorbit fără frică. Te-ai purtat fără frică. De fiecare dată când te-am văzut, a continuat el. Eram interesat de tine, lucru la care nu mă așteptasem. Lucru pe care nu îl voiam. Însă la lac, erai doar Seraphena, a zis el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea când l-am auzit rostindu-mi numele. Era prima oară când îl spunea. Iar eu eram doar Ash. Nu exista nici o învoială între noi. Nici așa-zise obligații. Ai rămas pentru simplul fapt că ai vrut să rămâi. Am rămas pentru simplul fapt că am vrut să rămân. M-ai lăsat să te ating pentru că asta îți doreai, nu pentru că ai simțit că erai nevoită să o faci. Poate că ar fi trebuit să-ți spun, dar... mă simțeam bine cu tine. Nu eram pregătit ca asta să înceteze.

Și apoi m-a dus în Ținuturile Umbrelor.

CAPITOLUL 22

Mărturisirea lui Ash, adevărul vorbelor lui, s-a ridicat într-un văzduh ce nu era nici cald, nici rece ca gheața. În întunericul desăvârșit care ne-a învăluit.

Buimacă și ametită, m-am temut că nu aveam să îmi mai recapăt vreodată vederea. M-am aplecat, împingându-mă în pieptul ca un zid de neclintit al lui Ash. Când l-am apucat de braț, am simțit cum mă dor rănile de pe spate. Nu puteam vedea. Nu puteam vedea nimic...

Un punct de lumină a apărut deasupra noastră, apoi altele, până când sute de mii de fărâme de lumină s-au revărsat pe cer.

Stele.

Erau stele, însă nu ca acelea din tărâmul muritorilor. Erau mai aprinse și mai strălucitoare, aruncând o lumină argintie mult mai puternică decât luna. Am cercetat cu privirea cerurile.

– Unde e luna? am întrebat eu cu voce răgușită.

– Nu e lună, a răspuns Ash. Nu e noapte.

M-am încruntat, privind cu atenție cerul care aducea foarte mult a noapte.

– E zi?

– Nu e nici zi, nici noapte, mi-a zis el, slăbindu-și strânsoarea din jurul mijlocului meu. Pur și simplu este.

Nu am înțeles. Odin și-a văzut de drum, pașii lui răsunând pe dalele de piatră. Mi-am plecat privirea și am văzut lujeri de pâclă prelingându-se ușor pe drum.

M-am holbat apoi din nou la cer. Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât constatam că nu semăna cu un cer nocturn. Da, erau stele și erau mai luminoase decât orice altceva văzusem până atunci, însă cerul era mai degrabă... umbros decât negru. Mai întunecat decât cea mai furtunoasă și înnorată zi din tărâmul muritorilor. Îmi aducea aminte de momentele dinainte de ivirea zorilor, când soarele răsărea în spatele lunii și alunga întunericul, conferindu-i lumii o nuanță asemănătoare fierului.

– Nu există soare? am întrebat eu, umezindu-mi buzele.

– Nu în Ținuturile Umbrelor.

Abia reușind să pricep că mă aflam cu adevărat în Ținuturile Umbrelor, nu știam cum să mă raportez la faptul că nu existau nici soare, nici lună.

– Atunci, cum știți când să dormiți?

– Dormi când ești obosit.

A spus-o de parcă dormitul ar fi fost un lucru nespus de simplu.

– Cum rămâne cu restul Câmpiilor Elizee?

– Restul par așa cum ar trebui, a răspuns el pe un ton uniform.

Am vrut să întreb de ce și ce însemna asta mai exact, însă peisajul pustiu s-a schimbat. Copaci înalți și-au făcut apariția și, pe măsură ce am înaintat, s-au apropiat tot mai mult de drum. Copaci golași și răsuciți ce erau doar schelete. Și-au făcut apariția în față câteva dealuri mari stâncoase, răsfirate de-a lungul drumului pe care călătoream.

M-a cuprins o senzație de nesiguranță, împreună cu o învălmășeală de emoții pe care nu le puteam descrie. Însă și curiozitate. Partea aceea din mine care tânjise mereu să afle cum arătau Câmpiile Elizee s-a tulburat.

Am dat să mă aplec în față, dar m-am oprit și mi-am forțat trupul să se relaxeze, lăsându-mă pe el.

Când voiai să seduci pe cineva, nu te depărtai de celălalt. Mi-am plecat privirea spre brațul cu care mă ținea ferm, și, deși avea pielea foarte rece, senzația pe care mi-o stârnea era plăcută.

Mi-am ridicat brusc privirea când am auzit un pufăit jos. Unul dintre dealuri *s-a cutremurat* și s-a ridicat. Nu era deal, de fapt. Am rămas cu gura căscată. Am văzut aripi ridicându-se și apoi înălțându-se spre cerul înstelat. Ceva gros și țepos a măturat drumul, făcând pământul din jurul nostru să se cutremure și împrăștiind ce mai rămăsese din pâclă. Am urmărit cu privirea *coada* șerpuită a creaturii care era cel puțin de două ori cât Odin.

La lumina stelelor, părea a fi negru cu gri și stătea pe patru picioare musculoase, scuturându-și trupul mare, împroșcând un strat fin de pământ în văzduh. Avea țepi pe coadă și pe solzii groși ce-i acopereau spinarea, unii mici cât pumnul meu, iar alții mari cât câteva mâini. Creatura s-a întors brusc, mai rapid decât m-aș fi așteptat să se miște o făptură de mărimea ei, răsucindu-și gâtul lung și elegant înspre noi.

Cu fiecare răsuflare, trăgeam tot mai greu aer în piept. Am fost pe punctul de-a țipa, dar m-am înecat înainte de a o face, când o gheară uriașă a aterizat în mijlocul drumului, cu unghii late și ascuțite. O clipă mai târziu, am zărit un cap gulerat chiar în fața noastră – un cap cam cât jumătate din Odin.

M-am lăsat în spate pe Ash, holbându-mă la el – la botul plat și mare și la maxilarul lat, la coarnele ascuțite de pe capul lui ce semănau cu o coroană și la ochii de o nuanță foarte intensă de roșu ce contrasta puternic cu pupila verticală subțire de culoarea smoalei.

Știam la ce mă holbam. Citisem despre ei în cărți prăfuite și grele. Știam care era scopul lor. Erau gardieni ai Câmpiilor Elizee. Știam că erau reali, dar nu-mi venea să cred că vedeam într-adevăr unul; nu îmi venea să cred că stăteam față în față cu un *dragon*.

Un dragon foarte mare cu solzi gri și negri și foarte mulți dinți. S-a aplecat și mai aproape, și nările i-au fremătat când a părut să adulmece aerul; să ne adulmece *pe noi*.

– E în regulă, mi-a spus Ash, și mi-am dat seama că îl strângeam din nou de braț. Nektas nu îți va face rău. E doar curios.

Doar curios?

Am tresărit când mi s-a ridicat părul de la suflarea fierbinte a dragonului.

Nektas și-a aplecat capul și mai aproape și a tors ușor, după care și-a coborât capul și mai mult, până când se afla la doar câțiva centimetri de coama lui Odin.

– Cred că vrea să-l mângâi, mi-a spus Ash.

– Poftim? am șoptit eu.

– E felul lui de-a ști că nu-i vrei răul, mi-a explicat el, iar eu m-am întrebat cum de aș fi putut fi vreodată o amenințare pentru o astfel de creatură. Iar faptul că el îți îngăduie să-l mângâi e felul lui de a-ți arăta că nu îți va face rău.

– Te cred – adică, pe el, am zis eu și am înghițit în sec.

Dragonul a scos din nou sunetul acela ca un ciripit.

– Ce s-a întâmplat cu îndrăzneala ta? m-a întrebat Ash.

– Îndrăzneala mea se încheie când mă confrunt cu o creatură care mă poate înghiți cu totul.

Nektas a pufăit fierbinte, înclinându-și capul într-o parte.

– Se simte rănit de faptul că îți imaginezi că ar face așa ceva, mi-a zis Ash. În plus, nu cred că te-ar putea

înghiți cu totul.

Am continuat să mă holbez la bestie, cu gura uscată. Era frumoasă și înfricoșătoare, și nu știam dacă vreun muritor de acum văzuse vreun asemenea dragon în viața lui. Am înghițit din nou în sec, dându-i ușor drumul brațului lui Ash. Mi s-a tăiat răsufiarea când am întins mâna.

Dacă avea să-mi înfulece mâna, aveam să fiu foarte dezamăgită.

Nektas a vibrat din nou, sonor. l-am atins carnea cu vârfurile degetelor. Am apăsat ușor, surprinsă să descopăr că solzii lui umflați erau flni ca pielea tăbăcită. L-am mângâiat cu stângăcie pe bot. Dragonul a pufăit din nou, de data aceasta sunetul aducând foarte tare a râs.

Nektas și-a tras capul în spate și a privit peste umărul meu, după care s-a întors. Pământul s-a cutremurat când s-a împins în picioarele din spate. Aerul din jurul nostru a fremătat când și-a mișcat aripile puternice, cu gheare. S-a ridicat spre cer cu o forță șocantă, urcând cu rapiditate.

– Vezi? m-a întrebat Ash, ținând strâns de frâiele lui Odin. Nu-ți va face rău.

Am atins un dragon.

Era singurul lucru la care mă puteam gândi.

– Îți poți coborî mâna acum, mi-a zis el pe un ton amuzat.

Fără să spun ceva, mi-am tras mâna la piept.

– E un dragon, am murmurat eu.

– *El* e un dragonin, m-a corectat Ash, în timp ce Nektas zbura în fața noastră. Toți sunt dragonini.

Toți? Dragonini? Nici celelalte dealuri nu erau dealuri de fapt. S-au cutremurat și și-au ridicat capetele în formă de diamant către cer, urmărindu-l pe Nektas. Și-au desfăcut aripile pe pământ, împroșcând cu

pământ și praf când s-au ridicat, întinzându-și gâturile. Erau mai mici decât Nektas și aveau solzi de culoarea onixului ce scânteiau în lumina stelelor, dar s-au împins la fel de puternic în picioarele din spate și s-au propulsat spre cer.

– Ai... patru... dragonini care te protejează? am întrebat eu, și mi s-a pus un nod în stomac.

Nu e ca și cum uitasem cine erau gardienii zeilor primitivi. Însă m-a șocat să-i văd.

Ash i-a dat pinteni lui Odin.

– Da.

l-am privit pe ceilalți trei alăturându-i-se lui Nektas, fluturând cu eleganță aripile pe cer.

– Și au nume?

– Orphine, Ehthawn și Crolee, mi-a răspuns el. Orphine și Ehthawn sunt gemeni. Cred că Crolee e un văr îndepărtat de-al lor.

– Le spui dragonini? am întrebat eu. Cu ce sunt diferiți de un dragon?

– Sunt foarte diferiți.

Am așteptat.

– Spune-mi că îmi vei explica mai pe larg.

– Da. Mă gândeam doar la cum să îți explic fără să fie prea confuz, a zis el, începând să-și miște din nou degetul mare. Dragonii sunt creaturi foarte vechi. Foarte puternice. Unii chiar cred că au existat în ambele tărâmuri cu mult înaintea zeilor și a muritorilor.

– Nu... am știut asta.

– Nu ai avea de unde să știi. Cu multă vreme în urmă, un zeu primitiv foarte puternic s-a împrietenit cu dragonii, deși nu putea comunica în vreun fel cu ei. A vrut să le învețe poveștile, istoriile și, fiind destul de tânăr la vremea respectivă, a fost destul de... impulsiv în faptele lui. Știa că o modalitate de a putea vorbi cu ei

era să le dea o formă zeiască – o viață dublă în care să poată oscila între forma de dragon și cea zeiască.

Tânărul zeu primitiv despre care vorbea trebuia să fi fost Kolis. Era singurul zeu primitiv care putea crea orice formă de viață.

– Pot... arăta ca tine și ca mine?

– În mare, a confirmat el.

Chiar voiam să știu la ce se referea când zicea asta.

– Cei care au ales să accepte viața dublă au fost numiți dragonini, a continuat.

– Au mai rămas dragoni? Care nu își schimbă forma?

– Din păcate, nu. Dragonii și dragoninii trăiesc extraordinar de mult, însă strămoșii lor au dispărut cu ceva timp în urmă. A început din nou să-și miște degetul mare, cu mișcări circulare lente, agale. Nu au fost singurii cărora zeul primitiv tânăr despre care ziceam le-a dat viață.

M-am gândit la creaturile despre care auzisem cândva că ar fi trăit în mare, lângă coasta Câmpiilor Elizee. Aveam atâtea întrebări, însă le-am abandonat pe toate când am văzut spre ce zburau dragoninii.

Am zărit un zid luminat cu torțe, la fel de înalt precum zidul interior de la Wayfair, însă castelul în care crescusem pălea prin comparație cu ce se înălța în vârful unui deal ușor vălurit. O structură uriașă și întinsă, la fel de lată precum era de înaltă. Turnulețe și turnuri se înălțau spre cer, și întregul palat era presărat cu stele, strălucind de parcă ar fi fost aprinse o mie de felinare. Îmi amintea de Templul Umbrelor, însă mult mai mare.

Aproape de zidurile palatului era o zonă împădurită deasă, iar dincolo de ea, cât vedeam cu ochii, licăreau lumini prea multe ca să le poți număra. Un oraș – era un *oraș*.

Pulsul mi-a luat-o la galop în timp ce am coborât dealul călare. Noduri mici de anticipație mi s-au format în stomac pe măsură ce ne-am apropiat de zidul cu poartă. Eram blocată într-un abis de neliniște și ceva ce aducea a curiozitate, însă era mai puternică.

– Acolo e... casa ta? Aerul părea să se fi rarefiat, și nu știam dacă era doar o închipuire a mea sau dragoninii chiar zburau în cerc în jurul palatului.

– Este cunoscută sub numele de Casa lui Hades. Zidul care o înconjoară poartă numele de Metereze, mi-a spus el. Cuprinde atât Hades, cât și orașul Lethe, până la Golful Negru.

În fața noastră, copacii încă străjuiau drumul, însă zidul a devenit mai vizibil, la fel și poarta. Pe zid se afla ceva – mai multe lucruri, de fapt, pe care nu le puteam distinge. Am cotit ușor. Și zidul părea să fie din piatră de umbre, însă cu o suprafață deloc lucioasă sau netedă. În loc să reflecte lumina stelelor, părea să absoarbă toată lumina, motiv pentru care formele acelea erau atât de dificil de dibuit, până când poarta uriașă de fier a început să se deschidă în tăcere.

Mi-am trecut privirea peste zid, peste forme, și m-a luat cu amețeală. Formele de pe zid erau așezate ca o cruce. Am tras aer în piept, mult prea superficial, chiar dacă pieptul mi se umfla la fiecare respirație.

Erau *oameni.*

Oameni dezbrăcați și țintuiți pe zid cu un soi de țepușe înfipte în mâini și în piept. Capetele le atârnau nemișcate, iar aerul era plin de duhoarea morții.

Mi s-a făcut greață, și am apucat mai strâns oblâncul.

– De ce? am șoptit eu. De ce sunt oamenii aceia țintuiți pe zid?

– Sunt zei, mi-a răspuns Ash, cu voce clamă și rece precum apele lacului. Și servesc drept aducere aminte pentru toată lumea.

– Ce amintesc?

– Că viața pentru orice făptură este la fel de fragilă precum flacăra unei lumânări: ușor de stins și de curmat.

*

Doi dintre dragoninii ce dădeau târcoale palatului au coborât de-o parte și de cealaltă a porții, stârnind o rafală de vânt. Au aterizat pe Metereze. Nici impactul cutremurător, nici huruitul lor jos nu au reușit să pătrundă prin groaza scenei pe care o văzusem pe Metereze.

Am încremenit, uluită, privind la bărbații – bărbații *și* femeile în armuri negre cu gri – aflați de-a lungul Meterezelor oprindu-se și plecându-se adânc în fața lui Ash când treceam pe lângă ei. Dar abia de-i vedeam. Abia de vedeam numeroasele balcoane și scările exterioare spiralate ce păreau să conecteze fiecare palier al palatului cu solul.

Ash avea zei țintuiți pe zid.

Cruzimea și barbaria acelui fapt, precum și cuvintele lui m-au făcut să mă simt amorțită și confuză când am intrat în grajdurile puternic luminate. Pentru cineva care spusese cândva că fiecare moarte lăsa un semn, faptele lui ziceau cu totul altceva.

Un bărbat a ieșit dintr-un grajd și s-a apropiat de noi, s-a înclinat, apoi a apucat frâiele lui Odin. Dacă a spus ceva, nu l-am auzit. Dacă și-a ridicat cumva privirea spre noi, nu am văzut.

Aveam impresia că urma să mi se facă rău.

Nu am protestat când Ash a descălecat primul și apoi și-a ridicat mâinile ca să mă ajute să cobor. Abia de i-am simțit atingerea în talie sau paiele moi sub picioare când m-a scos din grajd și m-a condus spre o intrare lăturalnică în castel, ce era ascunsă sub o scară.

Ușa fără geam s-a deschis, dând la iveală un bărbat cu păr roșcat-auriu și pielea de o nuanță la fel de intensă ca a spicului de grâu. M-a privit cu ochii săi căprui-închis în care se zărea o lumină argintie în spatele pupilelor. Un zeu. L-a privit cu ochi luminoși pe Ash, apoi din nou pe mine.

– Am atât de multe întrebări.

– Sunt convins, i-a răspuns Ash pe un ton sec, plecându-și privirea spre mine. El e Rhain. E unul dintre paznicii mei. La fel ca Ector și Saion.

M-am uitat în ochii închiși la culoare ai lui Rhain și m-am forțat să rostesc ceva:

– Eu sunt...

– Știu cine ești, a spus acesta, făcându-mă să tresar. L-a privit pe Ash și a ridicat dintr-o sprânceană. Tocmai de aceea am atât de multe întrebări. Dar, știu, vor trebui să aștepte. S-a oprit, iar Ash m-a condus spre o casă a scării interioară întunecată. Theon și Lailah sunt înăuntru, a adăugat zeul încet, urmându-ne.

Ash a oftat.

– Desigur. S-a oprit în spațiul îngust și s-a întors cu fața spre mine. Speram să treacă ceva timp înainte să-și dea cineva seama că ești aici. Foarte puțini oameni... au știut despre tine. Cei pe care îi vei cunoaște nu știu. Și sunt convins că și ei vor avea întrebări.

– Categoric, a încuviințat Rhain.

– Întrebări care vor rămâne în mare fără răspuns, a subliniat Ash, aruncându-i o privire zeului. Vei fi prezentată drept consoarta mea și atâta tot. În regulă?

În orice alt moment, aș fi pus numeroase întrebări. În schimb, am încuviințat din cap. Mâinile mi-au tremurat ușor când Ash s-a întins pe lângă mine și a deschis o altă ușă.

Lumina intensă neașteptată m-a făcut să mă dau un pas în spate. Am clipit până mi s-au obișnuit ochii.

Lumina era la fel de puternică precum soarele, și, preț de o clipă, am crezut că Ash strălucea din nou cu putere. Însă nu era de la el.

Mi-am ridicat privirea spre un candelabru strălucitor cu lumânări de sticlă în cascadă ce atârna în centrul antreului. Nu existau flăcări. Cu toate acestea, lumânările aveau o strălucire gălbuie, la fel și sfeșnicele de pe pilonii negri ce se înălțau spre al doilea palier.

– E energie primitivă, mi-a explicat Ash, văzând la ce mă holbam. Alimentează iluminatul din tot palatul și din Lethe.

Mută de uimire, mi-am mutat privirea de la lumini. Câte o scară curbată se afla de o parte și de cealaltă a antreului, față în față. Balustradele și treptele erau sculptate din piatră de umbre. Dincolo de scări, cum treceai printr-o arcadă lată și ascuțită, se afla o încăpere imensă.

– Vino!

Ash m-a îmboldit în față, iar eu am făcut un pas minuscul chiar pe când doi oameni au ieșit din încăpere, trecând pe sub arcadă.

Ce am văzut m-a făcut să încremenesc și să mă gândesc dacă nu cumva fumasem fără să vreau cal-alb.

Am văzut în fața mea un bărbat înalt și o femeie tot la fel, îmbrăcați în același stil ca Ash, doar că tunicile lor cu fir de argint aveau mânecile lungi. Bărbatul își purta părul în cosițe împletite de-a lungul scalpului, iar părul femeii era împletit la spate și-i venea peste umeri. Aveau aceeași înălțime, pielea neagră și ochii mari, aurii. Aveau trăsături aproape identice. Bărbatul avea fruntea mai lată, iar pomeții femeii erau mai ascuțiți, însă era limpede că erau gemeni. Nu mai văzusem gemeni până acum – nici măcar gemeni fraternali –, însă nu la ei mă holbam.

Lângă ei era... o creatură înaripată neagră-movulie cam cât un câine de talie medie ce flutura din aripile-i ca de piele tăbăcită în timp ce se împingea cu capul în mâna femeii.

S-au oprit când m-au văzut.

Știam că stăteam cu gura căscată. Nu reușeam să o închid, pentru că între ei se afla un mic dragonin.

– Bună, a zis femeia tărăgănat, făcând ochii mari și mutându-și privirea spre Ash. Alteța?

Ash nu și-a luat mâna de pe talia mea.

– Theon. Lailah. Ea e Sera. E oaspetele nostru.

– Mi-am cam dat seama că e oaspete, a zis Theon. Sau cel puțin am sperat că nu te-ai hotărât să urmezi tradiția de familie de a răpi muritoare.

Stai așa. *Cum?*

Lui Ash i s-a încleștat maxilarul.

– Spr[redacted]

– Nu am azvârlit-o în acest tărâm, a bombănit Ash. A avut loc un incident înainte să ajungem aici.

– Ce soi de incident? a întrebat Rhain, sprijinit de piloni.

– Unul care nu mai reprezintă o problemă.

O scânteie de interes a licărit în ochii lui Lailah.

– Spune-ne și nouă.

– Poate mai târziu, a răspuns Ash.

Fratele ei a ridicat mâna.

– Și eu am întrebări.

– Iar mie nu-mi pasă, a răspuns Ash, și Rhain a tușit pe sub mustață. Voi doi nu aveți nimic de făcut? Dacă nu, sunt convins că ar fi multe lucruri pe care le-ați putea face.

– De fapt, eram pe punctul de a-l scoate pe Reaver-Funduleț să ia o gură de aer, a zis Lailah, zâmbind larg, în timp ce dragoninul a consimțit, schelălăind.

– Pe dragonin îl cheamă Reaver-Funduleț? am îngânat eu.

Lailah a râs ușor și mi-a zâmbit scurt.

– Îl cheamă Reaver, a zis ea, iar dragoninul a țopăit pe picioarele din spate. Dar îmi place să adaug partea cu *funduleț*. Și lui pare să-i placă.

– Ah, am șoptit eu, nerăbdătoare să-l mângâi pe micul dragonin. La statura lui, nu era câtuși de puțin la fel de înspăimântător ca Nektas.

– Atunci, ce-ar fi să vă ocupați de asta? a sugerat Ash.

Theon și-a plecat ușor capul, zâmbind larg.

– Precum dorești.

Sora lui i s-a alăturat, și au înaintat. Când s-a apropiat de mine, zeul a făcut din nou o plecăciune și mi-a spus încet:

– Clipește de două ori dacă ai fost răpită.

Lailah a zâmbit larg și l-a privit pieziș pe Ash.

– Sau doar clipește.

Aproape că am clipit, întrucât era limpede că îl tachinau pe Ash – un zeu primitiv care avea zei țintuiți pe zidurile din afara palatului.

– Plecați! le-a poruncit Ash, iar eu m-am întors când și-au văzut de drum, concentrându-mă asupra dragoninului mic ce se bălăngănea pe umărul lui Lailah.

– E un pui de dragonin, am spus eu.

Ash și-a plecat privirea spre mine.

– Dragoninii nu ies din ou de mărimea lui Nektas, iar Reaver s-ar enerva foarte tare dacă te-ar auzi că-l faci pui.

– Sper că nu, ținând cont că ar fi un ou al naibii de mare, am ripostat eu. Doar că...

M-am oprit, clătinând din cap și împreunându-mi brațele în talie. Aveam impresia că urma să-mi explodeze capul.

– Să vezi orice dragonin, mare sau mic, e, probabil, un șoc, a comentat Rhain, iar eu l-am privit pe furiș. Părul roșcat-auriu îi strălucea ca o flacără pe pilonul întunecat. Îmi închipui că va continua să fie un șoc o vreme.

Am încuviințat din cap, șovăielnic.

– Cred că va fi.

Zeul a zâmbit ușor.

Ash s-a mutat, punându-se pe jumătate în fața lui Rhain.

– Ce mai cauți aici? l-a întrebat el pe zeu.

– M-am gândit că, din moment ce Saion nu e aici, pot prelua eu onoarea de-a te enerva, a răspuns el calm.

Zeul primitiv a mârâit jos, a avertizare. Mi s-a tăiat răsuflarea. Cu siguranță Rhain știa despre zeii de pe Metereze, la fel și gemenii. Oare chiar voia careva să-l enerveze pe Ash?

– De fapt, am un motiv întemeiat pentru care încă mă aflu pe aici. Trebuie să-ți vorbesc.

M-am uitat la Rhain pe după Ash și l-am văzut desprinzându-se de pe pilon. Părea încordat și tras la față.

– E important.

Și, evident, nu voia să vorbească despre asta în fața mea. Ceea ce era enervant.

Ash a încuviințat și și-a plecat privirea spre mine. A dat să spună ceva, însă apoi a mijit ochii. M-a apucat cu rapiditate de biceps. Am tresărit. Mi-a întors ușor brațul.

– De la ce e vânătaia asta? Am vrut să te întreb mai devreme.

– Poftim?

– Vânătaia asta. E mai veche, mi-a zis el, iar eu m-am uitat spre brațul meu.

Tavius. Zeilor mari. Uitasem de el și de bolul cu curmale.

– De unde o ai?

– M-am lovit de ceva, am zis eu și mi-am smucit mâna.

– Nu îmi pari genul care să se lovească de lucruri.

– De unde știi tu? am întrebat, smucindu-mi din nou brațul.

Ash și-a plecat bărbia.

– Pentru că mi-ai părut foarte sigură pe picioare și precisă în mișcări.

– Nu înseamnă că nu am momente de stângăcie.

– Zău?

M-a mai ținut o clipă de braț, după care mi-a dat drumul.

Mi-am dus brațul înapoi spre talie.

– Zău.

– Ce distractiv! a comentat Rhain.

Ignorându-l pe zeu, Ash m-a pironit cu privirea.

– Pesemne te-ai izbit tare de tot, de te-ai ales cu o asemenea vânătaie.

– Pesemne, am bombănit eu, privind agitată spre antreul mare.

Nu erau statui, nici stindarde sau picturi. Zidurile erau la fel de golașe precum podeaua, rece și pustii.

Acesta avea să fie... căminul meu? Cât timp?

Oricât era nevoie.

M-am simțit istovită până în măduva oaselor și am început să-mi dau seama că mă dureau tâmplele și îmi zvâcneau umerii și spatele. Nu știam dacă îmi mai simțisem vreodată picioarele atât de slăbite sau dacă era ceva nou. Am avut nevoie de toată forța ca să rămân în picioare.

– Hei.

Ash m-a prins de bărbie, făcându-mă să tresar.

– Ce e?

– Am întrebat dacă ți-e foame. M-a privit cu atenție. Probabil nu m-ai auzit.

Mi-era, oare, foame? Nu știam sigur. Am clătinat din cap.

M-a privit cu atâta intensitate, încât m-am întrebat dacă putea vedea dincolo de suprafață.

– Cum ți-e spatele?

– În regulă.

A continuat să se holbeze la mine, după care a încuviințat din cap și mi-a prins un cârlionț ce-mi picase peste față, ducându-mi-l în spate. Gestul tandru mi-a amintit de lac, și nu pricepeam cum de mă putea atinge cu atâta tandrețe când avea țintuiți zei pe Metereze.

Ash și-a lăsat capul pe spate și apoi s-a întors spre arcadă.

– Aios?

M-am întors chiar pe când o femeie a trecut pe sub arcadă. Am amuțit, având din nou impresia că halucinam. Era... zeilor mari, era *frumoasă*. Avea fața în formă de inimă, ochii de un citrin strălucitor, cu gene dese, buze pline și pomeții înalți și plini. A intrat în antreu, dându-și câteva șuvițe de păr roșcat vibrant după ureche, după care și-a împreunat mâinile în dreptul mijlocului unei rochii gri cu mâneci lungi prinse în talie cu un lanț de argint.

Aios s-a oprit în fața noastră, plecându-se ușor.

– Da?

– O poți conduce, te rog, pe Sera spre odaia ei și să te asiguri că va primi mâncare și i se va pregăti o baie? a întrebat Ash.

Dorința de a-i spune că nu trebuia să vorbească în locul meu mi s-a oprit pe vârful limbii. Îi spusese „te rog" cuiva despre care presupusesem că era zeiță. Dar poate era un fel de servitoare. Multora, acele cuvinte li se păreau un semn de politețe obișnuit, însă crescusem pe lângă nobili și bogați, așa că știam că prea puțini le rosteau de fapt. Și nu mă așteptam, sincer, să le aud din gura cuiva care țintuise zei pe zidul lui pentru a servi drept un avertisment înfiorător.

Pe de altă parte, nu m-aș fi așteptat la o astfel de priveliște din partea lui Ash.

– Desigur. Bucuroasă. Aios s-a întors spre mine. A clipit rapid de câteva ori, apoi chipul i s-a relaxat. Da. Categoric o baie.

Am strâns din buze, însă, înainte să apuc să spun ceva, ea m-a luat de braț. Aceeași străfulgerare de energie stranie aproape că a eclipsat ușurința cu care mă atingea.

Aios a ridicat din sprâncene și l-a privit brusc pe zeul primitiv.

– Nyktos...

– Știu, a spus el, părând istovit.

I-am aruncat o privire lui Ash, vrând să aflu ce anume *știa*, însă el a vorbit primul:

– Mă voi întoarce imediat. Poți avea încredere în Aios.

Nu aveam încredere în nici unul dintre ei, însă am încuviințat din cap. Cu cât aveam să fiu mai repede singură, ca să pot gândi, cu atât mai bine. Cu siguranță durerea din tâmple avea să mai treacă până atunci. Ash a rămas locului preț de o clipă, iar culoarea ochilor i s-a întunecat, până a ajuns de nuanța norilor de furtună. S-a întors cu mișcări țepene, alăturându-i-se lui Rhain. Au trecut pe sub arcadă.

– Vino, a insistat Aios ușor, conducându-mă spre scări.

Am simțit treptele din piatră reci când am urcat și apoi am cotit spre stânga.

– Odaia a fost pregătită pentru tine. De fapt, a fost pregătită cu ceva vreme în urmă și doar am șters des praful, pentru orice eventualitate. Cred că ți se va părea plăcută, a spus ea, iar eu mi-am întors deodată capul spre ea.

Părea să fie de vârsta mea, însă știam că asta putea fi incredibil de înșelător.

– Are o odaie pentru îmbăiat alăturată și balcon. E o odaie foarte frumoasă.

Atunci, mi-au veni în minte mai multe lucruri deodată.

– Cum de-ai știut că voi veni?

Aios și-a întors privirea dinspre mine.

– Ei bine, nu am știut sigur. Am știut doar că exista posibilitatea să vii.

Faptul că mă așteptase însemna că trebuia să știe câte ceva despre trecut.

– Știai despre învoială?

– Da, a spus ea, zâmbindu-mi larg și conducându-mă pe un al doilea rând de scări.

– Îmi poți spune de când știai că exista această posibilitate?

– De câțiva ani, m-a anunțat ea, de parcă n-ar fi însemnat nimic, însă mie îmi dădea de înțeles al naibii de multe.

Am urcat spre al treilea etaj. De acolo, m-a condus spre un coridor lat luminat de sfeșnice cu globuri din sticlă glazurată. În afară de ele, zidurile erau goale.

Am trecut pe lângă o ușă dublă vopsită cu negru, cu un soi de model întortocheat argintiu gravat în centrul ei. Aios s-a oprit la următoarea ușă dublă, care arăta exact precum cealaltă, singura pe care o puteam vedea pe tot coridorul.

– Nu sunt alte odăi pe acest palier în afară de cea pe lângă care am trecut? am întrebat-o eu când a scos o cheie din buzunarul rochiei.

– Mai e o singură odaie în cealaltă aripă, însă majoritatea oaspeților sunt cazați la primul sau la al doilea etaj.

A descuiat ușa, iar eu m-am uitat peste umăr la ușa din josul coridorului.

– Cum rămâne cu slujitorii... Cu tine?

O brumă de confuzie i-a străbătut chipul cu trăsături izbitoare.

– Nu sunt slujitoare.

– Îmi pare rău! Simțeam cum roșesc. Am presupus...

– E în regulă. Oricine ar presupune la fel. Nu avem slujitori.

– Ei bine, acum sunt confuză, am recunoscut eu.

A zâmbit ușor.

– Unii dintre noi ajutăm pentru că alegem să o facem. Într-un fel... l-am forțat pe Nyktos să ne accepte ajutorul, a zis ea, și m-a iritat puțin să o aud folosindu-i

numele real. Altminteri, Hades ar fi într-o dezordine desăvârșită, și el probabil n-ar mânca niciodată.

N-am putut decât să mă holbez la ea.

– Oricum, sunt de obicei pe-aici în timpul zilei. A râs. Știu. Afară nu pare a fi zi, însă îți vei da seama că cerurile au tendința să se întunece odată cu trecerea orelor.

– Stai așa. Trebuia să pricep ce-mi zicea. Ajuți, făcând voit pe servitoarea, dar nu ești plătită?

– Nu avem nevoie să fim plătiți. Nyktos le poartă de grijă celor care au grijă ca Hades să funcționeze. De fapt, a zis ea, încruntându-se, toți cei pe care-i vei întâlni, aici și în Lethe, sunt bine îngrijiți, chiar dacă au responsabilități mai oficiale.

– Bine îngrijiți? am repetat eu, de parcă ar fi fost o limbă pe care nu o înțelegeam.

– Adăpost. Mâncare, a spus ea, mișcându-și buzele de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, însă răzgândindu-se. După care mi-a zâmbit puțin rece. Dar, ca să-ți răspund la cealaltă întrebare, nu mai locuiește nimeni aici.

– Nici măcar zeul de jos? Rhain?

– Nu, are o casă în Lethe.

– Dar bărbații și femeile de lângă zid – adică de pe Metereze? Dragoninii?

– Gardienii? Au locul lor, un soi de dormitor pe drum spre Lethe, mi-a explicat ea, apucând mânerul. Și dragoninii au case.

Ash era singurul care locuia în acest palat enorm? În mod obișnuit, servitorii principali și câțiva gardieni locuiau în casă.

– De ce nu locuiește nimeni altcineva aici?

Zâmbetul i-a pierit.

– Nu ar fi în siguranță dacă ar face-o.

CAPITOLUL 23

M-au trecut fiori pe șira spinării.

– Cum adică nu ar fi în siguranță?

– Ei bine, Nyktos nu ar vrea... Aios a făcut ochii mari și s-a răsucit spre mine. Îmi pare rău! Tocmai am conștientizat cum a sunat. A râs, însă cumva agitată. Vezi tu, tot soiul de oameni trebuie să vorbească cu Alteța Sa, iar unii dintre ei pot fi puțin mai... imprevizibili. Desigur, ești pe deplin în siguranță aici.

– Într-adevăr? am întrebat eu sceptică.

A încuviințat din cap cu emfază.

– Da. Doar că lui Nyktos îi place intimitatea lui, și... e mai bine așa. S-a întors din nou spre ușa dublă, a deschis o jumătate a ei și mi-a făcut semn să intru, dispărând în întuneric.

Eram ferm convinsă că nu gafase, însă am pășit șovăitor în odaia luminată de un alt candelabru de sticlă uluitor ce atârna în centrul unui spațiu *uriaș*.

Într-o parte a camerei se aflau o canapea, un divan și două fotolii ce păreau confecționate dintr-o catifea crem pufoasă. O masă circulară mică și joasă se afla în mijlocul zonei de zi. În spatele ei, lângă ușile cu perdea, se afla o masă, cu două scaune cu spătar înalt și o vază transparentă plină cu un soi de pietre albastre și gri. Un șezlong era așezat în fața unui cămin uriaș și părea făcut din cel mai fin și mai luxos material, vopsit într-o nuanță precum fildeșul. Un covor pufos se afla sub

șezlong. Am văzut până și un coș plin cu pături făcute sul.

M-am întors lent, și mi s-a strâns inima când am zărit un pat cu baldachin, cu patru stâlpi, pe lângă care cel al Ezrei ar fi părut un pat de copii. Odaia avea un șifonier mare la perete, lângă o fereastră. Mai erau trei uși duble: una dincolo de zona de zi, una lângă masă și încă una dincolo de pat.

– Asta e odaia mea? am întrebat eu.

Aios a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre noptieră. A apăsat un întrerupător de pe o veioză.

– Da. Nu este adecvată? Dacă nu, sunt convinsă că...

– Ba nu, arată bine. Arată mai mult decât bine.

Era incredibilă. Nici măcar odăile private ale mamei nu erau atât de mari.

– Perfect, a zis ea, trecând rapid pe lângă pat. Vei vedea un întrerupător pe perete, lângă ușă. Controlează lumina din tavan. Restul luminilor pot fi pornite și oprite doar răsucind întrerupătorul. Odaia pentru îmbăiat se află aici. Vino să vezi!

Am urmat-o buimacă. Aios a acționat un alt întrerupător de pe perete. Spațiul s-a umplut de lumină, iar eu am avut impresia că urma să leșin.

Odaia mea pentru îmbăiat de la Wayfair conținea doar lucrurile de bază: o toaletă, o chiuvetă și o cadă de cupru mică în care abia de încăpeam în șezut. Atât. Odaia de aici era... extraordinară.

Cada cu picioare în formă de gheară era îndeajuns de mare încât doi adulți să-și poată întinde și picioarele, și brațele în ea. Mai erau două oglinzi mari, verticale, una de cealaltă parte a căzii și alta lângă măsuța de toaletă. Locul era imaculat și mirosea a lămâi.

– Ce părere ai? E adecvată?

Am clătinat din cap și m-am întors în odaia principală. Zece dormitoare ca vechiul meu dormitor ar

fi încăput în acest spațiu și tot ar mai fi rămas loc. Din cine știe ce motiv nebunesc, a început să mă usture gâtlejul.

– E mai mult decât adecvată.

– Bun. Aios a ieșit din odaia pentru îmbăiat și s-a oprit lângă mine. Și-a înclinat capul și m-a întrebat: Te simți bine?

– Da. Da, am repetat mai apăsat și mi-am dres vocea.

A ezitat preț de o clipă, după care s-a îndreptat spre ușa de lângă masă.

– Pe aici poți ajunge pe balcon. E destul de mare și are și un spațiu de zi. Aș sugera să ții ușa închisă când te odihnești. Temperatura nu se modifică prea mult, însă uneori bat vânturi reci dinspre munți.

Munți?

– Ai vrea să facem focul? m-a întrebat ea.

– Nu, nu, mulțumesc!

– Dacă te răzgândești, trebuie doar să tragi de frânghia de lângă ușă, și îți va răspunde cineva. Aios a legat perdelele de la pat, dând la iveală câteva blănuri și o grămăjoară de perne. Ce-ai vrea să mănânci? Zilnic vin doi bucătari. Arik și Valrie sunt uimitori. Nimic nu e prea neînsemnat sau prea complicat pentru ei.

– Nu... Nu știu, am recunoscut eu.

Era prima oară când nu știam ce voiam să mănânc.

Aios a zâmbit ușor.

– Ce-ar fi să le spun să-ți pregătească o farfurie cu supă și pâine?

– Sună bine.

– Perfect. Voi pune să ți se aducă apă fierbinte și... Și-a dus degetul arătător la buze. Pot presupune că nu ți-ai adus veșminte?

– Poți presupune, da, am răspuns eu jucându-mă agitată cu pliul mantiei.

– Nu se poate așa. Să văd ce reușesc să-ți găsesc.

– Mulțumesc!

– Mai ai nevoie de ceva acum?

Am dat să răspund că nu.

– Stai așa. Unde duce ușa asta? am întrebat, arătând spre cea de dincolo de spațiul de zi.

– Spre odăile alăturate, mi-a răspuns ea. Spre odăile lui Nyktos.

Inima mi-a sărit undeva în afara corpului.

– Odăile lui sunt alăturate cu ale mele?

– Da.

Era logic. Doar *eram* consoarta lui.

Aios a zăbovit lângă ușă, jucându-se cu lanțul de la colierul ei.

– Nu cunosc circumstanțele care au dus la sosirea ta, dar știu că persoana din ambele tărâmuri în care am cea mai multă încredere e Nyktos și că aici mă simt cel mai în siguranță, mi-a spus ea, privindu-mă în ochi. Avea privirea *bântuită* într-un fel care îmi amintea de femeia care stătuse afară cu Nor. M-am gândit că ar trebui să știi.

Am privit-o în timp ce a ieșit din odaie. Nu știu cât am rămas nemișcată. Poate un minut sau poate cinci. Când m-am pornit spre ușa cu perdele, nici măcar nu știam de ce o făceam.

Am dat la o parte perdelele albe transparente, am deschis ușile de sticlă și am ieșit pe balcon. Era mare. Un fotoliu lat se afla lângă balustradă, lângă un divan. Nu existau scări șerpuitoare până la sol; singurul mod în care puteai coborî de aici era în picaj. Însă balconul era conectat la cel de alături.

La dormitorul lui Ash. Pe balconul lui se afla un fotoliu asemănător, și m-am întrebat dacă petrecea vreodată timp aici.

M-am întrebat de ce îmi dăduse odaia de lângă a lui.

O briză rece mi-a ridicat șuvițele de păr în timp ce m-am plimbat între cele două locuri de odihnă. Mi s-a făcut pielea de găină. Mi-am ridicat privirea în zare și mi-am pus mâinile pe balustradă. Am simțit piatra netedă și rece sub palme și am văzut luminile orașului scânteind, iar dincolo de el, domurile pietroase și stâncile învăluite în pâclă... sau în nori. Oare existau nori aici? Mi-am plecat privirea și am icnit.

Culoare.

Am văzut *culoare*.

Dincolo de curtea spălăcită erau copaci. Sute de copaci. Mii de copaci între palat și luminile scânteietoare ale orașului Lethe – și nu se comparau câtuși de puțin cu cei pe care-i văzusem pe drum spre Ținuturile Umbrelor. Trunchiurile lor erau gri, la fel și ramurile plângătoare și răsucite, însă crengile nu erau golașe, ci încărcate de frunze în formă de inimă.

Frunze de culoarea sângelui.

*

Aios s-a întors destul de repede cu mâncare și primul veșmânt de care a reușit să facă rost. Era un halat cu cordon din găitan sau vreun alt material moale pe care nu îl mai purtasem niciodată. L-a agățat într-un cuier din odaia pentru îmbăiat.

S-a dovedit că *îmi era* foame, și am devorat supa și câteva bucăți din pâinea prăjită cu unt și usturoi înainte ca bărbatul pe care îl văzusem la grajduri să vină cu multe găleți de apă aburindă. S-a prezentat drept Baines și nu s-a apropiat îndeajuns de mult încât să-i văd ochii, dar am presupus că și el era zeu. Pe podea erau mai multe urcioare cu apă în timp ce Aios a turnat în cadă un soi de sare spumegândă cu miros de lămâie și zahăr.

După ce am rămas singură, m-am îndreptat spre odaia pentru îmbăiat. Aios oprise lumina din tavan,

lăsând doar sfeșnicele aprinse. Lumina slabă era mai mult decât suficientă ca să îmi văd reflexia într-una dintre oglinzile verticale.

Nu era de mirare că Lailah întrebase dacă fusesem cumva azvârlită în acest tărâm.

Aveam stropi uscați de sânge pe față, amestecați cu pistruii. Ambii ieșeau în evidență pe pielea-mi palidă. Aveam și șuvițe de păr roșii, din care jumătate îmi ieșiseră din cosiță și atârnau acum încâlcite. Păream să am ochii prea mari. Irisurile verzi - prea luminoase. Zici că aveam febră.

Sau că eram îngrozită.

Nu știam dacă simțeam groază. Sau dacă am simțit ceva când mi-am lăsat mantia să cadă pe podea. Am făcut o grimasă când mi-am văzut cămașa de noapte. Era mai mult roșie decât albă. Nu aveam cum s-o recuperez. Mi-am tras-o cu grijă peste cap, tresărind din cauza mișcării. Am dat drumul veșmântului distrus și mi-am trecut cosița și șuvițele slobode peste umăr, întorcându-mă pe jumătate spre oglindă.

– Zeilor mari, am rostit eu șuierat când am văzut dungile în relief, ca niște frânghii, de pe partea de sus a spatelui. Aveau o nuanță roz-roșiatică intensă. Sângele mi se adunase în mărgele de-a lungul uneia dintre dâre.

Chiar îmi doream să-i fi smuls inima din piept lui Tavius.

În timp ce am intrat în cadă, ar fi trebuit să mă îngrijoreze faptul că nu simțeam deloc remușcări pentru ceea ce-i făcusem fratelui meu vitreg, însă nu m-am îngrijorat. Aș fi făcut-o din nou, pentru că nici măcar apa aproape fiartă nu ar fi putut șterge amintirea sufocantă a răsuflării lui pe obrazul meu.

M-am lăsat ușor în cada adâncă, răsuflând șuierat când apa cu miros de lămâie mi-a atins marginile rănilor pricinuite de bici. Am închis ochii și mi-am

încleștat maxilarul, apoi mi-am ridicat lent degetele și am început să îmi despletesc cosița. Am apucat bucata de săpun și am început să îmi frec pielea și apoi pe cât posibil, urmele în relief lăsate de bici pe spatele meu, gândindu-mă la cele petrecute în ultimele două zile. Mi se părea că trecuse o viață de când îmi folosisem darul pentru a o învia pe Marisol. Încă nu-mi venea să cred că regele Ernald murise. Din câte știam eu, fusese un bărbat sănătos. Speram că Ezra se simțea bine și că mă ascultase. Iar mama? Avea să rămână regină dacă Ezra nu se căsătorea. Însă probabil se simțea ușurată. Eram convinsă că și Ezra era ușurată știind că exista o șansă ca Stricăciunea să fie oprită. Iar eu... îmi doream să fi avut pumnalul la mine. Ash îl luase. Oare avea să mi-l dea înapoi? Fiind atât de prinsă în gânduri, nu mi-am dat seama că intrase cineva în odaia pentru dormit până nu am auzit zgomot de pași în afara ușii de la odaia pentru îmbăiat.

Neînarmată, m-am răsucit doar cât să văd cine intrase în odaie și am întins mâinile spre părțile laterale ale căzii. Inima mi-a bătut cu putere când am văzut cine era.

Zeul primitiv.

Nu a spus nimic, ci doar m-am privit stăruitor, cu ochii lui argintii nefiresc de luminoși, uitându-se la spatele meu. A inspirat brusc.

– Abia aștept să-i fac ticălosului o vizită în Abis.

Am răsuflat lent și am așezat săpunul în cutiuța de pe banca din apropiere, lăsându-mi mâinile să-mi cadă înapoi în apă.

– Acolo e?

– Da.

– Bine.

Și-a înclinat capul într-o parte, și a trecut o clipă îndelungată așa.

– Nu am vrut să te întrerup. Am crezut că vei fi terminat cu îmbăiatul.

M-am forțat să mă relaxez.

– Nu mă întrerupi.

– Nu?

A ridicat din sprâncene.

– Nu.

– Te îmbăiezi, a răspuns el. Nu îți faci griji că ți-aș putea privi pe furiș părțile... *nedemne de a fi menționate?*

Am râs sec.

– Ai văzut mult mai multe lângă lac decât poți vedea acum.

– Adevărat. Și-a coborât pleoapele pe jumătate, mușcându-și buza de jos. Ți-am adus ceva pentru spate; ar trebui să te ajute cu rănile. A urmat o pauză în care a ridicat mâna, arătându-mi un borcan în care se afla un soi de cremă albă. Va alina durerea pe care ți-o pricinuiesc, și nu îți vor rămâne cicatrici.

– Mulțumesc, am murmurat eu, și mi s-a părut straniu să rostesc aceste cuvinte.

Nu le rostisem adesea. Nu avusesem motive să o fac.

Ash nu a spus nimic, însă nu s-a clintit. Nu și-a întors privirea, iar eu am simțit că mă înfierbânt, fără să-mi dau prea bine seama dacă de la apă sau de la privirea lui. În cele din urmă, a vorbit:

– Te pot ajuta cu unguentul când termini cu îmbăiatul.

Mi-am înclinat capul, iar șuvițele de păr mi-au alunecat în față, plutind pe suprafața apei. Nu avusesem suficient timp ca să decid cum aveam să îmi îndeplinesc datoria, însă aveam destulă minte ca să recunosc interesul din privirea lui Ash. Motivul pentru care zăbovea în loc să plece.

– Mai trebuie să mă spăl pe păr și am terminat.

– Ai nevoie de ajutor?

Oferta lui m-a surprins. Cuvântul *nu* mi s-a format atât de repede în gâtlej, încât aproape că l-am rostit. În schimb, am încuviințat din cap.

Ash s-a desprins din pragul ușii, așezând borcanul pe un raft din odaia pentru îmbăiat. A înaintat și s-a lăsat în genunchi în spatele căzii. Și-a dat părul după ureche și a privit când spre spatele meu, când spre fața mea.

– Cât de tare te doare?

Am înghițit în sec.

– Nu foarte tare.

– Minți atât de frumos, a murmurat el. Cu atâta lejeritate.

Cu fața înainte, am tras adânc aer în piept.

– Ar fi putut fi mai rău.

– Iată un lucru cu care nu suntem de acord. Și-a trecut vârfurile degetelor peste curbura brațului meu, și un tremur de energie mi-a străbătut pielea. Mi-a adunat părul și mi-a luat șuvițele de pe umeri. Lasă-ți capul pe spate.

Mi-am plecat privirea spre apa înspumată, și mi s-a tăiat răsuflarea. Sfârcurile îmi erau clar vizibile și, la cât de aproape stătea de mine și la cât de înalt era chiar și stând în genunchi, știam că le vedea și el.

Zeul primitiv al morții.

Care era pe punctul de a-mi spăla părul.

– Sera? a spus el încet, și i-am simțit răsuflarea pe creștet.

M-am cutremurat din nou când mi-am auzit numele. Mi-am lăsat capul pe spate, iar gândurile mi s-au învălmășit prea rapid ca să pricep mare lucru din ele.

Ash a ridicat un urcior și mi-a turnat lent apă peste păr.

– Am câteva întrebări pentru tine.

– Și eu am întrebări. Inima îmi bătea din nou prea repede, în timp ce stăteam acolo, copleșită de instinctul

care îmi fusese inoculat de a profita de acest moment în folosul meu. Cealaltă jumătate a mea pur și simplu nu avea idee ce să facă. O parte din mine era întru totul uluită de acest gest, pironită. Nimeni nu mai făcuse asta. Nu de când fusesem copil și Odetta mă spălase pe păr.

– Sunt convins că ai. M-a cuprins cu mâna pe după ceafă, sprijinindu-mi capul. Încep eu. Cum a fost viața ta în ultimii trei ani?

Întrebarea lui m-a făcut să mă foiesc.

– Ca viața oricărei prințese.

– Nu te cred câtuși de puțin. Pentru o prințesă, mânuiești cu prea mare încredere pumnalul și sabia.

– Am crezut că am stabilit deja că nu cunoști prea multe prințese, am ripostat eu.

– Știu îndeajuns încât să-mi dau seama că majoritatea nu s-ar lupta fără teamă cu un Vânător sau că nici măcar n-ar ști să o facă. Cineva te-a instruit, mi-a spus el, udându-mi șuvițele de la spate.

– Am fost instruită, am recunoscut eu, știind că dacă mințeam ar fi fost și mai evident că aveam ceva de ascuns.

– Să folosești ce tip de arme?

– Toate.

– De ce?

– Familia mea a vrut să se asigure că mă puteam apăra.

– Nu ai avut gardieni regali pentru asta? a întrebat el. Lasă-ți capul mai pe spate!

– Nimeni nu vrea să se bizuie pe gardieni. Au vrut să se asigure că aveam să rămân în viață ca să îndeplinesc învoiala.

Pentru echilibru, mi-am ridicat brațele și mi le-am sprijinit pe lateralele căzii. Când mi-am lăsat capul și mai în jos, spatele mi s-a arcuit.

– Perfect. E... perfect, a spus el, cu vocea mai răgușită, în timp ce apa mi s-a prelins pe restul părului. Cine te-a instruit?

– Un cavaler. Fiecare părticică din corpul meu a devenit conștientă de apa care mi se prelingea mai în jos peste sâni și coaste. E rândul meu să pun o întrebare.

– Întreabă!

Ash s-a lăsat în față, și i-am simțit trupul rece pe spate. Am simțit furnicături în sfârcurile-mi trandafirii.

Nu era ca atunci când mă spălase Odetta pe păr. Deloc. Am închis ochii.

– Chiar ai crezut că mi-am văzut pur și simplu de viață și am uitat de învoială?

– Am sperat că așa ai făcut.

Ash a așezat urciorul într-o parte și a apucat una dintre sticlele de pe raft.

M-am înfuriat.

– Nu ți-a trecut prin minte că nu o făcusem, ținând cont că ai mai fost invocat de trei ori? am întrebat eu.

– Ce vrei să spui?

Când am auzit nedumerirea din vocea lui, mi-a fost și mai greu să-mi păstrez cumpătul.

– Ai mai fost invocat de trei ori de la...

Atunci, mi-am dat seama. Am dat să mă întorc spre el.

– Nu te mișca, mi-a poruncit el.

M-am oprit, nu pentru că îmi poruncise, ci pentru că vocea îi era din nou răgușită. Am deschis ochii și mi-am întors capul doar cât să îl văd privindu-mă cu înflăcărare, simțind cum îmi pârjolește pielea pieptului. Pulsul mi s-a întețit, și m-am chinuit să-mi adun gândurile.

– Preoții umbrelor nu te-au invocat?

– De ce ar fi făcut-o? Știau ce am hotărât, la fel ca tine. Dacă te-ai fi întors, fie ți-ar fi ignorat cererea, fie ți-ar fi făcut pe plac și s-ar fi prefăcut că mă invocă. A început să îmi săpunească părul. Dar de ce ați încerca tu sau familia ta să mă invocați din nou?

Am simțit furnicături usturătoare pe piele când mi-am dat seama că dezvăluisem cu întrebările mele un secret destul de rușinos.

– Nu... Nu am spus nimănui ce mi-ai zis în noaptea aceea.

Zeul primitiv nu a zis nimic.

– Am fost surprinsă și dezamăgită, am reușit să îngân eu un adevăr parțial. Și... prea stânjenită ca să le spun că m-ai respins.

– Nu a fost o chestiune personală.

– Zău? am întrebat eu, înăbușindu-mi un râset.

– Chiar nu a fost. A avut grijă să nu mă tragă de păr în timp ce a continuat să mi-l spele cu substanța de curățat cu miros de vanilie. Ai un păr frumos. Parcă ar fi făcut din raze de lună toarse. Uluitor.

– Cred că-l voi tăia de tot.

Ash a chicotit.

– Nu ai face-o, nu-i așa?

Nu i-am răspuns și am închis ochii în timp ce mi-a masat șuvițele de păr și scalpul. Cumva, atingerea lui mi-a relaxat mușchii gâtului.

– Te pricepi. Îi speli des pe alții pe păr?

– E prima oară pentru mine.

– Și pentru mine, am recunoscut eu în șoaptă și am simțit cum i-au încremenit mâinile preț de o clipă, după care a început din nou să mă spele.

Prin negura plăcută provocată de îngrijirile pe care le primeam din partea lui, vorbele lui mi-au adus aminte de ceva. Bănuielile mele cu privire la experiența pe care o avea au ieșit din nou la suprafață, la fel și ce-mi

spusese despre vârsta lui: cum că era mai tânăr decât m-aș fi așteptat.

– Trebuie să discutăm câteva lucruri după ce te instalezi, mi-a spus el înainte să apuc să-l întreb despre vârsta lui. Însă vreau să fie limpede că nu ai făcut nimic greșit, care să mă determine să nu-mi împlinesc învoiala.

Am deschis ochii.

– Pentru că te-ai răzgândit și pur și simplu nu aveai nevoie de o consoartă?

– Mai ales nu de una care mă înjunghie, a comentat el.

M-am încruntat când am auzit urma de tachinare din vocea lui.

– Ai de gând să amintești mereu de asta?

– Cu fiecare ocazie.

– Grozav, am bombănit eu și mi-am dat ochii peste cap, deși eram tot mai curioasă. Acum, îmi doresc să te fi înjunghiat mai tare.

– Ce nepoliticos.

– Unii ar considera că e nepoliticos să-ți abandonezi consoarta pe un tron timp de trei ani, am ripostat. Dar ce știu eu?

Ash a râs, un sunet jos și ademenitor.

Am mijit ochii.

– Nu știu ce e așa amuzant la ce am spus.

– Nu ai spus nimic amuzant. Și-a tras degetele din părul meu. Doar că ești foarte... directă. Lucru care mi se pare...

– Dacă ai de gând să spui „amuzant"..., l-am avertizat eu.

– Interesant, a răspuns el. Îmi pari interesantă. Și-a plecat capul, și câteva șuvițe i-au alunecat peste obraz. Și neașteptată. Nu ești așa cum îmi aminteam.

– N-ai stat îndeajuns de mult în preajma mea ca să știi cine eram sau cum sunt, am spus eu.

– Ce am simțit când te-am văzut așezată pe tron, în rochia aceea... Am aflat atunci îndeajuns de multe despre tine.

Am încremenit.

– Am urât rochia aia cu fiecare părticică din ființa mea.

– Știu, a spus el. Închide ochii! Îți voi clăti părul.

Am făcut cum mi-a cerut și l-am auzit trăgând urciorul pe podeaua de piatră.

– Cum adică știi? Și, mai exact, ce anume ai aflat despre mine când m-ai văzut pe tron, în rochia aia?

– Mi-a dat de înțeles că păreai dispusă să fii împachetată și oferită unui străin, a zis el și a început să-mi clătească săpunul din păr. Mi-a spus că păreai nerăbdătoare să fii dăruită cuiva, chiar dacă cel mai probabil nu fusese decizia ta. Că nu ai avut de ales.

Am tras repede aer în piept, urând faptul că părusem întocmai cum spusese el.

– M-ai fi putut privi și ai fi putut vedea în mine pe cineva îndeajuns de curajos ca să împlinească o învoială ce nu-i aparținea.

– Am văzut și asta. Mi-a ridicat șuvițele de păr, clătindu-le de săpun. Am știut că erai îndrăzneață. Am știut că erai cinstită.

Mi s-a strâns stomacul. Cinstită. Oare era cinstit ce trebuia să fac? Parcă da... și parcă nu.

– Însă nu asta am simțit când m-am uitat la tine, a continuat el. Ce am simțit, aroma pe care mi-ai lăsat-o în gâtlej a fost gustul amar al fricii. Gustul iute al suferinței și al deznădejdii. Și gustul sărat al hotărârii și al fermității. Asta am simțit când te-am văzut. O fată care abia de era femeie, forțată să împlinească o promisiune cu care nu fusese de acord. Știam că nu voiai să fii acolo.

Acurateța vorbelor lui m-au zguduit până în străfundul ființei, inclusiv partea aceea din mine care se simțise ușurată când el refuzase. Însă nu avea cum să fi știut toate astea.

– Ți-ai dat seama de toate astea doar uitându-te la mine preț de câteva momente? Am râs forțat. Să fim serioși!

– Da. Și-a mișcat degetele în părul meu, clătind săpunul. Am simțit toate astea.

– Nu ai idee ce simțeam...

– De fapt, am. Știam întocmai ce simțeai atunci și știu ce simți acum. Furia ta e fierbinte și acidă, însă scepticismul tău e rece și înțepător; îmi aduce aminte de o lămâie rece ca gheața. Mai simți ceva, mi-a zis el, în timp ce inima mi s-a poticnit în piept, și am deschis ochii. Nu teamă. Nu prea pot să identific emoția, dar *îi simt gustul.* Îți simt gustul emoțiilor. Nu toți zeii primitiv o pot face, însă eu am putut dintotdeauna, la fel și toți cei care au purtat în ei sângele mamei mele.

CAPITOLUL 24

Mâinile mi-au alunecat de pe cadă în apa care începuse să se răcească, iar inima îmi bătea năvalnic în piept.

– Serios? am întrebat eu în șoaptă.

– Da.

Am tras aer în piept de câteva ori.

– Îți dai seama de ceea ce simt?

– În clipa de față, doar scepticism.

– Mi se... M-am bucurat că stăteam jos. Mi se pare o abilitate foarte invazivă.

– Chiar este, a consimțit el, punând urciorul deoparte.

Nu s-a mișcat. Nici eu.

– De aceea o folosesc rareori intenționat. Însă, uneori, un muritor sau chiar și un zeu simte o emoție atât de puternic, încât nu mă pot stăpâni și simt același lucru. Așa s-a întâmplat când m-am uitat la tine. Emoțiile tale m-au ajuns înainte să le pot bloca. Știam că, deși păreai dispusă, nu erai.

„Ce-ai făcut, Sera?“

Strigătul panicat al mamei mi-a răsunat în urechi. Am închis ochii, străbătută de o conștientizare dură. Sir Holland se înșelase. Mama mea avusese dreptate. Vocea aceea interioară perfidă avusese dreptate. Chiar *fusese* vina mea.

Mi s-au strâns pieptul și gâtlejul, și am clătinat din cap. Ba nu. Nici asta nu era adevărat. Nu fusese doar vina mea. Am deschis ochii.

– Eram... speriată. Urma să mă căsătoresc cu zeul primitiv al morții, am spus eu, cu voce răgușită. Eram neliniștită. Bineînțeles că m-am simțit deznădăjduită. M-am simțit de parcă nu puteam controla nimic. Însă am fost acolo. Am fost *totuși* acolo. Nimic din toate acestea nu era minciună. Știam ce se aștepta de la mine și eram dispusă să o fac. Tu nu.

A tăcut, însă l-am simțit privindu-mă... Privindu-mi spatele.

– Nu, nu am fost. Nu aveam nevoie de o consoartă forțată să se căsătorească cu mine. Și, indiferent că erai sau nu dispusă să îți îndeplinești partea ta, asta nu schimbă faptul că nu fusese alegerea ta. Nu a fost niciodată alegerea ta.

– Dar *este* alegerea mea să respect învoiala, am contracarat eu.

– Într-adevăr? m-a provocat el. Familia ta ți-ar fi îngăduit să refuzi să iei parte la învoială? Să îl refuzi pe un zeu primitiv? Vrei să spui că te aflai în postura în care ai fi putut refuza? Că așteptarea asta nu ți-a fost inoculată de la naștere? Nu a existat niciodată consimțământ în alegerea ta.

Pe toți zeii, avea dreptate. Știam asta. Știusem mereu asta. Nu mă așteptasem însă ca el să recunoască acest lucru – sau să-i pese –, mai ales că *el* făcuse această învoială. Însă asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nici urmările învoielii asupra regatului, nici ceea ce însemna nașterea mea, nici ceea ce trebuia să fac.

Am dat să spun ceva, însă m-am răzgândit, întrucât am simțit o emoție nouă. Respect. Față de el. Față de ființa pe care trebuia să o ucid ca să-mi salvez regatul și față de zeul primitiv care devenise fără să vrea sursa suferinței mele. Cum să *nu* îl respect pentru că nu voise să ia parte la un lucru în care eu nu avusesem, de fapt, de ales?

Apoi m-am simțit confuză: nu se gândise la toate astea atunci când stabilise condițiile învoielii? Ar fi putut stabili orice preț. El alesese asta.

Mi-a venit atunci în minte un alt gând, și mi-am ridicat capul atât de repede, încât am simțit cum mi se întinde pielea din partea de sus a spatelui.

– Îmi citești emoțiile și acum?

– Nu, mi-a răspuns el. Și e adevărul. Știu să-mi țin... zidurile ridicate în preajma ta.

Nu mi-am dat prea bine seama dacă sugera cumva că eram foarte emotivă. În orice caz, eram recunoscătoare că își ținea...

– Cum adică *ziduri?*

– Sunt precum Meterezele din jurul Hadesului și al pământurilor din preajmă, însă aici, înăuntru. Și-a atins cu degetul tâmpla. Le construiești în minte. Sunt un soi de scuturi.

– Pare... dificil.

– Mi-a luat foarte mult să învăț cum să o fac.

– Nu pricep un lucru, am zis eu o clipă mai târziu. De ce ai cerut o consoartă? Când ai făcut învoiala, ai fi putut cere orice.

– Răspunsul pe care îl cauți e foarte complicat.

– Sugerezi cumva că nu sunt îndeajuns de isteață ca să înțeleg?

– Sugerez că e o conversație ce ar trebui purtată când ești îmbrăcată.

– Și când nu riști să încerc să te înec? m-am răstit eu.

Ash a chicotit și mi-a stors părul.

– Și asta. Cu una dintre agrafele pe care mi le scosesem din păr, mi-a răsucit tot părul și mi l-a prins astfel încât vârfurile să nu-mi ajungă din nou în cadă. Sper că serviciile mele din seara asta s-au ridicat la nivelul așteptărilor tale.

M-am gândit imediat la un cu totul alt soi de *serviciu* și mi-a venit să-mi dau pumni. Tare.

– Au fost acceptabile.

Răspunsul meu l-a făcut să râdă din nou.

– Dacă ai terminat, mi-a zis el, ridicându-se, te pot unge cu alifie pe răni.

Eram încă uluită de capacitatea lui de a citi emoții. Încă mă enerva că refuza să îmi spună de ce ceruse o consoartă. Dar m-am prins de marginile căzii, împroșcând cu apă în timp ce m-am ridicat și m-am întors spre el.

Pieptul îi era atât de nemișcat, încât nu știam dacă mai respira, însă filamentele albe și luminoase din ochii lui precum argintul topit se învolburau cu sălbăticie. M-a pârjolit cu privirea-i intensă.

Atracție. Dorință. Era cu siguranță atras de mine. Mă dorea. Mi-am adus aminte că ăsta era un lucru de care mă puteam folosi.

– Sunt udă.

– Fir-ar, a spus el, răgușit, urmărind cu privirea picăturile de apă ce mi se prelingeau peste sâni, peste curbura abdomenului și mai jos, între coapse.

Am simțit furnicături pe piele în orice loc spre care a privit.

– Mă poți ajuta cu asta?

Buzele i s-au depărtat, și i-am zărit vârfurile colților.

– Necazuri, a murmurat el cu voce groasă. Aduci necazuri, *liessa*.

„Ceva frumos și puternic..."

Era întocmai cum mă simțeam în clipa asta.

– Un prosop, am spus eu, alungând câteva picături de apă de sub buric cu mâna. Speram să-mi poți înmâna un prosop.

A zâmbit cu jumătate de gură și mi-a urmărit mâna cu privirea.

– Da. S-a întins fără să-și mute privirea de la mine și a apucat un prosop de pe raft. Te pot ajuta.

Inima a început să-mi bată din nou cu putere, și am ieșit din cadă. Mi-am lăsat capul pe spate când a venit spre mine. Ash nu a spus nimic când m-am întins după prosop.

– Nu, a zis el, plecându-și bărbia. Mi-ai cerut să te ajut.

Nu am spus nimic, ci am rămas în picioare în timp ce m-a șters cu prosopul pe brațul stâng, apoi pe dreptul, pe deplin conștientă că se holba la mine. Mi-am simțit sânii plini și grei când mi-a trecut prosopul peste abdomen, în locul pe care îl atinsesem cu mâna, și apoi peste șold. Îmi simțeam pielea ca atunci când mă cufundasem în apa aburindă din cadă, doar că acum căldura mi-a invadat sângele, adunându-se în mine.

– Nu sunt convins că vei aprecia ce-ți voi zice. Nu te-aș învinovăți dacă nu o vei face, mi-a spus el. Cel puțin, în clipa de față știu cum te simți când te ating.

Mi-a trecut prosopul în sus pe abdomen și între sâni. Părul de pe brațul lui mi-a atins sânii pe interior, făcându-mă să icnesc.

– Sunetul acela? Nu e forțat.

Nu era.

Și-a trecut vârfurile colților peste buza de jos când m-a atins cu prosopul peste sfârcurile dureroase. Am tresărit când am simțit volbura de plăcere ce s-a stârnit în mine.

– Nu mă lași să o fac pentru că e de datoria ta. Pentru că la asta se așteaptă lumea de la tine. S-a mișcat în jurul meu, frecându-mă cu prosopul peste spate, evitând cu grijă loviturile de bici. Îmi îngădui să te ating pentru că îți place.

Și așa era. Nu ar fi trebuit să fie așa. Nu ar fi trebuit să-mi placă nimic din ce făcea. Ar fi trebuit să fiu

detașată de această parte a datoriei mele. Chibzuită. Însă nu puteam nega tremurul de *anticipație* ce șerpuia prin mine. Nu puteam nega că îmi doream cu disperare *să simt*. Așa cum simțisem la lac, pe când fusesem doar Sera, iar el fusese doar Ash, așa cum spusese el mai devreme.

– Îmi citești emoțiile?

– Nu e nevoie să o fac. Mi-a trecut prosopul moale peste partea de jos a spatelui. Îmi dau seama după cum ți se înroșește pielea și după cum... se întărește în cele mai interesante locuri. După cum ți se taie răsuflarea și după cum ți se întețește pulsul.

– Pulsul? am șoptit eu, simțindu-mi picioarele straniu de slăbite.

– Da. l-am simțit răsuflarea rece pe umărul gol. Îl pot simți. E un lucru pe care până și un zeu îl poate simți. E o trăsătură... de prădător.

M-am cutremurat, drept răspuns la vorbele lui și la faptul că acum plimba prosopul peste posteriorul meu. Pielea mi-a vibrat de-a dreptul, în timp ce vârtejul acela de anticipație s-a intensificat, de data aceasta sub buric și mai jos.

– Vrei să te ating.

Mi-a trecut prosopul peste picioare și apoi înapoi în sus, printre ele. l-am simțit răsuflarea în partea de jos a spatelui. Am închis ochii, însă am văzut în minte scena: zeul primitiv al morții îngenunchease în spatele meu.

– Și dorința aceea?

Și-a vârât mâna acoperită în prosop între coapsele mele, trecându-și-o peste carnea care zvâcnea între ele.

Am gemut din nou când și-a mișcat mâna înainte și înapoi, frecând ușor.

– Nu are nimic de-a face cu nici o învoială.

Chiar nu avea.

– Și asta... Asta ce... Am icnit când și-a trecut brațul rece peste carnea mea încinsă, deloc *uscată*. Ce schimbă asta? Ai spus că tot nu ai nevoie de o consoartă.

– Nu am.

A mișcat afurisitul de prosop, trecându-mi-l peste partea laterală a corpului și apoi peste pliul de piele de pe șold. S-a ridicat, ducând iar prosopul între coapse. M-am cutremurat când i-am simțit antebrațul rece apăsându-mă în partea de jos a abdomenului. Mișca prosopul în cercuri mici și delicate.

– Însă nu înseamnă că nu sunt interesat de anumite aspecte ale acestei uniuni.

l-am simțit vârfurile degetelor reci pe braț când s-a apropiat de mine, îndeajuns de mult încât să-i simt coapsele învesmântate în pantaloni pe ale mele.

– Așa cum nu înseamnă nici că tu nu ai fi interesată de aceleași aspecte.

Aroganța desăvârșită din presupunerea lui încrezătoare m-a iritat – și mi-a insuflat curaj.

– Nu prea găsesc nimic interesant la aspectele cu pricina.

– Nu?

A continuat să-și miște mâna acoperită cu prosop, lent, tachinându-mă.

– Nu.

Șoldurile mi-au zvâcnit și apoi au început să mi se miște, sub îndrumarea lui. *A lui.* Pe toți zeii, ar fi trebuit să mă îngrijoreze cât de repede pierdusem controlul asupra aceste seduceri. Chiar avea să mă îngrijoreze. Însă mai târziu.

– Cred că minți iar, a murmurat el, și am simțit din tonul lui că zâmbea ușor. Ești la fel de interesată ca atunci când m-ai implorat să te sărut, lângă lac.

– Ai o memorie defectuoasă. De fapt, ți-am îngăduit să mă săruți.

Și-a trecut degetele peste partea laterală a sânului în timp ce și-a mișcat mâna în sus și în jos peste brațul meu, mișcând în același timp prosopul între picioarele mele.

– Sau mi-ai cerut să te sărut.

– Oricum, asta nu înseamnă că te-am implorat.

– E o chestiune de semantică, a murmurat el.

– Ba nu.

Mi-am depărtat mai mult picioarele, ca să aibă acces mai bine.

– Zău?

– Zău.

Am deschis încet ochii și mi-am plecat privirea dincolo de sfârcurile încrețite, spre locul în care prosopul îi atârna în jurul încheieturii mâinii.

– Încă o dată minți atât de frumos.

– Ba nu mint. Ești doar prea încrezător... Am icnit când a dat drumul prosopului și degetele-i lungi și reci au luat locul materialului moale, apăsând pe mănunchiul meu de nervi. Pe toți zeii! am icnit, înecându-mă într-un tumult de senzații, pe măsură ce tensiunea a crescut atât de mult, încât simțeam că mi s-a tăiat răsuflarea.

– Nu, a murmurat el, mișcându-și degetul mare peste nodul acela sensibil, cu mișcări circulare. Nu te interesează deloc acele aspecte.

M-a pătruns cu un deget, desfăcându-mi carnea.

Am țipat și l-am apucat de braț. Nu uitasem contradicția șocantă dintre pielea lui rece și pielea mea caldă, însă nu îmi aminteam să fi fost chiar așa. M-am cutremurat.

– Îmi amintesc cum mi-ai arătat că îți place. Revăd mereu în minte scena. Aș putea scrie o carte despre ea deja. A continuat să-și miște degetul mare. Când îmi

cuprind mădularul, îmi amintesc cum mi-ai ținut mâna pe tine la lac.

– Zeilor mari, am icnit eu. Chiar... așa faci?

– De mai multe ori decât ar trebui să recunosc.

M-a pătruns cu degetul, din nou și din nou, aducându-mă tot mai aproape de culme.

Brusc, toată acea tensiune învolburată s-a deșirat rapid și neașteptat, ca un fulger. M-a năpădit cu putere, repede și șocant. Dacă el nu m-ar fi cuprins cu celălalt braț pe după mijloc, erau șanse mari să mi se fi tăiat picioarele de la undele puternice ale eliberării.

Ash și-a încetinit mișcările și și-a luat mâna de pe mine doar după ce șoldurile nu mi-au mai zvâcnit. Au trecut câteva clipe în care m-a ținut pur și simplu în brațe, cu trupurile atingându-ni-se de la mijloc în jos. Nici unul din noi nu a vorbit, și nu aveam idee la ce se gândea, însă, pe măsură ce trupul mi s-a răcit, mi-am dat seama că încercarea mea de a-l seduce dăduse greș în mod spectaculos. De fapt, eu fusesem cea sedusă.

M-am așezat pe pat, cu fața spre ușa închisă de la balcon și cu partea de sus a halatului pe care îl țineam strâns lăsată în jos până în dreptul coatelor.

Ash a înaintat și a desfăcut borcanul pe care îl adusese.

– Probabil la început ți se va părea rece, mi-a zis el, așezându-se în spatele meu. După care va avea un efect de amorțire.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă ușor debusolată din pricina celor întâmplate în odaia pentru îmbăiat. Plecase înainte să apuc să redobândesc controlul asupra situației. Am știut că era excitat după umflătura groasă și tare care i se vedea în pantaloni în timp ce luase halatul din cuier și mi-l înmânase. Înfrânarea de care

dădea dovadă în ce privea propria-i plăcere era impresionantă.

I-am simțit degetele dând la o parte câțiva cârlionți care scăpaseră din coada răsucită și am revenit în prezent. Am simțit un miros picant și tăios.

– Din ce e făcut unguentul?

– Coada-șoricelului, arnică și câteva lucruri care se găsesc doar în Câmpiile Elizee, mi-a spus el.

Am icnit când alifia mi-a atins una dintre răni.

– Scuze!

– E în regulă. Mi-am plecat bărbia. Nu doare. E doar rece.

Mi-a întins alifia pe piele. Nu era nevoit să o facă. Nu fusese nevoit nici să mă spele pe păr. Ambele gesturi erau binevoitoare, însă nu se potriveau cu ce le făcuse zeilor de pe Metereze.

Deși asta nu m-a oprit să mă bucur de atingerea lui. Pe toți zeii! *Ar fi trebuit* să mă simt rușinată, dar nu era așa. Poate pentru că mintea mea conștientă recunoștea faptul că îmi era sortit să fac lucruri mult mai rele de-atât.

Din cine știe ce motiv, în vreme ce am stat acolo, destul de ascultătoare, mi-am amintit ce voisem să-l întreb în odaia pentru îmbăiat.

– Câți ani ai? Cu adevărat?

– Parcă am stabilit deja că vârsta mea reală nu are importanță, mi-a zis el, repetând ce-i spusesem eu.

– Nu avea când nu știam cine ești.

– Sunt aceeași persoană care a stat lângă tine la lac. Și-a trecut degetele acoperite de alifie peste umerii mei. Știi asta, nu-i așa?

Oare chiar era?

– Cum aș putea ști asta?

– Ar trebui să știi, a răspuns el, în timp ce răceala unguentului a început să se estompeze, înlocuită de

amorțeala pe care mi-o făgăduise.

– Poate că nu suntem întru totul străini, dar oare chiar ne cunoaștem? am întrebat eu. Din spusele tale, aș fi zis că o persoană ar fi trebuit să fie mereu afectată când ucide, să rămână cu un semn care nu se șterge niciodată. Dar tu ai... Am strâns din buze. Nu te cunosc deloc.

– Mă știi mai bine decât cei mai mulți.

– Mă îndoiesc.

– Nu am vorbit niciodată despre prima persoană pe care am ucis-o. Cu nimeni în afară de tine, mi-a zis el, luându-și mâna de pe spatele meu. L-am auzit închizând borcanul. Nimeni nu știe că eram apropiați. A apucat de gulerul halatului și l-a ridicat, acoperindu-mi spatele și umerii. Nimic din ce ți-am spus la lac nu a fost minciună.

– Dacă tot ce ai spus a fost adevărat, atunci de ce ai zei țintuiți de zid? am întrebat eu, strângând cordonul halatului în talie și întorcându-mă cu fața spre el. Mișcarea nu mi-a pricinuit deloc durere. Cum poate lăsa uciderea un semn când faci astfel de lucruri?

– Crezi că... Aura albă din spatele pupilelor i s-a prelins precum sângele în irisurile-i argintii. Era un efect frumos și ușor înspăimântător. Crezi că eu le-am făcut asta?

– Când te-am întrebat de ce, ai spus că servesc drept aducere aminte că viața este fragilă, chiar și pentru un zeu.

l-am citit scepticismul pe chip.

– Cum anume m-au incriminat cuvintele alea? a întrebat el, apoi expresia i s-a liniștit rapid. Da, servesc drept avertisment, însă nu din partea mea.

M-am holbat la el, uluită. Oare spunea adevărul? Nu prea știam ce ar fi avut de câștigat dacă mințea.

– Dacă nu ai făcut-o tu, atunci cine?

Învolburarea din ochii lui s-a potolit când s-a întins după un cârlionț care îmi picase peste umăr.

– Nu sunt singurul zeu primitiv, *liessa*.

– Atunci, cine a făcut asta? Cine ar fi dispus să-l înfurie pe zeul primitiv al morții?

– Tu mă înfurii sau te certi cu mine fără probleme.

– Nu mă cert cu tine acum.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Am impresia că, în cazul tău, orice conversație pe care o purtăm e pe punctul de-a deveni o ceartă.

– Tu ai început să te certi cu mine, am ripostat eu.

L-am privit. Cu pleoapele plecate, părea absurd de concentrat pe a-mi separa cârlionții încâlciți.

A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce mi-a îndreptat unul dintre cârlionți.

– Te certi cu mine acum.

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

– Pentru că spui... Nu are importanță.

Ash i-a dat drumul șuviței, iar zâmbetul ușor i-a pierit când m-a privit în ochi.

– Ce știi despre mersul lucrurilor în Câmpiile Elizee?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

– Nu prea multe, am recunoscut eu. Știu că zeii primitivi domnesc peste curți și că zeii obișnuiți răspund în fața lor.

– Fiecare curte este un teritoriu în cadrul Câmpiilor Elizee, care dispune de pământuri mai mult decât suficiente pentru ca zeul primitiv și zeii lui să facă ce vor cu timpul lor. Și fiecare zeu primitiv are mai mult decât suficientă putere ca să facă ce vrea. S-a ridicat din pat și s-a dus la masă, pe care se afla o carafă ce nu mai fusese acolo până atunci, împreună cu două pahare. Însă, indiferent de cât de puternică este o ființă, unii își vor dori mereu și mai multă putere. Mereu unii nu sunt mulțumiți cu ceea ce au.

M-a trecut un fior pe șira spinării când a desfăcut carafa. A turnat lichidul chihlimbariu în două pahare scurte.

– Lor le place să-i forțeze pe alți zei primitivi. Să vadă cât de departe pot merge. Cât pot forța lucrurile, până când celălalt să răbufnească. Într-un fel, poate fi o sursă de amuzament pentru ei. A venit spre mine, aducând paharele. Whisky?

Am luat paharul oferit.

– Vrei să spui că un alt zeu primitiv a făcut asta, din plictiseală?

– Nu. N-a făcut-o din plictiseală. S-a întors spre mine și a sorbit prelung din pahar. A făcut-o pentru a vedea cât de mult mă poate forța. Mai multor zei primitivi le place... să mă forțeze.

Am înghițit whisky-ul cu aromă afumată cu o ușurință surprinzătoare.

– Știu că îți voi părea repetitivă, însă nu pot înțelege de ce ar face cineva una ca asta. Ești zeul primitiv...

– Al morții. Sunt puternic. Printre cei mai puternici. Pot ucide mai rapid decât majoritatea. Pot pedepsi și dincolo de moarte. Sunt temut de muritori, de zei și de zei primitivi, chiar și de cei care *mă forțează*. Ash s-a întors cu fața spre mine și a mai sorbit o dată din băutură. Iar motivul pentru care unii dintre ei mă forțează are de-a face cu întrebarea care pare să te obsedeze atât de tare. De fapt, cu una din cele *două* întrebări pe care mi le-ai adresat de mai multe ori. Cea cu un răspuns foarte complicat la care cel mai bine este să nu răspundem în timp ce ne îmbăiem.

Mi-a luat o clipă până să-mi dau seama.

– De ce nu ai împlinit învoiala?

A încuviințat din cap.

– Pentru că nu eu am făcut înțelegerea.

Șocată, am coborât încet paharul spre patul de lângă mine.

– Poftim?

– Nu eu am făcut învoiala. Nu eu eram zeul primitiv al morții pe atunci, a spus el, cu trăsăturile încordate, ci tatăl meu. El a făcut învoiala cu Roderick Mierel. El a cerut ca prima femeie din spița lui să-i devină consoartă.

CAPITOLUL 25

Pur și simplu m-am holbat la Ash, cuvintele lui răsunându-mi la nesfârșit în minte. Am vrut să neg numaidecât, din pricina a ceea ce însemna asta dacă era adevărat. Am vrut să mă agăț de acea negare, însă Ash îmi spusese la lac că nu toți zeii primitivi fuseseră primii.

Doar că nu mă gândisem că se referea la zeul primitiv al morții.

M-au năpădit o sumedenie de gânduri.

– Tatăl tău... a fost zeul primitiv al morții? El a făcut învoiala?

– El a făcut-o, da. Ash s-a holbat la paharul lui aproape gol. Tatăl meu a fost multe lucruri.

A fost.

– Și a murit?

– Nu se întâmplă adesea ca un zeu primitiv să moară. Pierderea unei ființe atât de puternice poate crea un efect de undă ce poate fi resimțit și în tărâmul muritorilor. Ar putea chiar să declanșeze un eveniment ce ar putea deșira pânza care ne leagă tărâmurile. A mișcat paharul cu lichidul rămas. Singurul mod în care se poate preveni acest lucru este ca puterea lui – *eather*-ul lui – să fie transferat într-o ființă care îl poate suporta. Mâna i s-a oprit. Așa s-a întâmplat când a murit tata. Tot ce i-a aparținut mi-a fost transferat mie. Ținuturile Umbrelor. Curtea. Responsabilitățile.

– Și eu? am întrebat cu voce răgușită.

– Și învoiala pe care a făcut-o cu Roderick Mierel.

Am răsuflat apăsat, străbătută de o explozie de emoții cât se poate de stranii. Mă simțeam cu siguranță ușurată, pentru că, dacă învoiala nu i-ar fi fost transferată lui Ash, nu am fi avut cum să oprim Stricăciunea. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă nu ar fi fost transferată, învoiala ar fi încetat în favoarea Lasaniei la moartea zeului primitiv, lucru care nu se întâmplase. Era limpede că îi revenise lui Ash, iar ceea ce simțeam nu era ușurare, ci o emoție pe care nu voiam să o admit – pe care nu *puteam* să o admit.

Și-a pus un picior peste celălalt.

– Bea, *liessa*. S-ar părea că ai nevoie.

Aveam nevoie de o întreagă sticlă de whisky ca să rezist la toată conversația, însă am luat doar o gură zdravănă. M-a surprins că am făcut-o. Când am pus paharul pe masă, mi-am dat seama de un lucru.

– Ai spus că unii zei primitivi sunt mai tineri decât unii zei obișnuiți. Te refereai la tine, nu-i așa? A încuviințat, iar eu am apucat mai strâns paharul. Erai... măcar în viață când a făcut învoiala?

Mi-am dorit numaidecât să nu-l fi întrebat, pentru că, dacă n-ar fi fost, iar acum trebuia să moară pentru un lucru pe care îl făcuse tatăl lui... Asta doar înrăutățea lucrurile.

– Tocmai trecusem prin Sacrificiu – un punct din viața noastră în care trupul începe să atingă maturitatea, încetinindu-ne astfel procesul de îmbătrânire și intensificându-ne *eather*-ul. Eram... Buzele i s-au țuguiat. Probabil cu vreun an mai tânăr decât ești tu acum.

Nu m-am simțit deloc mai bine să aflu că fusese în viață la momentul respectiv. Fusese de-o vârstă cu mine. Mi-am amintit ce mi-a zis în sala cea mare a palatului. „Alegerea se sfârșește astăzi. Îmi pare rău

pentru asta." Pe toți zeii. Nu doar eu rămâneam fără posibilitatea de a alege, ci și el. Nu fusese alegerea lui. Mi s-a făcut rău.

Și-a înclinat capul.

– Ești surprinsă?

M-am încordat.

– Îmi citești emoțiile?

– Puțin din șocul pe care l-ai resimțit a pătruns prin zidurile mele, însă sunt ridicate. M-a privit drept în ochi. Îți jur.

L-am crezut, deoarece ar fi fost *binevoitor și cumsecade* din partea lui să nu își vâre nasul în emoțiile mele.

Am mai luat o gură din băutură.

– Bineînțeles că sunt surprinsă. De multe lucruri. De fapt, nu ești chiar atât de bătrân precum crezusem eu.

A ridicat din sprânceana-i închisă la culoare.

– Muritorii fac vreo diferență între 200 de ani și 2 000 de ani?

Nu mă întrebase, oare, același lucru când fuseserăm la lac?

– Da. Oricât de bizar ți s-ar părea, e o diferență între ele. 200 de ani înseamnă mult, însă 2 000 de ani reprezintă ceva de neînțeles.

Ash nu mi-a răspuns, iar asta mi-a oferit răgazul să încerc să pricep ce se întâmpla – de ce tatăl lui ar fi făcut așa ceva.

– Mama ta...

A ridicat și mai tare din sprânceană.

– O spui de parcă n-ai fi sigură că am avut o mamă.

– M-am gândit că trebuie să fi avut.

– Bun. Preț de o clipă, m-am temut că poate crezi că am ieșit din ou.

– Chiar nu știu cum să-ți răspund la asta, am bombănit eu. Părinții tăi nu erau împreună?

– Ba da.

Am dat să spun ceva, însă m-am oprit. Apoi m-am răzgândit iar.

– Și... se plăceau?

Și-a plecat bărbia.

– Se iubeau foarte mult, din câte îmi amintesc.

– Atunci, sunt convinsă că înțelegi de ce sunt și mai nedumerită de faptul că tatăl tău ar cere o *consoartă* când avea deja una.

– Nu mai avea când a făcut învoiala, m-a corectat Ash încet. Mama mea... a murit în timpul nașterii.

Buzele mi s-au depărtat, și m-a năpădit un val de mâhnire – o tristețe pe care nu voiam să o simt pentru el. Am încercat să o înăbuș, dar nu am reușit. Mă apăsa ca un bolovan pe piept.

– Nu îți cere scuze. Și-a întins gâtul dintr-o parte în cealaltă. Nu ți-am spus ca să îți pară rău pentru mine.

– Știu, am zis eu și mi-am dres glasul. M-am împotrivit impulsului de a întreba cum muriseră. Voiam să aflu, însă am știut din instinct că, cu cât aflam mai multe despre moartea lor, cu atât avea să-mi fie mai greu să fac ce trebuia să fac. De aceea nu ai cerut să fie respectată învoiala, am adăugat eu.

– Nu ai consimțit niciodată.

Ghemul de tensiune din piept s-a strâns și mai tare, deși ar fi trebuit să se relaxeze. La fel și conștientizarea faptului că nu el încheiase învoiala care mă transformase în ceea ce eram astăzi: o ucigașă. O înțelegere care îmi răpise orice alegere pe care aș fi putut să o fac. O înțelegere care îmi stabilise un curs al vieții ce avea să se sfârșească în cele din urmă cu moartea mea.

Însă, pe toți zeii de nu-mi doream să o fi făcut el. Pentru că ar fi fost un lucru de care m-aș fi putut agăța.

M-aș fi putut convinge că își merita soarta. Mi-aș fi putut justifica faptele.

– Nici tu nu ai consimțit, am zis eu calm, ridicându-mi privirea spre el.

M-a privit în felul acela intens specific lui, apoi și-a luat privirea de la mine.

– Nu, nu am consimțit.

Mi-am plecat privirea spre băutura mea, și nu mi-a mai fost rău. În schimb, îmi venea să plâng. Și, pe toți zeii, când plânsesem ultima oară?

– Știi de ce tatăl tău a cerut o consoartă?

– Și eu m-am întrebat de o mie de ori, a zis Ash râzând, însă deloc amuzat. Nu am idee de ce a făcut-o. De ce ar fi cerut o consoartă muritoare. A murit iubind-o pe mama. Nu are deloc sens.

Chiar nu avea, motiv pentru care era și mai frustrant.

– De ce nu ai venit să-mi spui asta? am întrebat eu. Nu ar fi schimbat nimic, dar poate că ar fi putut? Poate am fi reușit să găsim o altă cale.

– M-am gândit la asta, de mai multe ori, însă, cu cât aveam mai puțin contact cu tine, cu atât era mai bine. De aceea Lathan te-a vegheat adesea.

M-a vegheat?

– Cel care a fost ucis?

– A fost un... gardian de încredere, mi-a spus el, și am observat că nu l-a numit prieten. Știa despre învoiala făcută de tata și că nu aveam de gând să o împlinesc. Însă asta nu însemna că alții nu ar fi putut afla că o muritoare îmi fusese promisă drept consoartă. Fie pentru că familia ta ar fi vorbit despre învoială, fie pentru că ai fost însemnată la naștere, născută cu căiță din pricina învoielii.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și am simțit fiori la ceafă.

– Iar semnul acela, deși nevăzut de muritori și de cei mai mulți, poate fi simțit uneori. Ceea ce i-ar face pe

unii să fie curioși în privința ta. Ash și-a tras piciorul încălțat în cizmă de pe masă. Lathan a fost cel care a observat ce făceau zeii în Lasania – cei pe care i-am văzut în noaptea aceea.

– Cei care i-au ucis pe frații Kazin și pe copil? Pe Andreia?

– Era întru câtva îngrijorat că se poate să fi simțit semnul și îl căutau.

Am simțit un gol în stomac.

– Crezi că au murit din pricina mea? Pentru că mă căutau pe mine?

– La început, da, se poate. Și-a bătut ușor cu degetele peste genunchi. Însă nu prea a avut niciodată sens felul în care și-au ales victimele, nici nu au urmat un model anume, în afară de posibilitatea ca toți să fi avut un zeu în arborele lor genealogic. E singurul lucru pe care l-am descoperit până acum. Nu erau semizei cu adevărat, dar se poate să fi fost descendenți ai unui zeu.

– Semizei? am repetat eu, încruntându-mă.

– Odrasla unui muritor și a unui zeu, mi-a explicat el. Dacă un semizeu are un copil cu un muritor, copilul acela ar putea fi însemnat la rândul lui, însă nu ar fi un semizeu.

Atunci am înțeles. Un muritor și un zeu ar fi putut avea copii, dar se întâmpla rar – sau cel puțin așa crezusem până atunci.

– Nu am mai auzit denumirea asta până acum.

– E un termen pe care îl folosim noi. Unii dintre ei vor avea anumite abilități zeiești, în funcție de cât de puternică le e obârșia. Majoritatea semizeilor locuiesc în Câmpiile Elizee, a continuat el, cu buzele țuguiate. Se pare că ai avut contact doar cu croitoreasa. Și, din câte știm noi, celorlalți nu le-au făcut ce i-au făcut ei.

M-am simțit întru câtva ușurată. Nu voiam să am mâinile mânjite cu sângele lor. Erau și-așa destul de

pătate de sânge.

– Frații Kazin? Magus? Se pare că era gardian, dar nu știu dacă l-am văzut vreodată sau dacă a lucrat vreodată în Wayfair.

Ash a părut să se gândească.

– Totuși, dacă nu îi știai bine nici pe el, nici pe croitoreasă, nu văd cum ar putea moartea lor să aibă legătură cu tine.

Nici eu. Însă mi se păreau cumva... prea aproape de mine.

– Ai mai aflat ceva despre ce a pățit Andreia?

– Nimic. Nimeni nu a auzit despre așa ceva, nici măcar în cazul muritorilor care se poate să fi avut un strămoș zeu. Și, da, mi se pare că această lipsă de informații este nespus de frustrantă.

Probabil că nu se întâmpla prea adesea ca un zeu primitiv să nu își dea seama de un lucru. Atunci, mi-a venit în minte un alt gând.

– Lathan era muritor?

Ash a răsuflat prelung.

– Era semizeu. Ar fi trebuit să corectez presupunerea pe care ai făcut-o.

Dar oare ar fi fost necesar? Semizeu sau muritor, o viață era o viață.

– Cum a murit?

– A încercat să-i oprească, mi-a răspuns el, privind spre ușa balconului cu o mină impenetrabilă. Era depășit numeric și a fost înfrânt. Știa că n-ar fi trebuit să se pună cu ei, dar a făcut-o oricum. Ash și-a terminat băutura. Oricum, nu am venit la tine pentru că nu am vrut să risc să te dau de gol în fața celor care ar fi încercat să te folosească.

– Dușmanii tăi? am întrebat eu. Zeii aceia fac parte din curtea unui zeu primitiv căruia îi place să te forțeze?

– Da.

– Dar de ce ar crede orice zeu primitiv sau zeu obișnuit că ceea ce mi se întâmplă te-ar putea afecta în vreun fel?

– De ce nu ar crede? Nu aveau de unde să știe ce intenții am în privința ta, mai ales dacă nu știau despre învoiala pe care a făcut-o tatăl meu. M-a privit brusc. Nu ar avea motiv să nu creadă că ești importantă pentru mine.

Avea dreptate.

Mi-am dat seama în clipa aceea că îmi petrecusem toată viața crezând că zeul primitiv al morții era o ființă rece și apatică din pricina a ceea ce reprezenta. Mă înșelasem. Ash nu era deloc așa. Știa că fiecare moarte lăsa un semn. Înțelegea puterea alegerii. M-am gândit și la ce îmi spusese Aios, că trebuia să existe un motiv pentru care se simțea în siguranță cu el și pentru care avea încredere în el. Lui Ash îi păsa de ceilalți, și aș fi pus rămășag că avea mai mult decât un strop de bună-cuviință în el.

Și nimic din toate astea nu mă ajuta. Câtuși de puțin.

Datoria mea era mai presus de mine – de sentimentele mele. Însă nu el mă forțase să îmi asum această datorie.

– Mulțumesc, am șoptit eu, și mi se părea în continuare straniu să rostesc acel cuvânt.

De data aceasta m-a durut puțin.

Și-a întors din nou privirea spre mine.

– Pentru ce anume?

Am râs scurt.

– Că ai un strop de bună-cuviință în tine.

A zâmbit ușor.

– Ți-e foame? Știu că bucătarii ți-au trimis supă, dar le pot cere să-ți pregătească orice vrei tu.

Îmi doream să nu mă fi hrănit.

– Sunt bine. Mi-am trecut degetul peste marginile teșite ale paharului. O altă întrebare s-a desprins din ciclonul nesfârșit de întrebări din mintea mea. Există... consecințe pentru tine? Un sentiment de îngrijorare surprinzătoare, nedorită și întru totul ipocrită a înflorit în mine. Adică, din câte înțeleg eu despre învoielile de acest fel, ele trebuie îndeplinite de toate părțile implicate.

– Nu există consecințe, Sera.

L-am privit cu atenție. Îmi răspunsese fără să ezite. Poate chiar prea rapid, însă asta nu mă privea. Câtuși de puțin.

– De când mă supraveghea Lathan?

– Doar în ultimii trei ani, când ai devenit mai... activă, mi-a spus el. Te înfurie să știi asta?

Era foarte straniu să aflu că cineva mă supraveghease fără să știu. Bineînțeles că nu îmi plăcea, dar lucrurile nu erau chiar atât de simple.

– Nu știu, am recunoscut eu. Nu știu dacă ar trebui să mă înfurie sau nu. M-am gândit însă la toate lucrurile stranii și prostești la care se putea să fi asistat Lathan. Însă era de înțeles că nu ar fi fost nevoie să fiu supravegheată înainte de noaptea în care împlinisem 17 ani. Înainte de asta, în afară de câteva ocazii rare, plecasem din Wayfair doar până în Pădurea Întunecată de Ulmi. De ce l-ai pus să facă asta? l-am întrebat eu. Nu mă cunoșteai. Nu tu ai făcut învoiala. Nu ai nici o obligație față de mine.

– E o întrebare bună. Ash m-a sfredelit cu ochii lui de culoarea norilor de furtună. Poate că, dacă nu aș fi făcut-o, nu aș fi fost acolo în noaptea aceea, să te opresc de la a-i ataca pe zeii aceia. Te-ar fi ucis. Și poate ar fi fost o soartă mai bună pentru tine.

A continuat să mă privească în ochi, și pielea mi s-a acoperit de o sudoare rece. Abia de puteam respira.

– Pentru că iată-ne: ești în Ținuturile Umbrelor. Și curând lumea te va ști drept consoarta mea, a spus Ash. Dușmanii mei vor deveni și dușmanii tăi.

Am adormit cu o ușurință surprinzătoare după ce Ash a plecat, lăsându-mă cu și mai multe întrebări. M-am așteptat să stau pur și simplu în pat și să mă gândesc la tot ce-mi spusese, însă ori fusesem istovită, ori îmi dorisem pur și simplu să scap de tot ce aflasem. Am dormit adânc, și mi s-a părut că a trecut multă vreme înainte să mă trezesc. Nu aveam idee câte ore trecuseră. Cerul avea aceeași nuanță gri, era la fel de înstelat, dar simțeam o durere mocnită în partea de sus a umerilor. M-am uitat în oglinda verticală, și rănile mi s-au părut mult mai puțin roșii și umflate. Nu știu ce fel de alifie folosise Ash, însă funcționase de minune.

Mi-am legat cordonul halatului, m-am dus spre ușa balconului și am deschis-o. Cerul gri era plin de stele și nu se vedea nici un nor când m-am apropiat de balustrada ce dădea spre coronamentul de frunze sângerii și spre luminile scânteietoare ale orașului de dincolo de copaci.

Aflasem atât de multe lucruri, încât mintea îmi gonea de la unul la altul, apoi revenea la ele.

Nu Ash făcuse învoiala.

Am tras brusc aer în piept, am închis ochii și am apucat strâns balustrada. Tatăl lui făcuse învoiala, din motive știute doar de el. Încă simțeam un nod de neliniște în stomac. Nu era drept ca Ash să plătească cu viața pentru ce făcuse tatăl lui. Nu era drept nici ca eu să plătesc cu a mea.

Nimic din toate astea nu era drept.

Am strâns tare balustrada din piatră netedă. De fapt, nu se schimbase nimic. Nu se putea schimba. Stricăciunea trebuia oprită, iar Ash... era zeul primitiv

al morții, cel răspunzător acum de învoială. Trebuia să îmi împlinesc datoria. Dacă nu o făceam, Lasania avea să piară. Oamenii aveau să moară în continuare. Tot mai multe familii aveau să urmeze exemplul familiei Couper, indiferent de cine ar fi urcat pe tron.

Oare o viață era mai importantă decât zeci de mii? Milioane? Chiar dacă era un zeu primitiv? Însă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi reușit? Dacă s-ar fi îndrăgostit de mine și aș fi devenit slăbiciunea lui, ce fel de urgie ar fi dezlănțuit moartea lui asupra tărâmurilor? Câte vieți aveau să se piardă până când un alt zeu primitiv avea să-i ia locul?

Un zeu primitiv care nu ar fi avut nici un strop de bunăvoință sau de bună-cuviință în el. Care nu punea mare preț pe libertate și pe consimțământ. Un zeu primitiv care nu intervenea când alții se delectau cu fapte violente. Căruia nu-i păsa de descendenții uciși care aveau o brumă de sânge de zeu în ei.

– Pe toți zeii, am șoptit eu, cu stomacul strâns.

Cum să... Cum să fac asta? Cum să îmi ascund tumultul de emoții de el, cum să îl împiedic să pătrundă prin zidurile pe care le ridicase în jurul lui?

Cum să nu o fac?

Oamenii din Lasania erau mai importanți decât dezgustul pe care îl simțeam din pricina a ceea ce aveam de făcut. Erau mai importanți decât Ash. Mai importanți decât mine.

Am deschis ochii și m-am smucit de lângă balustradă când o mișcare din curte mi-a captat atenția. M-am uitat cu atenție, și mi s-a tăiat răsuflarea când am recunoscut silueta înaltă și lată a lui Ash. Chiar și de la depărtare, am știut că era el. O briză a străbătut curtea, suflându-i șuvițele slobode de păr peste umeri. Se îndepărta cu pași lungi și siguri, de unul singur, spre pâlcul de copaci sângerii.

Ce făcea?

Am auzit o bătaie în ușă, care mi-a întrerupt șirul gândurilor. Știind că nu era Ash, mi-am dus din obișnuință mâna spre coapsă, dar nu aveam nici un pumnal acolo. Nici o armă reală, de fapt. M-am dus la ușă și am văzut că era Aios.

A intrat parcă plutind în odaie, cu mai multe veșminte pe braț.

– Mă bucur că ești trează, a spus ea. Începeam să ne facem griji. Ai dormit o zi.

O zi?

Am privit surprinsă spre un bărbat mai tânăr care a intrat după ea. Și-a plecat capul spre mine, după care a așezat pe masă un vas acoperit și un pahar. Aroma de mâncare a ajuns până la mine, agitându-mi stomacul aproape gol. Și-a ținut capul plecat, și chipul îi era acoperit aproape în întregime de părul-i blond. Aios s-a dus drept spre șifonier și l-a deschis cu putere, în timp ce eu l-am privit pe tânăr întorcându-se și plecând. Am observat că se lăsa mai mult pe piciorul drept, decât pe stângul. Doar când a închis ușa în urma lui, și-a ridicat privirea și am văzut că avea ochii căprui și fără urmă de strălucire de *eather* în ei.

– Nu știam ce ai vrea să mănânci, mi-a zis Aios. Așa că am pus să ți se pregătească puțin din toate. Te rog să mănânci înainte să se răcească.

Oarecum buimacă, m-am dus spre masă și am ridicat clopul, descoperind o grămăjoară de ouă pufoase, câteva fâșii de costiță, un biscuit și un castron mic cu fructe. M-am holbat preț de câteva clipe la mâncare, fără să reușesc să-mi aduc aminte când mâncasem ultima oară ouă calde. M-am așezat încetișor și am privit spre paharul cu suc de portocale. Din cine știe ce motiv, a început să mă usture gâtlejul. Am închis ochii, înăbușindu-mi emoțiile. Erau doar ouă calde și costiță.

Atâta tot. Când am fost sigură că mă puteam stăpâni, am deschis ochii și am ridicat fără grabă furculița. Am gustat din ouă și mai că am gemut. Brânză. Aveau brânză topită în ele. Aproape că le-am devorat pe toate în mai puțin de un minut.

– Te vei bucura să afli că am reușit să-ți găsesc câteva veșminte, mi-a spus Aios, așezându-le pe umeraș în șifonier.

M-am forțat să încetinesc și am privit-o peste umăr. M-am gândit la strălucirea din ochii ei.

– Ești zeiță, nu-i așa?

Aios m-a privit și a ridicat sarcastic din sprâncene.

– În majoritatea zilelor.

Am zâmbit larg.

– Și tânărul care tocmai a fost aici e... semizeu?

A clătinat din cap și s-a întors spre șifonier, agățând pe umeraș ceva ce părea să fie un pulover gri.

– Ai întâlnit vreodată un semizeu?

– Nu din câte știu eu, am recunoscut, gândindu-mă la Andreia. Nu știu prea multe despre ei.

– Ce-ai vrea să știi? m-a întrebat, întorcându-se dinspre șifonier.

– Totul.

A râs ușor, un sunet cald și diafan.

– Termină de mâncat și îți voi povesti.

Pentru prima oară, nu m-a deranjat să mi se spună ce să fac. Am frânt biscuitul cu unt în timp ce Aios mi-a zis:

– Cei mai mulți semizei sunt muritori. Nu au în ei esența zeilor. Prin urmare, trăiesc și mor ca orice alt muritor.

M-am gândit la ce-mi spusese Ash, cum că cei mai mulți semizei locuiau în Câmpiile Elizee.

– Trăiesc de obicei în tărâmul muritorilor?

– Unii dintre ei da. Alții aleg să locuiască în Câmpiile Elizee. Însă cei care au *eather* în sânge îl au de obicei pentru că mama sau tatăl lor a fost un zeu puternic. *Eather*-ul li se transmite.

Oare așa stătuseră lucrurile în cazul fraților Kazin? Oare unul din ei, sau poate chiar bebelușul, avusese suficient *eather* în el încât să fie semizeu? Bebelușul cu *tatăl* absent? Sau oare avuseseră doar o urmă de *eather* în ei? Oricum ar fi, de ce i-ar ucide zeii?

– În primii 18 până la 20 de ani, trăiesc relativ ca muritorii, a continuat ea, captându-mi din nou atenția. S-ar putea nici măcar să nu știe că poartă în ei sângele zeilor. Însă vor afla curând.

– Sacrificiul? am ghicit eu, ridicând o felie de costiță.

A încuviințat din cap.

– Da. Vor începe să treacă prin Sacrificiu. Așa au aflat unii că nu erau întru totul muritori.

Am ridicat din sprâncene.

– Trebuie să fie al naibii de ciudat să afli așa.

– Așa este. Și-a înclinat capul, și câteva șuvițe roșcate lungi i s-au revărsat peste umăr. Însă cei mai mulți nu supraviețuiesc transformării. Vezi tu, trupurile lor sunt tot muritoare. Și, pe măsură ce Sacrificiul se instalează și *eather*-ul din ei începe să se înmulțească și să crească, infiltrându-le fiecare părticică, trupurile lor nu pot îndura acest proces. Mor.

– Asta... Am clătinat din cap și am așezat felia de costiță pe farfurie. *Eather*-ul pare ca o buruiană care a scăpat de sub control în trupurile lor.

Aios a râs, surprinsă.

– Presupun că e un fel de-a privi lucrurile. Sau poate, pentru unii, o grădină frumoasă. Cei care supraviețuiesc Sacrificiului vor îmbătrâni după aceea mult mai lent decât muritorii. Practic, pentru un

semizeu, un an este egal cu circa trei decenii pentru un muritor.

Ce muritor trăia până la 100 de ani? Probabil Odetta se apropiase de această vârstă.

– Mie îmi aduce a nemurire.

– Semizeii pot trăi mii de ani, dacă au grijă. Sunt afectați de foarte puține boli. Însă nu sunt la fel de... impenetrabili când vine vorba despre răni precum sunt zeii și zeii primitivi, mi-a explicat ea. De aceea, cei mai mulți dintre semizeii care supraviețuiesc Sacrificiului locuiesc în Câmpiile Elizee.

Mi se părea logic. O persoană de 500 de ani care arăta de 20 de ani ar fi atras atenția. Probabil de aceea credeam și că odraslele de muritori și zei – semizeii – erau rari. Mi-a venit în minte un gând, și stomacul mi s-a strâns.

– Zeii primitivi și muritorii pot avea copii?

A clătinat din cap.

– Un zeu primitiv este o ființă cu totul diferită din acest punct de vedere.

Am sorbit din suc, ca să-mi ascund ușurarea. Puteau trece luni... sau chiar ani până aveam să-mi îndeplinesc datoria. Nu voiam să aduc pe lume un copil și să-l las orfan, așa cum fusese Ash.

Așa cum, din anumite puncte de vedere, fusesem și eu.

Mâna mi-a tremurat ușor când am așezat paharul la loc.

– Cum se face că unii supraviețuiesc și alții nu?

– Ține de faptul că un semizeu este ajutat sau nu de un zeu, a spus ea, ducându-și mâna spre lanțul pe care îl purta la gât, jucându-se cu el. Doar așa poate supraviețui un semizeu.

– Și cum l-ar ajuta un zeu, mai exact?

A zâmbit larg, și mi s-a părut că văd zburdălnicie în ochii ei aurii.

– S-ar putea ca astfel de informații să ți se pară scandaloase.

– Mă îndoiesc, am murmurat eu.

Aios a râs din nou.

– Bine, atunci. Tivul puloverului ei evazat i-a foșnit în jurul genunchilor când s-a apropiat de mine. Trebuie să se hrănească dintr-un zeu.

M-am aplecat în față.

– Presupun că nu te referi la felul de mâncare pe care tocmai l-am ingerat, nu?

– Nu. A zâmbit mai larg și și-a dus degetul la buzele-i trandafirii. Și-a atins cu unghia un colț delicat. Nu au colți, dar vor avea nevoie de sânge. La început, de o cantitate chiar însemnată. Și, după aceea, ocazional, după încheierea Sacrificiului.

– Toți zeii trebuie să se hrănească? am întrebat eu. Așa?

S-a așezat pe scaunul din fața mea.

– Da.

Am simțit un gol în stomac. Bineînțeles că știusem că puteau... mușca, însă nu știusem că erau nevoiți să o facă.

Zâmbetul i s-a micșorat.

– Te deranjează?

– Nu, am spus eu rapid. Adică, mi se face puțin greață de la ideea de a bea sânge.

– Așa cum s-ar întâmpla în cazul celor mai mulți care nu sunt ca noi.

Însă... mi-am amintit și cum mă zgâriase Ash cu colții pe piele. Am simțit cum mă îmbujorez.

– Toți vă hrăniți din muritori?

Aios a ridicat dintr-o sprânceană și m-a privit.

– O putem face. Are același efect asupra noastră ca dacă ne-am hrăni dintr-un zeu.

Mi-am întors din nou privirea spre chipul frumos al lui Aios. Oare din cine se hrănea Ash?

– E la fel pentru zeii primitivi?

– Ei nu au nevoie să se hrănească decât dacă au fost slăbiți în vreun fel. A început din nou să se joace cu lanțul ei. Lucru care nu se întâmplă prea des.

– Ah, am murmurat, nu prea încântată de freamătul de ușurare pe care îl simțeam. Atunci mi-a venit în minte o întrebare. Se întâmplă ceva cu muritorii când un zeu primitiv sau unul obișnuit se hrănește din ei?

– Nu. Nu dacă suntem atenți. Desigur, s-ar putea ca un muritor să simtă efectele hrănirii mai mult decât oricare dintre noi, iar dacă am lua prea mult sânge, atunci... Ei bine, atunci ar fi o tragedie dacă nu sunt fii sau fiice de-al treilea. Buzele i-au trădat încordarea. E interzis să-i trecem prin Ascensiune – să-i salvăm.

M-am simțit curioasă.

– De ce?

– Ar deveni ceea ce noi numim demizei – o ființă cu puteri asemănătoare zeilor, care nu a fost niciodată menită să aibă un astfel de dar... și o astfel de povară. Sunt cu totul altceva.

M-am încruntat, gândindu-mă că nu era un răspuns prea clar.

– Însă, ca să-ți răspund la întrebarea inițială, a continuat ea, schimbând subiectul, tânărul care a fost aici? Numele lui e Paxton și e întru totul muritor.

M-au năpădit și *mai multe* întrebări. Eram surprinsă.

– Ce caută un muritor aici?

– Sunt mulți muritori în Câmpiile Elizee, mi-a spus ea, și era limpede că avea impresia că era un lucru știut de toată lumea.

– Toți sunt... amanți? am întrebat, jucându-mă cu cordonul de la halat, gândindu-mă că Paxton mi se păruse prea tânăr pentru asta.

– Unii s-au împrietenit cu zei sau au devenit amanții lor, da. A ridicat dintr-un umăr. Alții au talente care le-au fost pe plac zeilor. Pentru mulți dintre ei, venirea în Câmpiile Elizee a fost ocazia lor de a o lua de la început. Cărările lor în viață sunt diferite.

Ocazia de a o lua de la început. Mi s-a poticnit inima în piept. Nu ar fi fost frumos? Mi-am plecat privirea spre farfurie. Eu nu aveam cum să o iau de la început, nu îmi puteam croi alt drum în viață. Nu putusem niciodată.

– Te pot întreba ceva? mi-a zis Aios, iar eu mi-am ridicat privirea spre ea și am încuviințat. Știai? Se apropiase de mine și își coborâse vocea. Despre învoială? Înainte să vină după tine.

– Știam.

– Și totuși, cred că a fost copleșitor pentru tine, a zis ea, împreunându-și mâinile. Să știi că i-ai fost făgăduită unui zeu primitiv.

– A fost, dar am învățat cu multă vreme în urmă că, atunci când nu poți face față unui lucru, *găsești* o cale, i-am zis eu. Trebuie să o faci.

A încuviințat lent din cap, în timp ce trăsăturile i-au căpătat o expresie distantă.

– Da, trebuie. Și-a dres glasul și s-a ridicat brusc, îndreptându-se spre șifonier. Apropo, am reușit să găsesc două rochii care cred că ți se vor potrivi. Însă Nyktos mi-a zis că preferi pantaloni în loc de rochii.

M-am ridicat lent și am înaintat cu pași șovăielnici. Fusese îndeajuns de atent ca să-i menționeze asta lui Aios?

– N-am reușit să găsesc colanți, însă pantalonii ăștia ar trebui să-ți vină. Aios a luat de o pereche de

pantaloni cafenii și apoi de una neagră, pe care le așezase în șifonier. Sper că sunt de ajuns.

– De fapt, chiar îi prefer în locul colanților. Sunt mai groși și au buzunare.

A încuviințat din cap, uitându-se la veșmintele pe care le pusese pe umerașe.

– Ai câteva bluze cu mâneci lungi, veste și pulovere. Sunt cam simple, a zis ea, trecându-și mâna peste un veșmânt mătăsos deschis la culoare. Ai două cămăși de noapte și câteva articole de lenjerie de bază. Îmi închipui că vei avea curând mai multe veșminte din care să alegi. S-a întors spre mine și și-a împreunat din nou mâinile. Mai ai nevoie de ceva?

Am dat să spun ceva, nevrând să o las să plece. Îmi petrecusem cea mai mare parte din viață singură și lăsată să-mi fac de cap. Însă odaia asta era uriașă și deloc familiară. Am clătinat din cap.

Aios tocmai pornise spre ușă, dar am oprit-o.

– Mai am o întrebare.

– Da?

– Ești de la curtea din Ținuturile Umbrelor?

A clătinat din cap.

– Am făcut cândva parte din curtea din Kithreia.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc ce învățasem despre diferitele curți.

– Maia, am spus, surprinsă că mi-am adus aminte de numele zeiței primitive a dragostei, a frumuseții și a fertilității. Ai slujit-o pe zeița primitivă Maia?

– Cândva.

M-a străbătut un freamăt de curiozitate. Nu știusem ca vreunul dintre zei să fi plecat de la zeul primitiv pe care se născuseră să îl servească.

– Cum ai ajuns aici?

Umerii i s-au încordat.

– Cum am mai spus, era singurul loc în care știam că aveam să fiu în siguranță.

Tulburată, nu am oprit-o când a plecat. Deși mă simțeam ușurată să știu că se simțea în siguranță aici, cât de sigur putea fi acest loc, ținând cont de faptul că cei cărora le plăcea *să îl forțeze* pe zeul primitiv al morții îi țintuiseră pe zeii aceia de zid?

Cam ăsta a fost momentul în care mi-am dat seama că Ash nu-mi spusese cine le făcuse asta zeilor.

M-am întors din nou spre șifonier. Lenjeria era de fapt doar bucăți de dantelă pe care îmi închipuiam că cei mai mulți le-ar fi considerat indecente. Am răsfoit rochiile, descoperind o curea de piele îngustă lângă celelalte veșminte. Am luat un pulover și o pereche de pantaloni și m-am îmbrăcat.

După ce am găsit un pieptăn și am petrecut enervant de mult timp ca să îmi descâlcesc numeroasele noduri, mi-am împletit părul, amintindu-mi de ce spusese Ash. Păr ce părea tors din raze de lună.

Ce lucru caraghios să spui.

M-am întors în odaia pentru dormit și m-am trezit holbându-mă la ușa ei.

Oare mă încuiaseră în odaie?

Pe toți zeii, dacă mă țineau prizonieră, aveam să... Nici măcar nu știam ce aș fi făcut, dar probabil ar fi implicat să găsesc cel mai apropiat obiect contondent și să-l pocnesc pe Ash în cap cu el.

Inima îmi bătea cu putere când m-am îndreptat spre ușă, picioarele-mi goale trecând în șoaptă peste piatra rece. Am apucat mânerul de alamă. Am tras adânc aer în piept și l-am răsucit.

Ușa nu era încuiată.

M-am înfiorat ușurată și am deschis ușa...

Am icnit. Un zeu cu păr bălai și pielea deschisă la culoare se afla în mijlocul coridorului, cu fața spre odaia

mea. Era îmbrăcat ca înainte, în straie negre cu podoabe argintii peste piept, cu o sabie scurtă într-o parte.

– Ector, am zis eu pițigăiat. Bună!

– Bună!

– Te pot ajuta cu ceva?

A clătinat din cap, fără să se urnească, cu picioarele ferm implântate în mijlocul coridorului, ca un copac de neclintit.

Stai așa...

Am tras brusc aer în piept.

– Mă îndoiesc că stai acolo pentru că nu ai nimic mai bun de făcut, nu-i așa?

– Am o mulțime de lucruri mai bune pe care le-aș putea face, mi-a răspuns el.

– Și totuși, stai de pază lângă odaia mea?

– Așa se pare.

M-am înfuriat și eram pe punctul de a răbufni. La ce folos că aveam ușa descuiată dacă stătea un gardian la ușă?

– Ești aici ca să te asiguri că nu plec din odăile mele.

– Sunt aici pentru siguranța ta, m-a corectat Ector. Am mai auzit și că ai tendința de a hoinări prin locuri periculoase.

– Ba nu am tendința de-a hoinări.

– Îmi pare rău! Poate am auzit greșit și, de fapt, ai obiceiul de a intra în locuri fără să te asiguri că ești în siguranță.

– Ei, da, acum *știu* sigur că ai vorbit cu Ash.

– Ash? a repetat Ector, ridicând din sprâncene. Nu știam că ați ajuns la un astfel de nivel de intimitate.

Și ei nu o făcuseră? „Nu sunt asta pentru tine." Așa îmi zisese Ash când îl strigasem Nyktos.

Am respirat enervată. Nu avea importanță.

– Dacă aș vrea să plec din odaia mea în clipa asta, m-ai opri?

– În clipa asta, da.

– De ce?

– Pentru că, dacă ai păți ceva, îmi închipui că lui *Nyktos* probabil nu i-ar plăcea.

– Probabil?

Ector a ridicat din umeri.

– Dar mai târziu? am întrebat eu.

– Atunci, ar fi diferit și rămâne de văzut.

– Rămâne de văzut? am repetat și râs apăsat. Era incredibil. El unde e?

– E ocupat acum.

– Și îmi închipui că nu poate fi întrerupt?

Ector a încuviințat din cap.

– Și ce-ar trebui să fac? am întrebat. Să rămân în odaie până nu mai e ocupat?

– Nu prea știu ce ar trebui să faci, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii săi chihlimbarii. Și, sincer să fiu, cred că nici măcar *el* nu știe ce să facă cu tine.

CAPITOLUL 26

În dimineața următoare, m-am ridicat brusc în șezut în pat, buimacă și cu fața schimonosită, în timp ce o femeie a intrat în odaia mea după ce a bătut la ușă o dată.

– Ți-am adus ceva de mâncare, m-a anunțat ea, trecând iute pe lângă pat, cu părul de culoarea mierii ajungându-i până la bărbia de culoare maronie-roșiatică rotunjită.

Am clipit lent, încă pe jumătate adormită. Mânecile lungi și largi ale bluzei albe i s-au tras în sus când a așezat un fel de mâncare acoperit și un urcior de apă pe masă, lăsând să se întrevadă un pumnal subțire, cu lamă neagră, prins de antebraț. Nu era singurul. Mai avea unul prins de coapsă, peste pantaloni. M-am încordat când am văzut armele, și mintea mi s-a limpezit.

– Cine ești? am întrebat eu.

– Mă numesc Davina. Cei mai mulți îmi spun Dav, a zis ea întorcându-se spre mine. Iar eu presupun că ar trebui să-ți spun *meyaah Liessa*.

Buzele mi s-au depărtat, și am simțit fiori la nivelul scalpului. Nu din pricina cuvintelor ei, ci a *ochilor* ei.

O nuanță vibrantă de albastru ce putea rivaliza cu Marea de Lână și contrasta puternic cu pupilele-i negre verticale.

Pupile care îmi aminteau de dragoninul pe care îl văzusem pe drum spre Ținuturile Umbrelor, doar că

ochii lui fuseseră roșii.

M-a privit fără să clipească.

– Te simți bine?

– Ești cumva dragonină? am întrebat eu impulsiv.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– A fost o întrebare cam impertinentă, dar, da, sunt.

La început, m-am gândit doar cum de cineva care era cam de aceeași înălțime ca mine și mai slabă decât mine se putea *transforma* în ceva de mărimea dragoninului pe care îl văzusem. Pe de altă parte, nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să te preschimbi nici măcar în ceva de mărimea lui Reaver, care era mult mai mic. Și totuși...

Apoi mi-am dat seama că mă holbam la ea cu gura căscată. M-am îmbujorat.

– Îmi pare rău! A fost nepoliticos din partea mea să te întreb. Doar că...

Nu prea știam ce să-i spun.

A încuviințat din cap, și nu mi-am dat seama dacă îmi acceptase sau nu scuzele.

Mi-am plecat privirea spre pumnalul de la coapsa ei.

– Ce înseamnă... *meyaah Liessa?*

A părut să ridice și mai tare din sprânceană.

– Înseamnă *regina mea.*

Am tresărit cu putere.

– Regina ta?

– Da, a răspuns ea tărăgănat. Ești consoarta, nu-i așa? Asta te face asemenea unei regine.

Înțelegeam, deși mi se părea straniu să o recunosc. Însă Ash... M-am înfiorat din nou. Ash spusese că *liessa* însemna multe lucruri, toate cu sensul de ceva frumos și puternic.

O regină ar fi fost puternică.

O consoartă *era.*

– Sigur te simți bine? m-a întrebat Dav.

– Așa cred. Am clătinat ușor din cap și am dat așternuturile la o parte. Unde e... Am dat să-i spun Ash, dar mi-am amintit ce reacție avusese Ector. Unde e zeul primitiv?

Nu îl mai văzusem de când îl zărisem intrând în pădurea aceea de culoare stranie.

– E ocupat.

M-am crispat.

– Încă?

– Încă.

Mi-am zis în sinea mea să trag adânc aer în piept și să-mi păstrez calmul. Nu o cunoșteam pe această femeie. Era dragonină, și cel mai probabil nu voiam să o înfurii. Așa că m-am forțat să rostesc pe un ton calm:

– Cu ce e ocupat?

Preț de o clipă, am crezut că nu îmi va oferi mai multe informații decât o făcuse Ector, dar apoi a zis:

– Era în Pădurea Muribundă, se ocupa de Umbre.

Pădurea Muribundă? Umbre?

– Sunt aproape convinsă că nu vei aprecia faptul că am chiar mai multe întrebări acum, am spus și am zărit o urmă de amuzament pe trăsăturile-i altminteri stoice, dar ce este Pădurea Muribundă și ce sunt Umbrele?

M-a cercetat preț de o clipă îndelungată.

– Pădurea Muribundă este... pădurea muribundă. Copaci morți. larbă moartă. S-a oprit, apoi a adăugat: Totul este mort.

Am strâns din buze, deși presupuneam că mi-o făcusem cu mâna mea.

– Atunci, poate că ar trebui să se numească Pădurea Moartă.

Urma aceea de amuzament i s-a mutat în ochii albaștri.

– Și eu am spus asta de multe ori.

M-am mai relaxat puțin, și halatul mi-a căzut peste picioare când m-am ridicat.

– Și Umbrele?

– Suflete care au pătruns în Ținuturile Umbrelor, însă refuză să treacă de pilaștrii de asfodele, ca să fie judecați pentru faptele săvârșite în timpul vieții. Nu se pot întoarce în tărâmul muritorilor. Nu pot intra în Vâlcea. Așa că rămân prinși în Pădurea Muribundă. Se... rătăcesc, dorindu-și să trăiască, însă neputând să dobândească viața.

– Ah, am șoptit eu, înghițind în sec. Sună îngrozitor.

– Chiar este, a răspuns ea. Mai ales că sunt înnebuniți de o foame și o sete nesfârșite. Tind să muște.

Am ridicat din sprâncene. Să muște?

– În mod normal, nu cauzează prea multe probleme, însă uneori reușesc să iasă din Pădurea Muribundă și să intre în Lethe, mi-a explicat ea. Atunci, Nyktos trebuie să-i adune. E distractiv pentru toată lumea.

– Distractiv, am repetat eu.

– Acum, cu permisiunea ta, am multe lucruri de făcut, a zis Dav îndreptându-se spre ușă. Să răspund la întrebări nu se numără printre ele. Fără supărare. S-a oprit lângă ușă și a făcut o plecăciune. Ziua bună, *meyaah Liessa!*

A ieșit apoi din odaie, închizând ușa după ea.

– Uau, am murmurat eu, privind spre masă.

Am râs scurt. Deși nu era prietenoasă de felul ei, îmi cam plăcea de ea.

Au trecut câteva ore fără nici un semn de la Ash. Ector mi-a adus un prânz frugal și apoi cina. Nu a zăbovit, ignorându-mi de-a dreptul întrebările. Așa cum făcea de fiecare dată când deschideam ușa și îl găseam pe coridor.

S-a lăsat din nou noaptea, iar, când am ieșit pe balcon și mi-am ridicat privirea, cerul căpătase o nuanță

cenușiu-argintie mai întunecată, iar stelele și luminile orașului scânteiau mai puternic. Frunzele pădurii de dedesubt deveniseră de un stacojiu-închis, aproape un negru roșiatic.

Cu două nopți în urmă, mă culcasem întru câtva iritată, iar noaptea trecută – destul de iritată. Când mă trezisem din nou, în dimineața aceasta, cu circa treizeci de minute în urmă, și îl găsisem pe Ector în fața ușii, iritația mi se transformase în *furie*.

Zeul, pe de altă parte, îmi făcuse cu mâna, destul de voios.

Doar o părticică din mine s-a întrebat ce făcuse mai exact Ector de fusese pus să stea de pază la ușa mea. Probabil își pierdea mințile acolo. Eu, una, clar mi le pierdeam. Singurul lucru care mă mai ținea oarecum sănătoasă la cap și mă împiedica să sparg lucruri aleatorii din odaia prea liniștită și prea mare era plimbatul în sus și-n jos – plimbatul în sus și-n jos și uneltitul.

Bine, poate că *uneltit* nu era cel mai bun termen pentru ceea ce făcusem până atunci. Însă uneltitul cu ce obiecte contondente, numeroase de altfel, l-aș fi putut lovi pe Ash în cap în timp ce mă plimbam în sus și-n jos prin odaie îmi aducea tulburător de multă satisfacție. Nici una dintre acele fantezii nu m-ar fi ajutat însă să-l seduc pe zeul primitiv, dar cum naiba aș fi putut începe măcar să-l fac să se îndrăgostească de mine dacă mă ținea închisă în odăile mele?

Un alt lucru care mă ajuta să nu îmi pierd mințile era că îl zăream din când pe tânărul dragonin numit Reaver. Ocazional, îl vedeam în curte, de obicei cu Aios sau cu unul dintre gardienii necunoscuți, țopăind și încercând să-și ia zborul folosindu-și aripile-i subțiri. Îl priveam de pe balconul umbrit, întru totul captivată.

M-am întors repede când am auzit o bătaie în ușă. Am alergat spre ea, dar m-am oprit brusc. Zeul din pragul ușii nu era nici Ash, nici Ector.

– Bună, a zis zeul și a făcut o plecăciune adâncă. Nu știu dacă îți amintești de mine...

– Saion, am spus eu. Erai acolo, în sala cea mare.

– Așa e. Cum te simți? a întrebat el pe un ton destul de politicos. Sper că mai bine ca ultima dată când te-am văzut.

Ultima dată când mă văzuse îi îndesasem cuiva un bici pe gât.

– Mult mai bine, am răspuns eu cu sinceritate.

Urmele lăsate de bici nu mai erau acum ieșite în relief, ci doar niște dâre roșii șterse care nu mă mai dureau deloc.

– Mă bucur să aud asta. Fruntea-i maronie netedă îi scânteia în lumina de pe coridor. Ai vrea să servești micul dejun?

– Aș vrea să ies din odaia asta.

– Oferta de a servi micul dejun, dacă accepți, ar presupune să ieși din odaie. S-a dat în spate pe coridor și într-o parte. Da sau nu?

Am șovăit preț de o clipă. Nu-l știam pe Saion, însă știam că trebuia să ies din odaie înainte să mă apuc să leg cearșafuri unul de celălalt și să încerc să cobor de pe balcon.

– Da.

– Perfect. Saion a așteptat să ies pe coridor, apoi a închis ușa. Te rog, urmează-mă.

Am făcut cum mi-a cerut, precaută, dorindu-mi în clipa aceea să fi avut la mine orice fel de armă în timp ce l-am urmat, privind întruna în jurul meu. Am străbătut coridorul lat și ne-am îndreptat spre scări. Saion nu mi-a spus nimic, și, întrucât nu mă pricepeam nici eu la

discuții de complezență, îmi convenea tăcerea dintre noi.

Am simțit o energie încărcată de nervozitate când am ajuns la parter. Antreul puternic luminat era gol. Am aruncat o privire spre ușa de lemn dublă, fără geam, vopsită cu negru.

– Sper că n-ai de gând s-o iei la sănătoasa, a zis Saion.

Mi-am întors brusc capul spre el.

– Nu aveam.

– Bun. Mi-e cam lene să te fugăresc, mi-a spus el, iar colțurile gurii i s-au ridicat.

Avea un zâmbet fermecător și perfect, la fel ca restul trăsăturilor, însă privirea-i tăioasă m-a făcut să mă îndoiesc de sinceritatea zâmbetului. Mi-a făcut semn să-l urmez pe sub arcadă.

– Iar Nyktos s-ar enerva pe mine dacă ar afla că ai reușit să scapi pe când te aflai în paza mea, a adăugat el.

De ce ar crede că aș fi fugit?

– Dacă e atât de îngrijorat că am de gând să fug, poate ar trebui să mă vegheze chiar el.

– Interesant, dar și eu am spus același lucru.

– Serios? am întrebat cu scepticism, privind spre spațiul aflat dincolo de arcada ascuțită. Erau uși de ambele părți, însă pereții erau negri și golași. Singurul lucru din spațiul cu pricina era un piedestal alb din centrul încăperii, pe care însă nu se afla nimic.

– Serios.

M-am uitat la el.

– Cum a reacționat?

De data aceasta, a zâmbit mai lejer, însă la fel de fermecător, și am intrat pe un alt coridor.

– A mormăit ceva cum că l-ar pune pe Nektas să mă mănânce.

Am făcut ochii mari. Speram că glumea.

– Ce... Ce mănâncă dragoninii?

– Nu pe mine, aia-i clar, a răspuns el. Și a spus-o în fața lui Nektas, care a susținut că nu e deloc interesat să mă mănânce, slavă zeilor!

Coridorul se bifurca în direcții opuse. În fața noastră, cele două uși erau atât de depărtate, încât flecare încăpere ar fi putut face parte din case diferite. Însă atenția mi-a captat-o ceea ce se afla în centru, între cele două uși. Am încetinit. Doi piloni negri și groși străjuiau un coridor scurt ce dădea într-o încăpere luminată de sute de lumânări. Mi-am adus aminte de Templul Umbrelor și am simțit un fior pe șira spinării când ne-am apropiat. Lumina aurie a lumânărilor alunga umbrele din încăpere, aruncând o strălucire de foc peste blocurile uriașe de piatră de umbre de pe o estradă. Era tronul. *Tronurile*, de fapt. Două la număr, unul lângă celălalt, spătarele lor sculptate în formă de aripi mari, desfăcute, ce se atingeau la vârfuri.

Tronul zeului primitiv și cel al consoartei lui.

Erau de o frumusețe obsedantă.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că tavanul era deschis. Fără sticlă. Fără nimic. Oare nu ploua niciodată aici?

Saion s-a dus cu pași apăsați spre odaia din stânga sălii tronului, și m-am cam forțat să îmi mut privirea de la tronuri. A deschis ușa.

– După tine!

Când am intrat în încăpere, am simțit în aer o multitudine de mirosuri de mirodenii și arome și am încercat să observ toate lucrurile deodată. Pereții erau goi, în afară de câteva sfeșnice. Fără magie primitivă. Flăcările lor străluceau ușor pe zidurile netede de culoarea abanosului. În centrul încăperii circulare se afla o masă, la fel de mare ca aceea din sala pentru banchete de la Wayfair. Circa o duzină de lumânări de diverse înălțimi luminau din mijlocul mesei, însă am

văzut o strălucire argintie peste vasele acoperite și pahare.

Mi-am ridicat privirea, și mi s-a tăiat răsuflarea. Tavanul în formă de dom era din sticlă, iar ce se zărea pe masă era strălucirea stelelor de deasupra. Am rămas cu gura căscată.

– Frumoasă!

Am icnit și m-am întors. Ash se afla la doar câțiva pași de mine. Era îmbrăcat tot în negru și purta o tunică simplă. Avea părul desfăcut, ceea ce-i mai înmuia pomeții ascuțiți și maxilarul dur.

Speriată de apariția lui bruscă, m-am izbit de unul dintre scaunele cu spătare curbate.

– Așa este, am șoptit eu. Nu puteam nega frumusețea sinistră a încăperii cavernoase. Este o încăpere foarte frumoasă.

A zâmbit cu buzele strânse și m-a privit din cap până în picioare, cu ochii-i asemănători luminii stelelor.

– Nici măcar nu observasem încăperea.

Mi-a luat o clipă ca să îmi dau seama la ce se referea. M-am privit, surprinsă. Nu purtam rochie, ci optasem pentru bluza cu mâneci lungi și o vestă, asemănătoare celor pe care le purtase Dav. Mi-am ridicat privirea spre el, și m-au năpădit mai multe emoții contradictorii când a zăbovit cu privirea asupra șnururilor de la vestă, asupra decolteului bluzei, apoi asupra pantalonilor strâmți. Eram nervoasă dintr-o multitudine de motive, începând cu faptul că eram închisă în odăile mele și sfârșind cu faptul că mă privea ostentativ. Însă am simțit și o altă emoție – ademenitoare și caldă – în timp ce am rămas amândoi locului, părând să ne holbăm unul la celălalt. Ash se apropiase de mine, iar intensitatea înfierbântată din privirea lui m-a făcut să mă înfior, conștientizând și anticipând...

Am tresărit când am auzit ușa închizându-se cu un clichet. Abia atunci mi-am dat seama că Saion plecase. Mi-am revenit din cine știe ce farmec pusese stăpânire pe mine.

– Ți-ai pus lacheul să încuie ușa sau nu e nevoie, acum, că ești aici?

– Sper că nu-i spui așa lui Saion, a răspuns Ash mieros. O să mă bată întruna la cap dacă o vei face.

– Ți-am lăsat cumva impresia că mi-ar păsa dacă te bate cineva la cap sau nu? m-am răstit eu.

M-am bombănit în sinea mea pentru cum am rostit acele cuvinte. Nu ar fi trebuit să arăt că eram nervoasă. Ar fi trebuit să renunț. Să fiu maleabilă. Înțelegătoare. Mă rog. Oricare dintre ele mi-ar fi fost de ajutor.

– Ești furioasă pe mine.

– Te surprinde, cumva? M-ai ținut închisă în odăile mele de parcă aș fi prizonieră.

– Să te țin închisă în odăile tale a fost un rău necesar.

Am tras adânc aer în piept, însă nu m-a ajutat cu nimic.

– Ba nu e deloc *necesar* să devin captiva ta.

Ochii i s-au făcut ca oțelul.

– Nu ești captiva mea.

– Fix așa m-am simțit.

– Dacă crezi că a fi ținută în odăile tale o zi sau două înseamnă să fii captivă, atunci nu ai idee cum este să fii ținut împotriva voinței tale, a răspuns el pe un ton rece.

– Și tu știi?

Pielea i s-a subțiat și trăsăturile i s-au ascuțit.

– Știu prea bine cum este.

Am închis gura. Nu mă așteptasem la asta.

Ash s-a relaxat și și-a întors privirea de la mine.

– Mâncarea se răcește. A înaintat și a tras scaunul din dreapta. la loc, mi-a spus. Te rog!

M-am desprins de lângă scaun și m-am așezat pe cel oferit, gândindu-mă necontenit la ce spusese. Oare fusese ținut captiv? Deși era tânăr în comparație cu alții, era totuși puternic. Cine ar fi putut face una ca asta?

Ash s-a mutat lângă mine și s-a aplecat peste umărul meu, începând să ridice capace, în timp ce eu am refuzat să-mi îngădui să admit cât de frumos mirosea. Sub fiecare capac erau o mulțime de bucate. Costiță. Cârnați. Ouă. Pâine. Fructe.

– Apă? Ceai? Limonadă? mi-a oferit el, arătând cu mâna spre mai multe urcioare. Whisky?

– Limonadă, am răspuns eu, absentă.

L-am privit cum a turnat sucul într-un pahar, după care a început să pună câte puțin din toate pe o farfurie: costiță, cârnat, ouă, fructe și două chifle. Apoi mi-a așezat farfuria în față.

Zeul primitiv al morții mă servea. Se părea că avea impresia că trebuia să mănânc cât pentru cinci. Mai că am chicotit isteric, însă am reușit să mă stăpânesc, în timp ce și-a turnat un pahar cu ceea ce părea a fi whisky și s-a așezat în capul mesei, în stânga mea. M-a surprins poziționarea aleasă. Mama și tatăl meu vitreg stătuseră fiecare la câte un capăt al mesei. Scaunul din dreapta unui rege sau, în unele cazuri, a unei regine îi revenea de obicei unui sfetnic sau cuiva care se afla într-o altă poziție de autoritate.

S-a întins și a ridicat un obiect învelit în pânză. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-a desfăcut, dând la iveală o teacă în care se afla un pumnal din piatră de umbre – cel pe care mi-l dăruise.

– Am uitat să ți-l dau când te-am văzut ultima dată. Mi l-a întins. Teaca și cureaua se pot ajusta. Ar trebui să ți se potrivească.

M-am holbat la pumnal, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Îmi înmâna o armă pe care o puteam folosi pentru a-i curma viața. Pumnalul pe care mi-l dăruise.

M-am străduit să ignor apăsarea din piept și m-am întins după pumnal. Când pielea ni s-a atins, am simțit o undă de energie străbătându-mi degetele. Cu mâinile tremurându-mi ușor, mi-am ridicat piciorul drept și mi-am legat cureaua în jurul coapsei, fixând teaca.

– Mulțumesc, am șoptit, cuvinte care mi-au lăsat un gust de cenușă pe limbă.

Nu a zis nimic preț de câteva clipe îndelungate, apoi:

– Nu am plănuit să te las singură în odaie atât de mult. Nu asta am avut de gând.

L-am privit în ochi.

– Atunci, ce-ai avut de gând?

– Să nu te fac să te simți de parcă ai fi prizoniera mea. Nu ești captiva mea. Nu vei fi niciodată captiva mea. Și-a mutat privirea spre pahar. A intervenit ceva.

Părea sincer.

– Și nu ai avut suficientă încredere în mine încât să mă lași să zburd liberă prin palat?

Ash a ridicat dintr-o sprânceană.

– E o întrebare serioasă?

Am strâns din buze și m-am gândit că avea să zâmbească, însă a spus:

– Pe moment, am reușit doar să mă asigur că erai în siguranță, într-un singur loc, în timp ce eu eram ocupat cu altceva. În orice caz, am vrut să... Și-a dres glasul, apoi a adăugat: Am vrut să îmi cer iertare că te-am supărat.

Am ridicat din sprâncene.

– Mi s-a părut că te-a durut să îți ceri iertare.

– Așa e.

Am mijit ochii.

M-a privit din nou în ochi.

– Îmi pare rău, Seraphena!

Felul în care mi-a rostit numele, tot numele... De parcă ar fi fost un păcat. Mi-am întors privirea atât de repede, încât câțiva cârlionți mi-au alunecat peste umeri, pe obraz. Îmi lăsasem părul desfăcut, gândindumă că ar fi putut fi de ajutor, ținând cont că părea să-i placă.

– Nu-mi place să fiu încuiată într-o odaie. Să fiu ținută ascunsă și... „*Uitată*. Ascunsă și uitată." Pur și simplu, nu-mi place.

– Am auzit, a zis el în cele din urmă, iar eu am răsuflat ușor. Din spusele lui Ector, ți-ai exprimat nemulțumirea într-o manieră foarte sonoră.

– Să nu o mai faci! Nu am mai spus *te rog*, dar simțeam acele cuvinte în fiecare oscior. Stai așa... Îmi poți citi emoțiile, dar îmi poți citi și gândurile?

A ridicat din sprâncene.

– Slavă parcelor că nu îți pot citi gândurile!

M-a izbit un val de ușurare... „Slavă parcelor?" L-am privit cu atenție, trecând cu vederea comentariul.

– Ai spus că ai moștenit capacitatea de a citi emoțiile de la mama ta?

– Da, a zis el, ridicând paharul. Familia ei se trăgea din curtea din Lotho – curtea zeului primitiv Embris.

Îmi stârnise interesul.

– Cum o chema pe mama ta?

– Mycella.

– Ce frumos!

– Așa e.

Mi-am plecat privirea în farfurie.

– Cred că e greu să nu îți fi cunoscut mama. Eu nu mi-am cunoscut tatăl, așa că... Am strâns din buze. O poți vizita? am întrebat eu, presupunând că trecuse în Vâlcea.

– Nu.

Am aruncat o privire spre el, cu gândul la tatăl meu.

– Există o regulă împotriva acestui lucru? Nu-i poți vizita pe cei dragi care au trecut în neființă?

– Deoarece sunt zeul primitiv al morții, risc să distrug sufletul muritorului dacă se află în prezența mea prea mult timp, cel puțin al celor care au trecut prin judecată. Este un echilibru menit să-l împiedice pe zeul primitiv al morții să își creeze propria versiune a vieții. Nu există o regulă împotriva acestui lucru pentru zei sau alți muritori, însă nici nu ar fi înțelept. Vizitarea celor dragi care au trecut în neființă îi poate face atât pe cei aflați în viață, cât și pe cei trecuți în neființă să se blocheze – să își dorească ce nu pot avea: fie să îi vadă în continuare pe cei dragi, fie să revină în rândul celor vii. l-ar putea face chiar să părăsească Vâlceaua, lucru care nu se sfârșește cu bine.

M-am gândit la spiritele din Pădurea Întunecată de Ulmi, la cei care refuzaseră cu totul să pătrundă în Ținuturile Umbrelor. Nu păreau niciodată fericiți. Doar triști și pierduți. Oare cei care părăseau Vâlceaua deveneau Umbrele despre care îmi spusese Dav? În orice caz, nu mi-aș fi dorit așa ceva pentru tatăl pe care nu îl cunoscusem niciodată. Nu mi-aș fi dorit așa ceva pentru nimeni, de altfel.

Cu excepția lui Tavius.

Nu m-ar fi deranjat dacă el ar fi sfârșit așa.

Ash s-a aplecat spre mine. Nu l-am auzit mișcându-se. Nu l-am văzut mișcându-se. A fost ca și cum simțisem că se mișcase mai aproape, lucru care nu avea logică, însă apoi m-am uitat la el și am văzut că avusesem dreptate. Și-a ridicat mâna și mi-a prins șuvițele de păr care îmi alunecaseră în față. Mi le-a împins peste umăr.

– Se răcește mâncarea.

Am încuviințat, iar el s-a tras în spate. Nici măcar nu știam de ce. Simțindu-mă ca o neghioabă, l-am privit cum își pune aproape aceeași cantitate de mâncare pe farfurie, însă mult mai multă costiță.

– Deci mănânci mâncare? am întrebat eu, gândindu-mă fără să vreau la conversația pe care o purtasem cu Aios.

Și-a ridicat privirea spre mine.

– Da, a spus el, tărăgănat. Nu pot supraviețui hrănindu-mă doar cu sufletele celor osândiți.

M-am holbat la el.

– Glumeam, a zis el, și buzele i-au zvâcnit. La partea cu mâncat suflete.

– Sper, am murmurat eu.

Nu știam dacă zeii primitivi aveau nevoie de mâncare sau... Am ridicat forțat din umeri.

– Putem rezista destul de mult timp fără mâncare, mult mai mult ca un muritor, a zis el și a luat o gură de whisky. Însă, în cele din urmă, puterile ne-ar slăbi. Și, dacă ar continua să ne slăbească, ne-am preschimba... în altceva.

– Ce înseamnă asta?

M-a privit din nou în ochi.

– Mănâncă și îți voi spune.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– E un soi de mită?

A ridicat dintr-un umăr și s-a servit cu o bucată de cârnat.

– Spune-i cum vrei tu, câtă vreme funcționează.

Să fiu forțată să fac ceva, chiar și să mănânc când mi-era într-adevăr foame, nu se număra printre lucrurile mele preferate. În orice caz, am luat o gură de ouă, deoarece curiozitatea era mereu mai puternică.

– Fericit? am întrebat eu, cu gura plină.

A zâmbit cu jumătate de gură. Se prea putea să-mi fi picat în farfurie o bucată de ou din gură.

Toată instrucția de care avusesem parte fusese în zadar. Nu mă pricepeam deloc la seducție.

Însă Ash a zâmbit larg, și am fost surprinsă că nu mi-a picat și mai multă mâncare din gură. Zâmbetul lui, felul în care-i lumina trăsăturile și îi transforma ochii în argint-viu îmi luau de fiecare dată piuitul.

Ash a chicotit.

– Foarte.

– Grozav.

Rânjind, a mestecat o bucată de cârnat.

– Putem fi slăbiți, mi-a spus el după ce a înghițit, iar mie mi-a tremurat mâna. Foamete, răni, a continuat el. Printre altele.

Am luat iute o gură de limonadă, știind foarte bine ce însemna *printre altele*.

– Și apoi?

– Apoi când suntem slăbiți de înfometare sau de foamete, ne putem preschimba în ceva mai... sălbatic. Ceva *primitiv,* a spus el, înghițind mâncarea. Bruma de umanitate pe care o avem? Poleiala aceea se șterge, și ceea ce suntem dedesubt devine singurul lucru care putem fi. M-a privit cu ochii precum norii de furtună. Nu vrei să te afli în preajma noastră dacă se întâmplă așa.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

– Doar zeii primitivi pățesc așa?

Și-a plecat pleoapele cu gene dense și a clătinat din cap.

– Un zeu primitiv a fost cândva un zeu, *liessa*. Un zeu cu o obârșie puternică, însă totuși un zeu. Ce pățește un zeu primitiv poate păți și un zeu, mult mai rapid.

– Ah, am șoptit eu, abia simțind gustul dulce-sărat al costiței. Dar atunci te-ai putea *hrăni*, nu? Așa ai opri

procesul.

– Ei s-ar putea hrăni.

Mi-a captat atenția felul în care a spus-o.

– *Tu* ai putea.

– Aș putea, mi-a confirmat el, așezând furculița lângă farfurie. Însă eu nu mă hrănesc.

M-am încruntat.

– Niciodată?

– Nu mă *mai* hrănesc.

Eram confuză.

– Dar ce se întâmplă când ești slăbit?

Și-a ridicat privirea spre mine.

– Mă asigur că nu se ajunge la asta.

Dar când îl înjunghiasem? Nu fusese câtuși de puțin slăbit? Și de ce nu se hrănea? O vreme, n-am mai vorbit nicicare, părând concentrați asupra mâncatului.

După ce m-am șters pe degete cu șervetul, nu m-am mai putut stăpâni.

– Ai fost prizonier?

Ash nu mi-a răspuns. A privit drept înainte, trecându-și degetul mare peste buza paharului.

– Am fost multe lucruri.

Am răsucit șervetul.

– Nu e cine știe ce răspuns.

Ash m-a privit.

– Nu, nu e.

Mi-am înăbușit frustrarea și mi-am așezat furculița lângă farfurie, înainte să fac un gest irațional. Voiam să știu întocmai la ce se referise, și nu doar dintr-o curiozitate morbidă. Înțelegeam că alți zei primitivi își forțau reciproc limitele, însă cum puteai ține un zeu primitiv captiv?

Și voiam să mă înșel. Voiam ca vorbele lui să fi avut o altă însemnătate. Mi se întorcea stomacul pe dos când mi-l închipuiam – pe el sau pe *oricine* – captiv fără

motiv, lucru care mă făcea să empatizez cu el. Și nu aveam voie să fac asta.

– N-ar fi mai ușor dacă am ajunge să ne cunoaștem reciproc? Sau ai prefera să rămânem străini?

– Nu prefer să rămânem străini. Sincer să fiu, Sera, aș prefera să fim din nou la fel de apropiați precum am fost pe malul lacului.

M-a privit drept în ochi, îndelung, în timp ce aerul pe care îl trăsesem în piept se blocase pe drum. Am simțit cum mi se încălzește sângele în vene când și-a trecut colții peste buza de jos. Și eu îmi doream asta. Din pricina datoriei pe care o aveam, desigur.

– Îmi doresc asta foarte mult, însă sunt lucruri pe care nu le putem discuta, Seraphena. Acesta se numără printre ele.

M-am întors privirea, și mi s-au încordat umerii. Am dat să insist, însă mi-am înăbușit dorința, nu doar pentru că a afla mai multe despre el s-ar fi putut dovedi a fi... ei bine, periculos pentru datoria mea, ci și pentru că și eu credeam că nu puteam discuta despre unele lucruri. Mama. Tavius. Noaptea în care băusem poțiunea pentru dormit. Cum fusesem tratată, de fapt, acasă. Puteam înțelege că unele lucruri erau pur și simplu prea greu de discutat.

Un scâncet ușor mi-a captat atenția. M-am aplecat în față chiar pe când un căpșor oval verde-maroniu și-a făcut apariția peste marginea mesei.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la dragonina micuță care își întindea gâtul lung și slab și căsca.

Ash s-a uitat la ea și a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ha! Nici măcar n-am știut că era aici.

Am lăsat șervetul din mână.

– Cum o cheamă?

– Jadis. Însă mai nou preferă să i se spună Jade, mi-a zis Ash, în timp ce dragonina și-a pus o aripă pe masă și s-a uitat la bucatele de pe ea. Sunt surprins că i-a luat atât de mult, a adăugat el. De obicei, se trezește de cum simte primul iz de mâncare.

Dragonina a cârâit și și-a pus ghearele din față pe masă. Erau micuțe, dar deja îndeajuns de ascuțite încât să bată în lemn. Avea aripile subțiri și aproape transparente, și puteam să jur că ochii i s-au dublat când a văzut mâncarea rămasă.

– Câți ani are?

– A făcut patru ani cu câteva săptămâni în urmă. E cea mai mică. Reaver, cel care era cu Lailah zilele trecute, are 10 ani, a spus el, iar dragonina s-a urcat cu totul pe masă. Ash a oftat. Jadis, știi că n-ai voie pe masă.

Micuța dragonină și-a întors capul spre zeul primitiv și a scos un sunet ușor, ca un ciripit.

Ash a zâmbit.

– Jos!

Am făcut ochii mari când dragonina a bătut din laba din spate și a țipat ascuțit.

– Jos de pe masă, Jadis, a repetat Ash, cu afecțiune și răbdare.

Dragonina a oftat și a sărit de pe masă. Aripi cu țepi la vârf și-au făcut apariția pe deasupra mesei, când a chefnit nemulțumită.

Ash a chicotit.

– Vino aici, răsfățată mică ce ești.

Jadis a sărit de pe scaun, și i-am auzit ghearele păcănind pe piatră. Ash s-a aplecat într-o parte și i-a întins brațul.

– Încă nu poate zbura, a spus el când Jadis i-a sărit pe braț și apoi în poală, cu ochii lipiți de farfuria cu costiță. Va mai dura câteva luni până va reuși să-și susțină greutatea, a adăugat el. Reaver tocmai învață să zboare.

L-am privit cum a apucat o bucată de costiță.

– Îi înțelegi în forma asta?

– Am petrecut îndeajuns timp cu ei ca să-i înțeleg când sunt așa, mi-a explicat el, în timp ce Jadis molfăia fericită. În primele șase luni de viață, au formă de muritor, după care se preschimbă pentru prima oară. Își păstrează de obicei forma de dragonin în primii câțiva ani. Asta nu înseamnă că nu-i vei vedea în formele lor de muritori, însă mi s-a spus că le e mai confortabil să fie așa. Se maturizează asemenea unui zeu sau unui zeu primitiv – asemenea muritorilor în primii circa 18 ani de viață. Însă în aceeași perioadă trec printr-un salt de creștere rapidă în forma de dragonin. În câțiva ani vor fi aproape cât Odin, și, până să ajungă la maturitate, vor fi cât Nektas.

Mi-erau greu să mi-o închipui pe micuța care mânca acum costiță făcându-se cât dragoninul uriaș care ne întâmpinase la intrarea în Ținuturile Umbrelor. M-am gândit la Davina.

– Cum reușesc să se schimbe dintr-o făptură de mărimea unui muritor într-una de mărimea lui Nektas? am întrebat eu, încruntându-mă. Dacă nu cumva el e și un bărbat incredibil de mare în forma lui omenească?

– E cam cât mine, mi-a spus.

Adică, mare, dar nu se compara cu un dragonin.

– Ai zice că e dureros, însă mi s-a spus că e ca atunci când te dezbraci de niște haine prea strâmte.

Cu siguranță implica o doză de magie primitivă.

– Cât trăiesc?

– Foarte mult.

– La fel de mult ca zeii?

– Unii dintre ei da. M-a privit și a adăugat: Reproducerea e destul de complicată – sau cel puțin așa mi s-a spus. Pot trece secole întregi fără să aibă pui.

Secole întregi.

M-am lăsat pe spate și am înghițit în sec.

– Ajunge. Ash a mutat farfuria când dragonina a încercat să o apuce. Nektas m-ar arde de viu dacă află că ți-am dat costiță.

– Nektas e tatăl ei?

– Da. Jadis și-a ridicat capul și s-a uitat spre el, iar Ash a adăugat cu voce mai groasă: Mama ei a murit cu doi ani în urmă.

Mi s-a strâns pieptul. Mă durea inima să mă gândesc că o ființă atât de mică rămăsese fără mamă.

Jadis și-a plecat capul și m-a privit cu ochi vibranți de culoarea cobaltului. A bâzâit și și-a ridicat aripile.

– Vrea să vină la tine, mi-a spus Ash. E în regulă?

Am încuviințat rapid, iar Ash a așezat-o pe podea. Dragonina s-a mișcat iute, ajungând lângă mine și ridicându-se pe picioarele din spate.

– Ce să fac?

– Doar întinde-ți brațul. Se va prinde de el fără să-și folosească ghearele. Din fericire, a trecut de etapa aia, a adăugat el bombănind.

Auci.

Am făcut cum mi-a spus Ash, iar Jadis s-a prins fără ezitare de brațul meu. Avea labele reci. S-a cățărat pe brațul meu, apoi mi-a sărit în poală.

S-a holbat la mine.

Eu m-am holbat la ea.

Și-a trecut coada peste piciorul meu și a scos un sunet ca un behăit.

– O poți mângâia. Nu e șarpe, a spus Ash încet, iar când m-am uitat la el am văzut că își acoperea colțul gurii cu două degete. Era limpede că nu uitase cum reacționasem la șerpii aceia. Îi place să o freci sub maxilar, a mai spus el.

Sperând că nu avea să-mi considere degetul la fel de gustos precum costița, am frecat-o sub maxilar cu lateralul degetului. Avea solzii umflați în jurul gâtului, unde îmi închipuiam că avea să-i crească în cele din urmă gulerul. Și-a strâns imediat aripile pe lângă corp și a închis ochii.

Am zâmbit larg, oarecum impresionată de creatură.

– Tot nu-mi vine să cred că am văzut dragonini – că ating unul, am recunoscut eu, zâmbind tot mai larg când dragonina și-a înclinat capul. Am citit despre ei în cărțile în care e înscrisă istoria tărâmurilor și am văzut desene cu ei. Au fost mereu numiți dragoni, nu dragonini, dar am impresia că foarte puțini credeau cu adevărat în existența lor. Sinceră să fiu, nici măcar eu nu știu dacă credeam.

– Probabil așa e cel mai bine, a zis Ash. Cred că nicicare nu ar trăi prea mult în tărâmul muritorilor: nici dragoninii, nici muritorii.

Am încuviințat din cap, simțind cum gâtul lui Jadis vibra sub degetul meu. Muritorii aveau tendința de a distruge lucruri pe care nu le mai văzuseră sau de care se temeau.

– Am o întrebare, dar mi se pare cam neadecvat să o adresez în fața ei.

Ash a râs încet.

– Abia aștept să aud despre ce e vorba.

Aș fi vrut să nu râdă. Îmi plăcea mult prea mult sunetul râsetului lui.

– Mănâncă...

Am arătat cu mâna liberă spre mine.

Zâmbea din nou, un alt lucru pe care aș fi vrut să nu-l facă.

– Sunt vânători din fire, așa că mănâncă aproape orice – inclusiv muritori și zei.

– Grozav, am murmurat eu.

– N-ar trebui să-ți faci griji în privința asta. Ar trebui să-l înfurii foarte tare pe un dragonin ca să vrea să te mănânce. Nu suntem deloc pe cât de gustoși probabil ne credem. Se pare că avem prea multe oase și nu suficient de multă carne.

– E bine, atunci. Am zâmbit când Jadis s-a împins cu căpșorul în degetul meu. În ce sens sunt gardienii tăi?

Ash a tăcut preț de câteva momente.

– Știu când un zeu primitiv de care sunt apropiați a fost rănit. O pot simți. Îi vor apăra pe acei zei primitivi în anumite situații.

– Ce fel de situații?

Și-a terminat whisky-ul.

– Orice situație care nu implică alți zei primitivi. Le este interzis să atace alt zeu primitiv.

– Nektas... a știut ce am făcut, în tărâmul muritorilor, când te-ai furișat fără să îți anunți prezența?

– Vrei să spui când m-ai înjunghiat în piept? m-a întrebat el rânjind.

– Nu știu de ce zâmbești.

Ochii i se schimbaseră. Nu se mai învolburau, dar se luminaseră până căpătaseră nuanța staniului.

– Faptul că nu ești dispusă să rostești ce ai făcut mă face să sper că nu va trebui să mă tem că mă vei ataca din nou.

– Nu m-aș lăsa prea mult în voia acelei convingeri, am bombănit eu.

Dintr-odată, mi-am dorit să mai și gândesc înainte de a spune ceva – din varii motive.

Dar Ash a râs, iar reacția lui m-a amuzat. Am simțit însă și ceva ce aducea a rușine.

– Ca să-ți răspund la întrebare, da, Nektas a știut că se întâmplase ceva, mi-a spus el, iar inima a început să-mi bată cu putere în piept. A simțit însă că nu am fost rănit grav.

– Te-am înjunghiat..., am zis eu, iar Jadis mi-a înghiontit mâna, pentru că nu mi-o mai mișcasem.

Am început din nou să o mângâi.

– Abia de m-ai zgâriat puțin.

– Abia de te-am zgâriat puțin? am bolborosit eu, simțindu-mă jignită.

– Dacă *ai fi reușit* să mă rănești grav, Nektas ar fi venit după mine.

– Chiar și pe tărâmul muritorilor?

– Chiar și acolo.

Slavă zeilor că nu îl rănisem grav. Dacă aș fi făcut-o, acum aș fi fost doar o grămăjoară de cenușă.

– Cum ar fi simțit-o?

– E legat de mine. S-a oprit, apoi a adăugat: Toți cei care locuiesc aici sunt legați de mine. Așa cum dragoninii din alte curți sunt legați de zeii primitivi de acolo.

Am înghițit în sec, știind sigur că nu aveam cum să supraviețuiesc faptei pe care urma să o săvârșesc.

– Trebuie să-mi stăpânesc mai bine furia.

Ash a râs.

– Nu știu ce să zic. Furia ta e...

– Dacă zici cumva că e amuzantă, voi fi dat deja greș la a mi-o stăpâni.

Drept răspuns, a zâmbit, iar zâmbetul lui mi-a stârnit o cu totul altă emoție, una pe care speram din răsputeri că nu o putea simți în clipa aceea.

– Aveam de gând să spun interesantă.

– Nu sunt convinsă că asta e mai bine. Am continuat să o scarpin pe Jadis sub maxilar, alungând senzația de neliniște ce-a început să mă cuprindă. N-am știut despre legătură, am zis eu.

– Bineînțeles că nu. Muritorii nu au de ce să știe despre ea. După câteva momente, a adăugat: Nu e la fel de înfricoșătoare precum tatăl ei, nu-i așa?

– Nu. Încă fremăta fericită. E adorabilă.

– Îmi voi aminti că ai spus asta când se va face cât Nektas.

Inima a început să-mi bată iute când l-am auzit șicanându-mă. Jadis avea să se facă de mărimea lui Nektas în câțiva ani buni. lar dacă eu aveam să-mi duc planurile la îndeplinire, nici unul din noi nu avea să o vadă crescând atât de mult.

– Presupun că ai terminat cu micul dejun? mi-a zis Ash, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Am încuviințat din cap.

– Bine. Trebuie să vorbim și prefer să o facem departe de orice lucru casabil cu care ai vrea sau nu să arunci în mine.

CAPITOLUL 27

Ash o luase pe Jadis când ne-am ridicat, ceea ce era un lucru bun, deoarece se părea că nu avea să-mi placă ce avea să-mi spună.

Dragonina micuță se cocoțase imediat pe umărul lui, cu labele din față și cele din spate depărtate și aripile coborâte. Trebuia să nu mă mai uit la ea, pentru că arăta întru totul ridicol și cu desăvârșire adorabilă.

Saion ne aștepta pe coridor.

– Poftim, i-a zis Ash și a dat-o jos pe Jadis de pe umărul lui. I-am deranjat somnul de dimineață, așa că trebuie să se culce la loc.

Zeul s-a încruntat când a luat-o pe dragonina moale.

– Și ce-ar trebui să fac eu cu ea?

O ținea pe dragonină așa cum îmi închipuiam că țineai un copil care a făcut pe el.

Jadis a cârâit la el.

– Leagăn-o până adoarme, i-a sugerat Ash, iar eu am amuțit. Îi place.

Saion s-a holbat la zeul primitiv.

– Să o leagăn? Până adoarme? Vorbești serios?

– Eu așa fac, a zis Ash și a ridicat din umeri. Acum, mă uitam cu gura căscată la el. La mine funcționează mereu. Dacă nu o faci, nu va adormi, și atunci va fi țâfnoasă, și nu vrei asta. În ultima vreme, a reușit să tușească scântei și ceva flăcări.

– Grozav, a bombănit Saion, așezând-o pe dragonină peste brațul lui.

– Distracție plăcută!

Ash mi-a făcut semn cu capul să-l urmez, și mi-a luat o clipă să mă urnesc.

Când am apucat-o pe coridorul din dreapta, m-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Saion legănându-și brațele încolo și încoace.

– Nu cred că știe ce înseamnă să legeni pe cineva ca să adoarmă.

Ash s-a uitat la el și a râs pe sub mustață.

– O să-l anunțe ea curând.

Mi-am mutat privirea de la ceea ce era probabil cea mai stranie priveliște pe care o văzusem vreodată.

– M-am gândit că ar fi un moment prielnic să discutăm despre viitorul tău aici, mi-a zis el când am trecut pe lângă sala tronului.

– Nu sună prea bine.

– Nu?

– Nu, am oftat eu. Ți-a spus cineva că te pricepi la decorat?

– Sunt minimalist de felul meu.

Asta da, afirmație moderată.

Mă întrebam cum arătau odăile lui private. Probabil conțineau doar cele necesare. O noptieră. Un șifonier. Un pat enorm. Însă mi se părea a fi mai mult decât minimalism. Nu existau tablouri sau sculpturi, nici stindarde sau alte semne de viață. Pereții erau la fel de reci și de duri ca el, deci poate că pur și simplu așa era el.

Descurajată, nu mi-am dat seama că Ash se oprise până nu m-am izbit de spatele lui. Am icnit.

– Scuze...

Ash a tresărit și a expirat șuierat. *Sunetul* acela. Mi-am îndreptat privirea spre chipul lui. Avea gura încordată – ochii i se întunecaseră până ajunseseră de nuanța oțelului, iar aura albă se luminase în spatele

pupilelor. Instinctul îmi spunea să fac un pas în spate, deoarece sunetul pe care îl scosese îmi amintea de un animal rănit. Oare era rănit?

Am dat să-l ating dintr-un alt soi de instinct, așa cum făcusem când dădusem de lupul *kiyou*. M-am gândit imediat la Umbre.

– Te simți bine?

– Nu o face! s-a răstit el.

Am încremenit, cu mâna la câțiva centimetri de el. Mi s-au încălzit obrajii când mi-am retras mâna. M-am simțit tot mai stânjenită, ba chiar respinsă, ceea ce m-a umplut de amărăciune. Era un sentiment prostesc. Mi-am spus asta. Nu-mi păsa dacă brusc nu mai era interesat de atingerea mea. Trebuia doar să și-o dorească, ceea ce era un lucru cu totul diferit.

– Sunt bine. Maxilarul i s-a încordat când și-a întors capul într-o parte. Trebuia să știu că nu aveai să-ți dai seama pe unde mergi.

– Iar eu m-aș fi așteptat să nu tresari așa ușor, am ripostat eu. Îmi dau deja seama că a fost înțelept din partea ta să mă scoți din sala de mese. Și foarte neînțelept să-mi înapoiezi pumnalul.

A ridicat din sprânceană.

– De ce? Ar trebui să-mi fac brusc griji că cineva îmi va implânta un obiect ascuțit în piept?

– Printre altele, am bombănit eu.

Și-a înclinat capul. Am văzut când s-a întâmplat: ochii i s-au schimbat. Nu atât de mult culoarea lor, cât umbrele ce au început să se adune în spatele lor. S-au retras, până au devenit de culoarea norilor de furtună.

– Trebuie să admit că sunt interesat de partea cu *printre altele*.

M-a străbătut un val tremurător de iritație și căldură, atățând acea parte nesăbuită și impulsivă a mea care ar fi trebuit să se concentreze asupra datoriei mele, dar

care părea să nu aibă prea multe de-a face cu ea. L-am privit în ochi și m-am apropiat de el, îndeajuns de aproape încât i-am simțit răceala trupului.

– Ei bine, n-ai șanse să afli la ce mă refeream dacă tresari când ne atingem.

Un filament de *eather* i-a scăpărat în ochi. Apoi și-a plecat ușor pleoapele.

– Acum, chiar că sunt interesat.

– Mă îndoiesc.

Ash încremenise din nou, așa cum făcuse la lac și când mă ridicasem din cadă. Nu se mișca deloc. Nici măcar pieptul nu i se mișca.

– Nu crezi că sunt? a întrebat el încet.

Am simțit furnicături pe piele și am devenit mai conștientă de ce se întâmpla în jurul meu. Am simțit din nou imboldul de a mă da în spate. Era din pricina felului în care se holba la mine, ca un prădător care își zărise prada. Știam că ar fi trebuit să tac din gură, însă încă-i simțeam pe piele cuvintele arzătoare, iar gura mea avea o cu totul altă impresie referitor la ce ar fi trebuit să facă.

– Cred că vorbești mult. Mi se pare că nu ești, de fapt, interesat să faci altceva în afară de a mă atinge, orice ai pretinde tu că faci cu mâna și...

Ash s-a mișcat cu iuțimea fulgerului, blocându-mi calea.

– Aș vrea să clarific un lucru.

Mi-am ridicat privirea spre a lui. Filamentele de *eather* i se prelinseseră în irisuri. A făcut un pas spre mine. De data aceasta, m-am dat în spate.

A zâmbit cu jumătate de gură și și-a plecat bărbia.

– De fapt, *trebuie* să clarific un lucru.

– Bine? am zis eu și am înghițit în sec în timp ce a înaintat cu pași apăsați. Nu mi-am dat seama că am

continuat să mă îndepărtez de el până nu am atins cu spatele piatra rece a peretelui golaș din spatele meu.

Ash și-a ridicat brațul și și-a pus mâna lângă capul meu. S-a aplecat îndeajuns de aproape încât aerul să capete un iz de citrice.

– Interesul meu față de tine nu e doar vorbărie.

M-a străbătut un tremur de energie când m-a atins cu buricele degetelor pe obraz. Mi s-a împleticit limba în gură. Era incredibil de uriaș când stătea atât de aproape: îl vedeam doar pe el și nimic dincolo de el.

– *Interesul* meu față de tine este o nevoie foarte reală și foarte puternică. M-a mângâiat cu degetele pe maxilar și apoi pe gât. S-a oprit cu ele pe pulsul care îmi bătea cu sălbăticie. Aproape că a devenit un lucru în sine. O entitate tangibilă. Mă gândesc la ea în cele mai inconvenabile momente, a spus el, și i-am simțit răsuflarea pe buze.

Împotriva rațiunii mele, o senzație de anticipație mi-a cuprins mușchii, care mi s-au încordat.

– Mă trezesc puțin cam frecvent amintindu-mi gustul tău pe degetele mele.

Am tras aer în piept, ametită, și am tremurat ușor din tot corpul. Mi-am întins palmele pe perete.

– Încerc să nu o fac, a continuat el, înclinându-și capul și rostind aproape în șoaptă: Lucrurile sunt deja îndeajuns de complicate între noi, nu-i așa?

Nu am spus nimic, doar am stat acolo, cu inima bătându-mi năvalnic în piept și așteptând.

– Însă, atunci când sunt în preajma ta, nu îmi doresc deloc să fiu fără complicații. Ash și-a plimbat buzele peste obrazul meu, făcându-mă să icnesc apăsat când s-a apropiat de urechile mele. Sau în control, a adăugat el. Sau *cuviincios*, a zis, iar eu m-am cutremurat când am simțit atingerea umedă și decadentă a limbii Lui pe piele. Ci îmi doresc să-ți simt din nou gustul pe limbă.

Îmi doresc să fiu atât de adânc în tine, încât să uit naibii cum mă cheamă.

I-am simțit dinții ascuțiți pe lobul urechii. Am tresărit din tot corpul, deloc forțat.

– Și nici măcar nu trebuie să-ți citesc emoțiile care să știu cât de mult ți-o dorești și tu.

Am simțit o dorință nerușinată și nici măcar nu m-am sinchisit să îmi închipui că nu mi-ar fi plăcut – el și atingerea lui.

– Așa că ține minte asta data viitoare când te mai îndoiești de cât de real e interesul meu, m-a avertizat el. Pentru că nu te voi avea lipită de perete, ci pe spate, sub mine, și *nici unul* din noi nu își va mai aminti cum îl cheamă. M-a sărutat pe locul în care pulsul îmi bătea nebunește. Ne-am înțeles, *liessa?*

A trebuit să fac un mare efort ca să pot răspunde.

– Da.

– Bun. Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, a zis Ash tărăgănat, apoi s-a dat în spate. Așadar m-am gândit că ar trebui să îți fac și un tur rapid al castelului.

Am rămas lângă perete, cu genunchii straniu de moi și cu pulsul bătându-mi năvalnic.

Ash zâmbea cu îngâmfare.

– Adică, dacă te simți în stare.

M-am crispat și l-am privit drept în ochi. Zâmbea și mai tare acum. Pierzându-mă cu firea, m-am desprins de perete.

– Nu-mi place de tine.

– E mai bine așa, a zis el și s-a întors cu spatele la mine. M-am încruntat la spatele lui. Cele mai multe dintre odăile de pe acest palier nu sunt folosite. A înaintat cu pași mari, iar eu n-am avut de ales decât să-l urmez. Bucătăria e la capătul coridorului ăstuia, iar la

capătul celuilalt se află sala cea mare. Nici ea, ca majoritatea odăilor, nu e folosită.

Am reușit în cele din urmă să-mi vin în fire.

– Dar biroul tău?

– Se află într-acolo, a zis el și a arătat spre un set de uși dintr-un alcov umbrit. Și e doar un birou.

Și-a văzut de drum, însă eu eram interesată.

– Conține doar o masă de lucru și câteva scaune?

M-a privit peste umăr.

– Ești cumva profetesă?

Am pufnit disprețuitor. A zâmbit din nou ușor, după care și-a întors privirea în față.

– Are tot ce-i trebuie.

O masă de lucru și scaune erau tot ce-i trebuia. Însă, dacă Ash semăna cu conducătorii muritori, știam că cel mai probabil petrecea mult timp în astfel de încăperi. M-am gândit la figurinele de sticlă care se aflau în biroul tatălui meu vitreg. Sau care se aflaseră în el. Oare erau tot acolo sau mama pusese să fie scoase?

Ash s-a îndreptat spre un alt alcov și a deschis ușa dublă.

– Aici e biblioteca.

O lumină s-a aprins când el a intrat în încăperea mare, aruncând o strălucire de culoarea untului peste nenumăratele rânduri de cărți ce acopereau pereții. Se înălțau de la podea până la tavan, iar la rândurile de sus puteai ajunge doar cu o scară cu rotile care se deplasa pe un soi de șine de-a lungul rândurilor de sus. În centrul încăperii am văzut singura urmă de culoare reală din palat de până atunci. Două canapele lungi erau așezate față în față, ambele în nuanțe închise de stacojiu. Se părea că pe peretele din spate, deasupra câtorva lumânări aprinse, erau agățate două portrete, însă erau prea departe ca să identific vreun detaliu.

– Câte cărți!

M-am dus spre stânga. Multe dintre cotoare erau acoperite de un strat fin de praf.

– Cele mai multe dintre ele i-au aparținut tatălui meu. Unele dintre ele – mamei. Ash se dusese spre centrul încăperii, și m-a privit cum am trecut pe lângă rafturi. Nu sunt multe... lecturi stimulatoare. Majoritatea sunt registre, însă mai în spate sunt și câteva romane pe care cred că le colecționa mama. A urmat o pauză, apoi m-a întrebat: Îți place să citești?

Am încuviințat din cap și m-am uitat la el. Stătea cu mâinile împreunate la spate.

– Ție?

– Când eram mai tânăr, da.

– Dar acum nu? Mi-am luat privirea de la el. Unele dintre cotoare erau inscripționate într-o limbă pe care nici măcar nu puteam începe să o descifrez.

– Din păcate, evadarea pe care mi-o oferea lectura cândva s-a estompat, a zis el, iar eu m-am întors spre el, pe punctul de a-l întreba de ce anume încerca să evadeze, dar a vorbit din nou: Poți veni în bibliotecă oricând dorești.

Am încuviințat din cap, privindu-l cu atenție.

– Nu știu ce anume din asta te-a făcut să crezi că aș arunca cu obiecte ascuțite după tine.

A zâmbit din nou cu jumătate de gură.

– Partea asta: te poți plimba prin palat și pe pământurile lui după bunul-plac, însă există condiții.

– Reguli? am clarificat eu.

– Acorduri, a rectificat el.

– Nu știu cum le poți numi acorduri dacă nu am fost de acord cu nimic, am subliniat eu.

– Asta-i drept. Presupun că sper că vor deveni acorduri.

– Și dacă nu sunt de acord?

– Atunci, presupun că vor fi reguli care nu îți vor plăcea.

Am mijit ochii.

– Care sunt *condițiile?*

– Primul acord *promițător* este că ești liberă să te plimbi prin palat și pe pământurile care-l înconjoară, așa cum am spus, dar nu ai voie să intri în Pădurea Roșiatică dacă nu sunt cu tine.

Asta m-a surprins.

– Aș fi presupus că-mi vei spune să nu intru în Pădurea Muribundă din pricina Umbrelor.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Văd că cineva a vorbit cu tine.

Am ridicat din umeri.

Și-a împreunat mâinile la spate.

– Uneori, Umbrele reușesc să ajungă în Pădurea Roșiatică. Nu se întâmplă deseori, mi-a explicat el.

M-am bucurat să aud asta, din moment ce nu părea să existe un zid între Pădurea Roșiatică și palat.

– Deci de ce pot intra în ea doar însoțită de tine? Prezența ta le ține la distanță pe Umbre?

– Din nefericire, nu.

M-am gândit din nou la felul în care reacționase când mă lovisem de spatele lui.

– Te-ai rănit când te-ai ciondănit cu ele? Am auzit că mușcă.

– Se pare că cineva *chiar* a trăncănit, a zis el. Mușcă și zgârie.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

– Mușcătura lor îți poate străpunge pielea?

– Pielea mea nu e impenetrabilă, după cum bine știi.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Era un pumnal din piatră de umbre.

– Obiectele ascuțite, fie ele dinți sau pumnale, îmi pot străpunge pielea – și pe cea a unui zeu.

– Asta ai pățit la spate? am întrebat eu și m-am apropiat de el.

Preț de o clipă îndelungată, nu a răspuns.

– Da.

– Și de ce nu te-ai vindecat?

– Ai multe întrebări.

– Și?

A zâmbit ușor.

– Suntem de acord? a contracarat Ash.

– Nu mi-ai spus de ce nu pot intra în ea fără tine.

M-a privit în ochi.

– Pentru că probabil ai muri.

– Ah. Am amuțit. Ce altceva se mai află în...

– Al doilea lucru cu care suntem de acord e că poți intra în oraș dacă dorești, a continuat el, iar eu am închis gura. Însă doar după ce te-am prezentat drept consoarta mea. Și doar însoțită.

– Mai am întrebări.

Ash m-a privit cu chipul lipsit de expresie.

– Bineînțeles că ai.

– De ce trebuie să aștept până sunt prezentată drept consoarta ta?

– Toți muritorii care locuiesc în Ținuturile Umbrelor și în Lethe se află sub protecția mea. Însă până și protecția oferită de un zeu primitiv este limitată. Zei din alte curți pot intra în Lethe – și chiar intră. În calitate de consoartă a mea, orice zeu sau zeu primitiv ar fi foarte nesăbuit să se ia de tine. Chiar și cei cărora le place să forțeze nota, mi-a explicat el. Însă, până atunci, vei fi considerată o simplă muritoare.

Nu-mi plăcea câtuși de puțin cum suna asta.

– Pentru că muritorii se află la capătul inferior al lanțului trofic?

– Cunoști deja răspunsul.

Am strâns din buze.

– Ce drăguț!

Un mușchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului.

– Și sper că știi că eu nu cred asta... Nu ca alții.

Știam și mi-aș fi dorit să nu fi știut, deoarece, dacă i-ar fi considerat pe muritori mai prejos decât el însuși, sarcina mea ar fi fost mai ușor de îndeplinit.

– De ce, femeie matură fiind, care a fost prezentată drept consoarta ta, aș avea nevoie de escortă? l-am întrebat.

– De ce, femeie matură fiind, ai intra în locuințele altora fără să te asiguri mai întâi că sunt goale? a ripostat el.

Mi s-au strâns mâinile pumn.

– O zici de parcă mi-aș fi făcut un obicei din asta.

– Și nu e așa?

– Nu.

Mi-a aruncat o privire ce mi-a dat de înțeles că se îndoia de asta.

– Fie că e sau nu un obicei nesăbuit și periculos, nu cunoști orașul, nici pe locuitorii lui, iar ei nu te cunosc pe tine. Și, deși cei mai mulți dintre zeii primitivi și zeii obișnuiți știu că nu trebuie să-i facă rău unei consoarte, unii pur și simplu nu respectă regulile sau nu au bunăcuviința necesară pentru a nu o face.

– E o regulă? Să nu rănești o consoartă?

A încuviințat din cap.

– Da.

– Și regula asta a fost încălcată?

– O singură dată, a răspuns el. Când am dat să întreb despre cine era vorba, el a continuat: Următorul lucru cu care suntem de acord...

– Mai sunt și altele? m-am răstit eu.

– O, da, mai sunt, a răspuns el.

M-am încruntat spre el.

– Cred că glumești.

– Uneori, voi avea... vizitatori. Oaspeți pe care nu i-aș vrea în preajma ta, a spus el. Astfel de situații pot fi neașteptate.

A început să mă doară maxilarul de la cât de încleștat era.

– Însă, atunci când se va întâmpla, te vei întoarce în odăile tale și vei rămâne acolo până când voi veni după tine – eu sau unul dintre gardienii mei.

M-am crispat. Nici una dintre regulile propuse nu ar fi trebuit să mă deranjeze. Mama ar fi insistat că era unul dintre acele momente în care trebuia să dau dovadă de supunere desăvârșită. Și cu siguranță că, dacă mă conformam pur și simplu acestor reguli, avea să îmi fie mai ușor să-mi fac datoria. Însă pielea mi s-a strâns într-un mod deloc plăcut. Îmi petrecusem toată viața trăind sub văl, chiar și după ce nu mai fusese nevoie să port unul. Ascunsă, o rușine pentru ei. Uitată.

– De ce... te întristează aceste reguli? a întrebat Ash.

Mi-am întors brusc capul spre el și am întrebat în șoaptă:

– Poftim?

Și-a înclinat din nou capul.

– Ești tristă.

– Sunt enervată...

– Da, și aia. Dar ești și...

– Ba nu. Am simțit un gol în stomac. Doar nu-mi citești emoțiile, nu-i așa? Nu mi-a răspuns, și m-am simțit săgetată de un sentiment de furie. Parcă ai zis că nu o faci.

– Încerc să nu o fac. Dar se pare că mi-am lăsat garda jos, iar ceea ce ai simțit a fost ca o... Părea să caute cuvântul potrivit, în timp ce eu am urlat în sinea mea. N-am reușit să o blochez, mi-a spus el.

Am tras aer în piept. Nu voiam să știe că vorbele lui mă întristaseră. Nu voiam să știe nimeni.

– Mai sunt și alte reguli?

– Nu e tocmai o regulă, a spus el după o clipă îndelungată, dar trebuie să discutăm despre încoronarea ta drept consoartă a mea.

Am simțit iar un gol în stomac. Nu știam de ce eram agitată, dar eram.

– Când va avea loc?

– Peste două săptămâni.

Două săptămâni. Zeilor mari! Am înghițit în sec și mi-am încrucișat brațele în dreptul mijlocului.

– Și ce presupune?

– Va fi ca o celebrare, a spus el. Zei de rang înalt vor veni de la alte curți. Poate chiar și zei primitivi. Vei fi încoronată în fața lor. Mi-a aruncat o privire. Voi cere să fie adusă o croitoreasă din Lethe care să îți ia măsurile pentru o rochie adecvată, a adăugat el.

M-am încordat.

– Ar face bine să nu semene deloc cu rochia de mireasă.

– Nu am de gând să te expun în fața tuturor celor de la curtea mea și a tuturor celorlalți din Câmpiile Elizee, a răspuns el, iar eu m-am simțit categoric ușurată. Și îți va croi și o garderobă, a adăugat.

Am încuviințat din cap, și m-au năpădit o mulțime de gânduri.

– Voi... Am tras adânc aer în piept și apoi am expirat lent. Voi face Ascensiunea, ca Alesii după ce sunt găsiți vrednici?

Am văzut unduiri de umbre pe sub pielea lui. S-a întâmplat atât de repede, încât mi-am zis că fusese o închipuire a mea.

– Ce știi despre Ascensiune, *liessa?*

Am ridicat dintr-un umăr.

– Nu prea multe, în afară de faptul că zeul primitiv al vieții îi conferă Alesului viață veșnică.

Trăsăturile i s-au încordat și apoi i s-au relaxat.

– Și cum crezi că trece cineva prin Ascensiune?

– Nu știu, am recunoscut eu. Secretul acestui act este foarte bine păzit.

Filamente de *eather* i s-au prelins în ochi.

– Ascensiunea necesită ca trupul unui muritor să fie golit complet de sânge și umplut cu sângele unui zeu primitiv sau al unui zeu obișnuit. Transformarea nu reușește mereu, a spus el, iar eu m-am gândit la ce afiasem despre semizei și Sacrificiul prin care treceau ei. Însă Aleșii sunt născuți cu căiță, a adăugat el. Poartă deja în sânge un soi de semn – ceva din esența zeilor –, ceea ce le îngăduie să finalizeze Ascensiunea, dacă ar avea loc.

Privirea mi-a fugit numaidecât spre gura lui. Ce deveneau muritorii după Ascensiune? Știam că nu deveneau zei, însă nu asta era cea mai importantă întrebare pe care o aveam.

– Voi face Ascensiunea tot atunci?

Eather-ul din ochi i s-a învăpăiat.

– Nu vei face Ascensiunea. Vei rămâne muritoare.

Am rămas surprinsă și mi-am ridicat privirea spre el. Chiar dacă știam că nu avea importanță dacă treceam sau nu prin Ascensiune. Nu aveam de gând să rămânem în viață îndeajuns încât să încep măcar să pricep o durată de viață ce aducea a nemurire. Însă el nu știa asta.

– Cum poți avea o consoartă muritoare? A fost vreodată una? l-am întrebat. Dacă da, acest fapt nu fusese niciodată documentat.

– Nu a existat niciodată o consoartă muritoare, însă nu a fost niciodată alegerea ta. Nici a mea, a spus el, iar eu am simțit un junghi de respingere atât de ridicol, încât îmi venea să-mi dau palme. Și nu aș forța niciodată pe cineva să petreacă aproape o veșnicie *așa*.

„Așa."

A rostit cuvântul de parcă s-ar fi referit la Abis. Preț de o clipă, nu am priceput, însă erau atât de multe lucruri pe care nu le cunoșteam despre Câmpiile Elizee și regulile de aici – despre zeii și zeii primitivi care își forțau reciproc limitele și despre ce presupunea mai exact acest lucru în afară de ceea ce văzusem pe drum spre palat.

Și era încă un lucru care nu avea importanță. Nu era nevoie să fie deschis la ideea de a mă trece prin Ascensiune. Trebuia doar să mă iubească.

Agitată, mi-am ridicat privirea spre el.

– Mai sunt și alte reguli, Alteță?

A zâmbit cu jumătate de gură, ațâțându-mi furia.

– Oare de ce mă stârnește să îmi spui așa?

– Pentru că ești un misogin arogant și obsedat de control? am sugerat eu fără să vreau.

Ash a râs, și jur că am văzut roșu cu coada ochiului.

– Sunt arogant și uneori obsedat de control, dar nu urăsc femeile și nu simt nevoia să le controlez mai mult decât aș controla un bărbat.

L-am privit apatică.

– Mai sunt și alte reguli? am repetat.

– Ești furioasă – și nu, nu îți citesc gândurile. E limpede.

– Da, sunt furioasă. M-am întors cu spatele la el, plimbându-mă din nou de-a lungul rafturilor. Ceea ce tu numești acorduri sunt, de fapt, reguli, iar mie nu-mi plac regulile.

– N-aș fi ghicit veci pururi, a comentat el.

– Nu-mi place că ai impresia că poți stabili reguli de parcă ai avea...

Mi-a venit în sfârșit mintea la cap și am tăcut.

Ash a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce anume, *liessa?* De parcă aș avea ce anume? Autoritatea necesară? Asta aveai de gând să spui? Și te-ai oprit cumva pentru că ți-ai dat seama că *am* autoritatea necesară?

Am strâns din buze. Nu de aceea mă oprisem, dar probabil de aceea ar fi trebuit să o fac.

– Chiar am autoritatea necesară. Asupra ta. Asupra tuturor de aici, asupra tuturor muritorilor din acest tărâm și din afara lui, însă nu de aceea am stabilit aceste condiții, mi-a spus el când am ajuns la capătul rafturilor, în apropierea portretelor. Le-am stabilit ca să te ajute să fii în siguranță.

– Nu am nevoie de ajutor pentru asta, am zis eu, ridicându-mi privirea spre portrete.

Unul dintre ele era al unui bărbat. Celălalt – al unei femei.

– Unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le poți face este să accepți ajutorul altora.

– Tu faci asta? am întrebat eu, holbându-mă la femeie. Era frumoasă. Păr de culoarea vinului roșu, aproape în aceeași nuanță ca al lui Aios, față ovală, piele trandafirie. Avea sprâncene clar conturate, ochii argintii pătrunzători. Pomeții îi erau înalți și gura – plină. Accepți deseori ajutor din partea altora? am întrebat eu.

– Nu pe cât de des ar trebui să o fac.

Vocea îi era mai aproape.

– Atunci, poate că nu știi dacă e sau nu o faptă curajoasă.

Mi-am mutat privirea spre bărbat, și, deși bănuiam că știam deja cine erau, tot nu am fost pregătită pentru asemănarea izbitoare cu zeul primitiv din spatele meu. Părul până în dreptul umerilor și negru – puțin mai închis la culoare decât al lui Ash – și același ten bronzat ca Ash. De fapt, aceleași trăsături. Maxilar puternic și

pometi lați. Nas drept și gură mare. Aveam impresia că mă uitam la o versiune mai în vârstă și mai puțin definită a lui Ash, mulțumită trăsăturilor mai delicate ale femeii.

– Sunt părinții tăi, nu-i așa?

– Da. Acum, se afia direct în spatele meu. E tatăl meu. Numele lui era Eythos, a zis el, iar eu am repetat în gând numele. Și ea e mama mea. A venit în spatele meu, și a trecut o clipă îndelungată până să vorbească din nou. Mi-l amintesc pe tata. Vocea lui. Amintirile despre glasul lui s-au estompat în timp, însă încă îl văd în mintea mea. Așa știu cum arăta mama.

Încercând să mă împotrivesc senzației de usturime din gâtlej, mi-am împreunat din nou brațele în talie.

– E greu să o vezi... în mintea ta, nu-i așa? Când nu te afli direct în fața acestui tablou.

– Da.

Am simțit că mă privea.

– În odăile private ale mamei e un portret al tatei. Singurul rămas. E straniu, deoarece portretele tuturor celorlalți regi sunt afișate în sala de banchete. Am tras adânc aer în piept, sperând să potolesc senzația de usturime din gâtlej. Cred că... o durea prea tare pe mama să îl vadă. L-a iubit. A fost *îndrăgostită* de el. Când a murit, cred că... a luat cu el o parte din ea.

– Îmi închipui că așa a fost, a zis Ash, apoi a tăcut preț de o clipă. Dragostea e un risc inutil și periculos.

Mi s-a strâns inima-n piept, și m-am uitat la el.

– Chiar crezi asta? M-am gândit la Ezra și Marisol și am rostit un adevăr – doar că nu adevărul *nostru*. Eu cred că dragostea e frumoasă.

– Știu asta, a zis Ash, privind în sus la părinții lui. Mama a murit pentru că l-a iubit pe tatăl meu, nimicită pe când încă mă aflam în pântecul ei.

Am încremenit cu totul când l-am auzit. Până și inima mi s-a oprit.

– De aceea mi se spune Cel Binecuvântat. Nimeni nu știe cum de-am supraviețuit unei astfel de nașteri, a zis el, iar mie mi s-a strâns pieptul. Dragostea le-a provocat moartea cu mult înainte ca oricare din ei să-și dea ultima suflare. Înainte chiar ca tatăl meu să o fi cunoscut pe mama. Dragostea e o armă frumoasă, deseori mânuită pentru a-l controla pe celălalt. Nu ar trebui să fie o slăbiciune, însă asta devine. Iar cei mai inocenți plătesc întotdeauna pentru ea. Nu am văzut niciodată ceva bun care să izvorască din dragoste.

– Tu. Tu ai venit din dragoste.

– Și chiar crezi că sunt bun? Nu știi ce lucruri am făcut. Ce pățesc alții din pricina mea. Ash și-a întors capul spre mine. Avea ochii de culoarea fierului, întunecați. Tatăl meu a iubit-o pe mama mai presus de orice alt lucru din aceste tărâmuri. Mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Și totuși, nu a reușit să o țină în siguranță. De aceea am stabilit aceste condiții. Aceste *reguli,* cum îți place ție să le numești. Nu pentru că aș încerca să îmi exercit autoritatea asupra ta sau pentru a te controla, ci pentru că încerc să fac ceea ce tatăl meu nu a reușit. Încerc să mă asigur că nu vei avea parte de aceeași soartă ca mama.

CAPITOLUL 28

Mai târziu în seara aceea, după o cină tăcută în odăile mele, singură, am luat o pătură decorativă moale și am ieșit pe balcon.

Mi-am înfășurat pătura pe după umeri și m-am dus lângă balustradă. Toată ziua întorsesem pe toate părțile ce-mi spusese Ash despre părinții lui... despre dragoste.

Am expirat tremurat, privind spre curtea gri. Mama lui fusese ucisă pe când el se aflase încă în pântecul ei. Nu puteam...

Mi s-a pus din nou un nod în gât. Nu am avut nevoie de prea multă logică pentru a mă gândi că singura dată când regulile privind consoartele fuseseră încălcate, acest lucru dusese la moartea mamei lui.

La uciderea ei.

Am simțit o apăsare-n piept, de mâhnire, în timp ce m-am holbat la frunzele Pădurii Roșietice, ce se întunecau lent. Cine îi ucisese mama? Oare aceeași persoană care îi ucisese și tatăl? Și oare așa ajunsese tatăl lui îndeajuns de slăbit încât să fie ucis? Pentru că își iubise soția mai mult decât orice altceva din ambele tărâmuri? Cu siguranță fusese ucis de un alt zeu primitiv. Nu știam însă de care anume. Știam doar ce scriseseră preoții lor și muritorii despre ei, iar puținele informații care existau nu erau suficiente pentru a-mi forma o părere.

Oare de aceea ceruse tatăl lui o consoartă? Dar, dacă soția lui fusese deja ucisă, de ce ar fi vrut o soție

muritoare, care ar fi fost și mai vulnerabilă?

Sau una în cazul căreia nu ar fi trebuit să se teamă vreodată că s-ar fi putut îndrăgosti de ea?

Însă nici asta nu avea sens, deoarece dragostea pe care i-o purtase soției lui provocase deja daune. Faptul că ea era în viață sau moartă nu ar fi schimbat acest lucru.

Nu avea sens. Tatăl lui trebuie să fi avut un motiv pentru care făcuse asta, dar oare motivul avea importanță?

„Nu", am auzit o șoaptă ce părea a fi un amestec între vocea mea și vocea mamei.

Avea în schimb sens posibilitatea foarte reală ca Ash să fi fost... incapabil de dragoste din pricina a ceea ce li se întâmplase părinților lui. Nici o părticică din mine nu se îndoia că într-adevăr credea fiecare cuvințel pe care-l spusese despre dragoste, iar asta era trist.

Și înspăimântător.

Deoarece, dacă nu își îngăduia să iubească, ce puteam face eu pentru a schimba asta? La naiba, nu reușeam nici măcar să nu mai fiu potrivnică mai mult de câteva minute.

N-ar fi trebuit să fiu vreodată întâia fiică născută după ce fusese făcută învoiala. Oricine sau orice ar fi fost mai bun decât mine pentru a duce la îndeplinire această sarcină. Poate chiar și un guzgan.

M-a cuprins un sentiment acut de disperare în timp ce stăteam acolo, pe marginea canapelei, privind spre Pădurea Roșiatică. Frunzele căpătaseră o nuanță închisă de negru-roșiatic, semn că se lăsase noaptea. Stând acolo, m-am gândit la ce făcusem în noaptea dinainte ca Ash să vină după mine. Înainte de tot ce se petrecuse cu Tavius.

O ajutasem pe Marisol, pentru că o iubeam pe Ezra. Era limpede că nu era vorba despre același tip de

dragoste care existase între părinții lui Ash, însă dragostea... chiar te mână să faci lucruri nesăbuite. Oare cum avea să reacționeze Ash la darul meu, când avea să afle că puteam opri un suflet să pătrundă în Ținuturile Umbrelor, că-l puteam întoarce în trupul lui, sănătos și întreg?

Întrucât era zeul primitiv al morții, mă îndoiam că avea să fie încântat să afle despre asta...

O mișcare în curte mi-a întrerupt șirul gândurilor. Am recunoscut din nou silueta înaltă a lui Ash. La fel ca data trecută, a dispărut singur în întunericul stacojiu al Pădurii Roșietice.

Trei zile mai târziu, durerea surdă a revenit, oprindu-mi-se în tâmple. Împreună cu urme slabe de sânge când m-am spălat pe dinți. Durerea nu se compara cu cea pe care o simțisem în ziua în care Sir Holland îmi dăduse să beau ceaiul pe care mi-l preparase, însă, pe când mă aflam în sala tronului întunecată, înconjurată de gardienii zeului primitiv, mi-am făcut griji că avea să se înrăutățească. Nu îmi aduceam aminte ce ierburi fuseseră în săculețul pe care mi-l lăsase Sir Holland.

Foindu-mă de pe un picior pe celălalt, am privit spre estrada din piatră de umbre, la zeul primitiv, care stătea pe unul dintre tronuri. Trupul mi s-a încordat când l-am văzut. Era înveșmântat în negru, cu brocart de culoarea fierului în jurul gâtului înalt, iar o fâșie subțire din materialul dens îi brăzda pieptul pe diagonală. Arăta de parcă fusese invocat din umbrele unui ceas de noapte presărat cu stele. Îl privea pe un bărbat care străbătea încăperea spre estradă. Nu purta coroană când se întâlnea cu oamenii din Lethe. În spatele tronurilor nu fuseseră înălțate stindarde mărețe. Nici urmă de vreo grandoare ceremonială. Gardienii din alcov nu erau îmbrăcați în livrea sau straie elegante,

însă erau înarmați până-n dinți. Toți aveau o sabie scurtă în dreptul șoldului și una mai lungă la spate, în teacă, mânerele înclinate în jos, într-o parte, pentru a le apuca ușor. La piept aveau pumnale cu tăișuri curbate primejdioase. Toate tăișurile erau din piatră de umbre.

– Tot timpul te foiești atât de mult? am auzit o voce șoptind în dreapta mea.

M-am liniștit, oprindu-mă din foit, și m-am holbat la Saion. Se uita drept în față.

– Poate? am zis eu încet.

– Ți-am spus că n-ar fi trebuit să o lăsăm să intre, a comentat Ector din stânga mea.

În spatele meu, Rhain a chicotit.

– Te temi că Tăticul Nyktos se va supăra pe tine că ai lăsat-o să intre și te va trimite la culcare nemâncat?

Am ridicat din sprâncene. *Tăticul Nyktos?*

– Nu pe mine va fi nervos, a comentat Ector, privindu-l pe bărbat la fel de atent ca Saion, ci pe voi doi, întrucât eu am fost singurul care s-a împotrivit.

– Nu suntem, oare, o echipă? a întrebat Saion. Dacă vreunul dintre noi se duce la fund, ne ducem cu toții la fund.

Ector a zâmbit afectat.

– Ba eu nu fac parte dintr-o astfel de echipă.

– Trădătorule, a murmurat Rhain.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Lumea nici măcar nu mă poate vedea. Mă îndoiesc sincer că până și el știe că sunt aici.

Saion și-a plecat privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană. Și el, și ceilalți doi zei erau la fel de înarmați precum gardienii din fața noastră.

– Fiecare părticică din Nyktos știe întocmai unde ești.

M-am înfiorat când, chiar în clipa aceea, zeul primitiv de pe tron și-a întors capul spre alcovul întunecat. l-am simțit efectiv privirea trecând prin șirul de gardieni

care se afla în afara alcovului. Mi-am ținut răsuflarea până când nu s-a mai concentrat asupra mea.

Aveam impresia că urma să dau de bucluc din pricina asta mai târziu, deși nu credeam că încălcam vreo regulă. Să își întâlnească supușii nu era totuna cu a avea musafiri neașteptați. Cel puțin așa am judecat eu în timp ce l-am privit pe bărbat oprindu-se în fața zeului primitiv și făcând o plecăciune adâncă. Nu știusem că Ash avea să primească supuși astăzi. În apărarea mea, crezusem că Ash și gardienii lui aveau să dispară din nou într-o încăpere care se afla în spatele estradei, așa cum îl surprinsesem făcând de mai multe ori în ultimele trei zile.

Ceea ce mă făcea extrem de curioasă în legătură cu ce se întâmpla în încăperea aceea. Cu ce se discuta acolo.

Hoinăream prin palatul tăcut și altminteri gol, așa cum făcusem în ultimele *trei zile*, când îl văzusem intrând din nou în sala tronului împreună cu câțiva gardieni și mă hotărâsem să-i urmez. Abia de făcusem doi pași în încăpere, când Saion apăruse de nicăieri și mi se pusese în cale. Aproape că mă așteptasem să mă alunge, însă nu o făcuse.

Așa că, iată-mă! De când fusesem în bibliotecă, nu mă mai aflasem prea mult în prezența lui Ash. Nu luasem cina sau micul dejun împreună. Nu mă vizitase neanunțat. Mi se alăturase scurt cu o zi înainte, pe când mă aflasem sub una dintre scările exterioare, privindu-i pe Aios și pe Reaver. Se oprise doar cât să mă întrebe cum mă simțeam și apoi plecase. Câteva minute mai târziu, îl văzusem ieșind pe porți, călare pe Odin, împreună cu mai mulți gardieni.

Era de prisos să spun că nu mă simțeam doar neliniștită, ci și enervată și în o sută de alte feluri. Însă în mare parte eram frustrată. Cum să-l seduc dacă nu-l vedeam niciodată?

Bineînțeles, în fiecare noapte mă holbam la afurisita aia de ușă dintre odăile noastre. De mai multe ori chiar stătusem în fața ei, gândindu-mă dacă să bat sau nu la ușă. De fiecare dată când făceam asta, mă gândeam la ce-mi spusese despre dragoste și mă întorceam în patul meu.

Nu m-am gândit de ce.

Mă gândeam, în schimb, ce eșec desăvârșit se dovedea a fi îndatorirea mea.

Bărbatul cu părul închis la culoare s-a ridicat din genunchi și s-a îndreptat de spate.

– Alteță, a zis el.

– Hamid, a răspuns Ash, și o pală bruscă de vânt a suflat prin încăpere, mișcând flăcările lumânărilor.

Mi-am îndreptat privirea spre tavanul deschis și am văzut un dragonin zburând deasupra. Dăduseră târcoale palatului cât timp oamenii se înfățișaseră zeului primitiv pentru a vorbi despre transporturi ce urmau să ajungă, sosiri de la alte curți și certuri între arendași. Toate, lucruri surprinzător de pământești.

Cu excepția dragoninului.

– Cu ce te pot ajuta astăzi? a întrebat Ash.

– Nu... am trebuință de nimic, Alteță, a zis Hamid și și-a împreunat mâinile, privind agitat spre zeul primitiv.

– E muritor? am întrebat eu.

– Da, a zis Ector, înclinându-și capul. Cum de ai știut?

Am ridicat din umeri. Era greu de explicat, însă bărbatul nu avea acel simț aproape inerent de încredere în sine și aroganța ce păreau să se vadă în felul de-a se mișca al zeilor și al zeilor primitivi.

– Doar că sunt îngrijorat într-o privință, a continuat Hamid, privind în sus prin claia-i de păr închis la culoare. Și, deși sper că se va dovedi că nu are importanță, mă tem că s-ar putea să nu fie așa.

– Ce este? a întrebat Ash, bătând cu degetele în brațul tronului.

– E vorba despre o tânără sosită de curând în Lethe. Numele ei e Gemma...

– Da, a zis Ash, și mișcările degetelor i s-au potolit. Știu la cine te referi. Ce-i cu ea?

– Am văzut-o în fiecare zi în ultima lună. Vine în brutărie. Cere mereu o bucată de tartă de ciocolată cu căpșune, a explicat Hamid, și, preț de o clipă, mi-am închipuit cât de delicioasă trebuia să fie o astfel de gustare. O fată foarte tăcută. Foarte politicoasă. Nu prea îi privește pe ceilalți în ochi, însă îmi închipui... ei bine, nu are importanță. A tras adânc aer în piept. N-am mai văzut-o de ceva vreme. Am întrebat în jur. Nimeni n-a mai văzut-o.

Ash înlemnise pe tron, la fel și zeii din jurul meu.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Cu patru zile în urmă, Alteță.

– Ai observat dacă a însoțit-o vreodată cineva? Sau ai văzut pe cineva care să devină interesat de ea? a întrebat Ash.

Muritorul a clătinat din cap.

– Nu.

– Voi pune pe cineva să verifice, a zis Ash, aruncând o privire rapidă spre alcovuri. Mulțumesc că mi-ai adus la cunoștință acest lucru!

Saion s-a îndepărtat imediat de mine. S-a uitat peste umăr la Rhain, apoi la mine.

– Cu permisiunea voastră.

Înainte să apuc să spun ceva, atât el, cât și Rhain au plecat din alcov, îndreptându-se cu pași mari spre intrarea în încăpere. M-am întors spre Ector, încruntată.

– Cine e această Gemma?

Ector avea maxilarul încleștat.

– Nimeni.

Nu credeam câtuși de puțin că era o nimeni. Nu judecând după reacția pe care i-o stârnise lui Ash. Eram cât se poate de interesată în timp ce i-am privit pe Hamid ieșind din încăpere și pe Theon intrând.

Nu-l mai văzusem pe zeu din ziua în care sosisem aici. În timp ce s-a îndreptat cu pași repezi spre estradă, am observat că zâmbetul lejer și aerul tachinator dispăruseră. Asemenea celorlalți zei, avea o sabie scurtă la șold și una lungă prinsă la spate. S-a dus spre estradă, iar Ash s-a aplecat în față. Orice i-ar fi spus Theon a spus-o prea încet ca să aud, însă am știut că se întâmpla ceva, deoarece Ash a mai aruncat o privire rapidă spre alcov.

– Rămâi aici! mi-a poruncit Ector înainte să plece.

L-am privit neliniștită cum trece prin șirul de gardieni și urcă scările estradei. O altă pală de vânt a ațâțat din nou flăcările când un alt dragonin a zburat pe deasupra, țipând ascuțit, întretăiat. Mi s-a făcut pielea de găină când Ector și-a plecat capul spre Ash. Zeul s-a uitat la Theon, apoi a încuviințat din cap. S-a întors repede, iar Ash s-a ridicat de pe tron. Am dat să înaintez chiar pe când Ector a sărit de pe estradă, întorcându-se lângă mine.

– Vino, mi-a spus, întinzându-se după mine, însă oprindu-se înainte să mă atingă. Trebuie să mergem.

Se părea că unele lucruri nu se schimbau niciodată. M-am încruntat mai tare.

– Ce se petrece?

– Nimic.

Nu voiam deloc să-l urmez, însă am simțit încordarea bruscă din aer, care m-a avertizat că trebuia să mă supun.

M-am dus cu el, observând că Ector mergea în stânga mea, forțându-mă să stau între el și zid. M-am oprit de

cum am ajuns pe coridor.

– Ce se petrece? Și să nu cumva să spui că nimic! Ceva se petrece.

– A sosit... un oaspete neașteptat, a zis zeul cu păr deschis la culoare, făcând o grimasă. Alteța Sa a zis că știi ce să faci când avem oaspeți.

Mi-am strâns mâinile pumn.

– Da.

– Perfect. M-a condus în jos pe coridorul lat. Ai vrea să te întorci în odaia ta?

– Nu prea.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Atunci, singura ta opțiune – s-a oprit, pășind în alcov și deschizând un set de uși – este biblioteca.

M-am holbat la spațiul slab luminat. Încăperea era doar o idee mai bună decât odaia mea, chiar dacă avea un aer apăsător, bântuit – o tristețe ce se agăța de pereți și acoperea tomurile de pe rafturi, la fel ca stratul fin de praf de pe ele, scurgându-se în podele și în aer. Privirea mi-a fost atrasă de portretele luminate de lumânări din partea din spate a odăii. Oare Ash aprindea lumânările în fiecare zi, înlocuindu-le după ce ardeau de tot? Oare intra deseori aici, ca să și-l amintească mereu cu claritate pe tatăl lui? Ca să poată potrivi un chip cu numele mamei lui?

Am intrat, înconjurată de mirosul de cărți și tămâie și întâmpinată de tristețe. M-am întors spre Ector.

– Ar trebui să rămân aici până mi se permite să revin la hoinăreala mea fără noimă?

– Cam da. Mă îndoiesc sincer că va fi interesată de bibliotecă, mi-a răspuns el, iar eu am încremenit. Cineva te va anunța când ești liberă să revii la hoinăreala ta fără noimă.

Inima a început dintr-odată să-mi bată cu putere. *Ea.*

– Cine e... oaspetele?

– O prietenă a lui Nyktos, mi-a răspuns el apăsat, și mi s-a părut că nu o îndrăgea prea tare. Pe de altă parte, nu credeam că Ector mă îndrăgea prea tare nici pe mine. M-a privit cu ochi luminoși. Nu uita lucrurile cu care ai fost de acord, mi-a zis el.

– Nu uit.

Ector m-a privit cu atenție în timp ce a închis lent ușile de la bibliotecă. De cum le-am auzit închizându-se, m-am dus lângă ele și am așteptat.

Cine era *ea?*

Ba, mai mult de-atât, cine era de Ash nu mă voia prin preajmă? Am simțit o senzație acră în stomac, care nu putea fi gelozie, ci mai degrabă... o furie revoltată. Pentru cineva care pretindea că se gândea la ce *gust* aveam în cele mai neadecvate momente, cu siguranță nu se arătase *interesat* de mine în ultimele trei zile. Nu se arătase interesat nici de a i se oferi plăcere, lucru pe care bărbații și-l doreau, de obicei. Să fi fost, oare, pentru că își găsea plăcerea în altă parte, în pofida impresiei pe care o avusesem în privința experienței lui?

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să am competiție, când era limpede că nu aveam să-i câștig inima mulțumită personalității mele scânteietoare. Nu aveam prea multe opțiuni.

În plus, urma să fiu consoarta lui. Dacă era să fie *interesat* de altele, ar fi putut măcar să o facă în altă parte.

Am întredeschis ușa și m-am uitat pe coridor, oarecum surprinsă să văd că Ector nu se afla acolo. N-am pierdut nici o clipită. Am închis în tăcere ușile și m-am furișat pe coridor. Am ajuns doar până în zona biroului lui Ash, căci am auzit voci.

– În ultima vreme, a fost îndeosebi de greu să obțin o audiență cu tine, s-a auzit o voce catifelată care a

umplut coridorul.

– Da? a replicat Ash.

Am înjurat în barbă, uitându-mă rapid pe coridor. Am intrat grăbită într-un alcov și m-am lipit cu spatele de peretele de piatră rece.

– Da, a răspuns femeia. Începusem să o iau ca pe un afront personal.

– Nu e personal, Veses. Doar că am fost ocupat.

Veses? Zeița primitivă a riturilor și a prosperității? Mi s-a uscat gâtlejul în timp ce m-am aplecat spre fanta subțire dintre pilonul gros și perete. Era sărbătorită la greu în timpul săptămânilor dinaintea Ritualului, în ritualuri cunoscute doar de către Aleși. Mulți i se rugau să aibă parte de noroc, însă era riscant. Veses putea fi răzbunătoare, împărțindu-le nenorociri celor pe care îi considera nevrednici de binecuvântări.

– Prea ocupat pentru mine? a întrebat Veses, iar tonul ei dulce a căpătat o notă tăioasă.

Oare se număra printre zeii primitivi care îl forțau pe Ash?

– Chiar și pentru tine, a spus Ash.

– Acum, mă simt ușor jignită. Nota aceea tăioasă din tonul ei devenise asemenea unui pumnal chiar pe când au pătruns în câmpul meu vizual îngust. Sunt convinsă că nu o faci cu intenție, a spus ea.

Pe Ash l-am văzut primul. Era neînarmat, așa cum fusese în sala tronului. Însă, având în vedere de ce era în stare, nu știam dacă asta însemna că o considera pe Veses o amenințare sau nu.

– Ar trebui să știi deja că nu jignesc niciodată neintenționat.

Zeița primitivă a râs, iar eu am scrâșnit din dinți când am auzit sunetul acela mieros. O clipă mai târziu, a pășit în deschizătura îngustă. În timp ce Ash era

întruchiparea miezului nopții, ea era o manifestare a luminii Soarelui.

Părul blond-auriu i se revărsa peste umerii-i slabi în cârlionți groși, perfect ondulați, ajungându-i până în dreptul taliei imposibil de înguste ce era înveșmântată într-o rochie cam cu o nuanță mai deschisă decât părul ei. Materialul transparent înveșmânta un trup mlădios. Mi-am plecat privirea spre pantalonii pe care îi purtam eu și m-am gândit că probabil un picior al meu era gros cât ambele ale ei.

Mi-am ridicat din nou privirea pe când s-a întors spre Ash și mi-am dorit să mă fi uitat în continuare la picioarele mele, deoarece nici unele dintre numeroasele tablouri și reprezentări ale ei pe care le văzusem nu-i redaseră întru totul frumusețea. Avea tenul catifelat, neted și roz, fără pistrui. Avea nasul și fruntea delicate, de parcă ar fi fost făcută din aceeași sticlă lucrată manual ca figurinele din biroul tatălui meu vitreg. Și avea gura plină, un botic perfect de culoarea caiselor. Era incredibil de frumoasă.

Nu-mi plăcea de această zeiță primitivă.

Nu-mi plăcea de ea, și știam foarte bine că era din motive... ei bine, meschine.

– Nu, a spus Veses, ridicându-și brațul gol. În jurul bicepsului zvelt, purta o banderolă de argint asemănătoare cu a lui. L-a mângâiat pe braț. Tu jignești doar intenționat.

– Mă cunoști prea bine, a zis Ash, deschizând ușa de la biroul lui.

Acum, *chiar că* nu-mi plăcea de ea.

Nici de el.

Nici de nimeni.

– Într-adevăr? Dacă ar fi fost așa, nu aș fi fost luată prin surprindere de zvonul pe care l-am auzit, a zis ea, atingând cu degetele-i zvelte banderola lui de argint.

De data aceasta, deși se întâmpla incredibil de rar în viața mea, am fost precaută și am rămas la locul meu. Era o *zeiță primitivă*. Una care putea conferi ghinion dintr-o mișcare a degetelor. Iar zeii știau că aveam deja suficient ghinion în viața mea. Totuși, a fost nevoie de toată voința mea ca să rămân ascunsă.

Ash s-a uitat la ea. Era aproape la fel de înaltă ca el, așa că ochii le erau aproape la același nivel.

– Ce zvon ai auzit?

S-a jucat cu banderola lui, în timp ce eu m-am întrebat mai exact cât de tare îl ustura pe un zeu primitiv când era înjunghiat în piept cu un pumnal de umbre.

– Am auzit că ți-ai luat o consoartă.

M-am lipit de pilon, cu buzele depărtate.

Ash a zâmbit cu jumătate de gură.

– Veștile chiar circulă repede.

Veses a încremenit, holbându-se la el. Unduiri de lumină argintie slabă i-au străbătut pielea. Trăsăturile delicate i s-au înăsprit.

– Deci e adevărat? a întrebat ea, și nu mi s-a părut deloc fericită.

– Da.

Nu a spus nimic preț de o clipă îndelungată.

– E... fascinant.

– Este?

Tonul lui blazat mă irita.

– Da, a zis Veses, zâmbind cu buzele strânse. Sunt convinsă că nu sunt singura căreia i se va părea fascinant, Nyktos.

Un mușchi a zvâcnit de-a lungul maxilarului lui Ash când Veses și-a trecut mâna de pe brațul lui peste trunchiul lui, intrând apoi în întunericul din birou. Ash a urmat-o, ținându-și mâna pe una dintre uși. S-a oprit în prag și s-a întors...

S-a uitat direct spre alcov.

Am făcut ochii mari și m-am smucit lângă perete. Știa întocmai unde eram. Ce drăcie?! Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, am așteptat până am auzit ușa închizându-se, înainte să arunc o privire printre pilon și perete. Coridorul era gol.

M-am înfuriat din nou când am ieșit din alcov. Ash fusese atât de ocupat în ultimele câteva zile, încât abia de-l văzusem, dar își făcea timp pentru Veses? Care era zeiță primitivă, ce-i drept, dar oricum...

Am trecut grăbită de bibliotecă, spre scările dosnice pe care le descoperisem cu câteva zile în urmă, și am ieșit cu pași apăsați pe ușa lăturalnică de lângă bucătărie, în lumea gri a Ținuturilor Umbrelor. Astăzi, nu se simțea deloc briza. Aerul era stagnant, neschimbător. Mi-am ridicat privirea și am observat că nu erau nori. Nu erau niciodată nori, însă pe cer străluceau o puzderie de stele.

Am străbătut curtea și mi-am ridicat privirea la Metereze, zidul acela înalt și impunător. Așa cum mă așteptam, nu erau gardieni. Nu-i văzusem niciodată pe această parte. În mod normal, patrulau porțiunea de vest, partea din față și pe cea nordică a Pădurii Roșiatice, care dădeau spre Lethe.

Am înaintat, iarba gri scârțâindu-mi sub cizme. Chiar nu aveam idee încotro mă îndreptam. Știam doar că nu mai puteam petrece nici o clipă în biblioteca prăfuită și mohorâtă, în odăile mele sau în palatul pustiu și gol în care mă simțeam la fel de nevăzută ca în Wayfair.

Ce lucru prostesc! Trebuia să fiu văzută doar de Ash, dar tot eram ca o stafie. Nimic.

Nu am conștientizat cât de tare mă apropiasem de Pădurea Roșiatică până nu m-am trezit la doar câțiva pași de o frunză sângerie. Am încetinit, admirând-o curioasă. Nu mai văzusem până atunci o frunză de o

nuanță atât de intensă de roșu. Nici scoarță de culoarea fierului. Oare ce le dăduse această culoare? Am înaintat, pătrunzând doar câțiva pași în locul în care mi se interzisese să merg. Mi-am amintit de avertismentul lui Ash, dar cât de periculoasă ar fi putut să fie, ținând cont că nu exista poartă sau zid care să separe pădurea de Hades?

M-am uitat peste umăr: nici urmă de Ector. Întrucât Saion și Rhain verificau să vadă ce se întâmplase cu femeia care dispăruse din Lethe, nu era nimeni care să dea fuga la castel și să mă pârască.

Și nu era ca și cum nu mi-aș fi putut purta singură de grijă, în timp ce Ash era ocupat cu Veses, făcând cine știe ce.

Am simțit o durere ușoară în tâmple în timp ce mi-am ridicat mâna și am atins o frunză de pe o ramură joasă. Avea o textură fină și moale, ce-mi amintea de catifea. Mi-am trecut degetul mare peste frunza subțire, închipuindu-mi-l pe Ash făcând la fel cu o șuviță din părul meu.

Oare Ash era la fel de fascinat de părul lui Veses precum părea să fie adesea de al meu? Mi-am închipuit că da. Avea cârlionți elastici și deși, care nu păreau un cuib de încâlceli.

– Sunt îngrozitoare, am bombănit, dându-mi ochii peste cap și coborându-mi mâna, apoi înaintând ușor.

Nu trebuia să mă surprindă că își exprima interesul în birou, cu Veses. Era limpede că mă înșelasem în legătură cu ce spusese despre experiența lui. Felul în care mă sărutase și mă atinsese ar fi trebuit să-mi fi dovedit deja că era destul de priceput – pricepere pe care puneam rămășag că o știa și *Veses* mult prea bine. Am făcut o grimasă...

Am auzit un țipăt ascuțit de durere și am încremenit. Mi-am ridicat privirea și am văzut ceva argintiu și

înaripat picând printre frunzele roșii și izbindu-se de pământ cu o bufnitură apăsată. Un *șoim*. Era un șoim argintiu mare. Un altul a planat din înalt, îndepărtându-se când m-a văzut. Nici măcar nu știusem că se găsesc astfel de șoimi în Câmpiile Elizee, darămite în Ținuturile Umbrelor. Îi zărisem doar arareori zburând în cercuri deasupra copacilor din Pădurea Întunecată de Ulmi.

Cu ochii mari, l-am privit pe șoim încercând să ridice o aripă vădit ruptă. Gâtul și burta îi erau brăzdate cu roșu și dădea cu putere din aripi pe iarba gri. Cârâia jalnic, zvârcolindu-se și înfigându-și ghearele închise la culoare în pământ.

Ce naiba aveam cu animalele rănite? De ce mereu...

Căldura mi-a pulsat în piept, brusc și intens. Iureșul de *eather* mi-a inundat venele, furnicându-mă și uluindu-mă. Semăna foarte tare cu ce se întâmpla când mă aflam în preajma unei ființe care murise, însă șoimul... era încă în viață.

Confuză, mi-am plecat privirea spre mâinile mele când și-a făcut apariția o aură slabă, lumina scânteindu-mi ușor printre degete și peste piele. Ca atunci când o atinsesem pe Marisol.

Însă Marisol fusese moartă.

– Ce drăcie?!

M-am uitat la șoim, și pieptul mi-a zvâcnit, și m-a cuprins un... imbold. O poruncă asemenea unui murmur, ce m-a împins înainte. Până să mă dezmeticesc, îngenuncheasem deja lângă șoim. Albul ochilor îi era puternic reliefat – privea înnebunit când la cer, când la mine.

Șoimul a încremenit. Știam că încă era în viață, deși nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu. *Darul.* Știa. Știam, cumva, că șoimul încă era în viață, chiar

dacă nu mă lovise cu gheare ce încă mi-ar fi putut spinteca pe dată carnea.

O energie statică mi-a dănțuit peste mâini și căldura mi s-a adunat în palme. Nu știam ce se întâmpla, nici nu înțelegeam acest instinct puternic, însă mi s-a părut străvechi. Antic. La fel ca senzația aceea întunecată și uleioasă care mă încercase când fusesem forțată să îngenunchez în fața statuii lui Kolis și să mă holbez la Tavius. Era de netăgăduit, și nu puteam decât să mă supun. Mi-am pus mâna pe abdomenul expus al șoimului, sperând că avea să rămână nemișcat.

Vâjâitul din piept mi s-a intensificat, iar preț de-o clipă lumina din jurul mâinilor a strălucit mai tare, după care strălucirea s-a prelins peste șoim și în pământ, scăpărând și trosnind în timp ce a pătruns în pământ, târându-se peste el.

Am icnit când șoimul a zvâcnit și a țipat ascuțit. Am început să intru în panică. Nu puteam vedea șoimul din cauza strălucirii. Dacă făcusem ceva greșit? Dacă ucisesem pasărea? Dacă așa se întâmplase, nu aveam să mai ating niciodată un alt...

O aripă aspră și grea s-a îndreptat și s-a plecat, atingându-mi mâna. Am tresărit și mi-am tras brațul în spate, picând în șezut. Aura s-a estompat, iar șoimul...

S-a ridicat în picioare și și-a întins șovăitor aripile. Anvergura aripilor era uriașă, iar eu mi-am amintit poveștile vechi pe care mi le spusese Odetta despre astfel de păsări de pradă. Cum puteau ridica animale mici și chiar copii. Nu o crezusem.

Acum, că vedeam unul atât de aproape, o credeam.

Șoimul și-a întors capul spre mine. Nu am făcut nici o mișcare bruscă în timp ce m-a privit cu ochi negri, apatici și plini de inteligență. A ciripit ușor, un țipăt uluitor care îmi amintea de sunetul pe care îl scoteau dragoninii.

Apoi și-a luat zborul.

Iar eu am rămas locului, în șezut, întru totul uluită. Atingerea mea... vindeca? Nu se mai întâmplase până atunci, dar nici nu mai încercasem. Mi-am privit uluită mâinile, în timp ce căldura aceea amețitoare s-a prelins prin mine, ușurându-mi încordarea din gât și umeri. Oare darul meu se schimba? Evolua? Nu credeam că fusese mereu așa, deoarece mă mai aflasem prin preajma animalelor și a oamenilor răniți. Nu mă simțisem așa când Tavius își biciuise calul și intervenisem, însă putusem... *simți* că încă era în viață. Așa cum puteam simți când ceva a trecut în neființă. Și cum rămânea cu Odetta? Darul meu prinsese viață pe când ea dormise. Îmi spusesem atunci că se pornise din pricina fricii, dar poate mă înșelasem. Poate că darul meu mă îndemnase să o vindec? Mi-am plecat mâinile spre iarbă, încovoindu-mi...

Iarba.

Mi-am plecat privirea. Iarba era gri... ca Stricăciunea, însă moale. Am tras adânc aer în piept și am recunoscut mirosul de liliac stătut. Mi-am ridicat privirea spre mănunchiurile de buruieni subțiri ce creșteau în Pădurea Roșiatică. Mi-am amintit de copacii pe care îi văzusem când intrasem pentru prima oară în Ținuturile Umbrelor. Pădurea Muribundă. Ramurile lor fuseseră noduroase și fără frunze, iar scoarța era de asemenea gri, o nuanță mai închisă ca a oțelului, la fel ca acestea din fața mea.

La fel ca acelea din Lasania infectate de Stricăciune.

– Fir-ar! am șoptit eu.

Cum de nu observasem acest lucru până acum? Să fi fost, oare, Stricăciunea? O posibilă consecință a faptului că învoiala nu fusese îndeplinită? Sau să fi fost cu totul altceva?

Am auzit o crenguță rupându-se și am știut numaidecât că nu era Ash sau unul dintre gardienii lui. Nici unul dintre ei nu ar fi făcut zgomot. Am auzit un alt pârâit, și mirosul de flori stătute s-a întețit.

Mi-am dus mâna spre pumnalul de la coapsă și m-am ridicat, întorcându-mă.

Ceva nu părea în regulă cu spațiul dintre copacii cu frunze roșii. Am mijit ochii. Umbrele de acolo... erau mai groase și au *înaintat* în dârele întrerupte de lumina stelelor. Pantaloni închiși la culoare. Piele ceroasă. Cranii lipsite de păr și guri întinse mult prea tare, dar cusute.

I-am recunoscut numaidecât.

Vânători.

CAPITOLUL 29

Am simțit un nod în stomac când m-am ascuns sub o ramură joasă încărcată de frunze. Am rămas sub ea, sperând să nu mă fi văzut, și i-am numărat rapid. Cinci. Zeilor mari! Am încremenit, în timp ce au înaintat în formație de V.

Ce căutau în Ținuturile Umbrelor?

Ash insinuase că se aflaseră pe tărâmul muritorilor ca să-l caute pe el. Oare îl căutau din nou? Era evident că îl găsiseră, însă de ce ar fi venit aici?

Mi-am tras pumnalul din piatră de umbre din teacă, fără zgomot. Nu voiam să le atrag atenția, pentru că nu voiam să le mai văd vreodată gurile deschizându-se.

Mi-am amintit că Ash îi atacase primul, și m-am gândit că aveam șanse să își vadă de drum chiar dacă mă văzuseră. Neîndrăznind să răsuflu prea adânc, i-am privit apropiindu-se. „Mergeți înainte. Mergeți înainte, în felul vostru înfiorător..."

Vânătorul aflat cel mai aproape și-a întors deodată capul spre mine. Ceilalți s-au oprit la unison și s-au întors spre mine.

– Fir-ar, am șoptit și m-am îndreptat de spate.

Vânătorul care s-a oprit primul și-a înclinat capul.

– Bună...? am zis eu.

Ceilalți patru și-au înclinat și ei capetele.

– Am ieșit doar la o... plimbare, am continuat, apucând mai strâns ramura. Atâta tot. Voi n-aveți decât să faceți orice faceți voi aici și...

Primul Vânător a înaintat și a dat să apuce mânerul sabiei pe care o avea prinsă la spate. Fir-ar.

Am tras de ramură în spate, apoi i-am dat drumul. Ramura l-a lovit pe Vânător în față. Împleticindu-se în spate, creatura a mârâit înăbușit. N-am irosit vremea. Mai ales că știam ce-i putea ieși pe gură. Mi-am amintit instrucțiunile pe care mi le dăduse Ash. Cap sau inimă. Am optat pentru inimă, deoarece nu voiam să mă apropii de gura lui. Am țâșnit de sub ramuri. Sau cel puțin am încercat. Piciorul mi s-a agățat de ceva – o rădăcină expusă ori o piatră.

– Fir-ar!

M-am împleticit și mi-am pierdut echilibrul. Am întins mâna, sprijinindu-mă de pieptul Vânătorului. Avea pielea rece și fără sânge, precum lutul. M-am înfiorat. Se părea că atingerea mea a afectat-o pe creatură. A făcut ochii mari și a gemut înăbușit. Ceilalți au scos același sunet când am implântat pumnalul adânc în pieptul Vânătorului. Acesta a tresărit, însă fără să scoată vreun sunet. Mi-am eliberat pumnalul și m-am întors spre ceilalți, în timp ce primul a început să se zbârcească, sfărâmându-se apoi într-un strat fin de praf ce mirosea a flori de liliac stătute.

Mai rămăseseră patru Vânători. Sorții îmi păreau potrivnici, însă nu m-am lăsat cuprinsă de panică, ci am înfipt pumnalul în pieptul altui Vânător. M-am întors, cu mușchii încordați. Nici una dintre creaturi nu a dat să-și apuce sabia, însă s-au năpustit toate asupra mea, iar pe mine m-a năpădit o senzație sălbatică, odată cu iureșul de adrenalină: mă bucuram că aveam *să lupt*. Că aveam să îmi consum energia. Poate chiar și faptul că aveam să ucid. Nu știam.

Însă am zâmbit.

– Haideți!

Doi dintre ei au înaintat, iar eu am țâșnit printre ei. M-am învârtit, lovind cu piciorul, nimerindu-l pe unul dintre ei în piept. Vânătorul s-a împleticit, iar eu m-am întors și i-am înfipt pumnalul în piept. O mână rece m-a prins de braț. M-am înfiorat, m-am întors iute și m-am apropiat de Vânător. Unghiile-i surprinzător de ascuțite m-au zgâriat pe braț, până la sânge. Am șuierat de la usturime și l-am lovit cu cotul în bărbie, dându-i capul pe spate. Creatura mi-a dat drumul, iar eu l-am înjunghiat tare în piept.

Când a explodat, mi-am privit rapid brațul. Se vedeau urme roz mici, reliefate, în locul în care mă zgâriase, cu stropi mici de sânge pe ele.

– Ticălosule! m-am răstit eu.

M-am întors când am auzit un țipăt înăbușit și am văzut ceva apucându-l pe Vânător de picioare și trăgându-l în *pământ*.

M-am împleticit în spate, holbându-mă la locul în care Vânătorul dispăruse în pământul gri. Ce se întâmplase? Ce drăcie...

Bucăți gri au țâșnit din pământ, împroșcând văzduhul. Mai multe gheizere au răbufnit deodată, împroșcând cu pământ și iarbă. Mi-am ridicat mâna – pietricele m-au lovit peste obraji. Chiar pe când mi-am lăsat mâna jos, o altă secțiune de pământ a erupt, chiar în fața mea.

Iar ceea ce a ieșit din groapa aia avea să-mi dea coșmaruri toată viața.

M-am tras brusc în spate, holbându-mă la ceea ce cu siguranță nu era un Vânător. Părea *să fi fost* cândva muritor. Stătea ghemuit pe marginea fisurii crestate și se holba la mine. *Fusese* era cuvântul-cheie aici. Avea pielea decolorată, într-o nuanță gri calcaroasă, mai puțin petele închise la culoare, aproape negre, de sub ochi. Obrajii îi erau supți, buzele – lipsite de culoare.

Robele cândva albe cu care era învești mântat erau prăfuite și zdrențuite, sfâșiate și largi pe umerii-i și șoldurile-i osoase, dând la iveală petice de piele lipsită de sânge.

Oare era o Umbră?

Dacă da, atunci Davina și Ash uitaseră să-mi spună că acestea se aflau *în pământ*.

M-am dat cu grijă în spate, apucând mai strâns pumnalul, în timp ce și-au făcut apariția mai multe creaturi ca prima, ieșind din pământ incredibil de rapid. Prea rapid pentru creaturi ce păreau moarte de-a binelea. Am văzut patru la număr, toate ghemuite, holbându-se la mine cu nări ce le fremătau. Au... *adulmecat* aerul. Una dintre ele a gemut jos, gutural. Mi-am întors privirea spre ea, continuând să mă îndepărtez. Era o femeie. Mănunchiuri de păr ațos închis la culoare îi atârnau de craniu. S-a ridicat.

– Nu vă apropiați, le-am avertizat eu, iar femeia s-a oprit.

Inima îmi bătea cu putere. Dacă erau Umbre, nu știam dacă ar fi trebuit să le ucid. Nimeni nu-mi spusese ce însemna, de fapt, să le aduni.

S-a holbat la mine – toate creaturile se holbau la mine, fără să mai adulmece aerul. O alta a scrâșnit, tot mai puternic, sfârșind prin a scânci ascuțit. Mi s-a făcut pielea de găină. Părea... *înfometată*.

Gura i s-a deschis și buzele i s-au retractat, dând la iveală colți. Nu-mi spusese nimeni nimic nici despre *colți* când mi se spusese că Umbrele mușcau uneori. De ce naiba aveau colți? De ce făcuse și Andreia colți după moarte? Oare așa păteau semizeii?

Și de ce drăcia naibii mă gândeam la asta acum?

Geamătul s-a încheiat cu un șuierat, și cam pe atunci mi-am dat seama că nu îmi doream să iau parte la o

astfel de luptă. Am dat să mă întorc și abia atunci am observat cât de mult mă îndepărtasem de palat.

Ash avea să fie furios.

Însă nu asta era problema sau îngrijorarea mea cea mai urgentă. Creatura s-a năpustit asupra mea, cu mâinile încovoiate, ca niște gheare, cu gura larg deschisă.

Nu aveam timp să o iau la fugă.

M-am dus spre ea și i-am înfipt pumnalul în piept. Pumnalul a pătruns în zona cu scobituri, și o substanță roșie întunecată și lucioasă ce mirosea a stricăciune și a putrefacție mi-a împroșcat mâna. Sânge. Era *sânge* lucios. Picioarele i s-au înmuiat. Am icnit când i-am simțit brusc greutatea moartă. Nefiind pregătită, aproape că m-a doborât. Abia de-am reușit să-mi scot pumnalul și să-mi mențin echilibrul. A rămas acolo unde căzuse, cu picioarele răsucite sub ea, cu gura larg deschisă și ochii privind în gol. Am așteptat, însă nu s-a făcut praf, ca Vânătorii.

Am auzit un alt șuierat și mi-am ridicat capul. Mi-a înghețat sângele în vene. Alte patru creaturi își făcuseră apariția printre copaci, ieșind din deschizături din pământ pe care nici măcar nu le văzusem.

Ash avea să fie foarte, foarte furios.

Una dintre ele s-a năpustit asupra mea, cu colții la vedere, și a încercat să mă lovească. M-am pitit pe sub brațul ei și am lovit cu piciorul, nimerind-o în picior. Am auzit un pârâit de oase, și mi s-a făcut greață. Nu lovisem chiar *atât* de tare, însă îi rupsesem partea de jos a piciorului, și tot m-a atacat, târându-și piciorul deformat după ea. Am țâșnit spre ea și i-am înfipt pumnalul adânc în piept. Creatura a început să cadă...

Greutatea ei m-a izbit, doborându-mă. M-am întors pe spate. O față înfiorătoare s-a ițit la doar câțiva centimetri deasupra mea, mușcând în aer cu colții. Mi-

am pus mâna pe pieptul ei, ținând-o la distanță. Am scos pumnalul, și mi-a venit să urlu de frustrare când acesta nu s-a mișcat.

Zeilor mari, *se blocase* în creatura care căzuse peste mine.

Am tras cât am putut de tare, brațul tremurându-mi sub presiunea exercitată de creatură, care continua să muște în gol. Știam că, dacă acei colți mi-ar fi ajuns aproape de piele, aveau să mi-o sfârtece. Am început să intru în panică în timp ce m-am zvârcolit, reușind să îmi vâr piciorul sub creatură. Mi-am împins cuțitul în mijlocul ei, reușind să mai reduc din greutatea cu care mă apăsa pe braț. Pumnalul s-a mișcat vreo doi centimetri. Am tras mai tare...

Am simțit cum degete reci și *fără piele* m-au prins de gleznă și au tras cu putere. Am reușit să scot pumnalul, dar mi-a alunecat și mâna de pe pieptul creaturii. Am simțit gustul amar al groazei și am lovit cu pumnalul, înfigându-l în lateralul *capului* creaturii. Sânge închis la culoare și împuțit m-a împroșcat pe față. Mi-a venit să vărs, și mi-am scos pumnalul, în timp ce cealaltă creatură m-a târât, ținându-mă cu degetele-i descărnate de pulpă, de coapsă. M-am întins spre creatură și le-am văzut pe celelalte năpustindu-se spre noi. Nu aveam timp. Și dacă mai reușeam să ucid una sau două, nu ar fi fost de ajuns. Am știut, și tot mi-am înfipt pumnalul...

O pală de aer rece și furie glacială a pătruns ca un răcnet printre copaci, mișcând cu frenezie frunzele roșii de deasupra. Creatura care mă ținea de picior a fost smulsă brusc în spate și ridicată.

Ash.

I-am zărit trăsăturile încordate când a azvârlit creatura într-o parte, înfigând-o într-o ramură joasă.

Am expirat apăsat și mi-am ridicat privirea.

– Nu o face, m-a întrerupt Ash, întorcându-se. Nici un cuvințel.

M-am ridicat, împleticindu-mă.

– Cum adică?

– În caz că ai probleme la numărat, tocmai ai zis două cuvinte. A apucat o altă creatură de gât, dar pe aceasta n-a azvârlit-o într-o parte. A ridicat-o, și aura aceea albă-argintie s-a învăpăiat și i s-a prelins pe braț. Vreau să taci.

Am dat să spun ceva chiar pe când energia pârâitoare și scăpărătoare i s-a scurs din mână în creatură. Un păienjeniș de vene s-a aprins sub pielea creaturii, firicele albe și înflăcărate. Arătarea a urlat și a erupt în flăcări argintii. Am închis gura, împleticindu-mă un pas în spate, izbindu-mă de o pereche de mâini țepene. M-am tras într-o parte, în timp ce creatura în flăcări și focul s-au evaporat.

– Vreau să...

– Vreau să taci din gură, a repetat Ash, lovind o altă creatură cu mâna în față. Energia argintie s-a prelins peste ea, iar arătarea a țipat. A împins-o într-o parte, iar aceasta s-a învârtit, dând din mâini și picând. Și vreau să te gândești la ce-ai făcut.

Am înmărmurit.

– Vrei să găsesc și un colț în care să stau?

Ash și-a smucit capul spre mine, și am simțit un gol în stomac. Avea ochii mai luminoși ca stelele.

– Te va ajuta să te gândești mai bine? A apucat o altă creatură de umăr, fără ca măcar să se uite la ea. Dacă da, atunci chiar te rog, găsește un colț.

– Nu sunt o copilă, am ripostat eu, în timp ce creatura a izbucnit în flăcări, țipând.

– Slavă Cerului!

S-a dus cu pași apăsați spre creatura țintuită de copac.

– Atunci, nu-mi vorbi de parcă aș fi.

Ash și-a pus mâna pe capul ei, în timp ce creatura a încercat să-l muște. *Eather*-ul s-a revărsat peste creatură, nimicind-o.

Apoi s-a întors spre mine.

– Nu aș fi nevoit să o fac dacă nu te-ai purta de parcă nu-ți poți ține promisiunile făcute. S-a așternut liniștea în jurul nostru. Ce ți-am spus despre pădure? Ai uitat ce-am zis că se va întâmpla dacă intri în ea?

– Ei bine, n-am uitat. Doar că...

Ash s-a holbat la mine, așteptând, cu nările fremătând și ochii învolburați.

– *Tu* intri în pădure! am argumentat eu. Te-am văzut intrând aici de două ori.

– Tu nu ești eu, Sera. A făcut un pas spre mine. Știi ce se află în pădurea asta? În locul în care ți-am interzis să intri? În care ai fost de acord să nu mergi? Știi ce se află aici de face ca frunzele copacilor să se înroșească? m-a întrebat el, iar strălucirea din ochi i s-a estompat.

M-am uitat la cadavrele rămase.

– Umbre?

A râs cu asprime.

– Nu erau Umbre. Te afli în Pădurea Roșiatică, unde rădăcinile tuturor copacilor sunt îmbibate cu sângele zeilor îngropați. Sunt copaci sângerii.

M-am înfiorat și mi-am înăbușit imboldul de a mă cățăra într-unul dintre copacii roșietici doar ca să nu mai stau pe pământ.

– De ce drăcie aveți zei îngropați în pământ?!

– Au fost îngropați drept pedeapsă, mi-a răspuns el, și gândul acela m-a îngrozit fără să vreau. A mijit ochii. Pedeapsă pe care cei mai mulți ar considera-o mult prea indulgentă pentru atrocitățile pe care le-au săvârșit.

Trebuia să-l cred pe cuvânt.

– Cum s-au eliberat? Se întâmplă des?

– N-ar trebui. M-a sfredelit cu privirea. Aceștia n-au fost îngropați de mult, mi-a zis el, și chiar nu voiam să mă gândesc la ceilalți, care fuseseră îngropați de mai multă vreme. Însă toți sunt pe cât de aproape pot fi de moarte fără să fie, de fapt, morți. De obicei, sunt ferecați prin magie, și n-ar trebui să poată frânge astfel de legături.

Zeii erau extrem de puternici. Nu-mi închipuiam cu ce ar fi putut fi legați.

– Din ce sunt făcute legăturile lor?

– Din oasele altor zei și magie primitivă, a răspuns el, și mi s-a întors stomacul pe dos. Sunt așezate peste zei și folosite pentru a le lega încheieturile mâinilor și ale picioarelor. Dacă se împotrivesc, oasele li se înfig în piele.

Mi-am îndreptat privirea spre frunzele copacului.

– Frunzele își schimbă culoarea de la sângele lor din cauza pedepsei?

– În cazul acesta, da.

Am ridicat din sprâncene.

– Oriunde este îngropat sau sângerează un zeu sau un zeu primitiv, va apărea un copac sângeriu. Servește drept semn de aducere aminte sau avertisment, mi-a explicat el. În orice caz, nimeni nu ar trebui să tulbure acel loc.

– Bine de știut, am murmurat eu. Dar nu am tulburat locul.

– Ba ai făcut-o, mi-a zis el, și ochii i s-au luminat din nou. Ai sângerat.

La început, nu am înțeles, întrucât uitasem de zgârieturi. Mi-am privit brațul.

– Mai deloc.

– Nu are importanță. O singură picătură i-ar fi trezit pe cei care nu sunt îngropați atât de adânc. Sunt atrași

de orice e viu, iar tu, *liessa,* ești foarte vie. Dacă nu aș fi ajuns la timp, te-ar fi devorat cu totul.

M-ar fi devorat... cu totul? M-am înfiorat, gândindu-mă că probabil era o idee bună că nu-i menționasem pe Vânători.

– Mă luptam cu ei...

– Mai deloc, m-a întrerupt el. Te-ar fi înfrânt. Și toate astea..., a zis el, spintecând văzduhul cu mâna, tot ce s-a făcut ca să fii în siguranță ar fi fost *în zadar.*

Am tras aer în piept, ametită.

– Să-ți aduc aminte că nu ți-am cerut niciodată să faci ceva ca eu să fiu în *siguranță?*

– Nu trebuie să-mi amintești, însă, când am de-a face cu tine, îmi amintesc mereu de zicala aceea.

– Abia aștept să aud, am bombănit eu, vârându-mi pumnalul în teacă.

– Drumul spre iad e pavat cu bune intenții, a spus el. Poate că ai auzit-o?

– Pare o zicală pe care ai broda-o pe o pernă.

Mi-a aruncat o privire deloc impresionată.

– Ce cauți aici, în primul rând? am întrebat eu. Parcă erai *ocupat* cu un oaspete neașteptat.

– Sunt foarte ocupat cu oaspetele cu pricina. Și totuși, iată-mă, am venit să te salvez, mi-a răspuns el. Din nou.

Nu mi-am dat seama prea bine care parte a afirmației m-a iritat mai tare. Cea în care a numit-o pe Veses oaspete sau faptul că mă salvase. Din nou.

– Îmi doresc din răsputeri să te înjunghii din nou.

A zâmbit cu jumătate de gură.

– O parte din mine și-ar dori să te vadă încercând. Totuși, sunt ocupat să-mi distrez oaspetele...

– Să o distrezi? Am râs, în timp ce inima mi s-a strâns și frânt. Mai exact, cum îți distrezi oaspetele în birou? Cu o *conversație* captivantă și *șarmul* tău de proporții?

Mi-a zâmbit cu răceală, un zâmbet la fel de rece precum îi era furia.

– După cum sunt convins că îți amintești, șarmul meu chiar e de proporții.

M-am îmbujorat.

– Am încercat să uit de șarmul tău exagerat.

– Nu tu tocmai ai zis că e de proporții? a întrebat el, cu ochi argintii strălucitori.

Am simțit fierbințeala furiei și ceva mult mai puternic pârjolindu-mi ceafa.

– *Glumeam.*

– Sunt convins.

– Eu...

– N-am timp de asta. S-a uitat peste umăr și a strigat: Saion!

Zeul și-a făcut apariția între copacii cu frunze roșii, cu buzele țuguiate și ochii mari.

– Da? a întrebat el tărăgănat.

Pe toți zeii, pândise acolo tot timpul? Și când se întorsese?

– Te poți asigura că se întoarce cât mai repede în curtea palatului, fără să mai dea de necazuri? Și, când ai terminat, te rog să-l cauți pe Rhahar. Va trebui să verificăm mormintele, a spus Ash, aruncându-mi o privire lungă, în semn de avertisment. Aș aprecia foarte mult.

– Pare o sarcină destul de simplă, a răspuns zeul.

Ash a pufnit.

– Așa pare, dar te asigur că nu va fi.

Am înaintat, jignită.

– Dacă pădurea e atât de periculoasă, cum se face că nu e nici o poartă sau un zid care să o îngrădească?

Zeul primitiv m-a privit peste umăr.

– Pentru că cei mai mulți sunt îndeajuns de inteligenți încât să nu intre în Pădurea Roșiatică după

ce au fost avertizați să nu o facă. A mijit ochii și a adăugat: Cuvintele-cheie aici fiind *cei mai mulți.*

– Ce nepoliticos, am bombănit eu.

– Iar ceea ce ai făcut tu a fost nesăbuit. Așa că, iată-ne. Ash s-a întors și a plecat înainte să apuc să răspund. Când a trecut pe lângă Saion, i-a spus: Succes!

Am rămas cu gura căscată.

Saion a ridicat din sprâncene și m-a privit. Nu ne-am mișcat până când Ash a dispărut printre copaci.

– Ei bine... e cam stânjenitor.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Sper că nu vei îngreuna lucrurile, a comentat el. Și-așa am avut o zi cam lungă.

Am simțit un imbold slab, incredibil de copilăros, de-a o lua la fugă, ca să-i fac ziua și mai lungă, însă nu-mi doream câtuși de puțin să mă aflu pe pământ în care erau îngropați zei. Așa că am înaintat cu pași apăsați, ca un adult.

Zeul a ridicat dintr-o sprânceană, zâmbind larg.

– Mulțumesc!

Am trecut pe lângă el fără să spun nimic. M-a ajuns din urmă cu ușurință. A tăcut doar câteva secunde minunate.

– Cum de-ai sângerat?

– Nu știu sigur, am mințit. Probabil m-am zgâriat de scoarță. Ați găsit-o pe femeia care lipsește? am întrebat, schimbând subiectul.

– Nu. Nu am găsit-o.

– Crezi că a pățit ceva... Hoo! M-am legănat, ametită.

Saion s-a oprit.

– Te simți bine?

– Da, eu... O durere învăpăiată a răbufnit înlăuntrul meu, trântindu-mă pe spate. M-am împleticit când durerea arzătoare mi-a străbătut brațul și apoi pieptul, uluitor de intensă și de bruscă. Buimacă, mi-am coborât

privirea spre dreapta, așteptându-mă să văd o săgeată înfiptă în mine, însă n-am văzut nimic, în afară de cele trei zgârieturi de pe antebraț – și dungile subțiri și negre ce radiau din urme, întinzându-mi-se pe piele.

– Fir-ar! a înjurat Saion când m-am izbit de copac. M-a apucat de mână, și abia de-am simțit strălucirea stranie de energie de la atingerea lui. Ce ți-a lăsat urma asta? Și nu cumva să spui că e de la un copac. Un copac n-ar face așa ceva.

Am încercat să înghit în sec, însă mi-am simțit gâtlejul straniu de încleștat.

– Eu... Erau Vânători în pădure. Stârvuri. Unul dintre ei... Am simțit un gust floral straniu în gură. Furnicături pe brațe și picioare. Nu... mă simt prea bine.

– Te-a zgâriat vreunul dintre ei? *Eather*-ul din spatele pupilelor i-a pulsat. Sera, ai fost zgâriată? Și-a plecat capul spre braț și *a mirosit* rana.

– De ce... mă miroși?

Mi s-au tăiat picioarele. Am văzut o explozie de lumină în spatele ochilor și l-am auzit pe Saion mârâind:

– *Fir-ar!*

Și apoi am căzut în neant.

CAPITOLUL 30

La trezire a fost ca și cum aș fi încercat să răzbesc printr-o ceață densă. Mi-era greu să mă agăț de amintiri scurte ce pluteau la nesfârșit prin pustietatea învăluită în ceață. O femeie care lipsea. O zeiță primitivă frumoasă îmbrăcată într-o rochie de un galben pal și un șoim argintiu rănit. Vânători și zei îngropați și flămânzi. Un Vânător mă zgâriase, și asta... avusese ceva efect asupra mea. Amețisem. Simțisem o durere bruscă, intensă, după care leșinasem.

Ceața s-a ridicat când mi-am venit în simțiri, dându-mi încet seama că eram culcată pe burtă și aveam ceva moale sub obraz. Am simțit un gust diferit: amar și totuși dulce.

Am tras brusc aer în piept, și mușchii mi s-au încordat când mi-am mutat greutatea pe antebrațe, pregătindu-mă să mă împing...

– Eu n-aș face asta.

Când am auzit vocea aceea necunoscută, am deschis brusc ochii și l-am privit pe bărbatul care se afla lângă patul meu. Avea părul lung, brunet, aproape la fel de lung ca al zeului Madis, și brăzdat de dâre stacojii. Îi cădea peste umerii cămășii largi și dezlegate la gât pe care o purta. Nu reușeam să-mi dau seama ce vârstă avea. Avea trăsături late și mândre, doar o urmă de riduri la colțurile ochiurilor. Mai că nu stătea tolănit pe scaun, cu picioarele lungi întinse și încrucișate în dreptul gleznei, cu tălpile goale pe pat și cu coatele pe

brațele scaunului, cu mâinile atârnându-i lejer în lateral. Mi se părea o postură cât se putea de relaxată, însă pe sub pielea-i caldă de culoarea cuprului vibra o încordare de netăgăduit, de parcă s-ar fi putut pune în mișcare fără vreun avertisment.

M-am holbat la el și mi-am dat seama de trei lucruri simultan. Nu-l mai văzusem până atunci. Eram întru totul *goală*, acoperită doar cu un cearșaf, fără să-mi aduc aminte cum sau de ce se întâmplase asta. Și era ceva... *în neregulă* cu ochii lui. Avea irisurile de culoarea vinului, pupilele ca niște fante subțiri, verticale, asemănătoare cu... ale Davinei. Inima îmi bătea năvalnic în piept.

Era un dragonin.

Bărbatul nu zâmbea, nici nu se încrunta. Trăsăturile îi erau întru totul aspre. Pur și simplu, se holba la mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

– Ar trebui ca toxina să fi fost eliminată din trupul tău până acum, a zis el. Dar, dacă vrei să te ridici în șezut, eu aș face-o încet, pentru orice eventualitate. Dacă vei leșina din nou, probabil că Ash se va neliniști.

Ash.

Dragoninul era prima persoană care folosea numele de alint al zeului primitiv.

– Cine... ești? am întrebat eu scrâșnit, simțindu-mi gâtlejul uscat.

– Ne-am mai întâlnit.

Inima a început să-mi bată și mai iute.

– Pe... drum, la sosirea mea aici?

A încuviințat din cap.

– Eu sunt Nektas.

Mi-am trecut din nou privirea peste el. Era un bărbat uriaș. Probabil la fel de înalt ca Ash, dar tot nu mi-l puteam închipui transformându-se în creatura masivă pe care o văzusem pe drum. M-am uitat dincolo de el,

dincolo de piciorul lustruit al patului, unde perdelele străvezii fuseseră legate. Am văzut doar forme umbroase în întunericul din încăpere.

– Unde... e Ash?

– Verifică mormintele. Nektas și-a înclinat ușor capul, și o șuviță lungă și groasă de păr negru cu roșu i-a alunecat peste brațul drept. După spusele lui, sunt aici ca să mă asigur că nu dai de bucluc de cum te trezești.

Părea într-adevăr ceva ce ar fi spus *el*.

– Ba nu dau de bucluc.

Nektas a ridicat dintr-o sprânceană.

– Zău?

Am ales să-l ignor.

– Vreau să știu de ce sunt goală.

– Toxina ți se scurgea prin pori. Veșmintele îți erau distruse oricum, și erai plină de toxină. Ash s-a gândit că nu ai vrea să te trezești arătând așa, mi-a spus el. Aios te-a dezbrăcat și te-a îmbăiat.

Ei bine, m-am simțit ușurată.

Oarecum.

– Ce fel de toxină?

– Cea pe care Stârvurile o au înlăuntrul lor. Se răspândește prin gura lor și prin unghii.

Încă nu clipise.

– Dârele negre de pe brațe au fost primul semn. Până să te aducă Saion, urmele îți acopereau deja tot corpul. Ești norocoasă că ești în viață.

Am simțit un nod în stomac și-am privit spre antebrațul meu. Nu se mai vedeau alte dâre în afară de câteva zgârieturi rozalii.

Mi-am amintit brusc ce-mi spusese Ash despre șerpii care ieșiseră din Vânători. Mușcătura lor era toxică. Uitase să menționeze că și unghiile Stârvurilor erau toxice.

– Cât am dormit?

– O zi, a răspuns el.

Inima a început să-mi bată din nou cu putere.

– De ce n-am murit?

– Ash avea un antidot, a spus el. O poțiune făcută dintr-o plantă ce crește chiar în afara Ținuturilor Umbrelor, lângă Râul Roșiatic. Buruiana usturătoare împiedică răspândirea toxinei, făcând organismul să o elimine. Este o poțiune care se găsește foarte greu. A ales să ți-o dea ție, și asta ți-a salvat viața – o alegere surprinzătoare.

Chiar nu știam ce să-i răspund.

– Crezi că ar fi trebuit să mă lase să mor?

A zâmbit cu buzele strânse.

– Ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ți-ar fi dat poțiunea.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Pentru că astfel ar scăpa de învoială?

Nektas a încuviințat din cap, confirmând că se număra printre puținii care știa despre învoială.

– Ar scăpa de tine.

– Uau, am murmurat eu.

– Nu vreau să te jignesc, a răspuns el. Însă nu el a ales această învoială.

L-am privit în ochii care nu clipeau.

– Nici eu.

– Și totuși, iată-vă aici pe amândoi. Nektas a ridicat din sprâncene. Și ți-a salvat viața, deși ar fi fost logic să te lase să treci în neființă.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și mi-a fost greu să urmez instrucțiunile primite de la Sir Holland.

– Probabil se simțea prost, am zis eu, neștiind prea bine de ce i-o spuneam dragoninului. În legătură cu învoiala. Se simte... obligat.

A zâmbit cu buzele strânse.

– Nu cred că decizia lui a avut de-a face cu învoiala. Cred că nici una dintre deciziile lui recente nu a avut de-a face cu învoiala.

Aios a sosit la scurtă vreme după ce Nektas a plecat, lăsându-mă confuză. Nektas ieșise pe balcon, iar eu am ținut cearșaful la piept, în timp ce Aios mi-a adus un halat moale de nuanța fildeșului, în vreme ce mintea îmi trecea cu repeziciune de la un gând la altul.

Tot ce făcuse Ash – tot ce făcea – avea de-a face cu învoiala. Credeam cu toată ființa că Ash se simțea obligat față de mine – un soi de simț al răspunderii pe care speram să-l exploatez.

Încă simțeam un gust amar în gură când Aios mi-a adus halatul.

– Cum te simți? a întrebat ea.

Era mai palidă ca de obicei. Se încrunta, îngrijorată.

– Nu ca și cum aș fi fost otrăvită, am recunoscut eu, legându-mi cordonul în talie.

– Presupun că e un lucru bun. A apucat mai multe perne, umflându-le și apoi proptindu-le de tăblia patului. Îți aduc ceva de băut.

– Nu trebuie să o faci.

– Știu. Aios s-a dus ușor spre masă, suflecându-și mânecile puloverului. Sunt multe lucruri pe care nu sunt obligată să le fac, dar pe care aleg să le fac. Acesta este unul dintre ele. Whisky sau apă?

M-am lăsat pe spate pe grămăjoara de perne.

– Whisky. Mi-ar prinde bine niște whisky.

A zâmbit ușor. A apucat o carafă de cristal și a turnat lichid chihlimbariu într-un pahar mic, după care mi l-a adus.

– Dacă nu te deranjează la stomac, îmi închipui că vei putea mânca în curând.

Am sorbit din băutură și m-am bucurat să o simt curgându-mi pe gâtlej, căldura usturătoare provocată răspândindu-mi-se în piept.

– Mulțumesc!

Nektas a intrat de pe balcon.

– Vine.

Mi-a tremurat mâna. Nu a fost nevoie ca dragoninul să spună despre cine era vorba ca să știu că se referea la Ash. O energie încărcată de neliniște mi-a acaparat simțurile, și am luat o gură mai lungă de whisky, dând pe gât jumătate din pahar. Am înghițit și mi-am ridicat privirea.

Nektas se holba la mine.

– Vrei să ți-l umplu din nou? m-a întrebat Aios, zâmbind larg.

– Nu. Probabil că... nu ar fi înțelept.

– De ce? a întrebat dragoninul.

– Ar crește probabilitatea să fac ceva care s-ar încadra la categoria de buclucuri, am recunoscut eu. Apoi probabil cu limba dezlegată de băutură, am întrebat: Zeița primitivă mai e aici?

– Nu, a zis Aios, iar zâmbetul i-a pierit. A plecat.

– Momentan, a comentat Nektas. Se va întoarce.

– Așa e, a murmurat Aios, uitându-se la ușa închisă.

Nici unul din ei nu mi-a lăsat impresia că ar fi plăcut-o pe Veses. Nici Ector nu o plăcea. Când ușa s-a deschis, reacțiile lor la faptul că o pomenisem pe Veses au trecut în plan secund. Toată ființa mi s-a concentrat asupra lui Ash când a intrat în odaia pentru dormit, îndeosebi ghemotocul de căldură neclară din pieptul meu. Jur că a vibrat de fericire când privirile ni s-au întâlnit.

Mai eram convinsă și că nu simțeam ghemotocul acela de căldură în piept de la whisky.

Aios și Nektas s-au îndreptat iute spre ușă, însă dragoninul s-a oprit.

– E îngrijorată că va da de bucluc din cauza consumului de alcool.

Am rămas cu gura căscată.

– Mă gândeam că ar trebui să știi, a adăugat Nektas.

– E mereu bine să fii pregătit, a murmurat zeul primitiv, iar eu am mijit ochii la el.

Dragoninul a chicotit jos, răgușit, în timp ce a închis ușa. Ash nu își luase ochii de la mine.

L-am privit peste buza paharului, sorbind *sfioasă* din el.

– Am impresia că am fost etichetată pe nedrept ca fiind o zurbagie.

– Pe nedrept? a întrebat Ash, apropiindu-se de pat.

Nu s-a așezat pe scaun. În schimb, s-a așezat pe marginea patului, lângă mine.

Am încuviințat din cap.

Și-a trecut lent privirea peste chipul meu.

– Cum te simți? Făcând abstracție de whisky?

– Mă simt... normal. Mi-am plecat mâna cu paharul în poală. Nektas mi-a spus că mi-ai dat o poțiune.

– Așa e.

– Nu-mi amintesc.

– Ba leșinai, ba îți reveneai. Am folosit forța de constrângere, a zis, iar eu am icnit. Dacă nu aș fi făcut-o, ai fi murit. Însă îmi pare rău că te-am forțat să o faci. A fost necesar, însă nu îmi place să folosesc forța.

Mi-am ridicat privirea spre a lui și am simțit ca un zbârnăit straniu în piept, ce nu avea nimic de-a face cu căldura dată de băutură. M-am gândit la prietenul pe care fusese nevoit să-l ucidă.

– Ești întru totul sincer când spui asta.

– Da.

– Mulțumesc, am murmurat, gândindu-mă la ce spusese Nektas.

M-a privit cu atenție.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești.

– M-am gândit că ai aprecia puțină recunoștință.

– Nu când vine vorba despre viața ta.

M-am cutremurat și am ridicat paharul, sorbind din nou din el, în timp ce Ash m-a privit cu atenție.

– Nu te șochează nimic? a întrebat el.

– Ce vrei să zici?

– A fost cât pe ce să mori, însă asta nu pare să te tulbure.

– Poate e din pricina whisky-ului.

– Nu e.

Am mijit ochii.

– Îmi citești cumva emoțiile?

– Puțin, a zis el, înclinându-și capul. Doar preț de câteva secunde.

– Ar trebui să nu o mai faci, nici măcar preț de câteva secunde.

– Știu.

M-am holbat la el.

– Așa voi face. A zâmbit scurt, delicat. Cum ai ajuns atât de puternică, *liessa?*

Liessa. Oare așa-i spunea și lui Veses? Nu l-am întrebat.

– Nu știu.

– Trebuie să știi.

Mi-am plecat privirea spre paharul aproape gol și am clătinat din cap.

– A... trebuit să fiu așa.

– De ce?

Am dat să spun ceva, apoi m-am oprit.

– Nu știu. Oricum... Am înghițit în sec, schimbând subiectul. Deci... zeii aceia îngropați nu au fost singurul lucru din Pădurea Roșiatică.

– M-am prins, mi-a răspuns el sec. De ce nu mi-ai spus? Am văzut zgârieturile. Aș fi putut face ceva

înainte ca toxina să apuce să ți se răspândească în organism.

Asta însemna că nu s-ar fi întors la Veses?

– M-am gândit că erai deja destul de furios din pricina zeilor. Mi-am închipuit că îți puteam spune despre Vânători mai târziu.

Nu părea să fie câtuși de puțin de acord cu decizia pe care o luasem.

– Dacă aș fi știut că toxina se răspândește și prin unghiile lor, aș fi spus ceva, am subliniat eu.

– Dacă nu te-ai fi aflat într-un loc în care nu aveai ce căuta, n-ar fi fost o problemă, în primul rând.

Ei bine, avea dreptate în privința asta.

– Ca să știi și tu, am încercat să mă ascund de ei. Se îndreptau spre palat când m-au văzut. Mi-am ridicat privirea spre el. De ce crezi că erau aici?

– E o întrebare bună. Vânătorii nu prea au motiv să intre în Ținuturile Umbrelor. M-a cercetat cu atenție. Și ești sigură că ăsta erau acel gen de Stârvuri?

Am încuviințat din cap, neliniștită. Nu se putea să fi fost atrași de ceea ce făcusem în pădure, nu-i așa? Apăruseră și în noaptea aceea în Pădurea Întunecată de Ulmi, după ce îl vindecasem pe lupul *kiyou*. Dar cum ar fi putut să știe?

Am mai luat o gură de whisky.

– Te-ai dus în morminte?

– Da.

– Ai descoperit cum au reușit să scape din lanțuri?

– Cineva ar fi trebuit să îi elibereze cu mare grijă.

Am făcut ochii mari.

– Cine ar face așa ceva?

– Gardienii mei sunt oameni buni, bărbați și femei deopotrivă. Îmi sunt loiali. Mai mult chiar, nici unul dintre ei nu și-ar dori măcar să încerce așa ceva, deoarece știu că, dacă zeii ar reuși să iasă, ar fi un

dezastru, mi-a explicat el. Alți zei le-ar urma exemplul, doar ca să vadă ce s-ar întâmpla. Se poate ca unul dintre ei să fi încercat să-l elibereze pe un anumit prizonier și să se fi răzgândit, după care să fi pecetluit la loc mormântul. Ash a făcut o pauză, apoi a adăugat: Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat astăzi, sunt șanse mari ca aceia care au fost eliberați să fi năvălit asupra următoarei persoane care avea să deschidă mormântul.

– Deci îmi datorezi mulțumiri?

– N-aș merge chiar atât de departe.

Nici nu mă așteptam.

Simțind că mă privea apăsat, m-am uitat la el. La fel ca Nektas, părea relaxat, însă emana o încordare ascunsă. M-am gândit la ce conștientizasem înainte să apară Vânătorii și la ce-mi spusese la lac despre Ținuturile Umbrelor.

– De ce e totul atât de gri aici – cu excepția Pădurii Roșietice? Nu a fost mereu așa, nu?

– Nu, mi-a confirmat el. Însă Ținuturile Umbrelor... sunt pe moarte.

Am simțit o apăsare în piept.

– Pentru că învoiala nu a fost îndeplinită?

S-a încruntat.

– Nu.

Am rămas surprinsă. Deci nu era ca Stricăciunea? Nu am apucat să întreb.

– Ce căutai în pădure, Sera? m-am întrebat Ash. Te-am avertizat în privința ei. Partea care duce spre oraș e sigură, se poate trece pe acolo, dar doar pe acolo. Nu ar fi trebuit să te duci în ea singură.

– N-am vrut să o fac, am zis eu, apoi am oftat. Nu a fost cu intenție.

– Tu te-ai dus în pădure. Cum poți să zici că nu ai făcut-o cu intenție?

Nu-i puteam spune despre șoim.

– Nu e ca și cum mi-aș fi propus să o fac.

– Ah, nu? m-a sfidat Ash. Pentru că am impresia că sunt foarte puține lucruri pe care le faci fără un scop anume.

M-am enervat.

– Și eu am impresia că știi foarte puține lucruri despre mine dacă ți se pare că așa e, am spus eu. Țin să te anunț că fac multe lucruri fără un scop anume.

– Mda, a zis el cu voce tărăgănată și buzele zvâcnindu-i, mă simt mai liniștit acum.

– Mă rog! Nu m-aș fi aflat acolo dacă... M-am oprit. Eram plictisită și sătulă să fiu prinsă în locul ăsta.

– Prinsă? Ai toate astea la dispoziția ta, a zis el, întinzându-și mâinile. Poți merge unde vrei tu în palat...

– Mai puțin în biroul tău, am rostit eu fără să vreau, doar din vina afurisitului de whisky.

Privirea i s-a oțelit, devenind tăioasă.

– Nu știu dacă ai petrecut mult timp prin bibliotecă, însă nu e cel mai captivant loc din lume, am adăugat rapid.

– Și crezi că biroul meu e mai captivant?

Am forăit ca un purceluș.

– Sunt convinsă că a fost de curând, am spus, ridicând paharul, dar dându-mi seama că terminasem whisky-ul.

– Ce vrea să însemne asta? m-a întrebat, în timp ce eu m-am aplecat spre noptieră.

Mi-a luat paharul și l-a pus deoparte.

Am ridicat din sprâncene.

– Serios? Sunt convinsă că biroul tău a fost *foarte* captivant și încântător.

Ash s-a lăsat pe spate, râzând gutural.

– Fir-ar să fie!

– Ce e?

Am apucat marginea cearșafului care mi se aduna în poală.

– Ești geloasă.

Am simțit cum mi se încălzește gâtul.

– Îmi pare rău, dar n-am auzit bine ce-ai spus.

A râs din nou, dar s-a oprit mult prea repede și s-a aplecat spre mine.

– Chiar ești geloasă. De-aia ai intrat în afurisita aia de pădure.

– Poftim? Nu de-aia m-am dus acolo.

– Ba pe naiba!

Am făcut ochii mari, și furia s-a amestecat cu stânjeneala și, din păcate, cu whisky-ul.

– Știi ce? Fie! Da. Eram geloasă. Ai fost prea ocupat ca măcar să-mi vorbești mai mult de cinci secunde în ultimele zile, lăsându-mă singură, ca întotdeauna. Să mă plimb prin curte singură. Să cinez singură. Să mă culc singură. Să mă trezesc singură. Încep să mă întreb ce-am făcut în viața asta de merit să fiu *mereu* singură.

A făcut ochii mari, surprins. Îi spuneam doar lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le împărtășesc. Nu era o prefăcătorie. O uneltire. Era adevărul, și nu m-am putut stăpâni.

– Singura dată când văd pe cineva e când unul dintre gardienii tăi încearcă să mă urmeze discret sau când cineva îmi aduce de mâncare.

Ash rămăsese cu gura căscată, și nu știam de ce, nici nu-mi mai prea dădeam seama de ce spuneam mai exact. Eram ca un vulcan care a erupt.

– Așa că, da. Sunt prinsă aici, din nou, singură, în timp ce viitorul meu *soț* e ocupat făcând cine știe ce cu o zeiță primitivă care s-a purtat al naibii de familiar cu tine. Așa că, sigur, eram geloasă. Ești fericit acum? Amuzat? Oricum, toate astea sunt atât de-al naibii de irelevante, încât nici măcar nu e nimic amuzant.

S-a holbat la mine.

– De ce ai crede că meriți să fii singură?

Dintre toate lucrurile pe care le spusesem, *asta* îi captase atenția?

– Nu știu. Spune-mi tu. Eu n-am idee. Poate că pur și simplu e ceva în neregulă cu mine. Poate că personalitatea mea e respingătoare, am spus și-am dat să mă ridic de pe perne. Adică, sunt obositoare și am gura mare...

– Staaai!

Ash s-a mișcat, punându-și mâna de cealaltă parte a piciorului meu.

Nu mă puteam mișca de trunchiul lui, decât dacă voiam să încerc să-l dau la o parte.

– Poți să rămâi așezată?

– Nu vreau să rămân așezată. *Urăsc* să stau nemișcată. Trebuie să mă mișc. Sunt obișnuită să mă mișc, să fac ceva în afară de absolut nimic, m-am răstit eu. Și nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt convinsă că nici tu, din moment ce ești atât de ocupat...

– Nu sunt ocupat acum.

– Nu-mi pasă.

Ochii i s-au înflăcărat.

– Atunci, poate că ai vrea să știi că nu îmi place nici măcar o clipă petrecută în prezența lui Veses.

– Serios? Am râs sec, înecăcios, ceea ce mi-a provocat o durere în spate. E frumoasă.

– Și? Ce importanță are când e la fel de otrăvitoare ca o viperă? Nu doar că nu am încredere în ea, dar nici nu-mi place de ea. E... Maxilarul i s-a încleștat din nou. E îngrozitoare.

– Atunci, de ce a venit?

„De ce ai lăsat-o să te atingă?“ Am reușit cumva să nu-l întreb și ultima parte, slavă zeilor.

– Știi deja. A auzit că mi-am luat o consoartă și era curioasă.

– De ce i-ar păsa?

– Ție de ce îți pasă?

Am închis gura.

Eather-ul s-a aprins în spatele pupilelor lui, și, preț de o clipă, nu a spus nimic.

– N-am vrut să te fac să te simți... singură aici. Nu știam dacă aveai sau nu nevoie de spațiu și le-am spus celorlalți să-ți dea timp. Asta a fost vina mea. Era mai aproape acum, iar mirosul lui mă tachina. Însă te-am evitat, într-adevăr.

Am simțit brusc un gol în stomac.

– Nu prea e nevoie să-mi confirmi ce am spus.

– Nu din cauză că ești obositoare sau pentru că ai gura mare. De fapt, sunt trăsături care mi se pare straniu de... ispititoare, a spus el.

– Cărui om întreg la minte i s-ar părea ispititoare?

– O altă întrebare bună, a replicat Ash, iar eu m-am încruntat. Dar te-am evitat pentru că, atunci când petrec mai mult de câteva minute în prezența ta, interesul meu față de tine îmi eclipsează orice brumă de judecată. Și asta este o distragere – o complicație – pe care nu mi-o permit.

Mi-a săltat inima-n piept – o emoție stranie pe care nu o înțelegeam.

– Ba pe naiba!

– Chiar crezi asta?

– Nu știu ce cred, însă știu că vorbele nu înseamnă nimic. L-am privit drept în ochi, neștiind dacă vorbeam așa din pricina datoriei pe care o aveam de îndeplinit sau mânată un alt sentiment la fel de îngrozitor. Așa că, după cum am mai spus, când vine vorba despre *interesul* tău, e doar gura de tine, *Nyktos*. Asta am...

Ash s-a mișcat atât de repede! Mi-a cuprins obrazul cu o mână și m-a sărutat înainte să apuc să inspir. Sărutul lui nu era deloc moale și dulce sau lent. Și-a răsfirat degetele peste fața mea. Sărutul lui m-a înfierat în doar câteva secunde, iar eu i-am răspuns fără ezitare, fără să mă gândesc. L-am apucat de partea din față a tunicii și l-am sărutat la fel de înverșunat.

S-a cutremurat și s-a ridicat, sprijinindu-și greutatea în cealaltă mână, încălecându-mă. Trupurile nu ni se atingeau, dar m-a țintuit acolo, proptită pe grămăjoara de perne, într-un vârtej de simțiri. Și-a trecut limba peste a mea și a gemut tare, primitiv, când i-am răspuns.

Și-a ridicat capul, gâfâind.

– Știi care e partea cea mai grea, *liessa?* Nici măcar nu știu de ce mă împotrivesc acestei nevoi. M-ai vrea, nu-i așa?

– Da, am șoptit eu fără să simt un dram de rușine sau de vină.

Era adevărul și dacă nu am fi avut de împlinit o învoială, și dacă nu aș fi avut o datorie de dus la capăt. Și asta ar fi trebuit să mă îngrozească.

– Și eu te vreau, a zis el, cu buzele lipite de ale mele.

M-am cutremurat când și-a plimbat vârfurile degetelor peste gâtul meu și peste umăr.

– Și m-ai avea.

Și-a trecut degetele de-a lungul deschizăturii halatului, peste sânul meu.

– *Da.*

– Atunci, de ce nu putem? Mi-a cuprins sânul cu palma, trecându-și degetul mare peste sfârcul întărit. Nu e obligatoriu să complice lucrurile. Ba probabil ar ușura învoiala dintre noi, a gândit el cu voce tare, coborându-și mâna de pe sânul care îmi zvâcnea, pe

abdomenul meu. Poate că atunci nu ar trebui să-mi mai fac griji că vei hoinări prin Pădurea Roșiatică.

– Nu m-am dus intenționat, am zis eu, pulsul bătându-mi cu putere.

– Nu. Doar neintenționat.

M-a mușcat ușor de buze, vârându-și mâna între cele două jumătăți ale halatului. Am icnit când i-am simțit pielea rece pe partea de jos a abdomenului.

– Depărtează-ți picioarele pentru mine, *liessa*.

M-am supus.

– Va fi singura dată când vei face ceea ce-ți cer fără să te împotrivești?

– Probabil că da.

Ash a chicotit, sunetul tachinându-mi buzele, iar degetele-i reci i-au alunecat între coapsele mele, făcându-mă să icnesc.

– Fir-ar, a zis el, răgușit, trecându-și buzele peste ale mele. Ești atât de splendid de udă.

Și-a trecut lent degetul prin umezeală, cu mișcări tachinatoare, apoi m-a pătruns cu el. Am gemut, apucându-l de cămașă.

– Și sunetele pe care le scoți sunt splendide. Ca un cântec.

M-am cutremurat când a început să-și miște degetul. Am dat să-mi mișc șoldurile, dar s-a oprit.

– Nu o face! Și-a ridicat capul și a așteptat să deschid ochii. Nu te mișca, *liessa*. M-a pătruns din nou cu degetul, cât de adânc se putea. Poate că te simți bine, însă trupul tău a trecut prin multe astăzi.

– Nu cred că pot să stau nemișcată. Mi-a vibrat sângele-n vene când și-a trecut degetul mare peste mănunchiul de nervi.

– Atunci, ne oprim. Ash m-a privit drept în ochi și a adăugat un deget, întinzându-mi carnea. Nu vei

termina pe degetele mele, iar eu nu-ți voi simți din nou gustul. Nu vrei să mă opresc, nu-i așa?

– Nu, am zis eu, strângându-i tunica în pumni.

– Atunci, nu te mișca.

Cu inima bătându-mi năvalnic în piept, l-am privit lăsându-se pe spate. Și-a plecat lent privirea peste pieptul care mi se umfla și dezumfla scurt, spre locul în care halatul se desfăcuse în dreptul buricului. Îmi vedea cea mai intimă parte, și nu se compara cu noaptea de pe țărmul lacului scăldat în lumina lunii, nici măcar cu seara aceea din odaia pentru îmbăiat când stătuse în spatele meu. Aici, nimic nu mai era ascuns vederii. Nu că aș fi vrut să fie. Nici măcar pentru că eram întru totul la mila lui și încercam din răsputeri să stau nemișcată, în timp ce și-a mișcat degetele tot mai repede, rotindu-și degetul mare peste mănunchiul de nervi ce zvâcneau. L-am văzut privindu-se – cum își afunda degetele lungi și alunecoase între coapsele mele depărtate. Nu mai văzusem nicicând ceva atât de... erotic.

Trupul mi s-a încordat, și am gemut ușor. Șoldurile mi-au zvâcnit, iar Ash m-a apucat strâns de ele, nelăsându-mă să mă mișc. M-am cutremurat.

– Așa, a rostit el aproape gutural, un ton pe care nu-l mai auzisem la el. Te simt.

Privirea lui lacomă mi-a pârjolit pielea, preschimbându-mi sângele într-un foc lichid. Fiecare părticică a trupului a părut să mi se încordeze în același timp. Și-a mișcat cu putere degetele în mine, și am început să tremur. A gemut răgușit când m-am cutremurat, pierdută în valurile de plăcere, și capul mi-a căzut din nou pe spate. M-a străbătut o senzație de extaz, relaxându-mi mușchii încordați și limpezindu-mi gândurile. Nu m-am preschimbat în nimic, nu în felul acela pe care îl știam dureros de bine. Nu în sensul acela care mă făcea să mă simt singură, nevrednică și

inumană. *Eu.* Oricine aș fi fost eu. Însă eram prezentă, iar atingerea ușoară a buzelor lui Ash pe ale mele mi-a amintit de asta.

Eram încă acolo și când și-a retras mâna din mine și a ridicat-o. I-am întrezărit colții când și-a vârât degetele în gură. Tot corpul meu a reacționat, încleștându-se.

A zâmbit larg când și-a lăsat mâna jos și s-a aplecat spre mine, sărutându-mă, de data aceasta încet, lent. Săruturile acelea superficiale, aproape șovăielnice, aveau o *dulceață* aparte. Însă erau și păcătoase, pentru că mi-am simțit propriul gust pe buzele lui.

M-am lăsat tot mai pe spate pe perne, cu trupul ca o cârpă. Și-a desprins buzele de pe ale mele. Mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

– Treizeci și șase.

Am deschis ochii.

– Poftim?

– De pistrui, a zis el, cu obrajii... mai rozalii ca de obicei. Ai 36 de pistrui pe față.

Senzația aceea stranie, ca un zbârnăit, mi-a cuprins pieptul.

– Chiar i-ai numărat?

– Da. Ash s-a lăsat pe spate. I-am numărat în prima zi când ai ajuns. I-am numărat din nou, ca să mă asigur că așa e. Așa e. Mi-a legat la loc cordonul halatului. Sper că nu mai ai îndoieli când vine vorba despre interesul meu față de tine.

– Nu mai am.

– Bine.

Și chiar era bine. Ar fi trebuit să mă simt bine. Era cu adevărat atras de mine. Era un pas în direcția pe care trebuia să o urmez. Și totuși, m-am simțit neliniștită.

Și-a ridicat privirea spre mine, iar învolburarea lentă a *eather*-ului din ochii lui aproape că m-a hipnotizat.

– Trebuie să mă curăț și să mă schimb.

M-am încruntat și am dat să-l întreb de ce, dar chiar atunci s-a ridicat și am văzut că pantalonii îi erau mai închiși la culoare în dreptul șoldului și al pelvisului. Materialul părea umed. Oare... terminase? L-am privit brusc în ochi. Nu-l atinsesem. Nici măcar el nu se atinsese singur.

A zâmbit pieziș cu buzele-i pline.

– După cum am zis, sper că nu te mai îndoiești de interesul meu.

N-am știut ce să spun când l-am privit îndreptându-se spre ușa dintre odăile noastre. Ash s-a oprit și s-a uitat spre mine.

– Mă voi întoarce.

Nu am spus nimic când a răsucit piedica de la mâner și a deschis ușa, dispărând în întunericul din odăile lui. L-am privit mută cum închide ușa, gândindu-mă că era straniu că odăile noastre erau despărțite de o încuietoare și de o placă de lemn mult prea subțire.

Am închis ochii și m-am afundat în perne. Nu credeam că avea să se întoarcă și, în clipa de față, probabil așa era cel mai bine. Nu mă simțeam... în apele mele. Probabil de la whisky și de la ce-o fi fost în poțiunea aceea.

Câteva clipe mai târziu, am auzit clichetul ușor al unei uși și am deschis ochii. Am privit într-acolo, și toate gândurile mi-au pierit când l-am văzut pe Ash.

Se curățase și se schimbase și era îmbrăcat acum cu pantaloni negri lejeri și o cămașă albă, cu mânecile suflecate și gulerul desfăcut. Avea părul umed și dat la o parte de pe fața lui cu trăsături izbitoare.

Și se întorsese. Așa cum spusese că avea să facă.

Inima a început să-mi bată cu putere, repede.

Ash s-a oprit lângă pat.

– Știu că ar trebui să te odihnești. Știu că ar trebui... să te las să te odihnești, dar... A tras adânc aer în piept.

Dacă nu te deranjează, aș vrea să fiu lângă tine. Atâta tot. Doar să stau lângă tine.

Cu gâtlejul uscat și noduri în stomac, am încuviințat din cap.

– Mie îmi convine.

Mi s-a părut că nu s-a mișcat o veșnicie și m-am întrebat dacă cumva crezuse că aveam să-l refuz. Apoi s-a întins lângă mine. Stătea pe o parte, cu fața spre mine, și se poate să mi se fi tăiat răsuflarea când m-a privit în ochi.

– Ești bine? a întrebat el după câteva momente.

– Da, am rostit eu răgușit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Ești sigură?

– Mda.

A zâmbit larg.

– Pari încremenită.

– Da?

– Da.

– Nu intenționat. M-am îmbujorat. Doar că... Nu m-am mai culcat cu cineva până acum.

– Zău? m-a întrebat el cu scepticism în voce. Am presupus că ai făcut-o.

– Nu... *Stai așa.* Am făcut ochii mari. Te referi la sex? Da. Aia am făcut. M-am crispat. Te deranjează cumva?

– Nu. A râs, punându-și o mână între noi. Atunci, la ce te referi?

– Mă refer că nu am stat niciodată în pat cu cineva. Pentru somn sau odihnă, am explicat eu. Niciodată.

– Nici eu.

Avea ochii de un gri-deschis, *eather*-ul pulsând înăbușit în spatele pupilei.

– Nu ai dormit lângă cineva?

– Nu am făcut asta. Sau orice altceva, sincer să fiu. Nu cu Veses. Nici cu altcineva. Nu *m-am mai culcat* cu

nimeni până acum.

Deși bănuisem că nu prea avea experiență, din pricina a ceea ce spusese la lac, tot am fost șocată. Mă așteptasem totuși să aibă *ceva* experiență.

– De ce? am întrebat eu și m-am înfiorat numaidecât. Îmi pare rău! Probabil nu mă privește...

– Ba eu cred că te privește, a spus el, și am simțit din nou acel vârtej straniu în piept. Mi-a apucat cosița care îmi picase peste braț. Nu știu. Pur și simplu, nu am permis... să se ajungă până aici. Mi s-a părut prea riscant să mă apropii de cineva.

O mâhnire tăioasă mi-a spintecat pieptul, nedorită, însă prezentă. Se poate să fi fost din pricina celorlalți zei primitivi, dar eu credeam că avea mai degrabă de-a face cu ce pățiseră părinții lui.

M-am gândit la zeii țintuiți pe zid.

M-am gândit la faptul că Nektas era singurul pe care îl auzisem spunându-i Ash. Nu știam dacă asta însemna sau nu ceva, dar spusese că era riscant să se apropie de *cineva*.

– Ai prieteni, am spus eu. Ector? Rhain? Saion...

M-a privit, trecându-și degetul mare peste cosița mea.

– Sunt gardieni loiali. Am încredere în ei.

Eram gata să pun rămășag că, deși îl numise pe Lathan prieten, probabil era un simplu cuvânt pentru el – fără o însemnătate aparte. M-a usturat gâtlejul în timp ce m-am holbat la cicatricea de pe bărbia lui. Viața lui părea la fel de plină de singurătate precum a mea.

Și poate că de aceea l-am întrebat. O întrebare al cărei răspuns nu eram convinsă că voiam să îl aflu, chiar dacă aveam nevoie să știu.

– De ce îți asumi acest risc acum?

Și-a ridicat pleoapele cu gene dense și m-a țintuit cu ochii-i ca oțelul.

– Pentru că se pare că nu reușesc să mă înfrânez, deși știu că ar trebui. Deși știu că probabil voi sfârși urându-mă pentru asta. Deși probabil și tu vei sfârși urându-mă.

CAPITOLUL 31

– Ai să reușești! a strigat Aios, cu mâinile împreunat sub bărbie. Doar sari!

Dragoninul negru-movuliu se balansa pe marginea bolovanului, cu aripile ca de piele bătucită arcuite în sus. Mi-am ținut respirația când Reaver a sărit, înălțându-și aripile. Sub bolovan, Jadis, cu trupul ei verde cu maro, s-a învârtit entuziasmată în cerc. Reaver s-a înclinat instabil, iar eu și Aios am înaintat, însă a planat pe deasupra noastră cu un tril victorios.

– Slavă zeilor, am bombănit eu, răsuflând apăsat când s-a înălțat și a planat. L-am privit pe Reaver zburând, temându-mă că avea să pice fără motiv. Nu cred că am fost vreodată mai stresată ca acum.

Aios a râs ușor, dându-și o șuviță de păr de culoarea cuprului peste umăr.

– Și eu la fel. S-a uitat la mine. Cum te simți astăzi?

– Sunt bine. Jadis a ciripit, străbătând degrabă curtea, împroșcând cu pământ gri, urmându-l pe Reaver. Mi-am plecat privirea spre brațul meu. Zgârieturile abia de se mai văd.

– Ai noroc că ai primit antidotul la timp, a zis Aios, privindu-i pe dragonini. Câteva minute în plus, și se poate să fi fost prea târziu.

Am încuviințat din cap absentă, gândindu-mă numaidecât la odaia mea și la Ash. M-au străbătut tot felul de emoții. De la bâzâitul acela straniu, la o neliniște profundă. Noaptea trecută adormisem lângă

el. Nu știam exact când se întâmplase. Se așternuse tăcerea între noi în timp ce el continuase să se joace cu cosița mea. Nu știam cât rămăsese lângă mine. Plecase deja când m-am trezit eu, însă mirosul lui se simțea în continuare pe perne și cearșafuri. M-am gândit că poate își petrecuse toată noaptea cu mine.

Ceea ce era un semn bun, ba chiar grozav.

M-am mușcat de buza de jos, întorcându-mă din nou spre Aios și dragonini. Zeița își făcuse apariția în dimineața aceea, aducând micul dejun – pe care l-am servit împreună în odăile mele. După aceea, m-a întrebat dacă voiam să merg cu ea la plimbare. Sfârșisem cumva aici, cu dragoninii, și m-am întrebat dacă Ash avea ceva de-a face cu asta. Dacă-i spusese cumva lui Aios că nu aveam nevoie de spațiu. Nu am întrebat, deoarece mi s-a părut că ar fi fost o conversație cam stranie. În plus, încă nu-mi venea să cred că recunoscusem că mă simțeam de parcă aș fi făcut ceva ca să merit să fiu singură.

Al naibii whisky!

Jadis a zbughit-o prin curte, aparent încercând să prindă suficientă viteză ca să decoleze, lucru pe care îl mai încercase deja de câteva ori. Aios s-a dus după ea, în timp ce Reaver a aterizat puțin cam dur lângă bolovan. M-a privit de la câțiva pași distanță, cu ochii mijiți. Părea gânditor, aproape precaut. Mi-am întins mâna spre el, în timp ce Jadis îl privea de după piciorul meu. Reaver și-a înclinat capul într-o parte și și-a strâns aripile.

– Nu prea ai încredere în ceilalți, așa-i? am zis eu, coborându-mi mâna și gândindu-mă din nou la ziua de ieri.

Am privit-o din nou pe Aios. O apucase pe Jadis de braț, îndepărtând-o pe dragonină de bolovanul prea înalt pentru ea.

– Te pot întreba ceva?

– Sigur.

– Are legătură cu zeița primitivă, cu Veses, am spus eu, iar Aios s-a crispat puțin, în timp ce Reaver a decolat din nou. Mi s-a părut că nu o prea place nimeni pe aici, iar Ash a zis că e îngrozitoare. A avut, cumva, de-a face cu zeii țintuiți de zid?

O briză a străbătut curtea, întețindu-se și suflându-i șuvițele de păr când i-a dat drumul lui Jadis și s-a îndreptat de spate.

– Nu, din câte știu eu, dar nu e... bine privită de mulți din Ținuturile Umbrelor. Poate fi destul de răzbunătoare când o înfurie sau o ignoră cineva, a zis Aios râzând încordat. Ai cunoscut vreodată pe cineva care se simte îndreptățit să primească orice își dorește? Așa e Veses. Iar asta îi include și pe oameni. Mulți zei sau zeițe s-ar bucura să aibă parte de afecțiunea ei. Și mulți chiar o fac. S-a întors spre mine, dându-și o șuviță după ureche. Însă ea va face o obsesie pentru ceva ce consideră că nu poate avea. Și se poate supăra foarte tare dacă nu reușește să obțină acel ceva.

– Și îl vrea pe Ash? am presupus eu.

– Doar pentru că nu i-a acordat niciodată acel gen de atenție, mi-a răspuns ea. Pentru ea, e o chestiune personală. Chiar dacă el nu a fost interesat de nimeni până să apari tu.

„Până să apari tu."

Stomacul mi s-a strâns în exact același moment în care inima mi-a săltat în piept. Am ignorat ambele reacții.

– A rănit pe cineva pentru că nu era interesat de ea?

– Nu cred, însă îi poate... îngreuna situația. Deși mulți nu o plac, are relații, a zis ea, încruntându-se. Știi ce? Nu cred că a fost mereu așa. Cel puțin, așa am auzit. Când eram mică, Mycella mi-a spus povești despre

Veses – despre cât de darnică și de binevoitoare era, împărțind noroc și zeilor, și muritorilor, până și celor care nu-i ceruseră așa ceva. E foarte bătrână. A trecut de mult de momentul în care ar fi trebuit să se odihnească, așa că nu știu dacă firea ei nu are cumva de-a face și cu faptul că a dus o viață atât de lungă.

Două lucruri mi-au atras atenția.

– Mycella? Te referi la mama lui Ash?

A încuviințat din cap, zâmbind ușor, trist.

– Eram rude îndepărtate. Verișoare, cum ar zice muritorii. Una dintre mătușile sau unul dintre unchii ei era de la curtea din Kithreia. Eram foarte tânără când a fost ucisă.

Oare de aceea se simțea în siguranță aici? Pentru că era înrudită cu Ash? Mi-am plecat privirea când Jadis s-a urcat pe piciorul meu.

– Ce înseamnă să se odihnească? Adică, să adoarmă?

– În cazul unora, da. În cazul altora, e mai mult un soi de pensionare. Vezi tu, zeii primitivi pot fi fără sfârșit, iar o astfel de durată de viață este de neînțeles pentru majoritatea zeilor. Chiar dacă unii dintre ei, câțiva, au devenit atât de puternici încât și ei sunt fără sfârșit. Iar o perioadă atât de lungă... poate strica mintea, a zis Aios, încrucișându-și brațele peste piept și privindu-l pe Reaver planând. Să privești cum lumea se prăbușește și e reconstruită în jurul tău, de nenumărate ori. Să vezi mereu aceleași lucruri. Să nu te mai surprindă nimic și să te obișnuiești atât de mult cu pierderea, încât să nu mai fii încântat nici măcar de ideea de dragoste.

Mi s-a făcut pielea de găină pe sub tunica neagră pe care o purtam, și am încercat să îmi închipui cum ar fi fost una ca asta. Să trăiești atât de mult încât să fi văzut totul.

– Cu cât un zeu primitiv sau un zeu obișnuit trăiește mai mult, cu atât crește riscul să devină mai mult *eather*

decât persoană. Unii se descurcă mai bine decât alții cu timpul fără sfârșit, dar, în cele din urmă, ne afectează pe toți. Sunt câteva moduri în care putem evita acest lucru. Unul dintre ele este să intri într-o stază profundă – să dormi. Însă foarte puțini au făcut asta, a spus ea. Cei care nu vor să doarmă pot intra în ceea ce noi numim Arcadia, un loc care seamănă cu Vâlceaua. O grădină, să zicem așa. Aici, o persoană poate trece prin Ascensiune și un zeu primitiv își poate găsi liniștea.

– E cumva... un alt tărâm? am întrebat eu, iar Jadis s-a întins, punându-și o labă pe piciorul meu.

Nu aveam idee ce făcea dragonina.

Aios a încuviințat din cap.

– Însă Veses nu poate face asta. Nici unul dintre ei nu poate.

Am dat să întreb de ce, dar am văzut-o privind dincolo de mine, spre palat. Un zâmbet i s-a creionat pe trăsăturile sumbre.

– Bele.

Am privit peste umăr și am văzut două siluete străbătând curtea, ambele înveșmântate în tunici negre cu cusături argintii pe guler și piept.

Cea care am presupus că era Bele era înaltă și slabă, cu pielea de un maroniu-auriu ce îmi amintea de nisipul scânteietor de pe țărmul Mării de Lână. Părul de culoarea miezului nopții îi atârna într-o cosiță groasă peste umăr. Avea trăsături izbitor de tăioase și ochii de o nuanță maronie-aurie în care strălucea *eather*. Avea o sabie scurtă prinsă la șold, iar deasupra umărului i se zărea un arc.

Lângă ea se afla un bărbat cu pielea de un maroniu-închis, înveșmântat într-o tunică fără mâneci croită pe mărimea pieptului și a umerilor lui lați. Avea părul închis la culoare tuns scurt. Trăsăturile lui frumoase și mina-i nepăsătoare îmi păreau cunoscute.

Aios a zâmbit și mai larg pe măsură ce s-au apropiat. Bărbatul a privit spre mine, în timp ce Bele a îmbrățișat-o scurt și cu putere pe Aios.

– Mă bucur să te văd! a spus Aios, dându-se în spate și apucând-o pe Bele de brațe. Ai fost plecată atât de mult timp, încât am început să-mi fac griji.

Zeița cu părul închis la culoare a râs.

– Știi bine că nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Îmi fac griji pentru voi toți când sunteți plecați, a spus Aios, pe un ton mai puțin bucuros, lăsându-mi impresia că spunea adevărul.

– Primesc și eu o îmbrățișare? a întrebat bărbatul când Bele s-a dat în spate, iar ochii căprui-închis îi străluceau de la *eather*.

– Doar ce ne-am văzut azi-dimineață, Rhahar, a zis Aios ridicând dintr-o sprânceană, iar eu am recunoscut numaidecât numele. Era unul dintre zeii care verificaseră mormintele împreună cu Ash. Dar chiar vrei să te îmbrățișez?

– Nu neapărat.

Aios a izbucnit în râs, dar s-a dus oricum spre zeu și l-a îmbrățișat la fel de strâns. Cu brațele pironite pe lângă corp, mi se părea că zeul nu se simțea deloc în largul lui, și am zâmbit fără să vreau, în timp ce Jadis a sărit în sfârșit de pe piciorul meu și s-a dus agale spre Bele.

– Salutare, Jadis-Gonguță, a zis Bele, aplecându-se și mângâind-o sub bărbie.

– Fir-ar să fie, ăla e Reaver? a întrebat Rhahar, mijind ochii, ridicându-și privirea spre cerul șters presărat cu stele.

– Da, a zis Aios, privind peste umăr, în timp ce Reaver zbura în cercuri pe deasupra Meterezelor. Azi s-a prins, în sfârșit, cum se face.

– Tu trebuie să fii ea, a zis Bele.

Mi-am mutat privirea de la Reaver și m-am uitat la ea. M-a studiat curioasă.

– Viitoarea noastră consoartă.

Mi s-a tăiat ușor răsuflarea, dar am încuviințat din cap.

– Așa se pare.

Bele a zâmbit scurt, apoi și-a dus mâna dreaptă la piept și s-a înclinat din talie. Gestul m-a buimăcit. Nu o mai făcuse nimeni.

– Nu trebuie să faci asta, am spus eu când s-a îndreptat de spate. Adică, nu sunt consoarta încă. Îmi poți spune Sera.

– Doar pentru că nu e încă oficial nu înseamnă că nu meriți respectul cuvenit statutului pe care îl ai, a zis Bele și apoi s-a întors încet spre Rhahar.

Rhahar s-a încruntat.

– Ce e?

A ridicat din sprâncene și a arătat spre mine cu unghia-i lucioasă vopsită cu negru. M-am crispat și am simțit cum mă îmbujorez.

– Chiar nu e nevoie...

– Ba este, m-a întrerupt Bele, privindu-mă. Dacă noi nu îți arătăm respectul care ți se cuvine, nu o vor face nici celelalte curți. Iar dacă ele nu te respectă, cel mai probabil nu vei supraviețui încoronării, fie că ești sau nu consoarta zeului primitiv.

Am dat să spun ceva, dar chiar nu știam cum să răspund acelei afirmații deloc încurajatoare.

– Știi ce? Are dreptate, s-a gândit Rhahar, privindu-mă cu atenție. Deja s-a dus vestea despre tine în lung și-n lat. Mulți sunt foarte curioși... și nu înțeleg de ce Ash și-ar alege o consoartă muritoare.

Tot nu știam ce să spun.

– În regulă, a zis Aios oftând. Această primă întâlnire e cât se poate de stânjenitoare.

– Dar e adevărul. Unii zei deja pariază pe cât va supraviețui, a zis Bele.

Am clipit lent de tot.

– Serios?

A încuviințat din cap și și-a plecat privirea spre pumnalul din piatră de umbre pe care îl aveam prins la coapsă.

– Însă Rhahar mi-a spus că ești o luptătoare.

Mi-am mutat privirea spre el și am zărit-o pe Jadis țopăind după Reaver, mușcându-l de coadă. Mi s-a părut cel mai straniu... și cel mai adorabil lucru pe care îl văzusem vreodată.

– Am auzit că le-ai ținut piept zeilor îngropați, a zis el. Știe să lupte.

– Bun, a zis Bele zâmbind, încrucișându-și brațele peste piept.

– Mda, am zis eu, clătinând din cap, se pare că încoronarea va fi distractivă.

Rhahar a râs aspru și sec.

– Cu siguranță va fi cumva.

Râsul lui mi s-a părut cunoscut. M-am uitat mai bine la el. Trăsăturile mândre și curbura ochilor îmi aminteau de...

– Ești cumva rudă cu Saion?

A zâmbit ușor.

– Saion e vărul meu. Cel puțin, când îl revendic ca atare, mi-a răspuns el, cu o privire tăioasă. Apropo, mi-a spus ce ai făcut cu un bici.

Am făcut ochii mari.

Bele și-a înclinat capul într-o parte.

– Ce-ai făcut cu un bici. S-a uitat spre Aios. Tu știi?

Aios a clătinat din cap.

– I-a vârât unui ticălos pe gât mânerul unui bici, a răspuns Rhahar, iar Aios s-a întors spre mine.

– Serios? a întrebat Bele, cu ochi scânteietori.

M-am foit.

– Da, așa am făcut, dar a meritat-o.

Bele a zâmbit mai larg, în timp ce Jadis a cârâit jalnic când Reaver și-a luat din nou zborul. Însă în privirea lui Bele se mai putea citi ceva. Un lucru pe care nu reușeam să-l identific întru totul.

– Ce straniu ca o consoartă să aibă o fire atât de violentă.

M-am crispat.

– Cunoști multe consoarte?

– Da.

– Muritoare?

A zâmbit încordat.

– Nu.

– Deci... Mi-am dres glasul. Ce-i drept, nu știu prea multe despre Câmpiile Elizee și despre cum funcționează curțile, așa că... ar trebui să mă îngrijoreze încoronarea?

Aios și-a țuguiat buzele.

– Ei bine...

Un țipăt de avertizare m-a făcut să-mi întorc brusc atenția spre dragonini. Reaver dădea înnebunit din aripi, încercând să coboare. Am simțit un gol în stomac. Jadis se balansa pe marginea bolovanului, ridicându-și slab aripile-i transparente, înclinându-se peste margine.

– *Pe toți zeii!* Am țâșnit în față, reușind să o apuc de coadă și să o prind cu brațul pe după burtă. Cu inima bătându-mi cu putere, am strâns-o la piept, în timp ce ciripea înnebunită. Încă nu poți zbura, i-am spus eu, fără să știu dacă mă înțelegea sau nu. Ți-ai fi rupt o aripă.

Bele și-a dus mâna la piept.

– Oh, în numele parcelor, mai că n-am făcut infarct.

– Infarct? Mie tocmai mi s-a derulat toată viața prin fața ochilor, a zis Rhahar, părând tulburat, în timp ce Reaver a aterizat nesigur lângă bolovan. Nektas ne-ar fi jupuit de vii. După ce ne-ar fi carbonizat.

Am făcut o grimasă închipuindu-mi scena și m-am aplecat ca să o las pe dragonina care se zvârcolea pe jos. Reaver a venit imediat lângă ea, croncănind. Nu știu ce-i zicea, însă *nu* părea drăguț. De cum i-am dat drumul, s-a izbit de dragoninul mai mare.

– Cred că v-ați distrat destul afară, a zis Aios, ducându-se cu pași apăsați după Jadis.

Inima încă îmi bătea cu putere când Bele mi-a spus:

– Ca să-ți răspund la întrebarea despre încoronare, dacă ar trebui să fii îngrijorată... Răspunsul este da, mi-a zis ea, iar eu m-am întors spre ea. Și dacă-mi permiți un sfat? Orice s-ar întâmpla, nu te arăta înspăimântată.

Mă gândeam la sfatul pe care mi-l dăduse Bele în timp ce mă aflam în odaia mea, îmbrăcată doar cu un neglijeu, în vreme ce o femeie necunoscută îmi dădea târcoale cu un centimetru de croitorie.

Se numea Erlina. Era muritoare și mi se părea a avea în jur de 30 de ani. O croitoreasă din Lethe. Și venise ca să-mi ia măsurătorile. Nu doar pentru rochia pentru încoronare, ci și pentru o garderobă care să includă mai mult decât articole împrumutate și neasortate.

– Puteți ridica brațul, Alteță? a întrebat Erlina încet.

Amintindu-mi ce-mi zisese Bele, mi-am înăbușit imboldul de a-i spune că nu trebuia să mi se adreseze atât de formal. Aveam de gând să rămân în viață îndeajuns de mult timp încât să-mi pot duce la capăt datoria, așa că am ridicat brațul.

Am privit-o urcându-se pe un taburet mic pe care îl adusese cu ea și întinzându-mi centimetrul de-a lungul brațului, în timp ce mânecile lungi ale bluzei ei de un

albastru intens au fiuturat. Apoi s-a întors, notând măsurătorile într-un jurnal gros cu copertă de piele.

Am privit spre ușa închisă de la odaie, în spatele căreia știam că cel mai probabil se afla Ector. El mă adusese în odăile mele și mă anunțase că sosise croitoreasa. Nu îl văzusem încă pe Ash, iar când întrebasem unde era, mi se spusese că era la pilaștri.

Oare judeca suflete? Dacă da, cum era să ai o astfel de responsabilitate? Presiune. Mi-am închipuit că semăna mult cu momentele în care hotăram dacă să îmi folosesc sau nu darul.

– Celălalt braț, mi-a zis Erlina. Când am ridicat dintr-o sprânceană, un zâmbet slab i s-a creionat pe trăsăturile delicate, aproape neastâmpărate. Că vă vine să credeți sau nu, unii oameni au brațe și picioare de lungimi diferite. Se întâmplă rar și de obicei din pricina unei răni, dar mă gândesc că mai bine verific.

– În fiecare zi învățăm ceva nou, am murmurat eu.

– Aceeași lungime, a zis Erlina, măsurându-mi rapid brațul.

A trecut apoi la umeri, despre care știam deja că probabil erau mai lați decât ai celor mai multe domnișoare. Și cu siguranță mai lați decât ai ei. Era mititică.

– Știați că laba piciorului e cam la fel de lungă ca antebrațul?

Am clipit doar.

– Serios?

M-a privit printre gene.

– Da.

– Ha! Mi-am privit antebrațul. Acum, vreau să verific dacă chiar așa e.

– Cei mai mulți vor să verifice când aud prima dată. A sărit de pe taburet și s-a dus spre jurnal. Părul castaniu-închis pe care și-l răsucise într-un coc înalt i-a alunecat

puțin când s-a întors spre mine. Mi s-a spus că preferați pantaloni în locul rochiilor.

M-a străbătut un val de surprindere. Se părea că Ash își amintise din nou ce spusesem.

– Așa este. Oare... M-am oprit înainte să-i zic zeului primitiv *Ash*. Oare Nyktos ți-a spus asta?

– Da, săptămâna trecută, când a trecut pe la atelier, a răspuns ea, iar eu am simțit deodată un gol în stomac.

Săptămâna trecută. Aveam impresia că eram aici de mai multă vreme, și totuși, parcă ieri am îngenuncheat în trăsură, în fața lui Marisol.

– Aș fi venit mai devreme, dar am rămas în urmă cu desenele.

– E în regulă, am liniștit-o eu.

A zâmbit din nou, scurt.

– Mă voi apuca mai întâi de rochie, împreună cu câteva bluze și veste, pentru că se croiesc mult mai rapid decât pantalonii. A dat să așeze jurnalul pe masă, dar s-a oprit. Preferați pantaloni sau colanți? Însă, înainte să răspundeți, vreau să vă spun că în momentul de față port colanți. A tras de materialul negru. Sunt aproape la fel de groși precum pantalonii și la fel de rezistenți, însă mai confortabili și mai moi. Puteți să-i atingeți.

Mi-am trecut degetele peste materialul surprinzător de elastic.

– Aș fi zis că sunt pantaloni. Colanții cu care sunt obișnuită sunt mult mai subțiri.

– Și probabil nu prea opaci, a adăugat ea, iar eu am încuviințat din cap. De aceea am petrecut dezgustător de mult timp căutând un material la fel de eficient ca acela pentru pantaloni. Ai fi crezut că, la câți croitori și croitorese sunt în toate tărâmurile, ar fi confecționat până acum colanți mai funcționali. Nu că ar fi ceva în

neregulă cu pantalonii, dar, personal, prefer o betelie care să nu-mi lase urme pe piele.

Am zâmbit larg.

– Colanți să fie, atunci.

– Perfect.

A sărit din nou pe taburet.

Pe când mi-a trecut centimetrul pe sub brațe, ca să îmi măsoare pieptul, m-am gândit din nou la ce îmi spuseseră Rhahar și Bele. Dacă se dusese deja vestea prin celelalte curți că Ash își alesese o consoartă muritoare, oare auziseră și oamenii din Lethe?

Și ce părere aveau despre asta?

Mi-am spus că nu îmi păsa, deoarece nu avea importanță. Nu aveam să fiu cu adevărat consoarta lui. Responsabilitățile mele erau față de Lasania. Eram regina lor, chiar dacă nu aveam să port niciodată coroana. Dar am întrebat oricum, pentru că... ei bine, nu m-am putut abține.

– Au auzit despre dumneavoastră, a zis Erlina și a coborât de pe taburet, ca să noteze numerele. Desigur, mulți sunt curioși. Nu cred că se aștepta cineva ca Alteța Sa să își aleagă o consoartă muritoare.

– E de înțeles.

– Dar sunt entuziasmați. Poate că *încântați* ar fi un cuvânt mai bun. Și onorați, a adăugat repede Erlina, cu o urmă de roz pe obrajii ei maroniu-aurii. Și-a dus jurnalul la piept. Sunt mulți muritori în Lethe, mi-a explicat ea, surprinzându-mă din nou. Faptul că Alteța Sa și-a ales o consoartă muritoare ni se pare multora un soi de... recunoaștere. De parcă, deși e zeu primitiv, ne consideră egalii lui – și... ei bine, nu sunt mulți ca el. Mulți abia așteaptă să vă cunoască oficial.

Pieptul mi s-a strâns într-un mod straniu, și am încuviințat din cap. Nu voiam să mă gândesc că Ash îi considera pe muritori egalii lui. Nu pentru că mi se

părea ridicol, ci pentru că, de fapt, credeam că într-adevăr așa era.

Mi-am dres glasul.

– Și sunt încântați că se căsătorește?

– Desigur. A zâmbit și mai larg. Vrem să vedem că trăiește – că e fericit.

Mi s-a strâns stomacul.

– Oamenii din Ținuturile Umbrelor... îl respectă?

S-a încruntat ușor, apoi a priceput.

– Probabil vă e greu să credeți că am ajuns să ținem la zeul primitiv al morții. Înainte să vin în Ținuturile Umbrelor, și eu aș fi râs de o astfel de idee..., a spus ea, și o umbră i-a străbătut chipul când și-a plecat bărbia și a venit lângă mine. Dar pe atunci nu știam multe lucruri. În orice caz, Alteța Sa ne e loial, mi-a zis, privindu-mă cu ochii-i căprui, iar noi îi suntem loiali lui.

Mi-au venit în minte numeroase întrebări în legătură cu ce mi-a spus, și pieptul mi s-a umplut de o senzație de neliniște.

– De unde... vin eu, nu erau mulți care să respecte coroana. Nici nu aveau de ce.

M-a cuprins cu centimetrul pe după mijloc.

– De unde ești? am întrebat eu.

A mutat centimetrul pe șolduri.

– Terra.

Nu știam prea multe despre Terra, în afară de faptul că era formată preponderent din terenuri cultivate și nici pe departe la fel de multe orașe ca Lasania.

– Locuiești aici de multă vreme?

– Presupun că depinde de ce înseamnă *multă vreme* pentru fiecare, mi-a răspuns ea, ducându-se să noteze măsurătorile. Am plecat din tărâmul muritorilor când aveam 18 ani, dar am venit în Ținuturile Umbrelor abia

pe când mă apropiam de 19. De atunci sunt aici, deci de... treisprezece ani.

– Unde ai fost înainte să vii aici?

A îngenuncheat, întinzând centimetrul de-a lungul piciorului meu.

– La curtea din Dalos.

Am făcut ochii mari.

– Ai fost în Orașul Zeilor? Cu zeul primitiv al vieții? Nu știam că sunt și muritori acolo... Adică, în afară de Aleși.

– Nu sunt, a spus ea, oprindu-se preț de o clipă. Cel puțin, nu erau pe când am fost eu acolo.

Confuză, am simțit atingerea rece a centimetrului pe interiorul coapsei.

– Atunci, cum ai...

M-am oprit.

– Am fost Aleasă.

M-am holbat la ea, uluită preț de o clipă.

– Ai fost?

Erlina a încuviințat din cap.

– Și nu mai ești? Nu ai făcut Ascensiunea?

A zâmbit încordată.

– Nu am făcut Ascensiunea, slavă zeilor!

Buzele mi s-au depărtat, și m-am gândit numaidecât la reacția lui Ash când am menționat Ascensiunea Alesilor. Era limpede că omisese să-mi spună ceva.

– Am atât de multe întrebări.

S-a oprit, ridicându-și privirea spre mine, cu ochii mari. Preț de o clipă, mi s-a părut că văd teamă în privirea ei. Groază. S-a scurs o clipă îndelungată, după care a trecut la celălalt picior al meu și l-a măsurat pe interior. Nu a mai spus nimic în afară de a mă întreba ce culori preferam. A plecat la scurtă vreme după aceea, ieșind din odaie de parcă aceasta ar fi fost plină de spirite.

Mi-am pus halatul, absolut uluită de ce-mi spusese – subiect pe care era limpede că nu avea să-l dezvolte. Tocmai îmi legasem cordonul de la halat, când s-a auzit o bătaie la ușa odăii.

– Da? am strigat eu.

Ușa s-a deschis: era Ash. Senzația aceea stranie, ca un șuierat, mi-a străbătut din nou pieptul când l-am văzut. Era îmbrăcat cu veșmintele închise la culoare cu podoabe argintii pe care le purtase când îi primise pe supuși. Avea părul castaniu-roșcat prins la ceafă, ceea ce-i ascuțea și mai mult trăsăturile frumoase și dure.

Nu îl mai văzusem de când adormisem. Lângă el. Oare de aceea am simțit că mă roșesc?

Ash se oprise chiar lângă ușă și mă privea fix cu ochii-i argintii – privea spre locul în care încă țineam cu degetele de cordon. Am văzut cum *eather*-ul din ochii lui s-a învolburat scurt, după care el a intrat, închizând ușa în urma lui.

– Am văzut că Erlina tocmai a plecat. M-am gândit să verific cum au decurs lucrurile.

Să verifice?

De ce ar fi făcut asta? Sau, oare, așa făceau oamenii normali? Nu știam și nu știam nici de ce simțeam o senzație stranie în piept pentru că făcuse una ca asta. Mi-am revenit din stupoare.

– Totul a decurs bine.

– Bun, a încuviințat el.

Ash a rămas locului, la fel și eu, fără să vorbim. Într-un ungher dosnic al minții, știam că era oportunitatea perfectă pentru a consolida atracția pe care o avea față de mine. Pe sub halat aveam doar o lenjerie sumară din dantelă. Aș fi putut slăbi cordonul, aș fi putut lăsa halatul să se desfacă. Nu m-ar fi ajutat prea mult să-l întreb despre ce-mi spusese Erlina.

Însă voiam să înțeleg cum de ajunsese o Aleasă în Ținuturile Umbrelor.

– Erlina a fost Aleasă.

Mina i s-a schimbat rapid, izbitor. Maxilarul i s-a încleștat și buzele i s-au subțiat.

– Nu mi-a spus mare lucru în afară de asta, am zis eu rapid, nevrând să-i fac probleme. De ce nu a făcut Ascensiunea?

Gura i s-a încordat.

– Muritorii încă sunt convinși că asta se întâmplă cu Aleșii?

M-am crispat.

– Da. Asta am fost învățați. Pentru asta se pregătesc Aleșii toată viața – pentru Ritual și pentru Ascensiune. Îi servesc pe zei pe vecie.

– Ba nu o fac, a spus Ash apăsat. Lucrurile pe care le știți despre Ritual și despre Aleși sunt doar o minciună. Un mușchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. Ritualul pe care îl sărbătoriți, cel în cinstea căruia dați ospețe și celebrări? Sărbătoriți ceea ce va fi în cele din urmă moartea celor mai mulți dintre ei. Nu a fost mereu așa. Într-o vreme, Aleșii erau trecuți prin Ascensiune și chiar *le serveau* zeilor, însă lucrurile nu mai sunt așa și nu au mai fost așa de multă vreme.

Mi s-a răcit pielea.

– Nu înțeleg.

– Nici un Ales nu a mai făcut Ascensiunea de câteva sute de ani, a spus Ash, iar ochii lui erau de aceeași nuanță precum cerul din Ținuturile Umbrelor. De cum ajung în Câmpiile Elizee, Aleșii sunt tratați ca obiecte care să fie folosite și lepădate, cu care să te joci și pe care, în cele din urmă, să le strici.

M-am holbat la el îngrozită. O mare parte din mine îi nega pur și simplu spusele. Nu puteam crede așa ceva.

Nu puteam... Pe toți zeii, nu puteam pricepe așa ceva. Mintea mea nu putea pricepe cum de bărbați și femei, care își petrecuseră toată viața în tărâmul muritorilor acoperiți de un văl și pregătiți să le servească zeilor într-un fel sau altul, erau luați din tărâmul muritorilor doar ca să fie *uciși*. Mi-a venit în minte zâmbetul tânărului Ales din templu. Fusese atât de mare. De autentic și de *dornic*.

Și probabil erau mii de Aleși ca el. *Mii*.

– De ce? am întrebat eu în șoaptă, și mi s-a strâns stomacul când m-am așezat pe divan.

– De ce nu?

Am tras brusc în piept aer, care mi s-a blocat în gâtlej.

– Nu e un răspuns suficient de bun.

– Sunt de acord, a zis el, iar ochii i s-au învolburat încet.

– Atunci, de ce sunt luați Aleșii dacă nu pentru a fi trecuți prin Ascensiune, ca să îi servească zeului primitivi al vieții și zeilor?

– Nu știu de ce încă se ține Ritualul, a spus el, și nu eram convinsă că îl credeam. Însă le servesc zeilor, Sera. Le satisfac toate poftele. Și mulți dintre acei zei fac ce vor cu Aleșii, pentru că pot. Pentru că unii dintre ei nu știu altceva. Nu e o scuză. Cătuși de puțin. Însă, câtă vreme muritorii vor continua Ritualul, și mai mulți Aleși vor avea aceeași soartă.

M-a străbătut o furie incandescentă, și m-am ridicat fără să-mi dau seama.

– Muritorii continuă Ritualul pentru că așa ne cer zeii. Pentru că ni se spune că Aleșii le vor servi zeilor. O zici de parcă ar fi vina noastră. De parcă am putea să îi refuzăm pe zei – pe un zeu primitiv.

– Nu cred că este vina muritorilor, m-a corectat el.

Mi-am deschis și închis mâinile pe lângă corp și m-am dat un pas în spate. M-am întors cu spatele la Ash

înainte să fac vreun gest nesăbuit. Cum ar fi să apuc măsuța și s-o arunc în el. Am traversat odaia și m-am oprit lângă ușa balconului. Oare Kolis nu știa ce se întâmpla? Sau nu-i păsa? Mi-am privit mâinile. Nu puteam să cred că nu-i păsa. Doar era zeul primitiv al *vieții.*

Dar cum să nu fi știut ce se petrece? Doar era cel mai puternic dintre zeii primitivi. Regele Zeilor.

– Cum de Regele Zeilor permite să se întâmple așa ceva? am întrebat eu și mi l-am închipuit așa cum îl văzusem în Templul Soarelui.

„Tu, Alesule, ești vrednic." M-am cutremurat.

– De ce ai crede că nu ar permite așa ceva? Doar pentru că e zeul primitiv al vieții? m-a întrebat el pe un ton tăios. Crezi că-i pasă?

M-am întors spre el. Nu am reușit să-i citesc expresia.

– Da. Așa aș fi zis.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Atunci, știi și mai puține despre zeii primitivi decât credeam.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

– Chiar vrei să insinuezi că lui Kolis i se pare în regulă ca Aleșii să fie brutalizați?

S-a uitat la mine cu o privire ca de gheață.

– N-aș îndrăzni să sugerez că zeul tău primitiv al vieții ar putea fi atât de crud.

M-a străbătut un val de furie înțepătoare.

– De ce ar permite una ca asta? De ce ar face cineva așa ceva? Mi-am amintit ce-mi spusese Aios. Nu poate fi din pricină că au trăit atât de mult, încât e singurul mod în care mai simt plăcere sau distracție.

– N-aș putea să-ți răspund la întrebare – să încep măcar să-ți spun că e din pricină că și-au pierdut latura umană sau pur și simplu pentru că îi consideră pe muritori mai prejos de ei. Nu știu ce anume corupe sau

strică o minte, astfel încât să permită în cele din urmă apariția unui astfel de comportament. Nu știu cum de-ar găsi cineva plăcere în durerea și umilirea altora. Ash se apropiase de mine. Aproape că-mi doresc să nu fi aflat despre asta. Cel puțin, nu încă. E mai bine ca unele lucruri să rămână neștiute.

– Poate pentru cei care nu sunt implicați. Dar pentru Aleși? Pentru familiile lor? Li se spune că este o onoare. Oamenii *își doresc* să fie Aleși, Ash. Cum să fie în regulă așa ceva?

– Nu e.

– Trebuie să oprim asta, am zis. Ritualul. Întregul proces de a fi Ales. Trebuie oprit.

Am văzut cum ochii i s-au umplut de ceva ce aducea a mândrie, însă a dispărut atât de repede, încât nu puteam fi sigură.

– Și cum ai propune să facem asta? Ai impresia că muritorii ar crede dacă li s-ar spune adevărul?

– Probabil că nu dacă le-ar spune-o un alt muritor, am zis eu. Nici măcar nu trebuia să mă gândesc prea mult. Dar l-ar crede pe un zeu. L-ar crede pe un zeu primitiv.

– Crezi că l-ar crede pe zeul primitiv al morții?

Am închis gura.

– Și dacă un alt zeu primitiv ar veni la ei și le-ar arăta ce se întâmplă de fapt, tot ar întâmpina rezistență. E mult mai ușor să fii mințit decât să recunoști că ai fost mințit.

M-am holbat la el, privindu-i muchiile și unghiurile reci ale chipului. Grăia adevărul. Un adevăr trist și dur.

– Tu ce faci în privința asta?

M-a privit în ochi.

– Nu stau pe margine, nefăcând nimic, chiar dacă s-ar putea să ți se pară așa. Așa prefer să fie. Filamente de

eather i-au pârâit prin irisuri. Așa reușesc să-i țin în viață pe cei ca Erlina.

– Tu... ai salvat-o? Tu ai adus-o aici?

– Doar am ascuns-o. Așa cum am făcut și cu alți Aleși. Încerc să ajung la cât mai mulți fără să atrag atenția, a zis el, iar întunericul a început să i se adune pe sub piele.

Doar o ascunsese? De parcă ar fi fost o nimica toată. Însă era, oare, de ajuns? Răspunsul era nu. De-a lungul anilor, fuseseră Aleși mii de oameni. Dar tot era ceva.

– E în continuare periculos pentru ei? am întrebat. Vin și alți zei în Lethe. Ar putea fi recunoscuți?

– Există mereu riscul să fie văzuți de cineva care să-i recunoască. Ei știu asta. Un mușchi de la maxilar i-a zvâcnit, și a privit spre șemineul gol. În mare, am fost norocoși.

– În mare, am repetat eu încet și m-am gândit la femeia care dispăruse și la cât de reticent fusese Ector să vorbească despre ea. Femeia care a dispărut este o Aleasă? Gemma?

M-a privit cu ochii-i de nuanța fierului.

– Da, este.

– Și nu a fost găsită?

– Nu încă.

Mi s-a strâns inima în piept.

– Crezi că dispariția ei are legătură cu faptul că vreun zeu a recunoscut că e Aleasă?

– Cred că are legătură într-un fel, da: fie a fost recunoscută, fie a fost văzută de un zeu pe care îl știa și a ales să dispară.

Însemna că se putea ca Gemma să fi văzut un zeu care ar fi recunoscut-o și să se fi înspăimântat atât de tare încât să fi intrat în panică.

– Unde s-ar fi putut duce?

– Într-o parte a orașului Lethe se află golful. În partea de sud se află Pădurea Roșiatică, iar în vest și nord – Pădurea Muribundă. Am trimis gardieni să caute în păduri, dar dacă a intrat acolo...

Nu era nevoie să încheie propoziția. Dacă Gemma intrase în păduri, cel mai probabil nu supraviețuise. Încă nu-mi venea să cred că zeii îngropați fuseseră atrași de o singură picătură din sângele meu. Însă, și dacă nu-i făcea să se ridice, mai erau Umbre și posibil Vânători. Aleșii erau instruiți să se apere. Nu erau antrenați așa intens precum fusesem eu, dar știau să mânuiască o armă. Totuși, mă îndoiam că ar fi fost suficient.

Îmi puteam doar închipui cu ce se confruntase Gemma ca Aleasă de își asumase un astfel de risc. Am simțit o apăsare în piept, plină de furie și dezgust, împreună cu o doză zdravănă de negare. Am clătinat din cap.

– O parte din mine nu vrea să creadă nimic din toate astea, am recunoscut. Cred, doar că e...

Ash m-a privit îndeaproape, de parcă ar fi încercat să priceapă un lucru.

– Nu știu cum de te surprinde ce ți-am spus.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Cum să nu mă surprindă?

– Crezi că doar muritorii sunt în stare de brutalitate? Să-i rănească pe alții fără nici un alt motiv decât că pot? Să îi manipuleze pe alții și să abuzeze de ei? Zeii primitivi și cei obișnuiți sunt în stare de aceleași lucruri. Ba chiar sunt în stare de lucruri mult mai rele, din furie, plictiseală sau pentru divertisment și propria plăcere. Orice ți-ar trece prin minte nici măcar n-ar începe să cuprindă toate lucrurile de care suntem în stare.

De care *suntem* în stare? Mi-am întors privirea de la el, strângând din buze. Se inclusese și pe el în afirmație, dar el încerca să-i salveze pe Aleși. Nu era în stare de astfel de lucruri. Iar eu mă aflam aici ca să-l ucid. Ce avea să se întâmple atunci cu Aleșii? Chiar dacă îi putea salva doar pe câțiva dintre ei.

Pe toți zeii!

Pieptul mi s-a strâns. Nu mă puteam gândi la ei. Nu mă puteam gândi la ce *s-ar putea* întâmpla, când știam ce *avea să se întâmple* cu cei din Lasania dacă nu îmi duceam la capăt misiunea. Am înghițit în sec.

– Ai spus că asta pățesc cei mai mulți dintre ei. În afară de cei pe care ai reușit să-i ascunzi, a supraviețuit careva?

– Din ce am reușit să aflu de la cei care mă ajută să-i transport pe Aleși și să le găsesc un loc cât de cât sigur, unii Aleși au dispărut.

– Ce înseamnă asta? Nu pot dispărea pur și simplu.

– Dar o fac. M-a privit drept în ochi. Nu sunt semne că ar fi fost uciși, dar mulți nu mai sunt văzuți niciodată sau nu mai dau nici un semn de viață. Pur și simplu, dispar.

CAPITOLUL 32

De când m-am urcat în pat, m-am foit pe toate părțile, adormind doar pentru câteva minute, înainte să mă trezesc și să mă holbez la ușa ce ducea spre odăile lui Ash.

Mă bântuiau lucrurile pe care le aflasem astăzi, oricât aș fi încercat să le opresc. Adevărul despre ce păteau Aleșii. Să știu că atât de mulți zei erau capabili de cruzime. Posibilitatea foarte ridicată ca zeul Kolis, cel mai grozav dintre zeii primitivii, să știe ce se întâmpla. Mintea mea revenea întruna la aceste lucruri, în pofida faptului că nici unul dintre ele nu putea conta.

– Numai Lasania, am șoptit eu în odaia tăcută.

M-am întors pe spate, holbându-mă la tavanul din piatră de umbre. Dar dacă reușeam? Dacă opream Stricăciunea? La urma urmei, de ce *mama mă-sii* salvam Lasania, mai exact, dacă zeul primitiv al vieții și zeii care îi slujeau îi brutalizau fără jenă pe Aleși? Răspunsul părea simplu. Erau milioane de oameni în Lasania și doar câteva mii de Aleși care ar fi putut fi luați. Oare trebuiau sacrificați cei puțini pentru a-i salva pe cei mulți? Nu știam, dar nu era ca și cum nu mi-aș fi dat seama că moartea lui Ash avea să aducă moarte, când puterea primitivă avea să fie dezlănțuită și să găsească un cămin nou. Nici măcar nu știam de ce mă gândeam la asta.

Am gemut și m-am întors pe o parte. Nu aveam să fiu aici dacă reușeam. Probabil aveam să fiu distrusă – cu

tot cu suflet. Alesii nu erau problema mea. Mersul lucrurilor în Câmpiile Elizee nu era problema mea.

M-am întors încă o dată pe spate și apoi iarăși pe o parte, după care, frustrată, am decis să mă dau jos din pat. Am dat cuvertura la o parte și m-am ridicat, apucând mâneca ridicol de scurtă a cămășii de noapte pe care Aios o pusese în șifonier în prima zi. Mi-am ridicat-o peste umăr și am traversat desculță podeaua de piatră. Am apucat pătura de blană de pe spătarul șezlongului, mi-am pus-o pe umeri și am ieșit pe balcon, în tăcerea nopții din Ținuturile Umbrelor. M-am dus lângă balustradă, ținând strâns de pătură când o briză rară mi-a suflat peste față șuvițele de păr slobode. Frunzele stacojii închise din Pădurea Roșiatică se legănau dincolo de curtea castelului. Oare câți zei erau îngropați acolo? O altă întrebare care avea să...

– Nici tu nu poți dormi?

Am icnit, întorcându-mă în direcția din care se auzise vocea lui Ash. Stătea pe divanul de lângă ușa de la balconul lui. Scânteierea argintie a stelelor de deasupra îi scălda brațul pe care și-l ținea pe genunchiul îndoit și pieptul lat și gol. Inima a început să-mi bată și mai puternic, și m-a cuprins cel mai straniu imbold de-a o zbughi înapoi în odaie și de-a mă vârî sub așternuturi.

Am reușit cumva să nu o fac.

– Nu te-am văzut, am spus în cele din urmă, după care m-am îmbujorat. Evident. Nu, nu pot dormi, am adăugat, îndepărtându-mă de balustradă. De când ești aici?

– De o oră. Poate mai mult.

– E totul în regulă? am întrebat.

A încuviințat din cap.

– Într-un fel.

Am mai făcut un pas mic în față.

– Ce înseamnă *într-un fel?*

– În sensul că lucrurile sunt în regulă pentru că sunt în viață, a răspuns el după o clipă, și, chiar dacă majoritatea trăsăturilor îi erau umbrite, i-am simțit intensitatea privirii. Îmi închipui de ce tu nu poți dormi după ce ai aflat astăzi.

– Mintea mea nu vrea să se oprească.

– Cunosc senzația.

L-am privit.

– Te gândești des la Aleși?

– Întotdeauna. După o pauză lungă, a adăugat: Sigur te simți bine?

Mă mai întrebase în timpul unei cine liniștite pe care o serviserăm împreună. Era îngrijorat în privința felului în care gestionam lucrurile pe care le aflasem despre Aleși. lar eu... ei bine, era ceva neobișnuit pentru mine să fiu tratată astfel.

– Sigur. Mi-am trecut piciorul peste piatra netedă. Poate că sunt predispus la impulsivitate, cum ar zice Sir Holland destul de frecvent, dar am și o minte destul de practică.

– Da?

M-am încruntat la el.

– Încerc să spun că fac față lucrurilor. Lucrurile pe care le-am aflat astăzi? Le voi face față.

M-a privit cu atenție din umbre.

– Știu că o vei face. Așa faci de obicei. Faci față oricărui lucru cu care te confrunți.

Am ridicat dintr-un umăr.

A tăcut puțin, apoi a spus:

– Vrei să mi te alături?

Mi s-a poticnit inima în piept.

– Sigur.

– Nu pari prea încrezătoare în această alegere, a spus el, și mi-am dat seama că zâmbea.

– Ba nu, sunt încrezătoare în alegerea mea. Doar că sunt... surprinsă, am recunoscut eu.

– De ce?

Am ridicat din nou din umeri și m-am urnit, spunându-mi în sinea mea că era o surpriză plăcută. Faptul că voia să rămân cu el, afară, trebuia să însemne ceva. M-am așezat lângă el, holbându-mă în față.

Ash nu a spus nimic preț de câteva clipe.

– Nu te-am evitat astăzi. Am fost la pilaștri.

– Nici nu am crezut că mă evitai.

M-am uitat la el și m-am încordat când mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese mama. „Bărbaților nu le place să fie trași la răspundere pentru timpul pe care nu îl petrec cu tine", așa îmi spusese. Și, ținând cont de ce făcusem cu o zi înainte, ar fi trebuit să-mi amintesc de sfatul pe care altminteri, într-o altă situație, l-aș fi ignorat.

– În sensul că nu trebuie să-mi explici pe unde umbli.

Își mișca fără astâmpăr degetele în fața genunchiului îndoit.

– Ba simt că trebuie, după noaptea trecută.

M-am concentrat asupra coroanelor copacilor de dincolo de zid și mi-am înăbușit imboldul de a-mi duce mâna la obraji ca să văd dacă chiar erau pe cât de fierbinți mi se păreau mie.

– Simt că trebuie să-ți spun și că unul dintre motivele pentru care nu pot dormi este pentru că m-am tot uitat la afurisita aia de ușă ce dă în odăile tale.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

– Și apoi am stat întins în pat, întrebându-mă de ce naiba te-am pus în odăile de lângă ale mele. Mi s-a părut o idee bună, a zis el, și mi s-a strâns stomacul. Acum, nu mai sunt atât de sigur. Pentru că mi-am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă că trebuia

doar să fac câțiva pași și odaia aceea nu avea să mai fie goală. Tu aveai să fii acolo.

De data aceasta, am simțit un gol în piept.

– Și asta e ceva rău?

– Nu s-a decis încă.

Am râs, întorcându-mi privirea.

– Ei bine, simt că ar trebui să te anunț că și eu m-am holbat la *afurisita* aia de ușă și sunt la doar câțiva pași depărtare și...

– Și ce? a întrebat el, umbre adunându-se în vocea lui.

– Și nu mă deranjează să dau curs ideilor proaste, am spus eu.

Ash a chicotit.

– Nu te-ar deranja, așa-i?

Am zâmbit larg și mi-am tras pătura până la bărbie.

– Sunt îndeosebi de talentată la a da curs ideilor proaste. Mi-am dres glasul, căutând un subiect de discuție. Azi i-am cunoscut pe Rhahar și pe Bele.

– Știu.

Am ridicat din sprâncene și l-am privit peste umăr.

– Cum de?

– V-am văzut când m-am întors ca să discut cu gardienii. Eram ocupat, însă pe deplin conștient de locul unde te aflai. Cu cine erai. Când ai plecat.

– Mda... Sună înfiorător.

– De asemenea, am vorbit cu Rhahar și cu Bele.

S-a aplecat îndeajuns de mult în față încât lumina stelelor să-i mângâie chipul. A zâmbit amuzat. Buzele îi erau atât de expresive.

– Am aflat și ceva interesant de la ei azi.

– Despre pariurile pe care le pun zeii de la alte curți? a întrebat Ash.

Am oftat.

– Da.

– N-ar fi trebuit să-ți spună asta. Și Rhahar, și Bele vorbesc deseori fără să gândească.

– Ei bine, din moment ce am experiență în acest sens, nu îi pot învinovăți pentru asta, am zis eu. Pe unde a fost Bele? Aios s-a purtat de parcă ar fi fost plecată vreme îndelungată.

– E un soi de vânător. De informații. Are un talent de-a se mișca nevăzut, așa că de obicei se află pe la alte curți, încercând să descopere informații care s-ar putea dovedi utile.

– Utile pentru ce anume?

– Ai o mulțime de întrebări.

– Iar tu ai o mulțime de răspunsuri. L-am privit cu atenție. Se numără printre cei care ajută la scoaterea Aleșilor din Dalos?

– Da, a confirmat el.

M-am gândit puțin la asta.

– Știu despre învoiala făcută de tatăl tău?

– Nu, dar sunt convins că bănuiesc că lucrurile nu sunt întocmai cum par.

Am încuviințat din cap lent. Îmi închipuiam că oricine îl cunoștea pe Ash se întreba de ce apăruse dintr-odată cu o consoartă muritoare.

– Cum a fost la pilaștri? A trebuit să judeci suflete?

– Da, iar lucrurile au mers și bine, și rău. Nu e niciodată ușor să faci o astfel de alegere. Viața este importantă, *liessa,* însă după ea urmează eternitatea. Știu că multă lume crede că lucrurile sunt albe sau negre. Că, dacă faci una sau alta, vei fi recompensat cu paradis sau pedepsit. Și-a ridicat mâna, dându-și la o parte o șuviță de păr care îi căzuse peste obraz. Nu e niciodată simplu. Sunt oameni care fac lucruri îngrozitoare, însă asta nu înseamnă mereu că sunt oameni îngrozitori.

M-am răsucit spre el, ridicându-mi un picior pe divan.

– Tu poți spune asta pentru că după moarte vezi sufletele expuse, așa că ai avea de unde să știi cum sunt.

– Așa este, dar tot văd și umbra faptelor pe care le-au săvârșit. Eclipsează o mare parte din bine, însă unii dintre ei există într-o nuanță de gri în care nu sunt la fel de ușor de judecat precum cel care se roagă zeilor să îi ucidă pe alții.

Am ridicat din sprâncene.

– Oamenii se roagă pentru așa ceva?

– Am pierdut socoteala dăților în care cineva a venit în Templul Umbrelor și a invocat un zeu pentru a provoca moartea altcuiva. A expirat lent. Într-o vreme, am răspuns acelor invocări.

Am încremenit. Zeii răspundeau adesea invocărilor, dar probabil că fusese ca tatăl lui.

– Intram în Templul Umbrelor și ascultam cuvintele rostite de muritori. Am ascultat favorurile pe care le cereau – viețile care voiau să fie curmate. Am știut numaidecât că unii dintre ei erau răi. Răsfățați și stricați până în măduva oaselor. Cereau ca alții să moară pentru profitul lor sau din pricina vreunei jigniri neînsemnate. Motivele lor erau ca o ciumă, și știam că nu-i puteam permite să se răspândească. Nu mai plecau din templu.

Mi-am slăbit strânsoarea asupra păturii. Aveam senzația că știam de ce nu mai plecau din templu.

– Și apoi erau alții. Degetele i s-au oprit, dar erau țepene. Cei care cereau moartea altora pentru că încercau să scape de un angajator brutal sau de un tată abuziv. Unii dintre ei ajunseseră în punctul de frângere și nu mai vedeau altă opțiune pentru că nu exista altă opțiune. Chiar dacă nu le făceau rău altora, intenția tot exista. Trebuiau pedepsiți? Trebuiau tratați diferit?

Cum rămâne cu cei care ucid ca să se protejeze pe ei înșiși sau pe alții? Nu sunt asemenea celorlalți, dar fărădelegile lor sunt aceleași.

– Cum... știi ce să faci?

– Pot doar să le privesc viața în ansamblu. Și, de fiecare dată când osândesc un suflet, mă întreb dacă a fost alegerea potrivită. Oare pedepsesc pe cineva care nu merită să fie pedepsit? Sau las pe cineva să scape prea ușor? Mă întreb asta de fiecare dată, chiar dacă știu că nu voi avea niciodată un răspuns.

– Nu-mi închipui cum e să ai de făcut o astfel de alegere. Ce ai făcut pentru cei cărora le-ai răspuns? Cei care cereau moartea altcuiva pentru că li se făcea rău?

– Nu am încheiat o învoială cu ei. Nu închei niciodată învoieli. Însă le-am acordat favoarea pe care o căutau. Un mușchi de la maxilar i s-a încleștat, și s-a holbat în față. Găseam persoana cu pricina și o ucideam. Mi-am spus că nu îmi plăcea ce făceam. Că eliminam răul din tărâm.

– Dar nu era adevărat? am întrebat. Ți-a plăcut, doar că nu... într-o manieră perversă. Ți-a plăcut dreptatea care se făcea. Să știi că nu aveau să mai poată face vreodată rău cuiva și că tu erai cel care se asigura de asta.

M-a privit și a încuviințat din cap.

– Ce straniu că știi asta.

Pătura mi-a alunecat pe brațe, până la coate.

– De ce ai sfârșit prin a te retrage?

– Pentru că morțile n-au mai lăsat semn, mi-a răspuns el. Și a început să-mi placă, mai ales în clipa în care își dădeau seama întocmai cine eram când le răspundeam la invocări sau când îi vizitam în căminul lor. Înțelegerea din privirea lor când pricepeau că nu numai că aveam să le curm viața, dar urma și să am acces la sufletele lor pe vecie. Atunci m-am oprit – când

m-am retras și i-am lăsat pe zei să răspundă la invocările lor. Rhahar este cel care o face de obicei.

Am tras aer în piept, tremurat.

– Cum... ai știut că se ajungea în punctul acela?

Preț de o clipă, nu a spus nimic, însă i-am simțit privirea asupra mea.

– Nu e un lucru pe care să-l poți exprima în cuvinte. E un lucru pe care îl știi pur și simplu.

„Un lucru pe care îl știi pur și simplu." Am strâns laolaltă cele două jumătăți de pătură, în vreme ce cuvintele mi se îngrămădeau în gât.

– Îmi citești emoțiile acum?

– Nu, mi-a răspuns el. Ar trebui?

Am clătinat din cap. Nici măcar nu voiam să știu ce emoții ar fi perceput din partea mea. Nici măcar nu știam prea bine ce simțeam.

– Am ucis.

Ash nu a spus nimic, dar i-am simțit privirea asupra mea.

– În mare, bărbați. Nu buni. Simțeam cuvintele aspre în gâtlej. Abuzatori. Drogați. Violatori. Ucigași. Nu mi-am propus niciodată să o fac. În sensul că nu mă trezeam dimineața și mă hotăram să ucid pe cineva. Mi-am ajutat sora vitregă să adune copii aflați în pericol și pur și simplu... se întâmpla. Sau uneori mama...

– Mama ta? a întrebat el, iar cele două cuvinte s-au așternut ca o ploaie de gheață între noi.

Am încuviințat din cap.

– Mă folosea pentru a transmite mesaje – genul de mesaje care să nu fie considerate o faptă a coroanei. Știam că nu exista nici un motiv pentru a-i împărtăși toate astea. Mă îndoiam că avea să mă ajute, însă mă simțeam de parcă un sigiliu se rupsese înlăuntrul meu, făcându-mă să rostesc cuvinte cărora nu le mai

dădusem viață până atunci. Adică, nu e ca și cum nu m-aș fi putut controla. Pentru că puteam. Știu că uneori am lăsat ca lucrurile să ajungă într-un punct în care m-am convins singură că era necesar. M-am gândit la Nor. Că era vorba despre autoapărare, am continuat eu. Dar, sinceră să fiu, mi-am dorit să-i ucid. Să fac dreptate. Un cârlionț mi-a căzut pe obraz, iar eu am ridicat din nou din umeri. Ciudat este că mă întrebam dacă știai. Știai?

– Nu, mi-a spus el, și nu am reușit să-mi dau seama dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău. Faptul că sunt zeul primitiv al vieții nu înseamnă că știu cine curmă o viață și cine nu când sunt în viață. Nu așa funcționează.

Am încuviințat din cap lent.

– Uneori, mă întreb dacă ceva din mine mi-a dat forța de a o face. Știi ce zic? Pentru că nu oricine poate. Sora mea vitregă n-ar fi în stare. Cred că nici mama n-ar putea. Și mă întreb dacă are de-a face cu învoiala – cu felul în care am fost crescută. Sau poate că pur și simplu e ceva în neregulă cu mine, ceva ce ține doar de mine – această capacitate de a-mi bloca emoțiile și de a lua o viață cu sânge-rece? Oare a fost mereu în mine?

– Ce vrei să spui cu *felul în care ai fost crescută?*

– Am fost antrenată să mă apăr, am răspuns eu cu ușurință, pentru că nu era neapărat o minciună. Însă era un avertisment că riscam să dezvălui prea multe. Totuși, și mai multe cuvinte au dat năvală până pe vârful limbii. De data aceasta, nici măcar nu puteam da vina pe whisky. Nu știu dacă am simțit vreodată semnele despre care vorbeai. Uneori, cred că le-am simțit, dar apoi mă forțam să nu mă gândesc la ce făcusem. Și mi-a fost ușor să fac asta. Poate prea ușor. M-am simțit... M-am simțit întru câtva ca un monstru.

l-am simțit vârfurile degetelor pe obraz, și m-a străbătut o străfulgerare de energie. Surprinsă, mi-am

ridicat bărbia, în timp ce mi-a adunat cârlionții și mi i-a dat după ureche.

– Nu ești un monstru.

Zeilor, de-ar fi știut el.

– Am făcut unele lucruri monstruoase, pe care... le-aș face din nou. „Pe care urmează să le fac." Amintește-ți ce i-am făcut lui Tavius.

– Ticălosul ăla a meritat-o. Ochii i s-au luminat. Iar când sufletul lui va ieși din puțuri, îi voi face chiar eu lucruri mult mai rele.

Lureșul de satisfacție pe care l-am simțit când l-am auzit spunând asta era probabil un alt semn că ceva nu era în regulă cu mine.

– Cum adică din puțuri?

– Din puțurile cu flăcări veșnice, mi-a explicat el. M-am asigurat că sufletul i-a fost trimis numaidecât acolo. Arde până îl voi elibera eu.

Ah.

Fir-ar.

– Însă lucrurile alea monstruoase cel mai probabil le-au salvat viața altora, a spus el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

Sir Holland îmi spusese cândva ceva asemănător după ce mama mă pusese prima dată să transmit un mesaj. Am vrut să-l întreb cum mi-ar judeca sufletul, însă m-am gândit că poate era mai bine să nu știu.

M-a mângâiat pe curbura gâtului.

– Știu un lucru, *liessa*. Unui monstru nu i-ar păsa dacă e monstru.

Mi s-a tăiat din nou răsuflarea. Nu mă mai gândisem la asta până atunci, așa că mi-a mers la suflet. Nici măcar nu știam de ce sau de ce nu mă gândisem la asta, pentru că era o idee destul de simplă. Dar nu o făcusem, și nu era ca și cum cuvintele lui ar fi șters faptele pe care le săvârșisem. Ash avea dreptate. În mare. Însă

cuvintele lui au alungat puțin din întunericul ce îmi zăbovea mereu în minte. Iar când am tras aer în piept, mi s-a părut a fi prima respirație adâncă de multă vreme. Voiam să-i mulțumesc pentru asta.

Fără să mă gândesc prea mult sau să am un motiv anume, am dat drumul păturii și mi-am apropiat gura de a lui. L-am sărutat, iar el a depărtat numaidecât buzele, lăsându-mă să intru. Avea gust de whisky afumat și de cel mai rece ceas al nopții. L-am simțit tremurând când mi-am pus mâna pe pieptul lui. M-am mișcat din nou, ducându-mi mâinile spre umerii lui și așezându-mă în poala lui. Să-i simt pielea prin cămașa de noapte subțire a fost ca un șoc deopotrivă fierbinte și rece ca gheața pentru simțurile mele. S-a cutremurat și și-a înfipt mâna în părul meu. M-am aplecat spre el, îndrumându-l să se lase pe spate. Zeul primitiv al morții s-a supus fără ezitare, fără îndoieli. L-am sărutat, îngăduindu-mi să mă pierd puțin în felul în care se simțeau buzele lui, în savoarea gurii lui și în apăsarea mădularului lui gros și tare pe abdomenul meu, să savurez toate senzațiile. Să exist pur și simplu în felul grijuliu în care și-a trecut degetele prin cârlionții mei, în atingerea ușoară a mâinii lui pe spatele meu și în geamătul adânc pe care l-a scos când mi-am desprins gura de pe a lui. Să trăiesc pur și simplu în răsuflarea bruscă pe care a tras-o când i-am sărutat cicatricea și apoi pielea de sub bărbie.

I-am urmărit linia gâtului cu buzele și limba, încântată când și-a lăsat capul pe spate pe brațul divanului. Mi-am trecut buzele peste marginile tatuajului de pe pielea lui. Mi-am ridicat capul. În lumina stelelor și la cât de aproape eram de el, am reușit în sfârșit să identific însemnele tatuate pe pielea lui.

– Sunt picături, am spus eu, trecându-mi degetele peste câteva dintre ele. Mi-am ridicat privirea spre el. Ce fel de picături?

– De sânge, mi-a zis el. Reprezintă picături de sânge. Însă cerneala roșie nu îmi rămâne pe piele. E foarte greu să lași cicatrice pe pielea unui zeu, darămite pe a unui zeu primitiv. Chiar și pentru ca negrul cernelii să-mi rămână pe piele trebuie pusă sare.

Am icnit șuierat.

– Ah!

– Nu e un proces tocmai plăcut.

Mi-am plecat capul și am sărutat o picătură.

– Ce vrei să spui?

A rămas tăcut preț de o clipă îndelungată.

– Reprezintă persoane a căror viață a fost pierdută din pricina mea, a faptelor mele sau a unei decizii pe care am luat-o sau pe care *nu* am luat-o.

Am încremenit, holbându-mă la tatuaj.

– Trebuie să fie... câteva sute aici. Poate chiar *mii*.

– E un memento că orice viață poate fi nimicită cu ușurință.

Acel memento. Mi s-a strâns inima-n piept, și gâtlejul mi s-a încordat.

– Nu ești răspunzător pentru ceea ce fac alții.

– Nu ai cum să știi asta, *liessa*.

Am clătinat din cap.

– Răspunzători sunt cei ce au săvârșit faptele.

Ash nu a spus nimic, iar eu am știut – am *știut* că, dintre picăturile de sânge tatuate pe pielea lui, cele mai multe vieți fuseseră pierdute, nu curmate de el. Mi-am plecat privirea spre vârtejul de picături ce-i cobora în talie și pătrundea pe sub betelia pantalonilor. Oare vreuna dintre ele îl reprezenta pe Lathan, prietenul pe care îl uciseseră Cressa și ceilalți doi zei? Părinții lui Ash? Zeii care fuseseră pe zid? Aleșii pe care nu îi

putuse salva? Doar pe această parte a corpului probabil că avea tatuate câteva zeci de picături, iar o astfel de pierdere a vieții era... un memento aproape prea dureros fără să te prăbușești sub povara mâhnirii și a vinei pe care clar și-o asuma în mod eronat. Nu cred că aș mai sta în picioare dacă aș purta pe umeri o asemenea greutate.

Cu siguranță Ash era cea mai puternică ființă pe care o cunoșteam.

M-am aplecat din nou, gustând din pielea de pe pieptul lui, urmărindu-i liniile bine definite ale abdomenului. Fiecare părticică din mine era conștientă de faptul că fiecare sărut și fiecare mângâiere care urmau același traseu ca buzele mele îl făceau să respire mai repede, să tremure. Am continuat, plimbându-mi buzele în pași de dans în jurul buricului lui și tot mai jos, coborând pe trupul lui. Sfârcurile mi s-au frecat de mădularul lui rigid, făcându-l pe el să tresară și pe mine să mă încordez. M-am așezat între picioarele lui, mușcându-l ușor de piele deasupra beteliei. Mi-am trecut degetele peste coastele lui, în jos spre șolduri și apoi spre betelia pantalonilor.

– Ce ai de gând? a întrebat Ash, cu voce mai profundă și încărcată de umbre.

– Nimic.

L-am sărutat de-a lungul tatuajului de pe șolduri.

Și-a trecut degetele prin părul meu, dându-mi șuvițele de păr la o parte de pe față.

– Nu pare a fi nimic, *liessa*.

– Explorez..., i-am spus eu.

– Ce explorezi, mai exact?

Mi-am ridicat capul, și mi s-a tăiat răsuflarea. Avea tot trupul încordat. Mușchii abdomenului și ai pieptului, ai gâtului și ai maxilarului. Pielea i se

subțiase, și pe dedesubtul ei se întrezăreau umbre. Mă privea lung, cu ochii precum stelele.

– Pe tine, am șoptit eu, cu inima bătându-mi năvalnic în piept. Mă pot opri dacă asta îți dorești.

Mi-a cuprins cu palma ceafa.

– E ultimul lucru pe care mi-l doresc, a spus el, iar eu am dat să zâmbesc. Nu face asta!

– Ce anume?

– Nu-mi zâmbi, a murmurat el, iar argintul din ochi i s-a învolburat.

– De ce?

– Pentru că, atunci când faci asta, ți-aș îngădui să-mi faci absolut orice.

Am zâmbit larg.

– Fir-ar!

A gemut.

Am râs – un sunet lejer și diafan care m-a făcut să mă simt bine, chiar dacă a mijit ochii la mine.

– Nu face nici asta!

Acum, zâmbeam și mai larg.

– Asta înseamnă că pot face orice?

– Orice, mi-a răspuns el, țintuindu-mă cu privirea-i învolburată.

M-am mușcat de buză și mi-am plecat privirea spre el, văzând, chiar și în umbre, că mădularul i se împingea în pantaloni.

– Orice?

A încuviințat din cap.

M-am ridicat în genunchi.

– Nu te mișca.

M-am oprit.

– Am crezut că pot face orice.

– Poți, doar că... Abia acum văd cu ce ești îmbrăcată.

– Ce este în neregulă cu... M-am oprit când m-am privit. Strălucirea stelelor făcea ca materialul să fie

aproape transparent, lăsând să mi se întrevadă sfârcurile, care erau de o nuanță mai închisă, și zona întunecată dintre coapse. Ah, am spus eu.

– Nu mă voi plânge dacă vei dori să porți acea rochie oricând vei voi, a spus el cu voce groasă, iar eu am rânjit din nou. Ești frumoasă, Seraphena!

Mi s-a strâns din nou pieptul, o strângere ce amenința să distrugă acest moment amintindu-mi de realitate – de responsabilitate. Nu voiam să îngădui una ca asta.

Voiam doar să exist în momentul de față, cu ființa aceasta frumoasă, puternică și *binevoitoare.*

– Mulțumesc, am zis în șoaptă, luându-mi mâna de pe abdomenul lui.

Mi-am trecut degetele peste materialul moale al pantalonilor lui și peste mădularul lui tare. L-am cuprins cu mâna peste material, și s-a cutremurat din nou din tot corpul. Mi-am ridicat privirea spre el. Buzele i s-au depărtat îndeajuns încât să i se vadă vârfurile colților.

– Deci în ce privește partea cu *pot să fac orice...* Dacă aș vrea să... Mi-am trecut degetul mare peste mădularul lui și am simțit un gol în stomac. Dacă aș vrea să te sărut? Mi-am trecut degetul înapoi în sus peste mădularul lui, peste capul curbat. Răsuflarea lui părea un cântec. Aici, am zis eu.

– *Fir-ar*, a repetat el.

– Se încadrează la categoria orice?

A răsufiat apăsat.

– Ar fi primul lucru din categoria orice.

– Primul lucru?

– Și ultimul. Al doilea ar fi cămașa aia de noapte și tu purtând-o oricând vrei.

Am râs din nou și m-am întins spre el ca să-l sărut, bucurându-mă de purtarea noastră jucăușă, de

apropierea pe care nu o mai simțisem până atunci când întreținusem relații intime cu alții. Poate pentru că nu avea de-a face cu a fura câteva minute de plăcere care să alunge gânduri. Nu avea de-a face cu datoria mea. Avea de-a face cu el și cu mine. Avea de-a face doar cu noi doi și era... *distractiv.*

M-a mângâiat pe talie în timp ce mi-am vârât ușor mâna sub betelia pantalonilor. L-am simțit cutremurându-se când mi-am trecut degetele peste pielea lui rece și tare. l-am absorbit geamătul și l-am cuprins cu mâna, tremurând când mi-am trecut-o de-a lungul lui. Șoldurile i s-au ridicat sub mine, și am întrerupt sărutul, simțind cum se încolăcește plăcerea în miezul ființei mele când m-a privit cu ochii-i nespus de luminoși. Nu a clipit, nici măcar o dată, când mi-am trecut mâna peste el. Nici nu voiam să clipească, fermecată de încordarea ce începea să i se zărească în jurul gurii, în maxilar, și de filamentele de *eather* ce i se zbăteau în ochi. Cu pulsul bătându-mi năvalnic, mi-am trecut din nou mâinile peste el, în jos peste piept și abdomen, în locurile în care umbrele i se îndesiseră pe sub piele, creând un efect marmorat fascinant.

Am ajuns la pantalonii lui și am tras de betelie. Ash și-a ridicat șoldurile îndeajuns încât să-i trag pantalonii în jos pe coapse. Abia atunci nu l-am mai privit în ochi, ci m-am uitat la el. Am simțit un gol în piept și în stomac, brusc și ispititor. Pielea îi era mai închisă, și mi s-a părut și mai gros, și mai tare sub palma mea, în timp ce mi-am mișcat mâna spre vârful capului lucios și apoi din nou de-a lungul lui.

Era frumos.

Șuvițe de păr mi-au căzut peste umăr și pe obraji când mi-am plecat capul. L-am sărutat, chiar sub creastă, și șoldurile i-au zvâcnit. L-am sărutat, scurt și rapid, pe toată lungimea mădularului, după care l-am

lins, și respirația mi se întețit, la fel ca lui. M-a mângâiat cu vârfurile degetelor pe obraz, în timp ce mi-am trecut buzele peste punctul acela aparent sensibil. Mi-am ridicat privirea chiar pe când mi-a prins cârlionții și mi i-a dat la o parte de pe față. Aveam impresia că nu mai respira. Privirile ni s-au întâlnit, și am simțit cum mi se curbează buzele când mi-am închis gura peste capul mădularului lui.

Tot trupul i-a reacționat. Șoldurile i s-au ridicat, spatele i s-a arcuit și un picior i s-a îndoit când l-am tras în gura mea.

– Pe toți zeii, a gemut el.

L-am luat cât mai adânc, trecându-mi limba peste pielea lui și cuprinzându-i restul mădularului cu mâna. Avea un gust sărat puternic. Felul în care-mi dănțuia pe limbă era un afrodiziac. l-am supt pielea, i-am supt mădularul, puțin surprinsă de cât de mult îmi plăcea. Poate că avea de-a face cu momentul de față și cu sunetele aspre și apăsate pe care le scotea. Poate că era din pricina felului în care mă ținea tot mai strâns de păr, trăgând de șuvițe și apoi relaxându-se. Sau poate din pricina felului în care se căznea să își miște șoldurile scurt și superficial. Se poate să fi fost felul în care i-a tremurat mâna. Ambele mâini – cea din părul meu și cea de pe ceafă. Poate că era pur și simplu din pricina lui. A mea. lureșul brusc de putere pe care l-am simțit pentru că știam că era zeul primitiv al morții, iar eu îl făceam *să tremure*.

– Sera, a zis el scrâșnit, apucându-mă mai ferm de ceafă. Nu voi... Nu voi rezista prea mult.

M-am înroșit. Mi-am mișcat mâna mai repede și l-am supt mai tare, iar el și-a încâlcit din nou mâna în părul meu, mișcându-și șoldurile, apăsându-se tot mai cu putere în palma mea. În limba mea.

Ash nu-și mai ridica doar șoldurile. M-a ridicat pe mine și s-a tras.

– Sera, *liessa*...

Mi-am trecut dinții peste punctul acela sensibil, și, în loc să încerce să-mi desprindă gura de pe mădularul lui, m-a apăsat în jos, și tot corpul i s-a arcuit sub mine. I-am simțit mădularul zvâcnindu-i în palma mea, și și-a ridicat din nou un picior. A încremenit. Geamătul lui adânc și gutural mi-a pârjolit pielea când și-a dat drumul, zvâcnind și pulsând.

Mușchii i s-au relaxat lent, iar eu m-am luat după el, reducând presiunea exercitată de mâna și de gura mea. L-am sărutat în locul în care tatuajul îi urmărea partea interioară a șoldului, după care mi-am săltat capul și i-am ridicat cu grijă pantalonii la loc.

Ash se holba la mine cu privirea-i sălbatică. Nu a spus nimic. Nici un cuvânt când m-a tras dintre picioarele lui. M-a tras în sus, peste el, și, înainte să-mi dau seama de ce avea de gând, m-a sărutat și s-a întors până am ajuns sub el. Nu era deloc un sărut delicat, ci apăsat și uluitor, și am știut că nu simțea doar gustul meu pe buze, ci și pe al lui. Fiecare apăsare a buzelor și fiecare mișcare a limbii erau o declarație de recunoștință. De *venerație*.

Și în clipa aceea nu m-am simțit ca un monstru.

CAPITOLUL 33

Am conștientizat lent un miros proaspăt, de citrice, pătura de blană grea, moale și caldă, și răceala pe care o simțeam în diferite puncte ale corpului. Somnoroasă, m-am cuibărit mai aproape de trupul lung și dur din spatele meu și de brațul ferm de sub obrazul meu.

Ash.

N-am îndrăznit să mă mișc, ci am rămas locului, simțurile limpezindu-mi-se dintr-odată și concentrându-mă pe senzațiile pe care mi le stârnea – senzația pe care mi-o lăsa trupul lui lipit de al meu. Mă strângea tare în brațe – nu ne despărțea nici măcar un centimetru. Cu fiecare respirație calmă, i-am simțit pe spate pieptul umflându-se și dezumflându-se. Brațul greu îi era peste mijlocul meu, de parcă ar fi încercat să mă țină lângă el. Era un gând fantezist care s-a pierdut rapid în senzația dulce și fierbinte care m-a străbătut. Una din coapsele lui se afla între ale mele, materialul moale al pantalonilor lui apăsându-se de o parte foarte intimă a mea. Pulsul mi s-a întețit; la fel și senzația de uimire.

Nu fusesem niciodată ținută așa – nu atât de aproape, nu trează, nu în somn. Știam că adormisem înaintea lui, ceea ce însemna că ar fi putut să mă trezească. Ar fi putut să mă ducă înapoi în odaia mea sau m-ar fi putut lăsa afară. În schimb, mă acoperise cu pătura și se întinsese lângă mine. Din nou. Însă mă sărutase până nu mai reușisem să-mi țin ochii deschiși – și nu mai

fusesem sărutată așa până atunci. De parcă nu s-ar fi putut opri. De parcă n-ar fi putut îndura nici măcar o clipită în care buzele să nu ni se atingă. Nu mă simțisem niciodată atât de dorită sau de *necesară*. Și așa mă sărutase: de parcă ar fi fost necesar să o facă. Mă sărutase... așa cum o privise Ezra pe Marisol când își dăduse seama că aceasta avea să fie bine.

Aveam impresia că se schimbase ceva în clipele dinainte să ne cufundăm în somn. De parcă ar fi crescut ceva între noi, transformând sentimentele care ne încercau în mai mult decât dorință carnală reciprocă. Între noi existau respect și, credeam eu, o anumită înțelegere. Poate că era zeu primitiv, însă în anumite privințe eram straniu de asemănători, iar asta ne lega într-un fel în care învoiala pe care o mijlocise tatăl lui nu o făcea.

Pieptul mi s-a umplut de o senzație de căldură, foarte asemănătoare cu cea din clipele în care îmi folosisem darul, însă diferită și mai puternică. Era palpitantă și nouă și...

Și era *înspăimântătoare*.

Pentru că mi se părea prea caldă, prea reală și prea *dorită*. Și nu îmi puteam dori așa ceva. Poate că meritam momentele acelea în care trăiam și doar existam, însă nu meritam ca ele să dureze. Prea multe lucruri depindeau de mine, de datoria pe care o aveam de îndeplinit, ca să mă las prinsă de sentimentul de a fi *dorită*. Ce trebuia să fac era mai important decât mine. Decât Ash.

Chiar dacă purta pe pielea lui semnele de aducere aminte a multor vieți pierdute.

Am deschis ochii și am simțit din nou o durere slabă în tâmple. Am privit spre mâna pe care o ținea strânsă într-un pumn lejer pe pătură. M-am întins lent spre el,

trecându-mi vârfurile degetelor peste dosul palmei, urmărindu-i tendoanele și oasele puternice.

Am încremenit când am simțit ceva mișcându-se – *bâțâindu-se* – pe picioarele mele acoperite, la capul divanului. Mi-am plecat privirea și am făcut ochii mari. La picioarele mele stătea ghemuită Jadis.

Am clipit o dată, apoi de două ori, însă dragoninul era tot acolo, strânsă ghem, cu aripile pe lângă corp.

– Ce drăcie?! am șoptit eu.

– E acolo de ceva vreme, a răspuns o voce încet.

M-a străbătut o undă de șoc. Mi-am îndreptat brusc privirea spre sursa vocii, spre balustrada de pe balcon, și m-am întrebat dacă nu cumva încă dormeam.

Desculț și fără cămașă, Nektas stătea ghemuit pe balustradă, lucru care mi se părea imposibil la cât de îngustă era. Părea să se simtă întru totul în largul lui, de parcă nu s-ar fi temut câtuși de puțin că ar fi putut să cadă de pe balustradă și să moară.

Cum de ajunsese acolo, în primul rând? Mi se părea o poziție stranie de adoptat dacă ar fi venit din interiorul palatului.

– Și eu sunt aici de ceva vreme, a adăugat el, cu voce joasă.

Am ridicat din sprâncene.

– Îmi căutam fiica. M-am gândit că trebuia să fie oriunde era el. Nu m-am așteptat să te găsesc cu el.

Nici măcar n-am reușit să formulez un răspuns.

Șuvițe de păr negru și roșu i-au căzut peste umăr când și-a înclinat capul într-o parte. M-a privit cu ochii-i stacojii straniu de frumoși.

– Nu l-am văzut niciodată să doarmă atât de profund. Nici măcar pe când era doar un bebeluș. Se trezea la cel mai mic sunet.

M-a străbătut un val de surprindere, în timp ce mâna de sub a mea a rămas relaxată și nemișcată.

– L-ai cunoscut încă de pe atunci? am întrebat eu, nereușind să mi-l închipui pe Ash în postura de bebeluș.

– l-am cunoscut pe părinții lui. Îi numeam prieteni, iar pe Ash îl consider ruda mea, mi-a răspuns el, îndreptându-și capul. M-a privit lung în ochi. Cred că te voi considera și pe tine una de-a mea.

Cu siguranță dormeam.

– De ce?

– Pentru că i-ai dăruit pacea.

Ash s-a trezit la scurtă vreme după ce dragoninul *a sărit* de pe balustradă la sol. Ca un adult autentic, m-am prefăcut că dorm când și-a tras brațul de sub mine și s-a ridicat în șezut, ridicându-se deasupra mea. S-a oprit deasupra mea, în timp ce stăteam întinsă. A început să-mi salte inima-n piept când m-a mângâiat pe obraz cu vârfurile degetelor, dând la o parte câțiva cârlionți slobozi. Iar când i-am simțit atingerea rece a buzelor pe tâmplă, mi s-a oprit de tot.

Ce gest *dulce!*

Nu voiam să fie dulce.

Nu voiam ca Nektas să mă considere ruda lui.

Nu voiam să-i dăruiesc pace lui Ash.

– *Liessa,* a zis el cu vocea răgușită de la somn. Dacă o să te mai prefaci că dormi, Jadis va începe să-ți molfăie degetele de la picioare.

Am deschis brusc ochii.

– Auci!

I-am simțit răsuflarea rece pe obraz când a chicotit.

– Îmi displace profund să te deranjez de la odihna ta prefăcută.

– Nu mă prefăceam.

Mi-am ridicat privirea spre el și am văzut... blândețe în ochii lui ca argintul topit. Inima mi-a săltat din nou

în piept, ca o neghioabă.

– Ce mincinoasă ești, m-a tachinat el. Trebuie să mă pregătesc să încep ziua. Am simțit reticență în vocea lui, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ar fi preferat să rămână aici. În dimineața asta primesc iar curteni, și am impresia că nu îți va plăcea ce am de spus, a continuat el, în timp ce Jadis s-a întins la picioarele mele, dar nu poți să fii de față.

Avea dreptate. Am dat să spun ceva.

– Nu ai fost anunțată oficial drept consoarta mea, a spus el, înainte să apuc să zic ceva. Până atunci, riscul e prea mare.

– Te aștepți să rămân în odăile mele, încuiată...

– Nu încuiată în odăile tale, nu, m-a întrerupt el. Doar în ele până termin de judecat. Nu va trebui să mai rămâi ascunsă mult timp, *liessa.*

Ascunsă.

M-am străduit să-mi controlez dezamăgirea. Trebuia să fiu de acord. Să-i ușurez situația. Să-i fie mai ușor să fie *cu mine.* Însă uram *să fiu ascunsă.*

– Și după aceea? Vei merge la pilaștri? Sau vei face altceva? Ar trebui să rămân ascunsă și atunci? am întrebat, iar Ash s-a crispat lângă mine. Sau aș putea pleca din odaie câtă vreme unul dintre gardienii tăi de încredere poate sta cu ochii pe mine?

S-a mutat de cealaltă parte a mea, cu picioarele pe podeaua de piatră. Jadis și-a ridicat capul, căscând.

– Știu că nu e un aranjament perfect.

– Vrei să spui că *aranjamentul* ăsta nu poate continua așa, am zis eu, iar dragonina a trecut peste picioarele mele, pe divan, și s-a întins, ridicându-și aripile. Vor exista riscuri și după ce devin consoarta ta.

– Riscurile vor fi mai mici atunci.

– Și dacă nu? Dacă un zeu primitiv va încerca să te forțeze forțându-mă pe mine?

M-a privit peste umăr.

– Atunci, vom reevalua situația.

– Ba nu. M-am ridicat în șezut, privindu-l în ochi. A ridicat din sprâncene. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață ascunzându-mă. Știu că e logic să nu ies în evidență acum, dar nu pot face asta pe vecie. Ai hotărât să îndeplinești învoiala pentru că nu mai eram în siguranță în tărâmul muritorilor, dar, dacă nu sunt în siguranță nici aici, atunci ce sens are să mă aflu aici, Ash?

O strălucire albă i-a pulsat în spatele pupilelor.

– Ești *mai în siguranță* aici. Dincolo, în tărâmul muritorilor? Orice zeu te-ar putea găsi. Iar acum, că s-a dus vestea că mi-am luat o consoartă muritoare, nu vei fi deloc protejată în tărâmul muritorilor. Ba, mai mult, cel mai probabil vei intra în altă locuință fără să verifici dacă e goală.

Am primit cu bucurie senzația usturătoare de iritație care m-a încercat și am mijit ochii.

– Mă pot proteja singură.

– Nu va fi de ajuns, a zis el.

– Și ce? Atunci, voi muri.

Ochii i-au scăpărat.

– Chiar nu pui deloc preț pe viața ta, Sera?

– Nu am spus asta. Am întins mâna și am scărpinat-o sub bărbie pe Jadis, care s-a trântit lângă șoldul meu.

– Atunci, ce vrei să spui?

Chiar, ce voiam să spun? Am privit-o pe Jadis închizând ochii și ridicându-și capul.

– Nu știu.

– Zău?

Am strâns din buze.

– Doar că... știu că moartea mea e inevitabilă...

– Ești muritoare, Sera. Însă cei mai mulți dintre muritori nu trăiesc de parcă viața lor ar fi deja pierdută.

Însă a mea era.

Fusese pierdută înainte ca măcar să mă nasc.

Atmosfera era încordată când m-am despărțit de Ash, care o ținea pe Jadis pe umărul lui lat. Nu credeam că avea de-a face cu faptul că nu voiam să rămân în odăile mele, ci mai degrabă cu faptul că avea impresia că nu puneam preț pe viața mea.

Însă cum să pun preț pe ea când nu îmi aparținuse niciodată cu adevărat?

Simțindu-mă foarte obosită, am intrat în odaia mea târșâindu-mi picioarele. În cele din urmă, fusesem de acord cu cererea lui Ash, lucru pe care ar fi trebuit să-l fi făcut de la bun început.

Mi-am luat halatul și l-am îmbrăcat. Frecându-mi maxilarul care mă durea, m-am așezat pe divan și am încercat să îmi dau seama de ce mă certasem cu Ash. Nu îmi plăcea să fiu ținută ascunsă. Eram atât de *sătulă* de asta. Și, cu sau fără riscuri, nu aveam de gând să stau ascunsă pe perioada de care avea să fie nevoie ca să-mi îndeplinesc datoria, în pofida riscurilor. Însă nu era singurul lucru care mă întărâtase mai devreme.

Mă mai înfuriase și faptul că-i împărtășisem lucruri pe care nu le mai rostisem cu voce tare până atunci. Și faptul că vorbele lui alungaseră o parte din întunericul din mine. Și tatuajul de pe pielea lui și ce reprezenta el. M-a înfuriat faptul că noaptea trecută nu avusese *nimic* de-a face cu datoria mea și mult de-a face cu ce-mi zisese Nektas. Toate acestea mă năuciseră, mă dezechilibraseră...

Aveam impresia că mi se ceruse să fac un lucru care mi se părea imposibil, în moduri pe care nici măcar nu le luasem în considerație până atunci.

În cele din urmă, m-am târât în odaia pentru îmbăiat și m-am pregătit. Deoarece mă durea capul, mi-am

lăsat părul desfăcut și m-am dus spre șifonier. Întrucât cea mai mare parte a veșmintelor mele erau la spălat, singurul lucru rămas era una dintre rochii.

Forțându-mă să mă simt recunoscătoare că măcar aveam ceva curat de purtat, m-am îmbrăcat cu rochia de zi simplă, cu mâneci lungi, într-o nuanță frumoasă de cobalt-închis. Mi-am ridicat poalele și mi-am legat teaca pumnalului în lateralul ghetei. Chiar pe când terminasem de strâns șnururile de la corsajul aproape prea strâmt, am auzit o bătaie în ușă. Sperând ca sânii să nu-mi iasă din rochie, l-am văzut pe Ector stând pe coridor, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Iar ai fost însărcinat să stai de pază lângă odaia mea?

Și-a înclinat capul într-o parte, și câteva șuvițe de păr blond i-au căzut peste frunte.

– Dacă aș minți, m-ai crede?

– Nu.

A zâmbit scurt.

– M-am gândit că poate vrei să te plimbi prin curte, întrucât mi-ai lăsat impresia clară că nu îți place să stai în odaia ta.

– Ți-ai format această *impresie clară* pentru că m-am plâns că trebuie să rămân în odaia mea? am întrebat eu.

– Posibil.

Fiecare părticică din mine prefera să fie afară, nu în odaia mea, chiar dacă mă durea capul.

– *Alteța Sa* a spus că trebuie să rămân în odaia mea.

Ector ridicase dintr-o sprânceană când zisesem *Alteța Sa.*

– Câtă vreme nu ne apropiem de poarta sudică, nu vei fi văzută.

– Bine.

Am ieșit pe coridor și am închis ușa în urma mea.

Părând să-și înăbușe un zâmbet, a încuviințat din cap și a întins brațul spre capătul coridorului, unde se afla o scară mai simplă, ce dădea spre una dintre numeroasele intrări lăturalnice ale palatului.

– După tine.

M-am pornit, însă m-am oprit după câțiva pași, când mi-a venit în minte un gând. M-am uitat spre zeu, care mi se alăturase.

– Ți-a spus el că pot merge în curte?

Nu era nevoie să clarific cine era acel *el*.

– Se poate, a răspuns Ector și a deschis ușa grea.

În vreme ce coboram scara șerpuitoare îngustă, am refuzat să recunosc că Ash se gândise la mine, deși știam că era foarte enervat. Am ieșit în aerul liniștit, în apropiere de o secțiune nepăzită a Pădurii Roșietice. Chiar nu îmi doream să mă apropii din nou de locul acela, așa că am cotit spre stânga, spre zona în care învățase Reaver să zboare. Se afla pe zidul vestic, aproape de poarta din față, însă nu puteam fl văzuți.

Ne-am plimbat preț de câteva minute de-a lungul Meterezelor, în tăcere. Deasupra noastră patrula un gardian.

– Toți gardienii sunt zei sau...

– Sunt un amestec de zei și muritori, a răspuns el. Ba chiar sunt și câțiva semizei.

– Cum ajungi gardian aici?

– E o alegere. Sunt instruiți foarte bine. De obicei, trebuie să-și facă griji doar în privința Umbrelor, însă din când în când mai vin și alte cele pe zid.

– Alte cele?

Ector a încuviințat din cap și a privit în față. Chipul îi era relaxat, însă cerceta necontenit curtea, de parcă s-ar fi așteptat ca un zeu îngropat să erupă din pământ în orice clipă.

Singurul lucru care a dat năvală spre noi a fost o dragonină mică ce a ieșit în fugă pe o ușă lăturalnică din apropiere, urmată de Davina, care era exasperată, și de Reaver, care era mai calm.

– Salutare! Am îngenuncheat, în timp ce Jadis a trecut în goană pe lângă Ector și și-a pus labele din față pe genunchii mei îndoiți. Ce pui la cale? am întrebat eu.

– Să mă scoată din sărite, s-a tânguit Davina, în timp ce Reaver s-a oprit lângă Ector. De cum v-a văzut trecând pe la o fereastră, a început să facă o criză.

Zâmbind larg, am mângâiat-o sub bărbie, iar dragonina a început să toarcă.

– Vom sta afară o vreme. O pot supraveghea eu.

Reaver a mârâit ceva, întorcându-și capul în formă de diamant spre mine.

– Îi pot supraveghea pe amândoi, m-am corectat eu. Câtă vreme tu, am zis, plecându-mi privirea spre Jadis, promiți să nu sari de pe nimic.

Micuța dragonină a ciripit.

– N-am de gând să caut calul de dar la dinți, a zis Davina, învârtindu-se, iar coada împletită îngrijit i-a foșnit în timp ce s-a îndreptat cu pași apăsați spre palat. Distracție plăcută!

Mi-am ridicat privirea spre Ector, în timp ce Jadis s-a izbit de Reaver.

– Nu știu dacă mă place sau nu.

Ector a râs.

– Nimeni nu știe dacă Dav îl place sau e pe punctul de a-i da foc.

– E bine de știut că nu e ceva personal, am murmurat eu în timp ce ne țineam după dragonini. Ne înțeleg când le vorbim? Dragoninii?

– Da. Ei bine, lui Jadis îi e greu uneori... să fie atentă îndeajuns de mult... S-a oprit, încruntându-se când

Jadis a dat să-și muște singură coada. Ca să asculte, a adăugat el.

Am zâmbit când dragonina s-a oprit brusc și s-a năpustit asupra cozii lui Reaver.

– Îmi amintește întru câtva de o corcitură între un cățeluș și un copil mic.

– Da, dar nici un cățeluș, nici un copil mic nu pot să scuipe foc.

M-am înfiorat.

– Bine punctat.

Pe măsură ce am înaintat, m-am gândit la ce aflasem cu o zi în urmă despre Aleși.

– O cunoșteai pe Gemma? am întrebat.

Ector și-a întors privirea spre mine, surprins.

– Ce întrebare neașteptată!

– Știu. Mi-am împreunat mâinile. Doar că mă gândeam la ea – la Aleși. Ash mi-a spus adevărul despre ei.

Zeul nu a spus nimic preț de o clipă.

– Sunt convins că a fost un șoc pentru tine.

– Da. Pe de o parte, mi-e greu să cred.

– Și pe de altă parte?

– Pe de altă parte, îmi vine să ard totul din temelii, am spus, ridicându-mi privirea când o umbră mare s-a așternut peste noi.

Un dragonin verde-închis plana deasupra noastră și a țipat gutural, huruitor, strigăt la care, câteva momente mai târziu, i-a răspuns un altul care zbura mai sus. Am simțit că Ector mă privea, așa că m-am uitat la el.

– Ce e?

– Nimic. Și-a văzut de drum, stând cu un ochi pe Reaver, care s-a înălțat în aer deasupra lui Jadis. Ca să-ți răspund la întrebare, nu o cunoșteam foarte bine pe Gemma. Nu locuia de multă vreme în Ținuturile Umbrelor, doar de câteva luni.

Deci ar fi putut fi sperioasă. Am simțit o apăsare de tristețe în piept și am oftat.

– Există nori pe aici? Ploaie?

Ector a ridicat dintr-o sprânceană, întrucât pusesem încă o întrebare incredibil de neașteptată.

– Nu. E mereu așa. Și-a ridicat bărbia spre cerul gri. Ai zice că, după atâția ani, ar fi trebuit să mă obișnuiesc să nu văd nori sau soarele. Dar nu m-am obișnuit.

Am rămas surprinsă.

– Nu ești de aici?

A clătinat din cap.

– Dar sunt aici de atâta vreme, încât e singurul cămin adevărat pe care mi-l amintesc – ei bine, în afară de cerurile albastre din Vathi.

– Vathi? Am strâmbat din nas, căutând prin amintirile îndepărtate despre diversele locații din Câmpiile Elizee. Adică... de la curtea lui Attes?

– Este atât curtea zeului primitiv al înțelegerii și al războiului, cât și a zeului primitiv al păcii și al răzbunării, a spus el, referindu-se și la zeul primitiv Kyn. Acolo am petrecut doar un secol sau două.

Am râs scurt.

– *Doar* un secol sau două?

A zâmbit larg.

– Sunt mult mai bătrân decât par.

– Mai bătrân decât Ash? am întrebat eu.

– Cu câteva sute de ani.

– Uau, am murmurat eu.

– Arăt bine pentru vârsta mea, nu-i așa? m-a întrebat el, cu o licărire de șicană în ochi.

Am încuviințat din cap.

– I-ai cunoscut pe părinții lui?

– Da. I-am cunoscut destul de bine pe Eythos și Mycella.

M-am întors spre el și m-am oprit la umbra unui turn impunător, iar Jadis a venit lângă mine. M-a tras de poalele rochiei, lipindu-și materialul de obraz. Chiar nu înțelegeam ce făcea, însă am hotărât să o las în pace.

– Din câte am înțeles de la Nektas, și el a fost apropiat de părinții lui.

– Așa este. Ector m-a privit brusc. Când ți-a spus asta?

– Azi-dimineață.

M-am uitat la Reaver, care a aterizat în spatele lui Ector.

– Când erai cu Nyktos? A râs ușor, iar eu am făcut ochii mari. V-am văzut azi-dimineață când m-am dus să vorbesc cu el.

– Ah, am zis eu în șoaptă, simțindu-mi obrajii calzi, fără să știu de ce.

M-am uitat spre zona sudică a Meterezelor, unde un gardian a poruncit să se deschidă poarta. Și Nektas, și Ector îl cunoscuseră pe tatăl lui Ash și păreau să fie apropiați de zeul primitiv, și totuși, nici unul din ei nu știa de ce tatăl lui făcuse acea învoială.

– Vi s-a părut că Eythos ar fi făcut o astfel de învoială? am întrebat eu.

Preț de o clipă îndelungată, Ector nu mi-a răspuns.

– Eythos a iubit-o pe Mycella, chiar mai mult după moartea ei. Nu s-ar fi recăsătorit niciodată, dar... A oftat apăsat, mijind ochii. Sincer să fiu, Eythos era foarte isteț. Mereu plănuia în avans. A avut un motiv.

Însă în ce ar fi putut consta acel motiv, mai exact – și să fi avut sens?

– Știi, a zis Ector, aruncându-mi o privire. Și eu te-am urmărit. A tresărit când am ridicat din sprâncene. Sună mai înfiorător decât am vrut. Mă refeream că m-am alăturat uneori lui Lathan când te-a supravegheat. Așa

am știut cum arătai și te-am găsit când Ash m-a trimis cu pumnalul.

– Nu... am știut. Am expirat prelung. Și chiar nu știu ce părere să am despre asta – despre faptul că am fost privită, indiferent de cine, fără să știu.

– Da, a zis Ector, scărpinându-se pe maxilar. Presupun că nu te ajută să știi că am avut intenții bune.

– Mă ajută și nu prea...

Am auzit brusc un strigăt din cealaltă parte a curții. Apoi încă unul. Am încremenit.

– Ce se întâmplă?

– Nu știu, dar se aude dinspre poarta sudică. Ector a dat să plece, dar apoi a înjurat. Pot să am încredere în tine că vei rămâne aici?

– Sigur.

A mijit ochii.

– Am impresia că voi regreta asta, dar rămâi aici, mi-a poruncit el. Mă întorc imediat.

Am încuviințat din cap, cu supunere, în timp ce Reaver și-a lungit gâtul în direcția din care se auzea zarva.

– Voi fi chiar aici.

Ector mi-a mai aruncat o privire de avertizare, după care s-a întors și a luat-o la pas alergător, dispărând pe după unul dintre turnulețele spiralate ale palatului.

Am îngenuncheat și am tras-o pe Jadis de pe Reaver.

– Scuze, am zis, întingând celălalt braț spre Reaver în timp ce Jadis a ciripit ascuțit, dar voi doi veniți cu mine.

Reaver și-a întors deodată capul spre mine și m-a privit mijind ochii-i stacojii luminoși.

– Am impresia că îndeplinești ordinele cam la fel de bine ca mine, am zis eu. Dar sper că vei veni cu mine. Vreau să fiu băgăcioasă și să văd ce se întâmplă. Tu nu vrei?

S-a uitat spre partea sudică și apoi a încuviințat din cap, în timp ce Jadis s-a urcat pe brațul meu stâng. M-am ridicat, sperând că avea să se țină bine când m-am întors. Reaver și-a luat puțin elan, după care s-a săltat în văzduh, zburând în dreptul lui Jadis, care se cocoțase pe mine. Când l-a văzut lângă ea, Jadis s-a liniștit și și-a întins gâtul ca să ajungă cu capul lângă ghearele lui Reaver. Am cotit spre partea vestică a palatului și m-am ținut cât mai aproape de ziduri, trecând pe lângă mai mulți gardieni la sol, care m-au privit lung. Era prima dată când mă aflam în preajma celor mai mulți dintre ei, întrucât doar îi văzusem pe unii pe Metereze. Din câte știam eu, nici unul dintre ei nu intra în palat.

În față, poarta sudică se închidea. Un grup de oameni se adunase în fața ei în jurul unei căruțe, și l-am depistat imediat pe Ector în mulțime. Se apleca în partea din spate a căruței. Lângă el se afla Rhahar.

– Am găsit-o la circa un kilometru și jumătate de muntele Rhee. Orphine a văzut-o, a zis Rhahar, în timp ce am înaintat pe furiș, uitându-mă printre cei adunați acolo.

Am simțit brusc furnicături în piept și mi s-a tăiat răsuflarea. Căldura pulsatilă care i-a urmat m-a oprit în loc. În partea din spate a trăsurii era o siluetă înfășurată.

Rhahar și-a trecut mâna prin păru-i tuns scurt.

– Eram mai aproape de ea decât tămăduitorii. Am trimis-o pe Orphine după ajutor, dar... vezi și tu. Nu arată bine.

Când Ector s-a aplecat în căruță, umerii i s-au încordat.

– Mda, nu arată bine. S-a aplecat spre trăsură și a ridicat silueta înfășată. S-a întors, trecând cu privirea de mine, apoi întorcându-se brusc. Bineînțeles că n-ai ascultat.

Am dat să-i răspund, dar apoi am văzut-o pe femeia înfășată într-o pătură – mai întâi brațul slab și nemișcat, apoi degetele-i delicate mânjite de sânge și unghiile rupte.

Pe toți zeii!

Mi s-a făcut greață, iar căldura din piept mi-a pulsat din nou. Fața îi era umflată și mânjită de sânge – carnea de pe obraji și de pe frunte îi era sfârtecată. Buzele îi erau sfâșiate, nasul împins într-o parte, evident rupt.

– Cine... Cine e?

– Gemma, a rostit Ector, cu maxilarul încleștat.

Am încremenit, îngrozită și revoltată. Ector a trecut pe lângă mine, și, în timp ce a înaintat pe sub una dintre scări, un mușchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului. M-am întors și am văzut-o pe Aios ieșind în curte. S-a oprit brusc și și-a dus mâna la gât.

– E cumva... L-a privit brusc pe Rhahar. Umbrele au fost de vină?

– Așa se pare, a răspuns Rhahar.

Aios s-a pus în mișcare.

– Voi aduce câteva prosoape și provizii. O duceți în odaia lăturalnică?

– Da, a zis Ector, privindu-l peste umăr pe Rhahar, în timp ce Aios s-a întors iute în castel, pe sub una dintre scări. Cheamă-l pe Nyktos.

– Mă ocup, a zis zeul și a plecat degrabă.

– Sera, a spus Ector când a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușa pe care doi bărbați în armură o țineau deschisă. Trebuie să te întorci în odăile tale.

Așa ar fi trebuit să fac.

Cu siguranță, așa ar fi trebuit să fac, mai ales că pieptul mi se umplea de căldură, pătrunzându-mi în sânge cam ca atunci când văzusem șoimul argintiu, însă mai puternică și mai intensă de data aceasta. Orice ar fi fost acel instinct care prinsese viață în mine odată cu

darul pe care îl aveam, mă avertiza acum că Gemma, această Aleasă, era pe moarte. Îmi simțeam darul scânteind. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult posibil.

Însă l-am urmat pe Ector și am intrat pe un coridor îngust. Am simțit cum Jadis și-a încordat ghearele pe umărul meu, în timp ce Reaver zbura în fața noastră. L-am urmat pentru că nu era drept. Nu o cunoșteam pe femeia aceasta, dar știam că își petrecuse toată viața acoperită de un văl, îngrădită și pregătită. Și pentru ce? Ca să fie dată pe mâna unor zei care aveau să o abuzeze? Nu era *drept*.

S-a deschis o ușă și s-a aprins o lumină ce arunca o strălucire dură peste pereți, pe care erau atârnate mai multe mănunchiuri de plante, la uscat. Ector a așezat-o pe Gemma pe masă, cu grijă, dar Gemma tot a gemut.

– Scuze, a spus el încet, trăgându-și ușor brațul de sub ea și dând la o parte câteva șuvițe de păr îmbibat de sânge care curat se putea să fi fost de culoarea căpșunei sau chiar mai deschis. Pătura s-a dat la o parte, și am tras brusc aer în piept când am văzut că partea din față a bluzei îi era plină de sânge – de la rănile dințate de pe gât, de pe piept...

Ector și-a ridicat capul, fixându-mă cu ochii-i argintii învolburați.

– Chiar n-ar trebui să fii aici.

M-am dat în spate, iar Jadis a ciripit ușor. Am dat să spun ceva, însă doar m-am holbat la ea, nereușind să-mi găsesc cuvintele. M-a umplut o senzație acută de... finalitate, în timp ce Reaver stătea în colțul încăperii, coborându-și aripile.

– Pe toți zeii! ne-a întrerupt o voce răgușită.

M-am uitat într-acolo și am văzut-o pe zeița Lailah intrând pe o altă ușă, cu cosițele-i negre prinse într-un

coc. S-a dat un pas în spate, iar pielea ei maronie a căpătat o paloare gri.

– Afurisitele de Umbre!

– Da, a mârâit Ector, chiar pe când și-a făcut apariția fratele lui Lailah.

Theon s-a oprit, și nările i-au fremătat, iar trăsăturile i s-au înăsprit și împietrit... și centrul pieptului mi-a explodat de căldură, ca la fel ca atunci când...

Am icnit și mi-am întors privirea spre Gemma.

– A... murit.

– N-ai de unde să știi asta, a ripostat Ector. Nu ai cum... S-a întrerupt brusc când și-a plecat privirea spre ea. Brațele i-au căzut pe lângă corp.

Aveam dreptate. Deși nu părea să se fi schimbat ceva la ea, am simțit că trecuse în neființă, așa cum știusem că șoimul fusese doar rănit. Căldura pe care o simțeam în piept bâzâia cu putere, pătrunzându-mi în sânge. Jadis a ciripit, de data aceasta mai tare, desfăcându-și aripile și atingându-mă pe ceafă și pe cap. Reaver și-a ridicat capul, urlând în colțul lui și atrăgându-le atenția gemenilor.

– Ce se petrece cu ei? a întrebat Theon.

– Nu... Nu știu. Ector și-a mutat încet atenția de la dragonin spre Jadis, care făcea același lucru pe umărul meu. Nu i-am mai văzut făcând asta.

Rhain a fost primul care a sosit de la curte, însă înjurătura lui s-a pierdut în sunetele scoase de dragonini. Căldura care vibra... mi-a stârnit... un *instinct*. Unul pe care nu îl mai simțisem vreodată atât de puternic. Am simțit un gol în stomac, de neliniște, în timp ce Jadis mă îmbrâncea cu capul în ceafă. Reaver a strigat-o, iar într-un ungher dosnic al minții m-am întrebat dacă nu cumva simțeau orice ar fi fost ceea ce creștea în mine. Dacă o puteau simți cumva.

Jadis a dat să coboare de pe mine, iar eu am avut prezența de spirit necesară ca să o împiedic să sară. Am prins-o, deși se zvârcolea, și am așezat-o pe podea. A dat fuga spre Reaver, lipindu-se de el, sub aripa lui.

Trebuia să fac ceva. Aveam să-mi dezvălui fără să vreau darul, și nu știam ce consecințe ar fi adus acest lucru. În afară de faptul că nu voi fi făcut nimic și o voi fi lăsat să moară, deși aș fi putut opri asta. Aș fi putut să o vindec. Nu puteam sta deoparte.

Rhain vorbea, spunând ceva despre Ash, când Saion a apărut parcă din neant și s-a dus la masă. S-a holbat la Gemma, clătinând din cap, în timp ce eu am înaintat. M-am dus lângă masă, iar simțurile mi s-au deschis și întins. Acum, că mă apropiasem de ea, puteam vedea dincolo de sânge și de pielea sfârtecată că nu era cu mult mai în vârstă decât mine.

– *Strălucești...*, a zis Ector șuierat, iar Saion și-a ridicat deodată capul.

Gemenii s-au întors spre mine.

O strălucire slabă, albă-argintie, mi se prelinsese pe sub mânecile rochiei spre mâini.

– Ce drăcia naibii? a șoptit Theon.

Am tras adânc aer în piept – inspirând mirosul de liliac. De *liliac* proaspăt înflorit. Iar mirosul acela... venea de la mine. Cineva a spus ceva, însă nu am știut cine sau ce a zis. Nu l-am auzit din pricina vâjâitului din urechi și a imboldului... a *chemării* ce mi-a pătruns adânc în mușchi, anulând orice alt gând. l-am văzut pe Lailah și pe Theon dându-se în spate, pe Saion și pe Ector holbându-se uluiți.

– *Sera,* vocea lui Ash a pătruns prin vâjâit.

Mi-am ridicat privirea. Stătea în pragul ușii, cu Rhahar în spatele lui. Zeul primitiv mă privea cu ochi mari, de un argintiu strălucitor, iar filamentele de *eather* ce i se învolburau în irisuri erau luminoase – la

fel de luminoase precum strălucirea ce radia din mâinile mele.

Părea împietrit de neîncredere, la fel ca restul, încremenit, în timp ce căldura vâjâitoare a continuat să mi se răspândească în corp.

Mi s-a poticnit inima în piept. Nu o puteam retrage – nu o puteam înăbuși, nici nu puteam renunța, așa cum reușisem să fac în trecut.

– Nu pot să stau deoparte și să nu fac nimic, am șoptit, chiar dacă nu avea idee despre ce vorbeam. Nu știa despre asta. Nu-i spusesem niciodată. Și poate că ar fi trebuit să o fi făcut, însă era prea târziu acum.

Reaver a țipat din nou, un sunet șovăielnic în încăperea altminteri tăcută. Ector a înjurat pe sub mustață când *eather*-ul alb-argintiu mi s-a învolburat printre degete. Cu gâtlejul uscat și pulsul bătându-mi năvalnic, mi-am pus mâna tremurândă pe brațul Gemmei.

– Fir-ar al naibii, a rostit Saion în șoaptă, izbindu-se de perete. Mănunchiuri de plantă s-au legănat deasupra lor. O simțiți, nu-i așa? Cu toții *o simțim*.

Nu știam despre ce vorbea Saion. Nici nu mi-am dorit ceva anume. Nu aveam claritatea necesară pentru a face acest lucru, deoarece gândurile mi se învolburau furtunos.

Lumina scânteietoare mi s-a prelins din degete și s-a încolăcit peste Gemma într-o undă strălucitoare și intensă. Mi s-a tăiat răsuflarea când *eather*-ul i-a pătruns în piele, umplându-i venele până au devenit vizibile, ca o pânză de păianjen ce prindea viață pe carnea ei prea palidă și pe pielea-i lovită și sfâșiată.

– Ce drăcie...?! a zis Aios, intrând în încăpere, cu un lighean cu apă la piept.

S-a oprit brusc, așezând încet ligheanul.

Lumina argintie s-a învăpăiat la fel de intensă precum lumina soarelui într-o zi de vară pe pielea Gemmei. Pieptul i s-a umplut de o răsuflare adâncă și tremurată ce a părut să-i străbată tot corpul. Mi-am ridicat mâna. Strălucirea a pulsat, apoi s-a potolit, estompându-se lent, până când...

Pe sub sânge, pielea i se netezise și i se închisese la loc pe obrajii-i care acum erau rozalii. Tăietura de pe frunte i se vindecase, lăsând în urma ei doar o dâră rozalie. Rana de la gât i se închisese, în locul ei rămânând doar o cicatrice în relief ca niște împunsături. Gemma a deschis ochii. Căprui. S-a uitat drept la mine și apoi a închis ochii. Pieptul i se umfla și dezumfla acum încet și respira adânc, dormind, buzele-i care se vindecaseră depărtându-i-se când a expirat din nou calm.

– Tu, a rostit Ash în șoaptă, cu voce răgușită.

M-am uitat spre el și... nu îl mai văzusem nicicând atât de uluit, de expus.

– Tu porți în tine un tăciune de viață.

CAPITOLUL 34

„Un tăciune de viață."

„Porți în tine un tăciune de viață", mi-a răsunat șoptit în minte vocea lui Sir Holland. „Porți în tine speranță. Porți în tine posibilitatea unui viitor."

Reaver a țipat din nou, în felul acela straniu și întretăiat al lui, urmat de Jadis. Din afara palatului s-a auzit un strigăt mai profund care a scuturat ierburile de pe ziduri.

Singura care părea în stare să se miște era Aios. A venit la masă și a așezat ligheanul pe ea. S-a uitat spre mine și i-a luat pulsul Gemmei.

– E, categoric, în viață.

– Asta era, a zis Ash, umbrele încolăcindu-i-se amețitor pe sub piele.

M-am uitat la el, doar la el. Am văzut cum scepticismul i-a fost înlocuit de mirare – mirare care s-a preschimbat în ceva puternic și strălucitor, ceva ce aducea a *speranță*. Mi s-a strâns pieptul atât de tare, încât nu știam cum de mai puteam respira.

– Asta a făcut.

– Fir-ar! a zis Saion, și mi s-a părut că avea nevoie să se așeze.

– Ce-a făcut? a întrebat Theon, în timp ce eu mi-am dus mâna la piept. Cine ce-a făcut?

Ash s-a îndreptat de spate. Nu și-a întors privirea de la mine.

– Nimeni nu va spune nimic despre ce a văzut în această încăpere. Nimeni. Gemma nu era chiar atât de rănită cum am crezut inițial. Ei îi vom spune același lucru. Dacă nu mă ascultați, îmi voi petrece veșnicia asigurându-mă că vă veți regreta alegerea. Ați priceput?

Cuvintele lui au alungat starea de șoc din încăpere. Rând pe rând, fiecare zeu i-a dat de înțeles că a priceput.

– Bine. Ash mă privea în continuare. Theon? Lailah? Vă rog s-o duceți pe Gemma într-o odaie de la etaj.

Gemenii s-au pus în mișcare să-i îndeplinească cererea. Ambii m-au privit curioși – și precauți și uimiți. L-am privit pe Theon ridicând-o cu grijă pe Gemma, care dormea.

Lailah a apucat ligheanul.

– Ca să o spăl, a spus ea. Va avea nevoie.

– Mulțumesc! a zis Ash, sfredelindu-mă în continuare cu privirea, iar mie mi s-a făcut pielea de găină. Ector?

Zeul și-a dres glasul.

– D-da? a întrebat el ușor bâlbâit.

– Asigură-te că gardienii de pe Metereze sunt poziționați în toate cele patru colțuri și în golf. Apoi asigură-te că cei de la răscruci știu să ne anunțe de cum sosește *cineva* de la o altă curte. Du-te, a poruncit Ash, concentrându-se în continuare asupra mea. Și du-te *repede!*

Ector a plecat numaidecât, iar eu m-am alarmat.

– De ce... De ce faci asta?

Umbre i s-au tot adunat pe sub piele, în timp ce *a continuat* să se holbeze la mine.

– Am simțit ce-ai făcut. Toți am simțit-o.

– Și noi am simțit-o, a zis Nektas, făcându-mă să tresar. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut intrând prin

coridorul pe care tocmai sosisem eu. Era la bustul gol, iar părul-i cu șuvițe rubinii era suflat de vânt. Pielea lui părea... mai dură ca înainte; solzii păreau mai bine definiți. Oare tocmai se metamorfozase?

Am privit-o pe Jadis desprinzându-se de lângă Reaver și dând fuga spre tatăl ei. Nektas s-a aplecat și a ridicat-o în brațe.

– Nu înțeleg.

– A fost o undă de putere, a spus Ash, captându-mi din nou atenția. M-am îndepărtat de masă, pe care se putea vedea o băltoacă din sângele Gemmei. O undă de putere al naibii de strașnică, *liessa*. Pe care probabil o vor simți mulți zei obișnuiți și primitivi din Câmpiile Elizee. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că vor veni să-i caute sursa.

Mi s-a strâns stomacul.

– Nu am... Nu am știut că va provoca o undă de putere. Presupun că e de rău?

– Depinde de cine a simțit-o. Trăsăturile lui Ash îi dădeau un aer de prădător. Ar putea fi foarte de rău.

Am dat să spun ceva și mi-am dus mâna la pumnal. I-am apucat mânerul prin rochie.

– Când vom ști dacă e foarte de rău?

Ash îmi urmărise mișcările, așa că a zâmbit rece și sălbatic.

– Curând. A făcut un pas spre mine. Nu a fost prima oară când ai făcut-o, nu-i așa?

N-am zis nimic.

– *Liessa,* mi-a zis Ash pe o voce aproape îmbietoare, plecându-și capul și înconjurând lent masa.

Am aruncat scurt o privire la ceilalți zei și dragonini, dar mă îndoiam că ar fi intervenit careva.

– Am mai simțit-o. De-a lungul anilor. Niciodată atât de puternic – și n-am știut ce era. Nici măcar nu am reușit să-mi dau seama dincotro se simțea.

M-am încordat. O... mai simțise?

– Și știu al naibii de bine că nu am fost singurul care a mai simțit-o, a zis el, în timp ce umbre au început să se adune și să se miște sub masă, plutind spre el.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Nektas făcându-i semn lui Reaver să meargă la el.

– În noaptea aceea, pe malul lacului, *liessa*. Am simțit-o mai devreme în ziua aceea. Am simțit-o în noaptea dinainte să vin după tine.

Spațiul din spatele lui a început să se îngroașe, într-atât încât nu-l mai puteam vedea pe Nektas.

– Și am simțit-o recent, în ziua în care te-ai dus în Pădurea Roșiatică și zeii îngropați au ieșit la suprafață.

Inima îmi bătea năvalnic.

– Vânătorii... au venit de două ori după tine, din câte știu eu, a spus Ash, iar eu am tresărit. Da, a zis el, încuviințând din cap. Probabil asta caută. Și pun rămășag că asta caută și Cressa și ceilalți doi zei.

– Poftim? Mi s-a strâns pieptul. Ai spus că...

– Așa am crezut până acum. Ash se afla la doar câțiva pași de mine, iar umbrele din spatele lui s-au adunat, creionând o formă de aripi. Acum, știu că erau în căutarea sursei undei de putere, iar muritorii au fost cumva prinși la mijloc.

– De ce? De ce le-ar păsa? De ce le-ar face rău dacă credeau că ei erau răspunzători?

– Pentru că o astfel de undă de putere n-ar trebui să se simtă în tărâmul muritorilor. M-a privit cu ochi învolburați. Nici în Câmpiile Elizee. Dacă aș fi simțit-o în orice altă parte a Câmpiilor Elizee, în orice parte mai apropiată de tărâmul muritorilor, m-ar fi atras și pe mine. Pentru că mulți ar considera o amenințare acel soi de putere pe care l-am simțit. A clătinat din cap. Ești incredibil de norocoasă, *liessa*.

Nu mă simțeam prea norocoasă în clipa de față.

– De ce nu mi-ai spus despre asta? Și-a înclinat capul când nu i-am răspuns. Nu fi tăcută chiar acum, *liessa*, a zis el, zâmbind dureros de rece.

Am scrâșnit din dinți.

– Ce s-a întâmplat cu îndrăzneala ta nesăbuită?

– Poate că o sperii, a sugerat Aios de undeva din spatele aripilor de umbre ce pulsau.

– Ba nu. Sera nu se sperie așa ușor.

Ash stătea chiar în fața mea, atât de aproape, încât simțeam o aromă de citrice și aer proaspăt când respiram. Mi-am lăsat capul pe spate.

– Sera nu prea știe ce înseamnă frica. Nu-i așa, *liessa?*

– Așa-i, am reușit să îngân eu.

Pielea i s-a subțiat, și și-a plecat capul spre mine. l-am simțit răsuflarea ca de gheață pe obraz.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus despre acest talent neînsemnat al tău?

– Pentru că ești zeul primitiv al morții! m-am răstit eu. Și nu credeam că ți-ar plăcea să știi că ți-am furat suflete. Ăsta e adevărul. Așa că vezi-ți de treabă!

Cineva a părut să se înece, însă Ash... zeilor mari, a râs, întunecat și ademenitor.

– Deci ai adus și pe alții la viață.

– O singură dată – de fapt, de două ori, dacă pun la socoteală și asta. Înainte, am folosit-o doar pe animale. Niciodată pe muritori. Era o regulă a mea, am îndrugat. Până am încălcat-o. În noaptea dinainte să vii după mine, însă atunci a fost singura dată. lar zilele trecute am văzut un șoim argintiu rănit. De aceea mă aflam atât de departe în Pădurea Roșiatică. L-am atins, și rănile i s-au vindecat. A fost prima dată când s-a întâmplat asta și... am știut cumva că era doar rănit, nu pe moarte. Și asta a fost o premieră. Nici măcar n-am știut dacă avea să funcționeze. Nici măcar nu știu sigur cum m-am ales cu... darul ăsta.

– Știu eu cum. I-am simțit răsuflarea pe buze, ceea ce mi-a stârnit un amestec straniu de agitație și anticipație. Știu întocmai de la cine ai primit tăciunele de viață. De la zeul primitiv al vieții.

Mă prinsesem și eu de asta.

– De la Kolis?

S-a auzit un sunet aspru în încăpere, posibil o înjurătură, iar Ash a râs din nou, de data aceasta mai rece.

– De la tatăl meu.

M-am concentrat întru totul asupra lui.

– Poftim?

– Tatăl meu a fost adevăratul zeu primitiv al vieții. Mi-a atins obrazul cu degetele-i reci. Până când fratele lui i-a furat rolul. Geamănul lui, Kolis.

CAPITOLUL 35

Ne-am mutat în odaia din spatele tronurilor. Era un fel de încăpere de război, cu numeroase săbii și pumnale pe pereți. O masă ovală lungă era așezată în centru, plină de crestături și de caneluri, lăsând impresia că pumnale fuseseră înfipte în suprafața ei în repetate rânduri. Probabil de către unul dintre zeii care se afla acolo în momentul de față. Ector se întorsese până să intrăm noi în odaie, aducând-o cu el pe Bele, care încerca, în zadar, să nu se holbeze fățiș la mine.

Rhain și Saion, împreună cu Rhahar, nu se descurcau nici ei cu mult mai bine. Toți se uitau la mine. Chiar și Nektas, care stătea în colț. Nu venise direct în odaie. Când ni s-a alăturat, am văzut de ce. Un lucru care m-a șocat aproape la fel de mult ca faptul că tatăl lui Ash fusese zeul primitiv al vieții.

Nektas ținea la pieptul lui o fetiță cu părul negru, îmbrăcată într-o cămașă de noapte lejeră și înfășurată într-o pătură. Era Jadis, care... semăna foarte mult cu un copil muritor de cel mult cinci ani. Un picior minuscul și gol ieșea de sub pătură.

– Pătura, a spus Nektas, trecând pe lângă mine cu ea în brațe. Își voia pătura.

Am putut doar să mă holbez și să mă întreb dacă de aceea își îngropase mai devreme fața în rochia mea.

Când arătase ca un dragonin.

Reaver a rămas în forma lui de dragonin, alert și odihnindu-se lângă Nektas.

Aios mi-a pus în față un pahar de whisky, de care nu m-am atins. Am privit încet spre Ash. Umbrele i se retrăseseră din piele, însă mă urmărea cu aceeași intensitate cu care o făcuse în odaie și de când se întorsese de la Gemma. O îngrijise tămăduitorul care sosise la un moment dat pe când fusesem în cameră. Habar n-aveam ce îi spusese Ash ca să țină ascuns cât de grav fusese rănită Gemma.

Am tras cu greu aer în piept și m-am uitat la Ash. Încă aveam noduri în stomac.

– Deci... Kolis e unchiul tău? am întrebat eu, iar vocea mea mi s-a părut distantă.

A încuviințat din cap.

– Erau gemeni. Identici. Unul menit să reprezinte viața, iar celălalt – moartea. Tatăl meu, Eythos, zeul primitiv al vieții, și unchiul meu, Kolis, zeul primitiv al morții. Au domnit împreună timp de eoni, așa cum fusese menit să o facă.

Mi s-a făcut pielea de găină și brațele mi-au căzut pe lângă corp.

– Ce s-a întâmplat?

– Unchiul meu s-a îndrăgostit.

Nu mă așteptasem să spună asta.

– Bănuiesc că povestea e mai complicată de-atât.

– Povestea e mereu mai complicată de-atât, a spus Aios, așezându-se lângă Bele.

– Totul a început cu foarte mult timp în urmă. Cu sute de ani în trecut, dacă nu chiar cu aproape o mie. Cu mult înainte ca Lasania să devină regat, a zis Ash și s-a așezat pe scaunul de lângă mine, în capul mesei. Nu știu dacă relația dintre tatăl meu și fratele lui a fost mereu încordată sau dacă au trăit în pace la un moment dat. Însă au avut mereu o latură competitivă. Amândoi. Nici tata nu a fost complet nevinovat, însă, din câte am aflat, a fost o chestiune de gelozie. La urma urmei, tatăl meu

era zeul primitiv al vieții, adorat și iubit atât de zei, cât și de muritori.

Nektas a încuviințat din cap.

– A fost un rege corect, binevoitor, generos și curios din fire. El le-a dat dragonilor o formă muritoare.

Cu ochii larg deschiși, m-am întors spre Ash, și inima mi s-a oprit.

Pe chipul lui se creionase un zâmbet mic și distant. Un zâmbet frumos și trist.

– Era fascinat de toate formele de viață, în special de muritori. Chiar și când a devenit zeul primitiv al morții, era uimit de tot ce puteau realiza într-o perioadă de timp care celor din Câmpiilor Elizee li se părea incredibil de scurtă. A interacționat adesea cu ei, la fel ca mulți alți zei primitivi de atunci. Însă Kolis... era respectat și temut ca zeul primitiv al morții, în loc să fie acceptat ca un pas necesar în viață – o poartă către următoarea etapă.

Rhahar s-a încruntat.

– Mereu m-am întrebat dacă muritorilor le-ar fi mai puțin frică de moarte dacă ar privi-o altfel – nu ca pe un sfârșit, ci ca pe un nou început.

„Se poate", m-am gândit eu, înghițind în sec. Însă moartea era marea necunoscută. Nimeni nu știa cum avea să fie judecat sau ce îl aștepta cu adevărat. Era greu să nu-ți fie frică de așa ceva.

– Când Kolis pășea în tărâmul muritorilor, cei care îl vedeau se ascundeau și refuzau să-l privească în ochi, în timp ce se îmbulzeau să-i întâmpine geamănul. Mi-am închipuit că asta l-a afectat, a spus Ash, zâmbetul slab transformându-se într-un rânjet sarcastic, și mi-am închipuit și eu că asta îl afectase și *pe el*, pe Ash. Într-una dintre călătoriile lui pe tărâmul muritorilor, Kolis a văzut o tânără muritoare care culegea flori pentru nunta surorii ei sau ceva de genul acesta.

– Stai un pic! O chema cumva Sotoria? Gândurile au început să mi se învălmășească. Cea care a căzut de pe ceea ce numim acum Stâncile Mâhnirii?

– Ea e, a confirmat Bele, și am rămas din nou uimită.

Am clătinat din cap.

– Nimeni nu știe cu adevărat dacă legenda Sotoriei chiar este reală.

– Este, a spus Bele, zâmbind ușor. Kolis a privit-o, și se zice că s-a îndrăgostit de ea pe loc.

Am clipit o dată, apoi de încă două ori, aruncându-i o privire lui Ash, amintindu-mi ce îmi spusese Sir Holland despre Sotoria. Îmi zisese că un zeu o speriase. Oare partea aceea a legendei să se fi pierdut de-a lungul anilor?

– În orice caz, era îndrăgostit lulea de ea, a spus Ash. Atât de mult, încât a ieșit din umbra copacilor ca să-i vorbească. Pe atunci, muritorii știau cum arăta zeul primitiv al morții. Trăsăturile îi fuseseră pictate și sculptate. Sotoria a știut cine era când a abordat-o.

Oh, zeilor mari...

– Știu ce s-a întâmplat, am zis eu. El a speriat-o, iar ea a luat-o la fugă, a căzut și a murit.

Saion a ridicat din sprâncenele-i închise la culoare.

– Romantic, nu?

M-am înfiorat.

– El a adus-o înapoi, nu-i așa?

– Da. Ash și-a înclinat capul. Cum de-ai știut?

– Face parte din legendă – nu e o parte foarte cunoscută și nimeni nu știa că a fost vorba despre Kolis... Însă... sperasem că partea aceea nu era adevărată.

– Ba este. Ash s-a scărpinat pe maxilar și s-a îndreptat de spate. Kolis era supărat și întristat. Și-a chemat fratele, invocându-l pe Eythos pe tărâmul muritorilor. L-a implorat pe Eythos să-i dea viață

Sotoriei, lucru pe care Eythos l-ar fi putut face – și pe care îl mai făcuse în trecut –, dar tatăl meu avea reguli atunci când dădea viață, a explicat el, iar eu m-am foit pe scaun, gândindu-mă la regulile pe care mi le stabilisem și eu, dar pe care nu le respectasem. Una dintre ele era că nu avea să ia un suflet din Vâlcea. Vezi tu, tradiția de a arde trupul pentru a elibera sufletul le aparține muritorilor, un act mai mult în folosul celor rămași în urmă decât al celor trecuți în neființă. Sufletul părăsește imediat trupul după moarte.

– Nu știam, am șoptit eu.

– Nu aveai cum să știi. A oftat. Pentru majoritatea muritorilor, cei care nu refuză să părăsească tărâmul muritorilor, precum cei din Pădurea Întunecată de Ulmi, trec destul de repede prin pilaștrii de asfodele. Mulți zăbovesc puțin dintr-un motiv sau altul. Deși Sotoria murise mult prea tânără și pe neașteptate, și-a acceptat moartea. Sufletul ei a ajuns în Ținuturile Umbrelor, a trecut printre pilaștri și a intrat în Vâlcea la câteva minute de la moartea ei. Nu a zăbovit.

Am inspirat tremurător. Oare Marisol zăbovise? Gemma? M-am aplecat puțin în scaun.

– Deci... sufletul nu este deloc captiv? Nu trebuie să aștepte?

– Majoritatea nu, a spus el, și mi-am amintit că îmi spusese că erau suflete pe care trebuia să le judece. Tatăl meu nu voia să ia un suflet din Vâlcea. Era greșit. Era interzis, atât de el, cât și de Kolis. Eythos a încercat să-i amintească fratelui său că fusese de acord să nu facă niciodată așa ceva. Când asta nu a funcționat, tatăl meu i-a amintit că nu era corect să acorzi viață și apoi să i-o refuzi altuia la fel de vrednic. Însă presupun că acesta a fost unul dintre defectele tatălui meu. Credea că putea decide când o persoană era vrednică. Și poate că, în calitate de zeu primitiv al vieții, chiar putea. Poate că

avea un fel de abilitate înnăscută care îi permitea să emită astfel de judecăți și să decidă că Sotoria nu se număra printre cei aleși, iar alții – da. Nu știu după ce criterii alegea când să își folosească acea putere și când nu.

Inima mi s-a întristat.

– De aceea nu mi-am folosit darul asupra muritorilor până la acea primă oară. Mi-a fost greu să continui, simțindu-i privirea asupra mea – simțindu-le privirile asupra mea. Nu îmi doream genul acela de... putere, capacitatea de a face acea alegere. Și întotdeauna am simțit că, odată ce aș fi făcut-o, conștientizarea faptului că puteam deveni acea putere de fiecare dată când mi se prezenta posibilitatea de a alege să o fac sau nu... Ei bine, nu știu dacă asta mă face slabă sau dacă am greșit, dar nu vreau să am o astfel de putere.

– O astfel de putere este o binecuvântare, Sera. Și un blestem, a spus Nektas, atrăgându-mi privirea. Să recunoști acest lucru nu este o slăbiciune. Trebuie să fie o putere, pentru că cei mai mulți nu și-ar da seama de cât de repede acea putere se poate întoarce împotriva lor.

– Tatăl meu nu și-a dat seama, a spus Ash, și mi-am ridicat privirea spre el. Dacă nu și-ar fi folosit niciodată darul vieții asupra unui muritor, atunci se poate ca fratele lui să nu se fi așteptat să o facă. Dar tatăl meu o mai făcuse, iar refuzul lui... a pornit totul. Sute de ani de durere și de suferință pentru mulți nevinovați. Sute de ani în care tatăl meu a regretat ceea ce a ales să facă și ce nu.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Ce s-a întâmplat?

– La început, nimic. Tatăl meu a crezut că fratele lui îi acceptase decizia. În perioada aceea, Eythos a cunoscut-o pe mama. Ea i-a devenit consoartă, și viața a decurs...

normal. În realitate însă, un ceas bătea o numărătoare inversă. Kolis și-a petrecut următorii câțiva ani – zeci de ani – încercând să o aducă înapoi pe Sotoria. Nu o putea vizita, nu fără să riște să-i distrugă sufletul.

– Dar a găsit o cale?

– A găsit, într-un fel, a zis Ash, răsuflând apăsat.

– După toți anii de căutări, și-a dat seama că exista o singură cale, a spus Rhain, privind fix spre masă. Numai zeul primitiv al vieții i-ar fi putut înapoia viața Sotoriei. Așa că a găsit o modalitate de a deveni zeul primitiv al vieții.

– Cum? am întrebat eu în șoaptă.

– Nu știu, a recunoscut Ash clătinând din cap. Nici unul dintre noi nu știe. Numai Kolis și tatăl meu știu, iar cel dintâi nu va vorbi niciodată despre asta și cel din urmă nu mai este printre noi să ne spună.

– Kolis a reușit ce și-a propus, a spus Ector. A reușit să schimbe locul cu geamănul lui, schimbându-și cumva destinul cu al lui. Kolis a devenit zeul primitiv al vieții, iar Eythos a devenit zeul primitiv al morții.

– A fost o faptă... catastrofală, a zis Nektas, săltând-o ușor în brațe pe Jadis. l-a ucis pe sute de zei care i-au slujit atât lui Eythos, cât și lui Kolis și i-a slăbit pe mulți zei primitivi – ba chiar i-a ucis pe câțiva –, forțându-i pe cei care erau la rând să devină din zei stăpânitori ai puterii primitive. Mulți dintre frații mei au fost de asemenea uciși. Trăsăturile lui Nektas s-au înăsprit în timp ce a sărutat-o rapid pe creștet pe Jadis. Tărâmul muritorilor a resimțit-o sub formă de cutremure și tsunami. Multe zone au fost rase de pe pământ. Porțiuni mari de pământ s-au desprins, unele dintre ele formând insule, în timp ce alte orașe s-au scufundat în oceane și mări. A fost haotic pentru o vreme, însă Eythos a știut imediat de ce o făcuse fratele lui. Îl avertizase pe Kolis să nu o aducă înapoi pe Sotoria. Că

era împăcată, că trecuse în următoarea etapă a vieții ei. Că trecuse prea mult timp și că, dacă făcea ceea ce plănuia, Sotoria nu avea să se întoarcă așa cum fusese. Avea să fie o faptă nefirească ce urma să tulbure echilibrul și-așa precar dintre viață și moarte.

Mi-am încrucișat brațele peste talie.

– Te rog spune-mi că nu a făcut-o.

– Ba a făcut-o, a zis Nektas.

– Zeilor mari!

Am închis ochii, întristată și îngrozită pentru Sotoria. Viața îi fusese deja luată, și mi s-a făcut greață să aflu că fusese privată și de pace. A fost o abatere inadmisibilă.

– Sotoria a înviat și, așa cum îl avertizase tatăl meu, nu a mai fost la fel. Nu era rea, nimic de genul acesta, ci ursuză și îngrozită de ceea ce se întâmplase, a continuat Ash încet, repetând ceea ce îmi spusese Sir Holland. Când a murit din nou, tatăl meu... a făcut ceva ca să se asigure că fratele lui nu avea să mai poată ajunge la ea. Ceva ce numai un zeu primitiv al morții poate face. Cu ajutorul zeiței primitive Keella, i-a însemnat sufletul.

M-am aplecat înainte.

– Ce înseamnă asta?

– l-au însemnat sufletul pentru renaștere, a răspuns Aios. Adică, sufletul Sotoriei nu intră niciodată în Ținuturile Umbrelor, ci renaște încontinuu după moarte – iar și iar.

– Eu... Am clătinat din cap. Asta înseamnă că e în viață și astăzi? Își amintește de viețile ei anterioare?

– Dacă chiar își amintește ceva din viețile anterioare, nu va fi ceva substanțial, însă Kolis continuă să o caute. Deoarece tatăl meu și Keella i-au însemnat sufletul, se va naște cu căință. Kolis știe asta. Încă o caută.

Am tras brusc aer în piept.

– A găsit-o?

– Din câte știu eu, nu a reușit să ajungă la ea. Și-a întors privirea, și maxilarul i s-a încordat. Sper că în nici o viață.

Am vrut să-l întreb dacă știa cine era, dar identitatea ei mi se părea o altă profanare și un risc pentru sufletul ei. Care suferise deja destul.

– Deci prin ceea ce a făcut pentru Sotoria, tatăl tău s-a asigurat că ea avea să fie în siguranță.

– Ce a făcut tata pentru Sotoria nu a fost perfect. Unii ar putea spune că, într-un fel, a fost și mai rău. Însă a fost singurul lucru pe care l-a putut face ca să încerce să o țină în siguranță.

– Kolis a fost mereu așa?

Ash i-a aruncat o privire lui Nektas.

– Întotdeauna a avut o latură nesăbuită și sălbatică. Un sentiment de grandoare ce credea că i se datorează, a spus dragoninul. Însă a fost o vreme în care Kolis îi iubea pe muritori și pe zeii lui. Apoi treptat, s-a schimbat. Cred că nici măcar nu putem da vina pe vârsta lui. Stricăciunea lui... Ni l-a luat cu mult înainte să-l pierdem.

Aveam impresia că urma să-mi explodeze mintea.

– Atât tatăl meu, cât și Keella au plătit scump pentru asta de-a lungul anilor. Ash și-a întors privirea spre mine. Nu doar că a început să-mi urască tatăl, ci a ajuns să-l disprețuiască și a jurat că îl va face să plătească.

M-am încordat, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce aveam să aflu în continuare. Aproape că era greu de crezut. Era greu să îl consider pe Kolis, despre care fusesem crescută să cred că era fără cusur, binevoitorul Regele al Zeilor, un monstru egoist.

Însă acum știam de ce nu făcea nimic ca să oprească felul dezgustător în care erau tratați Aleșii.

– Kolis a ucis-o pe mama mea în timp ce era însărcinată cu mine, a spus Ash pe un ton calm. A făcut-

o pentru că a crezut că era drept ca tatăl meu să-și piardă dragostea, la fel ca el. l-a distrus sufletul, ceea ce a dus la moartea ei definitivă.

Mi-am dus mâna la gură, îngrozită. Am simțit imediat dorința de a nega ce a spus. De a nu-mi permite să cred. Însă nu ar fi fost corect. Ar fi fost nedrept și greșit să-l forțez pe Ash să demonstreze ceea ce știam instinctiv că era adevărat. M-a cuprins mâhnirea și am simțit o usturime pe gâtlej și în ochi. Era destul de rău și doar că părinții îi fuseseră uciși, darămite să știe că făptașul era rudă cu el... Am crezut că mi se va face greață.

Ash a înghițit în sec.

– La fel ca în cazul mamei tale, cred că, la moartea ei, mama a luat cu ea și o bucată din tatăl meu.

Am vrut să mă duc la el. Să-l ating. Să-l alin... Nu eram convinsă că mai simțisem vreodată această nevoie. Nici nu aș fi știut cum să o fac, așa că mi-am dus mâna la piept și am rămas așezată.

– Îmi pare nespus de rău. Știu că asta nu schimbă nimic. Știu că nu vrei să auzi asta, dar... îmi doresc să pot schimba cumva cele întâmplate.

M-a privit cu ochii-i cenușii furtunoși, apoi a încuviințat din cap.

Mi-am coborât mâna în poală.

– Cum de-au permis ceilalți zei primitivi una ca asta? Cum de nu a intervenit nici unul dintre ei, în afară de Keella, când Kolis i-a luat locul tatălui tău? Când a readus-o la viață pe biata fată?

– Kolis a distrus toate înscrierile despre adevăr, a explicat Ector de la celălalt capăt al mesei. Atât în Câmpiile Elizee, cât și în tărâmul muritorilor. Atunci, zeul primitiv al morții nu a mai fost ilustrat nicăieri. A depus eforturi extreme pentru a ascunde că nu el trebuia să fie zeul primitiv al vieții. Chiar și atunci când

a devenit limpede că ceva nu era în regulă. Că își pierdea capacitatea de a crea viață și de a o menține.

– Ce vrei să spui?

– Acest destin nu i-a aparținut niciodată, așa cum cel de zeu primitiv al morții nu a fost niciodată al tatălui meu, a spus Ash. Eu m-am născut astfel, destinul mi-a fost remodelat. Însă Kolis le-a impus cu forța asupra lui însuși și asupra tatălui meu. Puterile dătătoare de viață dobândite au fost temporare. A durat câteva secole pentru ca puterile să-i slăbească, și, la momentul respectiv, tatăl meu era deja mort, iar Kolis ajunsese să stăpânească... alte puteri. Însă după mine nu s-a mai născut nici un zeu primitiv. Nu poate da viață. Nu o poate crea.

Brusc, mi-am dat seama de un lucru.

– De aceea nici un Ales nu a trecut prin Ascensiune?

– Da, a spus Bele, încuviințând din cap. Dar nu poate opri Ritualul, nu-i așa? Asta ar ridica prea multe întrebări. Și, uite așa, echilibrul instabil s-a înclinat și mai mult.

– Spre ce? am întrebat eu.

– Spre moarte, a răspuns Ash. Mi-am simțit pielea rece ca gheața. Moartea tuturor lucrurilor, în cele din urmă. Atât aici, cât și pe tărâmul muritorilor. Poate că va fi nevoie de alte câteva vieți de om pentru ca tărâmul muritorilor să fie distrus complet, dar a început deja. Nu pot domni doi zei primitivi ai morții deodată, lucru care se întâmplă în momentul de față. Pentru că, în esența lui, asta este Kolis.

Pe toți zeii!

– Doar zeii primitivi și o mână de zei obișnuiți știu ce a făcut Kolis – ce este el cu adevărat, a zis Ash. Cei mai mulți dintre zeii primitivi îi sunt loiali, fie din apatie, fie pentru că au devenit zei primitivi după ce el i-a trecut prin Ascensiune. Cei care consideră că ceea ce a

făcut a fost de neconceput nu acționează fie din teamă, fie din prea multă prudență și inteligență.

– Inteligență? am întrebat eu cu neîncredere. Ce zici despre lașitate? Sunt zei primitivi. O fi el regele, dar e unul singur...

Ash și-a înclinat capul.

– Nu înțelegi, Sera. Puterile pe care le-a furat au slăbit și au devenit aproape inexistente, dar *el* nu a slăbit. Este cel mai vechi zeu primitiv. Cel mai puternic. Ne-ar putea ucide pe oricare dintre noi. Și apoi ce? Nu se poate ridica un zeu nou. Nu fără *viață*. Asta ar afecta tărâmul muritorilor. Căminul tău. Nu se poate face nimic. S-a aplecat spre mine. Cel puțin, așa am crezut. Tatăl meu nu ne-a spus niciodată, mie sau oricui altcuiva, de ce a făcut învoiala. A fost un afurisit de mister timp de mai bine de 200 de ani. Însă a avut un motiv. Și-a trecut privirea peste trăsăturile mele. Ne-a dat șansa de a face ceva.

M-am legănat spre spate și apoi înainte.

– Cum ar fi? Ce pot face cu un simplu tăciune de viață în afară de a-i aduce înapoi pe morți? am întrebat eu, râzând sugrumat. Și, da, știu că pare impresionant și toate cele...

– Pare? Saion a râs. Chiar este impresionant.

– Știu asta, i-am răspuns, ușor bâlbâit, dar cum poate asta să schimbe ceva? Cum poate anula ceea ce a făcut Kolis?

Ash m-a atins pe mână, făcându-mă să tresar, ca de obicei.

– Ceea ce a făcut Kolis nu poate fi desfăcut, dar ce a făcut tatăl meu, punând în tine ceea ce probabil că era tăciunele lui de viață? Ascuns în tot acest timp într-o spiță muritoare? S-a asigurat că va exista o șansă la viață.

– Sigur e mai mult de-atât, a spus Rhahar, sprijinindu-se de spătarul scaunului vărului său. Cei mai mulți dintre noi nu eram în viață când Eythos era rege. La naiba, unii dintre noi nu eram în viață nici când a trăit Eythos.

Rhain și Bele au ridicat mâinile.

– Însă pur și simplu nu cred că ceea ce a făcut înseamnă doar că încă există un tăciune primitiv de viață. Rhahar a clătinat din cap. Trebuie să însemne altceva.

– De acord, a zis Saion, îndreptându-și privirea spre mine.

– Dar ce anume? am întrebat eu, uitându-mă prin încăpere.

– Partea aceea încă este un mister, a zis Ash, după care și-a luat mâna de pe a mea și s-a lăsat pe spate. Ce-ți trece prin minte acum?

Am râs și am căscat ușor ochii.

– Nu cred că vrei cu adevărat să știi.

– Ba da.

L-am văzut pe Saion ridicând din sprâncene, nesigur.

– Stai așa. E tăciunele de viață al tatălui tău. Asta ne face cumva... rude?

Ash a râs apăsat.

– Pe toți zeii, nu. Nu e așa. Ar fi ca atunci când te hrănești cu sângele cuiva. Nu vă face rude.

– Ah, slavă zeilor! Pentru că ar fi fost... M-am oprit când i-am văzut privindu-mă nerăbdători, sperând că aveam să continui. Mi-am dres glasul. Pur și simplu... nu știu. Nu îmi vine minte ce altceva ar putea însemna acest dar. Cum poate ajuta. Tatălui tău i-a fost distrus și sufletul? am întrebat, gândindu-mă că, dacă nu îi fusese distrus, ar fi putut merita să riscăm să-l contactăm, chiar dacă Ash nu ar fi putut să o facă. Apoi

mi-am dat seama. Dacă ai fi putut, ai fi pus deja pe cineva să-l contacteze.

– Sufletul nu i-a fost distrus. Pielea lui Ash se subțiase, și filamente de *eather* i se învolburau din nou în ochi. Kolis a păstrat o parte din tăciunele de moarte, așa cum tatăl meu a păstrat o parte din tăciunele lui de viață. Suficientă putere încât Kolis să captureze și să țină captiv un suflet. Are sufletul tatălui meu.

– Pe toți zeii, am rostit eu, și mi s-a strâns stomacul de greață. Am închis scurt ochii. Tatăl tău este... conștient în această stare?

– Nu cred, dar nu știu dacă nu cumva mă amăgesc singur, ca să-mi fie mai ușor, a recunoscut el. După o clipă, *eather*-ul din ochii lui s-a mai potolit. A tras adânc aer în piept, apoi i-a aruncat o privire lui Ector. Acum, știm de ce și-au revenit macii.

– Poftim? am întrebat eu, privind când la unul, când la celălalt.

Ash s-a uitat din nou la mine.

– Îți amintești de floarea despre care ți-am spus?

– Planta temperamentală care îți amintește de mine? mi-am adus eu aminte.

Rhain și-a dus mâna la gură, înăbușindu-și un râs, în timp ce Ash a încuviințat din cap.

– Nu este ca macii din tărâmul muritorilor. Pe lângă acele foarte otrăvitoare pe care le au, sunt mai mult roșii decât portocalii și sunt mult mai din belșug în Câmpiile Elizee. Zeilor mari... Și-a trecut degetul mare peste buza de jos. Nu au mai crescut aici de sute de ani, dar, la câteva zile după sosirea ta, a înflorit unul în Pădurea Roșiatică.

Mi-am amintit că îl văzusem atunci traversând curtea și intrând singur în Pădurea Roșiatică. Asta verifIcase, de mai multe ori.

– Dar nu am făcut nimic.

– Cred că nu a fost necesar decât să fii aici, a zis Nektas, mângâind-o pe Jadis pe spate, în timp ce ea se foia în brațele lui. Prezența ta readuce încet viața.

Mi se părea... cu totul incredibil, însă mi-am amintit ce spusese Ash mai devreme.

– Ai zis că se simțeau deja efectele absenței unui zeu primitiv al vieții pe tărâmul muritorilor.

Ash a încuviințat din cap.

– Ceea ce voi numiți Stricăciunea? Asta s-a întâmplat și în Ținuturile Umbrelor. Este o consecință a lipsei unui zeu primitiv al vieții.

M-am holbat la el și am avut impresia că mi s-a oprit inima în piept. La început, mintea mi-a fost goală – cu desăvârșire goală. Cu siguranță nu îl auzisem bine. Sau nu pricepusem ce zisese.

– Stricăciunea este un efect secundar al expirării învoielii dintre tatăl tău și Roderick Mierel.

Ash s-a încruntat și și-a sprijinit brațul de masa crestată.

– Nu are nimic de-a face cu înțelegerea, Sera.

M-a străbătut o undă de șoc, răscolindu-mă până în străfundul ființei.

– Nu înțeleg. A început după ce m-am născut. Atunci a apărut, iar vremea a început să se schimbe. Seceta și gheața care cade din cer. Iernile...

– Învoiala avea *într-adevăr* un soroc, pentru că felul în care a modificat tata clima nu a fost firesc. Nu ar fi putut continua așa la nesfârșit. Ash s-a uitat la mine. Dar asta însemna doar că apoi clima avea să revină la starea inițială – condiții meteorologice mai sezoniere, ca în unele zone ale tărâmului muritorilor. Desigur, mă îndoiesc că va fi vreodată la fel de frig ca în Irelone, cel puțin nu în Lasania, însă nimic prea grav.

Bătăile inimii mi s-au accelerat. Un bâzâit îmi umplea urechile. Abia de l-am auzit pe Saion zicând:

– Vremea a fost afectată de ceea ce a făcut Kolis. De aceea tărâmul muritorilor are parte de vreme mai extremă, cum ar fi secete și furtuni. E un simptom al destabilizării echilibrului.

– Înțelegerea nu are nimic de-a face cu Stricăciunea? am șoptit eu, iar Ash a clătinat din cap.

Voiam... să neg ce îmi spunea. Să cred că era un soi de șiretlic.

– Credeai că cele două au vreo legătură? m-a întrebat Ash.

Picioarele au început să îmi tremure.

– Știam că învoiala a expirat la nașterea mea. Atunci a apărut Stricăciunea. Asta ni s-a spus, generație după generație: că înțelegerea avea să se încheie și lucrurile aveau să redevină cum fuseseră.

– Și așa s-a întâmplat, a spus Ash. Vremea a revenit la starea ei inițială, așa cum era cu ani în urmă. Dar, așa cum ți-a explicat Saion, a fost mai extremă din pricina destabilizării. Toate locurile din tărâmul muritorilor au avut parte de tipare stranii ale vremii.

– Faptul că Stricăciunea a apărut la momentul cu pricina pare a fi o coincidență, a spus Rhain. Sau poate are legătură cu nașterea ta și cu ceea ce a făcut tatăl lui Nyktos. Poate că apariția tăciunelui de viață a declanșat ceva. De ce ar face asta ca pământul să se strice e mai presus de puterea mea de înțelegere.

Ash s-a aplecat spre mine.

– Dar nu face parte din înțelegerea inițială făcută de tatăl meu. Ce se întâmplă în Lasania s-ar fi întâmplat chiar dacă tatăl meu nu ar fi făcut înțelegerea și, în cele din urmă, se va răspândi în întregul tărâm al muritorilor, așa cum se va răspândi și în Câmpiile Elizee.

– De fapt, știi ce? Cred că Rhain are dreptate. S-ar putea să aibă de-a face cu învoiala, a spus Aios, iar eu

mi-am întors deodată capul spre ea. M-a privit drept în ochi. Dar nu așa cum ai crede tu.

– Tu ce crezi? a întrebat-o Ash, uitându-se la zeiță.

– Poate că a durat atât de mult până ca Stricăciunea – consecința faptelor lui Kolis – să apară pentru că tăciunele de viață a fost viu în spița Mierel de-a lungul anilor. Vreau să zic că tărâmul muritorilor e mult mai vulnerabil la acțiunile zeilor primitivi. Consecințele lipsei unui zeu primitiv al vieții ar fi trebuit să fie resimțite cu mult timp înainte, nu-i așa?

Aios a aruncat o privire în jurul mesei. Câțiva dintre ei au încuviințat din cap.

– Tăciunele acela de viață a fost, într-un fel, protejat în spiță. E tot acolo, însă... când te-ai născut, tăciunele de viață a pătruns într-un corp muritor – un vas, ca să spunem așa – care e vulnerabil și are un soroc.

– Vrei să spui moartea mea, am zis eu, cu voce răgușită.

Aios s-a înfiorat.

– Da. Sau poate nu, a adăugat ea repede, când m-am înfiorat. Poate că tăciunele de viață este doar slăbit într-un corp muritor și nu mai poate contracara efectele faptelor săvârșite. S-a lăsat pe spate, ridicând ușor din umeri. Sau poate mă înșel și toată lumea ar trebui să mă ignore.

– Ba nu. S-ar putea să ai dreptate, a spus Ash gânditor, și am crezut că o să mi se facă greață când și-a îndreptat atenția asupra mea. M-a privit cu atenție preț de o clipă. Ce se întâmplă, Sera?

Nu i-am putut răspunde.

– E mai mult decât o simplă surpriză pentru tine. *Eather*-ul i s-a prelins în irisuri. Sentimentele tale sunt prea intense ca să fie vorba doar despre o confuzie stârnită de o interpretare greșită.

Interpretare greșită? Am izbucnit într-un râs umed. Știam că probabil îmi percepea emoțiile, mi le citea, dar, în momentul acela, nici că-mi păsa. Nu credeam că ar putea descifra întocmai ce simțeam.

M-am cutremurat din tot corpul, eliminând astfel orice șansă de negare.

Lucrurile pe care le spuseseră aveau sens. În ziua petrecută în Pădurea Roșiatică, observasem cât de asemănătoare erau Ținuturile Umbrelor cu Stricăciunea din Lasania – iarba cenușie și veștejită, ramurile scheletice răsucite și golașe și parfumul de flori de liliac râncede ce îmbibase solul putrezit.

Însă asta însemna... Pe toți zeii, asta însemna că, dacă înțelegerea nu era de vină pentru Stricăciune, atunci nu puteam face nimic. Ba, mai rău, avea să se răspândească în întregul tărâm al muritorilor. Și dacă Aios avea dreptate, era din pricina nașterii mele. Pentru că acest tăciune era acum viu într-un corp care, în cele din urmă, avea să cedeze și să moară, ducând cu el și tăciunele de viață. Ceasul care bătuse numărătoarea inversă în tot acest timp nu era înțelegerea care se apropia de sfârșit, ci *eu* care mă apropiam de sfârșitul meu.

Mi-am apăsat o mână pe stomacul agitat și m-am ridicat, nemaiputând să stau jos. M-am dat în spate dinspre masă.

– Sera, a zis Ash, întorcându-se pe scaun spre mine. Ce se întâmplă?

Mi-am dat părul la o parte de pe față, trăgând de șuvițe. Nu-l vedeam pe Ash. Nu vedeam pe nimeni din încăpere. Îi vedeam doar pe cei din familia Couper întinși în pat, unul lângă celălalt, cu muște roind în jurul cadavrelor lor. Și apoi am văzut nenumărate familii la fel ca ei. Sute de mii. Milioane.

– Am crezut că aș putea să o opresc, am șoptit, cu o durere usturătoare în gâtlej. Mi-am petrecut... toată viața ocupându-mă de asta. Am crezut că aș putea-o opri. Tot ce am făcut. Singurătatea. *Afurisitul* ăla de văl al Alesei. Antrenamentele – faptul că am devenit *nimic*. Toate îngrijirile naibii... Mi-am trecut mâinile peste față. *Meritau*. Aveam să-mi salvez poporul. Nu conta ce avea să se întâmple cu mine în cele din urmă...

Ash a venit brusc în fața mea, și i-am simțit mâinile reci pe obraji.

– Ați crezut că, dacă îndeplinim înțelegerea, Stricăciunea se va opri?

Am râs din nou, sugrumat.

– Nu. Am crezut...

„Fă-l să se îndrăgostească.

Devino slăbiciunea lui.

Ucide-l."

M-am înfiorat când am simțit-o: senzația aceea rapidă și acută cum că puteam *respira* cu adevărat. Așa cum mă simțisem în acea primă noapte în care îi fusesem oferită, când nu mă luase. *Ușurare*. Din alt motiv de data aceasta. Nu era nevoie să-l manipulez. Nu era nevoie să-l fac să se îndrăgostească de mine și apoi să-l rănesc – să-l ucid.

I-am văzut chipul: unghiurile ascuțite și golurile de sub pomeți. Părul des, brun-roșcat, și ochii izbitori, învolburați. Trăsăturile unui zeu primitiv care nu era deloc așa cum presupusesem sau voisem să cred că era. Grijuliu și binevoitor, în pofida tuturor pierderilor pe care le suferise – în pofida durerii pe care o simțise, care i-ar fi preschimbat pe cei mai mulți într-un fel de coșmar. Un bărbat cu care... cu care începusem să mă *simt bine*. La care începusem *să țin*, chiar dinainte să aflu cine era, când stătusem unul lângă celălalt la lac. O

persoană care mă făcea să simt că eram *cineva*. Nu o pânză goală, nu un vas gol.

Nu cineva care se născuse doar pentru a ucide.

Nu trebuia să fac ceea ce nu voiam să fac. Și, pe toți zeii, nu îmi doream deloc să-l rănesc. Nu voiam nici măcar să fiu în stare de așa ceva. Și nu trebuia să fiu. Senzația de ușurare era mistuitoare, atât de puternică, încât iureșul de emoție brută amenința să mă înghită cu totul. Singurul lucru care a oprit-o a fost ceea ce o înăbușise și în noaptea în care nu mă revendicase.

Vina.

Vina plină de amărăciune care mă rodea.

Milioane de persoane aveau să moară oricum, chiar dacă nu mai trebuia să-i curm viața. Asta nu era deloc o binecuvântare. Nu era o păsuire reală.

– Sera, a șoptit Ash.

Mi-am ridicat privirea spre a lui, și mi s-a tăiat răsuflarea când și-a trecut degetul mare peste obrazul meu, alungând o lacrimă. M-au captivat filamentele de *eather* ce se zbăteau în ochii lui foarte strălucitori.

– Nu cred că a crezut că își va salva poporul devenind consoarta ta, a zis Bele, iar vocea ei a fost ca un trosnet, amintindu-mi că nu eram singuri și spulberând ceva adânc în mine, iar filamentele din ochii lui Ash s-au oprit. Cred că a aflat cum să pună capăt unei înțelegeri în favoarea celui care l-a invocat pe zeu.

Ash nu a spus nimic, ci doar s-a holbat la mine. Cineva a înjurat. Am auzit scârțâitul picioarelor de scaun pe podeaua de piatră și apoi *l-am simțit*. Un tremur în mâinile lui Ash, urmat de încărcătura de energie care s-a revărsat brusc în încăpere, pârâind peste pielea mea. *L-am văzut*. Pielea i s-a subțiat și umbrele i s-au adunat dedesubtul ei.

– Ai crezut că viitorul Lasaniei depindea de această înțelegere – de îndeplinirea ei, dar nu drept consoartă a

mea, mi-a spus el, atât de liniștit, atât de încet, încât m-am înfiorat toată. Știi cum să pui capăt unei înțelegeri în favoarea celui care l-a invocat pe zeu?

Fiecare părticică din mine îmi urla că ar trebui să mint. O doză surprinzătoare de autoconservare și-a făcut apariția. Așa ar fi fost inteligent din partea mea, însă mă săturasem să mint. Să mă ascund.

– Da.

Ash a inspirat brusc. Umbre s-au desprins din colțurile încăperii și s-au adunat în jurul lui – în jurul nostru.

– De aceea ai continuat să te întorci la Templul Umbrelor după ce te-am refuzat? De aceea ai vrut să îndeplinești înțelegerea cu care nu ai fost niciodată de acord?

O altă fisură mi-a brăzdat pieptul.

– Da.

Eather-ul a început să-i trosnească în privire, în timp ce dâre de lumină au brăzdat umbrele ce i se învolburau pe spate. Am răsuflat, și s-a format un nor cețos și pufos între noi.

– Antrenamentele. *Îngrijirile.* Buzele i s-au retras, dându-i la iveală vârfurile colților. Tot ce-ai făcut din ziua în care te-ai născut până în acest moment a avut ca scop să devii slăbiciunea mea?

Am simțit o apăsare în piept. Nu i-am putut răspunde. Mi se părea că tot aerul fusese aspirat din încăpere, iar puținul aer rămas era prea rece și dens pentru a putea fi respirat. Am simțit o durere usturătoare în miezul ființei mele, care mi-a ajuns până în gâtlej, în timp ce umbrele împletite cu *eather* s-au conturat în spatele lui, luând forma unor aripi.

Urma să mor.

Am știut pe loc când m-am uitat în ochii lui nemișcați, morți. Nici măcar nu îl puteam învinovăți

pentru asta. Am rămas în fața lui pentru că plănuisem să-l ucid. Știusem mereu că aveam să mor de mâna lui sau pentru că îi curmasem viața.

– Tu, a spus el, iar vocea lui mi s-a părut ca o șoaptă a nopții.

Și-a trecut mâna peste maxilarul meu. Și-a apăsat palma pe partea laterală a gâtului meu. Mi-a înclinat capul pe spate, iar când mi-am ridicat privirea, nu mai era Ash. Ci un zeu primitiv. Zeul primitiv al morții. Acum, era Nyktos pentru mine.

– Cu siguranță ai știut că nu aveai cum să scapi cu viață din asta, chiar dacă ai fi reușit. Ai fi fost moartă în clipa în care mi-ai fi scos afurisita aia de lamă din piatră de umbre din piept.

– Ash, a spus Nektas.

Vocea părea să vină de aproape.

Zeul primitiv nu s-a mișcat. Nici măcar nu a clipit, ci a continuat să mă privească.

– Chiar nu ții deloc la viața ta?

Am tresărit.

– Ash, a repetat Nektas, iar Reaver a scos un sunet delicat.

Eather-ul i s-a zbătut în privire. Masa de umbre s-a prăbușit în jurul lui în timp ce și-a ridicat încet mâinile de pe mine. A rămas locului o clipă, cu trăsăturile mult prea aspre, după care s-a dat un pas în spate.

Mi s-au înmuiat genunchii și inima a început să-mi bată cu putere. M-am rezemat de perete.

– Îmi... Îmi...

– Să nu cumva să-ți ceri scuze, a mârâit Nyktos. Să nu îndrăznești...

De undeva de afară s-a auzit un corn, sunetul lui răsunând prin palat. Apoi un altul. M-am smucit de la perete.

– Ce e asta?

– Un avertisment. Nyktos se întorcea deja cu spatele la mine. Suntem sub asediu.

CAPITOLUL 36

– Au simțit unda de putere, a zis Bele ridicându-se.

M-am desprins de perete în timp ce restul zeilor s-au ridicat iute.

– Crezi că... Crezi că e Kolis?

Nimeni nu s-a uitat la mine. Doar Nektas.

– Nu ar veni el însuși, a răspuns el, în timp ce Jadis și-a ridicat capul și a căscat. I-ar trimite pe alții.

– Dacă ar veni el după tine, ai obține ceea ce-ți dorești cu atâta disperare, mi-a zis Nyktos privindu-mă peste umăr. Moartea.

Mi s-a strâns pieptul când cuvintele-i ca gheața au căzut peste mine. M-au durut. Nu puteam nega.

– Saion, du-te și află ce poți. Ne întâlnim la grajduri. Rhahar. Bele. Mergeți cu el. Nu spuneți nimic despre ce ați aflat aici. Nimic, a poruncit Nyktos. Ați înțeles?

Cei trei zei s-au supus, părăsind repede încăperea. Nici unul dintre ei nu s-a uitat în direcția mea.

– Eu îi voi duce pe cei mici în siguranță. Nektas i-a făcut semn lui Reaver să i se alăture. În cazul în care am avut dreptate în legătură cu cei care au venit pe țărmurile noastre. Ne vom alătura ție de cum vor fi în siguranță.

Nyktos a încuviințat din cap, stând cu spatele la mine, în timp ce Nektas s-a îndreptat spre ușă. Jadis își ținea capul pe umărul tatălui ei, făcându-mi somnoroasă cu mâna când a trecut pe lângă mine. Semnul acela mic din mână... Nu știam de ce, însă mi-a străpuns inima.

Iar privirea pe care mi-a aruncat-o tatăl ei a împlântat de tot tăișul în ea.

„Cred că te voi considera și pe tine una de-a mea."

Am tras cu greu aer în piept. Mă îndoiam că Nektas mă mai considera de-a lui. De ce ar fi făcut-o? Venisem aici uneltind să-l ucid pe zeul primitiv pe care el îl considera familia lui.

Aios s-a ridicat și mi-a aruncat o privire grăbită.

– Mă duc să o verific pe Gemma. Să mă asigur că nu au trezit-o sirenele, iar, dacă au trezit-o, să mă ocup de asta.

– Mulțumesc, a răspuns Nyktos, luând una dintre săbiile scurte de pe perete.

Și-a prins-o în dreptul șoldului, apoi a apucat un pumnal și l-a vârât în cizmă. Și-a prins la spate o sabie lungă, în teacă.

– Ce vom face cu ea?

Am întors capul spre Ector, care pusese întrebarea.

– Pot să fiu de ajutor.

Rhain a ridicat din sprâncene, iar Nyktos s-a întors încet spre mine. În privirea lui era doar o răceală nesfârșită. M-am împotrivit imboldului de a mă îndepărta de el.

– Chiar pot, m-am forțat să spun, cu voce calmă. Sunt antrenată să folosesc arcul și sabia.

A rânjit.

– Sigur că ești.

Am tresărit când mișcarea ascuțită, tăioasă, mi-a străpuns și mai adânc inima, lăsând propriul ei semn. Am simțit din nou o durere usturătoare în gâtlej, încărcându-mi ochii, în timp ce o explozie de ceva amar și dur s-a învolburat în mine. Nu puteam respira. Durerea intensă mi-a strâns gâtlejul. Nu puteam permite una ca asta. Am înăbușit-o. Am înăbușit totul. „Inspiră." În mintea mea, mi-am pus vălul. A fost mai

greu ca înainte și mi se părea mai delicat și mai străveziu ca niciodată. „Menține." Am devenit doar o pânză goală, un vas gol care nu putea fi rănit de cuvinte sau de fapte în afara celor proprii.

Am expirat.

– Ținuturile Umbrelor se află în pericol din pricina a ceea ce am făcut eu. Nu voi sta la o parte, nefăcând nimic, cât timp pot lupta. Mi-am ridicat bărbia și am întâlnit privirea rece a lui Nyktos. Nu sunt o amenințare pentru oamenii tăi.

Și-a înclinat capul.

– Nu ești o amenințare nici pentru mine.

M-am crispat, însă nimic mai mult.

– Pot ajuta, dar tu fă ce vrei. Închide-mă sau ia-mă cu tine. Oricum ar fi, irosești timp.

Nyktos și-a plecat capul și m-a privit în ochi.

– Deși ideea de a te încuia undeva e foarte atractivă în clipa de față, nu am timp să mă asigur că vei fi închisă bine și că nu vei evada. Așa că ai să vii cu mine.

Într-o clipită, s-a aflat la treizeci de centimetri de mine. M-am încordat, dar am reușit să mă țin tare.

– Dar, dacă faci *orice* care să-i pună în pericol pe oamenii mei, să fii închisă va fi cea mai neînsemnată pedeapsă cu care te vei confrunta.

Nu mi-au scăpat privirile de neîncredere dintre Rhain și Ector, nici nu m-am îndoit vreo clipă de Nyktos.

– Nu vreau să le fac rău nici unuia dintre ei.

– Nu. A zâmbit încordat și ironic. Doar mie.

Vălul mi-a alunecat.

– Nici ție nu am vrut să-ți fac rău.

– Scutește-mă! s-a răstit el și m-a apucat de mână.

Străfulgerarea de energie a fost ca un bâzâit cald. M-a apucat cu fermitate, dar nu dureros, și m-a scos din încăpere.

Nyktos m-a tras pe lângă tronuri și de pe estradă. Ector și Rhain erau chiar în spatele nostru. Încăperea întunecată era ciudat de liniștită, cu excepția pașilor noștri. M-am căznit să țin pasul cu el. M-am concentrat doar pe a-mi împiedica mintea să se întoarcă în odaie și la motivul pentru care acum era Nyktos pentru mine. Nu m-am putut gândi la asta când ne-am apropiat de foaier. Nyktos mergea atât de repede, încât am ratat ridicătura din podea, treapta mică dintre încăperea deschisă și foaier. M-am împiedicat...

Nyktos m-a strâns mai tare și m-a prins, nelăsându-mă să cad cu fața în piatra de umbre dură.

– Mersi, am bolborosit eu.

– Nu o face! s-a răstit el.

Am strâns din buze, în timp ce vălul mi-a mai alunecat un pic. Nu era o surpriză că era furios. Nu puteam să-l învinovățesc și nici n-aș fi făcut-o. Pieptul mi s-a strâns, pentru că n-am putut rămâne în starea aceea de pustietate.

Saion a năvălit prin ușile deschise, oprindu-se când ne-a zărit.

– Se întâmplă ceva la zid, de-a lungul golfului. Și-a îndreptat privirea spre mâinile noastre unite, însă nu a reacționat în nici un fel. Nu sunt încă sigur ce anume. Rhahar îl pregătește pe Odin. Bele a luat-o înainte.

– Știi dacă au fost deja răniți? a întrebat Nyktos, înaintând cu pași mari.

– Una dintre corăbiile mai mici s-a răsturnat, ne-a informat Saion, aflat cu un pas în urma noastră. În față, Rhahar a adus armăsarul uriaș, de culoarea smoalei, spre locul în care așteptau deja câțiva cai. Eforturile de salvare au fost oprite când una dintre corăbii s-a răsturnat.

– Ce naiba e în golful ăla care să poată răsturna corăbii? am întrebat eu.

– Nu ar trebui să fie nimic, a spus Nyktos, surprinzându-mă, deoarece nu mă așteptasem la vreun răspuns.

– Apele sunt moarte de ani întregi. Nu există multe lucruri care să poată supraviețui prea mult în ele, a adăugat Rhain. În plus, apele sunt negre precum tăciunele...

– Ceea ce face salvările și mai dificile, a spus Saion. Dacă nu chiar imposibile. Oricine intră în apele alea, zeu sau muritor, cel mai probabil nu va mai ieși din ele.

M-am înfiorat când Nyktos a luat frâiele de la Rhahar. S-a întors spre Ector.

– Ia-mi o mantie cu glugă, și ne vedem la porțile golfului.

Ector mi-a aruncat o privire, încruntat. Părea dornic să mai spună ceva, dar s-a răzgândit.

– Desigur.

S-a întors, alergând spre una dintre numeroasele intrări laterale ascunse sub scări.

– Celelalte porți ale orașului au fost închise? a întrebat Nyktos.

– Sunt în curs de sigilare, din ce mi-a spus unul dintre gardieni, a conflrmat Saion. Și au început să-i evacueze pe cei din golf, să-i mute spre interior.

M-am întors spre Odin, neștiind prea bine cum ar fi trebuit să încalec un cal de mărimea lui. Trebuia să-mi dau seama, pentru că nu eram îndeajuns de neghioabă încât să-mi cer propriul cal. Am apucat cureaua de pe șa, în timp ce Nyktos m-a prins de șolduri și m-a ridicat cu o ușurință șocantă.

Am dat să-i mulțumesc, însă mi-am ținut gura și mi-am trecut piciorul peste șa, așezându-mă.

– Chiar vine cu noi? a întrebat Rhain, urcându-se pe calul lui.

– Vrei să rămâi aici și să te asiguri că nu se mișcă de unde o punem? a întrebat Nyktos urcându-se în spatele meu, iar eu mi-am încleștat maxilarul.

– Nu, a răspuns Rhain.

– Atunci, vine cu noi. Nyktos s-a întins pe lângă mine, apucând mai strâns frâiele lui Odin. Ține-te bine!

Am apucat mai bine oblâncul cu o clipă înainte ca Odin să o ia la galop, iuțind apoi pasul, împroșcând cu pământ și ridicând un nor de praf în urma lui. Din instinct, m-am înclinat în față, în timp ce Nyktos l-a mânat pe Odin pe lângă Hades și de-a lungul Meterezelor. Saion și Rhain au venit în dreptul nostru. Am trecut printr-o poartă mai îngustă, peste un pământ tare ce strălucea de la bucățile de piatră de umbre încorporate. Drumul era străjuit de copaci îndoiți, cu ramuri golașe, care îmi aminteau de cei morți pe care îi văzusem când intrasem în Ținuturile Umbrelor. Ceața se aduna și se prelingea în jurul trunchiurilor cenușii. Prin ramurile noduroase și grele, pline de frunze sângerii, am întrezărit Meterezele: erau atât de înalte, încât nu mai vedeam vârfurile bastioanelor. Printre copaci și-au făcut apariția turnuri înalte, tot la câteva sute de metri, după care Meterezele păreau să se întindă spre exterior, tot mai departe de drum, până nu le-am mai putut vedea.

Nyktos l-a mânat pe Odin brusc spre dreapta, în afara drumului. S-a aplecat în față, cu pieptul lipit de spatele meu. Senzația pe care mi-o lăsa trupul lui rece amenința să-mi scurtcircuiteze simțurile și stăpânirea de sine nu foarte solidă. Contactul era... Pe toți zeii, nici măcar nu îmi permiteam să mă gândesc la asta în timp ce am trecut parcă-n zbor printre copacii sângerii. O ceață albă s-a acumulat, tot mai groasă, zbătându-se parcă înnebunită. Ceața – *eather*-ul – s-a ridicat din ce

în ce mai sus, făcându-mi inima să se simtă de parcă s-ar fi agitat la rândul ei înnebunită.

– O vom lua pe scurtătură. M-a cuprins cu brațul pe după mijloc, strâns. S-ar putea să vrei să închizi ochii.

Aveam ochii larg deschiși.

– De ce...

Am icnit când copacii din fața noastră au dispărut, iar pământul însuși a părut să se prăbușească într-un abis cețos de nimic.

Un țipăt mi s-a blocat în gâtlej când Saion a luat-o înaintea noastră, călărind pe un armăsar negru aproape la fel de mare ca Odin. Saion și calul lui *au dispărut*. Am dat să mă las pe Nyktos...

Odin a sărit în pâclă.

Preț de o clipă, am simțit doar ceața albă și o senzație de... zbor. Nici măcar n-am putut respira în clipele acelea de imponderabilitate...

Impactul resimțit când Odin a aterizat m-a lăsat și fără puținul aer pe care îl mai aveam în plămâni, izbindu-mă în spate de trupul dur și neclintit al zeului primitiv.

Nyktos m-a ținut, în timp ce am continuat să călărim cu o viteză de neimaginat prin pelicula de *eather*, copitele lui Odin bubuind precum tunetul pe stânci. Nu vedeam nimic. Doar ceață. Însă, dacă tot era să picăm de pe munte sau de pe orice ar fi fost locul acesta pe care-l coboram, nu aveam să mor cu ochii închiși.

Odin a sărit încă o dată, apoi am ieșit din partea cea mai densă a *eather*-ului, străbătând în viteză petice de iarbă cenușie și pământ tare. Mi-a luat o clipă până să conștientizez ce vedeam când Rhain și Rhahar ni s-au alăturat, rămânând alături de noi. L-am văzut pe cel care credeam că era Saion călărind de-a lungul zidului, unde ceața se aduna în băltoace mai subțiri, mai delicate.

M-am uitat înapoi spre muntele de ceață și am văzut zeci de gardieni călare ieșind din zidul de ceață. Nyktos le-a strigat porunci pe care nu le-am auzit de bubuitul copitelor.

O poartă de piatră închisă a apărut în fața noastră, iar pe Metereze torțe străluceau sus pe ziduri, unde am văzut formele îndepărtate ale gardienilor, toate întoarse spre ceea ce se afla dincolo de Metereze.

Nyktos l-a încetinit pe Odin, oprindu-se la o oarecare depărtare de grupul de gardieni. Unul dintre gardieni s-a desprins din grup. Am mijit ochii și l-am recunoscut pe Theon. Unul dintre puținii zei care nu fuseseră de față când îmi descoperiseră trădarea. Mă îndoiam că avea să dureze mult până ca el sau sora lui să afle. Sau, oare, ceilalți aveau să asculte porunca lui Nyktos de a nu vorbi despre situația la care asistaseră?

– E ceva în apă, a spus Theon, apucându-l de căpăstru pe Odin, abia aruncându-mi o privire. Orice ar fi, a venit dinspre mare, trecând printr-una dintre corăbiile noastre de aprovizionare. A spintecat-o în două.

– La naiba! a mârâit Nyktos, sărind de pe cal. S-a întors imediat și și-a întins brațele spre mine, fără un cuvânt. M-am prins de ele, puțin uimită că, chiar și furios și rece, era în continuare... grijuliu.

– Vreun semn despre ce ar putea fi?

– Nu încă, a răspuns Theon.

Nyktos a făcut un pas, apoi a încremenit, exact în clipa în care am simțit o zvâcnire în centrul pieptului, o căldură. Sub lumina stelelor, umbrele s-au ridicat din pâcla subțire ce se scurgea pe pământ. Ochii i s-au închis și trăsăturile au părut a i se ascuți.

– Moarte, am șoptit eu.

Și-a întors deodată capul spre mine și a deschis ochii.

– Ai simțit?

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap.

– Simt moartea.

I-a zvâcnit un mușchi de-a lungul maxilarului.

– Simți sufletele care se separă de trupurile lor.

Theon a înjurat printre dinți, iar eu m-am uitat la Nyktos. Nu mă gândisem că, fiind zeul primitiv al morții, și el putea simți asta. Putea simți moartea când avea loc.

La fel ca mine.

M-am înfiorat și m-am întors spre Ector, care tocmai se îndrepta în goană spre noi. A oprit calul, împrăștiind ceața, și i-a aruncat lui Nyktos o mantie neagră. Zeul primitiv a înclinat din cap în semn de mulțumire, apoi s-a întors spre mine și mi-a așezat-o peste umeri, în timp ce paznicii au urcat în fugă scările bastioanelor.

– Vei rămâne cu Ector și cu Rhain, a spus el, în timp ce Ector a descălecat.

Mi-a tras gluga peste cap.

Le-am aruncat o privire celor doi. Nu păreau prea încântați de asta, însă am încuviințat din cap.

– Rămâi cu ei! a poruncit Nyktos. Am întins mâna spre nasturii mantiei, dar s-a mișcat mai rapid. I-a închis rapid, apoi m-a privit cu ochii-i încă uimitor de strălucitori. Amintește-ți ce te-am avertizat.

Theon s-a încruntat când a auzit tonul folosit de zeul primitiv, însă Rhain l-a redus la tăcere cu o privire tăioasă.

– Îmi amintesc, am spus eu.

Nyktos m-a mai privit în ochi preț de o clipă, apoi s-a uitat la Rhain și la Ector.

– Asigurați-vă că rămâne în viață.

S-a întors lângă Odin, a încălecat și apoi s-a întors spre gardieni. L-am privit cum înaintează călare, dâre de umbre spintecând ceața când s-a aplecat într-o parte în șa și a luat un arc și o tolbă de la un alt gardian. Saion, Rhahar și Theon i-au urmat exemplul. Porțile s-au

deschis, și el a ieșit. Doar cei doi zei și încă unul, care avea gluga trasă, ca mine, s-au desprins de gardienii călare și l-au urmat.

– Va... fi bine, nu-i așa? am întrebat eu când Rhain a venit lângă mine, cu părul roșcat-auriu suflat de vânt. Dacă se duce acolo cu doar trei zei? Vor fi bine?

– Chiar vrei că cred că ești îngrijorată?

M-am uitat la el.

– Va fi bine?

– E zeul primitiv, mi-a răspuns el. Tu ce crezi?

Credeam că trăia și respira, așa că putea fi rănit. Și zeii puteau fi uciși.

– Nu ar trebui să fii aici, a spus Ector.

– Dar sunt. M-am întors spre trepte și am pornit înainte, punându-mi din nou vălul mental. Ce ar putea fi în apă?

Ector a trecut pe lângă mine, ajungând primul la trepte. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

– Crezi în monștri?

Am simțit un gol în stomac.

– Depinde.

A rânjit, apoi a privit în față. M-am uitat în spate, la Rhain, dar și el se holba în față. L-am urmat cu pas iute, nepermițându-mi să mă gândesc cât de sus ne duceau treptele.

– Orice ai face, a spus Rhain pe când ne apropiam de vârf, te rog ai grijă să nu fii ucisă. Sunt convins că Nyktos își dorește această onoare pentru el însuși.

– Nu plănuiam să mă las ucisă, i-am spus eu.

– Nu o va ucide, a zis Ector din față. Nu câtă vreme poartă tăciunele.

Rhain a oftat în spatele meu, și atunci mi-am dat seama că Ector avea dreptate. Nyktos nu ar fi făcut așa ceva. Până când avea să-și dea seama ce însemna faptul că purtam în mine tăciunele, în afară de a învia morți.

Și dacă asta era tot? M-ar ucide, oare? Condamnând astfel tărâmul muritorilor la o moarte mai rapidă, dacă Aios avea dreptate? Sau avea să mă țină ferecată, ferită de cei care voiau să-mi facă rău și de cei pe care credea că i-aș fi putut răni?

Am simțit din nou un gol în stomac în timp ce am străbătut acoperișul larg. În depărtare se vedeau doar dealuri stâncoase și pământ plat. Nu i-am văzut pe Nyktos sau pe gardieni. Am urmat curbura zidului, iuțind pasul, privind în ambele direcții, întrucât intram acum într-o parte a orașului – un cartier cu clădiri joase și înghesuite ce îmi aminteau de depozitele din Carsodonia. Am înaintat, privind la clădirile greu de descris, până când am văzut în sfârșit orașul din Ținuturile Umbrelor, pentru prima dată.

Mi s-a tăiat răsufiarea când l-am privit. Era mai mare decât mă așteptasem.

Cât puteai vedea cu ochii, lumina stelelor strălucea din acoperișurile de țiglă, majoritatea caselor și a firmelor fiind stivuite una peste alta, cu alei strâmte și întortocheate, amintindu-mi foarte mult de Croft's Cross. Pe străzi și la ferestre străluceau lumini de la lumânări sau de la lămpi cu gaz. Nu existau temple în orașul vast, cel puțin nu din câte vedeam eu, și exista o porțiune destul de mare care fusese tăiată în panta unui deal, unde clădirile erau așezate până la bază.

– Câți oameni locuiesc aici? am întrebat, în timp ce Ector mergea în fața mea.

– O sută de mii, a spus Rhain, ocolindu-mă. Sau pe acolo.

Pe toți zeii, habar n-avusesem. Erau preponderent zei sau muritori? Câți dintre ei fuseseră Aleși?

Un sunet ca un tunet a răsunat din pământul de dedesubt. Pe străzi, strigătele s-au întețit, amestecându-se cu țipete ascuțite. Mi s-a strâns

pieptul, și m-am dus spre cel mai apropiat parapet, așa cum făcuseră Rhain și Ector. Mi-am așezat mâinile pe piatra aspră, m-am aplecat în afară și am mijit ochii spre întunericul tulbure.

Mai mulți oameni au dat năvală pe străduțele înguste, unii pe jos, alții călare sau în trăsuri. M-a cuprins groaza în vreme ce înaintau, împingându-se și căzând, împiedicându-se unii de alții în timp ce alergau...

– Fug din zona portului, a strigat Ector, coborând de pe parapet. La naiba! Am crezut că zona a fost golită.

– Se aflau în procesul de a o goli. Rhain a străbătut în goană zidul, privind în față. Ce dracu' e în apă?

Am auzit gardieni strigând ordine, încercând să-i calmeze pe oameni și să restabilească o aparentă ordine, însă strigătele lor erau înghițite de panică. Țipetele de durere erau ascuțite, și am tresărit, îndepărtându-mă de dezastrul care se desfășura dedesubt. Oamenii se răneau în îmbulzirea lor. Aveau să moară în disperarea lor de a ajunge în siguranță în castel.

M-am forțat să mă întorc și să plec de lângă parapet, fusta rochiei smucindu-mi-se pe după picioare. Nu îmi permiteam ca tăciunele să preia din nou controlul. Gardienii au străbătut grăbiți zidul estic, în timp ce eu m-am dus degrabă după Ector și Rhain, ajungând în secțiunea care dădea spre golf. Nici unul dintre ceilalți gardieni nu mi-a acordat atenție, fie pentru că nu mă văzuseră, fie pur și simplu pentru că nu le păsa, fiind prea concentrați pe ceea ce se întâmpla jos. Am ieșit pe un alt parapet, trecând pe lângă scuturi nefolosite, tolbe și arcuri curbate. Vântul stătut mi-a pătruns pe sub glugă, suflându-mi șuvițele de păr peste față, în timp ce suprafața scânteietoare a golfului se profila în față.

Ceea ce am văzut mi-a amintit de o zi de cu un deceniu în urmă, în care o navă care transporta petrol

greșise cursul și se izbise de o alta. Eu și Ezra urcaserăm pe faleză pentru a-i urmări pe oamenii pe care regele Ernald îi trimisese să oprească vărsarea petrolului. Corabia se scufundase, iar petrolul ajunsese în ape, lucru care îl înfuriase pe Phanos, zeul primordial al cerului și al mărilor. Erupsese din mare într-un ciclon înspăimântător, vuietul lui de furie creând o undă de șoc ce ne făcuse urechile să sângereze. În câteva secunde, nimicise toate corăbiile din port. Sute de oameni muriseră atunci, înecați sau azvârliți în clădirile de dedesubt, ori pur și simplu încetaseră să mai existe, odată cu zecile de corăbii.

De atunci, apele nu au mai fost contaminate.

Însă nu era nici un Phanos în apă acum, din câte știam eu. Și totuși, ceea ce am văzut mi-a oprit inima în piept. În golf, o corabie de aprovizionare fusese ruptă în două și se scufunda în apele învolburate.

O altă navă se legăna instabil, în timp ce bărbații se luptau cu tachelajul navei, strigând unii la alții. Șalupe de lemn, de la cei care probabil ieșiseră în larg ca să-i ajute pe cei de pe nava răsturnată, pluteau acum la rândul lor cu susul în jos în apele agitate. Nu am văzut nici o persoană înotând sau menținându-se deasupra apei și m-am gândit la ceea ce simțiserăm eu și Nyktos la poartă.

Moarte.

Chiar era ceva în apă. Gardienii de pe zid aveau săgețile pregătite și țintite.

– Drăcia naibii!

Rhain s-a oprit brusc în fața mea.

Atunci i-am văzut, când au ieșit din apa întunecată și scânteietoare a golfului.

Buzele mi s-au depărtat. Pe toți zeii, erau de mărimea cailor și se urcau pe marginile corăbiilor, cu trupurile lor puternice și musculoase sclipind asemenea unui ulei

negru ca smoala. Corăbiile acostate în port au tremurat de parcă ar fi fost lăstare. Lemnul s-a crăpat și s-a făcut țăndări sub strânsoarea lor. Picioarele lor găureau punțile.

Nu văzusem niciodată unul în afara schițelor din tomurile grele despre Câmpiile Elizee, dar știam că erau dakkai – o rasă de creaturi feroce, mâncătoare de carne, despre care se zvonea că se născuseră din puțuri fără fund situate undeva în Câmpiile Elizee.

Fără alte trăsături în afară de guri căscate pline de dinți zimțați, se zvonea că erau printre cele mai feroce creaturi care existau în Câmpiile Elizee.

– De ce au venit? l-am întrebat eu pe Rhain.

– Sunt ca niște ogari antrenați, capabili să simtă *eather*-ul. Sunt atrași de el. Zeul m-a privit cu ochi luminoși. Cine i-a trimis i-a trimis după tine.

M-am întors din nou spre docuri. M-am îngrozit, și mi s-a făcut greață. Dakkaii aveau să ajungă în oraș într-o clipită, și nu se afla nimic între ei și casele de pe deal, unde mulți încă încercau cu disperare să ajungă pe un teren mai înalt. Veniseră după mine, și oameni nevinovați ar fi putut muri...

O străfulgerare de lumină strălucitoare a brăzdat cerul, orbindu-mă. M-am împleticit în spate, spre zidul de piatră, chiar pe când gardienii au izbucnit într-un strigăt de luptă. Au sărit pe marginea zidului și au îngenuncheat, țintind cu arcurile și săgețile.

Un țipăt strident m-a făcut să mă întorc din nou spre port chiar pe când o săgeată l-a nimerit pe un dakkai în cap. Acesta a căzut și a explodat, nemairămânând *nimic* din el, așa cum se întâmplase și cu Vânătorii. O altă săgeată l-a lovit pe un al doilea dakkai când a ajuns în capătul falezei – *faleza*, unde nu exista nici o protecție. Dintr-acolo veneau săgețile. M-am răsucit, și aproape că m-au lăsat picioarele.

Cinci armăsari negri masivi au ieșit din ceață, copitele lor zdrobind stâncile în timp ce coborau cu viteză pe faleză. *Nyktos.* El și ceilalți patru s-au ridicat pe spinările cailor, îngenunchiați, ghemuiți, trăgând cu săgeți în dakkai. Cel cu mantie, care li se alăturase când ieșiseră pe porți, stătea complet în picioare, forța cu care coborau panta abruptă ridicându-i gluga, dezvăluind o cosiță groasă de culoarea smoalei. Era femeie și a tras următoarea săgeată stând în picioare în șa.

– Afurisita de Bele, a mormăit Rhain rânjind și a sărit pe o margine din apropiere, trăgând de coarda arcului. Există, oare, vreun moment în care să nu-i placă să se dea-n spectacol?

Aia era Bele?

O salvă de săgeți a fost trasă, și m-am urnit și eu. Am apucat un arc și o săgeată dintr-o tolbă din apropiere, fixând repede săgeata în arc, așa cum mă învățase Sir Holland cu mulți ani în urmă.

Când Nyktos s-a desprins în fața celorlalți, am tras de coardă în spate și am țintit, apoi am dat drumul săgeții. Câțiva dintre dakkai s-au repezit spre marinarii care ajunseseră la chei, aparent neștiind că, acum, corăbiile lor erau mult mai sigure. Am mai tras o săgeată și am privit-o spintecând noaptea și înfigându-se în ceafa dakkaiului. M-am strâmbat când creatura s-a fărâmițat.

– Cine? am întrebat eu, fixând o altă săgeată în arc. Chiar nu înțelegeam ce vedeam. Cine crezi că i-a trimis?

Rhain a tras la o secundă după mine. S-a răsucit și a apucat o altă săgeată.

– Sunt animale de companie la curtea din Dalos.

Abia am reușit să trag aer în piept. Kolis. Încă nu procesasem tot ce aflasem despre el. Am tras, lovind

una dintre fiare când a ajuns pe faleză.

Mai mulți dakkai i-au observat pe marinarii care se grăbeau să se întoarcă pe corabia lor. Un bărbat a țipat când unul dintre dakkai s-a aruncat spre locul în care stătea agățat de lateralul bărcii. Am dat drumul săgeții și l-am nimerit pe dakkai în spate înainte să ajungă la marinar. Creatura a explodat când a căzut înapoi în apă.

Am pregătit repede o altă săgeată, am țintit și am tras, iar și iar, în timp ce o hoardă de creaturi roia în jurul corabiei și al oamenilor, pe când caii au ajuns pe marginea stâncii. Cel care călărea în fața lor s-a ridicat și mai mult, captându-mi atenția în timp ce am flxat o altă săgeată în arc. Nyktos a sărit de pe Odin, răsucindu-se în aer. A aterizat într-o poziție ghemuită, și, preț de o clipă, mi-am permis să fiu puțin impresionată de isprava lui.

Și puțin invidioasă.

– Ce-i mai place să se dea mare! am mormăit eu și apoi m-am aplecat în față pe când Odin s-a năpustit asupra lui, sărind în aer...

Nyktos a ridicat o mână, strângând-o pumn, iar Odin... Odin a devenit doar o umbră – care s-a înfășurat pe după brațul lui Nyktos, afundându-se în pielea din jurul banderolei de argint.

– Ce naiba? am șoptit, cu ochii mari.

– E prima dată când îl vezi făcând asta? a întrebat Ector de după Rhain. Un truc frumos, nu-i așa?

– Cum de se poate așa ceva? am întrebat.

– Odin nu e un cal obișnuit, a răspuns Ector.

– Ei, pe naiba! am replicat eu.

Nyktos s-a învârtit, atrăgându-mi atenția. Banderola de argint i-a strălucit pe biceps când a prins un dakkai cu o mână, ridicând creatura enormă. A izbit-o de pământ, i-a pus piciorul în gât și s-a întins după sabia scurtă cu o lamă de culoarea onixului ce scânteia

precum lumina lunii. A înfipt-o rapid în dakkai, și acesta a dispărut.

Bele a aterizat lângă el, înaintând cu pași mari; își pierduse mantia pe drum. Armăsarul pe care călărise s-a îndepărtat de docuri, împreună cu ceilalți cai, dându-se la o parte din calea dakkailor. Bele și-a dus mâna la spate și și-a desprins săgeata din dreptul șoldului. Purta fie pantaloni, fie colanți și avea brațele goale, însă fără banderolă. Era prea departe ca să-i deslușesc trăsăturile. Probabil că Nyktos îi spusese ceva, pentru că râsul ei a ajuns până la noi pe metereze, ca sunetul clopoțeilor de vânt. Gardienii de pe zid au încremenit când a prins viteză, sărind în aer și lovindu-l pe dakkai cu pumnul – ba nu, cu un fel de armă. Dakkaiul s-a spulberat, iar ea a aterizat în locul în care se aflase acesta.

– Cred că m-am îndrăgostit, a spus Ector, iar eu am avut impresia că se putea să mă fi îndrăgostit și eu puțin.

Rhain a pufnit.

Un dakkai a străbătut în goană docurile, sărind în aer. Theon a lovit cu piciorul, nimerind un dakkai, și și-a înfipt sabia adânc în pieptul creaturii.

– Acum, cred că m-am îndrăgostit eu, a murmurat Rhain, în timp ce Theon s-a răsucit, spintecându-l pe dakkaiul pe care-l lovise.

Am pregătit o altă săgeată și l-am văzut încă o dată pe Nyktos. Și-a pus piciorul în pieptul unui dakkai, împingându-l cu o forță uluitoare câțiva metri în spate. Saion l-a nimicit când s-a întors, înfigându-și în același timp sabia în altul.

Bele părea să se distreze de minune venindu-le rapid de hac dakkailor care se năpusteau spre bărbații de pe navă – marinari care priveau acum captivați. Am dat drumul coardei și am privit doar cât să știu că săgeata o

nimerise pe una dintre creaturi în cap, apoi m-am întins după alta.

– Mai sunt! a strigat un gardian din josul zidului. Vin pe uscat.

Nyktos s-a întors chiar pe când câțiva dakkai au ieșit din apele golfului, călcându-se în picioare în timp ce s-au năpustit spre docuri, ghearele lor rupând din lemn.

Unul dintre dakkai s-a repezit spre Nyktos din spate, iar eu mi-am schimbat ținta și-am dat drumul săgeții. Chiar pe când zeul primitiv s-a învârtit, săgeata și-a găsit ținta, răpunându-l pe dakkai.

Nyktos și-a ridicat deodată capul. Cu o acuratețe tulburătoare, s-a întors spre locul în care mă aflam.

Mâna mi-a tremurat când mi-am mutat privirea de la el și m-am întins după o altă săgeată. Mă îndoiam că aveam să primesc vreo mulțumire pentru asta.

– Câțiva dintre ei au ajuns sus, a strigat un gardian, alergând în josul zidului. Se îndreaptă spre porți.

– Du-te! a poruncit Nyktos.

Bele a zbughit-o într-acolo. A dispărut rapid după colțul unei clădiri, în timp ce strigăte de alarmă au umplut văzduhul. M-am ridicat de pe parapet și am văzut alte câteva zeci roind pe docuri, ieșind din golf precum o maree a morții.

– Pe toți zeii, a spus Rhain cu voce răgușită. Sunt prea mulți.

Cu inima bătându-mi puternic, m-am repezit înainte și am țintit. L-am nimerit pe unul dintre ei, și alți trei i-au luat locul. Am cercetat docurile cu ochii mari. L-am văzut pe Nyktos îmbrâncindu-l pe un dakkai în spate, în timp ce un altul s-a izbit de el dintr-o parte. Mai că n-am țipat când l-am văzut împleticindu-se. Am tras o săgeată, nimerind dakkaiul.

– De ce nu-și folosește puterea? De ce nu se folosește nicicare dintre ei de *eather?*

– Dakkaii pot simți *eather*-ul – se hrănesc cu el. Ar atrage și mai mulți spre ei, mi-a spus Rhain, aruncând la o parte o tolbă goală. Ar roi în jurul lor.

Am respirat apăsat când m-am uitat la tolba mea aproape goală.

– Zidul! a strigat un gardian. Pe zid!

M-am uitat în jos, și mi s-a strâns stomacul. Circa o duzină de dakkai escaladau zidul, înfigându-și pumnii în piatră și rupând suficient din ea încât să se poată cățăra pe suprafața altminteri netedă.

Pe toți zeii...

Se mișcau repede, urcând câțiva metri pe secundă. Peste câteva clipe mult prea scurte, aveau să treacă peste margine și să ne copleșească.

CAPITOLUL 37

M-am întors spre tolbă și am înșfăcat o săgeată. Mai rămăseseră doar câteva, nici pe departe suficiente. M-am întors la despicătura din piatră, fixând săgeata în arc, și am tras, nimerindu-l pe unul dintre dakkai în creștetul capului alunecos și lucios. A căzut de pe perete, sfărâmându-se, și un altul i-a luat locul. S-a auzit un țipăt mult prea aproape, și m-a străbătut o străfulgerare de frică în timp ce am fixat o săgeată în arc și am întins coarda. M-am uitat rapid după Nyktos. L-am văzut lângă malul apei, înconjurat...

Fără vreun avertisment, cerul și golful de dincolo de marginea zidului s-au întunecat. Preț de o clipă, nu am înțeles ce s-a întâmplat. După o fracțiune de secundă, am zărit colți albi și ascuțiți de mărimea degetului meu și mi-am dat seama că dakkaii nu erau întru totul lipsiți de trăsături. Se vedeau două fante subțiri unde ar fi fost în mod normal nasul. Au fremătat când au adulmecat aerul.

Am tras scurt aer în piept și am dat drumul coardei. Săgeata i-a străpuns gura dakkaiului, doborându-l. Un alt țipăt răgușit a răsunat în jurul meu când m-am răsucit, cu pieptul zvâcnindu-mi de la tăciunele de viață. Am luat o săgeată și m-am învârtit, cu degetele neclintite, deși inima îmi bătea năvalnic în piept.

Mi-a alunecat gluga, și am tresărit, căzând în fund, când un dakkai a trecut peste marginea zidului, aterizând pe parapet. Bucăți minuscule de piatră s-au

desprins și m-au lovit peste față când și el a adulmecat aerul ca un câine care vânează o vulpe.

Nu aveam să mă mai uit vreodată la fel la un copoi.

Creatura a lovit cu brațu-i foarte musculos, nimerind arcul cu pumnul. Arma s-a rupt în două. Panica și-a înfipt ghearele înghețate în inima mea când mi-am ridicat fusta și am tras pumnalul din cizmă. M-am răsucit și am lovit în sus cu pumnalul, izbind cu toată puterea în pieptul creaturii. Tăișul a întâmpinat rezistență, căci pielea îi era dură, ca o cochilie, dar forța loviturii l-a făcut să se împlânte. Urlând, și-a azvârlit capul pe spate și s-a spulberat într-o ceață fină. Am simțit umezeală pe obraji și brațe, iar ceața fină rămasă din dakkai a fost curând înghițită de o altă creatură care a sărit zidul, adulmecând zgomotos. Mi-a stat inima-n loc. Cineva a strigat chiar pe când i-am simțit respirația fierbinte și stătută peste față. O săgeată i-a străpuns pieptul, doborându-l de pe marginea Meterezelor.

M-am răsucit pe genunchi, m-am ridicat în picioare și l-am văzut pe Rhain aruncând arcul deoparte ca să-și scoată sabia. A înfipt lama într-un alt dakkai care urcase pe Metereze. M-am învârtit când am auzit un mormăit. Ector era țintuit de peretele parapetului, împingând o creatură ce încerca să-i sfârtece gâtul. Mi-am apucat poalele rochiei, am sărit pe zidul scurt și mi-am mutat pumnalul în cealaltă mână, apucându-l de lamă. Mi-am tras brațul în spate, alunecând pe parapetul din spatele lui Rhain, și am aruncat pumnalul. L-a nimerit pe dakkai în spate, iar, o clipită mai târziu, a căzut la picioarele lui Ector, după ce dakkaiul s-a spulberat.

Ector a ridicat capul, privindu-mă cu ochii mari.

– Mulțumesc!

Am încuviințat din cap, am apucat pumnalul și m-am ridicat, întorcându-mă spre marginea zidului. Încă

veneau dakkai peste zid. Gardienii erau împrăștiați, cu gâturile și stomacurile sfârtecate și sângele scurgându-se. Pieptul mi s-a încălzit, tăciunele simțind rănile, căutând morțile. Unii dintre gardienii răpuși cu siguranță erau zei. Am înghițit în sec, înăbușind tăciunele.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am întors chiar pe când un alt dakkai a trecut peste zid. Am țâșnit-o în față, implântând pumnalul în el. Ceața umedă m-a împroșcat pe brațe în timp ce m-am uitat peste zid. Am simțit un nod în piept când am văzut alte câteva zeci roind pe docuri. l-am căutat cu privirea pe Nyktos și pe ceilalți zei care fuseseră cu el, însă nu am reușit să-i găsesc în roiul de corpuri musculoase și alunecoase. Erau doar trei la număr, împotriva unei hoarde de colți și gheare, și își puteau folosi doar lamele?

– La naiba cu asta! am mormăit eu.

M-am desprins de zid și m-am întors, căutând cele mai apropiate scări. Când le-am văzut, am pornit spre treptele abrupte.

– Unde te duci? a întrebat Ector.

– Acolo jos.

– Nu poți! a strigat Rhain.

– Încearcă numai să mă oprești!

M-am smucit în spate când un dakkai a năvălit dinspre parapet. Am înjurat și m-am lăsat în jos, implântând pumnalul în fiară. M-am ridicat chiar pe când Rhain a sărit peste peretele parapetului, venind cu pași apăsați spre mine. Judecând după mina lui, era limpede că avea să facă întocmai ce-i spusesem să nu facă. M-am învârtit, hotărâtă să mă mișc mai rapid decât zeul...

Un huruit jos s-a auzit dinspre vest, din direcția cetii prin care trecuserăm noi. Mi-am ridicat capul când

sunetul s-a transformat într-un mârâit răsunător ce a zguduit piatra slăbită și desprinsă.

– În sfârșit, fir-ar să fie! a mormăit Ector.

O siluetă întunecată și mare a prins contur pe zidul îndepărtat de ceață – *ceva* foarte mare și cu aripi. Mi s-a făcut pielea de găină când încă o siluetă a apărut în ceață, apoi alta. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea când un mârâit ce te zguduia până în măduva oaselor a acoperit strigătele și țipetele.

Un dragonin masiv cenușiu și negru a pătruns prin ceață cu o viteză uluitoare. *Nektas.* A zburat peste zid, vârfurile aripilor atingându-i unul dintre turnuri, și a răcnit asurzitor. M-am învârtit, urmărindu-i zborul, în timp ce a coborât brusc, deschizându-și fălcile. A scuipat un foc alb-argintiu care a vuit și a trosnit. Un pârâu de foc a curs peste plajă și docuri, arzând creaturile, nimicindu-le, în timp ce Nektas a planat spre golf. A țâșnit în sus și s-a întors, năpustindu-se din nou asupra lor, în timp ce o altă minge argintie înflăcărată a luminat apele moarte...

– Apleacă-te! Rhain m-a prins de braț și m-a tras sus pe zid, în timp ce o umbră a acoperit stelele de deasupra.

Un aer rânced cu miros de liliac a trecut pe deasupra noastră, suflându-mi marginile mantiei. Meterezele s-au cutremurat când un dragonin a aterizat pe marginea parapetului din care trăsesem eu cu săgeți. Mi-am ridicat capul chiar pe când dragoninul de culoarea onixului și-a întins gâtul și a suflat foc argintiu pe zidul din piatră de umbre, arzându-l pe dakkaiul care se cățăra pe el. La câteva zeci de centimetri mai încolo pe zid a aterizat un dragonin identic, zguduind din nou zidul. Gemenii? Cum îi chema? Orphine și Ehthawn. O minge mare de flăcări argintii a erupt deasupra noastră,

izbindu-se de docuri, în timp ce un dragonin negru cu maro a zburat cu repeziciune peste zid...

Rhain m-a apucat de ceafă și m-a forțat să mă aplec chiar pe când dragoninul și-a trecut coada cu coarne peste Metereze, măturând săbiile și arcurile căzute peste marginea zidului. O altă explozie de foc argintiu a luminat lumea.

– Pe toți zeii, am șoptit eu.

– Da, a zis Rhain tărăgănat. Dragoninii nu sunt prea conștienți de ceea ce îi înconjoară. Mai ales Orphine.

Evident.

Fratele ei, Ehthawn, s-a aruncat în jos de pe marginea zidului, culisând spre pământ. Rhain și-a tras mâna de pe ceafa mea, și am luat asta drept un semn că era sigur să ne ridicăm. M-am ridicat și m-am împleticit în față. Ector a făcut la fel, la câteva parapete distanță. Se vedeau caneluri adânci în marginea zidului în locurile în care se înfipseseră ghearele dragoninului.

Un foc argintiu a luminat pământul când un dragonin a tras asupra unui grup de dakkai. Nektas a zburat pe deasupra noastră, iar eu m-am uitat să văd dacă rămăsese cineva în picioare. L-am văzut mai întâi pe Theon, lângă docurile carbonizate. Apoi pe Saion și pe Rhahar mai sus, în apropiere de faleză. Inima care-mi bătea cu putere mi s-a poticnit în piept. Unde era...

Șuvoiul învolburat de foc s-a stins, și atunci l-am văzut pe Nyktos îndreptându-se cu pași apăsați spre zid, cu sabia pe lângă corp. Cu siguranță mă ura acum, știind ce știa, dar tot m-a străbătut un val de ușurare când am văzut că supraviețuise. Vântul stârnit de dragonin i-a suflat șuvițe de păr pe fața-i acoperită de pete roșii-albăstrui. Sânge. Sângerase în seara asta. Și-a lăsat capul pe spate și a privit spre vârful Meterezelor, spre locul în care mă aflam. Mi s-a tăiat răsuflarea, deși știam că doar se asigura că mai eram în viață.

Nu pentru că i-ar fi păsat.

Sau pentru că încă mă considera impresionantă.

Ci din pricina tăciunelui de viață.

Simțind în piept o durere pe care nu voiam să o analizez prea profund, m-am dat un pas în spate când Orphine și-a întors capul spre vest și în sus, dezvelindu-și colții și mârâind a avertizare. M-am întors spre cerul nesfârșit presărat cu stele. Un nor a ascuns lumina incandescentă, mărindu-se cu repeziciune. Doar că nu existau nori în Ținuturile Umbrelor.

– Jos de pe Metereze! Jos de pe Metereze! a strigat cineva.

Undeva în josul zidului s-a auzit din nou un corn, iar Orphine și-a luat zborul de pe Metereze, în sus...

O minge de foc argintiu a erupt de sus, ratând-o la mustață pe dragonină. M-am aruncat pe jos pe Metereze și m-am rostogolit pe spate chiar pe când focul s-a izbit de turn, zguduind întreaga structură. O pală de vânt a suflat peste Metereze când Orphine s-a lovit de un dragonin de culoare stacojie. Am încremenit, șocată, când și-a înfipt ghearele din spate în el și-a dat să o muște pe fiara mult mai mare de gât.

– La naiba, a mârâit Rhain, apucându-mă de braț. M-a tras în picioare. Trebuie să coborâm de pe Metereze.

– De ce se luptă?

Cizmele mi-au alunecat pe piatră când el m-a tras de pe parapet.

Cei doi dragonini s-au învârtit prin aer – o masă de aripi și dinți care trosneau.

– Dragoninii sunt legați de un zeu primitiv, Sera. Și-a ridicat brusc capul în sus când dragoninul de culoare stacojie a urlat. Nu de toți zeii primitivi.

Știam asta, însă nu-mi venea să cred că îi vedeam pe doi dintre ei luptându-se.

– Credeam că nu au voie să atace alți zei primitivi.

– Asta nu înseamnă că nu pot ataca totuși curtea. M-a împins în fața lui. Și nu înseamnă nici că toți zeii primitivi respectă această regulă.

Am avut senzația înfricoșătoare că știam cărui zeu primitiv îi aparținea acest dragonin.

– Kolis?

Rhain nu mi-a răspuns în timp ce am alergat pe Metereze. Curând, ni s-a alăturat Ector. Cei doi dragonini s-au luptat deasupra noastră, brăzdând văzduhul cu cozile lor țepoase. Dragoninul stacojiu s-a răsucit brusc, scuturând-o pe Orphine de pe el și izbind-o direct de secțiunea din Metereze în care ne aflaserăm noi. Piatra de umbre a trosnit ca un tunet. M-am cutremurat de frică la impact, îngrijorată pentru dragonină, însă Orphine s-a răsucit și și-a înfipt ghearele în piatră, coborând pe cealaltă parte a Meterezelor. M-am uitat în față spre locul în care se puteau zări scările.

– Repede, a strigat Ector. Mai repede!

O pală de vânt a trecut peste noi din spate, trăgându-mi de mantie și de rochie. M-am uitat peste umăr, și mi s-a poticnit inima-n piept. Dragoninul stacojiu zbura pe deasupra marginii Meterezelor, venind chiar în urma noastră. Cutele din jurul capului i-au vibrat când și-a desfăcut fălcile-i puternice. M-a cuprins o senzație de groază. În mijlocul întunericului, o lumină argintie i-a scăpărat din gâtlej...

Flăcări argintii s-au izbit de dragoninul stacojiu, abătându-l de la cursul lui. M-am împleticit când Nektas a trecut cu repeziciune peste Metereze, arcuindu-și aripile masive deasupra noastră. A suflat spre dragoninul inamic, atacându-l neîncetat, mânându-l pe dragonin spre pământ. Dragoninul a căzut cu putere, făcându-i pe mai mulți gardieni de pe

trepte să sară la peretele de lângă scări, ca nu cumva să se prăbușească.

Rhain a încetinit, încă ținându-mă ferm de braț, în timp ce Nektas a coborât, aterizând pe pământ lângă dragoninul căzut. l-a dat târcoale în timp ce acesta încerca să își redobândească echilibrul, trecându-și coada peste iarba cenușie. A mârâit, scormonind pământul cu ghearele-i ascuțite și groase. Gardienii de pe trepte s-au oprit. La fel și Rhain și Ector, iar eu am simțit o pulsație caldă în piept când o mișcare de la sol, dedesubt, mi-a captat atenția.

Zeul primitiv al morții a înaintat cu pași apăsați, cu sabia de pe lângă corp alunecoasă și lucioasă în lumina stelelor. Sânge roșu-albăstrui scânteietor i se prelingea pe obraji și din piept, în locurile în care cămașa-i neagră era sfâșiată, însă pașii îi erau lungi și siguri, iar Nektas a răcnit asurzitor. Mai în jos pe Metereze, Ehthawn a aterizat lângă sora lui, înghiontind-o cu o aripă în timp ce se uita la dragoninul stacojiu.

Și apoi s-a întâmplat.

Dragoninul stacojiu s-a cutremurat și a scânteiat – explozii minuscule de lumină argintie i-au cuprins tot corpul tremurător, și capul i-a căzut pe spate. Coada groasă, cu țepi, a dispărut prima, apoi corpul i s-a micșorat rapid, ghearele și membrele s-au preschimbat în picioare și brațe, solzii i s-au retras, dând la iveală pete de carne arsă, roșie-rozalie, pe piept și pe stomac. Țepii i s-au afundat în umeri, iar cutele i s-au netezit, fiind înlocuite de o claie de păr castaniu creț.

Un bărbat gol zăcea întins acolo, corpul lui – un caleidoscop de carne carbonizată și despicături adânci din care se scurgea lichid. Am simțit o amăreală în gât. Nu aveam idee cum de mai era în viață. S-a rostogolit pe spate, departe de Nektas, și și-a întors capul spre zeul primitiv.

Umărul i-a tremurat, și s-a auzit un horcăit scrâșnit. Râdea în timp ce zăcea acolo – *râdea* în timp ce *moartea* se apropia de el.

– Of, Nyktos, băiete, a rostit dragoninul printre râsete aspre. Ai ceva... ce nu ar trebui să ai – și știi că nu se face așa ceva. O să dai rău de belea când el...

– Taci naibii! a mârâit Nyktos și a lovit cu sabia.

Dintr-o lovitură precisă și hotărâtă, Nyktos i-a tăiat capul dragoninului.

Sub ochii vigilenți ai lui Ector și Rhain, am așteptat la baza tronurilor, așezată pe marginea estradei. Nyktos le poruncise să mă ducă înapoi la palat, și am crezut că decizia a avut de-a face cu toți muribunzii și morții din jurul meu. Nu voia să mă folosesc de tăciune în fața atâtora, și, întrucât lupta se aplana, nu voiam să risc să nu-l pot stăpâni.

Cei doi zei nu prea știau ce să facă cu mine, iar pe drum înapoi spre palat se certaseră dacă ar fi trebuit să mă ducă în odaia mea sau într-una dintre celulele care existau sub sala tronului. Eu aveam alte planuri în timp ce îmi loveam genunchiul cu partea plată a pumnalului curbat din piatră de umbre.

Voiam să fiu aici la întoarcerea lui Nyktos.

Se putea să fie o decizie ridicolă, deoarece probabil cel mai bine ar fi fost să mă fac nevăzută. Însă nu aveam să mă ascund de ceea ce știa că fusesem pregătită să fac și nu aveam să mă ascund de el.

În plus, fusese rănit. Voiam să mă asigur că era bine. Nu avea importanță ce simțea pentru mine acum, că aflase adevărul. Îngrijorarea mi-a bântuit flecare minut. Nu petrecusem suflcient timp cu el ca să-mi dau seama de cât de grav fusese rănit.

Așa că stăteam pur și simplu acolo, cu Ector și Rhain, ambii gardieni stând mai degrabă cu ochii pe pumnalul

pe care îl țineam în mână. Mă puteau răpune folosind *eather*-ul, însă știau că Nyktos nu mă voia moartă. Știau acum și cât de rapid mânuiam pumnalul.

De la întoarcerea noastră, doar Aios trecuse pe la noi ca să-i anunțe pe zei că Gemma se trezise pentru scurtă vreme când sosise Hamid – cel care o dăduse dispărută –, dar că apoi adormise la loc. În momentele de luciditate ale fetei, Aios nu avusese impresia că ea ar fi fost conștientă de ceea ce făcusem, însă nu aveam cum să fim siguri.

Aios nu-mi vorbise, lucru care m-a durut puțin. Îmi plăcea de ea, însă Nyktos era ruda ei de sânge, și, chiar dacă nu ar fi fost, aveam impresia că avea să mă considere mereu o trădătoare.

„Inspiră."

Mi-am ținut respirația până când plămânii au început să mă doară și apoi am expirat lent. Regretam, oare, ceea ce fusesem dispusă să fac pentru a-mi salva poporul, chiar dacă nu ar fi ajutat cu nimic? Cum aș fi putut să regret? Cum aș fi putut să *nu* regret? Însă amalgamul de emoții care mă încercau nu era nici pe departe cel mai important lucru de care trebuia să mă ocup. Pe lângă faptul că se putea să mă înșel cu desăvârșire în privința faptului că Nyktos nu avea să mă ucidă, un alt zeu primitiv trimisese dakkai și un dragonin pentru că simțise când folosisem tăciunele de viață. Și dacă acel zeu primitiv era Kolis? Regele Zeilor? Poate că nu reușea să creeze viață, însă rămânea cel mai bătrân și mai puternic zeu primitiv. Dacă mă voia moartă, aveam să mor.

Întrebarea era câți oameni mai trebuiau să moară până atunci. Am închis ochii și i-am văzut pe frații Kazin. Nu folosisem tăciunele de viață în noaptea aceea, însă acesta fremătase intens după ce îl ucisesem pe lordul Claus. Nu eram sigură în privința nopții în care

fusese ucisă Andreia Joanis, însă nu fuseseră uciși doar muritori sau semizei. Ci și zei. Și aveau să fie uciși și alții.

Vâjâitul straniu din piept mi-a dat de știre că Nyktos se întorsese. Încă nu înțelegeam acel sentiment sau de ce exista, însă am deschis ochii și mi-am strecurat pumnalul în cizmă cu câteva secunde înainte să intre în sala tronului. Își șterse sângele de pe față, dar încă avea tăieturi pe obraz și pe gât. Din ele nu se mai scurgea sânge roșu-albăstrui straniu, însă rănile nu se închiseseră ca aceea pe care i-o pricinuisem eu când îl înjunghiasem.

Nu era singur. Nektas mergea alături de el, fără cămașă, așa cum fusese mai devreme în timpul zilei... sau al nopții? Habar nu aveam cât timp trecuse. Saion era cu el – și a încetinit în timp ce Nyktos a înaintat cu pași apăsați.

Când m-am dat jos de pe estradă, surprinzător de statornică pe picioarele mele, am văzut doar cu câtă răceală îl lovise pe dragonin cu sabia. Ochii aceia argintii fără simțire, înghețați, erau acum ațintiți asupra mea.

– Nu am știut ce să facem cu ea, a mărturisit Ector, rupând tăcerea încordată. Eu am sugerat să o închidem în odaia ei.

– Eu eram de părere că celula ar fi un loc mai potrivit, a comentat Rhain din cealaltă parte a estradei, în timp ce Nektas s-a oprit în centrul culoarului. Totuși, a stat aici în tot acest timp, fluturând pumnalul pe care i l-ai dat, și, din moment ce se pare că o vrei în viață, iată-ne aici.

Colțurile buzelor mi s-au curbat în jos. Nu *fluturasem* pumnalul.

Nyktos s-a oprit la câțiva pași de mine.

– Ai fost rănită? m-a întrebat el tăios.

Am clătinat din cap.

– Dar tu da...

Am icnit speriată când Nyktos a ajuns brusc în fața mea, mișcându-se mai repede decât puteam urmări cu privirea. Înainte să apuc să zvâcnesc măcar, și-a vârât brațul sub coapsa mea dreaptă și mi-a ridicat piciorul. M-a străbătut un junghi de surprindere, și am început să mă clatin. M-a cuprins cu celălalt braț pe după mijloc, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. Habar n-aveam ce făcea, însă m-am holbat în ochii lui fără simțire, neputând să mă mișc sau să gândesc.

– Ah, a murmurat Rhain.

Fără să spună un cuvânt sau să-și mute privirea de la mine, și-a trecut mâna peste coapsa mea, lăsând în urmă un vârtej ascuțit de furnicături. Mi s-a tăiat răsuflarea. A zâmbit afectat, trecându-și degetele reci peste genunchiul meu acum expus. Ce făcea...

M-a privit drept în ochi și a întins mâna, apucând mânerul pumnalului meu. L-a scos din teacă.

– Chiar nu vreau să fiu din nou înjunghiat în piept.

– Ah. Bine, a spus Rhain. Acum, are sens.

Nyktos mi-a dat drumul, și m-am împleticit spre marginea estradei. Mi s-a tăiat răsuflarea când s-a îndepărtat de mine.

– Nu aveam de gând s-o fac.

– Zău? Și-a vârât pumnalul în betelia pantalonilor, la spate. Oare nu era *întocmai* ce plănuiai?

Am închis gura, pentru că, de fapt, cum i-aș fi putut răspunde la asta? A zâmbit și mai afectat, s-a holbat la mine, și m-am căznit din răsputeri să nu încerc să apăr ce era de neapărat.

– Kolis i-a trimis pe dakkai și pe dragonin?

– Da, a răspuns el.

Privirea mi-a căzut pe ruptura din cămașa lui. Oare rana îi mai sângera? Pulsația aceea caldă din piept m-a

înghiontit.

– Deci știe că sunt aici.

– Știe că *ceva* este aici, m-a corectat el. Nu știe sursa acelui ceva, și am de gând să rămână așa.

Mi-a zvâcnit inima în piept ca o neghioabă.

– Pentru că crezi că tatăl tău a făcut mai mult decât să pună tăciunele de viață în spița mea.

Buzele i s-au subțiat.

– Știu că trebuie să fi avut și alt motiv, nu doar să păstreze viu tăciunele de viață. Dacă ar fi fost așa, nu l-ar fi așezat în trupul unei muritoare. Și, până îmi dau seama de ce a făcut ce a făcut, Kolis nu va pune mâna pe tine.

Am simțit o înțepătură mai adâncă, înflăcărată, în piept și mi-am împreunat mâinile. M-am forțat să întreb cu voce calmă:

– Și până atunci?

– Vom vedea.

Adică, dacă ar fi descoperit că tăciunele de viață era doar atât și nimic mai mult, ar fi putut foarte bine să decidă să mă ucidă. Deși nu credeam că avea să o facă. Nu i-ar fi făcut una ca asta tărâmului muritorilor dacă exista o șansă cât de slabă ca Aios să aibă dreptate.

– Nu la asta m-am referit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Nu?

– Oare Kolis va trimite și pe alții ca să descopere sursa? am întrebat eu.

– Cel mai probabil, vom avea parte de o păsuire scurtă, mi-a zis el.

Mi-am amintit cuvintele batjocoritoare ale dragoninului.

– Și tu? Ce îți va face pentru că ascunzi sursa acestei puteri?

Trăsăturile i s-au ascuțit.

– Nu e treaba ta.

– Ba pe naiba!

Nyktos a făcut ochii mari, și *eather*-ul i s-a prelins în irisuri.

– Ce-ai spus?

– Ai spus că nu mă privește, iar eu am zis „Ba pe naiba", am repetat, iar zeul primitiv și-a înclinat capul într-o parte.

În spatele lui, Nektas a înaintat în liniște.

– Câți oameni au murit în seara asta?

Zeul primitiv nu a răspuns.

– Câți? am insistat.

– Cel puțin douăzeci, a răspuns Saion din partea din față a odăii, vocea lui răsunând în încăpere. Încă așteptăm să aflăm dacă a murit cineva din Lethe.

M-am înfiorat. Douăzeci. Și asta fără să-i punem la socoteală pe cei răniți.

– Nu te preface că ți-ar păsa de oamenii de aici, a mârâit Nyktos, făcând un pas spre mine.

Fiecare mușchi mi s-a încordat, și m-am înfuriat.

– Nu mă prefac. Nu vreau să moară oameni din pricina mea.

Și-a plecat capul.

– Doar eu. Așa-i?

Am simțit în gură un gust amar, acid și usturător, după care senzația mi s-a prelins în piept, în timp ce mi-am flexat mâinile.

Eather-ul a pulsat în ochii lui Nyktos.

– Simt cumva rușine din partea ta? A râs, un sunet ce nu semăna deloc cu celelalte râsete pe care le auzisem de la el. Sau oare ești o actriță chiar atât de bună? Cred că ești. M-a măsurat din priviri și s-a strâmbat. Mai cred și că ai uitat să menționezi că actoria, pe lângă tendința de a face alegeri proaste, e unul dintre multele tale... talente.

Am tras scurt aer în piept și am simțit cum mă arde pe gâtlej. Am înțeles la ce se referea. Se referea la momentul pe care îl petrecuserăm pe balcon. l-am simțit cuvintele de parcă m-ar fi înjunghiat, îndeajuns de adânc, încât am uitat că nu eram singură.

– Și acum te prefaci rănită? a zis Nyktos, clătinând din cap și strâmbându-se din nou. Dezgustul de pe chipul lui... m-a doborât. E nedemn, până și pentru tine.

Maxilarul mi s-a deblocat.

– Nu-mi mai citi emoțiile, fir-ar să fie! am strigat, iar Saion s-a desprins de perete, cu ochii mari. Mai ales dacă nici măcar nu ai de gând să crezi ce citești, nemernicule!

Nyktos a încremenit. Totul la el *s-a oprit.*

Și probabil asta ar fi trebuit să-mi dea de înțeles că mersesem, *în sfârșit,* prea departe. Însă nu-mi mai păsa... pur și simplu, nu-mi mai păsa *de nimic.*

– Chiar crezi că am vrut să-ți fac asta? Ție sau oricui? Era singurul mod în care credeam că ne putem salva poporul. Așa am fost învățată. Toată viața. E tot ce am știut vreodată. Vocea mi s-a frânt, și am tras din nou aer în piept – prea puțin. Ți-aș spune că îmi pare rău, dar nu m-ai crede. Nu te învinuiesc pentru asta, dar nu îndrăzni să insinuezi că ce am făcut cu tine a fost doar o prefăcătorie sau că sentimentele mele nu sunt adevărate, ținând cont că mi-am petrecut toată nenorocita mea de viață fără să am voie să îmi doresc sau să simt ceva pentru mine! Ținând cont că mi-am petrecut ultimii trei ani *urându-mă* pentru ușurarea pe care am simțit-o când nu m-ai luat, pentru că însemna că nu trebuia să fac ceea ce se aștepta de la mine.

Nyktos s-a holbat la mine.

Tăcerea a inundat încăperea, și mi-am dat seama că tremuram. Din tot corpul. Nu rostisem niciodată acele

cuvinte cu voce tare. Niciodată. Inima îmi bătea năvalnic în piept, și mi s-a pus un nod în gât, tot mai mare, care amenința să mă sufoce.

– Știu ce sunt. Am știut mereu. Sunt cât se poate de rea. Sunt un monstru, am șoptit, cu voce răgușită. Dar să nu-mi spui *niciodată* ce simt.

Nyktos nici măcar nu a clipit.

Dragoninul s-a apropiat de Nyktos, privind cu ochii roșii când la mine, când la zeul primitiv. Nektas s-a aplecat, vorbind prea încet ca să-l aud. Cu privirea țintuită în continuare asupra mea, Nyktos a tras aer în piept, rapid și adânc.

A trecut o clipă îndelungată, după care și-a luat în sfârșit privirea de la mine și s-a concentrat asupra lui Nektas.

– Ar trebui să fii pe metereze, în caz că m-am înșelat și nu vom avea parte de nici o păsuire.

Nektas a clătinat din cap.

– Sunt alții acolo. Stau de pază.

– Aș prefera să fii tu acolo.

– Aș prefera să nu plec de lângă tine, a răspuns dragoninul. Nu acum.

– Sunt bine, a spus zeul primitiv, cu voce joasă. Ți-am spus de trei ori deja.

– De cinci ori, de fapt, a zis Nektas, rămânând ferm pe poziție. Și nu trebuie să-ți spun că știu mai bine cum stau lucrurile.

Toate gândurile despre lucrurile pe care tocmai i le urlasem în față zeului primitiv au trecut în plan secund. Mi-am îndreptat atenția spre rupturile din tunica lui. Petele mai întunecate de pe piept chiar *se măriseră*.

Ector a sărit de pe estradă.

– Cât din sângele ăla e al tău?

– Cea mai mare parte din el, a răspuns Nyktos, iar dragoninul a mârâit jos, dezaprobator.

– La naiba! a mormăit Rhain, alăturându-i-se lui Ector pe podea. Rănile nu ți se vindecă?

– Vrei să mori în seara asta? a ripostat Nyktos.

Saion a făcut ochii mari, holbându-se la podea fără să mai spună ceva.

– Aș putea încerca, am zis eu, iar Nyktos și-a întors capul spre mine. Darul meu – tăciunele. A funcționat în cazul șoimului rănit.

– În afară de faptul că tăciunele de viață nu e suficient de puternic ca să funcționeze în cazul meu sau al unui zeu, a spus el, nu sunt convins că aș avea suficientă încredere în tine încât să te las să încerci una ca asta.

Am tresărit. Am tresărit *din nou*.

Nările i-au fremătat când a tras brusc aer în piept, mutându-și privirea de la mine.

– Trebuie doar să mă curăț, ceea ce și plănuiesc să fac, dacă asta v-ar face să vă simțiți mai bine, a spus Nyktos.

– Nu asta m-ar face să mă simt mai bine, a răspuns Nektas.

– Păcat! Nyktos s-a uitat încruntat la dragonin. A dat să se întoarcă, după care s-a uitat din nou la mine, cu maxilarul încleștat. Și-a mutat apoi privirea spre Nektas. Du-o într-un loc sigur, în care să nu poată face cine știe ce idioțenie care îi trece cu siguranță prin cap chiar acum. Se pare că nu pune deloc preț pe viața ei.

Am dat să spun ceva, însă Nektas m-a întrerupt:

– Pot face asta.

– Perfect, a mârâit zeul primitiv și s-a întors, ieșind valvârtej din sala tronurilor, călcând zgomotos pe podeaua din piatră de umbre.

De cum nu l-am mai putut vedea, m-am întors spre Nektas.

– Cât de grav e rănit?

– Nu trebuie să te prefaci în fața noastră, mi-a spus Ector tăios.

M-am întors și am ridicat un deget spre el.

– Oare nu am spus să nu cumva să-mi ziceți ce să simt? E valabil și pentru tine, am ripostat eu, iar Ector a ridicat din sprâncene. M-am întors cu spatele spre ei. E valabil pentru voi toți.

Toți, inclusiv dragoninul, s-au holbat la mine.

Saion și-a dres glasul.

– S-au năpustit asupra lui pe docuri și pe plajă. Dakkaii au reușit să-l lovească de multe ori.

Rhain și Ector s-au privit îngrijorați.

– Cât e de grav?

– Îndeajuns de rău încât să aibă nevoie să se hrănească, a răspuns Nektas. Și e îndeajuns de încăpățânat încât să nu o facă și să aștepte să-i treacă.

– La naiba!

Ector și-a trecut mâna peste față.

Mi s-a pus un nod în stomac când mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos la primul nostru mic dejun.

– Ce se întâmplă dacă nu se hrănește și așteaptă să-i treacă? Va deveni... periculos? Mi-a spus ceva de genul înainte.

Nektas și-a plecat bărbia.

– E suficient de slăbit încât să se ajungă la asta.

Rhain a înjurat din nou.

– Dar, și dacă nu o face, tot e slăbit, a continuat Nektas. Și e ultimul lucru de care avem nevoie acum.

Mi-am dat la o parte de pe față câteva șuvițe de păr încâlcite.

– De ce nu se hrănește?

Nektas m-a privit în ochi.

– Pentru că a fost forțat să se hrănească până a ucis. De aceea.

Buzele mi s-au depărtat. Am făcut un pas în spate, de parcă m-aș fi putut distanța cumva de ce spusese Nektas. Însă m-am gândit la micul dejun din dimineața

aceea, la faptul că avusesem impresia că fusese ținut captiv împotriva voinței lui. Am închis ochii.

– Kolis l-a ținut prizonier?

A urmat o tăcere prelungă, după care Nektas a spus:

– Kolis i-a făcut tot felul de lucruri.

Aveam impresia că greutatea din piept avea să mă doboare.

– Cum... Cum îl convingem să se hrănească?

– Nu îl convingem, a spus Rhain. Sperăm să-i treacă.

– De fapt, cred că l-am putea face să se hrănească acum, a spus Nektas, iar când am deschis ochii l-am văzut că mă privea. E atât de furios pe tine, încât probabil s-ar hrăni din tine.

Am clipit o dată, apoi de două ori.

– Nu sunt... sigură de ceea ce simt cu privire la ușurința cu care ai sugerat asta.

Dragoninul a ridicat din sprâncene.

– Dar?

Dar Nyktos era slăbit, și era ultimul lucru de care aveau nevoie. Trebuia să se hrănească, iar dacă fusesem pregătită să fiu arsă de vie de un dragonin după ce l-aș fi ucis pe Nyktos, atunci mă puteam pregăti și pentru asta.

– În regulă, am zis eu, oftând.

M-a țintuit cu ochii-i roșii tulburători.

– E cu adevărat alegerea ta? Poți refuza. Nimeni de aici nu te va obliga să o faci și nici nu îți vom reproșa dacă nu o faci.

Nu aveam idee dacă mi-ar fi reproșat cineva asta – aveau alte lucruri mult mai grave să-mi reproșeze. Aș fi putut refuza, însă, dacă Nyktos nu ar fi descoperit niciodată adevărul, m-aș fi oferit. Și, în adâncul sufletului, știam că nu avea nimic de-a face cu înțelegerea. Aș fi făcut-o pentru că nu voiam să sufere.

– E alegerea mea, am spus, ridicându-mi privirea spre Nektas. Voi încerca. Sunt convinsă că voi spune ceva ce îl va înfuria.

Nektas a zâmbit.

– Ești sigur de asta? a întrebat Rhain. A venit aici ca să-l omoare.

– *El* a adus-o aici, l-a corectat Nektas rapid, spre surprinderea mea. Deși nu prea înțelegeam cum anume schimba asta situația. Ai o idee mai bună?

Rhain mi-a aruncat o privire.

– Nu. A urmat o pauză, apoi: Dacă o ucide?

– Ei bine, a spus Ector tărăgănat, trecând pe lângă mine, atunci bănuiesc că nu mai trebuie să ne facem griji că va încerca ea să-l omoare pe el.

– Nu voi încerca să-l omor! m-am răstit eu.

– Nu *acum*, a replicat Ector.

– Vino! mi-a cerut Nektas, făcându-mi semn să-l urmez, iar eu m-am urnit, uitându-mă încruntată la Ector.

Saion m-a încurajat când am trecut pe lângă el.

– Mă voi gândi la tine și mă voi ruga mult.

Nici măcar nu m-am sinchisit să-i răspund. L-am urmat pe Nektas până la scara din spate, surprinzător de calmă. Când am început să urcăm scările, l-am întrebat:

– Orphine e bine?

– Va fi, mi-a răspuns el, și nu ne-am mai vorbit până ne-am apropiat de palier.

– Sunt oarecum surprins că ai sugerat asta, am recunoscut. Dacă se înfurie pe tine?

– Mi-a spus să te duc într-un loc sigur, a zis Nektas, deschizându-mi ușa. Asta și fac.

M-am încruntat când am intrat pe ușă. Nektas s-a oprit în fața ușii de la odaia mea.

– Nu va răspunde dacă bați la ușă, dar sunt convins că ușa dintre odăile voastre e descuiată.

M-am uitat la ușa mea.

– Chiar crezi că va funcționa? Poate e prea furios ca să o facă.

– Îngăduie-mi să-ți pun o întrebare, a zis Nektas, așteptând până l-am privit în ochi. Dacă nu ai fi aflat că uciderea lui nu ți-ar salva poporul, l-ai fi ucis?

Am dat să spun că *da*, însă n-am reușit să rostesc acel cuvânt. Nu reușeam să-l rostesc pentru că nu știam dacă aș fi făcut-o. Nu am putut spune da.

– De aceea, a spus Nektas, împingând ușa. Cred că o știe și el.

Nu eram chiar atât de convinsă de asta și nici nu puteam să mă gândesc prea mult la ce recunoscusem și la ce însemna asta. Am intrat în odaia mea, privind numaidecât la ușa de la odaia lui. Nu am pierdut vremea, ca nu cumva să-mi vină mintea la cap. M-am oprit doar cât să-mi dau jos cizmele și ciorapii. Erau stropite cu sânge de dakkai, și nu am vrut să-l împrăștii prin odăi. M-am dus spre ușa dintre odăile noastre și am răsucit mânerul.

Nektas avea dreptate. Era descuiată.

M-a trecut un fior pe șira spinării când ușa s-a deschis, dând la iveală un pasaj scurt și îngust și apoi un dormitor gol, slab luminat. Cu inima tot liniștită, am închis ușa în urma mea și am înaintat, simțind podelele de piatră reci sub picioare. Am intrat în dormitorul care mirosea a citrice și care, așa cum bănuiam, era gol, cu excepția câtorva lucruri elementare. Un pat mare și câteva noptiere. Un șifonier și câteva cufere. O masă cu un scaun. Un divan lung. Atât.

Am șovăit ușor când am privit spre ușa întredeschisă din cealaltă parte a dormitorului. Am zărit o cadă de porțelan. Am pătruns mai adânc în spațiul cavernos, și

mi s-a uscat gâtlejul când l-am văzut pe Nyktos în odaia pentru îmbăiat.

Stătea în fața măsuței de toaletă, îmbrăcat doar cu pantaloni descheiați ce-i atârnau jos pe șolduri, și strângea cu atâta putere marginea chiuvetei, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Și-a trecut un prosop umed peste pieptul însângerat și a șuierat de durere, dezgolindu-și dinții. Rănile ar fi fost fatale pentru un muritor, semnificative și șocante. Iar faptul că părea să nu-și dea seama de prezența mea acolo îmi spunea întocmai cât de slăbit era. Preț de o clipă, am putut doar să mă holbez la sângele lucios ce se prelingea pe liniile bine definite ale abdomenului lui. Cum de mai stătea în picioare?

– Nyktos, am șoptit eu.

A încremenit lângă chiuvetă, cu capul plecat. Prosopul îmbibat de sânge nu i s-a mai mișcat peste piept. Și-a ridicat lent capul și s-a uitat la mine. Mi s-a strâns stomacul. Pielea îi era acum palidă. Strălucirea din spatele pupilelor îi era mai slabă decât o văzusem vreodată.

– Îmi amintesc clar că i-am spus lui Nektas să te ducă într-un loc sigur, unde să nu dai de belele, a spus el.

– Da, ei bine, crede că te-a ascultat.

– Ba nu a făcut-o.

Am înghițit în sec în clipa când m-a țintuit cu privirea-i neclintită. Avea ochii... Pe toți zeii, erau atât de stinși.

– Trebuie să te hrănești.

– Iar tu, ultima persoană pe care vreau să o văd în clipa de față, trebuie să pleci! s-a răstit Nyktos.

M-am crispat.

– Trebuie să te hrănești, am repetat. De aceea am venit.

Și-a înclinat capul, o mișcare stranie și animalică. De prădător.

– Nu m-ai auzit?

– Ba da. M-am apropiat mai mult, oprindu-mă când și-a tras buzele în spate, dezvăluindu-și colții. Mi s-a poticnit puțin inima în piept. Însă nu aș fi aici dacă te-ai hrăni ca... ca alți zei primitivi.

Prosopul i-a alunecat din mână, plutind spre podea. Nu a părut să observe.

– Și de unde știi tu ce fac alți zei primitivi?

– Nu... știu, însă îmi închipui că s-ar asigura că nu sunt slăbiți, am spus. Și că își vor putea proteja poporul.

Și-a ridicat mâna de pe chiuvetă, fiecare deget pe rând, îndreptându-se și întorcându-se spre mine. Nu se mișca deloc normal. Mișcările erau prea fluide. Prea atente.

– Chiar nu ți-e frică de moarte, nu-i așa?

– Am... știut mereu că voi avea parte de o moarte timpurie, într-un fel sau altul, am recunoscut.

– Cum? Vocea lui... Era mai mult umbră decât orice altceva, groasă și rece ca gheața. Cum de-ai știut că vei muri?

– M-am gândit că aveam să mor ori de mâna ta, ori de a unuia dintre gardienii tăi dacă...

– Dacă ai fi reușit să mă slăbești? Dacă m-aș fi îndrăgostit de tine?

S-a dus parcă *alunecând* spre cadrul ușii de la baie. Mi s-a făcut pielea de găină.

– Dacă ai fi reușit să mă ucizi?

Am încuviințat din cap.

Și-a îndreptat capul, mișcându-se în felul acela ciudat și fluid. S-a holbat la mine preț de o clipă îndelungată și încordată. Scobiturile obrajilor i-au devenit mai proeminente.

– Trebuie să pleci.

– Nu plec.

– Pleacă! a răcnit el, iar eu am tresărit când am auzit sunetul gutural, și un sâmbure mic de frică a început să prindă rădăcini în mine. S-a cutremurat. Dacă nu pleci, o să mă hrănesc din tine și o să ți-o trag în timp ce o fac, m-a avertizat el.

M-a străbătut un val tulburător de căldură mătăsoasă când l-am auzit. Un lucru pe care aveam să fiu nevoită să-l cercetez mai în profunzime.

– Promiți? l-am întrebat, ridicând dintr-o sprânceană. Sau e doar gura de tine?

Nyktos a scos un sunet, un mârâit jos, la care nu m-aș fi așteptat niciodată de la el. Firicelele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit, iar instinctul m-a îndemnat să mă dau în spate.

– *Nesăbuito,* a rostit el șuierat.

– Cred că știi că *se numără* printre talentele mele.

Eather-ul i-a pulsat în ochi, strălucitor și scurt.

– S-ar putea să te ucid. Înțelegi asta? Nu m-am mai hrănit de... decenii întregi. Nu am încredere în mine însumi în clipa de față. Înțelegi, *liessa?*

Ceva frumos și puternic.

Regină.

Mi-am ridicat bărbia, lăsându-mi părul să-mi alunece pe spate. A urmărit mișcarea șuvițelor cu ochii-i acum lipsiți de viață în timp ce mi-am dezvăluit gâtul.

– Nu mă vei ucide.

– Necugetato, a spus el cu glas mieros, cu buzele ușor depărtate, în timp ce pieptul sfâșiat i se umfla și dezumfla cu rapiditate.

– Poate, dar sunt încă aici.

– Așa să fie.

Am tras aer în piept. Atât. O singură răsuflare scurtă, iar Nyktos s-a năpustit asupra mea, și-a vârât mâna în părul meu și mi-a tras capul pe spate. S-a mișcat la fel

de repede ca viperele de lângă Stâncile Mâhnirii, înfigându-și colții adânc în gâtul meu.

CAPITOLUL 38

M-am cutremurat din tot corpul când am simțit cele două explozii bruște de durere usturătoare. Focul stârnit de mușcătura lui m-a străbătut surprinzător de intens. Nyktos mă strângea tare de păr și de umăr și se apăsa în mine, lipindu-mă cu spatele de perete. L-am apucat de brațe, înfigându-mi unghiile în pielea-i rece.

Nu aveam unde să mă duc – nu aveam scăpare. Un țipăt mi s-a format în gâtlej, dar nu mai aveam aer ca să-i dau viață. Nu puteam respira din pricina focului care îmi sfârteca măruntaiele. Spatele mi s-a arcuit când s-a înfipt adânc în gâtul meu și a supt tare, trăgându-mi sângele în el în sorbiri zguduitoare.

Și apoi totul s-a... *schimbat.*

Trecuseră câteva secunde, doar câteva secunde din clipa în care colții lui îmi străpunseseră carnea, și strânsoarea ca o menghină de pe umăr a slăbit. I-am simțit gura pe gât la fel de învăpăiată în timp ce m-a cuprins cu mâna pe după ceafă, însă a devenit altceva – ceva la fel de copleșitor și de puternic precum durerea. Senzația încinsă pe care mi-o lăsau buzele lui mișcându-se cu lăcomie pe gâtul meu s-a transformat într-o năzuință bruscă și pulsatilă în sângele meu, culcușindu-mi-se în piept și între coapse. Forța ei – iureșul acela ritmat și fierbinte – era șocant. Mi-a invadat mușchii, încordându-i, până mi s-au strâns și răsucit.

Nyktos a gemut, împingându-se în mine, răsfirându-și degetele peste marginile corsajului și încovoindu-le în jurul legăturii din mijloc. Și-a schimbat poziția, vârându-și coapsa puternică între ale mele. L-am simțit atunci, lung și gros pe partea de jos a abdomenului meu.

„O să mă hrănesc din tine și o să ți-o trag în timp ce o fac."

M-am înfiorat, și m-a inundat un val de căldură umedă. Aveam ochii deschiși, dar nu am văzut nimic în timp ce el sugea. Sângele îmi luase foc, capul mi s-a proptit de perete, protejat de mâna lui. Am gemut, și el a supt mai tare. l-am simțit mișcările gurii până în miezul ființei. Corpul meu a reacționat din instinct. În loc să încerc să mă îndepărtez de el, mi-am trecut mâna în sus spre păru-i moale și l-am tras mai aproape, ținându-i gura dornică pe gâtul meu, dorindu-mi să fiu... devorată de intensitatea ce îmi clocotea în corp. Dorindu-mi să fiu devorată de *el.* M-am mișcat fără să gândesc, frecându-mă de coapsa-i lungă și fermă. Încordarea din adâncul meu a erupt fără avertisment, plăcerea revărsându-se în valuri năprasnice. Am tremurat și m-am înfiorat în timpul eliberării puternice.

Am gâfâit, încercând să trag aer în piept și cutremurându-mă. De îndată ce valurile s-au diminuat, încordarea pulsatilă s-a acumulat din nou în gâtul meu și sub buzele lui, în timp ce a continuat să se hrănească. Mi-a străbătut corpul într-o serie de furnicături tăioase. Inima mi-a bătut năvalnic când încordarea acută a început din nou să crească înlăuntrul meu.

A mai scos un sunet cu gura lipită de gâtul meu, un mârâit profund, huruit, care ar fi trebuit să mă îngrijoreze, însă renunțasem de mult la precauție. L-am tras de păr. Și-a înfipt degetele în materialul subțire al corsajului meu. Am tresărit, icnind, când a tras tare de

partea din față a rochiei. Sunetul pânzei rupându-se mi-a pârjolit urechile, stârnindu-mă din nou. Mi-a sfâșiat rochia de la corsaj până în talie, eliberându-mi sânii și partea de sus a abdomenului. Mânecile rochiei distruse mi-au alunecat în jos pe brațe. Am țipat apăsat când sfârcurile i-au atins pieptul rece mânjit de sânge. l-am dat drumul la păr și mi-am scos brațele din mânecile rochiei. Materialul mi s-a adunat pe șolduri.

Voiam să simt mai mult. Voiam să-l simt pe el. *Voiam.*

Nyktos și-a ridicat capul de pe gâtul meu, și, dintr-odată, mă holbam în ochi învolburați ca argintul-viu. Erau atât de luminoși și de plini de viață. N-am spus nici unul nimic când mi-am coborât privirea spre buzele-i întredeschise rubinii. Am privit și mai jos, spre pieptul lui cu dâre de sânge și carne care începuse deja să se vindece și să se închidă la loc. Și apoi și mai jos, la rănile odinioară crestate, care acum erau doar urme rozalii pe mușchii lui abdominali sculptați.

Era de-a dreptul miraculos ce efect avea sângele meu asupra lui. Poate chiar mai miraculos decât tăciunele de viață. Sau cel puțin așa mi s-a părut în momentul acela.

M-am uitat și mai jos și m-am simțit puțin slăbită. Dar nu credeam că avea vreo legătură cu faptul că se hrănise din mine. Mădularul lung și zvâcnind i se vedea în întregime prin prohabul pantalonilor, iar capul îi era ridicat spre buric. Pe vârful care zvâcnea se zărea o mărgea lichidă perlată.

Nyktos s-a uitat la mine, iar privirea-i învolburată era așa intensă, încât am simțit-o ca pe o mângâiere fizică pe sâni și pe abdomen. Mi-am plecat privirea spre petele de sânge albastru-roșiatic lucios de deasupra buricului meu și de pe sâni și sfârcuri.

Și-a mutat mâna din părul meu, trăgându-mi cârlionții în față peste umăr. Șuvițe de păr mi-au picat

peste un sân, în timp ce l-a cuprins cu mâna. Am gemut ușor, iar el m-a privit iute în ochi.

Mi-a luat un moment ca să îmi aduc aminte cum să vorbesc:

– Ai luat suficient?

– Va trebui să fie suficient, mi-a răspuns el, cu glasul gros, îmbietor și plin de dorință și de... foame.

Și-a trecut degetul mare peste mugurul de carne întărit și apoi s-a îndepărtat de mine. Am simțit numaidecât lipsa căldurii lui în timp ce se holba la trupul meu parțial expus, cu obrajii supți și încordați.

– Trebuie să fie.

M-am uitat la rănile de pe pieptul lui. Cea pe care i-o provocasem eu în noaptea în care o găsisem pe Andreia se vindecase imediat.

Nu se hrănise destul.

Însă aș fi mințit dacă aș fi spus că era singurul lucru care m-a împins spre el. Că nu avea nimic de-a face cu *dorința* pe care o simțeam pentru el – dorință ce nu avea legătură cu o datorie ce nu mai conta.

Îmi doream asta. Îl doream pe el. Eu. Pentru nici un alt motiv decât pentru mine însămi.

Și el își dorea asta, chiar dacă mă ura.

Cu inima bătându-mi cu putere, mi-am întins mâinile și mi-am trecut rochia de șolduri, împreună cu lenjeria delicată. Am pășit în afara mormanului de veșminte și am rămas în fața lui gol-goluță.

S-a cutremurat.

– Sera...

Cu gâtlejul uscat, mi-am dus mâna între sâni, trecându-mi degetele peste abdomen, atrăgându-i privirea spre locul în care m-am oprit, chiar sub buric. Buzele i s-au depărtat și colții i s-au ițit din nou. Când i-am văzut, am simțit o durere pulsându-mi în gât, o

amintire a plăcerii dureroase pricinuite de mușcătura lui.

– Nu ai luat suficient.

Nyktos nu a spus nimic, în timp ce pieptul i s-a umflat și i s-a dezumfiat rapid.

– Ai promis. Pulsul îmi bătea cu putere când mi-am strecurat degetele între coapse, spre căldura umedă. Am tras în piept aceeași răsuflare pe care a inhalat-o și el brusc și m-am îmbujorat. Ai promis că te vei hrăni din mine și mi-o vei trage.

A încremenit în timp ce am continuat să mă ating, trecându-mi degetul prin umezeală, amintindu-mi întocmai ce simțisem când mă pătrunsese cu degetele. Mi-am împins degetul în mine...

Nyktos s-a mișcat atât de rapid, ca un fulger în mijlocul unei furtuni violente. S-a năpustit asupra mea, m-a apucat de mână și mi-a dat-o la o parte. Și-a vârât degetul meu în gură și a supt, făcându-mă să gem ușor. M-a privit brusc și mi-a dat drumul. Mi s-a făcut pielea de găină când i-am văzut foamea din ochi.

– Așa am făcut, a zis el cu vocea îngroșată de dorință. Te-am avertizat întocmai în legătură cu ce s-ar întâmpla.

– Așa ai făcut.

O parte a buzei i s-a ridicat, și s-a năpustit din nou asupra mea. De data aceasta, și-a înfipt colții în sânul meu, chiar deasupra areolei rozalii. Unda de durere a fost la fel de intensă ca prima dată, la fel de uluitoare în desăvârșirea ei. Nu am reușit să mă gândesc la altceva când m-a cuprins cu mâna pe după talie și m-a ridicat, cuprinzându-mi și pielea, sfârcul, cu gura. A supt și a băut *cu nesaț*, stârnindu-mi în tot corpul o undă de șoc de durere temporară și apoi de plăcere brutală, cutremurătoare. Mi-a prins capul înainte să-mi cadă pe spate, ținându-mă lipită de corpul lui. l-am simțit

vârful mădularului atingându-mi centrul ce pulsa când s-a întors.

Abia de mi-am dat seama că mă sprijineam cu spatele de ceva moale și cald. L-am prins pe Nyktos de ceafă, țintuindu-l acolo. Mă puteam concentra doar pe greutatea lui rece ce mă acoperea, pe senzația pe care mi-o lăsa gura lui înfometată pe sân și pe felul în care se mișca, împingându-și pantalonii în jos în timp ce se hrănea, în timp ce odaia se rotea și se învârtea, iar trupul îmi *scânteia* și se aprindea.

Trăgând de pielea mea și hrănindu-se mai mult cu sângele meu, și-a ridicat mâna și și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Mi-am întors capul și i-am prins degetul cu gura. L-am supt la fel de adânc și de apăsat cum îmi sugea el sânul.

A gemut huruitor, și m-a străbătut o nouă explozie de plăcere. Avea un gust ciudat pe degetul mare, ceva care îmi amintea de miere, dar mai dens, mai afumat. Mi-am dat vag seama că probabil era sângele lui. I-am dat reticentă drumul la deget. M-a mângâiat pe maxilar, pe gât, apoi și-a trecut mâna peste celălalt sân al meu, până pe șold, făcându-mă să mă înfior când s-a oprit între coapsele mele. Mi-am înfipt degetele în părul și pielea lui când l-am simțit, tare și rece, apăsându-se în căldura mea. Și-a coborât mâna între noi, ghidându-se. Răsuflarea mi s-a tăiat și apoi mi s-a întețit când l-am simțit împingându-se în mine. Mi-a întins carnea, și am simțit o durere usturătoare sublimă. Am icnit, și șoldurile mi s-au înclinat. S-a oprit preț de o clipă, apoi s-a împins cu totul. Capul mi s-a dat pe spate, și am țipat, cutremurându-mă.

Și-a încetinit sorbiturile înfometate din sânul meu, rămânând îngropat adânc în mine. Mișcările gurii i s-au relaxat, apoi a pus capăt senzației îmbătătoare de contractare pe care o simțeam în fiecare părticică a

corpului. Când și-a trecut limba umedă și rece peste sfârcul care mă furnica, am gemut din nou răgușit. Și-a ridicat capul, și am deschis ochii. Privirile ni s-au întâlnit pentru ceea ce mi s-a părut a fi o clipită veșnică, apoi și-a coborât privirea spre locul în care trupurile noastre erau unite.

– Frumos, a șoptit el, și pieptul – inima – mi s-a umplut imediat de mândrie.

O picătură de sânge de pe buza lui – o picătură din sângele *meu* – mi-a picurat pe celălalt sân. Și-a plecat capul și și-a trecut limba peste sânul meu, prinzând mărgeaua de sânge. Apoi a continuat, închizând gura peste mugurul de carne zbârcit. Am gemut, și șoldurile mi-au zvâcnit.

Nyktos a gemut apăsat și și-a plecat din nou privirea, apucându-mă mai strâns de șold. Și-a schimbat poziția și s-a privit cum se retrage, centimetru cu centimetru, apoi se împinge din nou în mine, până la capăt. Geamătul meu de plăcere s-a contopit cu al lui, și spatele mi s-a arcuit. Mi s-au închis din nou ochii. Preț de o clipă, simțurile mi-au fost copleșite. Nyktos era o prezență formidabilă în corpul meu, întinzându-mă până a rămas doar senzația decadentă de plenitudine ce mă făcea să-mi încovoi degetele de la picioare.

– O, zeilor mari, am șoptit.

Mi-am plimbat mâinile peste pielea rece a umerilor și a bicepșilor lui și am simțit cum îl străbate un tremur fin când și-a pus mâna sub capul meu. Am deschis ochii și am tras aer în piept.

Era atât de incredibil de nemișcat, cu trăsăturile mai ascuțite, încordate. Frânturi luminoase de *eather* i se învolburau în ochii-i argintii. Pe sub piele i se adunau umbre.

– Nyktos?

S-a cutremurat, și aripi au prins contur deasupra umerilor lui, întunecate și neclare. Mușchii de la gât i s-au încordat când și-a întins capul într-o parte, împotrivindu-se adevăratei lui firi. Celui care era pe sub piele. L-am atins pe obraz, și filamentele de *eather* au încetinit.

Un alt fior l-a zguduit.

– Nu am... Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

Mi s-a pus un nod în gât. Era prima dată când trăia așa ceva, iar eu nu știam ce să fac cu această informație. M-au usturat ochii, în parte pentru că și mie mi se părea a fi o primă experiență, și nu înțelegeam de ce. Totuși, am vrut să știe acest lucru.

– Nici eu, am șoptit, iar el și-a ridicat privirea spre mine.

S-a holbat la mine. Trăsăturile îi erau prea marcate de dorință ca să pot interpreta orice altceva din ele.

– Nu mă minți acum, chiar dacă o faci atât de frumos.

– Nu mint, am jurat eu. Voiam să mă creadă. Era adevărul. Nici eu nu m-am mai simțit vreodată așa. Niciodată.

Un mușchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit.

– Nu mă controlez prea mult în clipa de față, mi-a spus el cu voce răgușită. Nu vreau să te rănesc.

– N-o vei face.

Corpul i-a fost străbătut de o pulsație în tot corpul, iar eu am simțit-o adânc în mine.

– N-ai de unde să știi asta. Eu nu știu.

– Nu m-ai rănit când te-ai hrănit, am replicat eu, trecându-mi degetul mare peste maxilarul lui. Nu o vei face nici acum.

– Încrederea pe care o ai în mine... M-a strâns de păr. E de admirat, dar nesăbuită.

– Frica ta e nejustificată, am răspuns, ridicându-mi picioarele spre șoldurile lui.

Ni s-a tăiat răsuflarea amândurora. Mi-am încordat genunchii pe trunchiul lui și l-am întors pe spate, reușind asta doar pentru că l-am prins cu garda jos – mișcarea asta mi-a luat piuitul, stârnind în același timp un val de plăcere fulgerătoare în mine, deoarece la schimbarea poziției l-am simțit mai intens, cumva mai adânc. M-am sprijinit cu palmele pe pieptul lui.

– Însă eu sunt *nesăbuită*.

Nyktos a scos un mârâit care m-a învăluit.

– Pe toți zeii... Și-a ridicat privirea spre mine, în timp ce părul mi-a alunecat pe față, atingându-i pieptul. Rănile de acolo dispăruseră, iar cele din partea de jos a abdomenului abia de se mai vedeau.

M-a străbătut o senzație de ușurare când mi-am ridicat privirea spre el. Ochii îi erau ca un caleidoscop de argintiu și alb. Trăsăturile i se mai înmuiaseră, dar încă întrezăream umbrele de sub pielea lui, care generau un efect marmorat frumos. M-am mișcat cu grijă, legănându-mă în față.

– Așa... Așa plănuiești să mă ucizi?

– Nu. M-am ridicat până doar vârful mădularului i-a rămas înlăuntrul meu, apoi m-am lăsat din nou în jos, până nu a mai rămas deloc spațiu între noi.

– Ești sigură? a întrebat el. Pentru că eu cred altceva. M-a prins cu o mână de talie. Cu cealaltă mi-a prins o parte din păr, ținându-l la o parte, în timp ce eu mi-am mișcat șoldurile. M-a privit pe sub pleoape greoaie drept în ochi, apoi și-a mutat privirea spre claia de cârlionți pe care o ținea cu mâna, apoi spre sânii mei și, în cele din urmă, spre locul în care trupurile noastre erau unite. Și cred că îmi va plăcea felul acesta de a muri.

Cu inima bătându-mi cu putere, mi-am lăsat capul pe spate și mi-am ridicat mâna, prinzându-l de încheietură. l-am dus mâna la gura mea și l-am sărutat

în centrul palmei, apoi i-am coborât mâna peste sânul meu. M-am cutremurat, legănându-mă într-un ritm lent, chinuitor, îndrumându-i în continuare căutarea, degetele-i exploratoare peste abdomenul meu, spre locul în care trupurile noastre erau unite. I-am apăsat degetele pe mănunchiul de nervi încordat și sensibil de acolo, țipând când trupul mi s-a tensionat brusc, până în străfunduri.

– Fir-ar, a gemut el, și șoldurile i s-au desprins de pe pat, ridicându-ne pe amândoi. E prea bine cu tine, *liessa.*

Liessa.

Capul mi s-a smucit în față, și am deschis ochii. Cuvintele lui, frecarea provocată de fiecare retragere și revenire ulterioară și degetele lui tachinatoare au generat o furtună de senzații care s-a transformat rapid într-un nod învolburat de încordare profundă. Eram aproape, degetele strângându-mi-se convulsiv pe ale lui și unghiile înfigându-mi-se în umărul lui, în timp ce Nyktos mi-a urmat exemplul și și-a ridicat șoldurile spre ale mele. În curând, mișcările noastre și-au pierdut orice simț real al ritmului. Era instinct pur, mânat de o nevoie comună, una care ne-a împins din ce în ce mai aproape spre o limită dincolo de care m-am prăbușit. I-am strigat numele când tensiunea s-a frânt și m-au străbătut valuri de extaz. Am alunecat în față, cu mâinile pe pieptul lui, în timp ce el se împingea mai repede și mai adânc în mine. Șocuri de plăcere s-au revărsat prin mine când m-a cuprins în brațe și m-a tras la pieptul lui. Ținându-mă strâns, m-a rostogolit sub el, împingându-se adânc, o singură dată. Apoi, a terminat, cu capul în umărul meu, cutremurat de extaz.

L-am îmbrățișat în tot acest timp, trecându-mi degetele în sus și în jos pe spatele lui, chiar dacă replici ascuțite și rapide încă îmi zguduiau trupul. A rămas

acolo o perioadă nedeterminată, proptindu-și greutatea într-o mână, dar totuși greu. Era un timp pe care l-am apreciat – pe care l-am absorbit. Apropierea dintre noi, felul în care trupurile noastre erau în continuare unite. Nimicul dintre noi și mirosul lui și al meu. Felul în care în clipele acestea eu eram Sera și el era Ash pentru mine. Asta am devorat. Cu lăcomie. Pe noi. Fiindcă, așa cum se întâmplase la lac, știam că nu avea să dureze.

Și nu a durat.

Nyktos și-a ridicat încet capul. Mișcările mâinilor mele pe mușchii puternici și încordați ai spatelui s-au oprit. S-a holbat la mine. Oare îmi număra din nou pistruii? Să vadă dacă se schimbaseră cumva, într-un mod misterios? Sau oare avea să mă sărute? Voiam să mă sărute.

Genele i-au coborât, ascunzându-i ochii, și el s-a rostogolit de pe mine pe spate, întins lângă mine pe pat.

Nu m-am mișcat. Nu preț de câteva minute. Nu mă puteam mișca. Am avut nevoie de toată puterea mea ca să alung nodul ce mi se formase în gât și să cârpesc în grabă crăpăturile ce se căscau cu repeziciune în pieptul meu. Oare chiar crezusem că avea să mă sărute? După tot ce aflase? Mă dorea – îmi dorea sângele și corpul. Avea nevoie de asta la fel de mult precum aveam eu nevoie să afiu cum era să îl simt înlăuntrul meu. Asta nu includea și sărutatul. Sărutatul părea mult mai... intim și mai interzis acum.

Am înghițit în sec și m-am uitat la el. Era întins pe spate, cu o mână deasupra capului și cealaltă în spațiul dintre noi doi. Nu se holba la tavan. Se uita la mine.

– Cum? m-a întrebat Nyktos. Cum poți fi atât de convingătoare?

M-am încordat, gândindu-mă inițial că se referea la ceea ce tocmai făcuserăm. Însă apoi mi-am dat seama

că nu se uita de fapt la mine, ci mă urmărea, mă cerceta. Mă citea.

– Îmi citești emoțiile.

– Ținând seama de toate cele petrecute, nici nu se pune la socoteală în comparație cu ce plănuiseși tu, mi-a răspuns el. Nu-i așa?

– Tot e nepoliticos, am ripostat.

– Presupun că da, însă tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de poți fi atât de convingătoare? Te-au învățat și asta?

M-a străbătut un val de căldură înțepătoare.

– Nu am fost învățată cum să forțez emoții.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Oare? Spune-mi, Sera, nu ar fi și asta o parte a seducției? Ca să mă faci să te iubesc? Să mă faci să cred că simți ceva pentru mine?

Vinovăția mi-a înlocuit o parte din furie, însă nu pe toată.

– În primul rând, nu știam că poți citi emoții. Dacă am fi știut, probabil m-ar fi învățat cum să simt ceva atât de profund încât să încep până și eu să cred că e adevărat.

Ochii argintii luminoși i s-au aprins.

– În al doilea rând, de ce aș simula ceea ce simt acum? Nu ar avea rost. Nu mi-ar salva poporul nici dacă aș reuși, am subliniat. Și, în ultimul rând, trebuie să îți amintesc să nu îmi spui ce simt?

Nyktos și-a încleștat maxilarul, și a trecut mult timp până să-și întoarcă ușor capul.

M-am uitat insistent la liniile aspre ale chipului său, chinuindu-mă să îmi înăbuș dorința de a țipa. De a urla până mă durea gâtul. Cumva, am reușit să mă abțin.

– Ai luat destul sânge? Sincer?

A trecut o clipă.

– Mai mult decât destul.

– Bine.

M-am ridicat în șezut, și părul încâlcit mi-a picat pe umeri.

A devenit atent de cum am început să mă uit în jur după ceva de îmbrăcat. Veșmintele erau distruse, dar cel puțin nu trebuia să fac altceva decât să ies pe ușă. Am dat să mă trag spre marginea patului...

– Unde crezi că pleci?

M-am oprit și m-am uitat peste umăr.

– În dormitorul meu?

A mijit ochii.

– De ce?

– De ce... nu aș merge? Mi s-a poticnit inima-n piept. Sau ar trebui să fiu trimisă altundeva? În celulele despre care ai pomenit? M-am încordat. Dacă e așa, aș putea măcar să îmi iau niște haine pe care nu le-ai distrus?

S-a întâmplat un lucru straniu atunci. Mi s-a părut că s-a relaxat și a zâmbit slab, zâmbetul înmuindu-i trăsăturile angulare.

– Așa-i, chiar că ți-am distrus rochia.

M-am holbat la el, prinsă între scepticism și un amalgam de alte câteva sute de emoții.

– Nu prea înțeleg de ce zâmbești în situația asta.

– Va fi o amintire preferată mulți ani de acum încolo.

Am mijit ochii spre el.

– Păi, mă bucur să aud asta, dar nu e ca și cum aș avea o grămadă de haine, ca să-mi permit să le rupă cineva de pe mine.

M-a privit cu ochii-i ca de argint topit.

– Nu te-ai plâns când am făcut-o, a murmurat el mieros. Dacă îmi amintesc bine, ai fost chiar nerăbdătoare să scapi de ea.

Chiar fusesem, însă nu asta era ideea. Oare mă tachina? Sau... Mi s-a întețit pulsul. Nu se putea. Am

îndrăznit să trag rapid cu ochiul mai jos de talia lui, și m-a străbătut o undă de șoc. Era mai mult decât semierect, iar asta era... ei bine, *impresionant*. Oare era un lucru specific zeilor primitivi? Mușchi situați adânc în interiorul meu s-au încordat când mi-am ridicat privirea spre el.

M-a privit în ochi, apoi și-a plecat privirea.

– Ești lângă mine, splendid de goală, iar eu mă holbez *intenționat*.

– Văd asta, am remarcat pe un ton acid, iritată de el... și de mine, fiindcă nu făceam nimic ca să mă feresc de privirea lui.

Nu făceam nimic ca să opresc faptul că îmi plăcea că se holba la mine.

A zâmbit din nou din colțul gurii, trecându-și dinții – colții – peste buze.

– Semnul pe care ți l-am lăsat pe părțile de *nemenționat* mi se pare de-a dreptul fascinant.

Mi-am plecat privirea și am tras aer în piept, tremurat, când am văzut peticul de piele roz-movuliu și cele două urme de înțepătură. M-a străfulgerat o senzație de excitare acută când mi-am amintit cum se afundase cu mădularul în mine și cum mă supusese.

– Perversule, i-am zis eu fără prea mare tragere de inimă.

– Nici măcar nu te pot contrazice. Și-a întors capul. Nu te trimit în celulă.

– Nu?

– De ce aș face-o? a ripostat el, închizând ochii. Ar trebui să te odihnești. La fel și eu. Trebuie să fim pregătiți pentru orice va urma.

Kolis.

Am înghițit din nou în sec. Cumva, uitasem de acest lucru când mă hotărâsem să îl hrănesc pe Nyktos.

– Să te odihnești înseamnă să dormi, Sera, ceea ce presupune, de obicei, să te întinzi, dacă nu cumva poți dormi în șezut. Mi s-ar părea impresionant dacă ar fi așa, a spus el. Dar mi-ar și distrage atenția.

Am dat să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele.

– Vrei să dorm lângă tine?

– Vreau să te odihnești. Dacă ești lângă mine, nu trebuie să îmi fac griji în privința a ce s-ar putea sau nu să faci.

Nu știam prea bine ce anume se temea că aș fi făcut dacă nu eram acolo, însă mi se părea că ultimul lucru pe care și l-ar putea dori era să fiu lângă el când se afla într-o stare atât de vulnerabilă precum somnul, având în vedere că era limpede că credea că sentimentul de vinovăție pe care îl simțeam nu era real. Că refuzul meu de a-mi îndeplini datoria era doar un amalgam de minciuni *frumoase*.

– Nu îți faci griji?

– În legătură cu ce anume?

Am clătinat din cap și mi-am întors privirea dinspre el.

– Ah, știu și eu. Cu faptul că te-aș ataca?

Nyktos a chicotit gutural.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu știu de ce ți se pare o idee amuzantă.

– Pentru că este.

Nu m-am mișcat.

– Culcă-te, *liessa*.

Iar cuvântul acela – știam că nu mai putea să însemne ceva frumos și puternic pentru el. Nu mai putea însemna regină. Acum, nu mai aveam să-i fiu consoartă. Un cuvânt care devenise batjocură. Sau mai rău de atât, care nu însemnase niciodată ceva pentru el.

Pieptul mi s-a umplut de o durere întunecată neașteptată când am conștientizat cât de tare mă

deranja acest lucru.

Furia a răbufnit la fel de repede precum durerea.

– Știi ce?

A oftat.

– Ce?

– Poți să te duci dracului!

Am știut că era un lucru copilăros de spus, dar nu conta. M-am ridicat de pe patul indecent de mare, reușind să ajung în genunchi...

Nyktos nu era câtuși de puțin atât de relaxat precum crezusem eu. S-a mișcat șocant de repede: cu o mână m-a prins de talie, iar cu cealaltă de bărbie, pe la spate, trăgându-mi capul pe spate. Mi-a tresăltat inima în piept când l-am simțit lipit de spatele meu, rigid și zvâcnind, când i-am simțit răsuflarea pe ureche. Inima mi-a zvâcnit din nou, pentru că știam cât de ușor i-ar fi fost să își dezlănțuie furia asupra mea, și totuși nu am simțit deloc frică, doar căldură.

Corpul lui mi s-a părut *cald.*

Am făcut ochii mari și m-am relaxat în strânsoarea lui. Pieptul lui lipit de umerii mei, abdomenul tare lipit de spatele meu și mădularul lui lung și gros – toate erau *calde.*

– Știi de ce mi se pare amuzantă ideea ta? m-a întrebat Nyktos înainte să pot vorbi. Și-a mutat brațul din jurul taliei, și i-am simțit degetele – degetele *calde* – pe partea de jos a abdomenului. Știi? a întrebat el răspicat când nu i-am răspuns, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos și coborându-și celelalte degete către locul dintre picioarele mele larg depărtate.

– Nu. Mi-am umezit buzele, prinsă între nevoia de a-i spune cum îl simțeam și o nevoie cu totul diferită și cu adevărat inoportună. Dar sunt convinsă că îmi vei spune. Ce-ți mai place să vorbești!

A scos un chicot profund și răgușit, și m-am înfiorat în timp ce și-a coborât și mai mult degetele, atingându-mă ușor peste mănunchiul încordat de nervi. Șoldurile mi-au zvâcnit, iar el a râs din nou, de data asta mai încet.

– Îți place să te pătrund cu degetele, nu-i așa?

Sfârcurile mi s-au întărit când și-a trecut degetul peste zona sensibilă. De data asta șoldurile mi-au zvâcnit cu putere. A scos un sunet gutural, aspru, trecându-și degetul prin umezeala proaspătă acumulată.

– Cred că îți place altceva mai mult decât degetele mele, a spus el încet, depărtându-mi carnea umflată. Nu-i așa?

M-am legănat spre el din reflex, cu degetele de la picioare încleștate, în timp ce m-a pătruns cu degetul și i-am simțit erecția pe dosul meu.

– Așa, și? l-am sfidat eu. l-am simțit șoldurile mișcându-se în spatele meu, lipite de mine. Și știi ce cred? Că ai uitat ce voiai să spui.

– Oh, crede-mă, *liessa*, nu am uitat.

I-am simțit răsuflarea pe gât și pe urma de mușcătură de acolo. M-a străbătut din nou o străfulgerare de conștientizare. A continuat să se împingă în mine, în timp ce-și scotea și își afunda din nou degetul, în timp ce-i urmăream mișcările, și, cu fiecare trecere, mădularul i-a coborât tot mai mult, până l-am simțit lovindu-se de mâna lui și de mine.

– Te lăsam doar să uiți.

Am încremenit.

Atunci, Nyktos și-a schimbat poziția, apăsându-mă în jos pe mâini, apoi pe brațe și pe abdomen. Pulsul îmi bătea năvalnic când i-am simțit greutatea pe spate. Pentru că încă își ținea o mână sub bărbia mea și pe cealaltă între coapsele mele, m-a forțat să-mi las capul

pe spate, și șoldurile mi s-au arcuit. A continuat să-și miște degetul, rotindu-și în același timp degetul mare în jurul mugurului, făcându-mă să gem.

– E amuzant pentru că nu ai cum să mă rănești. Încă îi simțeam respirația ciudat de caldă pe semnul de pe gâtul meu. Nu mă vei putea slăbi vreodată îndeajuns încât să reprezinți cu adevărat o amenințare.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am priceput înțelesul cuvintelor prin ceața provocată de excitare. Știam la ce se referea. Nu eram o amenințare reală pentru el fiindcă nu avea să mă iubească vreodată.

Și poate că latura aceea nesăbuită a mea m-a făcut să rostesc ce-a urmat. Sau poate durerea pe care o simțeam în capul pieptului. Mi-am întors capul spre el.

– Ești sigur de asta?

Sunetul pe care l-a scos era un amestec între râset și mârâit. Apoi și-a plecat brusc capul. M-am încordat când i-am simțit vârfurile ascuțite ale colților pe gât, chiar deasupra semnelor ce erau deja acolo. Însă nu mi-a străpuns pielea. Doar m-a ținut acolo în timp ce – *oh, zeilor mari* – mădularul lui cald și tare i-a înlocuit degetul, împingându-se în mine și întinzându-mi din nou carnea. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am simțit. Dominanța supremă și desăvârșită cu care mă țintuise cu colții. L-am simțit apăsându-mă fără întrerupere, și m-a străbătut un val de căldură păcătoasă și desfrânată.

Nu mai erau mișcări lente și șovăielnice acum. Mi-a tras-o apăsându-și în același timp degetele în mine, în mănunchiul de nervi. La fiecare împingere puternică, îi simțeam colții cum mă zgârie pe gât, însă fără să-mi străpungă pielea. Nici măcar o dată. Și, pe toți zeii, îmi doream să o facă, însă nu am mai putut prelua controlul, cum făcusem prima dată. De data aceasta, el avea controlul deplin, iar războinica din mine, partea aceea destrăbălată din mine, știa asta și s-a supus.

Și a fost *uluitor*.

Pe toți zeii... repede mai învăța.

Nyktos s-a afundat în mine, adânc și cu putere, și nu am mai simțit nimic altceva. Îi simțeam șoldurile izbindu-se de dosul meu în timp ce m-a ținut în poziția aceea, cu capul pe spate, gâtul vulnerabil, șoldurile arcuite. Iar când i-am simțit degetul mare apăsându-mi pe buze, am deschis gura și l-am lăsat să intre.

Și apoi l-am mușcat tare.

– Fir-ar, a mârâit el, cu buzele lipite de gâtul meu.

Am râs gutural și mi-am închis buzele peste degetul lui, sugând carnea pe care tocmai o mușcasem. Abia după o clipă am conștientizat că îi dăduse sângele. Șocul pricinuit de faptele mele a fost rapid înlăturat de vârtejul de furnicături pe care le-am simțit pe limbă și de gustul de miere... cumva afumată. Era *sângele* lui. Nu mult, poate doar o picătură. Am înghițit, cutremurată de gustul decadent. Ar fi trebuit să mă tulbure faptul că îi gustasem sângele, însă doar am gemut sugându-i degetul, mișcându-mi șoldurile spre el.

M-a plesnit ușor peste fund, stârnind o altă explozie de plăcere păcătoasă în mine.

– Obrăznicătură, a murmurat.

Apoi m-a luat. M-a revendicat într-un mod în care nu știusem că îmi doream să fiu revendicată. S-a izbit în mine, frenetic și dezlănțuit. Am atins apogeul, străbătută de valuri de plăcere pulsatilă și învolburată. Am urlat, și capul mi s-a dat pe spate, pe umărul lui. Atunci, și-a mișcat în sfârșit mâna, dându-mi la o parte de pe față claia de cârlionți încâlciți, în timp ce eu m-am cutremurat și am zvâcnit. M-a urmat și el peste marginea prăpastiei, cu un strigăt răgușit, corpul lui incredibil de mare tremurând în jurul meu.

Nyktos m-a ținut acolo, cu pieptul lipit de spatele meu, și și-a mișcat capul. I-am simțit buzele pe piele: m-a sărutat pe semnul pe care mi-l lăsase acolo. Atunci, m-am înfiorat și am știut numaidecât că nici unul din noi nu avea să mai fie la fel.

CAPITOLUL 39

M-am trezit cu o ușoară durere în tâmple și am știut că eram singură înainte să apuc să deschid ochii. I-am simțit absența trupului încolăcit pe după al meu. Așa adormiserăm, întinși pe o parte, cu spatele meu lipit de pieptul lui și cu brațele lui în jurul meu.

În liniștea din odăile lui, nu știam ce să cred despre asta – despre orice. Lucrurile erau... ei bine, erau încurcate. Toate. De la ce aflaseră strămoșii mei și soarta Lasaniei – a întregului tărâm al muritorilor, de fapt, și, în cele din urmă, a Câmpiilor Elizee –, la faptul că tatăl lui Nyktos era adevăratul zeul primitiv al vieții și că așezase în mine tăciunele de viață, la adevărul despre Kolis și... relația mea cu Nyktos.

Măcar se hrănise. Oare de aceea îi simțisem trupul cald? Sau să fi fost din alt motiv? Nu aveam idee. Dar se părea că nu avea de gând să mă închidă într-o celulă.

Aș fi înțeles dacă ar fi făcut-o. Cine n-ar fi făcut-o? Dar nu credeam că aș fi putut îndura așa ceva. Avea însă dreptate. Nu eram o amenințare reală pentru el, lucru care nu avea nimic de-a face cu faptul că era inutil să încerc să-l ucid.

Am simțit un junghi rece în piept când mi-am întors obrazul și i-am inhalat mirosul. Am deschis ochii și am văzut pereții goi. Ce aveam să fac acum? Nu puteam repara relația mea cu Nyktos, pentru că, la urma urmei, ce era de reparat? Nici măcar nu eram convinsă că zeul primitiv putea simți dragoste. Și nu știam nici dacă eu o

puteam simți. Însă... îmi doream prietenia lui. Îmi doream respectul lui. Îmi doream să fie Ash, iar eu să fiu Sera. Dar asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Nu îmi puteam salva poporul.

Sau dacă puteam? Dacă tăciunele de viață fusese pus în mine dintr-un alt motiv? Și care ar fi fost acest motiv? Și ce ar fi pățit cei care locuiau aici până aveam să ne dăm noi seama de cum stăteau de fapt lucrurile? Urma să aibă loc mai multe atacuri și poate, în cele din urmă, Kolis însuși avea să-și facă apariția. Regele Zeilor avea să vină după Nyktos. Am avut senzația dezgustătoare că o făcuse deja în trecut și, fie că Nyktos mă credea sau nu, îmi păsa de ce ar fi putut păți; de ce ar fi putut păți oamenii de aici.

Ce opțiuni aveam? Să găsesc o variantă de-a mă preda lui Kolis? M-ar fi ucis, lucru care poate că avea să grăbească nimicirea tărâmului muritorilor, dacă ceea ce spusese Aios era adevărat. Aș fi reușit doar să le câștig ceva timp Ținuturilor Umbrelor. Poate. Nu era ca și cum aș fi fost prinsă între ciocan și nicovală, ci eram de-a dreptul zdrobită de ambele.

Însă nu aveam să rezolv nimic stând întinsă într-un pat care nici măcar nu era al meu.

Cu capul pulsându-mi de durere, m-am ridicat în șezut și m-am înfiorat de cât de sensibilă eram. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusesem parte de astfel de activități și nu fusese niciodată așa. Mi-am plecat privirea, mușcându-mi buza când am văzut pielea încrețită de pe sân, în locul împunsăturilor, și mi-am atins ușor pielea gâtului. Și ea era sensibilă, însă nu dureroasă. M-am cutremurat ușor când am dat să mă ridic, abia atunci observând halatul întins la piciorul patului. M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. Probabil că Nyktos îl adusese. Iar eu...

M-am plesnit peste față. Dureros. Însă și mai tare mă durea că era al naibii de *grijuliu* chiar și acum, iar eu plănuisem să profit de bunătatea lui și să o stâlcesc. Plănuisem să-l ucid. Și nici măcar nu părea să conteze dacă aș fi mers până la capăt cu asta sau nu. Intenția conta.

Lacrimi mi s-au adunat în spatele ochilor închiși, și a început să mă usture gâtul, iar pieptul mi s-a umplut de un suspin. „Nu voi plânge", mi-am spus în sinea mea. „Nu voi plânge." Plânsul nu rezolva nimic. Avea doar să-mi înrăutățească durerea de cap. Trebuia să-mi vin în fire, să mă ridic din pat și să hotărăsc ce naiba aveam să fac în continuare. M-am concentrat asupra instrucțiunilor de respirație pe care le-am învățat de la Sir Holland până când presiunea din spatele ochilor s-a mai atenuat, iar senzația sufocantă de usturime s-a mai estompat. Apoi m-am ridicat și m-am îmbrăcat cu halatul. M-am forțat să înaintez, lăsând în urmă odaia pustie și rece a lui Nyktos, care fusese pentru scurt timp plină și caldă.

Tocmai ieșisem din odaia pentru îmbăiat, după ce o folosisem rapid, când Paxton a bătut la ușă. Tânărul stătea lângă câteva găleți cu apă aburindă, cu capul plecat, părul blond ascunzându-i o mare parte din chip.

– Alteța Sa s-a gândit că v-ar plăcea o baie, a zis el, cu mâinile împreunate. Așa că am adus apă caldă.

Surprinsă de gestul lui din diverse motive și nesigură de cum de știuse Nyktos că mă întorsesem în odaia mea, *aproape* că am simțit nevoia să mă plesnesc din nou. Nu am făcut-o. Am deschis în schimb mai larg ușa.

– Foarte amabil din partea lui – și din partea ta să urci atâtea găleți până aici.

– El le-a cărat pe cele mai multe, a zis Paxton, iar eu am ridicat din sprâncene și mi-am scos capul pe ușă.

Coridorul era gol. Tânărul m-a privit pe furiș și am văzut că avea ochii de un căprui-închis.

– A trebuit să meargă la curte, Alteță.

– Nu trebuie să-mi spui așa, i-am răspuns eu, după care mi-am amintit instrucțiunile primite de la Bele.

– Veți fi consoarta lui. Fix așa ar trebui să vă spun.

Mi s-a uscat gâtlejul. Era limpede că Paxton nu auzise încă. Oare ce avea să le spună oamenilor?

Paxton și-a ridicat ușor bărbia.

– Și sunteți prințesă, nu-i așa? Așa mi-a spus Aios.

– Da, sunt. Am zâmbit, crispată, în pofida tuturor celor întâmplate. Însă doar pentru o perioadă foarte scurtă din viață.

Atunci, m-a privit rapid, curios, apucând două găleți.

– V-ați născut prințesă?

– Da, i-am răspuns eu și m-am întins după o găleată.

– Atunci, sunteți prințesă toată viața, mi-a zis el. Și mă ocup eu de găleți. Nu trebuie să le cărați dumneavoastră.

– Le pot căra și eu.

– Mă ocup eu.

A trecut pe lângă mine, ducând gălețile spre odaia pentru îmbăiat. A avut grijă să le mențină în echilibru, fără să se lase afectat de faptul că șchiopăta.

Îmi era foarte greu să stau pur și simplu locului și să nu fac nimic când aveam două brațe funcționale.

– Ce-ar fi să iau doar una, atunci?

– Aș prefera să nu o faceți.

Aveam deja găleata în mâna. A oftat de-a dreptul impresionant când și-a ridicat privirea și m-a văzut.

– De câtă vreme locuiești aici, Paxton? am întrebat eu, schimbând subiectul.

– De zece ani, a răspuns el, apucând găleata cu destul de multă statornicie pentru cineva cu brațe atât de mici. De pe la cinci ani. Înainte, am locuit în Irelone.

Deci avea 15 ani. M-am întors când a ieșit grăbit pe coridor după alte două găleți.

– Familia ta e aici?

– Nu, Alteță. A trecut pe lângă mine, lăsând alte două găleți pe coridor. M-am împotrivit imboldului de-a le apuca pe ambele și am luat una singură. Mama și tata au murit când eram bebeluș.

– Îmi pare rău! M-am alăturat lui în odaia pentru îmbăiat, unde a apucat găleata cu apă pe care o țineam în mână și a golit-o în cadă.

– Nici măcar nu mi-i amintesc, dar mulțumesc oricum.

A dispărut din nou pe coridor, apoi s-a întors iute cu ultima găleată.

– Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

– Unchiul meu nu era prea bucuros să hrănească o gură în plus, așa că stăteam mai mult pe străzi, furând bani când puteam, mi-a zis Paxton, turnând apa în cadă. Am văzut un bărbat cu o mantie elegantă și mi-am zis că ar fi o țintă bună. S-a îndreptat de spate și a adăugat: S-a dovedit a fi Alteța Sa.

Am amuțit.

– Ai... furat de la zeul primitiv al morții?

Paxton m-a privit printre șuvițe de păr.

– Am *încercat*.

M-am holbat la el.

– Nu știu dacă să râd sau să te aplaud.

Băiatul a zâmbit scurt și a început să adune găletile goale.

– Alteța Sa a avut cam aceeași reacție. În apărarea mea, nu mi-am dat seama cine era.

– Așa că te-a adus aici?

– Cred că mi-a aruncat o singură privire și i s-a făcut milă de mine, a zis Paxton, ridicând din umeri, mișcând găletile goale. De atunci, locuiesc cu familia Karpov.

Nu aveam idee cine era familia Karpov și aveam senzația că nu îmi povestea totul despre aventura care îl adusese pe băiatul orfan în Ținuturile Umbrelor. M-am gândit și că întregul tărâm al muritorilor ar fi fost șocat să afle că zeul primitiv al morții era mult mai generos și mai iertător decât mulți dintre oameni, care probabil l-ar fi dat pe micul hoț pe mâna autorităților.

Era pe cât de surprinzător, pe atât de descurajator.

– Am auzit despre dumneavoastră, știți? mi-a zis Paxton, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Mi s-a încordat tot trupul și durerea de cap mi s-a accentuat.

– Despre ce anume?

– Despre ce ați făcut azi-noapte... pe Metereze, a zis el, iar eu m-am simțit oarecum ușurată. Toată lumea vorbește despre cum consoarta muritoare era sus pe Metereze, trăgând cu arcul și ucigând bestiile.

Mi s-a părut că văd aprobare în ochii lui mari, însă senzația de ușurare pe care am resimțit-o a fost de scurtă durată.

– Vom fi mândri să vă numim consoarta noastră.

Paxton a făcut rapid o plecăciune și a plecat, închizând ușa după el, în timp ce eu am rămas locului, urându-mă și mai mult.

– Uf, am bombănit, sunt cea mai josnică din lume.

Am intrat obosită în odaia pentru îmbăiat și am scotocit printre sticlele și coșulețele de pe rafturi. Am apucat o bilă albă de săruri comprimate cu miros de citrice care îmi amintea de Nyktos și am inhalat notele înțepătoare de bergamotă și mandarină. Am pus bila în apă și am urmărit-o cum a făcut imediat bulbuci, formând clăbuci pe suprafața căzii.

M-am ridicat și am aruncat o privire rapidă spre oglindă. Mușcătura de pe gât nu se vedea printre mănunchiurile de cârlionți. M-am întors, mi-am dat jos

halatul și l-am agățat în cuierul din șifonier. Am așezat un prosop pufos pe taburet și mi-am răsucit părul în sus, prinzându-l cu șase agrafe, ca să nu se ude. Nici vorbă să am energia necesară ca să mă ocup de părul ud. Am răsuflat șuierat când am intrat în apa caldă și m-am lăsat în jos. Mușchi despre care nici nu știusem că erau încordați și mă dureau s-au relaxat imediat. Cu genunchii îndoiți ieșindu-mi din apă, m-am lăsat pe spate și mi-am sprijinit capul de marginea căzii. Eram mult mai obosită decât conștientizasem și nu știam dacă era din pricină că Nyktos se hrănise din mine sau din cauza celorlalte lucruri întâmplate. Probabil ca urmare a tuturor acestor lucruri.

Am închis ochii și mi-am lăsat gândurile să rătăcească, în timp ce apa caldă, mirosul mângâietor și tăcerea mi-au mai calmat durerea de cap. Am simțit cum mă ia somnul.

O bufnitură îndepărtată și ușoară mi-a invadat liniștea, trezindu-mă din minunatul neant în care mă aflasem. M-am împins într-un capăt al căzii, ridicându-mă, și am deschis ochii...

O străfulgerare de negru. Atâta tot. Am zărit ceva subțire și închis la culoare coborând prin fața mea. Mi-am ridicat brațul din reflex. Am simțit cum sunt prinsă și trasă în spate cu o bucată de material. M-am agățat cu degetele de el când mi l-a strâns în jurul gâtului.

CAPITOLUL 40

Nu-mi venea să cred – o clipă de nemișcare desăvârșită în care creierul și trupul încă nu au perceput ce se întâmpla. *De ce* se întâmpla.

Șocul provocat de materialul care îmi apăsa pe gât, deși degetele mele îi stăteau în cale, m-a scos din încremenire. Am auzit pe cineva înjurând cu asprime și am simțit panglica răsucindu-se. Mi-a zvâcnit inima în piept când m-a izbit cu umerii de spătarul căzii. Cu ochii bulbucați, am încercat să trag aer în piept, însă am reușit să inspir doar superficial. M-am întors, am întins mâna și l-am apucat pe bărbat de braț: de încheietura-i dură și caldă. Din instinct, mi-am înfipt cu putere degetele în ea. Bărbatul a înjurat din nou, un sunet jos și gutural, în timp ce eu mi-am plimbat înnebunită privirea peste pereții negri ai odăii pentru îmbăiat. Strânsoarea i-a slăbit preț de o clipă, permițându-mi să inspir ceva mai adânc, și am apucat legătura, nelăsând-o să mi se strângă complet în jurul gâtului.

– Nu te împotrivi, a zis bărbatul cu voce răgușită, lovindu-mă cu mâna peste creștet. Va fi mai ușor dacă nu te împotrivești.

Să nu mă împotrivesc? Inima îmi bătea neregulat, iar umerii mi-au alunecat în jos în cadă. Dacă reușea să mă scufunde, eram terminată. Știam asta. Bărbia mi-a ajuns sub apă, și am intrat în panică. „Gândește, Sera. Gândește." M-am proptit în picioare, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze. „Gândește, Sera." Am văzut

taburetul. Lemn. Dacă reușeam să-l rup, îl puteam folosi ca armă.

– Îmi pare rău, a spus atacatorul printre dinți. Cineva trebuie s-o facă. Îmi pare rău...

I-am dat drumul la braț și m-am aruncat spre partea laterală a căzii. Apa s-a vărsat peste margine când m-am întins și am atins cu degetele prosopul...

Atacatorul s-a smucit într-o parte, iar picioarele mi-au alunecat pe peretele căzii. Prosopul ăla afurisit s-a agățat de ceva, răsturnând taburetul. Am auzit zăngănitul lemnului pe piatră, iar atacatorul m-a împins și mai tare în jos. M-am scufundat, împroșcând cu apă călduță cu clăbuci. Panica și teama s-au preschimbat în furie – o furie pulsatilă, zvâcnindă și incandescentă, care a pârjolit răbufnirea de groază și mi-a limpezit gândurile. M-am împins cât am putut de tare în capătul căzii, cu toată forța.

Răbufnirea de forță l-a făcut pe bărbat să-și slăbească strânsoarea. Am ieșit la suprafață, apa scurgându-mi-se pe față. Tușind, mi-am lăsat cu putere capul pe spate, lovindu-l în bărbie.

– Fir-ar, a mârâit bărbatul, alunecând în spate.

Ignorând junghiul de durere ascuțită ce mi-a străbătut șira spinării, am continuat să mă mișc, în timp ce atacatorul încerca să-și redobândească echilibrul în apa ce se aduna în jurul căzii. M-am răsucit într-o parte și mi-am azvârlit brațul peste marginea laterală a căzii. Am simțit cum porțelanul se împinge în pielea mea în timp ce mi-am trecut capul prin golul care se crease brusc între panglică și gâtul meu. M-am cățărat peste marginea căzii, lăsându-mă în jos pe podeaua udă. Cu răsuflarea întretăiată, m-am învârtit pe genunchi, însă n-am ajuns prea departe.

Cineva s-a izbit în mine, împingându-mă la podea, țintuindu-mă cu genunchiul în spate.

– Dă-te jos de pe mine! am strigat, și, preț de o clipă scurtă și îngrozitoare, mi-am amintit de dimineața aceea cu Tavius, când mă țintuise la fel pe pat.

Gustul amar al panicii amenința să se întoarcă, să mă copleșească.

„Nu. Nu. Nu..."

L-am auzit pe bărbat înjurând și am simțit cum, brusc, greutatea lui nu mă mai apasă. Nu am știut dacă alunecase cumva din pricina apei, dar, acum, că aveam brațele libere, am apucat piciorul taburetului. Momentul de respiro a fost însă prea scurt. I-am simțit mâinile în jurul gâtului chiar pe când am lovit cu taburetul, bucurându-mă de iureșul sălbatic de satisfacție pe care am simțit-o când marginea taburetului s-a izbit de ceea ce mi s-a părut a fl tâmpla lui. Și-a slăbit strânsoarea din jurul gâtului, și am auzit un strigăt. Am înaintat în patru labe, m-am ridicat pe genunchi și am izbit taburetul de marginea căzii. Acesta s-a rupt în două de la impact, și am rămas în mână cu un picior de taburet cu un capăt ascuțit.

Bărbatul m-a înșfăcat, dar eram udă și alunecoasă, și n-a reușit să mă prindă bine. Am țipat și m-am răsucit din talie, înfigând bucata de lemn ruptă în carne – în orice parte a corpului la care am reușit să ajung. L-am nimerit în abdomen – în lateral. Bărbatul a urlat, împleticindu-se în spate și alunecând în băltoaca formată. A căzut cu forță, crăpându-și capul de marginea laterală a căzii. S-a prăbușit la podea, nemișcat, și atunci l-am văzut pentru prima oară. Păr brunet, creț. Piele rozalie. Vârstă mijlocie. Mi s-a părut oarecum familiar. Chiar atunci am simțit o pală de vânt rece ca gheața suflând prin odaia pentru îmbăiat, încărcând aerul cu energie. Am scos bucata de lemn din corpul bărbatului și m-am ridicat, ghemuită, privind în sus chiar pe când mai multe umbre s-au desprins de pe

pereții din piatră de umbre și din colțurile încăperii, de parcă ar fi fost invocate, și ușile s-au deschis cu putere.

– *Nyktos*, am șoptit eu și m-am prăbușit în genunchi.

Zeul primitiv a ajuns în fața mea dintr-o suflare, aproape fără să privească spre bărbatul de lângă cadă. Am văzut umbre pulsându-i sub pielea-i tot mai subțire. Fâșii strălucitoare de *eather* i s-au învolburat în ochi.

– Sera.

Preț de o clipă, mi s-a părut că am auzit îngrijorare în vocea lui, că am văzut o teamă reală în privirea lui, dar fără îndoială mi se păruse, de la teamă.

– Ești bine?

M-a cuprins cu brațele.

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap.

– Cum de-ai știut? Mi-am amintit în clipa în care am rostit întrebarea. Sângele meu.

– Am simțit-o. S-a aplecat spre mine și mi-a dat la o parte părul care mi se lipise de față. Trăsăturile i s-au accentuat. Teama ta. I-am simțit gustul.

Am auzit pași oprindu-se în afara odăii pentru îmbăiat și l-am auzit pe Saion mârâind:

– *Pe toți sorții.*

M-am uitat peste umărul lui Nyktos și l-am văzut pe Ector în pragul ușii, lângă Saion. A pălit când a văzut scena din fața lui.

– Ne-a prins bine să am sângele tău în mine, a zis Nyktos.

Și-a coborât privirea, oprindu-se asupra gâtlejului meu. Maxilarul i s-a încleștat.

– Mai precis, cât din emoțiile mele poți simți din pricina sângelui meu, când nu sunt lângă tine?

– Doar pe cele extreme.

– Mi se pare ușor invaziv, am bombănit.

M-a privit cu ochi argintii învolburați.

– O parte din mine e uluită și oarecum amuzată că poți să fii furioasă din pricina *asta* în momentul de față. S-a oprit, privind din nou spre gâtul meu. Cealaltă jumătate este... Nu și-a încheiat fraza, însă lujeri groși de umbre s-au revărsat pe podea, forțându-l pe Ector să se dea un pas în spate. Zeul și-a întors brusc capul spre el.

Reacția lui... Oare chiar era îngrijorat? Avea importanță dacă era? Pentru că... eram valoroasă pentru el în clipa de față. Ba nu, nu eu eram importantă, ci ceea ce purtam în mine. Sigur că ar fi îngrijorat să nu cumva să piardă tăciunele de viață și cine știe ce altceva va fi făcut tatăl lui.

– Adu-mi un prosop, a poruncit Nyktos, mișcându-se și acoperindu-mi trupul cu al lui, dar în jurul lui se strângea atâta întuneric cețos, încât mă îndoiam că vreunul dintre zei putea vedea ceva. Nu acela, a zis el când Saion s-a apropiat și s-a întins spre cel care fusese pe taburet. Unul care nu a fost atins.

– Desigur.

O clipă mai târziu, Saion i-a înmânat un prosop.

Nyktos mi l-a așezat pe umeri, dar nu i-a dat drumul. l-a ținut marginile apropiate și mi-a mai dat la o parte câteva șuvițe umede. *Eather*-ul din ochii lui și din fâșiile ce răzbeau prin umbrele ce se învolburau în jurul lui era foarte strălucitor.

– A încercat să te stranguleze? a întrebat Nyktos încet... prea încet.

– A încercat, am spus, înăbușindu-mi un tremur. A eșuat, după cum vezi.

Asta nu a părut să-l liniștească. M-a atins cu tandrețe pe gât.

– Ar fi bine să nu te învinețești.

Mi-am întors brusc privirea spre el. O spusese de parcă ar fi putut să o preschimbe în realitate prin

simpla-i voință, iar eu nu îmi dădeam seama de ce-i păsa.

– Sunt bine, am repetat, apucând prosopul chiar sub locul în care-l ținea el. Adică, sunt aproape convinsă că nu mă voi mai îmbăia în viața mea, dar sunt bine.

Nyktos s-a holbat la mine, ușor încruntat.

– E... Hamid, a murmurat Saion, și l-am văzut întorcându-se spre locul în care zăcea întins bărbatul care mă atacase. Ce naiba?

Numele mi s-a părut cunoscut. Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc cine era.

– Cel... care a venit la curte ca să anunțe lipsa Gemmei?

Bărbatul a gemut, făcându-mă să privesc peste umărul lui Nyktos.

– E încă în viață, a spus Saion, iar Ector a înaintat.

Nyktos s-a întors spre ei.

– Nu...

S-a întâmplat atât de repede... Un arc de energie albă-argintie a străbătut odaia pentru îmbăiat și l-a izbit pe Hamid în plin. Am icnit, surprinsă, și m-am smucit în spate. Nyktos m-a cuprins cu brațul pe după mijloc, prinzându-mă înainte să cad. M-a tras la pieptul lui, îndreptându-mă. Aura de *eather* l-a înghițit pe bărbat, pârâind și împroșcând, după care nu a mai rămas nimic din el, în afară de un praf fin.

– Nu știu dacă voi mai putea folosi vreodată odaia asta pentru îmbăiat, am murmurat, iar Saion s-a uitat spre mine și a ridicat din sprâncene.

Nyktos a tras adânc aer în piept, forțat, iar umbrele s-au îndepărtat de el, retrăgându-se spre pereți și colțuri.

– L-ai ucis, a zis el.

– Nu ar fi trebuit s-o fac? a întrebat Ector, coborându-și mâna. A încercat s-o ucidă și, *din cine știe ce motive,* se pare că nu prea te încântă ideea.

– M-ar fi bucurat nespus moartea lui *după* ce vorbeam cu el, a zis Nyktos, țintuindu-l pe zeu cu o privire mânioasă, și atunci mi-am dat seama că bărbatul nu fusese doar ucis, ci sufletul lui fusese distrus cu totul. Acum, nu-l mai putem interoga, a adăugat Nyktos.

– Fir-ar! Aparent, Ector tocmai își dăduse seama de același lucru. Și-a trecut mâna prin păr. S-ar putea să fie nevoie să gândesc înainte să acționez.

– Crezi? s-a răstit Nyktos.

Ector s-a înfiorat.

– Scuze?

– Tu vei curăța mizeria de-aici, i-a spus Nyktos lui Ector, după care m-a scos din încăpere.

– Bucuros, a zis Ector. Cred că voi avea nevoie de o găleată și de un mop. Poate și de o mătură... S-a oprit când zeul primitiv i-a aruncat o privire urâtă. Sau aș putea folosi doar prosoape și alte cele.

Am dat să mă uit peste umăr, însă Nyktos m-a condus spre șezlong, în timp ce Rhain a intrat în odaia pentru dormit și s-a oprit brusc.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu sabia scoasă.

– Hamid tocmai a încercat să o asasineze pe Sera, i-a răspuns Saion din pragul ușii ce ducea spre odaia pentru îmbăiat.

Rhain și-a vârât sabia în teacă, părând confuz.

– De ce naiba ar face Hamid una ca asta?

– Asta aș vrea și eu să știu, a zis Nyktos și s-a așezat lângă mine pe șezlong.

În șemineul tăcut s-au aprins brusc flăcări, făcându-mă să tresar. L-am privit cu ochii mari.

– Magie primitivă, mi-a zis el absent, de parcă ar fi aprins o lumânare. Unde ți-e halatul?

– Nu... știu.

A apucat o pătură decorativă, apoi s-a oprit.

– Nu trebuie să dai drumul bucății de lemn, dar trebuie să lași prosopul, mi-a spus el încet, iar eu m-am uitat la el, confuză, după care mi-am dat seama că încă țineam în mână piciorul taburetului. Nu se uită nimeni, mi-a zis el.

În clipa aceea, nu îmi păsa nici dacă mă vedea toată lumea din Ținuturile Umbrelor. Am dat drumul prosopului, după care am simțit pe umeri greutatea caldă a păturii. Mi-am încleștat degetele pe marginile ei, pentru că nu eram tocmai pregătită să mă despart de singura armă pe care o aveam.

– Aș vrea să fi avut pumnalul, am murmurat, adresându-mă nimănui în particular.

Toți, inclusiv Nyktos, m-au privit de parcă m-aș fi lovit la cap. Am oftat.

– Cum a intrat aici? a întrebat Rhain, întorcându-se spre uși și ducându-se cu pași apăsați spre ele, apoi verificându-le. Nu par să fie forțate.

– Am lăsat ușile descuiate, am zis, închizând scurt ochii. M-am gândit că le va păzi cineva.

– Și eu, a murmurat Rhain, privindu-l peste umăr pe Nyktos.

M-am holbat la zeul primitiv, la fel de confuză. Nu pusese pe nimeni de pază ca să se asigure că nu aveam să încerc vreo ispravă?

Un mușchi al maxilarului i-a zvâcnit.

– Nu am apucat să mă ocup de asta.

– A fost ocupat în dimineața asta, a intervenit Saion. Mai întâi, a trebuit să vă asigure pe toți cei care cloncăneați în jurul lui ca niște clești că era în regulă, după care a trebuit să verifice daunele suferite de Metereze.

Nu știam ce să cred despre faptul că nu făcuse o prioritate din statutul meu de... prizonieră aici.

– Meterezele au fost deteriorate?

– Foarte puțin, a răspuns Nyktos.

– Și au mai fost și alți morți? am întrebat.

Și-a întors privirea spre mine. Preț de o clipă, am crezut că nu avea să îmi răspundă sau că poate avea să mă acuze că nu-mi păsa.

– Au fost răniți, însă nici unul mortal.

Am răsuflat ușor și am încuviințat din cap. Măcar erau vești bune.

– Deci, am spus eu tărăgănat, ridicându-mi privirea spre zeul primitiv, un bărbat necunoscut tocmai a încercat să mă ucidă.

– Așa se pare, a încuviințat Nyktos pe un ton calm, trecându-și degetul mare peste bărbia mea, apoi oprindu-se brusc. Și-a luat mâna de pe fața mea și s-a ridicat. Au trecut câteva clipe, după care m-a întrebat: A spus ceva?

– Doar că... îi pare rău și că era nevoit să o facă, am răspuns eu.

– De ce ar crede că era nevoit să o facă? a întrebat Rhain. La naiba, nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva de la el.

– L-ai cunoscut bine?

– Îndeajuns încât să știu că era liniștit și retras. Binevoitor și generos, a zis Rhain. Și îl ura pe Kolis la fel de mult ca oricare dintre noi.

M-am concentrat asupra acestei informații.

– Locuia de mult aici?

Nyktos a încuviințat din cap.

– Era un semizeu care nu a trecut prin Ascensiune – nu a avut suficient *eather* în el pentru ca schimbarea să aibă loc, însă mama lui a vrut să facă parte din viața lui. Era zeiță.

– Era? am șoptit eu.

– A fost ucisă cu câțiva ani în urmă, a zis Nyktos, fără să intre în detalii.

Și nici nu era nevoie să o facă.

– Kolis?

– l-a distrus sufletul, mi-a spus Nyktos, și am simțit un gol în piept. Nici măcar nu știu de ce, a continuat el. La vremea respectivă, făceau parte din curți diferite. Ar fi putut fi orice: un lucru pe care l-a perceput drept o insultă sau refuzul ei de a i se supune. S-a asigurat că Hamid a aflat detaliile morții ei.

– Pe toți zeii, am șoptit eu, dezgustată.

Saion s-a uitat la mine, privind spre gâtul meu: spre semnul pe care mi-l lăsase Nyktos. Mi-am ridicat pătura mai sus.

– Se poate să fi aflat cumva ce plănuiește ea să facă?

M-am crispat.

– Imposibil, a ripostat Rhain. Nimeni n-ar îndrăzni să vorbească despre ce plănuiește ea.

– Despre ce *plănuiam,* am bombănit, însă nu a părut să mă audă cineva.

– Știi al naibii de bine că nici unul dintre noi nu i-am fi nesocotit ordinele. N-am vrea să-l înfuriem, a zis Ector, ițindu-și capul din odaia pentru îmbăiat. Și, spre deosebire de mine, Nyktos s-ar gândi înainte să ne distrugă sufletul, ca să își facă de cap cu noi după moarte.

Însă ce motiv ar fi avut un muritor cu care nu mai interacționasem până atunci să simtă că trebuia să mă ucidă? Apoi mi-am dat seama de un lucru.

– A venit să o viziteze pe Gemma. Cred că în timpul atacului sau după aceea, am spus eu, iar Nyktos s-a întors spre mine. Aios a zis că Gemma a fost trează doar pentru scurt timp. Nu îndeajuns încât să afle dacă știa ce i s-a întâmplat. Se poate să știe și să-i fi spus ceva lui Hamid când Aios nu era de față?

– Se poate, a zis Nyktos.

– Gemma e încă aici, a zis Ector trecând pe lângă Saion, cu o stivă de prosoape pe brațe. Dormea când am verificat eu, adică chiar înainte să ne vedem la parter. Deci acum... cât? Mai puțin de treizeci de minute?

Nyktos s-a întors spre Rhain.

– Găsește-o pe Aios și află dacă Hamid a fost vreodată singur cu Gemma. Pune-o pe Aios să stea cu ea, chiar dacă încă doarme. Apoi vreau să verifici casa lui Hamid și brutăria la care lucra. Vezi dacă descoperi ceva interesant.

– Desigur.

Rhain mi-a aruncat o privire, a făcut o plecăciune, după care a ieșit degrabă din încăpere.

Încă mă gândeam la ce ar fi putut Gemma să-i spună lui Hamid.

– Dar, dacă Gemma și-a dat seama că a murit și că eu am adus-o înapoi la viață, de ce l-ar face asta pe Hamid să încerce să mă ucidă? Era îngrijorat din pricina Gemmei. Nu ar fi fost fericit că e în viață?

– Așa ai zice. E o întrebare bună, la care mi-ar fi plăcut să aflu răspunsul, a zis Nyktos, aruncându-i o privire tăioasă lui Ector, care se uita cu atenție la podea, de parcă ar fi fost de mare interes. Apoi s-a concentrat din nou asupra mea. Sigur ești bine? a întrebat, iar eu am încuviințat din cap. S-a întors oricum spre locul în care mă aflam eu. Lasă-mă să-ți văd iar gâtul.

Am stat nemișcată cât mi-a dat părul la o parte cu degetele, atingându-mi umărul, încercând cu disperare să nu mă gândesc la cum mă atinsese înainte – la cum mă ținuse în brațe. Și-a ridicat privirea spre mine, și, când a vorbit, mi s-a părut că vocea îi era mai groasă, mai intensă.

– Nu cred că îți vor rămâne vânătăi.

– *Iar* îmi citești emoțiile?

Nu a spus nimic când mi-a dat drumul la păr, atingându-mi obrazul cu degetele – cu degetele *calde*.

– Pe toți zeii! am strigat eu și m-am ridicat brusc.

Nyktos s-a uitat la piciorul de scaun rupt pe care-l țineam în mână de parcă s-ar fi temut că aveam să-l folosesc împotriva lui, lucru care era atât de absurd, încât chiar mă făcea să vreau să-l folosesc.

– Ce e?

– Pielea ta. E caldă, i-am spus, întrucât uitasem de asta până atunci. E caldă de azi-noapte, după ce... M-am oprit, căci Ector se uita spre noi, curios. Ei bine, de noaptea trecută. E din cauză că te-ai hrănit?

Nyktos s-a încruntat.

– Nu. Nu s-ar fi schimbat din cauza asta. Pielea mea e rece de când mă știu. Probabil și pielea lui Kolis e la fel.

– Ei bine, acum nu e, i-am spus. Nu-ți dai seama? Când el a clătinat din cap, m-am uitat spre ceilalți doi zei. Nici voi n-ați observat?

Saion s-a înecat de râs.

– De ce am observa?

– E destul de ușor de observat.

– Dacă îl atingem, a ripostat Ector. Și nu-l atingem nicicare. Nu-i place să fie atins.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la Nyktos.

– Mie nu mi-a lăsat impresia asta.

– Da, păi, îi place felul în care-l atingi tu, a zis Ector.

În mod surprinzător, am simțit că mă înroșesc la față.

Nyktos s-a întors spre zeu.

– Îți dorești, cumva, să mori azi? a mârâit el, iar eu am început să mă întreb același lucru.

– Încep să cred că da, a murmurat Ector, după care a mutat grămada de prosoape pe care o ținea în mână. Dar lasă-mă să te ating. Să văd dacă spune adevărul.

Mi-am dat ochii peste cap.

– De ce aș minți în privința asta?

– De ce nu am pune la îndoială tot ce-ți iese pe gură? a ripostat Nyktos.

O sută de replici usturătoare mi-au stat pe vârful limbii, însă am încremenit și m-am blocat. Acuzația lui era justificată, însă răceala din tonul lui mi-a adus aminte atât de tare de mama, încât m-a zguduit până în străfundul ființei.

Ector s-a dus spre Nyktos, în timp ce acesta din urmă s-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă. M-am forțat să-mi amintesc instrucțiunile de respirație primite de la Sir Holland și m-am concentrat asupra lui Ector.

Zeul l-a atins pe Nyktos pe mână și a căscat imediat ochii.

– Ei, drăcie, chiar *ai* pielea caldă.

– Nu are nici o logică, a zis Nyktos, holbându-se în continuare la mine. Îi puteam simți privirea. Trebuie... să fie de la sângele tău.

– Dacă chiar e așa, nu e ca și cum aș fi făcut-o intenționat.

– Nici nu am sugerat asta.

– Ești convins?

Am răsuflat, cu greu, și-am scăpat piciorul de lemn al scaunului când o durere ascuțită mi-a străbătut craniul de-a lungul maxilarului, lăsând în urma ei o pânză dureroasă tremurândă.

Nyktos a venit spre mine.

– Ești bine?

– Da, am scrâșnit, acoperindu-mi fața cu palma.

Am mijit ochii din pricina luminilor care deveniseră brusc prea puternice.

– Te doare capul?

– Sau fața? a întrebat Ector.

– Puțin. Am tras aer în piept, superficial, în timp ce durerea pulsatilă mi s-a oprit în tâmplă și sub ochi. E

doar o... durere de cap. Sunt bine. N-ar trebui să mergem spre... Auu, am murmurat eu, clipind des, când am avut impresia că mi s-a mișcat podeaua sub picioare. Ce senzație stranie!

Nyktos a apărut brusc lângă mine. M-a apucat de braț, și abia de i-am simțit atingerea.

– Ce anume?

– Podeaua, am zis eu, iar el s-a încruntat mai tare.

– Ești amețită? a întrebat Nyktos, iar eu am încuviințat scurt din cap, însă mi-am dat seama că fusese o prostie din partea mea, pentru că durerea s-a accentuat. Ți-am luat prea mult sânge...

– Nu e de la asta, i-am spus. Am mai avut dureri de cap și înainte – uneori, în tâmple și sub ochi. Alteori, în maxilar.

A ridicat din sprâncene.

– Cât de des le ai?

– Când și când. Atât de... intens, o singură dată înainte. Cred că s-ar putea să am o problemă la un dinte. Am sângerat puțin la periaj, am spus eu.

Ector a lăsat prosoapele din mână și s-a holbat la mine.

– Când a început?

– Sângerarea? am întrebat, înfiorându-mă.

– Oricare dintre simptome, a întrebat Nyktos.

– Nu știu. Cu câțiva ani în urmă. Nu e... Nu e mare scofală. Și mama le are uneori. Durerile de cap. Așa că poate de la asta mi se trage.

Acum, și Nyktos se holba la mine, iar trăsăturile lui mi s-au părut straniu de accentuate.

– Nu sunt așa convins că asta e cauza.

– Atunci, ce-ar putea fi? am întrebat eu.

– Imposibil, a șoptit Saion, și nu îl mai văzusem niciodată atât de tulburat. Știu la ce te gândești, dar e imposibil.

– Ce anume? m-am forțat eu să rostesc, încercând să ignor durerea pulsatilă. Ce e imposibil?

– Lucrul la care mă gândesc chiar *este* imposibil, dar cred că știu ce s-ar putea să te ajute, a zis Nyktos, după care s-a întors spre zei. A fost de ajuns o singură privire ca aceștia să iasă din încăpere. Ce-ar fi să te întinzi? mi-a spus el. Mă întorc imediat.

Pentru prima dată, nu l-am contrazis. Am încuviințat din cap. A pornit spre ușă, însă s-a oprit.

– Voi pune un paznic la ușă, a zis el, cu capul ușor plecat. Vei fi în siguranță.

Nyktos a ieșit din încăpere înainte să apuc să spun ceva, și, la cât de rău mă durea capul, nici măcar n-am reușit să-i interpretez purtarea sau să pricep ce anume i se părea imposibil. Mi-am amintit unde îmi era halatul, așa că m-am dus spre șifonier și am reușit să-l îmbrac. La întoarcere spre pat, m-am oprit într-adevăr să ridic piciorul de scaun rupt de jos. Avea sânge la un capăt, și, cu sau fără paznic la ușă, nu aveam de gând să-mi asum vreun risc.

M-am urcat în pat și mai că mi-am îngropat fața în grămăjoara de perne. Nu am fost singură prea mult timp. Nektas a sosit la scurtă vreme după plecarea lui Nyktos. Nu mi-a vorbit, iar pe mine mă durea prea tare capul ca să mă deranjeze tăcerea lui.

Dragoninul se afla acum pe balcon; lăsase ușa întredeschisă. Din când în când, atunci când țineam ochii deschiși, îl vedeam trecând prin fața ușii, de parcă ar fi verificat să vadă ce fac.

Nu peste multă vreme, a intrat în încăpere și m-a anunțat, așa cum mai făcuse și altă dată, că Nyktos avea să sosească.

– Îl simți? am întrebat eu, cu jumătate de față încă afundată în perne.

Nektas a încuviințat din cap și s-a oprit în mijlocul odăii.

– Din pricina... legăturii?

A încuviințat din cap.

– Îți place să fii legat de un zeu primitiv?

A încuviințat din nou.

– Pentru cei mai mulți dintre noi, e o alegere. Nektas m-a privit, fără să clipească. Ne legăm de bunăvoie și de aceea o considerăm o onoare. La fel și zeul primitiv.

„Pentru cei mai mulți dintre noi?"

– Legătura s-a transferat de la tatăl lui la el?

– Nu. Nu așa funcționează. Când tatăl lui a murit, legătura a fost ruptă. Cei legați de Nyktos au ales să fie legați de el.

– Și cei care nu se încadrează în categoria *celor mai mulți dintre voi?* am întrebat, înfiorându-mă când mi-a zvâcnit capul, semn că trebuia să tac.

Nektas nu mi-a răspuns numaidecât.

– Legătura poate fi forțată, ca aproape orice alt lucru. Unii dragonini nu au de ales.

– Cum au stat lucrurile în cazul... dragoninului de noaptea trecută? Cel stacojiu?

– Nu știu dacă a ales sau nu legătura, dar Kolis nu îți oferă posibilitatea de a alege, asta știu.

Ușa s-a deschis înainte să apuc să întreb cum putea Kolis sau orice alt zeu primitiv să forțeze o legătură. Nyktos a intrat cu pași apăsați, cu o cană mare în mână. S-a uitat imediat la mine, fără să-și întoarcă privirea.

– Mulțumesc, i-a spus dragoninului. Apoi mi s-a adresat mie: Cum te simți?

– Mai bine.

– Minte, a spus Nektas.

– De unde știi? am bombănit eu.

– Dragoninii au un simț al mirosului ascuțit, mi-a zis Nyktos, așezându-se lângă mine. Pe lângă un simț al

vederii și un simț al auzului ascuțite.

– Durerea are miros?

– Totul are miros, a răspuns Nektas când l-am privit confuză. Orice persoană are un miros unic.

– Eu a ce miros? am întrebat eu.

– Miroși a... A tras adânc aer în piept, iar eu am făcut o grimasă. Miroși a moarte.

M-am holbat la el de pe grămăjoara de perne, cu gura căscată.

– Ce nepoliticos!

Nyktos și-a dres glasul și și-a plecat bărbia.

– S-ar putea să se refere la mine.

– Întocmai, a confirmat dragoninul.

M-am uitat la Nyktos și apoi mi-am dat seama la ce se referea. Am simțit un val de căldură în gâtlej.

– M-am îmbăiat...

– Îmbăiatul nu va spăla un astfel de miros, a ripostat Nektas.

M-am holbat la ei.

– Ei bine, e... și mai nepoliticos din partea ta să spui asta.

Nektas și-a înclinat capul, și nările i-au fremătat când a tras din nou aer în piept.

– Mai miroși și a...

– Te poți opri, i-am spus eu. M-am răzgândit. Nu am de ce să știu.

Mi s-a părut ușor dezamăgit.

– Ți-am adus o băutură care cred că ar putea să te ajute cu durerea de cap, a spus Nyktos. Nu e prea grozavă la gust, dar funcționează.

M-am ridicat puțin și m-am întins după cană.

– E un soi de ceai? am întrebat, apucând cana caldă. Sir Holland mi-a pregătit un ceai data trecută când m-a durut capul atât de tare.

– E ceai, dar mă îndoiesc că e același, a răspuns Nyktos. Ar trebui să îți potolească durerile.

– Și de la ceaiul lui mi-a trecut durerea de cap. Am mirosit lichidul închis la culoare. Miroase la fel. Am luat o gură și am recunoscut aroma mentolată dulce și pământoasă. Și are același gust. Mielărea? Mentă? Și alte ierburi pe care nu mi le amintesc? Și, lasă-mă să ghicesc, trebuie să-l beau pe tot cât e cald?

Nyktos a părut surprins.

– Da.

– E aceeași băutură, slavă zeilor!

Am luat o gură mare, după care m-am forțat să termin ce mai rămăsese.

– Asta a fost... impresionat, a murmurat Nektas.

– Și m-a durut puțin, am scrâșnit eu, pentru că mă usturau ochii și gâtlejul. Dar funcționează, așa că merită.

Nyktos mi-a luat cana goală.

– Ești convinsă că e același ceai?

– Da. M-am întors iar pe o parte. E același. Sir Holland mi-a dat și un săculeț cu ierburile din care e făcut, în caz că avea să mă mai doară capul.

– A zis de ce credea că ceaiul te va ajuta? m-a întrebat Nektas.

– Nu-mi amintesc să o fi făcut. Mi-am vârât mâinile sub pernă. Mama are migrene, așa că poate s-a gândit că asta aveam și eu și că avea să mă ajute.

– Nu are logică, a zis Nyktos, încruntându-se și așezând cana pe noptieră. Un muritor n-ar avea cum să știe despre acest soi de ceai.

Am ridicat dintr-o sprânceană, simțind deja cum durerea se aplanează.

– E un ceai special sau ce?

– Nu ar fi cunoscut în tărâmul muritorilor. Nektas s-a uitat la zeul primitiv, apoi la mine. Ești convinsă că Sir

Holland despre care zici e muritor?

– Da. Am râs. E muritor. M-am uitat când la unul, când la celălalt. Poate că ceaiul e mai cunoscut decât vă dați voi seama.

– Poate te înșeli tu, și Sir Holland nu e muritor, a ripostat Nektas.

– Când au început, mai precis, durerile de cap? ne-a întrerupt Nyktos. Ai spus că în urmă cu câțiva ani?

Mi-am întors privirea spre el.

– Nu știu. Poate cu un an și jumătate în urmă? Aproape doi?

– Asta nu înseamnă cu câțiva ani în urmă, a comentat Nyktos.

– Scuze! Mai devreme, când m-ați interogat, aveam impresia că-mi crapă capul în două.

Nyktos părea să încerce să își înăbușe un zâmbet.

– Și nu au fost mereu la fel de intense ca asta de astăzi?

– Nu. În mod normal, le pot ignora și în cele din urmă dispar. E doar a doua oară când mă doare atât de tare.

Nyktos mi-a privit cu atenție chipul, de parcă ar fi căutat răspunsuri.

– Și sângerarea la periaj?

– Nu e constantă, am spus. Crezi că e de la un dinte? Odată, tatăl meu vitreg...

– Nu e o infecție dentară, m-a întrerupt Nektas.

– Simți și mirosul infecțiilor? i-am tăiat-o eu.

– De fapt, da, îl simt, mi-a zis el.

– Ah. M-am cuibărit mai tare în perne. Sună cam scârbos.

– Poate fi, mi-a confirmat dragoninul.

– Nu are importanță dacă o infecție miroase sau nu rău, mi-a zis Nyktos, iar eu am mijit ochii spre el. Și nici nu e vorba despre o migrenă.

– Nu mi-am dat seama că zeul primitiv al morții e și vraci, am bombănit.

Mi-a aruncat o privire indiferentă.

– Deja te simți mai bine, nu-i așa? De data asta cu adevărat.

– Da, așa e.

– Atunci, asta este. S-a uitat la Nektas, iar dragoninul a încuviințat din cap. Cred că ceea ce simți este un simptom al Sacrificiului.

– Ce? M-am ridicat brusc în șezut, tresărind când durerea pulsatilă s-a intensificat preț de o clipă, estompându-se apoi. E imposibil. Părinții sunt muritori. Nu sunt semizeu...

– Nici nu sugerez că ai fi, m-a întrerupt Nyktos, zâmbind larg preț de o clipă. Cred că tăciunele de viață care a fost pus în tine îți provoacă efecte secundare asemănătoare cu cele ale Sacrificiului. Ai vârsta potrivită.

– Un pic cam târziu, a adăugat Nektas.

M-am încruntat la dragonin.

– Nu pricep.

– Semizeii trec prin Sacrificiu pentru că au *eather* în sânge. Tăciunele pe care tatăl meu l-a așezat în tine este *eather*. El îți alimentează darul și ar fi îndeajuns de puternic încât să provoace simptome – simptome care ar fi chinuitoare în lipsa amestecului potrivit de ierburi descoperit cu multă vreme în urmă de către un zeu care se pricepea la amestecat poțiuni. A durat sute de ani – sau cel puțin așa mi-a spus tata. O poțiune făurită din necesitate, pentru că nici un alt medicament nu alina durerile de cap și celelalte simptome asociate cu Sacrificiul, mi-a explicat Nyktos. Li se administrează tuturor zeilor când încep să treacă prin Sacrificiu și tuturor semizeilor despre care știm. Colțurile buzelor i

s-au lăsat în jos. Motiv pentru care mi-ar plăcea să aflu cum de știa un muritor despre această poțiune.

Și mie la fel, însă erau alte lucruri mult mai importante pe care voiam să le aflu.

– Asta înseamnă că voi trece prin Ascensiune?

– N-ar trebui, mi-a zis Nyktos. E doar un tăciune de viață – un tăciune de *eather*. Mai puternic decât cel care s-ar regăsi într-un semizeu, însă nu ești o urmașă a zeilor. Nu face parte din tine. Probabil vei mai avea simptome câteva săptămâni sau cel mult câteva luni, după care vor dispărea. Vei fi bine.

Eram ușurată, mai ales după ce aflasem de la Aios despre Sacrificiu. Jucându-mă cu vârfurile părului, m-am uitat la Nyktos. Pe măsură ce durerea a continuat să se estompeze, a fost înlocuită de numeroase întrebări și de lucruri pe care voiam să le spun.

Nektas și-a dres glasul.

– Vă rog să mă scuzați.

Dragoninul nu a așteptat un răspuns, ci a părăsit încăperea, lăsându-ne pe Nyktos și pe mine singuri. Zeul primitiv mă privea așa cum o făcuse mereu, însă și cu o precauție pe care nu o mai afișase până atunci.

– Dacă începe să te doară iar capul sau dacă apare vreun simptom care nu ți se pare normal, ceaiul le va împiedica să se agraveze, a spus el. Așa că nu aștepta.

– Așa voi face.

Mi-am răsucit o șuviță de păr pe după deget. A rămas o clipă locului, după care a dat să se ridice.

– Ar trebui să te odihnești. Știu că ceaiul te poate face să te simți obosită.

– Știu, dar...

Nyktos a ridicat dintr-o sprânceană, așteptând.

Am tras adânc aer în piept.

– Am vrut să vorbim despre...

– Noaptea trecută?

– Ei bine, nu, dar presupun că are de-a face și cu ea.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se va repeta, a zis Nyktos, iar degetele cu care-mi atingeam părul mi s-au oprit.

Hotărârea din cuvintele lui mi s-a părut ca un tăiș.

– Vei fi în siguranță aici. Vei deveni consoarta mea, așa cum a fost plănuit.

Mâinile mi-au căzut din păr.

– Încă vrei să devin consoarta ta?

A zâmbit încordat.

– Nu a fost niciodată vorba despre ceea ce-și dorește vreunul din noi. A fost vorba doar despre ceea ce trebuie făcut. Și, dacă nu vom continua, oamenii vor începe să intre la bănuieli.

Inima a început să-mi bată cu putere.

– Voi fi consoarta ta doar cu numele?

Și-a înclinat capul.

– Te aștepți la altceva? Crezi că interesul meu față de tine îmi anulează judecata? Mai ales după ce am aflat cât de perfidă ești?

Am avut senzația că aerul pe care l-am tras în piept mi-a pârjolit măruntaiele.

– Nu mă aștept la nimic de la tine. Nu mă aștept la iertare sau înțelegere din partea ta. Vreau doar șansa de a...

– De a ce? De a te justifica? Nu e nevoie. Știu tot ce trebuie să știu. Erai dispusă să faci orice ca să-ți salvezi poporul. Pot respecta asta. Trăsăturile îi erau la fel de dure precum pereții ce păreau să se strângă în jurul meu. Pot și să... *respect* până unde erai dispusă să mergi ca să-ți împlinești datoria. Însă cu ce scop? Dragostea nu a făcut niciodată parte din ofertă.

Știam asta. Pe toți zeii, știam asta, după toate lucrurile prin care trecuse. Doar că nu fusesem dispusă să o recunosc față de mine însămi. Nu căutam dragoste.

Nu am căutat niciodată dragoste. Și totuși, îmi era greu să spun ce voiam să zic. Cuvintele erau atât de simple și de neapreciate de mulți.

– Prietenie, am șoptit eu și am simțit un val de căldură în gâtlej. Mai este prietenia.

– Prietenie? Și dacă aș lua în calcul o astfel de variantă, nu m-aș gândi niciodată la tine. Nici vorbă să mai pot avea vreodată încredere în tine. Să nu mă îndoiesc sau să nu pun sub semnul întrebării fiecare gând sau acțiune. Nu când ai fost modelată și pregătită ca să devii orice ai crede tu că îmi doream să fii. Nu când ești doar un vas care ar fi gol de n-ar fi tăciunele de viață pe care-l porți în tine.

M-am tras în spate, cu pielea și trupul – și totul – amorțite.

Ochii i-au strălucit cu putere, și apoi și-a întors fața dinspre mine.

– Cum am spus, vei fi în siguranță aici. Vei fi consoarta mea doar cu numele, pe măsură ce vom descoperi ce a plănuit tatăl meu pentru tine. Dar nimic mai mult. Nu a mai rămas nimic altceva de discutat. Nu a mai rămas nimic altceva de zis.

CAPITOLUL 41

În dimineața următoare, stăteam lângă șemineul neaprins, uitându-mă la surcelele arse rămase. Mi-am frecat absentă palmele de genunchi. Pantalonii îmi fuseseră spălați și returnați mai devreme, împreună cu micul dejun. Davina fusese cea care mi le adusese și nu spusese mare lucru. Nu știam dacă era ceva normal sau dacă auzise și ea adevărul, în pofida avertismentelor lui Nyktos de a păstra tăcerea.

Singurul lucru bun la mâncarea în mare parte neatinsă era cuțitul pentru întins untul care fusese adus odată cu ea. Cuțitul nu l-ar fi rănit pe un zeu, însă eram convinsă că aș fi reușit să rănesc muritori cu el, așa că l-am palmat și mi l-am strecurat în gheată.

Nu dormisem bine în noaptea dinainte, nici măcar după poțiune. Gândul de a mânca nu îmi trezea deloc interesul.

Mi-am amintit de ultima dată când mă simțisem atât de *pustie*. Fusese atunci când luasem poțiunea pentru dormit. Nu era vorba doar despre Nyktos. Era vorba despre adevărul în privința lui Kolis. Era vorba despre faptul că reprezentam o amenințare pentru Ținuturile Umbrelor. Era vorba despre mine. Era vorba despre Tavius, și Nor, și lordul Claus, și toți ceilalți. Era vorba despre cât de dor îmi era de Ezra și de Sir Holland. Era vorba despre cât de mult îmi doream să-i spun mamei că nu fusesem niciodată cauza Stricăciunii. Și era...

vorba despre cât de mult îmi doream ca Nyktos să fie Ash.

Obosită, m-am jucat cu vârfurile cozii mele împletite. Era, de asemenea, vorba și despre faptul că știam că trecutul nu putea fi schimbat. Nu putea fi iertat. Nu putea fi uitat.

O bătaie în ușă mi-a întrerupt șirul gândurilor. M-am ridicat.

– Da?

– Sunt Aios.

Surprinsă, am ocolit șezlongul.

– Poți intra.

Ușa s-a deschis, și nu a fost singura care a intrat în cameră. Bele, care se aflase pe coridor mai devreme, când venise Davina, a intrat și ea. Se părea că era de gardă, și nu știam prea bine dacă se afla acolo pentru a-mi asigura mie protecție sau celorlalți.

– Vreau să vii cu mine, m-a anunțat Aios.

M-am încordat, tot mai bănuitoare.

– Unde?

– N-ar trebui să pleci nicăieri. În spatele ei, Bele stătea cu brațele încrucișate peste piept. Privirea mea s-a oprit asupra armelor pe care le purta – toate erau cu mult mai bune decât un cuțit bont pentru întins untul. I-am spus că Nyktos vrea să rămâi în odaia ta, însă, ca întotdeauna, Aios nu ascultă.

Zeița roșcată nu asculta nici acum.

– Gemma s-a trezit.

– Ah. Le-am privit când pe una, când pe cealaltă. E o veste bună, nu-i așa?

– Da, a răspuns Aios, în timp ce Bele a ridicat din umeri.

– A zis de ce s-a dus în pădure?

– Zărise un zeu care fusese la curtea din Dalos și se temea că avea să fie recunoscută. Așa că a intrat în

panică, a dat fuga în Pădurea Muribundă, s-a rătăcit în ea și apoi a văzut Umbrele. S-a ascuns puțin de ele, până au găsit-o, dar nu de aceea mă aflu aici, a spus Aios. Spune că nu știe ce s-a întâmplat după aceea – nu știe ce ai făcut.

– Și asta e bine... M-am oprit când am văzut că maxilarul i s-a încleștat. Sau nu?

– Cred că minte. Cred că știe întocmai ce ai făcut și i-a spus ceva lui Hamid, a explicat Aios. I-am zis ce a făcut Hamid și a luat-o razna, spunând că a fost vina ei. De aceea am venit. Vreau să-i spui ce ai făcut.

– Dacă interesează pe cineva, nu mi se pare o idee bună, a anunțat Bele.

– Nu interesează pe nimeni, a răspuns Aios. Cred că, dacă află că știm că a murit, ne va spune ce i-a zis lui Hamid.

Nu eram convinsă că avea să funcționeze, dar eram dispusă măcar să încerc. Ar fi fost frumos să primesc un răspuns la ceva. Totuși...

– Ai încredere în mine să îmi părăsesc dormitorul?

Aios a strâmbat din nas.

– Ce ai putea face care să mă îngrijoreze? Plănuiești ceva?

– Altceva, a adăugat Bele.

– Nu, am spus eu.

– Și nu ai nici o armă, corect? a întrebat Aios.

– Nu.

Chiar nu consideram cuțitul pentru întins unt o armă.

– Atunci, de ce n-aș avea încredere în tine?

Am ridicat din sprâncene.

– În afară de motivul evident?

– Exact asta am întrebat și eu, a adăugat Bele.

Aios a oftat.

– Uite ce e, mi-era clar – mie, cel puțin – că nu voiai să faci ceea ce credeai că trebuia să faci. Nu înseamnă că

sunt de acord cu faptele tale sau că nu sunt dezamăgită. Păreai să-l faci... Și-a ridicat bărbia și a continuat: Oricum, nu e ca și cum noi nu avem experiență când vine vorba despre a comite fapte îngrozitoare pentru că la momentul respectiv credeam că nu avem altă opțiune.

Preț de o clipă, nu am fost în stare să vorbesc.

– Ai uneltit vreodată să ucizi pe cineva care ți-a arătat doar bunătate și ți-a oferit siguranță?

Aios m-a privit în ochi.

– Probabil am făcut lucruri mai rele de-atât. Cu toții am făcut asta, a spus ea apăsat. Deci vrei să vii cu mine?

Am clipit doar.

– Da... Da, am repetat mai apăsat.

– Mulțumesc!

Aios s-a întors, poalele rochiei gri fluturându-i peste picioare.

Mi-am tras în jos mânecile puloverului și am urmat-o pe coridor, gândindu-mă ce lucruri ar fi putut face Aios care să fie mai rele decât ce avusesem eu de gând să fac. Ce ar fi putut Bele să facă. Pentru că nu negase afirmația lui Aios. Abia când am ajuns la primul etaj am întrebat:

– Unde e Nyktos? Și câte probleme o să aveți pentru că mă lăsați să ies din odăile mele?

– E în Lethe, a răspuns Bele în timp ce străbăteam holul lat și liniștit. A avut loc un fel de incident. Nu sunt sigură ce anume. Nu cred că e grav..., a spus ea când am dat să zic ceva. Dar sper că nu va afla despre scurta noastră excursie.

– Eu nu voi spune nimic, am zis eu.

– Sper și eu că nu, a remarcat Bele, oprindu-se în fața unei uși albe. A deschis-o fără să bată, intrând cu pași apăsați.

Aios a clătinat din cap când a auzit icnetul de surprindere din interiorul odăiței. Am intrat după ea și

am văzut-o pentru prima oară cu adevărat pe Gemma.

Pe toți zeii!

Stătea în șezut pe pat, cu mâinile în poală, iar rănile... îi dispăruseră complet. Nu mai avea tăieturi adânci de-a lungul frunții sau pe obraji. Pielea gâtului îi era netedă, și puteam pune rămășag că la fel era și cea de pe piept.

Nu prea aveam ocazia să văd ce efecte producea atingerea mea. Cele mai multe dintre rănile suferite de animale nu erau atât de vizibile, și nu o văzusem pe cea care îi luase viața lui Marisol. Tăciunele acesta... pe toți zeii, era la fel de miraculos precum ceea ce făcuse sângele meu pentru Nyktos.

Am înaintat în timp ce Bele a închis ușa în urma mea și am văzut că părul Gemmei, fără urme de sânge, avea o nuanță deschisă de blond, doar cu câteva tonuri mai închis ca al meu. Și avusesem dreptate: nu era cu mult mai în vârstă decât mine, poate chiar deloc. Ceea ce însemna că rezistase la curtea din Dalos mai mult decât majoritatea, pentru că nu se afla în Ținuturile Umbrelor de prea multă vreme.

Gemma s-a uitat mai întâi la Aios, apoi privirea i s-a oprit asupra mea. A înțepenit.

– Am adus pe cineva pe care cred că trebuie să cunoști, a spus Aios în timp ce s-a așezat pe pat lângă Gemma. Ea este Sera.

Femeia nu-și luase ochii de la mine. S-a cutremurat. Ochii ei căprui erau incredibil de mari. M-am oprit lângă pat.

– Nu știu dacă mă recunoști, am zis, dar...

– Te recunosc, a șoptit ea. Știu ce ai făcut.

Aios a oftat.

– Ei bine, a fost mult mai ușor decât mă așteptam. S-a întors apoi spre Gemma. Ai fi putut să-mi spui pur și simplu adevărul.

– Știu. Știu că ar fi trebuit, dar... n-ar fi trebuit să-i zic nimic lui Hamid. E mort din cauza mea. E vina mea. Îmi pare rău! Nu am vrut să spun nimic. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, și tremura. Pur și simplu, am fost luată prin surprindere și nu m-am gândit – știu ce trebuia să fac. Pe toți zeii, știu că nu trebuia să spun *nimic*.

– E în regulă. Aios a dat să-și pună mâna pe brațul Gemmei, dar s-a oprit când aceasta a tresărit. Nu îți vom face rău.

În spatele meu, Bele a scos un sunet jos de dezacord, iar Aios i-a aruncat o privire de avertizare.

– Nici una dintre noi nu-ți va face rău.

– Nu de voi mi-e teamă.

– Știu. Ci de Kolis, a spus Aios încet, iar eu mi-am îndreptat brusc privirea spre ea.

Empatia din vocea ei provenea din cunoaștere, la fel ca privirea bântuită pe care o văzusem în ochii ei.

Gemma s-a oprit din tremurat, însă a pălit și mai tare.

– Nu mă pot întoarce acolo.

– Nici nu trebuie să o faci, a promis Aios.

– Dar e vina mea că Hamid a atacat-o. Sub nici o formă Alteța Sa nu mă va lăsa să mai rămân aici.

Strângea pătura atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

– I-ai spus lui Hamid să mă atace? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

– Pe toți zeii, nici vorbă!

– Atunci, mă îndoiesc că Nyktos te va considera responsabilă, i-am spus eu, iar ea s-a uitat brusc spre mine.

În privirea ei se vedeau clar speranța și teama de a crede în acea speranță.

– Nu te va forța să mergi unde nu vrei, am spus, și eram absolut convinsă că era adevărat. Nu trebuie să te temi nici de asta.

Aios a încuviințat din cap.

– Îți spune adevărul.

O durere mi-a străpuns pieptul când am văzut cât de evident era că își dorea cu atâta disperare să creadă asta.

– Numai timpul va dovedi că am dreptate, și sper să aștepți și să nu faci nimic... nesăbuit din nou, am spus, recunoscând pe deplin cât de ironic era că eu îi sugeram să nu facă ceva nesăbuit. Ce i-ai spus lui Hamid?

Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc și și-a plecat privirea spre mâinile ei.

– Eu... știam că sunt pe moarte, a spus ea încet. Când m-a găsit celălalt zeu? Știam că sunt pe moarte, pentru că abia de i-am simțit brațele când m-a ridicat. Și... știu că am murit. Am simțit-o –am simțit cum mi-am părăsit corpul. Preț de câteva momente, nu s-a întâmplat nimic, după care am văzut doi piloni – piloni înalți până la cer – cu o lumină strălucitoare și caldă între ei.

M-am încordat. Se referea la pilaștrii de asfodele și la Vâlcea. Oare Marisol avusese parte de aceeași experiență? Știam că sufletul ei nu ar fi zăbovit prea mult. Și, dacă da, oare își dăduse și ea seama că fusese adusă înapoi? Am înghițit în sec, sperând că Ezra reușise să o abată de la această convingere sau, cel puțin, că se asigurase că nu avea să vorbească vreodată despre asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut fi în pericol amândouă, mai ales dacă auzea zeul care îl slujea pe Kolis.

– Am simțit că plutesc într-acolo și apoi am fost trasă înapoi, a spus Gemma. Am știut că cineva mă adusese înapoi. Și-a întors capul spre mine. Știam că tu ai făcut-

o. Ți-am simțit atingerea. Iar când te-am văzut, am știut. Nu pot explica, dar am știut. Pe tine te caută.

– Kolis? a întrebat Bele, iar Gemma a tresărit din nou la auzul numelui lui și a încuviințat din cap. Cum de ai știut?

– Am fost... Gemma și-a tras pătura mai aproape de talie. Am fost preferata lui o vreme. M-a ținut... A înghițit în sec, întinzându-și gâtul, iar Aios a închis ochii. M-a ținut aproape de el o vreme. A spus că îi place părul meu. Și-a întins mâna, atingând absentă una dintre șuvițele-i deschise la culoare. Vorbea despre... o putere pe care o simțea. Vorbea tot timpul despre ea. Era obsedat de ea și de cum ar fi făcut orice ca să o găsească. O *prezență. Graeca* lui.

– *Graeca?* am repetat eu.

– Este în limba străveche a zeilor primitivi, a răspuns Bele. Înseamnă viață, cred.

– Înseamnă și iubire, a spus Aios, care deschisese ochii. M-a privit încruntată. Este un cuvânt cu mai multe înțelesuri.

– Ca *liessa?* am spus eu, iar ea a încuviințat. Ei bine, e limpede că se referă la viață. Îmi închipuiam că zeul Kolis se credea în continuare îndrăgostit de Sotoria. A simțit... pulsațiile de putere pe care le-am provocat de-a lungul anilor. Știm asta.

– Ei bine, am bănuit asta, m-a corectat Bele. Dar nu am fost siguri până noaptea trecută, când au apărut dakkaii.

Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior.

– Și asta i-ai spus lui Hamid?

Gemma a răsuflat sacadat.

– Nu am înțeles niciodată la ce se referea când vorbea despre *graeca* lui. Până te-am văzut și mi-am dat seama că m-ai adus înapoi. I-am spus lui Hamid că probabil pe tine te căuta Kolis. Că tu erai prezența pe care a simțit-o

și că erai aici, în Ținuturile Umbrelor. A clătinat din cap și a înghițit din nou în sec. Știam ce s-a întâmplat cu mama lui Hamid. Mi-a povestit despre asta. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Hamid... îl ura pe Kolis, dar se și temea de el. Era îngrozit că avea să vină în Ținuturile Umbrelor și să rănească mai mulți oameni.

– Deci ăsta e motivul, a șoptit Bele, aruncându-și coada împletită peste umăr. A crezut că proteja Ținuturile Umbrelor asigurându-se că zeul Kolis nu avea nici un motiv ca să vină aici. A încercat să îndepărteze ispita. Nu-l pot acuza pentru acest raționament.

M-am holbat la ea.

– Având în vedere că eu eram ispita pe care încerca să o îndepărteze, îi cam reproșez asta.

– E de înțeles, a glumit zeița.

Pe de altă parte, înțelegeam raționamentul lui Hamid. Mă puteam închipui cu ușurință făcând același lucru. Și puteam înțelege și de ce a fi ținta unor intenții ucigașe, oricât de nobil ar fi fost motivul, nu era ceva ce putea fi uitat.

Așa mi-am dat seama că Nyktos nu avea să uite vreodată. Nu că aș fi avut nevoie să știu cum te simțeai într-o astfel de situație ca să conștientizez asta.

Cu pieptul greu, am alungat acele gânduri, în timp ce în minte mi s-a format o întrebare pe care m-am gândit că ar fi fost mai bine să nu o adresez în fața Gemmei. De ce nu venise Kolis în Ținuturile Umbrelor?

Gemma a vorbit apoi atrăgându-mi din nou atenția spre ea.

– Nu credeam că *graeca* lui era o persoană. Nu a vorbit niciodată despre ea ca și cum ar fi fost o ființă vie. Vorbea despre ea de parcă ar fi fost un obiect. Un lucru care îi aparținea.

Ei bine, Kolis părea genul care considera ființele vii doar simple obiecte.

– A spus vreodată ce avea de gând să facă cu *graeca* lui când avea să o găsească? a întrebat Aios.

– Cred că știm răspunsul la asta, a zis Bele sec.

A trebuit să fiu de acord cu ea. Kolis nu putea invoca viața. Ar fi considerat un tăciune cu o asemenea putere drept o amenințare la adresa lui și ar fi vrut să îl elimine.

– Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic, însă... S-a uitat spre noi. Le făcea ceva celorlalți Aleși. Nu tuturor, ci celor care au dispărut.

Mi-am ațintit privirea asupra ei. „Pur și simplu, dispar." Așa îmi spusese Nyktos.

– Ce vrei să spui?

– Au fost doar vorbe între ceilalți Aleși care încă erau acolo. Cei care fuseseră acolo de cel mai mult timp. Kolis le-a făcut ceva.

– Celor care au dispărut? a întrebat Bele, făcând un pas înainte.

Gemma a încuviințat din cap.

– Nu erau cum trebuie când s-au întors, a zis ea, și m-am înfiorat. Erau *diferiți*. Reci. Lipsiți de viață. Unii dintre ei au rămas în casă, mișcându-se doar în timpul orelor scurte ale nopții. Ochii li s-au schimbat. Preț de o clipă, Gemma a părut pierdută în depărtare. Au devenit de culoarea pietrei de umbre, a continuat ea. Negri. Păreau mereu... flămânzi.

Cuvintele ei mi-au amintit vag de ceva. Ceva familiar.

– Felul în care *se holbau* era înspăimântător. Vocea Gemmei părea doar o șoaptă bântuitoare. Modul în care păreau să urmărească fiecare mișcare pe care o făceai, fiecare bătaie a inimii. Erau la fel de înspăimântători ca el. Și-a relaxat ușor degetele cu care strângea pătura. I-a numit renăscuții lui. Revenanții lui. A spus că erau o

lucrare în desfășurare. A râs, însă slab. L-am auzit spunând o dată că avea nevoie doar de *graeca* lui pentru a-i perfecționa.

Aios a privit peste umăr spre Bele și apoi spre mine. Nu părea ca Gemma să mai aibă ceva de împărtășit, dar, și dacă ar fi avut, am simțit toate trei că nu aveam să mai aflăm nimic astăzi. Femeia părea pe punctul de-a se fărâmița. După ce Aios a asigurat-o că se putea odihni în siguranță aici și a părut că Gemma o crezuse, am plecat.

M-am oprit la ușă, căci mi-a venit în minte un gând. M-am întors cu fața spre Gemma, în timp ce Aios și Bele m-au așteptat pe coridor.

– Îmi pare rău!

A părut confuză.

– Pentru ce?

– Pentru că te-am readus la viață dacă nu îți doreai asta, i-am spus eu.

– Nu voiam să mor, a spus Gemma după o clipă. Nu de aceea am intrat în Pădurea Muribundă. Pur și simplu... Pur și simplu, nu voiam să mă întorc acolo. Nu voiam să-mi mai fie frică.

*

Pe coridor, la câțiva pași de ușa Gemmei, m-am oprit. Zeițele s-au întors cu fața spre mine.

– Ce credeți că sunt renăscuții? Revenanții?

– Nu știu, a zis Bele, întorcându-se și sprijinindu-se de perete. Nu am mai auzit așa ceva până acum, și crede-mă că am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu Aleșii dispăruți.

– Sper din suflet că expresia *renăscut* nu înseamnă chiar asta, a zis Aios, frecându-se pe brațe. Pentru că nu vreau să mă gândesc că, într-un final, Kolis a găsit o modalitate de a crea viață.

– Și că s-ar putea să te implice într-un fel, a spus Bele îndreptându-și bărbia spre mine.

– Mersi că mi-ai amintit, am mormăit, însă mi-am adus aminte de întrebarea la care mă gândisem pe când fusesem în camera Gemmei. De ce nu a venit Kolis în Ținuturile Umbrelor? De ce nu a venit chiar el când am adus-o pe Gemma înapoi?

– Nu a pus piciorul în Ținuturile Umbrelor de când a devenit zeul primitiv al vieții, a răspuns Bele. Nu cred că poate. Nu trebuie să te simți prea liniștită din pricina asta, a spus ea, văzând că am răsuflat ușurată. După cum ai văzut, nu e nevoie să vină aici ca să-și facă cunoscută prezența. Și nu știm sigur dacă chiar nu poate.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la ce spusese Gemma.

– Așadar, Kolis știe cu siguranță despre tăciunele de viață – poate că nu știe cum a fost creat, dar știe că există. Și crede că îl poate folosi într-un fel, lucru pe care bănuiesc că Eythos nu l-a luat în calcul.

Aios și-a dat capul pe spate.

– În clipa de față, cred că nici parcele nu știu de ce a pus tăciunele de viață în spița ta.

Ceva din spusele ei mi s-a părut familiar, și m-am încordat. Încruntată, mi-am cercetat amintirile, până când... mi-am închipuit-o pe Odetta.

– Parcele, am șoptit eu. Arae.

– Da, a zis Aios, privindu-mă. Arae.

Inima a început să-mi bată cu putere când m-am întors spre ea.

– Bătrâna mea doică, Odetta, mi-a spus că am fost atinsă de moarte și de viață la naștere – susținea că numai parcele ar fi putut să-mi spună de ce. Mereu am crezut că Odetta exagera, pentru că, la o adică, cum ar fi putut ea să știe ce au spus ori au știut sau nu parcele?

Dar dacă spunea adevărul? Dacă parcele știu? Se poate așa ceva?

– Din câte știu eu, parcele nu știu totul, a zis Bele, desprinzându-se de la perete, iar ochii i s-au luminat. Dar știu mai multe decât majoritatea.

– Unde e Odetta acum? a întrebat Aios.

– A murit de curând. Am simțit un junghi de durere în piept. Ar trebui să fie în Vâlcea. Oare dragoninii pot ajunge cumva la ea? am întrebat, amintindu-mi ce-mi spusese Nyktos. Stai puțin! Dacă parcele știau ce plănuia Eythos, atunci nu ar fi știut și Nyktos? Nu s-ar fi dus la ele?

Bele a râs.

– Zeii primitivi nu le pot cere nimic parcelor. Nici măcar nu le pot atinge. E interzis, pentru a menține echilibrul. Nu i-ar fi trecut prin minte lui Nyktos. Mă îndoiesc că i-ar fi trecut prin minte chiar și lui Kolis, și lui de obicei nu-i pasă deloc de reguli.

– Trebuie să-l găsim pe Nyktos, am spus eu, uitându-mă spre cele două. Trebuie să afle despre renăscuți și despre Odetta.

– Știi unde se află în Lethe? a întrebat Aios, pornind din loc.

Am urmat-o.

– Da, dar sunt de gardă.

– Atunci, o luăm cu noi, a zis Aios și s-a uitat la mine. O să fii cuminte, nu?

Am oftat.

– Nu înțeleg de ce toată lumea se așteaptă să fac ceva... M-am oprit când s-au uitat amândouă la mine. Știți ce? Nici măcar nu răspundeți la întrebarea asta. O să fiu cuminte.

– Nyktos va fi atât de enervat, a mormăit Bele când am ajuns la scara în spirală și am început să coborâm treptele.

Cu siguranță avea să fie. Nu voiam să mă întorc în odăile mele, să rămân singură cu gândurile mele și cu pustietatea pe care o simțeam, dar...

– Cât de grav va fi pentru voi?

– Deloc, după ce va auzi ce avem de spus, a zis ea, trecându-și palma peste balustrada netedă.

– Spui asta doar pentru că nu ai făcut niciodată nimic care să-l înfurie.

– Adevărat. Aios a râs când am ajuns la parter, în foaierul mare. Dar care e cel mai rău lucru pe care ni l-ar putea face?

Bele a pufnit.

– Și doar să-l dezamăgești...

Ușile masive duble de la foaier s-au deschis fără vreun avertisment, izbindu-se de zidurile groase de piatră de umbre.

Bele s-a oprit brusc în fața mea, ridicându-și brațul și împiedicând-o pe Aios să înainteze.

– Ce naiba?

M-am oprit în spatele lor, în timp ce o siluetă a pășit pe ușa deschisă. Am încremenit când am privit aura strălucitoare slabă din jurul *ei*.

Zeița, Cressa.

CAPITOLUL 42

Cressa purta o rochie diferită, de culoarea bujorilor care fuseseră împrăștiați pe estrada Templului Soarelui. În lumina strălucitoare a candelabrului, materialul era aproape transparent. Îi puteam vedea adâncitura buricului, nuanța mai închisă a sfârcurilor și...

În regulă, vedeam cam mult din ea.

Nu avea importanță ce vedeam. Afurisita fusese acolo când Madis îl măcelărise pe bebeluș. Mi-am dus mâna spre coapsa dreaptă, doar ca să mi-o trag înapoi goală.

– Ce naiba cauți aici? a întrebat Bele.

Cressa și-a îndreptat privirea spre scări, iar pe buzele-i trandafirii s-a creionat un zâmbet.

– Bele, a rostit ea, iar eu am văzut roșu în fața ochilor când i-am auzit vocea. A trecut ceva timp. Și-a plecat bărbia. Aios? Tu ești? Arăți... bine. Sunt sigură că zeul Kolis va fi încântat să afle asta.

Aios s-a încordat, apoi totul s-a întâmplat rapid. Cressa a ridicat mâna, și a apărut un fulger de lumină intensă, argintie. *Eather*. Străfulgerarea de energie a încărcat aerul, îndreptându-se spre scară. Bele a împins-o pe Aios la o parte, în timp ce eu m-am repezit în față, apucând-o de umăr, însă explozia de forță a ricoșat din piatra de umbre.

– Aios! am strigat eu când *eather*-ul a izbit-o, făcând-o să țipe de durere.

Energia argintie s-a rostogolit peste jumătate din trupul ei în unduiri scânteietoare, de la abdomen până

la picioare. Zeița s-a prăbușit la pământ, aproape trăgându-mă după ea, și am căzut în fund.

Aios era moale ca o cârpă în brațele mele, însă tăciunele de viață nu îmi pulsa în piept.

– Trăiește, am șoptit eu răgușit și am așezat-o pe o parte. Trăiește...

– Stai jos! mi-a poruncit Bele, apoi s-a întors brusc și s-a prins de balustradă.

A sărit peste ea și a aterizat ghemuită pe podeaua de dedesubt.

Am rămas jos, cu o mână pe umărul lui Aios, și am privit printre barele de la balustradă. Bele s-a ridicat, înconjurată de o aură argintie, și a înaintat cu pași apăsați, cu sabia în mână. Am strâns-o pe Aios de umăr, sperând că putea simți, apoi am început să cobor încet scările, dorindu-mi din tot sufletul să fi avut la mine o armă mai bună decât o tâmpenie de cuțit de întins untul. Erau nenumărate arme în încăperea din spatele tronurilor, dar puteam ajunge la ele doar dacă mă întorceam sus și coboram apoi pe celelalte scări. Iar asta ar fi durat prea mult. S-ar fi putut întâmpla orice între timp.

– Mi-ar plăcea să mă joc cu tine, a zis Cressa, rămânând pe loc, cu brațele pe lângă corp. Dar chiar nu avem timp pentru asta.

– Oh, ba o să-ți faci naibii timp!

Bele a atacat-o, lovind cu sabia, în timp ce o flacără de *eather* i-a ieșit din cealaltă mână.

Cressa s-a mișcat șocant de rapid, ferindu-se din calea ambelor lovituri. S-a învârtit, apucând-o pe Belle de braț și răsucindu-i-l. Bele s-a ghemuit pe sub el și a lovit-o pe Cressa într-o parte. Zeița s-a împleticit și a râs răgușit.

– M-a durut. S-a îndreptat de spate, scuturându-și în spate coama de păr negru. Dar nu atât de mult pe cât va

durea asta.

– Ai dreptate. Asta va...

Bele a tresărit și s-a oprit.

Cressa a râs din nou.

– Ce ziceai?

Preț de o clipă, nu am înțeles ce se întâmplase, dar am văzut-o pe Bele uitându-se în jos. I-am urmărit privirea până la... vârful unui pumnal ce-i ieșea din mijlocul pieptului. Nu-mi venea să cred când am văzut-o pe Bele scăpând din mână sabia, care a căzut la podea cu o bufnitură răsunătoare. Pumnalul – zeilor mari, era din piatră de umbre. Putea ucide un zeu dacă îi străpungea inima sau capul, iar pumnalul se înfipsese tare aproape. Pesemne se înfipsese la fix. Și nici vorbă să îl fi aruncat Cressa.

Mi-am întors brusc capul spre atrium. Nu am văzut pe nimeni, însă cu siguranță mai era cineva aici. Cineva pătrunsese, probabil, printr-una dintre celelalte intrări.

– Cățea! a șoptit Bele, împleticindu-se în spate.

– Mulțumesc, a zis Cressa, zâmbindu-i cu superioritate.

Bele s-a întors spre scări, picând într-un genunchi. Tăciunele din piept s-a încălzit, și mi s-a tăiat răsuflarea. Era rănită. Grav. Știam că pumnalul trebuia scos. Practic, avea să fie paralizată, incapabilă să se vindece și complet vulnerabilă până îl îndepărta cineva.

Trebuia să i-l scot. M-am ridicat din locul în care stăteam ghemuită, cu ochii la Cressa, deși știam că mai era cineva în afara razei mele vizuale. Bele a clătinat din cap și a căzut în față, sprijinindu-se pe o mână, gâfâind.

– Ieși...

Cressa a lovit-o cu piciorul gol sub bărbie, făcându-i capul să se întoarcă într-o parte. Lovitura l-ar fi ucis pe un muritor. Se prea putea să-i fi rupt gâtul lui Bele. Aceasta a căzut în față, inconștientă, dar într-o stare

mult mai proastă decât Aios. Nu avea să se vindece dacă pumnalul rămânea în ea. Trebuia să-l scot și apoi să i-l vâr atât de adânc în inimă Cressei, încât afurisita aia să se înece cu el.

Cressa și-a întors brusc privirea spre casa scărilor.

– Bună, a spus ea, trecând peste Bele, zâmbind tot mai larg, batjocoritor. Tu trebuie să fii ea. Muritoarea, viitoarea consoartă a zeului primitiv al morții. Întregul tărâm s-a întrebat de ce ar alege o muritoare, și cred că ne-am primit răspunsul. Nu-i așa, Madis?

Un iureș de aer mi-a mișcat firele de păr de la tâmple. M-am răsucit când o nălucă a trecut peste balustradă, aterizând în spatele meu. Am întrezărit scurt o bucată de piele palidă. O tunică albă împodobită cu ornamente de aur. Ochi chihlimbarii. Părul lung, negru...

O durere ascuțită și bruscă mi-a explodat în tâmplă, și apoi – nimic.

Am căzut pe o podea tare, iar șocul provocat de izbitura aceea m-a făcut să-mi vin în simțire. Ochii mi s-au deschis brusc, și am observat o estradă și două tronuri din piatră de umbre.

Mi-am întors ușor capul, înfiorându-mă când am simțit o durere de cap zvâcnindă. Am clipit, alungând scânteile minuscule de lumină albă din ochi. Silueta lui Aios și cea a lui Bele s-au conturat încet. Erau între doi piloni, Aios pe o parte, iar Bele întinsă pe burtă, pumnalul încă ieșindu-i din spate. Fuseseră târâte până aici.

– E trează, a spus o femeie. E limpede că nu ai lovit-o chiar atât de tare.

Cressa.

M-am întors pe spate, ignorând junghiul de durere ce mi-a străbătut șira spinării.

– Ce-i drept, am scăpat-o pe podea, a zis Madis sprijinit de un pilon, cu brațele încrucișate peste piept. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu am ucis-o din greșeală, având în vedere cât de slabi sunt muritorii.

– Dar oare chiar e muritoare? a replicat Cressa.

Mi s-a strâns stomacul când a apărut brusc în fața mea, cu părul des și negru revărsându-i-se peste umeri.

– Ești?

M-am ridicat cu băgare de seamă, îndoindu-mi piciorul drept spre corp. Am înghițit în sec, încercând să-mi alin uscăciunea din gât.

– Ultima dată când am verificat, eram muritoare.

Cressa a zâmbit doar cât să-și dezvăluie vârfurile colților.

– Ba nu. Dacă pe tine te-am căutat, nu sunt atât de sigură de asta.

Un val de neliniște m-a străbătut când s-a ridicat și s-a dat câțiva pași în spate.

– Dar dacă nu ești? Ei bine, atunci, va fi greșeala noastră. Cressa m-a privit cu ochi aurii nemiloși. Vom afla destul de curând dacă pe tine te protejau *biruitorii*.

– Biruitorii?

Am aruncat o privire spre Bele și Aios. Oare aș fi reușit să ajung cumva la ele – măcar la Bele, ca să scot pumnalul? Aș fi avut șanse mult mai mari să fac asta decât să încerc să ajung în încăperea din spatele tronurilor.

Cressa a ridicat dintr-o sprânceană.

– Trebuie să ajungă curând. Madis s-a uitat spre intrarea în sala tronului. Nyktos și ceilalți nu vor fi distrași la nesfârșit.

Mi s-a strâns inima.

– Ce-ați făcut?

– Am dus câteva zeci de Umbre în oraș, a spus Cressa, și am simțit un gol în stomac. Lucrurile au escaladat

mult mai repede decât mă așteptam. Va fi ocupat o vreme, făcând curat după ei.

Pe toți zeii, nici nu voiam să mă gândesc la ce grozăvii le-ar fi făcut Umbrele oamenilor. Însă Nyktos cu siguranță știa – cu siguranță îmi simțea emoțiile, nu-i așa? Oare simțisem vreo emoție extremă? Nu prea – și, pentru prima oară în viață, mi-am blestemat incapacitatea de a mă îngrozi cu ușurință. M-am uitat din nou la Bele.

– Nici să nu te gândești, muritoareo, m-a avertizat Cressa.

Mi-am întors privirea spre ea.

– Am un nume.

– Ți se pare că-mi pasă de asta?

– Ți se pare că-mi pasă că nu-ți pasă de asta? am ripostat eu.

Și-a înclinat capul și a mijit ochii. A făcut un pas înainte.

Madis și-a desfăcut brațele, iar eu m-am încordat când s-a desprins de pilon.

– Ai grijă! Dacă chiar e ea și o ucizi, îți vei dori să fii moartă.

– Pe toți zeii, sper că nu ești tu, a comentat Cressa, însă nu îi acordam atenție.

Nu mă voiau moartă. M-am gândit la ce spusese Gemma despre Kolis și Aleșii dispăruți, care se întorseseră *diferiți*.

– De ce contează dacă trăiesc sau mor? am întrebat, ridicându-mi celălalt picior.

M-am aplecat în față. Dacă nu mă puteau ucide, atunci aș fi putut încerca să ajung la Bele.

– Vei afla destul de curând, a răspuns Madis. Dar crede-mă când îți spun că ai face bine să speri că nu tu ești. Orice ar vrea Cressa să-ți facă – și are o imaginație foarte activă...

– Așa e, a confirmat Cressa.

– Va păli în comparație cu ce te așteaptă, a încheiat Madis.

– Ați plănuit cu toții să spuneți asta? am întrebat. Pun rămășag că voi doi ați petrecut eoni așteptând momentul perfect pentru clișeul ăsta jenant.

Cressa a strâns din buze.

– Mă vei pune la încercare, nu-i așa? Și-a ridicat privirea, dincolo de mine. *În sfârșit!*

M-am uitat peste umăr spre intrarea în sala tronului și am văzut ceva auriu. Părul și pielea ca lumina soarelui, ochii ca două nestemate de citrin.

Era un zeu înalt, cu păr auriu și ochii de aceeași culoare. A intrat în sala tronului cu pași apăsați, cu picioarele-i lungi învești mântate în negru, îmbrăcat cu o cămașă albă neîncheiată la gât. A zâmbit când m-a zărit.

– Bună, mi-a zis el, iar eu m-am încordat.

Zeul a îngenuncheat în fața mea. Mi-a cercetat trăsăturile.

– Ce crezi, Taric? a întrebat Cressa.

Era al treilea zeu. Erau toți aici.

– Cred că în sfârșit ați reușit. S-a holbat și s-a întins spre mine. La naiba, exact cum a descris-o el. Cred că...

Am reacționat fără să gândesc, scoțând cuțitul pentru întins untul când m-a prins de braț. M-am răsucit spre Taric și am înfipt cuțitul cât am putut de tare...

La impactul cuțitului cu pieptul lui mi-au vibrat oasele din mână și din braț. Cuțitul s-a rupt *în două*. Am rămas cu gura căscată când am tras lama distrusă înapoi. Știam că nu avea să-i rănească prea tare, însă nu credeam că avea *să se rupă*. Pe toți zeii!... Mi-am ridicat privirea spre Taric.

– Ăla a fost un cuțit pentru întins untul? Serios? A ridicat din sprânceana-i deschisă la culoare. Te-a făcut

să te simți mai bine?

M-am balansat din nou, țintindu-i ochiul.

Taric m-a prins de încheietură și mi-a răsucit-o brusc. Am scrâșnit din dinți când am simțit durerea. Degetele mi s-au deschis spasmodic. Cuțitul inutil mi-a alunecat din mână.

– E o luptătoare, a comentat Taric, punându-și palma pe tâmpla mea, în timp ce am dat să-l lovesc cu cotul.

– Oprește-te!

L-am nimerit cu cotul sub maxilar, făcându-i capul să i se dea pe spate. Cressa a râs, și Taric a mârâit. Și-a îndreptat capul, cu ochii mari.

– Am spus să te *oprești,* a poruncit el.

M-am tras în spate, încercând să obțin suficient spațiu între noi cât să-mi pot folosi picioarele...

Zeul a înjurat pe sub mustață și s-a ridicat, apucându-mă de umeri și săltându-mă în picioare. M-am smuls din strânsoarea lui, dându-mă în spate. Am aruncat rapid o privire în jur ca să mă asigur că ceilalți zei nu erau pe-aproape. Rămăseseră lângă piloni.

Taric a oftat.

– Chiar vrei să încerci asta?

– Nu, am recunoscut, făcându-mi curaj. Dar o voi face.

Am lovit prima, dar m-a prins de încheietura mâinii și m-a împins – cu putere. Am zburat în spate, alunecând pe podea. M-am lovit de un pilon de piatră suficient de tare încât să rămân fără grai.

– Doar amâni inevitabilul, a comentat Madis de pe margine, în timp ce Taric s-a îndreptat spre mine cu pași apăsați.

M-am împins în perete, m-am învârtit și am lovit cu piciorul, țintind spre genunchiul lui, însă locul în care se aflase era acum doar un spațiu gol. M-am împleticit, abia reușind să nu cad.

– Nu te poți lupta cu mine.

M-am învârtit și l-am văzut pe zeu în spatele meu. Am zbughit-o înainte și am lovit cu pumnul...

Dispăruse din nou.

– Și începe deja să devină plictisitor.

M-am oprit și m-am întors din nou. Se afla iar în mijlocul încăperii, cu brațele încrucișate peste piept. Am început să mă enervez. M-am împins în perete, am prins viteză și m-am aruncat în aer...

Am simțit cum m-a prins cineva din spate și am țipat frustrată.

– Sunt un *zeu*.

– Felicitări! m-am răstit eu, lovind cu capul în spate.

L-am nimerit în față. M-a străbătut din nou un junghi de durere din pricina loviturii, și mi-am întins picioarele...

Taric mi-a dat drumul.

Am căzut, răsucindu-mă în ultima clipă, așa că am aterizat în genunchi. M-am ridicat în picioare și m-am întors. Zeul m-a prins de gât, ridicându-mă de la sol. Și-a înfipt degetele în pielea mea în timp ce eu am lovit cu picioarele. A înaintat, izbindu-mă cu spatele de un pilon. Am icnit de durere când m-a ridicat de pe podea și și-a pus antebrațul pe pieptul meu. S-a apăsat în mine, țintuindu-mă astfel încât să fim la același nivel.

– Uită-te la mine! mi-a cerut, iar vocea lui... Pe toți zeii, era ceva în vocea lui. Mi s-a târât pe piele, încercând să găsească o cale de intrare. Uită-te la mine!

l-am *simțit* vocea înfigându-se în mine cu gheare ascuțite ca un brici și atingându-mi mintea, cerându-mi să mă supun. Să fac tot ce îmi ordona el. lar o parte din mine voia să cedeze. Însă m-am împotrivit senzației...

– Interesant, a zis Taric curios, în timp ce mă strângea de bărbie, forțându-mă să-l privesc. Forța de constrângere nu funcționează asupra ei.

– Ea trebuie să fie! a exclamat Cressa. S-o luăm și să plecăm naibii de aici...

– Trebuie să fim siguri. Taric și-a lăsat mâna să alunece de pe gâtul meu și m-a prins de bărbie. Și e o singură cale prin care pot confirma asta.

– Știi că ea e, a zis Cressa, apropiindu-se de noi. Ești doar lacom. Prost.

– Posibil.

Taric a zâmbit, dezvăluindu-și colții. Mi-a stat inima-n loc când i-am văzut.

– Dar m-am întrebat mereu ce gust o avea *graeca*. Mi-a smucit capul într-o parte. Se pare că altcineva a aflat deja. l-am simțit râsul pe gât. Oh, regele va fi foarte nemulțumit de asta.

Nu am avut parte de vreun avertisment sau de timp ca să mă pregătesc. Și-a înfipt colții în același loc în care o făcuse și Nyktos. Mi-a străpuns pielea, și m-a durut. O durere fierbinte ce mi-a opărit simțurile, în timp ce a supt tare din sângele meu, trăgând mai apăsat decât credeam că ar fi fost posibil. Nu s-a oprit. Nu a devenit ceva încins și senzual. Era o durere nesfârșită, pulsatilă, care s-a amplificat cu fiecare undă, trecându-mi de piele și ajungându-mi până în sânge și în oase. O senzație de panică mi-a explodat în abdomen în timp ce mă zbăteam să scap de Taric, însă zeul era prea puternic. Și era prins de gâtul meu.

Am încremenit lângă zid în timp ce degete nevăzute mi-au zgâriat mintea și apoi s-au afundat în ea, strângându-mă cu ghearele lor – cotrobăindu-mi prin gânduri, amintiri, până în străfundul ființei. Nu știam cum reușea să facă una ca asta, însă îmi desprindea straturi peste straturi, văzând ce văzusem eu, auzind cuvintele pe care le spusesem și pe care mi le rostiseră alții. Era printre gândurile mele...

Durerea a explodat, de data aceasta în capul meu, profundă și pulsând. Am simțit că-mi crapă craniul. Un țipăt sfâșietor mi s-a format în gâtlej. Am văzut stele în

timp ce gâtul mi s-a blocat, reducându-mi la tăcere țipătul. Senzația de agonie mi-a străbătut șira spinării, arzându-mi terminațiile nervoase. Nu puteam respira de ea, nu puteam gândi, nu mă puteam ascunde. Nu exista niciun văl sub care să mă adăpostesc, nici un vas gol sau o pânză goală în care să mă transform. Durerea s-a instalat adânc în ființa mea, prinzând rădăcini și sfâșiindu-mă. Am simțit un gust metalic în gură. O groază pură și-a înflpt ghearele în mine. Nyktos greșise. *Puteam* fi îngrozită. Eram chiar atunci. Nu mai puteam îndura asta. Mi-am înfipt degetele în pielea lui Taric. Nu mai puteam îndura...

Atingerea lui dură s-a oprit brusc. Taric s-a smucit, și nici măcar n-am simțit când și-a scos dureros colții din mine sau când m-am izbit de podea. Am rămas acolo, întinsă pe o parte, cu ochii mari și cu mușchii contractându-mi-se la nesfârșit, în timp ce focul pe care îl simțeam pe piele și în mușchi s-a estompat.

– Ea e? a întrebat Cressa.

La început, mi s-a părut că o aud de undeva de departe, apoi tot mai aproape cu fiecare cuvânt.

Vederea mi s-a limpezit când n-am mai simțit că-mi arde sângele, iar mușchii mi s-au relaxat. Am tras aer în piept și mi-am încleștat degetele pe podea, încă simțind durerea învăpăiată în gât și pe piept.

– O, pe toți zeii, ea e! a șoptit Taric. Dar e mult mai mult... S-a împleticit într-o parte, privind în jos. Ce naiba?!

Podeaua *vibra*. Am privit întunericul adunându-se în alcovuri și desprinzându-se de pe pereți, străbătând cu repeziciune podeaua spre intrare. Am încercat să-mi ridic capul, însă mușchii gâtului îmi erau ca niște tăieței moi. O explozie de tunete a zguduit întregul *palat*. Ba nu. Nu erau tunete. Era un *răcnet*. Un dragonin.

O pală de vânt glacial a străbătut încăperea, iar aerul s-a încărcat cu putere.

Taric a făcut un pas în spate și s-a întors spre partea din față a încăperii, în timp ce aerul trosnea și șuiera.

Adunând fiecare dram de energie pe care îl mai aveam, m-am ridicat în șezut, sprijinindu-mă de un pilon. Gâfâind, am inspirat brusc și am simțit parfumul... parfumul citric și proaspăt. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Nyktos.

În arcada ce dădea spre încăpere s-a ivit o masă învolburată de umbre, iar ce am văzut acolo nu semăna deloc cu Nyktos pe care îl știam eu.

Avea pielea de culoarea miezului nopții, brăzdată de striații argintii de *eather,* la fel de dură precum piatra din care fusese construit palatul și la fel de netedă. Carnea i se învolbura peste tot, și îmi era dificil să îmi dau seama dacă trăsăturile îi erau aceleași. Arcele gemene din spatele lui nu mai erau aripi de fum și umbre, ci solide și asemănătoare celor ale unui dragonin, doar că ale lui erau o masă clocotindă în nuanțe argintii și negre. În ochi îi strălucea puterea – ochii îi erau plini de atâta *eather,* încât nu se vedeau nici irisurile, nici pupilele.

Iată ce doar întrezărisem până atunci. Ce se afla sub pielea unui zeu primitiv. Și era înfricoșător și frumos.

Nyktos s-a înălțat în aer, cu aripile larg întinse, brațele pe lângă corp, palmele desfăcute și *eather* dănțuindu-i în palme.

– În genunchi! a poruncit el. *Acum!*

CAPITOLUL 43

Toți cei trei zei au căzut într-un genunchi în fața lui Nyktos, cu capetele plecate în semn de supunere. Fără urmă de ezitare.

– Îndrăzniți să intrați în curtea mea? a întrebat Nyktos, iar vocea lui a răsunat prin încăpere, zguduind întregul palat.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Aios mișcându-se, însă nu îmi puteam lua ochii de la el. A plutit în față, dintr-o mișcare silențioasă a aripilor.

– Și să atingeți ce este al meu?

– Nu am avut de ales, a zis Cressa, și i s-a tăiat răsuflarea când un vânt s-a scurs prin tavan, suflându-i părul în toate părțile. Și-a ridicat capul. Pielea îi avea acum nuanța oaselor decolorate. Noi...

– Noi toți avem de ales, a mârâit Nyktos.

Cressa a fost smucită în spate și apoi în aer. Am întrezărit-o pe Aios ridicându-se în șezut și apropiindu-se de Bele, în timp ce Cressa a înțepenit. Gura i s-a întins larg, într-un țipăt tăcut, și, așa cum s-a întâmplat cu gardienii din Wayfair, nu a fost nevoie ca Nyktos să o atingă. Crăpături adânci și de neînduplecat i-au apărut în obrajii cândva netezi. Nu s-a fărâmițat încet, ci a explodat, sfărâmându-se într-un praf fin și lucios.

– Iar voi ați ales greșit, a spus Nyktos, întorcându-și capul spre Madis. Alătură-te surorii tale!

Zeul s-a întors, însă o umbră a pătruns prin tavanul deschis – o umbră mare, în nuanțe cenușii și negre. *Nektas.* Dragoninul a aterizat pe picioarele din față, ghearele izbindu-i-se de marginea estradei. Aripile i s-au întins peste tronuri când și-a întins gâtul lung în față. Cutele groase din jurul capului i-au vibrat când a deschis gura. Din ea s-a revărsat un foc argintiu, înghițindu-l pe Madis în câteva secunde.

Când focul s-a retras, nu mai era nimic în locul în care se aflase Madis. Nici măcar cenușă.

Am simțit mâini atingându-mi brațul, făcându-mă să tresar. Mi-am întors capul și l-am văzut pe Saion ghemuit lângă mine.

– Ești bine? Și-a plecat privirea-i îngrijorată spre gâtul meu. Sera?

– Da, am spus răgușit, dându-mi seama că Nyktos nu venise singur. Ector și Rhain înaintau dintre alcovuri, cu săbiile în mâini. Bele. Mi-am întors capul spre locul din cealaltă parte a încăperii în care ea și Aios erau întinse pe podea. Am simțit o flacără în piept, care mi-a înghețat pielea. Bele era întinsă pe spate, iar pumnalul – pe podea. Aios stătea aplecată deasupra ei, strângându-i fața în mâini.

Mi-am întors capul când l-am auzit pe Nektas răcnind în semn de avertizare. Taric a sărit în picioare, urma de *eather* din interiorul lui a erupt, încolăcindu-se pe pielea goală a bicepșilor și a antebrațului, trosnind și scăpărând scântei argintii. Din palmă i-a țâșnit lumină, ce s-a întins și s-a solidificat, luând forma unei... *săbii.*

O armă din *eather* pur.

Pe toți zeii!

– Serios? Nyktos părea *plictisit.* A coborât rapid, aterizând într-o clipită în fața lui Taric. Aripile i s-au lăsat pe spate, și l-a apucat pe Taric de încheietura

mâinii. Sabia i s-a înclinat într-o parte, scăpărând și trosnind. Ar trebui să știi că nu e bine să încerci să folosești *eather*-ul pe mine. Vocea îi era atât de rece, atât de plină de umbre. Vei reuși doar să mă enervezi.

Strălucirea *eather*-ului lui Taric s-a estompat, iar sabia s-a spulberat. Zeul a încremenit, cu pielea-i mai palidă sub strălucirea aurului.

– Știi măcar cu ce ai de-a face? a întrebat el și a dat să-și întoarcă privirea spre mine.

– Nu te uita la ea! Dacă o faci, nu-ți va plăcea ce se va întâmpla. l-a dat drumul încheieturii și l-a apucat de gât, forțându-l să nu se uite la mine. Și știu întocmai cu ce am de-a face.

– Atunci, ar trebui să știi că va face absolut orice ca să ajungă la ea, a zis Taric rânjind, privind din nou spre mine.

– O, fir-ar, o să iasă rău, a murmurat Saion.

– Ce ți-am spus despre uitatul la ea? a întrebat Nyktos încet – prea încet.

M-a străbătut un fior lent pe șira spinării. Tot corpul lui Taric a tresărit când el a țipat răgușit. Albul ochilor i-a devenit roșu. M-am lăsat spre Saion și mi-am dus mâna la gură când am văzut că îi curgea sânge din ochi. Taric a scâncit ascuțit în timp ce ochii... i s-au *topit*, globurile groase prelingându-i-se pe obraji.

– Nu poți spune că nu te-am avertizat, a zis Nyktos.

M-am înfiorat și mi s-a făcut greață. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Nu îmi doream să mai văd vreodată așa ceva.

– La naiba, a rostit Taric, tremurând. Ucide-mă! Haide, fă-o, o, *Cel Binecuvântat*. Nu are importanță. Nu se va opri. Va spinteca ambele tărâmuri. Ar trebui să știi asta mai bine decât toți ceilalți. Taric și-a lăsat capul pe spate și a râs, dezvăluindu-și dinții brăzdați de sânge. Ucide-mă! la-mi sufletul! Va fi o nimica toată în

comparație cu ce îți va face el ție, pentru că nu-l vei putea opri. Nici tatăl tău nu a putut. O va avea... , a urlat, în timp ce tot corpul i-a zvâcnit.

La început, nu am știut ce s-a întâmplat, apoi am văzut că încheietura mâinii lui Nyktos era lipită de buricul lui Taric. Mâna lui...

Mâna lui era *în interiorul* zeului.

Și-a împins mâna în sus prin stomacul lui Taric, cioplind direct în carne. Sânge lucios, roșu-albăstrui, s-a scurs pe partea din față a cămășii zeului. Sunetele... Sunetele pe care le scotea...

Nyktos s-a aplecat spre el, rostindu-i direct la ureche:

– Mă subestimezi dacă crezi că nu-ți pot face lucruri mai rele de-atât. Zeul primitiv a zâmbit, și am simțit cum mi-a înghețat pielea. Îi simt mirosul sângelui pe buzele tale. Pentru asta, nu m-aș da în lături de la nimic.

Taric a înțepenit în timp ce Nyktos l-a spintecat cu mâna drept în centrul pieptului, crestându-i inima. Nyktos și-a răsucit mâna și apoi a tras-o brusc. Taric a căzut în față, izbindu-se de băltoaca de sânge tot mai mare cu o bufnitură plină.

Abia de mai respiram când zeul primitiv s-a întors. M-a privit cu ochii-i cu desăvârșire albi. Privirile ni s-au întâlnit. Saion m-a apucat mai tare de brațe, apoi strânsoarea i s-a relaxat când pieptul lui Nyktos s-a umflat. Umbrele de pe picioarele lui s-au evaporat, iar *eather*-ul din ochii lui s-a retras.

Într-o clipită, Nyktos se afla în genunchi în fața mea. Arăta așa cum îl știam. Carnea de un bronz cald, auriu, fără aripi. *Eather*-ul încă i se învolbura cu frenezie în ochi, iar pielea i s-a subțiat când mi-a privit gâtul, care îmi zvâcnea. Și-a ridicat mâna – mâna plină de sânge. Am tras aer în piept, tremurat.

Nyktos s-a oprit, cu degetele la câțiva centimetri de fața mea. M-a privit brusc în ochi. Și-a lăsat mâna în jos.

– Nu-ți voi face rău, a spus el. Niciodată.

Am înghițit în sec.

– Știu.

Și chiar știam. O știusem *dintotdeauna*, însă cuvintele... s-au revărsat pur și simplu din mine în timp ce m-am holbat în ochii lui. De parcă Saion n-ar mai fi fost în spatele meu, nu m-ar mai fi ținut în brațe.

– Dar am fost... Am fost *îngrozită*. Zeul acela. Taric. Mi-a făcut ceva. Mi-a intrat în cap și m-a văzut. A văzut totul și...

Am tras aer în piept, simțind cum mi se strânge pieptul.

– Știu. Ți-a umblat în amintiri. Nu toți zeii o pot face, mi-a zis el. E un mod brutal de a descoperi ce vrei să știi. Nu trebuia să te muște ca să o facă, dar e mereu dureros, oricum ar fi. Gura i s-a încordat în timp ce m-a privit în ochi. De data aceasta, și-a ridicat cealaltă mână și m-a prins ușor de obraz. Mâna încă îi era caldă. Nu uita, Sera. Nu ești înfricoșată. S-ar putea să simți frică, însă nu ești *niciodată* înfricoșată.

Am încuviințat din cap, expirând tremurat, apoi am simțit ceva tare atingându-mi degetele. M-am uitat în jos și l-am văzut pe Nyktos apăsându-mi mânerul pumnalului din piatră de umbre în palmă. Cel pe care mi-l dăruise și apoi mi-l luase. Degetele mi-au zvâcnit și apoi s-au strâns peste mâner. Mi-am ridicat privirea spre el. Nu a spus nimic, ci doar și-a luat mâna de pe a mea. Cu arma în mână, m-am simțit mai calmă, pieptul mi s-a descleștat și gândurile mi s-au limpezit. Știam că faptul că mi-l dăduse transmitea un mesaj. Nu că ar fi avut încredere în mine acum, dar parcă știa că aveam

nevoie de el. Știa că avea să mă liniștească. Și era important că mi-l înapoiase. Era foarte important.

– Mulțumesc, am șoptit, iar Nyktos a închis ochii.

Trăsăturile i s-au încordat...

– Nyktos, l-a strigat Rhain, cu o voce ce părea plină de pietriș.

Nyktos a deschis ochii și a privit peste umăr.

– Ce... S-a oprit, ridicându-se încet. Nu.

L-am văzut pe Ector mai întâi. Era palid, cu ochii straniu de sticloși în lumina stelelor. Apoi am observat-o pe Aios, care se legăna înainte și înapoi, cu obrajii umezi. *Pulsația.* O simțisem. Mi-am coborât lent privirea spre Bele. Era prea nemișcată, prea palidă. Mi s-a strâns inima când m-am înclinat în față.

– Nu, a repetat Nyktos, îndreptându-se cu mișcări țepene spre ei.

– Pumnalul a stat prea mult timp în ea. Sau i-a atins inima când ne-au mutat, a spus Aios, cu voce tremurândă. S-a împotrivit. Am văzut cum s-a împotrivit. Nu a...

Nu a reușit să încheie ce voia să spună, ci a gemut tremurat.

Nyktos s-a lăsat jos lângă Bele. Nu a spus nimic, ci doar i-a atins obrazul. Pieptul i s-a umflat. Nu a respirat și nu a spus nimic, însă durerea îi era întipărită pe trăsături, brutală și sfâșietoare.

Un ciripit ușor mi-a atras privirea spre Nektas. A rămas pe estradă, plecându-și capul între labele din față. M-a privit cu ochii-i roșii.

– Eu... o pot ajuta, am zis, iar inima a început să-mi bată mai iute.

Nyktos a clătinat din cap.

– Ai un tăciune de viață în tine. Nu e suficient ca să aduci înapoi un zeu.

M-am ridicat, clătinându-mă ușor. Saion a rămas lângă mine, ținându-mă încă de brațe.

– Pot să încerc.

Zeul primitiv a clătinat din cap.

– Nu poate încerca? a întrebat Aios și s-a cutremurat, iar răsuflarea i s-a tăiat brusc. Dacă nu funcționează, nu funcționează. Și, dacă se va simți o pulsație de putere, putem fi pregătiți. Trebuie să încercăm.

Pașii îmi erau instabili, slăbiți, dar am simțit tăciunele încălzindu-se în pieptul meu, pulsând.

– Vreau să încerc. M-am lăsat jos lângă Nyktos. Abia atunci Saion mi-a dat drumul. Trebuie să încerc. După mine veniseră. A murit din cauza mea.

Nyktos și-a întors capul spre mine.

– Ba nu a murit din cauza ta. Nu considera că e vina ta! mi-a poruncit el.

A trecut o clipă, apoi a privit dincolo de mine, spre alții despre care nici măcar nu am știut că se aflau în încăpere.

– Asigură-te că gardienii de pe Metereze sunt pregătiți pentru... ei bine, pentru orice, a zis el, uitându-se spre Nektas.

Dragoninul și-a ridicat capul și a urlat. Sunetul acela tremurat și ascuțit a răsunat în încăpere și apoi a primit răspuns. S-a văzut o umbră peste deschizătura din tavan, apoi o alta, când dragoninii din apropiere și-au luat zborul.

– Încearcă, a spus Nyktos.

Am tras adânc aer în piept, am așezat pumnalul pe podea lângă mine și mi-am pus mâinile pe brațul lui Bele. Pielea îi devenise șocant de rece. Nu știam dacă avea legătură cu faptul că era zeiță, însă mi s-a părut ciudată la pipăit. Zumzetul *eather*-ului mi-a curs prin sânge, izbindu-se de pielea mea. O strălucire slabă s-a prelins de sub mânecile puloverului și mi-a acoperit

mâinile. „Trăiește", mi-am zis în gând. „Trăiește." Îmi doream să funcționeze. Nici măcar nu eram prea convinsă că Bele mă plăcea, însă încercase să mă apere. Nu se dăduse la o parte ca să-i lase pe zei să mă ia. Nu merita să moară așa și...

Și *Ash* nu merita să i se întipărească încă o picătură de sânge pe piele.

„Trăiește."

Lumina argintie s-a prelins peste Bele și apoi i s-a infiltrat în piele, luminându-i venele, până când nu am mai putut-o vedea sub strălucire. Nu s-a întâmplat nimic. Aios și-a plecat capul, cu umerii tremurându-i, pentru că nimic nu...

Strălucirea s-a învăpăiat și apoi s-a mărit, ieșind din Bele într-un val, o aură intensă și puternică ce a devenit o undă de șoc. Vântul a șuierat în jurul nostru, trăgându-mi de haine și de păr. Podeaua s-a cutremurat – totul în jurul nostru a zdrăngănit când un fulger de lumină a brăzdat cerul deasupra tavanului deschis. *Fulgere.* Nu văzusem niciodată fulgere aici.

Aura s-a stins. Vântul și tremurul au încetat.

Nektas a scos din nou ciripitul acela încet, iar pieptul lui Bele s-a umflat tare, de parcă ar fi inspirat adânc. Mi-am ridicat mâinile, temându-mă că îmi închipuiam lucruri. Însă ochii i-au zvâcnit. Pleoapele i s-au ridicat, dezvăluind ochi de culoarea stelelor, strălucitori și argintii.

– La dracu'! a șoptit Rhain.

Nyktos a tresărit și i-a pus o mână pe creștet.

– Bele?

Bele s-a chinuit să înghită în sec.

– Nyktos? a șoptit ea răgușită.

„A funcționat."

Slavă zeilor, funcționase.

Zeul primitiv s-a cutremurat, ușurat, apoi eu, apoi toți cei din încăpere. Aios s-a repezit în față, luându-i lui Bele o mână și ținându-i-o strâns între ale ei.

– Cum te simți? a întrebat Nyktos, cu voce aspră.

– Obosită? Foarte obosită. Dar bine, cred. S-a uitat la mine și m-a întrebat confuză: Ai... încercat cumva să-l înjunghii pe nenorocitul ăla cu un cuțit pentru întins untul?

– Da, am spus, mai mult râzând. Nu a funcționat prea bine.

– Nebuno, a șoptit ea, înghițind din nou în sec. Am văzut...

– Ce ai văzut? a întrebat Nyktos, trecându-i mâna peste frunte.

Bele a închis ochii.

– Lumina, a șoptit ea. O lumină intensă și... Arcadia. Am văzut Arcadia.

Mi-am împreunat mâinile la piept când mușchii lui Bele s-au relaxat, iar respirația i s-a adâncit.

– Bele? a strigat Nyktos, luându-i mâna de pe obraz.

Nu a primit nici un răspuns.

– Se simte bine? a întrebat Aios.

– Doarme, a răspuns Nyktos, uitându-se la zeiță. Au trecut câteva momente lungi, apoi a adăugat: Atâta tot.

– Atâta tot? a repetat Ector. A izbucnit brusc în râs. Asta nu e tot.

Stătea în genunchi, *eather*-ul pulsându-i intens în spatele pupilelor, și s-a concentrat asupra mea – privindu-mă cu un amestec de uimire și frică.

Nyktos s-a întors încet spre mine.

– Ceea ce ai făcut e imposibil. Un tăciune de viață nu ar fi trebuit să fie suficient pentru ce ai făcut, mi-a zis el în șoaptă, cercetându-mi trăsăturile de parcă ar fi căutat ceva. Nu doar că ai adus-o înapoi la viață. Ci... ai trecut-o prin Ascensiune.

CAPITOLUL 44

Mă aflam pentru prima dată în biroul lui Nyktos și, după cum bănuisem, avea doar strictul necesar, la fel ca odaia în care dormea.

Biroul era masiv, făcut dintr-un fel de lemn închis la culoare ce strălucea într-o nuanță de roșu în lumina veiozei, veioza îngustă fiind singurul obiect de pe birou. Un scaun se afla în spatele biroului, iar singurele piese de mobilier din încăpere erau o comodă, o măsuță și divanul pe care stăteam. Era de culoare gri-deschis, cu șezut gros. Aveam impresia că mă cufund în el. De parcă m-ar fi putut înghiți cu totul în timp ce mă holbam la etajerele goale înșirate de-a lungul pereților.

Nyktos se dusese să vadă cum se simțea Bele, care fusese instalată într-o odaie de la primul etaj. Nu știam sigur cât timp trecuse, însă nu se auziseră alarme de pe Metereze care să ne avertizeze că urma un atac iminent. Asta nu însemna că vreunul dintre noi putea se relaxase. Saion nu reușea să stea locului, mișcându-se dintr-o parte în alta a încăperii la fiecare două minute. Ector făcea același lucru, intrând și ieșind din birou. Amândoi îmi tot aruncau priviri rapide – agitate. M-am uitat la Ector, care se afla acum în birou. S-a holbat la mine, apoi și-a mutat repede privirea.

– Pot să vă întreb ceva? am spus eu, tresărind puțin de la durerea din gât.

Saion s-a întors cu fața spre mine.

– Sigur.

– Vă e cumva frică de mine?

Ector și-a ridicat deodată capul. Nu a spus nimic. Nici Saion nu a zis nimic o vreme, dar, în cele din urmă, uitându-se la pumnalul din piatră de umbre pe care Nyktos mi-l înapoiase și pe care îl așezasem pe brațul canapelei, la îndemână, a zis:

– Ce-ai făcut ar trebui să fie imposibil.

Am inspirat superflcial, ridicându-mi picioarele la piept, afundându-mă și mai tare în perne.

Nu doar că o readusesem la viață pe Bele.

O trecusem prin *Ascensiune.*

– De ce v-ar face asta să vă temeți de mine? am întrebat eu.

– Nu ne temem, a răspuns Ector, sprijinindu-se de tocul ușii deschise. Suntem... agitați. Tulburați. Deranjați...

– Am înțeles, l-am întrerupt. Nu înțeleg însă de ce vă simțiți cu toții așa. Nu aș fi putut să o trec prin Ascensiune. Un cârlionț moale mi-a căzut pe față. Nici măcar nu înțeleg pe deplin ce înseamnă asta pentru un zeu.

Saion a făcut un pas în față și s-a oprit.

– În mod normal? Dacă s-ar fi întâmplat cu sute de ani în urmă și un zeu primitiv al vieții ar fi trecut un zeu prin Ascensiune? Ar însemna – care e cuvântul potrivit? a întrebat el, aruncându-i o privire lui Ector. Înseamnă intrarea într-o nouă etapă a vieții. O transformare.

– Ce fel de transformare? În ce se poate transforma un zeu? De cum am spus-o, mi-a stat inima în piept. Mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos. Zeii primitivi au fost cândva zei. E o zeiță primitivă acum?

– Nu, a spus Ector, apoi s-a încruntat. Cel puțin, nu cred că este. Ochii i s-au schimbat. Înainte erau căprui. l-ai văzut. Acum, sunt argintii. Exact ca la un zeu

primitiv. Și unda aceea de energie care a ieșit din ea. Asta se întâmplă când un zeu este trecut prin Ascensiune. Dar nu e zeiță primitivă.

– *Dar* nici nu mai e o zeiță simplă, a spus Saion, încrucișându-și brațele. A avut loc o schimbare când a respirat; când s-a întors. O explozie de energie pe care am simțit-o. Cu toții am simțit-o. Sunt gata să pun rămășag că e mai puternică acum. Nu eram acolo când a avut loc Ascensiunea zeilor primitivi, dar...

M-am uitat la Ector.

– Însă tu erai.

A încuviințat încet din cap, și maxilarul i s-a încordat în timp ce a traversat încăperea și s-a rezemat de birou.

– Așa s-a simțit. Energia aceea. Nu la fel de intensă ca atunci când un zeu primitiv intră în Arcadia și se ridică un nou zeu primitiv. Nu cred că s-ar simțit în tărâmul muritorilor, dar a fost strașnică. Poate că nu e o zeiță primitivă acum, dar a trecut prin Ascensiune, și ăsta e un lucru mare. Un lucru mare și neașteptat.

Am simțit că nu-mi spuneau totul.

– E și un lucru rău?

– Ar putea fi pentru zeul primitiv Hanan, mi-a răspuns Nyktos, intrând prin ușa dublă deschisă și făcându-mă să tresar.

L-am privit brusc. Își schimbase cămașa și acum purta una albă largă, desfăcută la gât și scoasă din pantaloni. Nu era înarmat, dar ce arme i-ar fi trebuit lui?

– Faptul că Bele a trecut prin Ascensiune înseamnă că i-ar putea contesta autoritatea asupra curții de la Sirta, iar el trebuie să fi simțit asta.

Am simțit un gol în stomac și am clătinat încet din cap. Hanan era zeul primitiv al vânătorii și al justiției divine.

– Nu știu ce să spun.

– Nu e nimic de spus. Ai adus-o înapoi. Nyktos s-a apropiat de mine, oprindu-se la câțiva pași depărtare. Filamentele de *eather* din ochii lui străluceau slab. Mulțumesc!

Am dat să spun ceva, dar n-am putut rosti nimic preț de câteva clipe.

– E... încă bine?

– Doarme. Încep să cred că e ceva obișnuit după o astfel de faptă, pentru că și Gemma a dormit după aceea. Și-a plecat privirea spre mine. Nu te-ai spălat?

El poruncise să fiu adusă aici, așa că acolo rămăsesem. A părut să-și aducă aminte de asta, pentru că s-a crispat și apoi s-a uitat la Ector.

– Poți să-mi aduci un prosop curat și un vas cu apă din bucătărie?

Ector a încuviințat din cap, desprinzându-se de birou. Nyktos a rămas la locul lui.

– Aios a rămas cu Bele, dar mi-a spus ce v-a zis Gemma.

– Bun. Sinceră să fiu, uitasem deja tot ce ne spusese Gemma și legăturile pe care le făcusem după aceea. Ți-a spus despre Odetta?

– Da.

– Putem vorbi cu ea?

– A murit prea recent pentru asta, a spus el, și m-a cuprins un sentiment de dezamăgire. Trăsăturile i s-au înmuiat. Moartea ei și noul ei început sunt mult prea recente. Ar putea-o face să tânjească după viață, iar asta i-ar putea tulbura liniștea.

– Înțeleg. M-a cuprins o emoție dulce-amăruie. Mi-ar fi plăcut să o văd, dar nu voiam să risc... Stai așa. Am mijit ochii. O faci din nou, am spus eu.

– Îmi pare rău, a murmurat el, răsucindu-se când Ector s-a întors cu un prosop alb mic și un castron. Mulțumesc! i-a zis Nyktos.

Zeul a încuviințat din cap.

– O să-l aștept pe Nektas, a zis el și s-a răsucit pe călcâie, dar apoi s-a oprit, întorcându-se din nou spre mine. M-a privit în ochi și și-a dus mâna la inimă, apoi s-a înclinat în fața mea. Îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Bele! Pentru noi toți, a zis el.

Am încremenit.

– Te surprinde recunoștința lui? a întrebat Nyktos, așezând castronul pe masă, lângă paharul neatins de whisky pe care mi-l turnase cineva. Și nu îți citesc emoțiile, ci ai rămas cu gura căscată.

Mi-am închis gura și l-am privit udând capătul prosopului și apoi îngenunchind în fața mea.

– Ce faci?

– Te spăl.

– Pot să o fac și singură.

Am dat să mă întind după prosop, în timp ce Saion s-a dus lângă ușă.

– Știu, a zis el, îngenunchind în fața mea. Dar vreau să o fac eu.

Mi-a tresăltat inima – inima mea neghioabă și prostuță. Dacă aș fi fost singură, m-aș fi lovit cu pumnul în piept. Probabil că dorința lui izvorâse din recunoștință. Nu din iertare. Nu din înțelegere. Mi-am coborât mâinile în poală.

– Deci..., am zis eu bâlbâindu-mă ușor, de ce îl așteaptă Ector pe Nektas?

– Pentru că, în caz că Odetta chiar *știa* ceva, le-am convocat pe parce – pe Arae.

Mi-a zvâcnit inima-n piept.

– Credeam că zeii primitivi nu le pot comanda parcelor.

– De aceea le-am convocat. S-ar putea să nu răspundă, iar, dacă nu o fac, nu le pot forța.

Am expirat încet.

– Crezi... că Odetta știa ceva? Că parcele au fost implicate?

– Se poate. Mi-a dat la o parte cu grijă coada împletită pe jumătate desfăcută. De obicei, parcele se mișcă fără să fie văzute, dar...

Mi-am ridicat privirea spre el. Maxilarul i se încleștase, și *eather*-ul îi ardea mai strălucitor în ochi. S-a uitat prelung la gâtul meu, cu gura încordată.

– Va arde pe vecie în Abis. M-a privit scurt în ochi, apoi mi-a tamponat ușor rana. Se poate ca Odetta să fi știut că parcele fuseseră implicate. S-a concentrat din nou. După cum am observat recent, s-au petrecut și lucruri mai stranii. Oricum, vom afla în câteva ore dacă parcele vor răspunde.

Am încercat cu disperare să-i ignor atingerea degetelor și parfumul proaspăt de citrice.

– Cum crezi că va răspunde Kolis sau Hanan la această undă de putere?

Nyktos a părut să se gândească la asta.

– Sincer? Sigur Kolis știa că Taric și ceilalți zei veniseră aici. Sunt sigur și că și-a dat deja seama că sunt morți. Probabil că Ascensiunea lui Bele i-a făcut pe el și pe ceilalți zei primitivi... să se simtă tulburați.

– Nu-i place cuvântul ăsta, a comentat Saion.

I-am aruncat o privire rapidă.

Nyktos a trecut la o altă porțiune a prosopului și l-a cufundat în apă.

– Cred că, acum, Kolis va aștepta o vreme, până își dă seama cu ce are de-a face.

– Și Hanan? Cum crezi că va reacționa?

– Hanan e bătrân. Știe adevărul despre Kolis și tatăl meu.

Mi-a apăsat prosopul pe rană, iar eu am tresărit puțin din cauza junghiului trecător de durere usturătoare ce m-a străbătut. M-a privit rapid în ochi.

– Îmi pare rău!

– E în regulă, am șoptit, simțind cum mi se încălzesc obrajii. E o nimica toată.

Nyktos s-a uitat la mine preț de o clipă îndelungată, apoi s-a apucat din nou să-mi curețe sângele de pe gât.

– Hanan e mai rezervat de felul lui. Nu știu ce părere are despre Kolis, dar e puțin probabil să fie încântat de ce a simțit. Bele *va fi* o amenințare pentru el. Ceilalți zei primitivi își vor face griji să nu cumva să pățească și ei ceva.

– S-ar întâmpla la fel cu orice zeu pe care l-aș readuce la viață?

– E o întrebare bună, a intervenit Saion. Mă gândesc că probabil nu. În sensul că un zeu ar trebui să fie pregătit pentru asta. Posibil deja sortit să treacă prin Ascensiune.

– De acord, a spus Nyktos. Totuși, nu putem fi siguri, ținând cont că nici măcar nu știm cum de a fost posibil așa ceva.

– Dar de ce nu ar fi fost posibil? m-am întrebat eu. Moartea e moarte. Viața e viață. Oare zeii și muritorii nu se seamănă în privința asta?

A zâmbit pieziș, și fiecare părticică a ființei mele s-a concentrat asupra acelui zâmbet slab, care s-a estompat mult prea repede.

– Nu. Un zeu este o ființă cu totul diferită, și e necesară multă putere pentru a face asta. *Multă.* S-a ridicat, luând și castronul. Taric și ceilalți zei ți-au spus ceva?

În timp ce Nyktos a așezat castronul și prosopul pe birou, m-am gândit la ce ziseseră, la cei pe care îi uciseseră.

– Ce e? a întrebat Nyktos, întorcându-se spre mine.

– Așa cum ai spus și tu după ce ai aflat despre tăciune, cred că pe mine mă căutau în Lasania. Sau unda de

putere, am spus eu. Au zis că au să afle dacă pe mine mă protejează *biruitorii*, ce-or mai fi și ei.

– *Biruitorii.* Nyktos i-a aruncat o privire lui Saion și a clătinat din cap. A trecut mult timp de când nu am mai auzit de ei.

– La fel și eu. Saion s-a încruntat și m-a privit cu atenție. Dar ar avea oarecum sens să aibă *biruitori,* în funcție de ce a făcut, mai exact, tatăl tău.

– Sunt... în mare muritori, născuți cu un singur scop, mi-a explicat Nyktos, așezându-se lângă mine. Să păzească un aducător al unei mari schimbări sau al unui mare scop. Unii nu sunt conștienți de datoria lor, dar slujesc oricum prin numeroase mecanisme ale destinului – cum ar fi să se afle la locul potrivit la momentul potrivit sau să-l prezinte cuiva pe cel asupra căruia au fost meniți să vegheze. Alții știu despre datoria lor și fac parte din viața celui pe care îl protejează. Uneori, sunt numiți gardieni. Ori de câte ori am auzit despre ei, nu știu să fi fost vreodată mai mult de unul singur care să protejeze o anumită persoană.

– Și crezi că muritorii uciși de acei zei au fost acești *biruitori?*

– Se poate. Un zeu obișnuit sau primitiv nu îi simte cu ușurință. Ar fi însemnați, la fel ca semizeii și descendenții zeilor, mi-a explicat Nyktos. Ar trebui să bănuiești că ar putea fi așa ceva, în primul rând, ca să-i simți. Iar eu... nu am făcut-o.

Și de ce ar fi făcut-o la vremea respectivă? Știuse doar că tatăl lui făcuse această învoială. Nu știuse *ce* făcuse tatăl lui.

– Ce înseamnă, mai exact, că sunt *în mare muritori?*

– Vrea să spună că nu sunt nici muritori, nici zei. Dar sunt eterni, la fel ca parcele, a zis Saion.

Am ridicat din sprâncene.

– Ei bine, așa se explică totul.

Saion a rânjit.

– Se nasc pentru un anumit scop, așa cum se naște un muritor, însă sufletele lor au trăit multe vieți.

– Se reîncarnează precum Sotoria? am întrebat.

– Da și nu, a zis Nyktos și s-a lăsat pe spate. Trăiesc ca muritori, îndeplinindu-și scopul. Mor fie în timp ce fac asta, fie la multă vreme după ce și-au îndeplinit scopul, dar, când mor, sufletele lor se întorc pe muntele Lotho, unde se află Arae, și li se dă din nou o înfățișare fizică. Rămân acolo până le vine din nou timpul.

– Când renasc, nu își amintesc nimic despre viețile anterioare, ci doar simt o chemare de care unii își dau seama și alții nu. E o modalitate prin care parcele mențin echilibrul, a spus Saion. Dar, când se întorc pe muntele Lotho, le revin amintirile din toate viețile.

– Din toate viețile?

Zeul a încuviințat din cap, iar eu am expirat prelung. Ar putea fi o mulțime de vieți de care să-și amintească – o mulțime de morți și de pierderi. Dar și multă bucurie. Dacă frații Kazin erau *biruitori,* oare își cunoscuseră datoria? Dar Andreia sau cei ale căror nume nu le știam? Dar bebelușul?

Dacă asta era și Sir Holland?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ar fi putut fi un *biruitor?* Mă protejase antrenându-mă și nu renunțase niciodată. Niciodată. Și știuse despre poțiune. Era... logic. Și, pentru că era logic, mi-a venit să plâng.

Mi-am lăsat capul să-mi cadă pe spate pe pernă. Erau multe lucruri de digerat. Aflasem multe într-o perioadă scurtă de timp.

– Dacă vrei să te îmbăiezi sau să te odihnești, ai timp, a spus Nyktos.

M-am uitat spre el, simțind cum mi se strânge pieptul când privirile ni s-au întâlnit.

– Aș vrea să stau aici până când vom afla dacă parcele ne răspund. Nu vreau...

Nu voiam să mă întorc în odaia mea. Nu voiam să fiu singură. Aveam prea multe pe cap – prea multe în interiorul meu.

O tăcere s-a așternut peste încăpere, și am închis ochii. Nu mi-am amintit când am adormit, dar trebuie să fi adormit. Următorul lucru pe care l-am conștientizat a fost o atingere ușoară pe obraz – o *împunsătură*. Am deschis ochii, clipind des, și mi-am dat seama că stăteam cu capul pe coapsa lui Nyktos și mă holbam în ochii stacojii ai unui băiețel de circa nouă sau zece ani, cu părul blond nisipiu nepieptănat.

Ochi stacojii cu pupile subțiri, verticale.

– Salut! a spus copilul.

– Bună! am șoptit eu.

Și-a înclinat capul, iar pe chipu-i mic de spiriduș i se putea citi nedumerirea.

– Am crezut că ai murit.

Ce drăcie...?!

– Nu ai murit.

– Nu?

Cel puțin, nu credeam că murisem.

– Amândoi dormiți, a spus băiatul, făcând semn din cap. Nu m-a auzit când am intrat. *Mereu* mă aude.

Nyktos s-a mișcat, aparent auzindu-l. Coapsa i s-a încordat sub obrazul meu.

M-am smucit într-o parte, mi-am așezat mâinile pe perne și mi-am întins picioarele. Copilul m-a privit cu o mină foarte serioasă pentru cineva atât de mic.

– Reaver! a zis Nyktos, cu vocea groasă de la somn. Ce faci?

Aproape că m-am înecat cu aer în timp ce m-am holbat la băiatul cu părul deschis la culoare, încercând să corelez înfățișarea lui de dragonin cu cea de copil. Mi

s-a părut oarecum mai ciudat decât atunci când o văzusem pe Jadis în înfățișarea ei de fetiță.

– Vă priveam cum dormiți, a răspuns Reaver.

Buzele mi s-au strâns.

– Sunt convins că nu e singurul lucru pe care îl făceai, a replicat Nyktos, aplecându-se în față.

Cu coada ochiului, i-am văzut părul alunecându-i peste obraz.

– Cu siguranță ai un motiv ca să fii aici.

– Am. Stătea drept, îmbrăcat cu o tunică fără mâneci și pantaloni largi, de aceeași culoare gri ca tunicile pe care le purta adesea Nektas. Nektas m-a trimis să vă chem. E în sala tronului.

– Bine. Vom fi acolo într-un minut.

Reaver a încuviințat scurt din cap și apoi s-a uitat la mine.

– Pa!

– Pa!

I-am făcut stânjenită cu mâna, un gest pe care nici măcar nu cred că l-a văzut în timp ce-a ieșit din încăpere purtat de picioarele-i scurte și rapide.

– E...

– Intens?

Am râs sugrumat.

– Da. M-am mișcat spre marginea divanului. Îmi pare rău, am mormăit eu, gândindu-mă că probabil nu-i plăcuse faptul că îl folosisem pe post de pernă. Că am dormit pe tine.

– E în regulă, a spus Nyktos după o clipă, iar eu m-am uitat la el. Privea fix în față, cu o expresie de necitit. Nu am vrut să dorm, dar aveai nevoie de odihnă. Amândoi aveam. S-a ridicat apoi plecându-și privirea spre mine. Dacă Nektas l-a trimis... înseamnă că parcele au răspuns.

Mi s-a poticnit inima în piept, și m-am ridicat atât de repede, încât am amețit. M-am dat în spate, lovindu-mă de divan.

Nyktos și-a pus mâna pe brațul meu.

– Te simți bine?

– Da.

M-a privit în ochi.

– Te doare capul?

– N-nu..., am zis eu, ușor bâlbâit. Cred că m-am ridicat prea repede.

Nyktos s-a uitat la mine.

– Cred că e de la sânge. Un mușchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului. Ți s-a luat prea mult. Corpul tău nu a apucat să îl reînnoiască.

– Sunt bine, am insistat și am dat să mă îndepărtez, însă m-am oprit când am văzut încordarea de pe chipul lui. Nu te simți prost pentru că te-ai hrănit din mine.

A rămas tăcut.

– Aveai nevoie de sânge. Mă bucur că am putut face asta pentru tine, i-am spus eu. Dacă sunt puțin amețită din cauză că am pierdut sânge, e vina lui Taric. Nu a ta.

Nu a zis nimic nici de data asta.

Începeam să mă simt cam nesăbuită. Poate că interpretasem greșit.

– Oricum, am vrut doar să fie clar. Ar trebui să mergem...

Singurul avertisment de care am avut parte a fost parfumul de citrice și aer proaspăt. Nici măcar nu l-am văzut apropiindu-se de mine, însă i-am simțit palma pe obraz și gura pe a mea în aceeași clipită.

Nyktos m-a sărutat.

Senzația stârnită de buzele lui – de buzele lui *calde* – a fost un șoc amețitor, și m-au trecut fiori mici și fierbinți când l-am simțit mușcându-mă ușor de buza de jos cu colții. Mi-am deschis gura pentru el,

răspunzându-i la sărut cu aceeași înverșunare. M-a sărutat apăsat, poruncitor. Revendicând. Simțurile mi-au luat-o razna. Am amețit din nou, însă, de data asta, doar din pricina lui. Sărutul lui m-a zguduit, și nu voiam să se oprească. Am dat să mă întind spre el...

Nyktos și-a ridicat gura de pe a mea și a făcut un pas în spate, zăbovind cu mâna pe obrazul meu, apoi retrăgându-și-o. Părea la fel de zdruncinat ca mine, cu trăsăturile încordate, cu ochii o furtună de *eather*, răsuflând adânc și rapid.

– Asta..., a zis Nyktos înghițind în sec și închizând scurt ochii. Când i-a redeschis, *eather*-ul se potolise. Asta nu schimbă nimic.

Cuvintele lui Nyktos mi-au zăbovit în memorie, la fel și sărutul lui, când am ieșit din birou și ne-am îndreptat spre sala tronului.

Mi se zvârcolea inima-n piept, de parcă cineva și-ar fi vârât mâna în mine și ar fi început să mi-o strângă. Însă am mai simțit ceva în străfundul ființei: ceva mic și slab ce mi se părea că aducea a speranță. Nu știam ce să cred despre nicicare dintre emoțiile acelea, însă, pe măsură ce ne-am apropiat de încăpere, le-am dat la o parte, pentru a mă ocupa de ele mai târziu.

Rhahar și Ector stăteau în arcada ce ducea spre sală. Nu erau singuri. Un bărbat necunoscut stătea alături de ei. Părul blond nisipiu îi acoperea umerii lați acoperiți de o tunică gri-deschis cu centură. Fața îi era bătută de vreme și încălzită de soare. Lângă el se afla o zeiță. Am știut numaidecât ce era, din pricina trăsăturilor eterice și a strălucirii slabe luminoase de sub pielea-i de un maroniu-deschis. Avea părul de culoarea mierii, cu câteva nuanțe mai deschis decât rochia pe care o purta, iar ochii îi erau de cel mai strălucitor albastru pe care îl

văzusem vreodată. Când ne-am apropiat, bărbatul și-a dus mâna în dreptul inimii și s-a înclinat. La fel și zeița.

– Penellaphe? a întrebat Nyktos surprins.

– Bună, Nyktos! S-a îndreptat de spate și a înaintat. A privit scurt spre mine. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut.

– Prea multă, a confirmat el. Sper că e totul bine...

– Cu mine, da.

Penellaphe a zâmbit scurt, însă zâmbetul i-a dispărut când s-a uitat din nou spre mine. Nyktos i-a urmărit privirea.

– Ea e...

– Știu cine e, l-a întrerupt Penellaphe, iar eu am ridicat din sprâncene. Ea e motivul pentru care sunt aici.

– Eu?

A încuviințat din cap, privindu-l din nou pe Nyktos.

– Le-ai chemat pe Arae.

– Așa este, dar...

– Dar eu nu sunt una de-a lor. Veți înțelege de ce am venit, a spus ea, dându-se în spate. Și-a împreunat mâinile. Una dintre parce vă așteaptă înăuntru. Pe amândoi.

Nyktos m-a privit curios. Am încuviințat din cap, și Penellaphe s-a întors spre bărbat.

– Ne aștepți aici? a întrebat ea.

– Desigur, a răspuns el.

Penellaphe și-a înclinat capul.

– Mulțumesc!

M-am uitat scurt la el când am trecut pe lângă. Nu mi-am dat seama dacă era semizeu sau muritor, însă nu am văzut nici o aură în ochii lui. Rhahar și Ector s-au dat la o parte, iar Penellaphe a trecut pe lângă ei. Am grăbit pasul chiar pe când Nyktos a aruncat o privire

peste umăr, încetinind. L-am ajuns din urmă, intrând în încăperea care acum era luminată de lumânări.

Nektas s-a apropiat de noi, cu părul lung legat la spate și cu Reaver lângă el.

– Mulțumesc, a zis Nyktos, oprindu-se ca să-l strângă pe dragonin de umăr.

– Vă vom aștepta pe coridor, a răspuns Nektas, încuviințând din cap în direcția mea și punându-și mâna pe ceafa lui Reaver, îndemnându-l pe băiat să înainteze. Pe amândoi.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu știam de ce. Poate pentru că Nektas îmi recunoscuse prezența. Am înghițit în sec, privind spre tronuri și spre estradă. Poate că aveam nevoie doar să dorm mai mult sau...

Am încremenit. Picioarele au refuzat să mi se miște. Capul mi s-a golit, pentru că ceea ce vedeam – *cel* pe care îl vedeam stând în fața estradei, în lumina blândă a lumânăriilor și a stelelor – m-a făcut să mă opresc brusc. Nu avea sens. Câtuși de puțin. Cu siguranță ochii îmi jucau feste.

Pentru că nu avea cum să fie Sir Holland.

CAPITOLUL 45

– Nu înțeleg, am șoptit eu, mișcându-mă din nou și apoi oprindu-mă la câțiva pași de Sir Holland.

– Îl cunoști? m-a întrebat Nyktos, care se apropiase de mine, în timp ce se holba la bărbatul din fața noastră.

– Da, a confirmat Sir Holland, cercetându-mă cu ochii-i negri. O știu aproape de-o viață.

– El m-a antrenat, am șoptit. Am vrut să-l ating, ca să văd dacă era aievea, să-l îmbrățișez, însă nu mă puteam mișca. E Sir Holland. Nu înțeleg cum e posibil una ca asta.

– Poți să-mi spui doar Holland, mi-a zis el. Așa mă cheamă.

– Dar tu ești... De ce ești aici? Eram nespus de confuză, în timp ce Penellaphe s-a strecurat pe lângă el, intrând în încăperea înaltă. Ești cumva un *biruitor?*

– Nu. Această onoare nu îmi aparține, a spus el.

– E aici pentru că e un spirit al sorții, a spus Nyktos cu răceală. Este un Arae. Unul care, aparent, s-a dat drept muritor. L-a privit cu atenție pe Holland. Acum, înțeleg cum de ai știut despre o anumită poțiune.

– Nu e spirit.

Pentru a confirma acest lucru, mai mult mie însămi, am întins mâna și l-am apăsat cu degetul pe pielea maronie a brațului.

– Spiritele sorții – Arae – sunt ca zeii, a zis Nyktos și mi-a tras mâna de pe Holland. Nu sunt ca spiritele de

lângă lacul tău.

Holland a urmărit cu privirea mâna lui Nyktos, zâmbind pieziș.

Uluită, n-am putut face altceva decât să mă holbez. Partea aceea pragmatică a minții mele s-a pus în mișcare. Dintre toți, Holland crezuse mereu... crezuse mereu în mine. Încrederea lui de neclintit avea acum sens. Era în continuare un șoc, însă, după ce aflasem adevărul despre Kolis, am știut că puteam procesa asta. Că puteam *înțelege*. Mă ajuta și să știu că era bine. Tavius nu-i făcuse nimic îngrozitor. M-au năpădit o mulțime de întrebări. Voiam să-l întreb dacă știuse dintotdeauna că nu aveam să-mi pot îndeplini vreodată datoria, însă mi-am dat seama că nu era momentul potrivit pentru asta.

– Deci nu ai fost trimis în insulele Vodina?

– Ba da, însă nu m-am dus, a răspuns el. Știam că timpul meu pe tărâmul muritorilor ajunsese la sfârșit. Am venit aici, să aștept.

– Pentru că știai că... vom veni să vorbim cu tine?

A încuviințat din cap.

Era... ei bine, *tulburător*. Cât de multe știa Holland? Probabil mai multe decât îmi doream să știe. Am înghițit în sec.

Mi-a trecut prin minte un gând.

– De aceea nu păreai să îmbătrânești.

– Nu de la alcool, a replicat el.

– Nu zău, am murmurat eu.

Penellaphe a râs și s-a oprit în dreptul lui Holland, rochia așezându-i-se în jurul picioarelor într-o grămăjoară de mătase.

– Așa a spus?

Am încuviințat din cap, uitându-mă la bărbatul pe care îl considerasem mereu prieten. Un bărbat în care avusesem încredere. O persoană care nu era muritoare.

Încă nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt trădată sau nu.

– Sunt... Au fost multe lucruri pe care nu le-am înțeles, dar asta chiar că nu pricep.

– Cred că s-ar putea să știu eu, a spus Nyktos, atrăgându-mi privirea spre el. Îl privea pe Holland de parcă mai avea foarte puțin și-l azvârlea prin tavanul deschis. Doica a spus adevărul. Arae au fost de față la nașterea ei, iar tu, flind unul dintre Arae, ai aflat cumva despre învoială și i-ai luat locul celui care trebuia să o antreneze. S-a oprit, apoi a continuat: Ca să mă ucidă.

– Ca să ucidă, l-a corectat Holland.

– Nu ți-a trecut prin minte să o informezi că era un demers inutil? a întrebat Nyktos, și m-am bucurat că a adus asta în discuție.

– Nu am putut să o fac. Puteam doar să o antrenez.

– Ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta, a răspuns Nyktos, și mi-am dat seama că nu avea să se întâmple. Dar ești Arae. Nu ți-e îngăduit să intervii în soartă.

– Nu a făcut-o. Zeița a zâmbit, iar Nyktos i-a aruncat o privire sceptică. Nu tocmai, s-a corectat ea.

– Nu am intervenit niciodată direct, a spus Sir Holland, și chiar că trebuia să nu mă mai gândesc la el ca la un cavaler, când, de fapt, era un *zeu*. De aceea nu ți-am putut spune cine eram sau că Stricăciunea nu avea nici o legătură cu învoiala. Dacă aș fi făcut-o, atunci s-ar fi considerat că intervenisem. Am cam întins coarda când ți-am dat ceaiul.

– Ai cam întins coarda doar fiind în preajma ei. Așa că mi se pare că e mai degrabă chestiune de semantică, a zis Nyktos și și-a încrucișat brațele peste piept. Embris știe despre asta? Știe că ești implicat?

Mi-a tresăltat inima-n piept. Iată motivul pentru care Nyktos nu păruse tocmai încântat de această

dezvăluire. Dacă Embris știa, atunci zeul primitiv i-ar fi putut spune lui Kolis despre mine.

– Dacă aș fi intervenit cu adevărat, ar fi aflat. Însă, în momentul de față, nu știe despre învoială și nici cine este sursa puterii.

– Stai puțin! Cum se poate una ca asta? am întrebat eu, dându-mi seama de un lucru. Dacă Arae răspund în fața curții lui, cum se poate să nu știe despre înțelegere – despre tot?

– Pentru că Arae nu răspund în fața lui Embris. Doar locuiesc acolo, a explicat Nyktos, mișcându-se astfel încât să mă atingă pe braț cu șoldurile. Parcele nu răspund în fața nici unui zeu primitiv.

– Doar dacă nu sărim calul, a continuat Holland. Intervenind în mod *direct*.

Trebuia să fiu de acord cu Nyktos: chiar era o chestiune de semantică, însă aveam întrebări mai presante.

– De ce te-ai implicat, în primul rând? Ai fost cu mine atât de mult timp. Anii...

Oare nu avea și el familie? Prieteni? Persoane de care să-i fie dor? Sau tot oscilase între un loc și altul?

– Chiar a fost mult timp, a admis Penellaphe. Au fost ani foarte lungi.

– Am făcut-o deoarece știam că trebuia să o fac. Nu a fost ușor să fiu plecat atât de mult timp și atât de des, însă era ceva mai presus de mine. Mai presus de noi toți. Holland s-a rezemat de un pilon și și-a ridicat privirea spre Nyktos. Am făcut-o pentru că l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am cunoscut când era adevăratul zeu primitiv al vieții. L-am considerat prieten.

Mi-am ridicat privirea spre Nyktos, dar avea o mină indescifrabilă.

– Știai ce avea să se întâmple cu el? l-a întrebat.

Holland a clătinat din cap.

– Nu. Arae nu pot vedea soarta unui zeu primitiv înălțat. A adăugat cu mâhnire în voce: Dacă aș fi putut, nu știu dacă m-aș mai fi aflat astăzi aici. Nu... Nu cred că aș fi putut să stau deoparte și să nu fac nimic.

M-am încruntat.

– Ai fi intervenit? Care e pedeapsa pentru asta?

– Moartea, a răspuns Nyktos. Definitivă.

M-am cutremurat și mi-am întors privirea spre el. M-a cuprins o senzație de frică.

– E în regulă că te afli aici? L-am simțit pe Nyktos atingându-mi ușor degetele. M-a surprins, însă murmurul blând stârnit de contact era liniștitor. Ar trebui să pleci? am continuat.

– Arae nu mai pot face nimic pentru a interveni în soarta ta, ne-a spus Penellaphe. Acum, nu mai pot.

Cuvintele ei... mi s-au părut un soi de prevestire, și m-a străbătut un fior rece.

– Atunci, știți de ce v-am chemat. Ne puteți spune de ce a făcut tatăl meu asta? a întrebat Nyktos. De ce a pus atâta putere într-o spiță muritoare? Ce spera să realizeze făcând asta?

– O întrebare mai bună este *ce* anume a făcut tatăl tău, mai exact, a ripostat Holland. După cum știi, tatăl tău era adevăratul zeu primitiv al vieții. Kolis nu a putut lua *totul.* Ar fi imposibil așa ceva. Tăciuni de viață au mai rămas în Eythos, așa cum în Kolis au rămas tăciuni de moarte. Iar când tu ai fost conceput, o parte din acel tăciune ți s-a transmis ție. Doar o licărire din puterea lui. Nu la fel de puternică precum tăciunele care a rămas în tatăl tău, dar suficientă.

Nyktos a clătinat din cap.

– Ba nu, a spus el. Nu am avut niciodată această abilitate. Mereu am fost...

– N-ai fi știut că porți în tine acel tăciune înainte să treci prin Sacrificiu. Însă tatăl tău l-a luat din tine înainte să afle Kolis că îl purtai, a explicat Holland. Eythos a știut că fratele lui te-ar fi considerat o amenințare și mai mare. Pe care Kolis ar fi distrus-o.

Ochii lui Nyktos au început să se tulbure încet.

– Tatăl meu... Și-a dres glasul, însă vocea îi era în continuare răgușită. Mi l-a luat ca să fiu în siguranță?

Mi s-a strâns inima în piept când Holland a încuviințat din cap.

– A luat acel tăciune, împreună cu ce a mai rămas în el, și l-a așezat în spița Mierel. M-a privit cu ochii-i închiși la culoare. Asta se află în tine. Ce a mai rămas din puterea lui Eythos și ce i s-a transmis lui Nyktos.

Am dat să spun ceva, însă nu-mi găseam cuvintele. Nyktos m-a privit la fel de șocat.

– Am... o parte din *el* în mine? Și din tatăl lui?

– Ai *esența* puterii lui, a spus Penellaphe, iar eu mi-am întors deodată capul spre ea.

– Tot sună foarte straniu... și neplăcut, am spus.

Penellaphe și-a întors privirea de la mine, și buzele i-au zvâcnit, apoi m-a privit în ochi.

– Nu înseamnă că în tine se află o parte din Nyktos sau din tatăl lui ori că asta te-ar face cumva un soi de descendent al lor, a confirmat ea – și slavă zeilor pentru asta, pentru că mai aveam puțin și vomitam. Ai doar esența puterilor lor. Este ca atunci când... Cum să-ți explic? S-a încruntat și s-a uitat la Holland. E ca atunci când un zeu trece un semizeu prin Ascensiune. Semizeul împarte același sânge cu zeul, însă nu e înrudit cu el sau cu orice alt membru din spița acelui zeu. Singurul lucru care s-ar putea întâmpla este ca esența... să-și recunoască sursa.

– Ce... Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

– Ar fi și mai greu de explicat, dar îmi închipui că e ca atunci când două suflete sunt menite să fie unul și se găsesc reciproc. S-a uitat din nou la Holland, iar inima mi-a tresăltat din nou. Se poate să vă fi simțit mai confortabil unul în prezența celuilalt decât alături de alții.

Am tras aer în piept, superficial, și m-am rezemat de estradă. Nu puteam nega că mă simțisem mult mai în largul meu în preajma lui Nyktos decât alături de oricine altcineva. Că nu îmi era niciodată cu adevărat frică de el.

– Am... simțit o... căldură în mine când te-am văzut prima dată. De parcă așa ar fi trebuit să fie. M-am întors spre Nyktos. Nu în noaptea aceea în Templul Umbrelor, ci în Luxe. Nu am spus niciodată nimic, pentru că nici măcar eu nu eram sigură de ceea ce simțeam, și mi s-a părut prostesc. Însă, în noaptea aceea din Luxe, mi-a fost greu să plec de lângă tine. Mi s-a părut că nu e bine. Nu am înțeles senzația. M-am întors spre Holland și Penellaphe. Poate fi asta explicația?

– Și eu care am crezut că era din pricina felului meu fermecător de a fi, a mormăit Nyktos.

I-am aruncat o privire amuzată.

– Și eu am simțit ceva asemănător, a recunoscut el. O căldură. Că așa trebuia să fie. Nu... știam ce înseamnă.

Am făcut ochii mari.

– Da?

A încuviințat din cap.

– Așa cum am spus, e ca și cum două suflete formate unul pentru celălalt s-ar reuni, a zis Penellaphe.

Două suflete care se reunesc. Oare de aceea era Nyktos atât de interesat de mine, în pofida intențiilor sale de a nu respecta înțelegerea? De aceea reușea să-și găsească liniștea în prezența mea? Oare așa se explica de ce fusesem atrasă de el chiar și atunci când credeam

că trebuia să îl ucid? În cazul meu, poate că da, la început. Dar acum? Nu credeam că da. Mă atrăgea el – *cine* era el. Forța și inteligența lui. Bunăvoința lui, în pofida a tot ce văzuse și cu siguranță suferise. Loialitatea lui față de poporul său – față de cei la care ținea. Faptul că încă era afectat când lua o viață. Felul în care mă făcea să mă simt: ca și cum, preț de câteva clipe scurte, nu eram un monstru. Ci eram cineva. Eu. Nu ceea ce fusesem modelată să fiu.

Însă pentru Nyktos? Chiar nu conta. Știa ce plănuisem. Era irelevant ce anume îl făcuse să fie interesat de mine.

– Și nu știți de ce a făcut tatăl meu asta? Ce credea că ar putea obține?

– Am avut o... viziune profetică înainte ca tatăl tău să încheie această învoială cu un rege muritor, a spus Penellaphe, și m-a străbătut un val de surprindere. Nu se mai întâmplase până atunci, așa că nu am înțeles ce am văzut. Nu am înțeles cuvintele din mintea mea, însă știam că aveau un scop. Că erau importante. Mai ales când i-am spus lui Embris, și el m-a dus la Dalos. A înghițit în sec. Kolis mi-a pus multe întrebări.

M-am încordat, având senzația că întrebările pe care i le pusese fuseseră mai degrabă un interogatoriu – unul dureros.

– Era ca și cum Kolis credea că m-ar fi putut forța să înțeleg. Să îmi clarific viziunea. A clătinat din cap. De parcă i-aș fi ascuns informații. Însă nu am reușit să pricep ce văzusem sau auzisem.

– Nu așa funcționează viziunile și profețiile. Sunt rare, iar receptorii lor sunt doar mesageri. Nu cărturari.

Holland s-a întins spre ea și a luat-o de mână. A strâns-o ușor, și m-am întrebat fără să vreau dacă era ceva între ei. Nu am știut niciodată să fi fost cu cineva,

însă era limpede că erau multe lucruri pe care nu le știusem.

– Kolis a renunțat în cele din urmă. Privirea încărcată de umbre i s-a mai luminat, și a zâmbit. După aceea, m-am dus pe muntele Lotho. M-am gândit că, dacă ar fi putut pricepe cineva viziunea, atunci acelea ar fi fost Arae.

– La început, nu am fost de mare ajutor. *Urâm* profețiile, a zis Holland râzând sec. Abia când Eythos a venit să întrebe ce se putea face în privința fratelui său, dacă se putea face ceva, mi-am amintit de profeție și de cât de interesat fusese Kolis de ea. I-am spus despre ea, iar Eythos a părut să înțeleagă ceva din ea.

– Ce spunea? Profeția? a întrebat Nyktos. Poți să ne spui?

– Am văzut doar imagini separate. Oameni domnind în tărâmul muritorilor și care nu păreau a fi muritori – locuri care cred că încă nu există.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi orașe pustiite pe vecie. Regate distruse și reconstruite. Războaie mari și... îngrozitoare – războaie între regi... și între regine. S-a încruntat. O pădure formată din copaci de culoarea sângelui.

Nyktos s-a încruntat.

– Pădurea Roșiatică?

A încuviințat din cap.

– Dar în tărâmul muritorilor și plină de moarte. Cufundată în păcatele și secretele a sute și sute de ani.

– Ei bine, am spus, expirând încet, nimic din toate astea nu sună prea bine.

– Însă am văzut-o și pe ea. I-am văzut *pe ei*. O Aleasă și un descendent al Celui Dintâi. Penellaphe m-a privit în ochi, și am văzut că *eather*-ul din privirea ei strălucea cu putere. O Regină din Carne și Foc. Iar el, un Rege din Sânge și Cenușă, care a domnit cot la cot cu

omul. Și... mi s-au părut că erau *ce trebuia să fie*. Mi s-au părut a fi o speranță.

Chiar nu aveam idee cine erau sau ce însemna asta, însă trebuia să o cred pe cuvânt.

– Ai mai văzut ceva?

– Nici un lucru pe care să-l fi înțeles îndeajuns de mult cât să-l spun mai departe, însă îmi amintesc și acum cuvintele. Nu le voi uita niciodată.

Și-a plecat privirea, iar Holland a strâns-o ușor de mână, din nou, după care i-a dat drumul. Și-a dres glasul.

– „Din disperarea coroanelor aurite și născută cu trup de muritor, o măreață putere primitivă se va ridica: moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o flacără luminoasă, pentru a deveni un foc întrupat. Când stelele vor cădea din noapte, când munții măreți se vor prăbuși în mări, iar oasele străvechi vor ridica săbiile alături de zei, cel mincinos va fi dezbrăcat de glorie până când doi copii născuți din aceleași fărădelegi, născuți din aceeași putere măreață și primitivă în tărâmul muritorilor... O fiică dintâi, cu sânge înflăcărat, sortită Regelui făgăduit odinioară. Și o a doua fiică, cu sângele plin de cenușă și de gheață, cealaltă jumătate a viitorului Rege. Împreună, vor țese din nou tărâmurile, aducând sfârșitul." A făcut o pauză, privind în sus cu ochi strălucitori ca safirele șlefuite. „Și așa va începe, cu sângele celui din urmă Ales vărsat, marele uneltitor născut din carnea și focul zeilor primitivi se va trezi ca Vestitorul și Aducătorul de Moarte și de Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriți-vă, căci sfârșitul va veni dinspre vest, pentru a distruge estul și pentru a nimici tot ce se află între ele." A expirat tremurat. Atât.

Am dat să spun ceva, dar m-am oprit și am ridicat privirea spre Nyktos. Își țuguiase buzele, gânditor, și, judecând după sprânceana-i ridicată, sigur se gândea „Ce drăcie?!"

– Sună... Nyktos a clipit lent. A sunat intens.

Penellaphe a râs ușor.

– Chiar așa, nu?

Nyktos a încuviințat încet din cap.

– Cred că putem să presupunem că ultima parte se referă la unchiul meu. El este marele uneltitor – Aducătorul de Moarte. El și tatăl meu s-au născut în vest. Nyktos și-a plecat privirea spre mine. S-au născut în tărâmul muritorilor. Cam pe unde se află astăzi Carsodonia.

– Iar ultima parte a profeției înseamnă că va distruge toate ținuturile, de la apus până la răsărit, inclusiv tărâmul muritorilor?

Mi-am șters mâinile de coapse.

– Depinde de cum definim *Ales*, a spus Holland. Ar putea fi vorba despre cei aleși să le slujească zeilor sau... despre cei ca tine, aleși pentru un alt scop.

– Iar „născut din carnea și focul zeilor primitivi" ar putea însemna un fel de renaștere, a spus Nyktos. Nu o naștere propriu-zisă.

– Bun. Înțeleg asta, dar cum ar putea face referire la Kolis? am întrebat eu. Cum poate fi trezit când este deja...

M-am oprit.

– Dacă nu cumva se va duce la culcare, a murmurat Nyktos, uitându-se spre Holland și zeiță. Iar asta nu se va întâmpla niciodată.

Holland și-a înclinat capul.

– Profețiile... sunt doar o posibilitate. Sunt nenumărate lucruri care le pot schimba, și, din câte înțeleg, nu trebuie luat *ad litteram* chiar fiecare cuvânt. Problema este că adesea nu știm care cuvinte ar trebui totuși luate la propriu.

Am pufnit când l-am auzit.

– Prima parte? Disperarea coroanelor aurite? S-ar putea, oare, referi la Roderick Mierel? Era disperat, chiar dacă nu era încă rege în momentul în care s-a făcut înțelegerea.

– Cred că da, a confirmat Holland. Eythos a încheiat înțelegerea cu Roderick la scurt timp după ce a aflat despre profeție. Însă, repet, sunt nenumărate lucruri care pot schimba o profeție. Iar asta poate schimba sensul și intenția din spatele fiecărui cuvânt.

– Grozav, a mormăit Nyktos, iar eu aproape că am izbucnit în râs.

Holland a zâmbit înțelegător.

– Nu există niciodată un singur fir ce trasează cursul pe care îl poate urma o viață sau felul în care va afecta tărâmurile.

Holland și-a desfăcut palma, răsfirându-și larg degetele. Am tras aer în piept când au apărut numeroase ițe, cât firul de ață de groase și sclipind albăstrui.

– Pentru cele mai multe vieți, sunt câteva zeci. Unele au chiar sute de posibile sfârșituri. Tu. Și-a ridicat privirea spre mine, și am înghițit în sec. Ai avut multe fire. Multe căi diferite. Dar toate s-au sfârșit la fel.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

– Cum?

– Uneori, e mai bine să nu știi, a răspuns el.

Penellaphe s-a apropiat.

– Însă, uneori, cunoașterea înseamnă putere.

Am încuviințat din cap.

– Vreau să știu.

Holland a zâmbit scurt, afectuos, apoi a spus:

– Căile tale s-au sfârșit mereu cu moartea ta înainte de a împlini măcar 21 de ani.

Am înțepenit. Înainte de vârsta de 21... Asta avea... Pe toți zeii, avea să fie curând.

Nyktos a făcut un pas înainte, acoperindu-mă parțial.

– Asta nu se va întâmpla.

– Oi fi tu zeu primitiv, a zis Holland, îndreptându-și atenția asupra lui, însă nu ești un spirit al sorții.

– Soarta se poate duce dracului, a mârâit Nyktos.

Pielea i se subțiase, lăsând să se întrevadă vârtejul de umbre de dedesubt.

– De-ar fi așa... Holland a zâmbit ușor, vădit nederanjat de furtuna ce se isca în Nyktos. Moartea te găsește întotdeauna, într-un fel sau altul. Se concentrase din nou asupra mea. De mâna unui zeu sau a unui muritor dezinformat. A lui Kolis însuși și chiar a Morții.

Am încremenit și mi-a tresărit inima-n piept.

– *Poftim?* a mârâit Nyktos.

– Sunt numeroase ițe diferite, a spus Penellaphe încet, ridicându-și privirea spre Nyktos. O mare tristețe îi acoperise trăsăturile. Multe moduri diferite în care moartea ei ar putea surveni de mâna ta. Mai puțin acesta. A ridicat un deget, aproape atingând unul dintre firele scânteietoare – un fir care părea să se fi rupt într-un alt fir mai scurt. Acesta nu a fost cu intenție.

– Ce vrei să spui? a întrebat Nyktos.

– Are sângele tău în ea, nu-i așa? a întrebat ea.

Nyktos a încremenit atât de tare, încât nu eram sigură că mai respira. Am privit când la unul, când la celălalt.

– Ba nu am sângele lui. Nu a...

Am icnit. În noaptea în care Nyktos se hrănise din mine. Îl mușcasem de degetul mare și îi supsesem sângele. Gustasem din el. Mi-am dat seama care a fost clipa în care Nyktos și-a amintit. M-am întors spre Holland.

– A fost doar o picătură. Nici măcar atât.

– Dar a fost suficient, a spus Holland. Tăciunele de viață din tine e suficient de puternic încât să te facă să

resimți simptomele Sacrificiului, însă nu a fost suficient de puternic pentru a te transforma. Simptomele s-ar fi atenuat, dar nu și acum. Nu când ai în tine sângele unui zeu primitiv puternic. Vei începe Sacrificiul.

– Ba nu. Nyktos a clătinat din cap, filamente de *eather* răsucindu-i-se în ochi. Nu o poate face! Nu e un semizeu. E muritoare...

– În mare parte, a șoptit Penellaphe. Trupul ei este muritor. La fel și mintea ei. S-a uitat la mine, cu ochii strălucitori. Însă ceea ce a fost întotdeauna în tine este primitiv. Nu are importanță că ambii tăi părinți au fost muritori. Te-ai născut având în tine un tăciune nu doar de la unul, ci de la doi zei primitivi. Asta va încerca să iasă la suprafață.

– Asta nu se poate întâmpla. Nyktos și-a trecut o mână prin păr, dându-și la o parte șuvițele de pe față. Trebuie să existe o modalitate de a opri asta.

– Nu există. Mi-am apucat genunchii cu mâinile și m-am uitat când la Holland, când la zeiță. Sau există? Vreo poțiune specială ori vreo înțelegere de încheiat?

Holland a clătinat din cap.

– Nu. Sunt unele lucruri pe care nici măcar zeii primitivi nu le pot acorda. Acesta e unul dintre ele.

– Nu va...

Nyktos s-a oprit și s-a întors spre mine. Nu îl văzusem niciodată atât de palid, atât de *îngrozit*.

– Nu e vina ta. M-am ridicat, surprinsă că picioarele nu îmi tremurau. Eu am făcut-o. Nu tu. Și oricum nu aveai de unde să știi că se va întâmpla așa ceva.

– Atât de nesăbuită. De impulsivă, a murmurat Holland.

Am râs, aproape înecându-mă.

– Da, ei bine, ai știut mereu că ăsta era cel mai mare defect al meu.

– Sau cea mai mare putere, a contracarat Holland. Faptele tale le-ar fi putut oferi lucrurilor în care a crezut Eythos când a auzit profeția posibilitatea de a deveni aievea.

Atât eu, cât și Nyktos ne-am uitat la el.

– Poftim?

– Privește mai îndeaproape acest fir. Penellaphe a ridicat din nou un deget spre firul care se rupsese. Privește!

Nyktos și-a plecat capul și s-a uitat cu atenție. La început, nu am văzut nimic, însă, când am mijit ochii... am zărit-o: umbra unei ițe, aproape inexistentă, care își schimba mereu lungimea, întinzându-se mai departe decât oricare dintre celelalte fire și apoi micșorându-se la aceeași lungime ca restul.

– Ce e asta? am întrebat eu.

– E o iță neașteptată. Imprevizibilă. Este necunoscutul. Ceea ce nu a fost încă scris, a explicat Penellaphe. Este singurul lucru pe care nici măcar parcele nu îl pot prezice sau controla. A zâmbit. Singurul lucru care poate perturba soarta.

– Ce anume? a întrebat Nyktos, strângându-și mâinile pumn pe lângă corp. Și cum îl găsesc?

– Nu poate fi găsit, a spus ea, și mi-a venit să urlu de frustrare. Poate fi doar acceptat.

– Va trebui să ne dai ceva mai multe amănunte! s-a răstit Nyktos.

– Este dragostea, a răspuns Holland. Dragostea este singurul lucru cu care nici măcar soarta nu se poate lupta.

Am clipit.

Doar atât puteam face.

Nyktos părea la fel de uluit ca mine, incapabil să formuleze vreun răspuns.

– Dragostea este mai puternică decât soarta.

Holland și-a lăsat mâna în jos, și toate ițele, cu excepția uneia, au dispărut. Au rămas doar ița ruptă și umbra unui fir aflat într-o perpetuă schimbare, sclipind în spațiul dintre noi.

– Dragostea este mai puternică chiar și decât ceea ce ne curge prin vene, la fel de uluitoare și de înspăimântătoare prin egoismul ei. Poate prelungi o iță doar prin puterea voinței, devenind acea frântură de magie pură care nu poate fi nimicită de biologie, și, în același timp, poate rupe o iță neașteptat și prematur.

– Ce vrei să spui, mai exact? am întrebat eu.

– Trupul tău nu poate îndura Sacrificiul. Nu fără puterea voinței a ceea ce este mai puternic decât soarta și chiar decât moartea. Holland s-a uitat spre Nyktos. Nu fără iubirea celui care o va ajuta să treacă prin Ascensiune.

Mi-am amintit ce îmi spusese Aios despre semizei și Sacrificiu.

– Vă referiți la sângele unui zeu. Vreți să spuneți că aș avea nevoie de sângele unui zeu care mă *iubește?*

Nu-mi venea să cred nici măcar că rostesc acele cuvinte.

– Nu al oricărui zeu. Al unui zeu primitiv. Și nu al oricărui zeu primitiv. Penellaphe l-a țintuit pe Nyktos cu ochii ei albaștri. Sângele zeului primitiv căruia i-a aparținut tăciunele – asta și puterea voinței iubirii pot schimba soarta.

Nyktos a mai făcut un pas în spate, umbrele învolburându-i-se în jurul picioarelor, iar eu... m-am așezat din nou. De fapt, am căzut. Din fericire, am aterizat pe marginea estradei. Cu inima strânsă, l-am privit pe Nyktos întorcându-și încet capul spre mine. Se holba la mine cu ochi la fel de strălucitori precum luna, și nu aveam nevoie de puterea lui de a citi emoții ca să-mi dau seama că era îngrozit.

Și nu aveam nevoie să fiu un spirit al sorții ca să știu că urma să mor.

Nyktos nu m-ar fi putut iubi niciodată.

Nici dacă nu aș fi plănuit să-l ucid. Nyktos era incapabil să iubească. Pur și simplu, nu putea. El știa asta. *Eu* știam asta.

– Nu e drept, am spus răgușit, furioasă din pricina *tuturor* lucrurilor. Să-i faceți asta.

– Să-mi facă *mie* asta? a izbucnit el, în timp ce dâre argintii de *eather* au apărut în umbrele ce se învolburau în jurul lui. Nu e drept pentru tine.

– Nu e drept pentru nici unul din voi, a spus Penellaphe încet. Însă viața, soarta sau iubirea rareori sunt drepte, nu-i așa?

Mi-a venit să o lovesc pe zeiță pentru că mi-a spus ceea ce știam deja.

Am tras însă adânc aer în piept și am închis scurt ochii. Erau multe informații de digerat – foarte multe care erau, la urma urmei, irelevante și umbrite de faptul că aveam să mor, destul de curând – și într-un mod dureros. M-am înfuriat din nou și m-am agățat de această furie, ținând-o aproape. Era învăpăiată și familiară – și mai plăcută ca tristețea și deznădejdea.

– Mai e ceva, a spus Holland.

Am râs, și râsetul a sunat ciudat.

– Desigur.

– Ai avut tot atâtea sfârșituri precum vieți, mi-a spus el.

– Multe vieți? am repetat.

Holland a încuviințat din cap, și ițele scânteietoare și-au făcut din nou apariția. Zeci de ițe.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Nyktos, mutându-și privirea de la ițe asupra lui Holland. Sufletul ei a renăscut?

Holland se uita și el la fire.

– Soarta nu știe totul, deoarece faptele cuiva pot schimba cursul sorții. Așa cum ea și-a schimbat cursul vieții cu o singură picătură de sânge. Și-a ridicat privirea spre Nyktos. Așa cum tatăl tău a schimbat soarta, la fel și zeița primitivă Keella, când au împiedicat un suflet să intre în Ținuturile Umbrelor, făcându-l să se nască iar și iar.

– Te referi la Sotoria, am spus eu, iar el a încuviințat din cap. Ce legătură are cu ce se întâmplă?

Holland m-a privit.

– Ești o războinică, Seraphena. Ai fost mereu. Așa cum a învățat ea să devină.

Mi s-a făcut pielea de găină.

– Nu!

A clătinat din cap.

– Ai avut multe nume.

– *Nu*, am repetat eu.

– Ai trăit multe vieți, a continuat el. Însă de aceea, de prima dintre ele, și-a amintit Eythos când a răspuns la chemarea lui Roderick Mierel. Și-a amintit mereu de ea.

Nyktos a încremenit din nou, de parcă ar fi fost mort.

– Doar nu spui ceea ce cred că spui.

– Ba da.

– Poate că mulți l-au considerat impulsiv pe Eythos, însă era înțelept, a zis Holland, cu o privire tristă. Știa care aveau să fie urmările faptelor lui Kolis. Kolis nu a fost niciodată sortit să fie zeul primitiv al vieții. Puterile și darurile acelea nu puteau rămâne în el. A făcut un lucru nefiresc. Viața nu poate exista în acea stare. Eythos știa că aveau să se estompeze, și așa a fost. De aceea nu s-au mai născut zei primitivi. De aceea pământurile din tărâmul muritorilor încep să moară. De aceea nici un zeu nu s-a înălțat în putere. Știa că faptele lui Kolis aveau să fie sfârșitul ambelor tărâmuri așa cum le știm noi.

– Tatăl tău a vrut să te țină în siguranță, a repetat Penellaphe. Însă a vrut și să salveze tărâmurile. A vrut să le dea o șansă și muritorilor, și zeilor. A vrut să te răzbune, a spus ea, privindu-mă.

M-am înfiorat.

– Așa că iată ce a făcut: a ascuns tăciunele de viață într-un loc în care să fie în siguranță și în care să crească în putere până când un nou zeu primitiv avea să fie gata să se nască – în singura ființă care l-ar fi putut slăbi pe fratele lui.

– Nu se poate să fiu ea. Nu se poate. Nu sunt Sotoria. Eu sunt...

Cuvintele mi s-au stins pe buze când am priceput și restul vorbelor pe care le spusese.

Un nou zeu primitiv era gata să se nască...

– „Născut cu trup de muritor, un tăciune întunecat", a repetat Nyktos încet, apoi a tras brusc aer în piept.

– E adevărat ce a spus Holland, cum că nici un zeu nu s-a mai înălțat în putere. Nu s-a mai întâmplat de când tatăl meu a pus tăciunele în spița ta. Dar tu ai făcut-o.

– Nu... Nu am vrut s-o fac, am zis. Dar cred că asta e cea mai mică dintre preocupările mele în momentul de față.

– Ai dreptate. E cea mai mică dintre preocupările noastre în momentul de față, dar *asta* înseamnă. Nyktos s-a întors către spiritul sorții. Nu-i așa? *Ea este.*

Holland a încuviințat din cap.

– Toată viața – din ambele tărâmuri – a continuat să fie creată doar pentru că spița Mierel a purtat tăciunele. Acum, ea poartă singurul tăciune de viață în ambele tărâmuri. Datorită ei viața există în continuare. Holland m-a privit în ochi. Dacă tu ai muri, ar exista doar moarte în toate regatele și în toate tărâmurile.

Mi s-a părut că podeaua se mișcă sub mine.

– Nu... are sens.

– Ba are, a zis Nyktos, întorcându-se încet spre mine. M-a privit drept în ochi. Fără să își mute privirea. Fără să clipească. *Tu* ești. Un soi de uimire i-a umplut trăsăturile, și a făcut ochii mari, iar buzele i s-au depărtat. Tu ești moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tuturor tărâmurilor. O Regină în locul unui Rege. Tu ești zeița primitivă a vieții.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc echipei uimitoare de la Blue Box – Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olsen, Kim Guidroz și mulți alții –, care m-a ajutat să aduc la viață lumea din seria *Din sânge și cenușă.* Le mulțumesc impresarei mele, Kevan Lyon, lui Jenn Watson și asistentei mele, Malissa Coy, pentru că au muncit din greu și m-au sprijinit, și lui Stephanie Brown, pentru că a realizat o gamă de produse uimitoare. Îi mulțumesc din suflet lui Hang Le pentru că a creat coperte atât de frumoase. Le mulțumesc mult lui Jen Fisher, Stacey Morgan, Lesa, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad și mulți altora care m-au ajutat să nu-mi pierd mințile și să râd. Vă mulțumesc celor din echipa ARC pentru sprijinul vostru și pentru recenziile sincere și le mulțumesc din inimă celor din JLAnders, cel mai bun grup de cititori pe care îl poate avea un autor, și membrilor grupului Blood and Ash Spoiler Group pentru că au făcut din etapa de redactare una distractivă și pentru că sunt pur și simplu uimitori. Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorule. Mulțumesc!